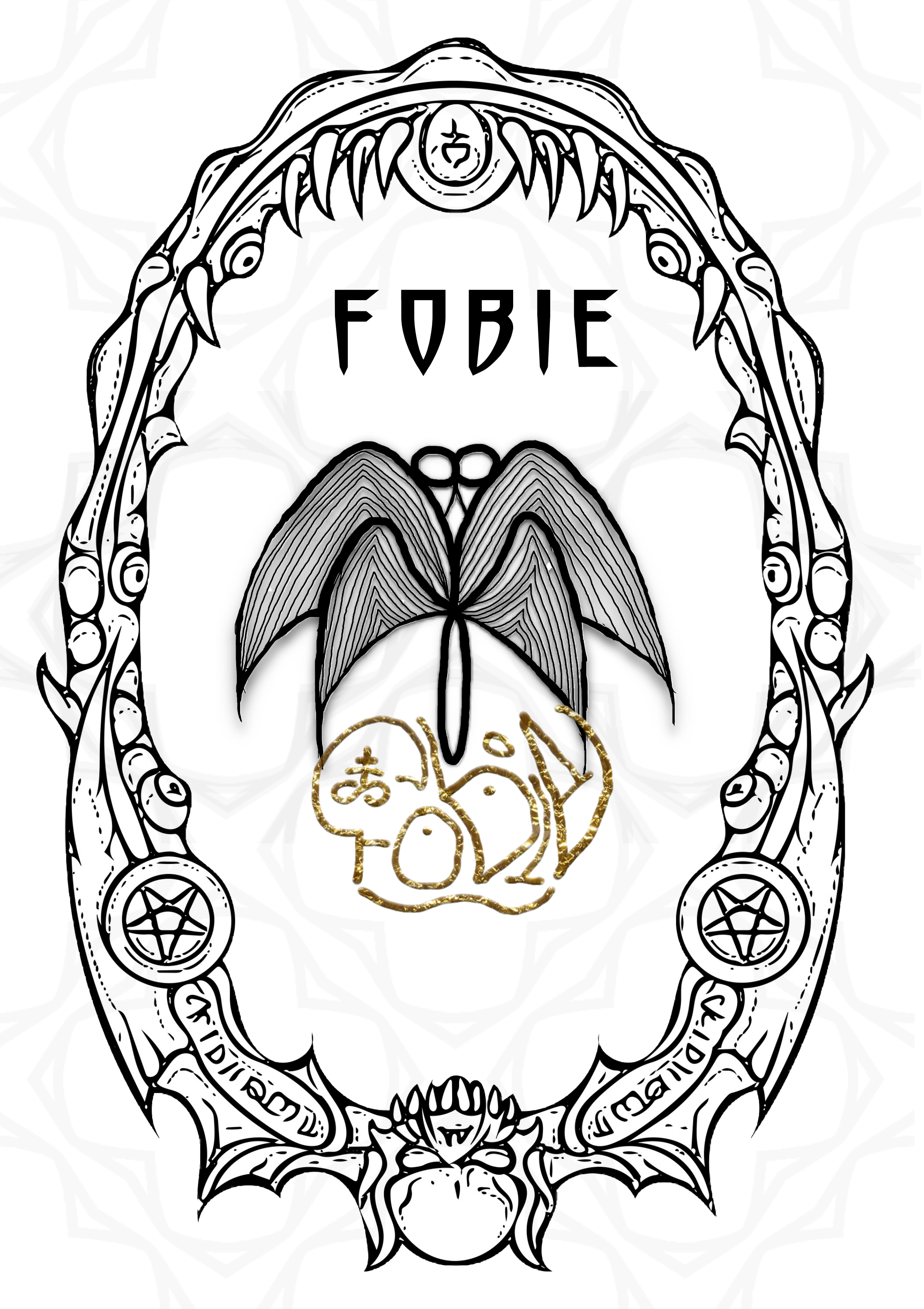

FOBIE

SKUTEČNÁ FIKCE

Domynick Hadropich, jméno mé. Jsem profesionální stínový spisovatel, co se v mládí rozhodl, že chce tohle dělat. Psát knihy.
Zkrátka mě to vždy bavilo a měl jsem to v genech. Mým předkem byl legendární spisovatel Domynyk Alf.
O této postavě jsem se dozvěděl pouze to, co šlo. Mnoho záznamů o něm není oficiálně potvrzeno. Narození a úmrtí zůstává záhadou a spousta povídaček okolo je také i na rodinné rodné půdě obestřeno tajemstvím.
On sám napsal pouze tři knihy, které jsou dopodrobna rozebrány v místním muzeu, které bylo před jeho smrtí domovem jeho rodiny.
Musím přiznat, že jsem byl jeho tvorbou i životem v útlém věku posedlý a nebyl jsem jediný.
Jeho první kniha, kterou vydal už jako mladík, měla pouhých 44 stran. Přesto ale byla výjimečná.

Její název byla Euforie. Tento název byl v počeštělé latině, což samo o sobě bylo velmi zvláštní, neboť latina je považována za mrtvý jazyk a někteří se dokonce domnívali, že se jej snaží oživit.
V přesném překladu Euforie má znamenat štěstí. Na obálce knihy je namalovaná moucha, jenž má na sobě různé zlaté doplňky, jako zub, náramek nebo prsten.
V české kultuře koluje takové rčení: ,,Co je štěstí? Muška jenom zlatá!"
Původ tohoto citátu patří českému básníku Adolfovi Heyduku a proslavila se především v černobílém filmovém snímku
Škola základ života.
Už jen toto vypovídá o Alfově smyslu pro detail a hloubku se kterou se nebál pracovat.
Jeho povídky, což bylo jediné, čím se kdy zabýval, byly vždy na hranici reality a fantazie, ve kterých se nebojí řešit závažné životní ba dokonce i existencionální a posmrtné otázky.
Jeho druhá kniha s názvem Filie, což byla
opět počeštělá latina, byla také povídková.
Tentokrát měla na obálce Alfův obraz ve zlatém rámu.
Nejprve se tomu nevěnovala žádná pozornost, ale později se z jeho deníkových záznamů zjistilo, že tím upozorňoval na lásku nebo

úchylku k umění, kterou celý svět tak prožívá.
Lidé jsou ochotni zaplatit až neuvěřitelné částky za kus umění.
Tato kniha, tématizovaná láskou a přátelstvím i všemi jejími odchylkami byla stejně jako u jeho první knihy limitovaná na množství pouhých padesáti kusů. I to přispělo k tomu, že jejich cena vystoupala z jeho původní ceny, počet stran rovná se cena, na cenu až stonásobnou.
Jeho třetí knihou, jednalo se o e-blackbook s bílým textem, pojmenovaná
První a poslední případ Domynyka Alfa (P.P.P. - D.A.), volně navazovala na povídku Psovo z předešlé knihy Fílie, kde sám sebe popisuje jako začínajícího soukromého detektiva, na jehož dráhu se dal z umínění, že si jeho spisovatelské práce není dostatečně váženo.
I tato fikce velmi vypovídá o autorovi jako o muži, který se v životě nebojí na sebe vzít i jiné role, ale odhaluje se i jeho osobnější život, který ho ukazuje ve spektru pochmurných barev, kdy se mu v životě nedařilo ať s vlastním sebevědomím, tak s financemi.
Přesto, v této jeho třetí knize je jeho postava zesměšněna jím samotným a pointa v podobě zvratu, že korupce pronikla i do světa zvířat, je vlastně dvou tečkou na konci celého příběhu.

Tam usoudí, že bude lepší psa poslechnout a místo soukromé detektivní práce pro něho sepíše to, co po něm chce, aby tím prospěl okolnímu životu.
Tímto se Alf rozloučil se svými čtenáři a jak ve své novele píše, dal se na dráhu stínového autora, nebo-li ghost writera.
A tak není divu, že po Domynyku Alfovi nejsou žádné další indície.
Až tedy v jeho deníku, který byl na několik částí a byl velmi obsáhlý.
Nebyl jsem ovšem jediný, koho jeho kulturní dědictví tak zaujalo, neboť spousta nápadů, či děl, která vytvořil zůstala skryta po celá generace a to pouze z důvodu, že se to rozhodl zanechat svým dědicům.
Měl unikátní smysl pro humor, rád totiž vytvářel jakési hádanky či rébusy, ať už slovní nebo vizuální.
Přesně jak líčil ve svém deníku, který částečně působil i jako stručný návod k vytvoření toho, o co se legendární spisovatel ve svém životě pokoušel.
Chtěl generaci knih, která nebude odsouzená na milost či trest masovým nakladatelům, ale samotným autorům, kteří mají svoje zázemí na internetu.
Proto vložil QR kód na zadní stranu obalu

knihy, hned vedle symbolu ohně, aby se čtenář mohl, co nejpohodlnějším způsobem dostat tam, kde bude mít vše, jak na podnose.
A tak vytvořil nový internetový pojem - unreal fiction.
Znaky a další nápady, které můj předek měl ve svém deníku, jsem použil do svého prvního díla, o kterém vám budu vyprávět nyní.
V době, kdy jsem dokončil mou povinnou školní docházku, jsem se rozhodl zkusit štěstí, jak mne knihy mého předka ovlivnili a vydal jsem se studovat literární umění.
Odletěl jsem z Evropy do Ameriky a tam se přihlásil na Miskatonickou univerzitu založenou H. P. Lovecraftem, v Arkhamu ve státě Massachusetts, abych všemu správně porozuměl a abych byl spisovatelem, jak se patří.
Naučil jsem se zde vše možné a věnoval svou zvláštní pozornost knihovně a to především Necronomiconu, grimoáru, jenž sepsal šílený Arab Abdul Alhazred.
Velmi pozoruhodná i rozporuplná kniha a také pěkně těžká a co především -
v nepovolaných rukou - nebezpečná.
A zde na Miskatonické univerzitě jsem se naučil dělat neskutečnou fikci, nebo-li unreal fiction, následníkem jenž se rozvinul

tradičním literárním umění.
Stručně řečeno a s nadsázkou přibarveno:
Kniha o knize v knize, o knize v knize v knize.
V unreal fiction jsou veškeré nové a experimentální tendence vždy vítány.
Správně by neměla mít žádného přímého tvůrce, protože se evolučně vyvinula v průběhu časů a roku 2020 bylo oficiálně odhalena mnou.
Abych ji ale zařadil do správného kontextu, musím ještě pro jednou zopakovat:
Ve svém díle vycházím z odkazu, jenž po sobě pro tuto příležitost zanechal můj předek. Byly to základy unreal fiction.
Stejně tak jako po sobě zanechal sám H. P. Lovecraft svou Miskatonickou universitu, a stejně jako položil základy weird fiction E. A. Poe.

Studovat na univerzitní půdě Miskatonické, jako Evropan bylo reprezentující.
To z toho důvodu, že najednou bez ohledu na to ve kterém státě jste se narodili, reprezentujete celý kontinent.
To jak, se ovšem chováte a přistupujete ke všemu okolo poukazuje na národnostní tradice, folklor i původ.
Představil jsem zde nejenom své jméno, ale i

květy svého psaní, sklízící svůj věčný úspěch.
Součástí Miskatonické univerzity byli především společenské události a zde jsem se obvzlášť snažil nepoukazovat na mou přímou národnost.
Donesl jsem do kampusu basu Pilsner Urquel a byl jsem vybaven kondomy značky Durex. To kdyby se ve mne rozvášnila moje Španělská stránka.
Zprvu se tu sešlo několik lidí, kteří tu se mnou jen tak popíjeli a hodovali. Sýry a víno francouzského původu. Špagety a pizzu jako v Itálii.
Poté přišlo na beer pong, kterým jsem se propil jako Dán.
Náhle se i s narůstajícím shlukem lidí v našem davu objevila i vodka.
To se v každém z nás probudil Rus.
Za chvíli jsem se přistihl, že se snažím s někým komunikovat v mém rodném jazyce, ovšem má opilost tomu dodala takový správný nádech Polska.
Poslední, co si pamatuji, že se někdo na dvorku pral. Celé se to tam tak vymklo kontrole, že se zdálo, že to je jako nějaká pouliční potyčka v Číně.

Po tomto uvítacím večírku jsem se rozhodl

změnit půdu působnosti. Trávil jsem noci a rána v laboratoři, kde jsem se se zkušenějšími studenty připravovali různé substance. Většinu postupů z těch ozkoušených jsme objevili v knihovně.
Tehdy jsem se dosti zaobíral představiteli beat generation - W. S. Burroughs a Charles Bukowski.
V tu dobu se totiž vše odehrávalo přesně ve spojení těchto dvou spisovatelů.
Sex a drogy.
Což mne samozřejmě zaneslo na místo, kam praotec cyberpunku chtěl.
Tehdy vznikla moje první kniha - HAX.
Tu jsem svým sci-fi žánrovým zpracováním cyberpunku zasadil do světové literatury. Psal jsem ji s uvozovkami nahoře, neboť jak už název napovídá, vychází z anglicismů a i onen samotný název je v podstatě slangový.
Veškeré materiály, které jsem potřeboval a které mne doopravdy něco naučily nebo mi předaly zkušenosti, jsem měl k užitku v univerzitní knihovně nebo na internetu.
Slovy Victora Huga z jeho Zvoníka chrámu u Matky Boží - Hax! Pax! Max!
Ti, jenž těmto slovům porozumí, tak jim je odkryta síla magie.
Vážně jsem hledal inspiraci pro výběr svého

pseudonymu. Vždy se mi líbila jména podle svého významu.
Uvažoval jsem. Pokud budu mít více jmen, bude to mít více významů a tudíž to bude významnější.
Navíc jsem ale potřeboval dodržet rčení
„ve jméně je osud," a tak jsem začal přebírat svá prostřední jména i příjmení od svých postav. Těm jsem se snažil vybírat jména vždy k chtěnému charakteru.
Stejně tak originální byl můj náhled i na neskutečnou fikci, kterou jsem nakonec pochopil ze všech studentů asi nejlépe.
Svou první knihu unreal fiction jsem publikoval ještě při studiu. Její název byl HAX. Neměla ISBN, tím pádem oficiálně neexistovala.
To ona byla první svého druhu. První neskutečnou fikcí se stylem, který sem přebral po svém předku, jako naše rodinné kulturní dědictví.
Každá povídka má svůj originální rámeček a je lehounce doplněna ilustracemi od mého známého z města, odkud pocházím.
Tím se mi povedlo knihu propojit s hranicemi malířství a pomocí QR kódu zase s internetem.
Dalším symbolem, který jsem převzal po svém

předchůdci byl oheň.
Znak ohně, který má dvousečnou funkci, jednak může působit dojmem, že je kniha dobré topivo ale také může odkazovat na různé historické události spojené s pálením knih, či na jiné počiny(: Bradburryho 451 stupňů farenheitta).
Pálení knih v historii nebylo nic výjimečného, vlastně se tím pálili veškeré dosavadní zkušenosti předávané psanou formou a nastalo tak spojování lidu nehledě na jejich vzdělání ani vědomosti.
I toto jsem objevil v miskatonické knihovně. Knihu Manaraga, která mně tak jako spousta dalších ruských klasik ohromila.
Tato fikce má lehkou pointu, jde v ní o grilování jídel na knihách, tak zvané book and gril.
I toto jsem musel vyzkoušet a tak jsem toho večera udělal na panu Vladimiru Sorokinovi několik marshmallows a to pouze z důvodu, že její překládaná forma měla tůze úzkou vazbu.
Nadávajícího knihovníka jsem odbyl pouhou větou: -„O tempora, o mores!"
Bral jsem to z pohledu čírého výzkumu a studia.
S koukáním do plamenů vznášejících se na knize, jsem získal vizi.

Dám na svou první knihu pečetě a iniciály, které jsem získal ve své spisovatelské hře.
Pokud však navíc knihy budou v digitální podobě na internetu, bude to taková má spisovatelská videohra.
Obyčejně jsem se v životě potýkal s knihami, které vycházely z videoher, filmů, seriálů a nebo dalších knih a komixů.
Stejně tak naopak.
Kultura se samovolně recykluje a integruje do stále novějších odvětví a podob.
Nejlepší předlohou je vždy vize.
Dobrou předlohou je už text či obraz.
Papír v dnešní době něco znamená a tak jsem něco investoval i do svých prvních výtisků.
Stal se ze mně duch znázorňující mé spojení s budoucností hluboce propojené s nově vznikajícím světem v kyber prostředí. Vyložil jsem tehdy mé poznatky z práce mého předka na světla světa prostřednictvím té knihy. Jednalo se pouze o nápady, přesto se jimi utužila cnost knih a dalo to nový směr profesi administrace.
Nicméně po mém vydání knihy HAX jsem v univerzitní společnosti přišel na nemilost a byl jsem nucen zažívat krušné chvíle.
Nedostudoval jsem z důvodu, abych se vyhnul zaměstnání kantora, kterým mně strašily ty

živoucí příklady při každé přednášce.
Díky mým nápadům se má první kniha ujala v netřídní společnosti lupenproletariátu a tak jsem si mohl dovolit v psaní pokračovat.
Zhruba rok po publikování HAX, se na trhu začaly objevovat knihy, které byly až velmi podobné té mojí.
Tak si oficiálně neskutečné fikce, neboli unreal fiction prokopala cestu do komerčního světa a showbyznysu.
Zašel jsem se tedy podívat do klasického knihkupectví, jak jejich podání neskutečné fikce vypadá.
Byla to bída.
Nemělo to nic společného s tím, co jsem dělal já.
Na první pohled to vypadalo až moc podobně.
Nevěděli proč tam dávají stejné znaky jako mám já, které jsem si chtěl zasloužit.
Pouze to tam chtěli mít také.
Ani jeden z nich nepsal o tom, co já.
Celý ten paskvil byl srovnatelný s písmenkovou polívkou. Raději ho celý okolo okrajů překryli čmáranicemi.
Naštěstí bylo už v samotné knize napsáno dost o autorovi včetně jeho opravdového jména a místa, kde žije.
Zajel jsem se tam tedy podívat.

Nebylo složité ho najít, stačilo se zeptat několika lidí, které jsem potkal, zda neznají nějakého spisovatele z okolí a už sem měl ulici i s číslem domu.
Tohle by se mě nikdy nestalo, jelikož své knihy jsem neprodával na veřejném trhu, ale pouze lidem, které jsem osobně znal.
Nebyl jsem tedy slavný, tak jako ten muž na kterého jsem zazvonil.
Byl jsem pouze známý.
Chvíli jsem čekal a pak se konečně někdo ozval.
-,,Halo?"
Mlčel jsem.
-,,Halo? Je tam někdo?"
Stále jsem mlčel dokud nezavěsil. Potom jsem znovu zazvonil.
-,,Halo? Halo?!"
Rozčiloval se.
Takto jsem na něho zvonil asi ještě deset minut dokud se někdo neobjevil ve dveřích.
-,,To jste zvonil vy?"
Promluvil na mně velmi mladý muž, lehce zarostlý a vlastně mi docela podobný.
Místo odpovědi jsem se mu zprudka díval do očí a představoval si, jak ho na všechny způsoby najednou vraždím.
Nakonec, otočil jsem se zády k tomu šejdíři

stejně tak, jak jsem otočil celou situaci v můj prospěch.
Doma jsem rozepsal své další díla, v něchž jsem se žánrově řadil mezi krimi, pulp a noire.
Nechal jsem se inspirovat sériovými vrahy, kriminálními organizacemi a dalšími zločineckými mozky a to jen z jediného důvodu.
Ten napodobitel mi na to dal dostatečně tolik inspirace a energie k rozpracování toho krvavého díla.
Bylo jich více, kteří se pokoušeli proniknout do neskutečné fikce, ale velice těžko se jim ten vrchol zdolával.
Neznali totiž jeho kouzlo.
Nebál jsem se o pokřivení nově vzniklého unreal fiction, můj šestý smysl mi říkal, že časem svým dalším vlastním novým originálním dílem nahradím falešníky i s jejich kopiemi.
Zastíní to jejich výtvory a čestné místo zaujme opravdový unikát směřující ke hvězdám.

Jak čas ubýhal, slovo bookmaker získalo novou další definici, tedy doslovně stvořitele knih.
Přesto, že jsem nakonec znovu získal pozici na trhu jako jediný původní autor neskutečné fikce, nebyl jsem z toho šťasten.
Věděl jsem, že ty knihy v komerčním prodeji

jsou pouze pro obchod a ti lidé netuší o čem to celé ve skutečnosti je.
Usmívají se na svých portrétech, protože sklidili ovoce ze stromu úspěchu, kterého semínka musel zasadit někdo jiný.
Potěšilo mne až, když mi přišel dopis od mého čtenáře, který mi držel palce a dostal ho nějaký z mých příběhů, ba i, že dokonce pochopil některé mé hádanky a slovní hříčky ukryté vnitru mých knih.
Ještě toho roku mne dorazil internetový odkaz někoho z druhého konce planety, jenž své unreal fiction také vydal na internet.
Znamenalo to, že i přes to všechno nakonec i já jsem získal své opravdové internetové následovníky.
Ti se však prokázali jinou cestou než jsem šel já a přesto byli odvážnými k tomu, aby získali své autorské a ojedinělé prvky a celou tu knižní výrobu obohatili.
Nejčastěji navazovali nebo se inspirovali z mého díla Neviditelný průvodce, které je zavedlo do mého rodného města a kde je obsahem knihy tak, jako duch provádím.
Stejným způsobem oni provedli například mne jejich městem.
Přes internet jsem je tedy ujistil, že mohou pokračovat, pokud budou chtít.
Svolit po tom, co prošli zkouškou, do které se sami chytili tím, že se rozhodli dělat to, co se rozhodli udělat - unreal fiction. Jenom po

svém.
A tak do ticha a ponura obyčejných knih se na internetu vynořila velká vlna dalších autorů neskutečné fikce.
Vytvořil se tím obsah, který byl vzájemně komplexní a činorodý.
Časem jsme takto získali naprostou kontrolu nad současnou uměleckou tvorbou šířící se skrze kyberprostorové platformy po celém světě.
Na druhou stranu, ve společenstvích, kde byl známý můj předek Domynyk Alf, tak tam, se na mě dívalo z pohledů významně starších jako na uctění vhodného mladého pána.
Alfovi i mé knihy, zde fungovaly jako komodita a i ze stejného důvodu jejich cena také stoupla.
Jsou určitá místa, pomyslný kraj, kde zdánlivě bezcenné nebo podceňované předměty mají své zlaté místo.
Stačí pouhý podpis a cena naroste, záleží jenom na tom, jakou váhu jeho hodnoty mu udělí ona osoba, jenž ji uznává jako svůj fetiš.
Osud toho díla je nyní v rukou někoho, kdo na ní může ukájet své praktiky, které by dost pravděpodobně chtěl dělat s jejím autorem.
Nálepku a stejně tak i svou pověst, získává takovýto až zvrhlý fanoušek vytvářením různých videí či fotografií, které zveřejňuje celému společenství dalších internetových fanoušků, které často umí dogradovat až do té fáze, že se jim nestačí ukojit na fyzickém kusu

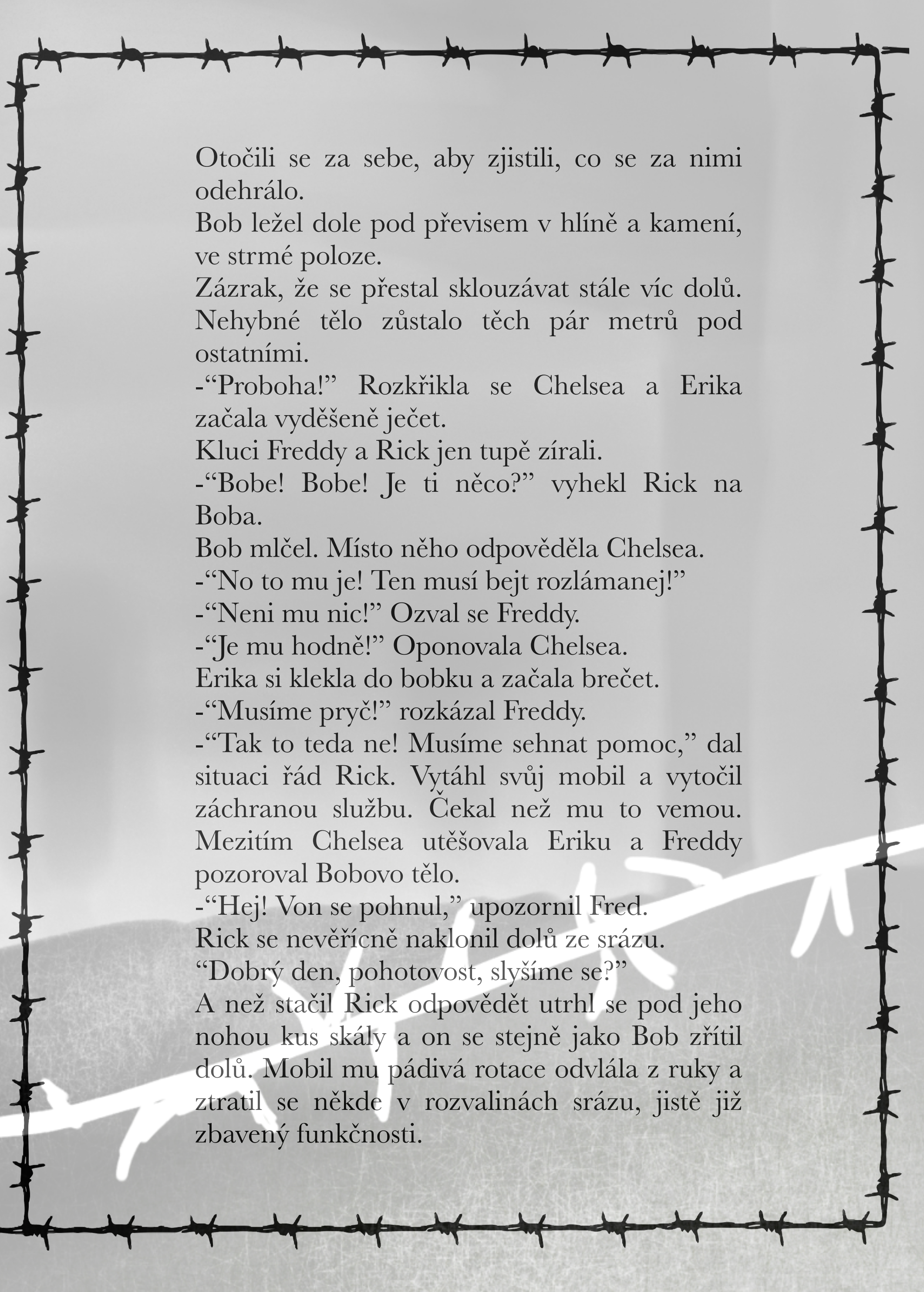

autorova výtvoru, ale ještě se alespoň pokusí nakrmit své nejhlubší touhy na umělci samotném, pokud se jim naskytne ta příležitost.
S tím jsem také počítal, díky své zvrácené mysli a nechal jsem se obklopit ochranou pekelnou.

MĚSTO

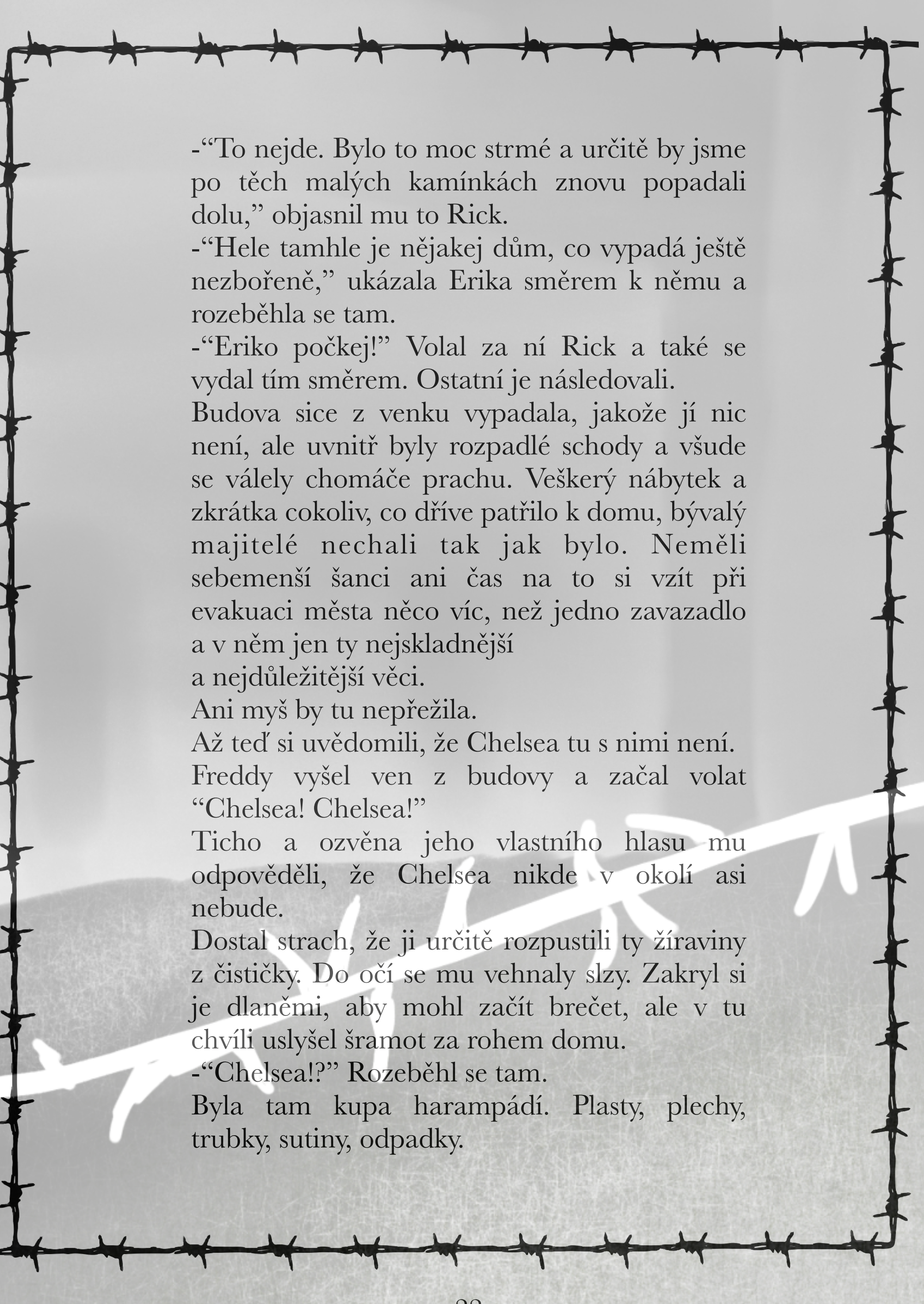
Partička teenagerů procházela loukou na okraji lesa směrem ke strmému výhledu na údolí. Pětice se zastavila na samém okraji srázu, který byl pokrytý výstražnými cedulemi v rozestupech deseti metrů.
-“Wow,” zaznila Erika s údivem při pohledu na tvary města v hloubce údolí.
-“To je to zpustošené město!” ohlašoval znale Rick.
-“Tam se rozbila ta čistička, ne?”
Zeptal se Freddy.
-“Jo, to je přesně ono,” potvrdil mu Rick.
-“Pojďte se vrátit, chci stihnout slavnosti vítání jara,” ozvala se úzkostlivě Chelsea.
-“Neboj, to stihneme, jen se chci víc podívat,” ozve se Freddy a udělá krok vpřed, blíž k těm vybledle žlutým výstražným cedulím. Skromně se zachychotá a otočí se zpět ke skupině. Rozpřáhne ruce a dojde k postrašené Erice.
-“Bojíš se, že spadnu vidˇ?”
Rick i Freddy se tomu nahlas zasmáli ale ve chvíli, kdy se smát přestali uslyšeli ránu.

Otočili se za sebe, aby zjistili, co se za nimi odehrálo.
Bob ležel dole pod převisem v hlíně a kamení, ve strmé poloze.
Zázrak, že se přestal sklouzávat stále víc dolů. Nehybné tělo zůstalo těch pár metrů pod ostatními.
-“Proboha!” Rozkřikla se Chelsea a Erika začala vyděšeně ječet.
Kluci Freddy a Rick jen tupě zírali.
-“Bobe! Bobe! Je ti něco?” vyhekl Rick na Boba.
Bob mlčel. Místo něho odpověděla Chelsea.
-“No to mu je! Ten musí bejt rozlámanej!”
-“Neni mu nic!” Ozval se Freddy.
-“Je mu hodně!” Oponovala Chelsea.
Erika si klekla do bobku a začala brečet.
-“Musíme pryč!” rozkázal Freddy.
-“Tak to teda ne! Musíme sehnat pomoc,” dal situaci řád Rick. Vytáhl svůj mobil a vytočil záchranou službu. Čekal než mu to vemou. Mezitím Chelsea utěšovala Eriku a Freddy pozoroval Bobovo tělo.
-“Hej! Von se pohnul,” upozornil Fred.
Rick se nevěřícně naklonil dolů ze srázu.
“Dobrý den, pohotovost, slyšíme se?”
A než stačil Rick odpovědět utrhl se pod jeho nohou kus skály a on se stejně jako Bob zřítil dolů. Mobil mu pádivá rotace odvlála z ruky a ztratil se někde v rozvalinách srázu, jistě již zbavený funkčnosti.

Freddy ihned skočil záchranářským skokem za ním.
Chelsea se pomalým tempem vydala strmým srázem za klukama. Uslyšela Bobův vyděšený hlas. Přimhouřenýma očima se dívala, kam správně šlápnout. To se ale nepovedlo Erice, ta totiž uklouzla ihned po prvním došlapu na sráz.
Začala se kutálet a podkopla tím Chelsea. Ta začala rotovat dolů a svou zaprášenou hlavou narazila na Freddyho lýtka. I ty se podlomily.

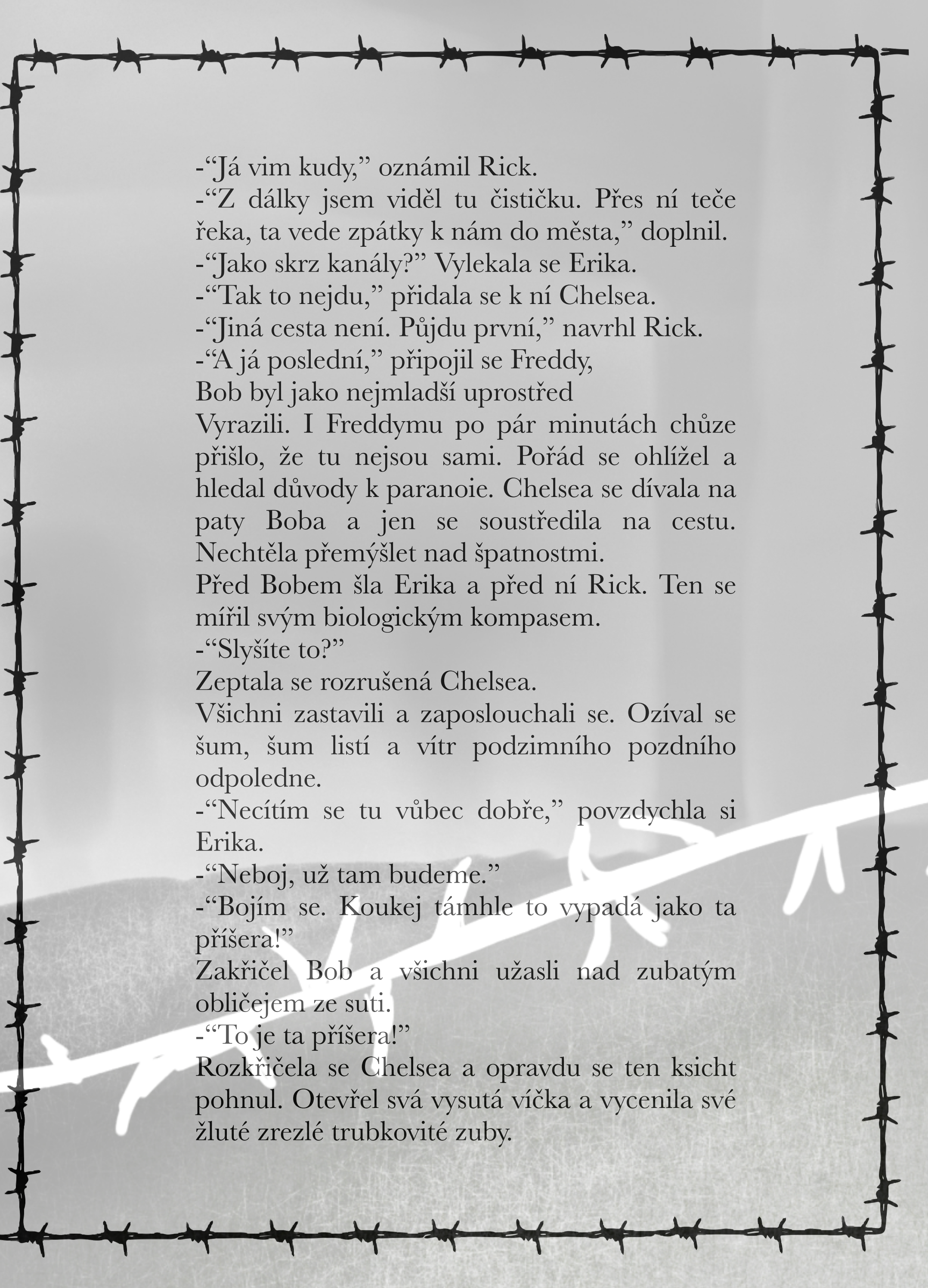
Společně dopadali vedle Ricka i Boba. Všichni naříkali bolestí. Naštěstí to nebyl zas tak prudký sráz, takže i Bob skončil jen s lehkým otřesem mozku. Ostatním nic víc než pár modřin nebylo. Chelsea kňučela, měla hodně odřená kolena i lokty. Freddy ji pomohl vstát.
Společně se všichni vydali do nitra města.
Procházeli rozpadlinami, které měli v oblasti, kde skupinka žila, nelibnou pověst. Před třiceti lety tu nastala kalamita - porucha chemické čističky. Došlo k malému výbuchu ale k velkému úniku chemikálií.
Město bylo rozložené zevnitř. Položené v oparu jedovatých výparů a tak hustého smogu, že sem sluneční svit jen ztěžka mohl najít cestu.
-“Proč jsme se nepokusili vylézt zpátky nahoru?” zeptal se Bob.

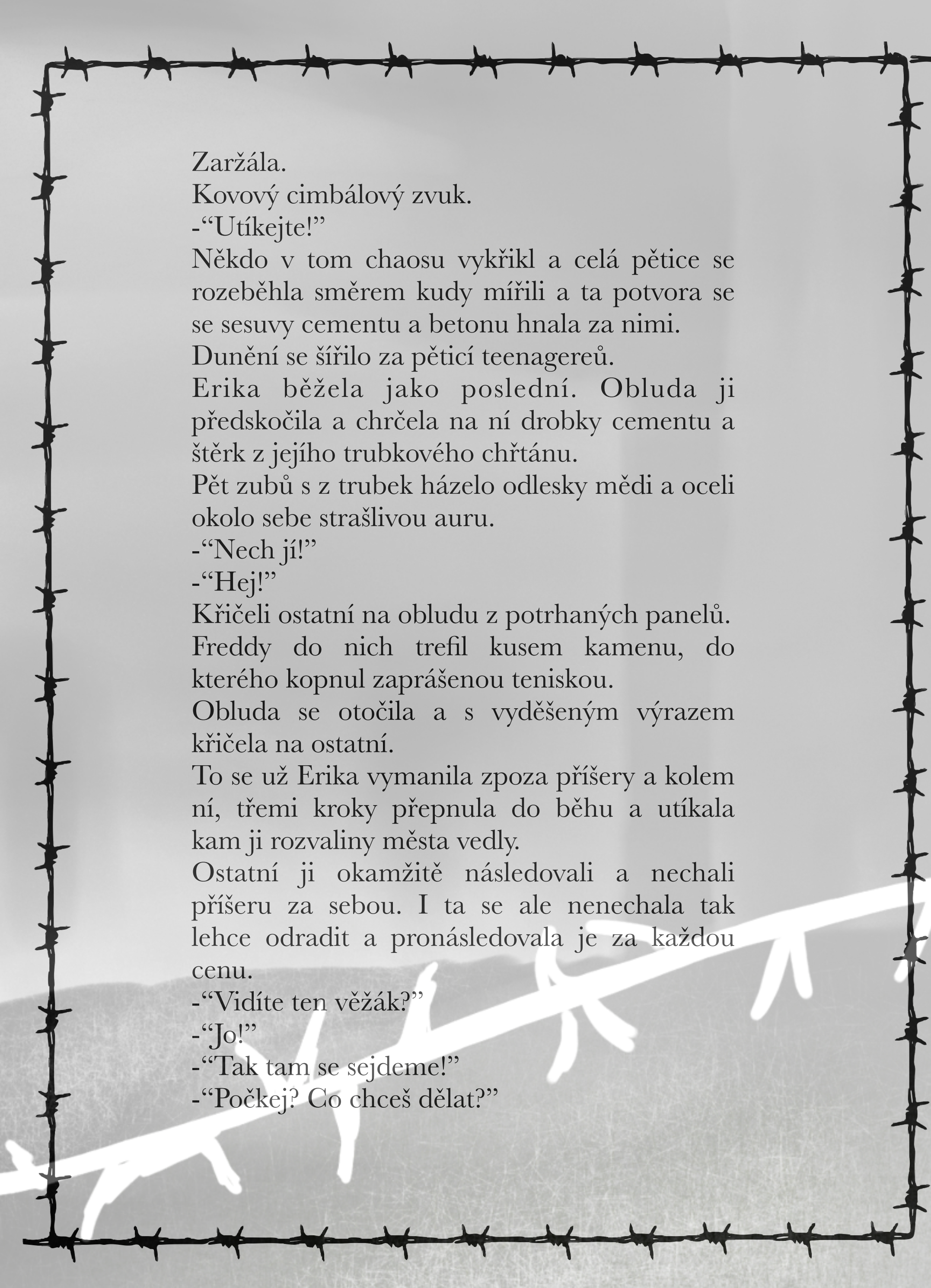
-“To nejde. Bylo to moc strmé a určitě by jsme po těch malých kamínkách znovu popadali dolu,” objasnil mu to Rick.
-“Hele tamhle je nějakej dům, co vypadá ještě nezbořeně,” ukázala Erika směrem k němu a rozeběhla se tam.
-“Eriko počkej!” Volal za ní Rick a také se vydal tím směrem. Ostatní je následovali.
Budova sice z venku vypadala, jakože jí nic není, ale uvnitř byly rozpadlé schody a všude se válely chomáče prachu. Veškerý nábytek a zkrátka cokoliv, co dříve patřilo k domu, bývalý majitelé nechali tak jak bylo. Neměli sebemenší šanci ani čas na to si vzít při evakuaci města něco víc, než jedno zavazadlo a v něm jen ty nejskladnější
a nejdůležitější věci.
Ani myš by tu nepřežila.
Až teď si uvědomili, že Chelsea tu s nimi není.
Freddy vyšel ven z budovy a začal volat “Chelsea! Chelsea!”
Ticho a ozvěna jeho vlastního hlasu mu odpověděli, že Chelsea nikde v okolí asi nebude.
Dostal strach, že ji určitě rozpustili ty žíraviny z čističky. Do očí se mu vehnaly slzy. Zakryl si je dlaněmi, aby mohl začít brečet, ale v tu chvíli uslyšel šramot za rohem domu.
-“Chelsea!?” Rozeběhl se tam.
Byla tam kupa harampádí. Plasty, plechy, trubky, sutiny, odpadky.

-“Chelsea?” Zakňoural Freddy.
Kopa se začala klepat a vibrovat. Zatajil se mu dech.
Z té kopy odpadků vyběhlo hejno krys.

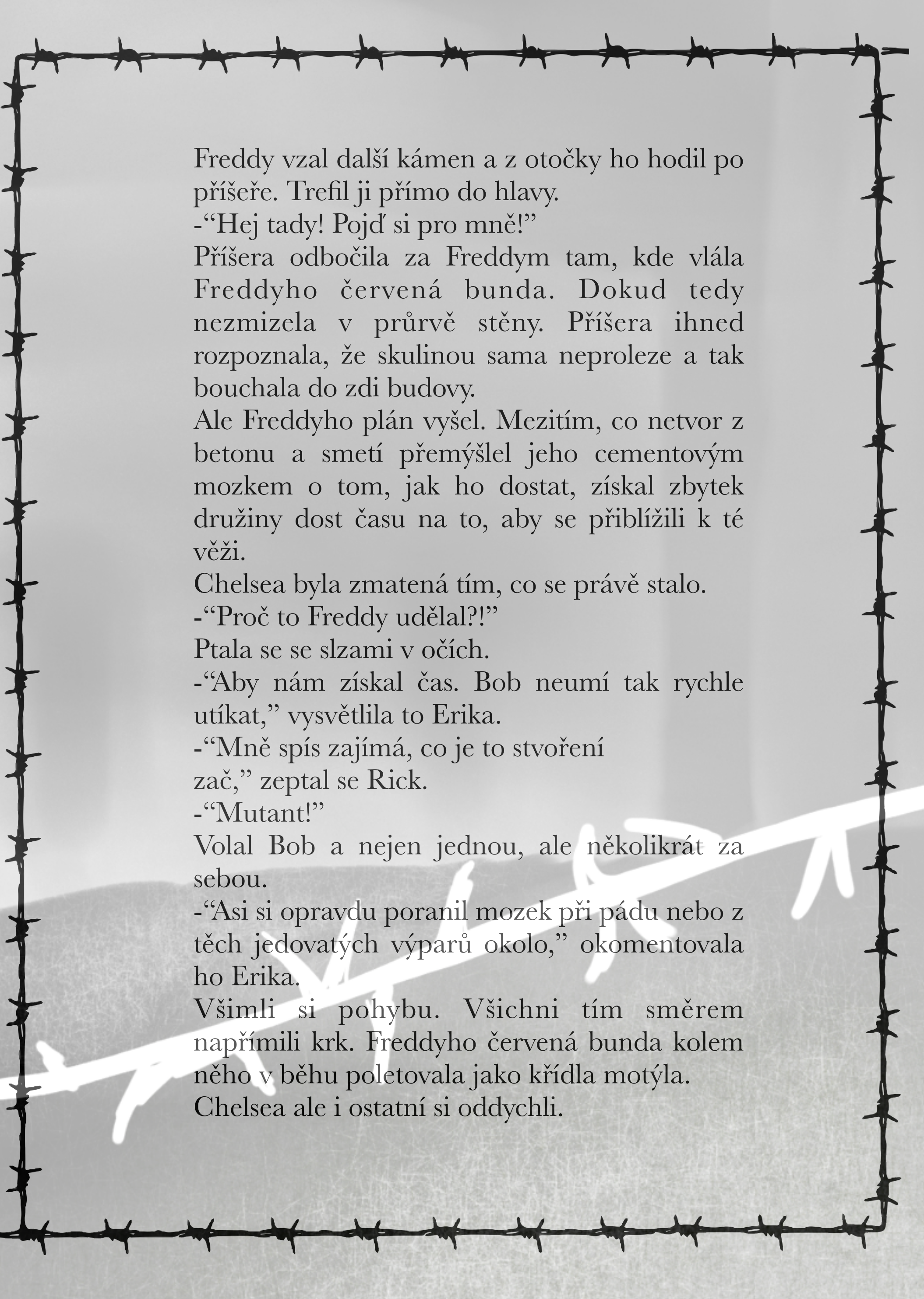
Freddy zakřičel děsem. Lekl se ikdyž to byly jen krysy.
Otočil se k odchodu a v tu chvíli dostal přímý náraz. Chelsea.
Celá udýchaná a vystrašená.
-“Viděla jsem to! Něco, co se hýbe… Je to velký a špinavý!…”
-“Klid! Klid! Co se děje? Chelsea…”
Blondýnka ho srdečně objala a začala brečet.
-“Freddy! Chelsea! Kde jste?”
Uslyšeli hlas Ricka.
Oba vyběhli ven zpoza rohu.
-“Tady jste! Musíme jít dál. Musíme odsud pryč.”
Rick zněl dost vystrašeně, ale zato veděl.
Erika i Bob vyšli ven z budovi a všichni se tak sešli na rozcestí.
-“Víte kudy?” Zeptala se Chelasea.
-“Je tu něco, co nás pozoruje,” upozornil Bob.
-“Cítim to na zátylku,” dodal a poškrábal se tam.
-“Já to viděla!” Ozvala se Chelasea.
-“Prosim tě, určitě se vám jen něco zdálo,” řekl Rick.
-“Bobe, máš poraněnou hlavu, měl bys být víc v klidu,” pohladila ho Erika po vlasech.

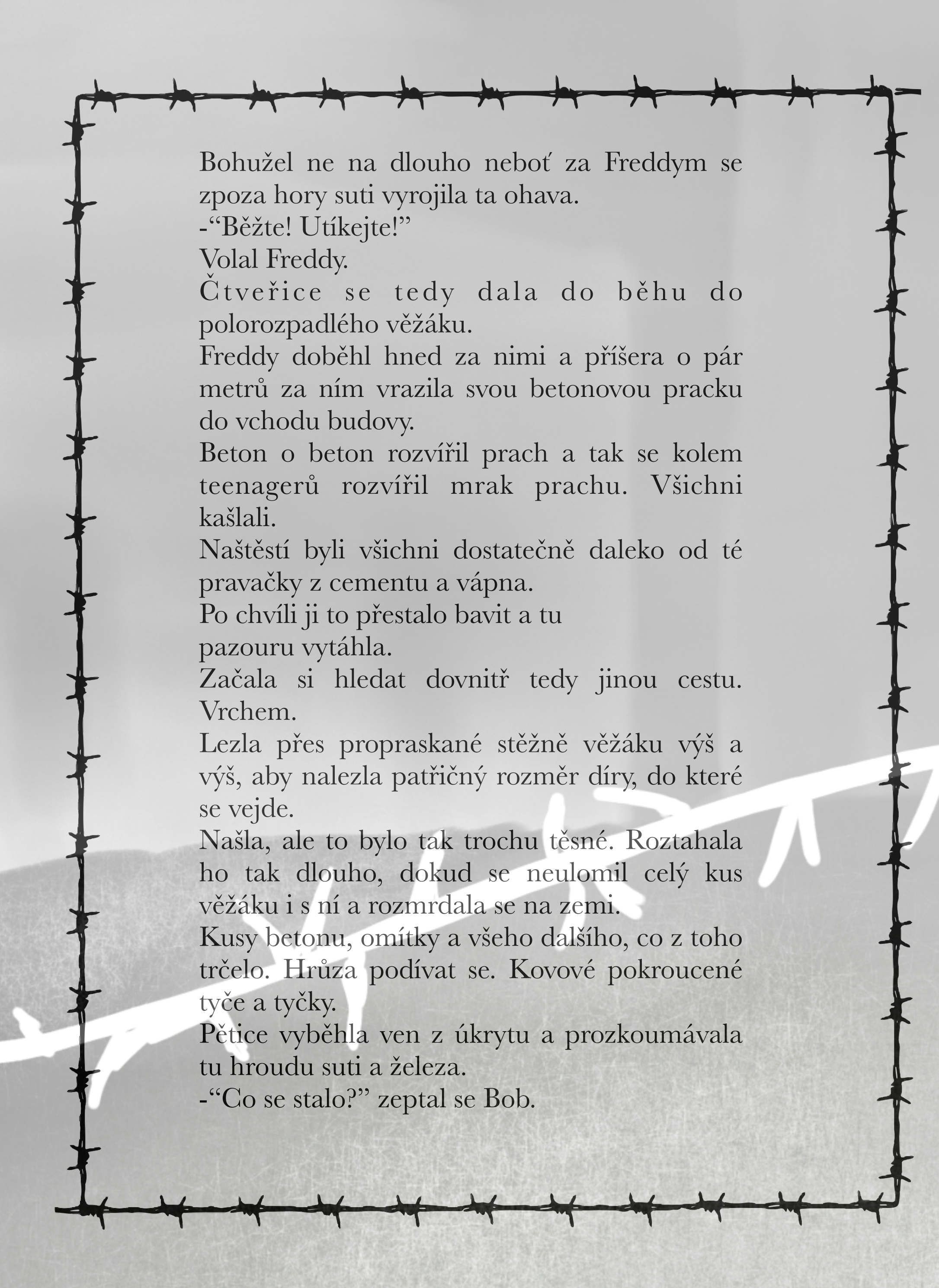
-“Já vim kudy,” oznámil Rick.
-“Z dálky jsem viděl tu čističku. Přes ní teče řeka, ta vede zpátky k nám do města,” doplnil.
-“Jako skrz kanály?” Vylekala se Erika.
-“Tak to nejdu,” přidala se k ní Chelsea.
-“Jiná cesta není. Půjdu první,” navrhl Rick.
-“A já poslední,” připojil se Freddy,
Bob byl jako nejmladší uprostřed
Vyrazili. I Freddymu po pár minutách chůze přišlo, že tu nejsou sami. Pořád se ohlížel a hledal důvody k paranoie. Chelsea se dívala na paty Boba a jen se soustředila na cestu. Nechtěla přemýšlet nad špatnostmi.
Před Bobem šla Erika a před ní Rick. Ten se mířil svým biologickým kompasem.
-“Slyšíte to?”
Zeptala se rozrušená Chelsea.
Všichni zastavili a zaposlouchali se. Ozíval se šum, šum listí a vítr podzimního pozdního odpoledne.
-“Necítím se tu vůbec dobře,” povzdychla si Erika.
-“Neboj, už tam budeme.”
-“Bojím se. Koukej támhle to vypadá jako ta příšera!”
Zakřičel Bob a všichni užasli nad zubatým obličejem ze suti.
-“To je ta příšera!”
Rozkřičela se Chelsea a opravdu se ten ksicht pohnul. Otevřel svá vysutá víčka a vycenila své žluté zrezlé trubkovité zuby.

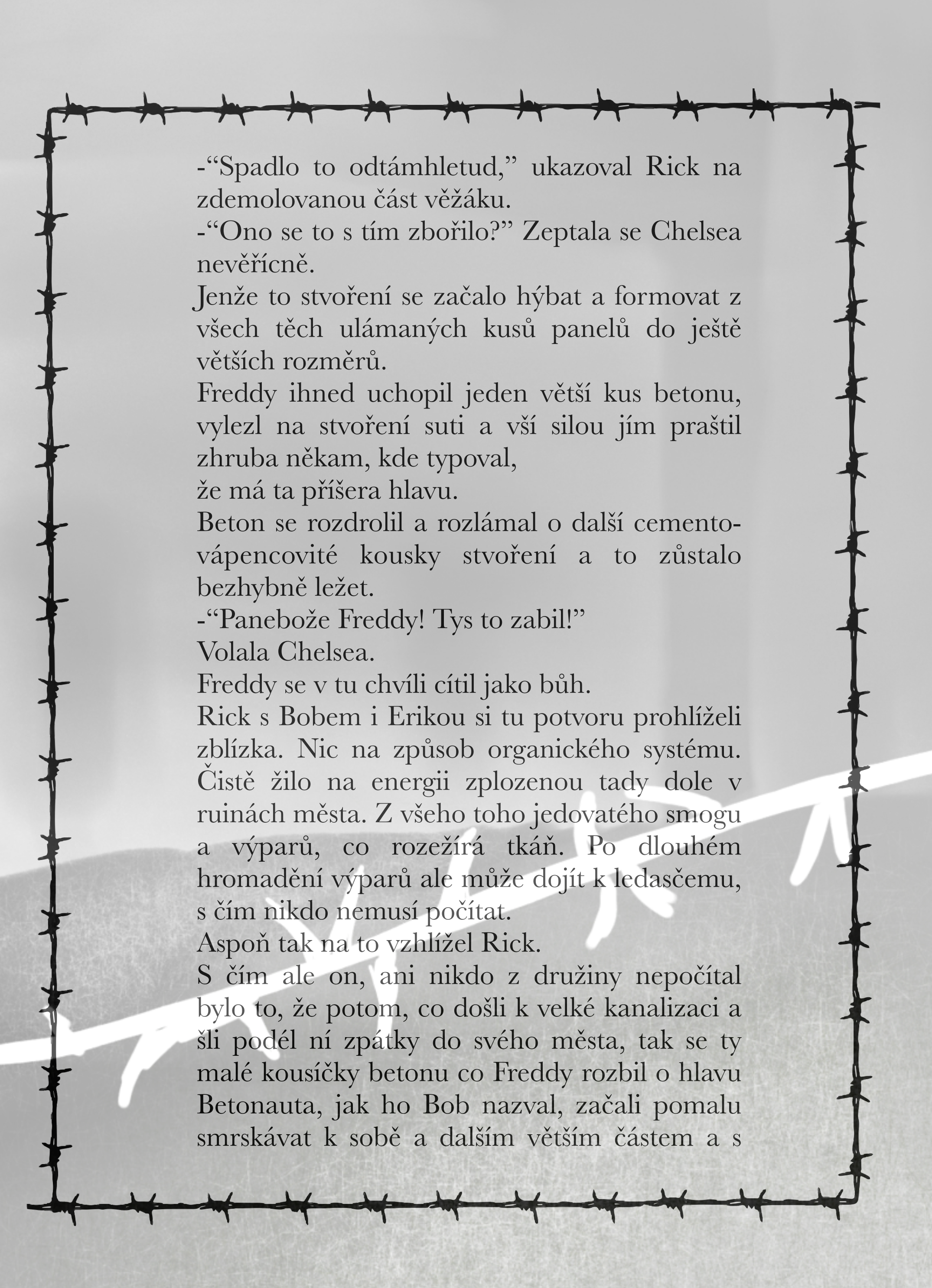
Zaržála.
Kovový cimbálový zvuk.
-“Utíkejte!”
Někdo v tom chaosu vykřikl a celá pětice se rozeběhla směrem kudy mířili a ta potvora se se sesuvy cementu a betonu hnala za nimi.
Dunění se šířilo za pěticí teenagereů.
Erika běžela jako poslední. Obluda ji předskočila a chrčela na ní drobky cementu a štěrk z jejího trubkového chřtánu.
Pět zubů s z trubek házelo odlesky mědi a oceli okolo sebe strašlivou auru.
-“Nech jí!”
-“Hej!”
Křičeli ostatní na obludu z potrhaných panelů.
Freddy do nich trefil kusem kamenu, do kterého kopnul zaprášenou teniskou.
Obluda se otočila a s vyděšeným výrazem křičela na ostatní.
To se už Erika vymanila zpoza příšery a kolem ní, třemi kroky přepnula do běhu a utíkala kam ji rozvaliny města vedly.
Ostatní ji okamžitě následovali a nechali příšeru za sebou. I ta se ale nenechala tak lehce odradit a pronásledovala je za každou cenu.
-“Vidíte ten věžák?”
-“Jo!”
-“Tak tam se sejdeme!”
-“Počkej? Co chceš dělat?”

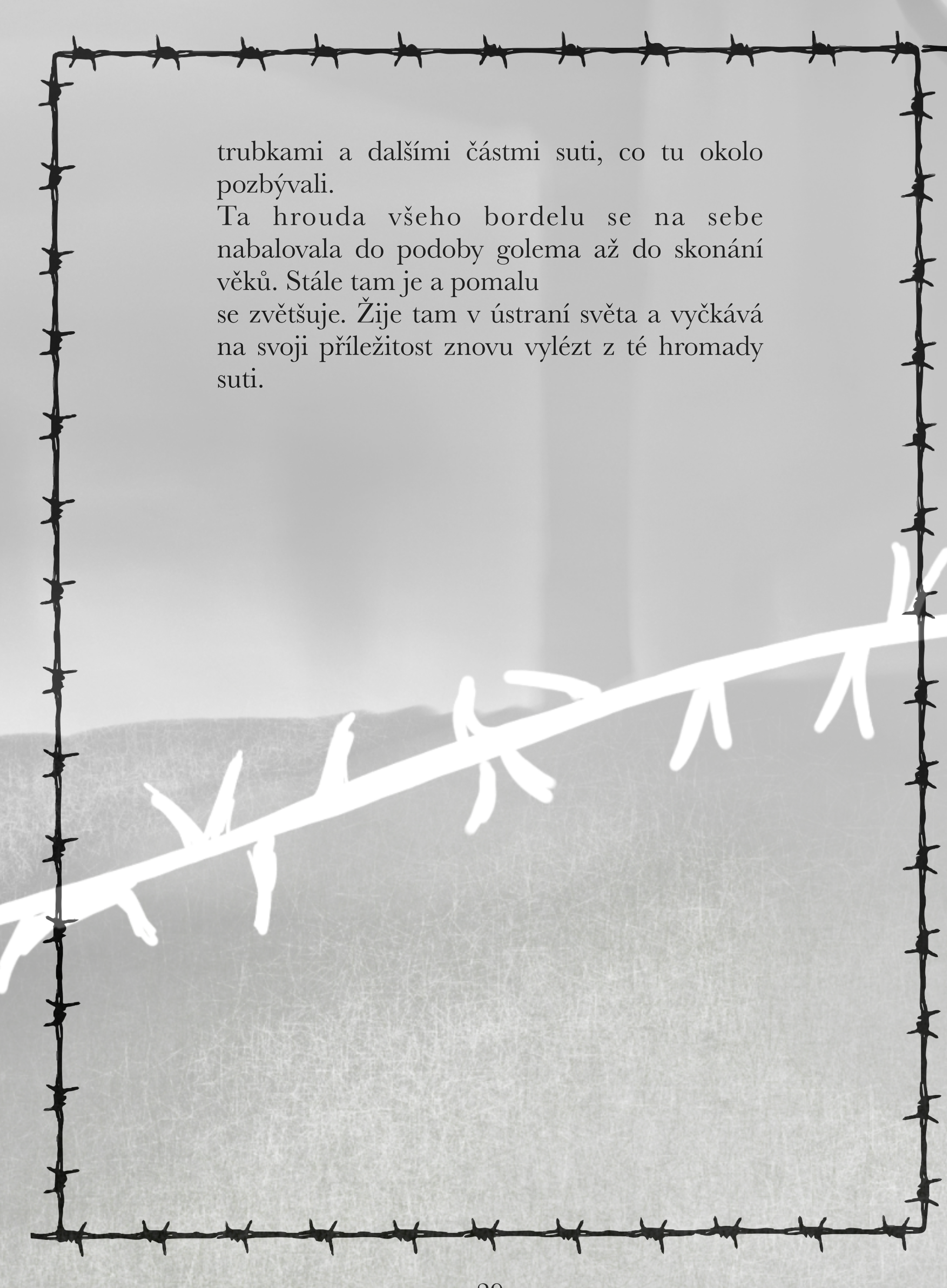
Freddy vzal další kámen a z otočky ho hodil po příšeře. Trefil ji přímo do hlavy.
-"Hej tady! Pojď si pro mně!"
Příšera odbočila za Freddym tam, kde vlála Freddyho červená bunda. Dokud tedy nezmizela v průrvě stěny. Příšera ihned rozpoznala, že skulinou sama neproleze a tak bouchala do zdi budovy.
Ale Freddyho plán vyšel. Mezitím, co netvor z betonu a smetí přemýšlel jeho cementovým mozkem o tom, jak ho dostat, získal zbytek družiny dost času na to, aby se přiblížili k té věži.
Chelsea byla zmatená tím, co se právě stalo.
-"Proč to Freddy udělal?!"
Ptala se se slzami v očích.
-"Aby nám získal čas. Bob neumí tak rychle utíkat," vysvětlila to Erika.
-"Mně spís zajímá, co je to stvoření
zač," zeptal se Rick.
-"Mutant!"
Volal Bob a nejen jednou, ale několikrát za sebou.
-"Asi si opravdu poranil mozek při pádu nebo z těch jedovatých výparů okolo," okomentovala ho Erika.
Všimli si pohybu. Všichni tím směrem napřímili krk. Freddyho červená bunda kolem něho v běhu poletovala jako křídla motýla.
Chelsea ale i ostatní si oddychli.

Bohužel ne na dlouho neboť za Freddym se zpoza hory suti vyrojila ta ohava.
-“Běžte! Utíkejte!”
Volal Freddy.
Čtveřice se tedy dala do běhu do polorozpadlého věžáku.
Freddy doběhl hned za nimi a příšera o pár metrů za ním vrazila svou betonovou pracku do vchodu budovy.
Beton o beton rozvířil prach a tak se kolem teenagerů rozvířil mrak prachu. Všichni kašlali.
Naštěstí byli všichni dostatečně daleko od té pravačky z cementu a vápna.
Po chvíli ji to přestalo bavit a tu
pazouru vytáhla.
Začala si hledat dovnitř tedy jinou cestu. Vrchem.
Lezla přes propraskané stěžně věžáku výš a výš, aby nalezla patřičný rozměr díry, do které se vejde.
Našla, ale to bylo tak trochu těsné. Roztahala ho tak dlouho, dokud se neulomil celý kus věžáku i s ní a rozmrdala se na zemi.
Kusy betonu, omítky a všeho dalšího, co z toho trčelo. Hrůza podívat se. Kovové pokroucené tyče a tyčky.
Pětice vyběhla ven z úkrytu a prozkoumávala tu hroudu suti a železa.
-“Co se stalo?” zeptal se Bob.

-“Spadlo to odtámhletud,” ukazoval Rick na zdemolovanou část věžáku.
-“Ono se to s tím zbořilo?” Zeptala se Chelsea nevěřícně.
Jenže to stvoření se začalo hýbat a formovat z všech těch ulámaných kusů panelů do ještě větších rozměrů.
Freddy ihned uchopil jeden větší kus betonu, vylezl na stvoření suti a vší silou jím praštil zhruba někam, kde typoval,
že má ta příšera hlavu.
Beton se rozdrolil a rozlámal o další cemento-vápencovité kousky stvoření a to zůstalo bezhybně ležet.
-“Panebože Freddy! Tys to zabil!”
Volala Chelsea.
Freddy se v tu chvíli cítil jako bůh.
Rick s Bobem i Erikou si tu potvoru prohlíželi zblízka. Nic na způsob organického systému. Čistě žilo na energii zplozenou tady dole v ruinách města. Z všeho toho jedovatého smogu a výparů, co rozežírá tkáň. Po dlouhém hromadění výparů ale může dojít k ledasčemu, s čím nikdo nemusí počítat.
Aspoň tak na to vzhlížel Rick.
S čím ale on, ani nikdo z družiny nepočítal bylo to, že potom, co došli k velké kanalizaci a šli podél ní zpátky do svého města, tak se ty malé kousíčky betonu co Freddy rozbil o hlavu Betonauta, jak ho Bob nazval, začali pomalu smrskávat k sobě a dalším větším částem a s

trubkami a dalšími částmi suti, co tu okolo pozbývali.
Ta hrouda všeho bordelu se na sebe nabalovala do podoby golema až do skonání věků. Stále tam je a pomalu
se zvětšuje. Žije tam v ústraní světa a vyčkává na svoji příležitost znovu vylézt z té hromady suti.

Augustýn seděl v konferenčním křesle a díval se ven z poloootevřeného okna paneláku. Sledoval střechu paneláku naproti. Stál na ní muž, co mával rukama a hulákal nějaká zaříkávadla. Aspoň to tak znělo. Bylo to nepřeslechnutelné v tom všem sychravém větru a chrchlání nakažených, které se každou chvíli ozývalo po sídlištním prostředí.

-"Gazy!" ozval se ženský hlas z vnitra bytu. Patřil Michaele. Taková hezká blondýnka s kudrnatými vlasy.

Augustýn tedy vstal a vydal se za ní. Prošel kolem prázdné velké postele do předsíně a pak do obýváku, kde ležela na gauči další osoba. Michaela seděla u ní.

-"Spí už druhou hodinu,"

-"Já vím, budil jsem tě,"

-"A předtím já tebe," usmála se na něj.

-"Kam ti míříš?" Zeptal se zamračeně Gaz.

-“Nikam,” smála se Michaela a postavila se na nohy, takže její sukýnka trčila Gazovi do obličeje.
Jen tam tak stála a přiblble se úsmívala.
Věděl, že s ním flirtuje. Už to začalo před pár dny, možná už týdny.
Těžko se dala udržet pozornost, když vaše denní povinnost bylo spát aspoň těch osm hodin.
Muselo to tak být.
Všechno se změnilo.
Když jeden nespal začlo všem hrabat. Kdyby jenom to. Jan, ten, co spal teď, to nazýval červy v mozku.
Ať si pod tím každý představí, co chce. Augustýn mu to moc nevěřil, ale co se dalo dělat.
Něco se zkrátka tehdy před nějakou dobou změnilo. Ze dne na noc. Z hodiny na hodinu. Z minuty na minutu. Z vteřiny na vteřinu.
Nevim, jak, ale je to tak.
Vždycky jsem přemýšlel nad tím, co bych dělal, kdyby nastala apokalypsa.

Koukal jsem na seriály a filmy, četl knížky, ale nic z toho vás nepřipraví, a to mi věřte, na červy v mozku.
Když mi to Jan vysvětloval, tak jsem na něj valil oči a chytal se za hlavu a to jen z důvodu, že mně bolela jako čert.
-“Uděláme si děťátko?”
Vytrhla ho ze zamyšlení Michaela.
-“Sakra ženská,” zavrčel Augustýn a odešel do kuchyně. Otevřel si konzervu se sardinkami a vidličkou ji jednu po druhé pomalu vyjedl.
Michaela k němu ale znovu přiskotačila. Její černá sukně se stále nadmýchávala, jak ona svůdně nadskakovala.
Ta musí mít ale prolezlý mozek červama.
Zakroutil nad ní hlavou Augustýn a slupl další sardinku.
-“Notak! Co na to říkáš?”
Gaz neodpověděl, jen vyhodil prázdnou konzervu a došel zpátky do pokoje. Michaele těsně před obličejem zavřel dveře a zamkl za sebou.
-“Augustýne!”
Začala křičet a drtit kliku dveří.
-“Říkal jsem ti ať mi tak neříkáš! A přestaň

kurvit ty dveře!”
-“Jdu za Janem a ty sráči se připrav na to, že
budem mít dítě!”
Nechala Michaela dveře a šla do obýváku.
Gaz zkroutil oči vsloup.
Ta kráva se snad uplně pomátla, ale to už asi všichni dneska.
Znovu si sedl do toho křesla a dal nohy na topení pod poloотevřeným oknem. Znovu se zaposlouchal do toho nesrozumitelného žvatlání na střeše opačného paneláku a toho chrchlání a kašlání, které nesl vítr.
Všichni jsou blázni. A nebo mají sežraný mozek.
Gaz se zamyslel na Michaelou.
Bože, ta kráva je uprostřed apokalypsy a ona se rozhodla mít dítě. A zrovna s nim.
Ne, určitě to musí být těma červama.
Snědli jí určitě přední mozkový lalok nebo tak něco.
Gaz šel ještě hloub.
On je tmavovlasý hubený kluk s tmavýma očima, díval se na sebe do zrcadla přidělaném na skříni před ním.
Ona je blondýna s modrýma očima a nádhernou postavičkou jako modelka.

To nejpodstatnější ale bylo to, že on je geneticky dominantnější. Její nádherné oči a pravděpodobně ani vlasy by jejich dítě nemělo. Gaz si tím byl jistý na 78% procent.
Patřil do těch dvou třetin lidstva, co mělo tmavé vlasy a ještě žilo. Lidstvo nebylo rozhodně geneticky připravené na takovouto boží ránu. Pokud to tedy byl záměr boha a ne samotného ďábla.
Na sex neměl ani pomyšlení, natož si dělat dítě. Všechny ty plíny a dětský zásyp? Kde by to měl teď jako vzít, když jsou obchoďáky v okolí prázdné.
Z čeho by to dítě žilo v tomhle světě?
Vždyť by nejspíš zemřelo v prvním roce, nebo by se narodilo už s červi prolezlým mozkem.
Co když by se narodilo imunní?
Gaz vyskočil z křesla.
Musí něco dělat a nepropadat buď depresi nebo tomu vše místnému šílenství.
Všiml si knihovny, co tu Jan měl.
Nečetl už celé roky.
Vzal si jednu knížku, tu co měl naposledy Jan v ruce. Otevřel jí a prohlížel si jí. List za listem a stránku za stránkou.

Symboly síry a pekelná skripta. Místy latina. Otočil ji, aby se podíval na titulní stranu - Fobie, autor neznámí.
No to mně podrž. Jak se pod tohle může někdo podepsat a ještě navíc jeho jmenovec.
Avšak jeho vůle byla slabší než síla těchto skript. Nalezl v nich něco, po čem mu přestali mozkočervi prolézat lebkou.
K závěru knihy nalezl to, o čem Jan celou dobu mluvil.

Mozkočerv, latinsky Vermes Cerebrum.
Původ je neznámí. První zmínky panují již od dob průmyslové revoluce, kdy nalezli mrtvé oběti s vyžranou díru v oblasti spánku, kde je slabá lebeční kost, nebo okolo ucha. Tehdejší medicína na to neměla technologie zabývat se tímto zvláštním úkazem a tak často jen těla popsali do neobvyklých záznamů. Až v průběhu druhé světové války jistý doktor Her Wilhelm ze
Stuttgartu si u svých pacientů všiml zvláštní věci. Ve chvíli, kdy si všiml, že je pacient
mrtvý zaregistroval i to, že mu z ucha vede stopa krve. Sledoval ji až nalezl malého

červíčka tmavě rudé barvy, jak třepe nožičkami a cvaká špičáky.
Vzal ho pinzetou a vložil do přístrojů na pozorování. Přístroje vypozorovali abnormální výsledky. Něco s čím doktor Her Wilhelm nepočítal. Taxon tohoto červa se neschodoval s žádnými dosud objevenými.
Doktor tedy červa hodil do sklenice s chloroformem a poté červa zasadil do skleněné nádoby, jako výjmečný exemplář.
Zkoumal i toho muže. Rozřízl mu nejprve ucho, aby se přesvědčil o tom, že je opravdu prokousané. Poté se pustil pod kůži i lebku.
Opravdu mozek tohoto mrtvého muže byl prolezlý labyrintem cestiček toho červa. Koncový mozek mu moc nejel, ale zato vnitřek - mezimozek a mozeček, po těch nic nezbylo.
Jak se tam mohl červ dostat mu absolutně nebylo jasné.
Důkladněji si prošel složku mrtvého.
Výška průměrná, váha také. Věk kolem 40, čistý árijec.
Pracoval v továrně na výrobu tanků. Léčil se z ukrutných bolestí hlav, domníval se, že je to kvůli hluku v továrnách.
Víc po tom doktor Wilhelm nepátral, přesto, že se mu to zdálo více než zajímavé, měl hodně

zadané práce. Ke konci války, než se musel stáhnout do Berlína, předal tyto spisy, stejně jako všechny další, včetně dluhopisů a jeho deníků své ženě. Tu společně s dětmi nechal odvést za hranice, aby odletěli před tím očekávaným pádem třetí říše.

Tyto spisy se časem dostali do rukou dalších a dalších lidí, kteří to buď nechali ladem a nebo je poslali dál. Bohužel po červu ani stopy, takže jediné, na co se dalo spolehnout jsou snad výmysly nějakého excéntrika.
Ale Jan měl k tomuto tématu i své. Kolem stránky byla popsaná různá data a spekulace.
-"On si myslí, že je kvůli ekologické krizi?"
Promluvil konečně aspoň sám pro sebe Gaz.
Ve vteřině odemkl klíčem dveře a vskočil do obýváku.
-"Koukej ho vzbudit!" Handrkoval se přes gauč k ležícímu Janovi a vyplašené Michaele. Ta se ale začala mračit a dupat.
-"Ne! Nech ho spát! Poví ti to až bude vzhůru!"

-“To ale budu spát já!”
Zuřil Augustýn.
Michaela ale využila své taktiky a skočila na něho jako puma.
Začala ho muchlovat a hubičkovat až ji musel Gaz odstrčit.
-“Ty si se snad už opravdu do čista pomátla ženská!”
Huboval.
Otočil se a zamířil znovu do kuchyně, kde si vzal několik plechovek a jen tak tak utekl před Michaelou do pokoje. Opět za sebou zamkl.
-“Stejně nemáš přede mnou kam utéct, tak přestaň!”
-“Nech mně! Musím se připravit ke spánku,” odpovídal skrz skla dveří.
-“Dobře! Zatím máš čas vybrat, jaké by se ti líbilo jméno pro naše dítě,” zklidnila svůj hlas Michaela a znovu se vydala hlídat spícího Jana.
Gaz si znovu našel místo na kancelářském křesle. Otevřel tu knížku, tam, kde předtím přestal.
Ještě se podíval na hodinky, aby věděl kolik času má.
Necelé čtyři hodiny.

Pokaždé a znovu se zaposlouchal do tajemného mumlání čaroděje na opačné straně výhledu z okna. Stále stál na střeše, která byla jen o patro výš jak patro Janova bytu. To bylo v jedenáctém patře. Byt měl po dědovi.
Vítr už po sté opakoval pokašlávání a chrchlání nemocných tam venku ať už v bytech nebo také z otevřených oken, nebo na balkónech. Na ulici nebylo vidět už celé dny živáčka.
Začetl se do poznámek autora knihy.

Domnívám se, že mozkočervy patří do organismu vesmírné superinteligence.
Přicházejí na zem spolu s vesmírným spadem. Pokud dojde k narušení ochrané vrstvy kolem Země, pravděpodobně kvůli ekologické krizi, skleníkovým plynům a dalších zdraví přírody poškozujících částic unikajících z všemožných výtvorů lidské samo-zničující se civilizace.

Toto dávalo Gazovi smysl. Proto není taková zima venku a nemusí zavírat okno. Stejně topení nefunguje. Tak tu dál seděl jen v mikině, přesto, že byl konec

listopadu. Slunce nesvítilo, ale globální oteplování udělalo své.
Začetl se dál:

S narušením ochranné vrstvy dojde k průlomových dopadům nejen slunečního záření, ale i k propadu vesmírného spadu, se kterým přicházejí i mozkočervy. Na toto není žádná civilizace připravená. Pokud k tomuto dojde, budu se modlit a hodně nahlas k vesmíru a k pradávným Bohům. Budu je prosit za odpuštění a naříkat o záchranu planety Země. Budu držet palce vědcům, kteří se budou snažit rozluštit, jak tyto parazity zastavit, přesto, že jsem k vědě byl vždy zcela skeptický.
Pokud budu mít štěstí, pokusím se vyvolat kouzelnou paralelní ochranou vrstvu. Už teď jsem připravený…

Gaz rychle prolistoval knihou dokud nenašel rok výtisku. 2023.
Věděl o tom deset let dopředu a přesto ničemu nezabránil. Nepřejícně se díval na fotku autora knihy.
Vstal a odemkl dveře došel do předsíně. To už po něm koukala Michaela znovu

připravená mu udělat dítě. Augustýnovi se zdálo, že pokaždé, když otevřel dveře se Michaela zdála více a více šílenější.
Stále víc bez mozku.
Rychle si vzal pro to, pro co si přišel - dalekohled a znovu zalezl do pokoje. Nasadil si ho na oči a pozoroval kouzelníka na střeše budovy naproti.
Oběma ukazováčky hýbal sem a tam na všechny strany kolečka, aby mohl zaostřit jeho obličej.
Jeho obavy se naplnili.
Opravdu tam stál sám někdo a v černém velkém hábitu vyvolával cizojazyčné formule k nebi.
Gaz nevěřícně pohledem přeskakoval z fotky autora na knížce a pohledu dalekohledu.
Doopravdy to byl on. Starej seškvařenej dědek. Vypadal ještě hůř než na té fotce.
Pohled čaroděje ale najednou našel cíl a zpříma a ukrutně se zadíval přímo do dalekohledu Gaze.
Přestal vyvolávat. Ticho, které Gaze vyděsilo víc, než pohled toho blázna.
Musel se dojít napít.
Fakt, tohle na něj bylo moc.

Došel otevřít dveře a vzal to rovnou do kuchyně, pokud možno, co nejlépe se vyhnout Michaelině pohledu.
V kuchyni si odlil z litrové nádoby, která se používala k dekontaminaci vody z trubek ohřátím.
Napil se ze skleničky plnými doušky až do dna.
-“Už víš to jméno pro naše dítě?”
Zeptala se mu za zády Michaela.
-“Běž doprdele ty šílená…”
Gaz ztratil hlas. Zamotala se mu hlava a upadl na všechny čtyři.
-“Augustýnku, ty můj budoucí otče,” zachychotala se Michaela jemu do ucha.
Otočila si ho na záda a rozdělala mu pásek od kalhot.
Gaz byl paralyzovaný, nemohl se ani hnout. Mohl se jen dívat, jak si Michaela hraje s jeho přirozením a poté si na něho sedá.
Cválá na něm a jemu se mění její obličej v něčí jiný. V někoho koho kdysi dobře znával. Také žena, nebo dívka. A ve chvíli, kdy ji rozpoznal, ten obličej, kterému celé roky kupoval každý den květiny, než jí červy sežraly mozek, tak vyvrcholil.

Michaela z něho slezla a poté se upravila svou sukni.
Uslyšel huhlavé zvuky podobné těm, které slýchával z okna, dokud s nimi čaroděj nepřestal.
Ve svém rozmazaném vidění spatřil jak do kuchyně vstupuje další postava - Jan.
Augustýnu von Dráčkovi se zavřeli oči a on usnul tvrdým a nic nerušícím spánkem.
Zdálo se mu o něm samém, byl jenom v jiné době a na jiném místě, rysy měl velmi podobné, jako v reálném životě.
Tehdy byl prohlášen za svatého a nyní se probudil s převratnou myšlenkou pro něho samého.
Tělesné schránky zanikají, ale duše je věčná a stále se učí, každým svým životem.
Poté se vzbudil.
Konečně už nebyl paralyzován, asi předtím přidala do vody nějaké uspávadlo.
V tom podivném post omámeném stavu se podíval do obýváku, kde obvykle někdo z nich spal a samozřejmě, že jo.
Jan spal na koberci, gauč zůstal prázdný.

Proč, tu takhle spí? Jistě se určitě také napil z rychlovarné konvice.
Obrátil se zpět do interiéru kuchyně a zde pozvedl rychlovarnou konvici. Nedalo se to snadno rozeznat. Pouze na dně zůstalo trochu nerozpuštěného prášku, který očividně podrtila v moždíři.
Obratně se přesunul do ložnice.
Opravdu zde ležela na posteli Michaela, celá bílá, jako ta stěna nad její hlavou.
Z venku sem opět dorážel burácející hlas toho věštce.
Vypadala opravdu posmrtně, musel se jí dotknout, aby se přesvědčil, že je… mrtvá. Předávkovala se.
V tu ránu se ozvala rána hromu venku z nebes a Augustýn znovu vyhlédl z okna.
Měl štěstí i zároveň smůlu, že spatřil, to co spatřil, neboť obvykle se nejprve spatří blesk a až poté zahřmí, jen že tentokrát se nejprve zahřmělo a poté se z roztrhlého nebe vyřítil blesk přímo do osoby na střeše protějšího paneláku.
Suchým éterem se prohnal bzučivý zvuk a kouzelník padl.
Náhle byli všichni okolo Gaze mrtvý. Prostě tu po sobě zanechali svoje tělesné

schránky a jejich duše se na chvíli přemístili do astrální sféry.
Parapet náhle zasáhla obří kapka vody a na to se zpustila průtrž mračen.

Psalo se brzké dopoledne o velikonočních svátcích, když z křoví vylezla pod černou plachetkou osoba. Vysoká a hubená, zato ale nedbale zrzavá, shrbená a zkřivená. Kostnaté tělo si s postranními úmysly prohlíželo velký rodinný dům v plném vybavení.

Už z dáli bylo poznat, že je plný dětí a nechybí v něm ani domácí mazlíčci.

Ty děti v domě byly zlé a zlobivé. Svým chováním se provinily vůči svým rodičům i celému světu. Jak se o dětech tvrdí, umí vnímat i jiné dimenze a tak nebylo divu, že rozhněvali i astrální sféry. Ty se rozhodly na takové děti poslat svůj osvědčený a

nejúčinnější kalibr - Polednici IV.

Polednice děti vždy hledá stejně, jako děti samotné hledají kraslice a velikonoční vajíčka o Velikonočním pondělí, tedy o dni, kdy povstal Ježíš Kristus z mrtvých. Takovéto děti, které na své rodiče křičeli, bily je a kousaly, byly schopné dokonce i umordovat velikonočního

zajíčka, který schovává velikonoční vajíčka, pokud ho chytily. To byla ta poslední kapka, která rozhodla o jejich osudu.
Dospělí mají o malinko odlišného strašáka - *Bunnymana.*
Muže v obleku velikonočního králíčka, jen s rozdílem, že místo kraslic za sebou zanechává své oběti znetvořené sekyrou.
V jisté době lidé věřili i na takzvanou Klekánici, která měla odnést děti, které se nevrátí s večerem, tedy s klekáním. V podstatě se jednalo o to samé stvoření jako o Polednici, pouze tento název přišel z jiného kraje.
Astrální sféry Polednici IV. dopředu informovali, že dětí je pět. Aspoň bude mít Polednice co zabíjet.
Víte, duše dětí do určitého útlého věku jsou velice silné a mocné. Je těžké je zkrotit.
Proto v civilizovaném světě vznikla bytost s názvem Polednice. Byla to jediná osoba, která byla svou magenergií schopná děti udolat.
Taková polednice pochází ze sféry duchů a jedna vydrží i přes sto let, poté se mění v odpadlou bytost a navrací se zpět do sféry duchů a přízraků, kde ztrácí svou
fyzickou podobu, ve které již nemůže reálně uškodit. To ovšem není důvod Polednici podceňovat - naopak!
Než se nadějete, máte ji u baráku.

Stojí u dveří a bere za kliku.

Zamčeno.

To mohla čekat.
Tu už zaslechla jejich řev.
Cikáňata.
Došla k oknu vedle za rohem a pozorovala dění uvnitř domu. Čokel Hošan si líně polizoval kulky.
Bylo těsně před polednem. Každou chvíli by se mělo ozvat nedaleké klekání.
Víte, psi také umí různé bytosti vycítit, to ale už záleží na jedinečných schopnostech onoho tvora, jak dobře se umí skrývat.
Polednice IV. byla výborně vycvičená, a tak si Hošan všiml pouze pohybu stínu v okně.
Pouze pohyb. Nic víc.
To mohlo být cokoliv. Letící pták, stín mraku na nebi…
I tak ale začal poštěkávat a naježila se mu srst.
Počasí venku bylo sychravé.
Polednice, jinak řečeno Klekánice, se
stihla vrátit za původní roh, kde na ní civěly ty zamčené dveře. Čokel ji nestihl zpozorovat.
Vzala to druhou stranou k jinému oknu. Zadívala se dovnitř a spatřila, co se tam odehrává.
Dvě děti se dívaly na televizi na barevné animované seriály, nebo hrály na konzoly videohry. Tohle bylo Polednici IV. jedno.
Rychle se zase skryla, aby ji nespatřily.
Děti ji mohou snadno vycítit, pokud jsou hodně malé.
Jedno v domě opravdu bylo. To nahoře v

kolébce jménem Damian. D'ábelské to dítko.
Jen se tak válelo v té své ohrádce a dívalo se po hvězdičkách na stropě a planetkách zavěšenými nad jeho postýlkou.
To moc dobře vycítilo přítomnost Klekánice IV.
Začalo něco nesrozumitelného hulákat do dětské chůvičky.
To zbystřily děti v přízemí u televize. Z druhé, spárované, chůvičky na jídelním stole se ozývalo v dětinštině:
-,, *Polednice je tady!"*
Zpozorněly.
Víte, v dětské hierarchii je to tak, že čím mladší jste, tím jste nadřazenější a tím víc jste středem pozornosti.
Tím pádem není dívu, že Damiánovu zprávu, která děti měla varovat, je spíš popudila k tomu, aby šly Klekánici otevřít.
To Polednice IV. nečekala a dostala dveřmi přímo do jejího dlouhého a kostnatého nosu.
Ty dvě zpropadené děti se jí smály. Než ale stačila zareagovat zmizely znovu uvnitř domu.
S dost velkou pravděpodobností už celý dům dětí ví, že si pro ně přišla. Mohou na ní připravit různé pasti, pokud nezaútočí ihned.
Vešla dveřmi do chodby. To už na ni vrčel
čokel Hošan. Skočil na ni a potrhal ji ruku i plášť.
Musela využít svých pařátů a zejela mu dvěma hluboko do čenichu, dokud nenarazila na

mozek. I tím projela.
Čokel zafňukal a povolil stisk. Padl ji na zem k nohám, z čenichu mu tekla krev a kousky mozečku.
Parchant! Ohavně ji potrhal ruku.
Vletěla do obýváku. Na zemi ležely kostičky lega. Nevšimla si jich a stoupla na ně bosíma nohama.
To její kvílení bylo pronikavé jako sama smrt.
Upadla na zem, aby se mohla po čtyřech doplazit ke koberci, kde už dvě děti čekaly ve zbroji z plastu a zbraněmi z kuchyně.
Žádné hračky.
Ostré nože.
Jeden jí zajel mezi žebra.
To ji donutilo k tomu vstát.
Byla zhruba o metr vyšší než ty dvě děti.
Nůž jí stále trčel z těla.
Než druhé dítě stačilo zaútočit, tak tomu, co zrovna přišlo o svou zbraň zarazila své pařáty do krku a táhla jimi až do míst dolní čelisti, dokud špičky nevyjely z temena hlavy.
Druhé dítě jí vytáhlo nůž z mezižeberní oblasti. Divilo se, proč z ní neteče krev. Zkrátka proto, že Polednice není poháněná krví, ale magenergií.
Dítě zaútočilo svými dvěma noži z kuchyně a zasadilo jí úder do žaludku a do jater, či ledvin. Zas tak dobře anatomii neumělo.
Polednice vysunula pařáty z mrtvého dítěte, připíchnutého na jejích drápech a skopla to

druhé k zemi.
Vytáhla si nože z těla a upustila je na zem. Z žaludku ji tekla černá a mazivá tekutina, která na zemi pod ní zanechávala mastné fleky.
Rozhrnula svůj plášť a odkryla tak dítku své odporné vnady.
Povislá prsa s lupenkou a vrásčité tělo
odmrtvené barvy.
Její neoholený podbřišek po celé dekády.
Roztáhla nohy a dřepla si dítěti na obličej.
Dusilo se a kroutilo pod ní několik minut. Potom jeho tělo přestalo projevovat životní funkce.
O tom, že ji to potěšilo, se dá uvažovat pouze trochu.
Vstala a vydala se po schodech v chodbě vedle do patra.
Překážka byla ale jinde, než na schodech, jak čekala. Někdo ji vylil vědro plné vařící vody na hlavu.
Opařilo jí to i skrz černý plášť plný trhlin.
Sípala a naříkala. Ve zlosti vyběhla do schodů a rozhlížela se, do jaké místnosti to vezme teď.
Nejprve doleva. Dětský holčičí pokoj plný plyšáků a panenek.
Cenila na ně zuby a valila oči, aby je zastrašila.
Pak někdo spláchl vedle v místnosti.
Osamocená koupelna a v ní
princeznička, co si strčila ruku do
zadku a vytáhla z ní metr a půl dlouhou tasemnici, se kterou švihla jako s bičem.

Jeden hvizd a omotala se kolem krku Klekánice IV.

Slizký červ se spínal a svíjel a napínal. Holčička si přitáhla polednici k sobě a zarazila ji hlavu hluboko do záchodové mísy.

Polednice musela vrátit úder. Vytrhla celou mísu a hodila ji po holčičce. Ta byla mrštná a vyhnula se jí. Nebyla ale mrštná dostatečně na to, aby zabránila v přeříznutí tračního červa, co Polednici svíjel hrdlo.

Z jeho bolavých konců tekla odporná smradlavá tekutina.

To holčičku vyvedlo z míry a rozhodla se dát na úprk. Jakmile se ale otočila k přízraku zády, tak její hrdlo omotal zbytek tasemnice v rukách Polednice.

Několikrát omotala holčičí krček a zavěsila ji do sprchového koutu.

Pro jistotu, zapnula plný proud vody na ten nejvařivější výkon.

Polednice IV. zatáhla plastové posuvné dveře do sprchového koutu, aby se nemusela dívat, jak jí ten vařicí proud teče na obličej. Stačil ji pohled na rychle se zapařující se koupelnu.

V dívčině pokoji zapálila pokojové svíčky, které rozházela po plyšácích a ti začali hořet.

To už byla zpět na chodbě patra domu.

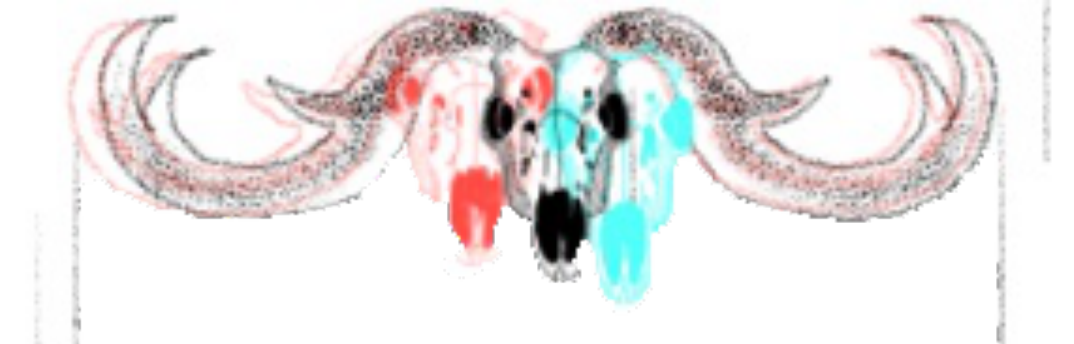
Pomalou ale jistou chůzí se plížila k dalšímu pokoji, odkud vyhrávala Mozartova 8. Symfonie.

Vskočila tam připravená použít své drápy,

spatřila ale dítě větší, než bylo pro ni zvykem. Byl to chlapec kolem dvanácti let. Stál u guilotiny s pravým ostřím a v ruce dřímal pálku na baseball.
Polednice udělala první krok. Záhy zjistila, že se chytila do pasti. Kolem nohy se ji stočila smyčka a závaží schované za otevřenými dveřmi kleslo k zemi.
Nejprve spadla na zem, až potom ji to vytáhlo vzhůru nohama. Zmohla se pouze
na náhodné drápaní do prázdna
svými pařáty a skřípání zubama.
Chlapec do ní začal mlátit pálkou hlava nehlava dokud se po chvilce neunavil a udělal jeden špatný pohyb, kterého ihned polednice využila.
Postrčila ho, aby sám spadnul do své vlastní guilotiny, kterou na ni měl připravenou.
Otřes smrtonosného stroje ho aktivoval.
Guilotina se nejprve zachvěla a poté s hvizdem ostří, jak protíná vzduch chlapci rozťala hlavu v oblasti nosu.
Polednice se přitáhla a drápy protla lano, které ji drželo nohu. Spadla na zem se zaduněním jejích kostí.
Zvedla se s vědomím, že jí již čeká pouze poslední dítě.
Našla si ho v kolébce u něj v pokoji.
Čekala, že bude lítat a utvářet energetické pole.
Nic z toho se ale nedočkala.

Jen se tam na ni hihňalo a mávalo ručičkama. V očích mu svítilo zlo. To
největší, jaké kdy Polednice IV. viděla.
Rozhodla se to dítko vzít s sebou, do sféry přízraků.

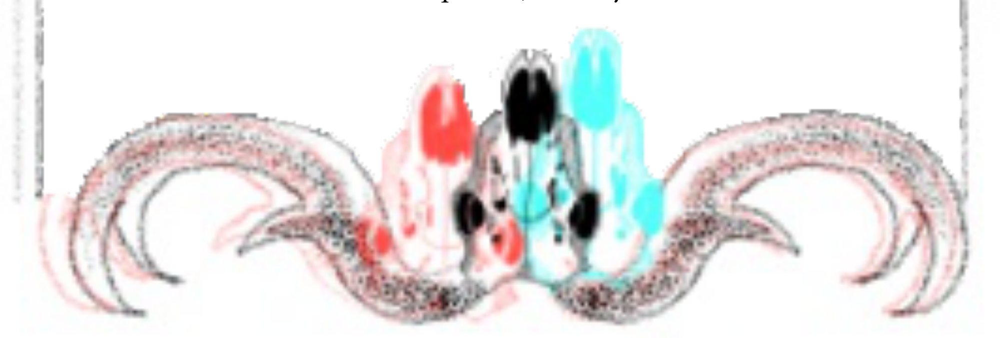
Dítě takto obdařené je škoda zabíjet, přesto, že nad tím dlouho přemýšlela.
Mohla mu ty očka vypíchnout.
Mohla ho nechat v mrazáku, jak ji už dosavadní zkušenosti naučili, protože děti mají rády zmrzliny a zmrzliny neroztékají pouze na jednom místě. A tím byl mrazák.
Jenže tohle dítko bylo jiné. Bylo ztělesněním zla a vyzařovalo takovou magenergií, že i Polednici IV. očarovalo.
Vzala ho tedy do sféry přízraků, odkud Polednice pochází, aby o jeho osudu rozhodli o další duchové.
Nikdo však netušil, že dítko jménem Damian si tuto sféru podmaní a rozpoutá v ní genocidu strašidel.

NEHODA

Poder jel svým autem po okresce lemované stromy ve svém starém veteránu značky Škoda ze 70. Let. Kužely jeho světel míjeli bílé vysoké pruhy potřených stromů kolem dokonce prorostlého asfaltu jejich kořeny.
V rádiu hrál Karel Gott, když zrovna z neosvětlené temně matné fauny vyskočilo zvíře a vrazilo přímo do čela automobilu jedoucího 90 kilometrů v hodině.
Ozvalo se pištění gum i brzd.
Deformace kovu a plastů, křik vyděšeného

Podera a klopení zvířete před sebou ještě pár desítek metrů. Pak konečně auto zastavilo. Z kapoty se kouřilo a jedno světlo zhaslo.
-“Do pekla,” zaklel Poder a podrážděně otevřel dveře vylomením ven.
Vyšel na silnici opadanou listy podzimních stromů a se zapnutým kabátem obešel auto.
Byla tam.
Ležela se zlomenou nohou a od čumáčku se jí zvedala pára.
Ještě dýchala.
Pomalu umírala.
Srna.
Ach ne. Kdyby to byl lykantrop, jednorožec nebo jiná havěť, ale zrovna srna, to nejvzácnější zvíře a přísně chráněné.
Kvůli ionizujícímu záření, jenž přichází při radioaktivním rozpadu, zapříčiněném kosmickým zářením působila mutace, kvůli kterým většina normální zvěře umřela.
Ty která přežila, začala rodit větší a silnější potomky, vyzařující neionizující záření, které přitahuje elektřina, neboť ji sami vyzařují.
Nedá se nic dělat. Vzal ji za hnáty a pomalu s úšklebky ji táhl ke kufru svého tranzitu.

Otevřel ho a s úsilím, jaké zažil naposled na vojně, ji tam naložil.
Přehodil jí dekou a jejích poslední okamžiky života zahalila tma a prásknutí kufru.
Dorazil k automechanikovi jménem Mel. Byla to nejbližší autodílna v okolí. Měl štěstí, že auto bylo pojízdné. Mel seděl na kanapi a četl knihu.
Byla to jeho oblíbená - Kat od Domynicka. Četl ji už kdysi dávno několikrát za sebou.
-"Král katem ve svém vlastním království, stejně jako Bůh nad svým vlastním světem,"
pronesl závěrečnou citaci z konce knížky. Byla to v podstatě její pointa.
Mel zvedl oči a spatřil Podera.
Ani jeden se na toho druhého netvářil moc nadšeně.
-"Potřebuju opravit auto," pokračoval Poder.
Mel měl zrovna noční. Byl to zelenáč, co dva roky zpátky nastoupil, ale protože si vedl slibně, už si mohl dovolit být na celonočních směnách sám.
-"Koukám dobitej předek. Co jste to srazil?"
Zeptal se Mel, zatímco si detailně prohlížel rozlámaný nárazník s kousky kůže.
-"Měňavce," usmál se Poder.
-"A tělo?"

-“Odhodil jsem ho do škarpy,” sklopil oči zákazník.
-“A byla to žena nebo muž?”
-“Žena,” usmál se Poder svým zlatým zubem.
Sakra, ten kluk je nějakej moc zvědavej.
-“Máte štěstí, že to nebyla třeba srnka nebo divočák. To by jste si šel sednout,” prolomil konečně úsměvem nováček svůj ledový výraz.
-“No, to bych šel.”
Poder se raději posadil.
Mel ještě obhlédnul auto z více stran. Poder se ledově potil, aby ta srna ještě nežila.
-“Tak já vám to do rána opravím,” usmál se na něho kluk v lacláčích jménem Mel.
-“Jojo díky,” oddechl si částečně Poder.

Ráno bylo auto jako nové. Mel si kufru vůbec nevšímal a na oplátku za jeho kufr zel smrtelným klidem.
Poderovi se sice moc dobře nespalo, přesto, že to neměl v plánu, ale zkrátka usnul. Ráno odjel s automobilem jako novým a k tomu mu prošel ten nejhorší zločin.
Srnu dovezl známému myslivci. Nakonec si na ní pochutnala celá jejich vesnice.

MYSLIVECKÁ POVÍDKA

vevandi fabula

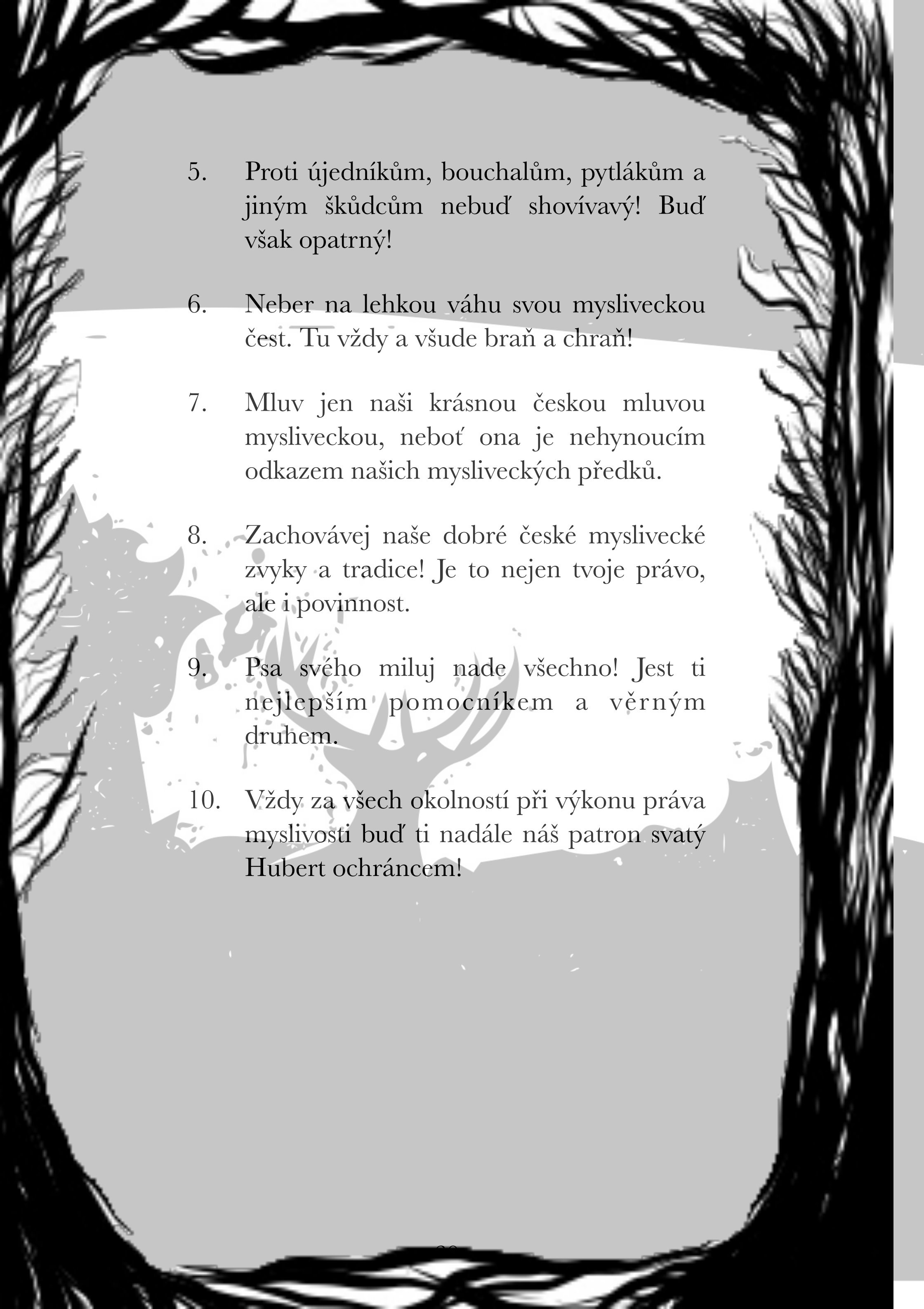

1. Buď vždy, všude a za všech okolností myslivcem tak, jak zákon, předpisy a myslivecké zvyky káží a jak jsi v nich vychován a poučen byl.

2. Ke zvěři se chovej šetrně, chovej ji, zušlechťuj a chraň!

3. Upravuj stavy zvěře. Dravců zbytečně nestřílej neboť i ona v únosné míře užitečná jest.

4. Pamatuj, že příroda není střelnice. Střílej jen na to, co bezpečně rozpoznáš.

5. Proti újedníkům, bouchalům, pytlákům a jiným škůdcům nebuď shovívavý! Buď však opatrný!

6. Neber na lehkou váhu svou mysliveckou čest. Tu vždy a všude braň a chraň!

7. Mluv jen naši krásnou českou mluvou mysliveckou, neboť ona je nehynoucím odkazem našich mysliveckých předků.

8. Zachovávej naše dobré české myslivecké zvyky a tradice! Je to nejen tvoje právo, ale i povinnost.

9. Psa svého miluj nade všechno! Jest ti nejlepším pomocníkem a věrným druhem.

10. Vždy za všech okolností při výkonu práva myslivosti buď ti nadále náš patron svatý Hubert ochráncem!

Mladý Yura vešel do místní hospůdky, staré bývalé školy, kde páprdové z okolí vesnice chodívali poklábosit, získat nové informace nebo přijít na jiné myšlenky.
Kořalka, pivo, tabák, jitrnice a prdelačka zde byli na denním pořádku.
Otevřely se dveře do hodovního sálu a Yuru praštil přes nos horký vzduch ohřátý kamny u zdi místnosti.
-,,No konečně! Yura je tady!”
Ozval se zvesela mužský hlas postaršího dědy za stolem s vyjezeným talířem a skoro dopitým pivem.
Yura se zvesela usmál a došel k pultu, u které vždy postával hospodský. Poručil si pivo a guláš z divočiny.
-,,Tak co Yuro? Jak se dnes lovilo?”
Zeptal se hospodský na Yurův první den v mysliveckém zaměstnání.
-,,No povim ti, žádná Afrika!”
Odpověděl Yura a hned na to se celá hospoda rozřechtala.
Mělo to svůj důvod. Yura ztrávil v Africe několik let jako střelec či lovec, ať už zvěře nebo uprchlíků.
Stejně jako každá zem má své hranice, tak i Yura měl. Po jedné o život jdoucí směně se

rozhodl o odchod zpět, do jeho rodné země - Česka. Přečkal tam ještě dlouhou chvíli s místními dívkami, než mu skončila pracovní povinnost.
Teď byl znovu konečně tady, doma.
Na Valše, někde uprostřed Vysočiny, tam kde vyrostl a tam kde, to znal.
Utekl z Afriky před nebezpečím a otcovskými povinnostmi. Tamním mužům se nelíbilo, jak si ho africké slečny prohlížejí.
Byl pro ně exotický a neokoukaný. Stejně jako ony pro něho.
Tehdy si užil až až. Nejprve krev, pot a dobrou mušku a potom sex, prachy a násilí.
Byl si jistý, že jeho sémě se tam bude s nástupem let upevňovat, protože stejně jako všude platí, že geny nezapřeš.
Za zbytek peněz, které si tam vydělal, a že jich zbylo více než větší poměrná část, si koupil jednosměrnou letenku domů.
Teď se díval na interiér hospůdky.
-„Hele Yuro, a slyšel si o tom
dva-a-třicetirákovi tady v okolí?"
-„Ne ne. To musí bejt pořádnej macek!"
-„No, a zeptej se, jestli už ho někdo ulovil," řekl ten samí děda.
-„Už ho někdo ulovil?"
Zeptal se Yura, jak po něm starý Hajný v

důchodu chtěl.
-,,Co tě nemá! Synku! Haha! Toho jen tak někdo neskolí. Ten ti má švih v nohou, že uteče i brokům a navíc je prý vidět jen za jasných nocí.”
-,,Copak nějaký dva-a-třicetirák, ale toho divokýho kance, co tady maj v lese, to je teprve něco,” ozval se jiný, už sečtělý muž, na druhém konci stolu.
-,,Haha,” smál se zase někdo další.
-,,Toho nedostanou ani kdyby měli teplem naváděný rakety!”
Dodal.
-,,A jakto?”
Zeptal se Yura.
-,,Protože tady sou jen starý dědci!”
Rozčísl ten starý, upřímný pán celou situaci a v hospodě se rozhostilo hrobové ticho, jen pěna od piva bublala.
-,,Tak to máte štěstí, že jsem se sem vrátil z tý Afriky!”
Rozesmál Yura celé pohostinství.
Na podtácek před něj přistálo pivo a on se chutně napil.
-,,A tak nám pověz, Yuro, jaký to tam je, co si tam prožil?”
-,,Prosím vás. Od úsvitu stojím na hlídkové věži s flintou a sleduju okolí, zda tam někde

neběhají nějací divoši s oštěpama," znovu pobavil celou hospodu, až výčepní přelil půl litr místního piva.
-,,Tak to sis přivezl pár skalpů, né?"
Zeptal se jiný děd.
-,,To víte, že jo a kdyby jenom skalpy. Mám ve zbrojníku pořádný flinty, takový jste ještě neviděli," řekl a zapil to pivem.
-,,To je důležitější, jestli s nima umíš střílet," nenechal si to pro sebe jeden z důchodců.
-,,Co vás nemá dědo, kdy je úplněk?"
-,,Zítra," ozval se výčepní, který se vždy tvářil, že nic neví, ale ve skutečnosti věděl všechno.
-,,Tak pozítří tu máte toho dva-a-třicetiráka naporcovanýho!"

Mladý Yura čekal dlouho do noci, než se vyzdvihl měsíc nad oblohu plnou mraků trhaných na cáry.
Usmíval se na něho a tak se i on usmíval na měsíc.
Nakrmil své psy čerstvým masem.
Jeden byl catahoula, zvaný Louis a druhý byl jagdteriér, kterému říkal Něm.
Louis i Něm byly lovečtí psi. Byli vycvičení k lovu a byli oba sehraná partie.
Znali se od štěňátek, kdy si je oba přivedl domů. Nyní jim bylo oběma něco kolem pěti

let. Byli v té nejlepší kondici.
Každý zhltl svou porci hovězího v misce, aby se pořádně posilnili před výzvou, která je čekala.
Byl to lov dva-a-třicetiráka.
Yura otevřel svou skříň plnou zbraní na lov. Měl v ní tři. Víc se mu jich tam ani nevešlo.
Vzal si tedy poloautomatickou loveckou pušku CZ 557 se zásobníkem na pět ran. Plně ho nabil a zasunul do mechanizmu zbraně.
Použil páčku na vrchu k nabíjení a ujistil si své lovecké oko v hledáčku.
Neměla optiku, ale i tak byla přesná a přísná.
Pověsil si ji na svá záda přes rameno za kožený pásek a dva krát za sebou rychle zahvízdal, aby tím popohnal své psy ke znamení odchodu.
Poslušně ho následovali.
Zavřel za sebou dveře rodinného domku, který zde v obci zdědil po prarodičích a vydal se směrem k severnímu lesu, kde byl jeden z místních posedů, od kterých před nedávnem získal klíče. Nasadil si svůj myslivecký klobouk se sojčím pérkem a štrádoval si to se svými psy ve svitu měsíce.
Došel až k jednomu posedu, který nebyl tak vysoko ale i přes to měl docela rozhled.
Psům poručil ať zůstanou dole a čekají. On sám nechal otevřené dveře od dřevěné kabiny

a vystrčil ven z hledí loveckou pušku.
V úplňkovém světle měl nádherný výhled na palouk i pole a kraj lesa.
Netrvalo dlouho a z lesa se vypotácel ohromný dva-a-třicetirák.
Něco takového ani zcestovalý Yura neviděl.
Nevěřil svým očím.
Tak dominantní parohy jsou pouze v legendách prastarých myslivců, a on se teď v jedné snad nachází.
Co také mohl čekat, když slyšel o dva-a-třicetirákovi, že jich bude mít pouze šestnáct?
Zamhouřil jedno oko a přisunul hlavu k pušce.
Mířil.
Měl mušku přímo na trupu toho obrovského jelena, když tu se rozštěkali psi.
Jelen zvedl hlavu a třemi skoky zmizel zpět v lese.
Yura stačil jednou vystřelit, aby zjistil, že kulka broku nenašla cíl.
V duchu zabědoval a přebil.
To už bohužel byl jelen i se svým legendárním parožím ten tam.
Uslyšel, jak se psi rozštěkali.
Složil zbraň a vykoukl ven z boudy.
Z nedaleka se blížil vypasený divočák. Oči mu svítili rubínem a jeho kly se výhružně

pohupovaly.
Yura zamířil a vystřelil čelně k němu.
Brok ho jen možná zasáhl, ale s divočákem to nehlo.
To nestačil ještě ani přebít, když se jeho psi neposlušně rozeběhli proti chrochtajícímu se praseti.
V té vteřině Něm vzlétl do vzduchu, jak ho divočákovi kly lehce vymrštily.
Se zakňouráním dopadá o necelé dva metry opodál.
Louis mu skočí na hřbet a zakousává se do jeho tlusté, špinavé a bradavičnaté kůže.
Marně.
Prase se jen otřepe a zahodí i jeho.
Ozve se další výstřel. Tentokrát už nemohl minout. S divočákem to však stále ani nehlo.
Rytmicky dupalo až k posedu, do kterého vrazilo a trochu si o něho obouchalo své kly, zrovna ve chvíli si Yura přebíjel.
Měl čtvrtý náboj.
Vystřelil.
Tentokrát poznal jasně, že se trefil pouze do suché hlíny vedle vrtějícího se zadku bradavičnáče, mířejícího si to rovnou do pole vysokého ječmene.
Znovu přebil, ale už nevystřelil. Poznal, že ta by už byla na slepo.

Rychle slezl z posedu a došel k Němovi.
Z boku mu tekla krev a nemohl se postavit na všechny čtyři.
Vzal ho do svých rukou a spěšně odnesl domů, kde ho ošetřil. Louis mu byl po boku.
Zranění nebylo naštěstí moc vážné, ale i tak šlo o život psí.

-„Tak chlapy, byl jsem lovit," chlubil se v hospodě Yura.
-„A?"
-„Skoro jsem ho už měl. Aspoň na mušce."
-„Toho dva-a-třicetiráka nebo divočáka?"
-„No toho jelena a v tu chvíli se tam objevil ten divočák. Zaútočil. Oči mu svítili jako dva uhlíky a málem mi zabil psa."
-„Kterýho?"
-„Toho německýho loveckýho teriéra. Ten druhej, lousianský leopardí pes ho zkusil napadnout, ale jako by to pro toho divočáka byla jen otravná moucha."
-„Jak to, že ho ti tví psi nepronásledovali Yuro?"
-„Něm byl velmi vážně zraněný, musel jsem ho doma ošetřit. Bylo to na několik stehů."
-„No tak Yuro! Hlavně, že je všechno v pořádku. To víš, i starší a zkušenější lovci to zkoušeli a nedostali ho. Ani jelena, ani

divočáka."
-„Jen se nebojte! Kdo si počká, ten se dočká!"
Hlásil Yura v hospodě plné starších štamgastů.
Pozvali ho alespoň na panáka odvahy, což byla kombinace zelené a ferneta.
Yura touto zkouškou prošel.

Slunce ho žahlo do obličeje. Musel si zakrýt nebe nad sebou dlaní. Tím si vytvořil stín na obličeji a konečně rozpoznal kraj.
Afrika. Rovník.
Projížděl zrovna savanou.
Seděl na zadní korbě Jeepu. Na rameni se mu houpala italská Chiappa. Parádní puška na lov čehokoliv, co si vyberete.
Ovšem, takovouto pušku pytláci neměli.
Tohle byla puška Yuri, který sem do Afriky přijel pracovat jako pohraniční hlídka.
-„Podívejte!"
Zvolal pasažér na sedadle spolujezdce.
Trochu se narovnal, kolik mu rychlost dovolovala a ukazovákem mířil na partičku gazel, co zrovna vyběhly z džungle.
Krásná stvoření.
Nebe bez mráčků.
Nádherný den.
Jeli k hlídací věži. Byla dřevokovová.
Začátek všedního dne a začátek týdne -

pondělí ráno.
Už z dálky uviděl Yura, jak ho vyhlížejí ozbrojenci z noční směny.
Auto zastavilo a z rozvířeného prachu okolo se vynořilo několik postav. Jedna kašlala.
Chvíli na to, když prach opadl a byli jednotlivé postavy k rozeznání.
Byl to Yura a jeho parťák Jára, také čech.
S touto dvojicí se k věži přidal i jejich řidič - Afričan Zyqarri.[1]
Došli k věži a pozdravili se s ostatními lovci Zubairem a Zabarem.
-,,Hi."
-,,Jakou jste měli noc?"
-,,Divokou. V okolí se začali pohybovat ligři."
-,,Co to je?"
Optal se Yura.
-,,Kříženec tygra a lva," odpověděl mu Zygarri.
-,,Dejte si na ně pozor. Přišli si sem zalovit, ne se jenom ukázat."
-,,To zvládneme," řekl Jára.
-,,Jen, aby jste pak netvrdili, že jsme vás nevarovali," pronesl Zareba a společně s dvěma ostatními černochy nastoupili do jeepu s velkým tmavým nápisem Zulu na korbě.

---

[1] v českém překladu Anděl

Motor se nastartoval a auto odjelo. Zmizeli v savanském prachu.
Jediné, co po nich zbylo bylo několik kanystrů vody na noc a jedna krabice munice.
Něco tu zbylo i po lovcích z noční směny, ale byly rádi i za to málo, co jim řidič pomohl vyložit.
Oba slovanští lovci pobrali, co jim ruce a síly stačili. Předměty potřebné pro přežití noci.
Donesli si je na strážní věž odkud mohli sledovat okolí.
Byl o trochu větší než bývají obvyklé posedy.
Yura si jako obvykle nabil zbraň ze všeho nejdříve, potom si ji opřel o krátkou zeď u otvoru okna, který mu byl po pás.
K očím si vzal dalekohled a rozhlížel se po okolí.
Lány přerostlé a divoké traviny se chvěly ve větru.
Prozatím žádné zvíře. Maximálně hmyz.
Ten uměl být neuvěřitelně otravný.
Jára se oháněl rukou okolo sebe když napouštěl z kanystru láhev vody sobě i Yurovi.
Při pití také, aby odehnali ten dotěrný hmyz.
Yura si svou vypil zhruba za dvě hodiny.
-,,Hele, víš co si o těch Afričanech myslim?"
Zeptal se Jára.
-,,No jasně, jsou to šamani," odpověděl Yura

důvtipně.
-„No to taky, ale hlavně se tu všichni jmenují od z!"
-„Taky se ti chce chcát?"
Vstal Yura a položil si pušku vedle místa, kde hlídal.
-„Ne!"
Smál se Jára.
-„Poukazuju na to, že maj všichni jméno na Z, včetně toho auta!"
Smál se dál.
-„No jo! To je dobrá náhoda," rozesmál se i Yura.
-„To není náhoda, ale osud. Ta práce je tak nudná, že bysme tu klidně mohli dělat *Zzzz,"*
Jára poukázal tentokrát na to, že by spal.
-„To by jsme museli ale mít směny přes noc. V tomhle vedru se spát nedá. Hele potřebuju se jít dolů vychcat. Kryj mně," zesměšňoval to ještě víc Yura.
-„A proč nechčiješ odsud, ze shora?"
Naváděl ho Jára, když si oba uvědomovali, že tu nikdo jiný než oni dva není.
Yura jen mávl rukou.
Sešel po schodech do úrovně savany a zamířil k nedalekému křovisku.
Rozepl si poklopec a uvolnil se.
V klidu udělal potřebu.

Roští okolo něho se začlo kleštit.
Zarazil se a čekal, co se bude dál dít.
Z křoví vylezl liger.
Masivní kus, od pohledu tak 90 kg.
Rozběhl se proti Yurovi. Ten se dal na ústup a jako nejlepší se mu zdálo to vzít na strom.
Přesněji na kigílii africkou, přezdívanou klobásovník nebo také salámovník.
Je to ten jediný strom, který opylují netopíři.
Jára střílel svou zbraní po ligerovi, který si i nadále uměl najít cestu k Yurovi.
Šplhal, co mu síly stačili, ale věděl, že ho liger i tak dostane.
Už neměl kam dál stoupat. Byl na vrcholku stromu a všude okolo něho byli měkké větvičky.
Liger vyskočil a zadrápl se do yurovi nohy. Surově to zabolelo.

Yura se vzbudil bolestí.
Noční můra.
Vstal z postele a šel se napít do kuchyně. Nalil si vodu z kohoutku a celou sklenku o objemu nula celá tři litru vypil.
Sklenku odložil a šel zpátky do ložnice, když ho zaujala neobvyklá měsíční záře.
Ovšem, že byl úplněk.
Něm i Louis byli venku na zahradě a taky

nespali.
Leželi a pozorovali svou zahradu v měsíčním svitu plném stříbrných odlesků a stínování samotnou matkou přírodou.
Yura stál na svém balkónu a sledoval zvláštní svit pohybující se poblíž lesa.
To snad blouzní nebo tam někdo jde se svítilnou? Nějaký myslivec nebo půlnoční houbař? Ale jak to, že má zelené světlo?
Vzpomněl si na jeden komix: *Greeen lantern*.
Jen se tomu sám zasmál a se zakroucením hlavy se vydal zpátky do postele.
Cestou si promnul oči a už poznal, že jen tak neusne.
Sedl si na postel a propustil své myšlenky.
To byl hrozný sen, co se mu zrovna zdál.
Nebyl daleko od skutečnosti, kterou v Africe prožil.
Musel tam lovit, aby nebyl sám uloven.
Tak, jak to v přírodě chodí.

-„Hele Yuro! Támhle vedle ve vesnici říkali, že Jen dostal Zubroně.
Prý utekl až z Polska a teď maj jeho kožešinu u nich v hospodě na zdi. Co ty myslíš Yuro?"
Otravoval ho nějaký lokální děda statkář.
-„Možný je všechno, to víte i tady najdete exotiku a to jste jen hluboko v české divočině.

Tady o vesnici dál toho taky najdete hodně, třeba ten váš dva-a-třicetirák. Toho snad jinde na světě nemaj."

-„A jak ti to s nim jde, co?"

-„Stále nic. Čekám na jasný měsíc."

-„Výmluvy!"

Ozval se další stařec u stolu s pivem. Yura ani nedopil a odporoučel se od stolu.

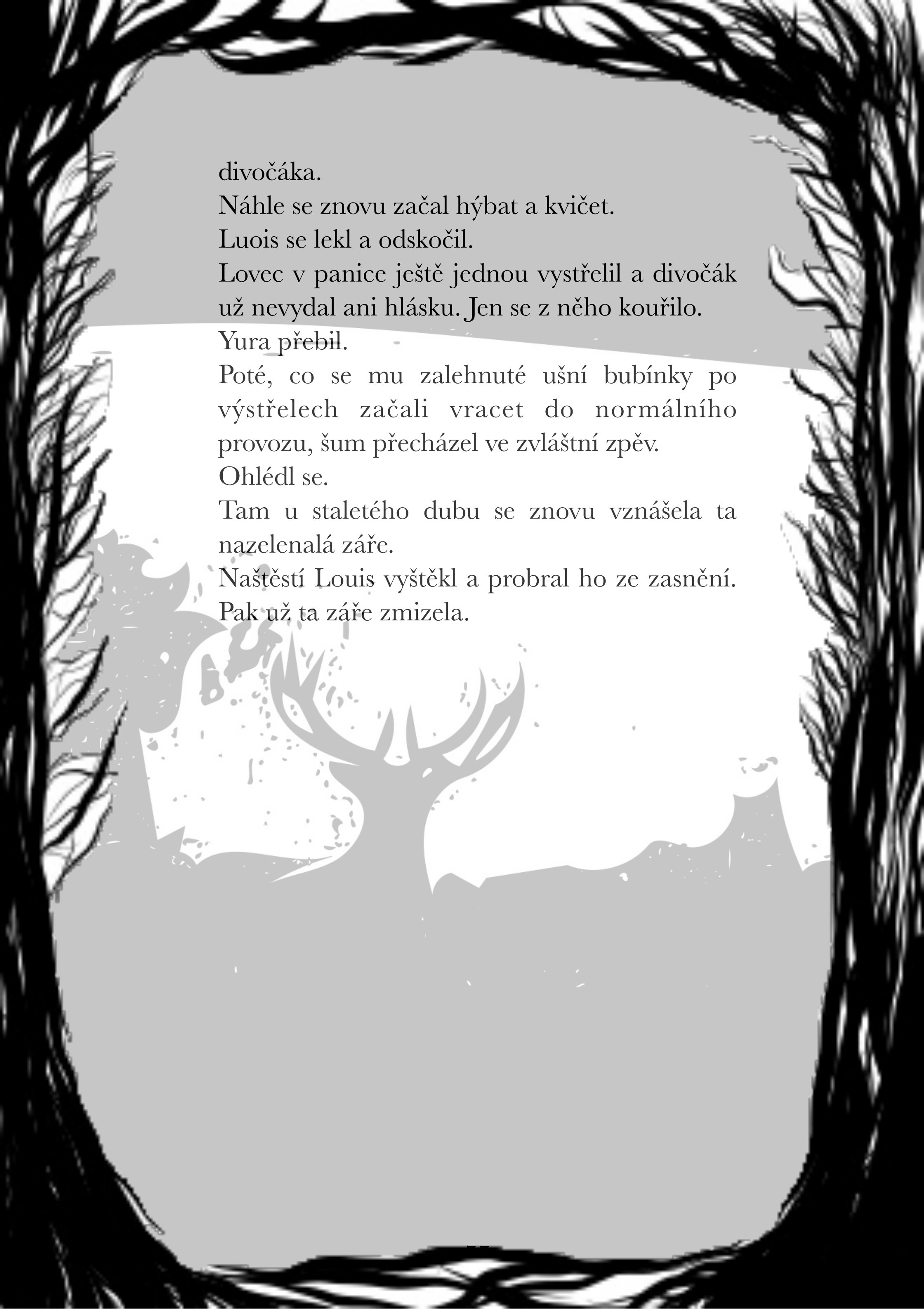
Šel domu, kde se mu už konečně zotavil pes a on si zopakoval svou rutinu.

Rozebral celou svou zbraň brokovou kozlici Baikal a vyčistil ji. Poté ji znovu složil.

Dalo mu to jako vždy takový pocit, že má vše ve svých rukách. Řekl si, že na divočáka jasný měsíc nepotřebuje, pouze dvouhlavňovku.

<u>té noci</u>

Yura vzhlížel k pomalu dorůstajícímu měsíci a kráčel s jedním ze svých psů lesem k mýtině, kde stál posed a kde také divočáka uviděl poprvé.
Něco mu říkalo, že sem nechodí jen tak náhodou.
Okolo lesu totiž rostlo dost buků a doubků, kteří shazovali své žaludy, kterými se divočáci rádi krmili.
To bylo nejspíš ono, proč sem ten alfadivočák chodil.
Louis očuchával místo.
Pole a rytiny na zemi. Divočina v noci cvrlikala.
Čekal na žebříku od posedu, aby to měl blíže k zemi.
Louis běhal okolo.
Zanedlouho se zachrochtalo v keři poblíž a Louis se tím směrem rozštěkal.
Yura seskočil a namířenou dvouhlavňovou brokovnicí vystřelil do keře.
Automaticky začal přebíjet.
Louis mezitím doběhl ke keři a začal z něho tahat mrtvolu kance. Byl tak těžký, že s ním sotva pohnul.
Yura odhrnul keř a díval se na díru v boku

divočáka.
Náhle se znovu začal hýbat a kvičet.
Luois se lekl a odskočil.
Lovec v panice ještě jednou vystřelil a divočák už nevydal ani hlásku. Jen se z něho kouřilo.
Yura přebil.
Poté, co se mu zalehnuté ušní bubínky po výstřelech začali vracet do normálního provozu, šum přecházel ve zvláštní zpěv.
Ohlédl se.
Tam u staletého dubu se znovu vznášela ta nazelenalá záře.
Naštěstí Louis vyštěkl a probral ho ze zasnění. Pak už ta záře zmizela.

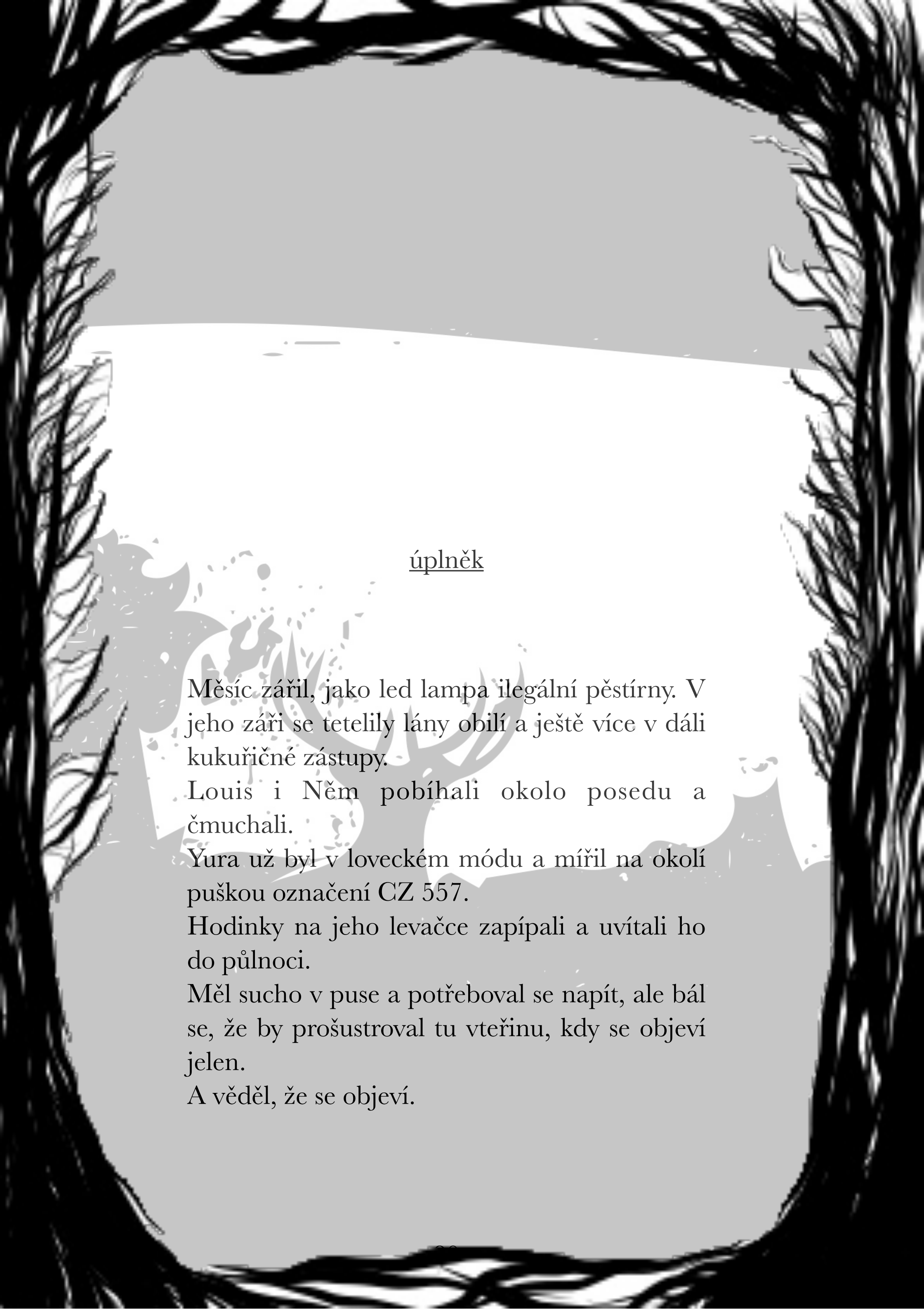
Ráno dalšího dne

-,,Sakra chlape! To jste toho divočáka musel tak proděravět? Vždyť je jak řešeto! A to z něho mohla být tak krásná kožešina," zlobil se místní lovec Milda starší při pohledu na mrtvého divočáka před obecní hospodou.
-,,Byl to zuřivec, nic jiného sem nemohl dělat. Předtím mi potrhal psa. Naštěstí to přežil. Nestěžujte si na kožešinu, klům nic není."
-,,Jo, ty jsou perfektní," pochválil je hospodský.

Z čuníka byl ten týden divočák na šípkové omáčce s houskovým nebo karlovarským knedlíkem a brusinkami. Celá ves se měla dobře a hodovala.
Slavila yurův úspěšný lov. Konečně někdo dostal toho hrozivého kance.
-,,Podívej, jak tam krásně visí! Ještě by to chtělo vedle toho krasavce, co tu běhá po lesích. Toho dva-a-třicetiráka. Ten by se tu vyjímal," naváděl hospodský Yuru ani ne týden od ulovení divočáka, při pohledu na potrhanou kožešinu a vedle ní na vyvěšené kly.

-,,Co Něm Yuro? Je už zase dobrej?"
Ptal se soused na psa.
-,,Jo, je mu dobře. No na toho

dva-a-třicetiráka se chystám za týden. To má být úplněk.
Chci mít na mušku světlo. Chlapi, nevšímli jste si někdy toho světla u starýho dubu na jihu vesnice?"
-,,Jo, starej Slámů říkával, že tam žijí víly, než zemřel, ale toho už všichni měli za senilního dědka a nikdo ho nebral vážně," pověděl hospodský.
-,,Na to přece nedáš ne? Na slova nějakýho starýho blázna," utahoval se jiný starý pološlázen z Yuri.
-,,To ne, ale znáš to. Povídačky na vesnici. Něco se tu řešit musí, jinak by se tu lidi taky zbláznili nudou."
-,,Vidíš? Stejně se nakonec zblázní ať už vidějí víly nebo ne," utrousil zase někdo jiný od svého talíře s kusem kance.
-,,No jo, tak všude to je jinak. Někde zase vídají vlkodlaky nebo duchy, třeba támhle v Jiříkově," ujal se řečnického žezla tentokrát nějaký praděda s pivní pěnou ve vousech.
-,,No jasně," okomentoval to ironicky Yura,
-,,a já jsem Yelen."

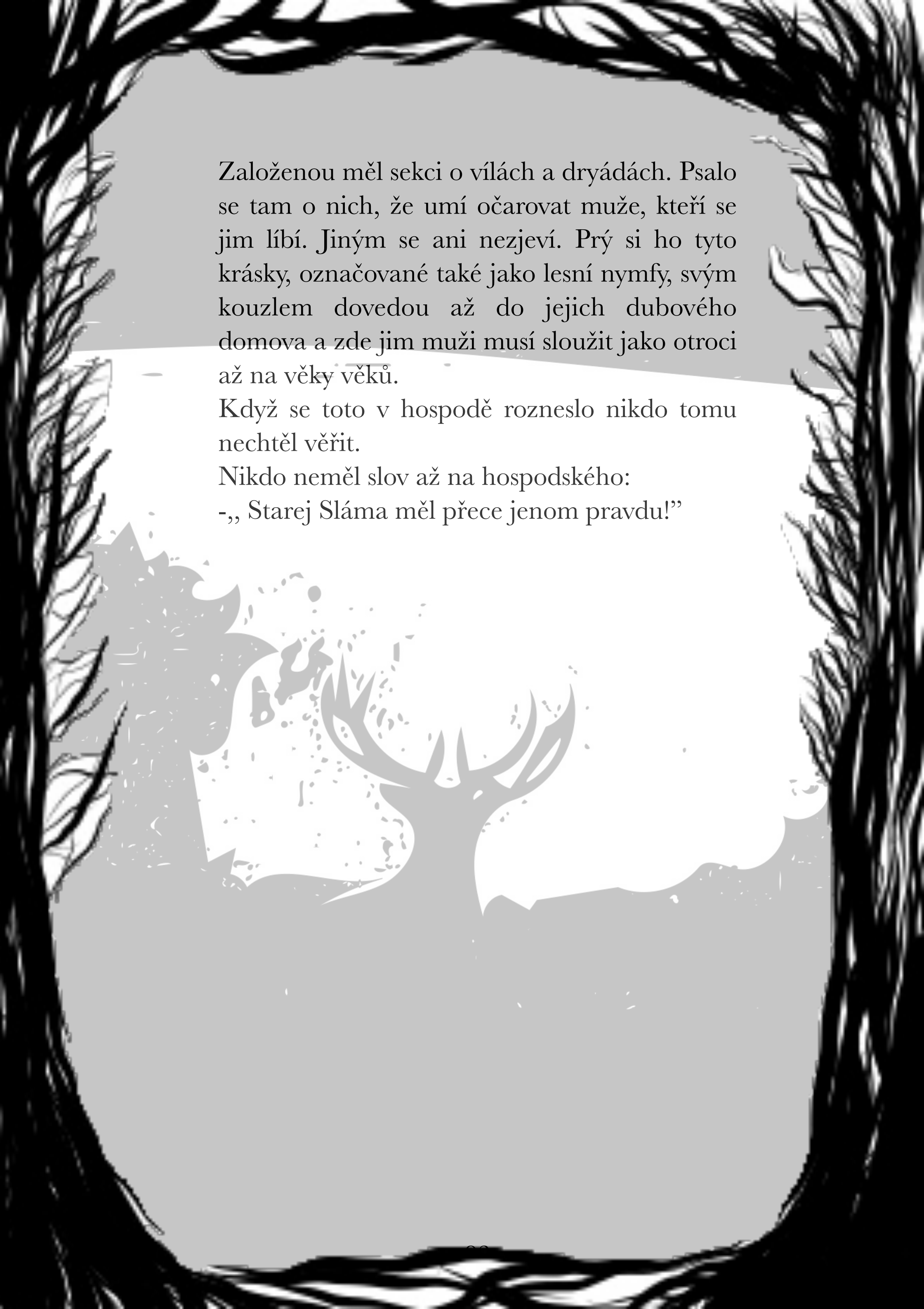
<u>úplněk</u>

Měsíc zářil, jako led lampa ilegální pěstírny. V jeho záři se tetelily lány obilí a ještě více v dáli kukuřičné zástupy.
Louis i Něm pobíhali okolo posedu a čmuchali.
Yura už byl v loveckém módu a mířil na okolí puškou označení CZ 557.
Hodinky na jeho levačce zapípali a uvítali ho do půlnoci.
Měl sucho v puse a potřeboval se napít, ale bál se, že by prošustroval tu vteřinu, kdy se objeví jelen.
A věděl, že se objeví.

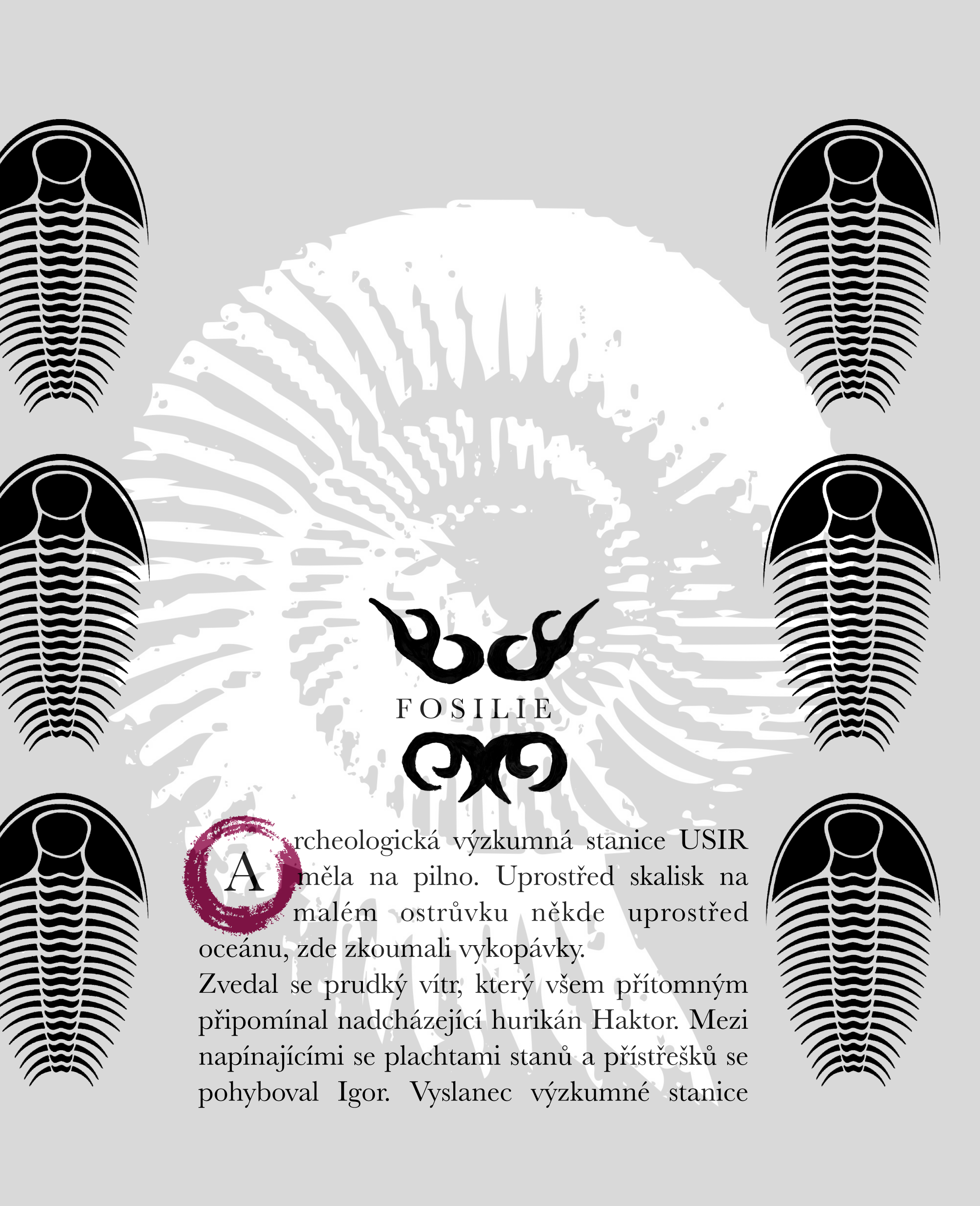
No, a z nenadání na něho mířil.
Přesněji teda na jeho paroží, které vyčnívalo z obilí.
Zamířil tedy trochu níž. To ale už čekal, že se do toho pustí jeho psi.
Louis i Něm se rozštěkaly a vběhli do obilí za ním.
Paroží se dalo na úprk a za ním se vytvářela linie polámaných lánů.
A za ní další dvě od psů.
Yura vyčkával. Stále mířil na paroží. Zatajil dech a počkal až se mu vítr opře do zad.
Podsadil mušku a stiskl kohoutek.
Okolím zarezonoval výstřel.
Paroží se potopilo do obilí a ve chvíli, kdy k němu doběhli i ty dvě psí bestie, zacítil Yura něco, jako absolutní výhru.
Slezl z posedu a rychlým tempem se vydal k jeho kořisti.
V cestě k němu mu začalo docházet, to, co měl celou dobu okolo sebe, a to že vítr fouká od jeho strany. Ten jelen musel vědět, že tam jsou.
Ještě dýchal.
Byl ohromný a masivní.
Kulka mu prošla skrz týl a hlavní tepnu. Všude bylo moc krve.
Louis i Něm po něm štěkali a tahali ho za končetiny.

Yura přebil pušku.
Slitoval se nad tím bájným zvířetem, kterému viděl v očích, že to ono si ho vybralo jako svého lovce. Rovnocenného lovce s kořistí.
Krajinou opět zazněl výstřel.
Vylekalo to ptáky a ti tu novinu o ulovení jelena přezdívaného dva-a-třicetirák s
třiceti-dvoumi parohami rozlétli vykrákorat po okolí.
Jediné, co jejich krákorání přehlušilo byl znovu ten podivný zpěv jdoucí od staletého dubu s bloudivou září okolo.

Za pár týdnů paroží i kůže viseli v hospodě na zdi. Všichni se veselili a Yura měl do konce roku vše na účet podniku. Byl za regionálního hrdinu. Zástupce lovců v kraji. To už bylo něco pořádného. Nebylo to nic nad čím by lovec nebo nadšenec do lovu mávnul rukou.
Místo svého obyčejného pírka na kamizolu dostal peří jestřábí.
Lovit ale chodil stále, i když už nebylo co.
Byla to jeho práce.
Jedné noci ale zmizel a psi nechal opuštěné. Naštěstí se jich ujal hospodský, ale i tak po něm nezbyla ani stopa.
Jeho následovník poté v jeho posedu nalezl zvláštní knihu.

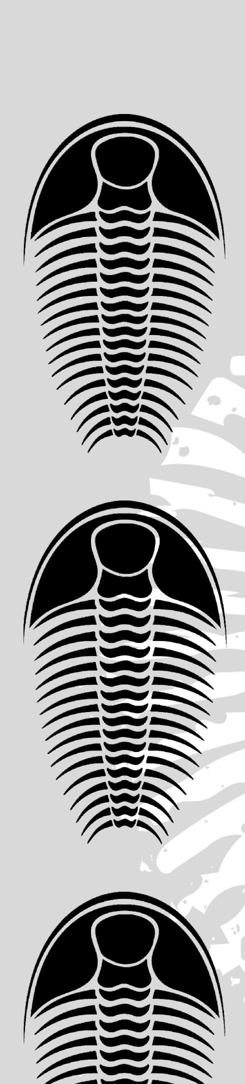
Založenou měl sekci o vílách a dryádách. Psalo se tam o nich, že umí očarovat muže, kteří se jim líbí. Jiným se ani nezjeví. Prý si ho tyto krásky, označované také jako lesní nymfy, svým kouzlem dovedou až do jejich dubového domova a zde jim muži musí sloužit jako otroci až na věky věků.
Když se toto v hospodě rozneslo nikdo tomu nechtěl věřit.
Nikdo neměl slov až na hospodského:
-,, Starej Sláma měl přece jenom pravdu!”

FOSILIE

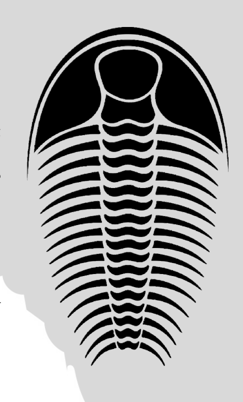
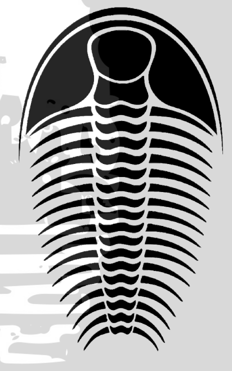
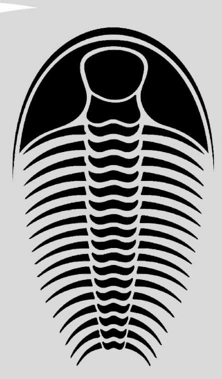
Archeologická výzkumná stanice USIR měla na pilno. Uprostřed skalisk na malém ostrůvku někde uprostřed oceánu, zde zkoumali vykopávky.

Zvedal se prudký vítr, který všem přítomným připomínal nadcházející hurikán Haktor. Mezi napínajícími se plachtami stanů a přístřešků se pohyboval Igor. Vyslanec výzkumné stanice

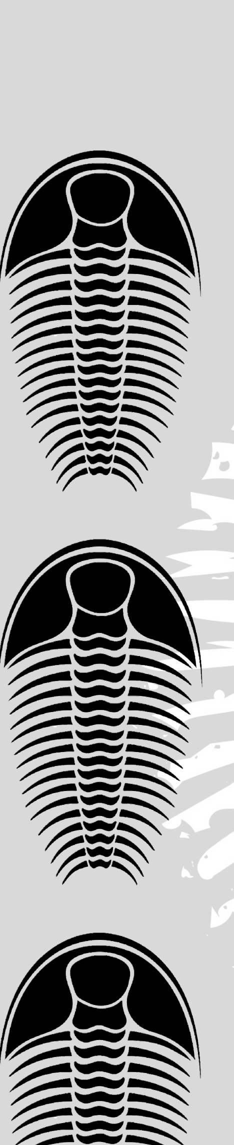
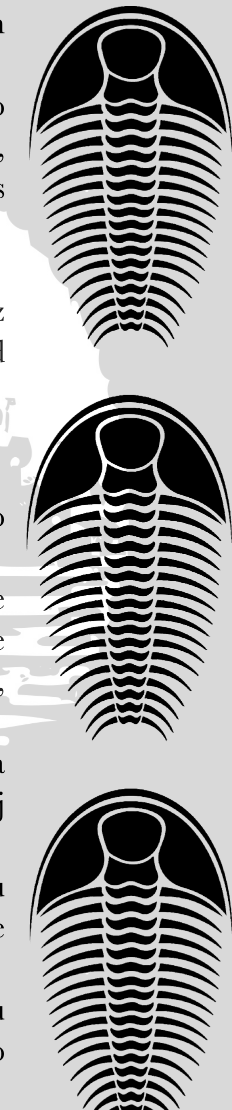

SUTECH, která ležela severozápadně od této, zvané USIR. Igor byl ostříhaný na ježka a byl oděn v khaki kalhotách a bílé, teď už dosti zaprášené a upocené košili.
Šel vstříc nevěříce, že ho sem opravdu poslali v této době před bouří jen kvůli tomu podivnému nálezu.
Celý se před ním odkryl.
Rozprostíral se přes poměrnou část důlní lokality skalního ostrova. Nejprve zde těžili lámáním pro kamení, ale po objevené naleziště trilobitů se to tu uzavřelo pro výzkum.
Ten hlavní důvod ale, proč ho sem poslali byl ten, kterého pojmenovali Lazar - ohromný kus zkameněliny z období prvohor.
Na výšku měl dobrých dvacet třicet metrů odhadem. Na šířku byl o něco užší.
Jeho struktura patřila spirálovitému tvaru.
Největší fosílie, co byla kdy objevena.
O velikosti jednoho panelového domu, impozantní. Žasl na ni Igor.
Prostě trčela z kusů skal a dávala všem lidem, co okolo ní běhali, najevo svou dominanci a majestátnost, mezi těmi všemi zkamenělinami.
Byl obestavěn lešením, které se ve zvedajícím se vichru kymácelo a vypadalo nebezpečně.
-„Hledám pana Tobiáše, je tu někde?"
-„Ano, pan vedoucí je támhle u přístrojů,"

poradil jeden mladík Igorovi, kudy jít.
-„Dobrý den, vy jste pan Tobiáš?"
-„Buďte pozdraven, ano, to jsem já a vy budete s největší pravděpodobností náš expert přes fosílie, že?"
-„Ano, Igor," představil se.
Oba měli dostatečně silný stisk na to, aby si byli rovni.
Jeden potřeboval druhého.
-„Tohle je Šimon, náš IT inženýr," představil pan Tobiáš dalšího člena jejich týmu.
-„Vy jste ten paleontolog, který sem putoval až z Europy?"
-„Ano, to jsem já," zubil se Igor.
-„Bezva, konečně někdo, kdo nám o tom poví něco víc, než že to je zkamenělina pravěkého živočicha."
-„Víte, dělám tuhle práci už dlouhá léta a stále jsem do teď nikdy neviděl tak obří fosílii," uznal Igor.
-„To nejste sám," přidal se pan Tobiáš.
-„Jako investor jsem taky první, kdo má tu čest to tady řídit. Jediná věc, co nám to nyní může zkomplikovat je nadcházející hurikán Haktor."
-„Přišel s vámi Igore," šibalsky se usmíval Šimon.
-„údajně má dosáhnout i rychlosti až šedesát kilometrů v hodině a může trvat až několik

hodin. Podívejte se na ty grafy," ukazoval prstem IT inženýr na jednu ze svých obrazovek.

-„a zde vidíte, jak ten hurikán vypadá. Je to neproniknutelně hustá propletenost mraků, které sem ten zběsilý vítr nese," vyjádřil nahlas Šimon své informace, vyčtené z meteostanice.

V jeho hlase byli slyšitelné obavy.

-„Rád bych si šel toho šneka prohlédnout z blízka, dokud tady Haktor ještě není, pokud nemáte nic proti," zeptal se na povolenku Igor.

-„Kolik máme času do příchodu hurikánu?"

Optal se pan Tobiáš IT inženýra Šimona.

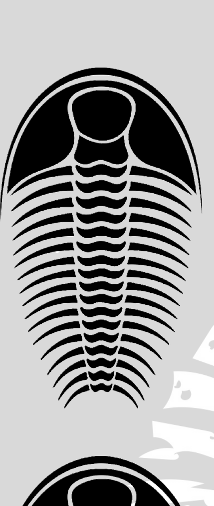
-„Zhruba dvě hodiny. Takže hodinu volného času, potom se musíme přemístit do bezpečí."

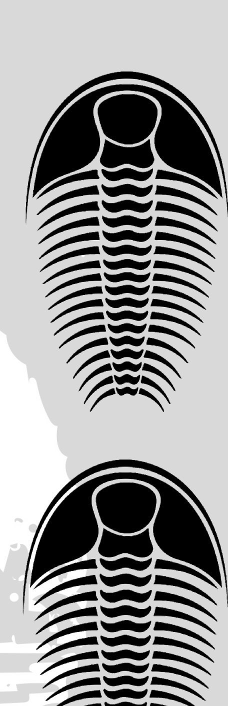
-„Dobře Igore, můžete se tam zajít podívat, ale dejte pozor a včas se vraťte. Tady máte kartičku zaměstnance, bez ní vás k Lazarovi, jak jsme fosílii pojmenovali, nepustí."

-„Díky, šéfe," poděkoval s úsměvem Igor a pověsil si kartičku v plastovém obalu na svůj krk.

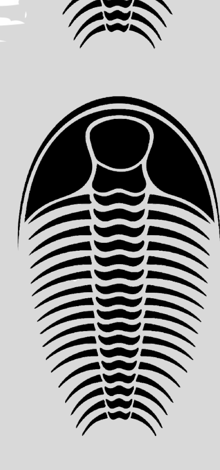
Vydal se na prašnou stezku plnou úlomků štěrku, která vedla pomalu nahoru ke spirálovité fosílii.

Už z dálky ji začal zkoumat z pohledu biostratigrafie, mohla být z období siluru až po juru.

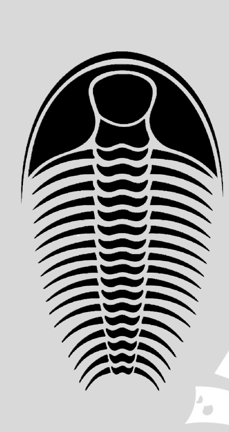
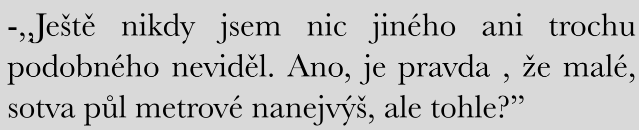

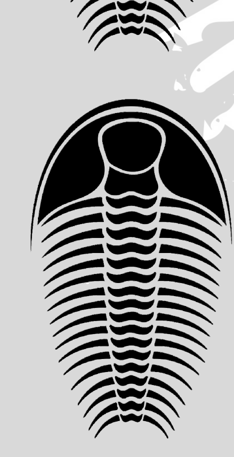
Počítal od oka.
Odhadované stáří mohlo být od pravěku až po postpravěk. Jenže, čím víc se k němu blížil, tím víc začínal mít pocit, že to bude něco jiného než amonit.
Vystoupal po lešení až do hlavního patra lešení, na úrovni středu spirálovitého šneka zvaného Lazar.
Stála tam vojenská ochranka, která ho požádala o předložení kartičky zaměstnance.
Ta se mu houpala kolem krku. Podal ji od svého hrudníku do rukou ozbrojeného muže.
Letmým pohledem ji prohlédl a pak ustoupil z cesty.
Igor byl nyní schopen fyzického kontaktu s Lazarem. Blíž jeho popraskané a fosilní stavbě těla stál jeden starý a dosti zarostlý muž.
Ohmatával Lazara svými zanedbanými prsty rukou.
-„Pane, víte, že to čeho se dotýkáte je paleontologický nález a indexová fosílie určená k výzkumu?"
Promluvil na něho Igor.
-„Ano," odpověděl stařec a otočil se k němu.
Také měl plastovou kartičku kolem krku.
-„Jsem mystik, zabývám se energií této zkameněliny. Má nadpozemskou moc," založil stařík ruce za záda a vzhlížel k ní vzhůru.

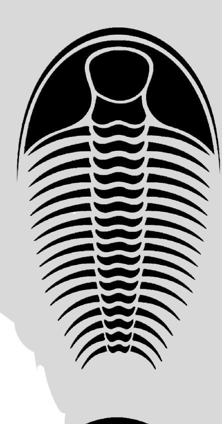
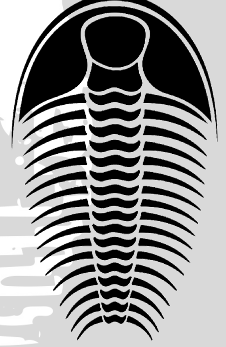
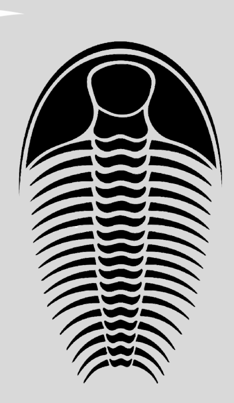

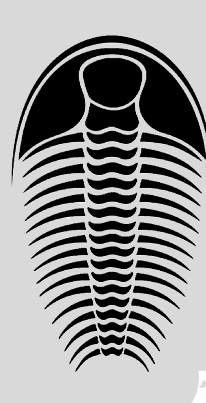

-„Ještě nikdy jsem nic jiného ani trochu podobného neviděl. Ano, je pravda , že malé, sotva půl metrové nanejvýš, ale tohle?"
Zakroutil nad tím stařec hlavou vztyčenou vzhůru.
Poté zvedl pravou ruku a položil ji přímo do prostřed šneka, tam kde začínala pravotočivá spirála.
-„Odsud jde tak silný proud energie. Cítím, jak mnou prochází. Půjčte mi svou ruku," požádal Igora.
Ten si nebyl vubec jistý, zda to chce podstoupit, ale než se stačil doopravdy sám za sebe rozhodnout, tak mu ji stařec sám uchopil a přitiskl na zkamenělinu.
Rozhostilo se ticho.
-„Nic necítím," zlomil ho nakonec Igor.
Stařík upustil jeho paži a začal si něco pro sebe breptat pod vousy.
-„Omlouvám se, pouze nemám tak silnou senzibilitu, jako vy. Jsem spíše přes vědu," rozmlouval Igor.
Stařec se ale i tak nezklidnil.
Stále se tvářil uraženě a po chvíli se odtáhl někam do ústraní.
Igor zůstal a s úvahami si prohlížel zkamenělinu.
Kam tak může patřit, do jako epochy?

Je moc obrovská na její podobné. Také moc pravidelná.
Tohle bude snad zkoumat celé roky.
Doufal v to.
Takový světový unikát by ho zaručeně dostal do síně slávy všech paleontologů, či vědců.
No, musí zjistit, zda už nemají odebraný vzorek fosílie.
Vydal se tedy cestou zpět k panu Tobiášovi.
Na prašné cestě potkal dítě. Malého kluka, jak po sobě zanechal na zemi kousek plastu od zmrzliny.
-„Kluku! Ukliď po sobě ten odpad krucinál!"
Divočel Igor.
-„Čí je to dítě?"
Nervoval se na všechny strany.
Klučina na něho vyplázl jazyk a rozutekl se někam po prašné cestě.
-„U všech všudy! Co jednou po nás za těch několik tisíc let najdou? Budou si říkat:
No ty lidé z období holocénu, to museli být pěkná prasata. Doba plastová. Doba antropocén, nejmladší část období čtvrtihor. Ano, přesně to období, kdy začalo mít lidstvo silný dopad na planetu zemi."
Otočil se znovu čelem k tomu obrovskému šneku, který jako kus zkameněliny přežil několik stovek tisíc ba až miliónů let, aby ho mohli nyní zkoumat.

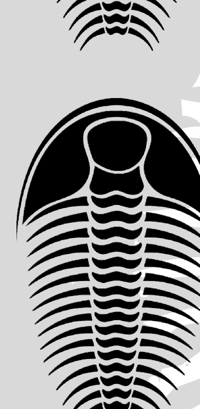
Konečně došel zpět ke stanu.

-„Máte už odebrané vzorky Lazara?"

-„Ano. Pískovec, vápenec a něco, co zatím nedokážeme našimi přístroji identifikovat.

-„Takže zatím neznámý nerost?"

-„To se obávám, že tak úplně ne. Pouze zde máme jenom základní přístroje. Ty specializované mají přiletět až příští týden."

-„Sakra tohle je práce," protivil se Igor.

-„Ale ale, první den v práci a už se rozčilujete," bavil se pan Tobiáš.

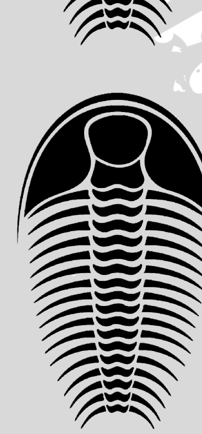
-„Kdo bral vzorky?"

Vyptával se dál Igor.

-„Naše mladé laborantky. Nyní už jsou zpět na pořádné pevnině v Europě," vysvětloval Šimon.

-„Testy byly kompletní?"

Stále se vzrušoval archeolog.

-„Ano proběhl celkový scan. Máme celého Lazara ve 3D," zapnul jeho náhled na jedné ze svých obrazovek Šimon.

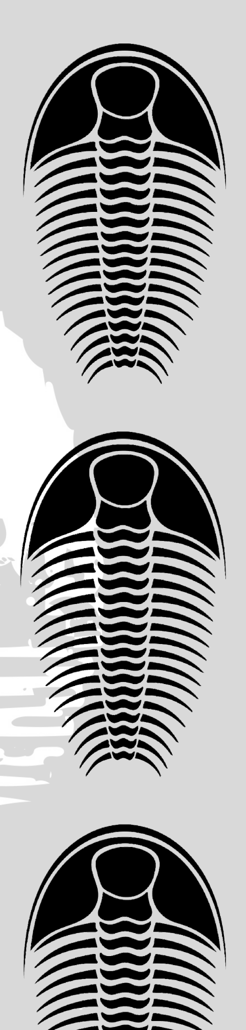
-„Je napojený na tepelné a vlhkostní senzory, kdyby se vápenec začal drolit," dodal.

-„A co průduchy?"

-„Také je máme zmapované."

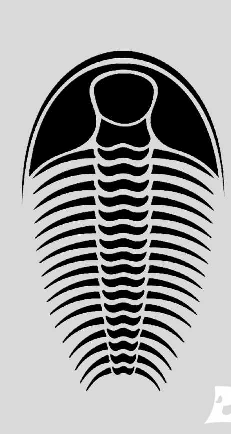
-„Dobře. Vytiskněte mi veškeré informace, které jste dosud získali. Potřebuji si je

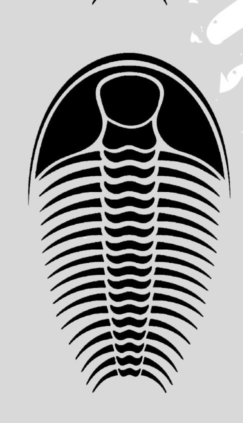
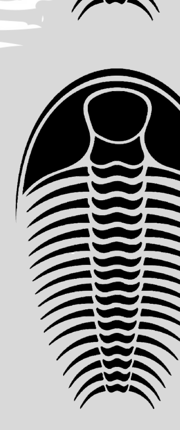
pročíst,"zavelel Igor.

-„Pane Igore?"
-„Ano?"
Zvedl oči od štosu papírů plných lazarových dat spojených kancelářskou sponou.
-„Musím vám sdělit novinu, že se hurikán Haktor neodvratně blíží. Všichni se musí evakuovat do bezpečí. Na kraji střediska je uměle vytvořený podzemní kryt."
Vydali se tam tedy.
Už z dálky viděli, jak se všichni sbíhají k těm ocelovým dveřím, které vedli do skrýše, která byla primárně označená za sklad.
Byli tu mladí stážisté, laboranti, členové výzkumu, děti, domorodci a další lidé, kteří se nějakým způsobem buď podíleli na výzkumu Lazara nebo se ocitli ve stejný čas na stejném místě.
Hurikán Haktor přišel dřív než kdokoliv čekal.
Vítr lámal stromy a vlny moře se zvedaly do metrových výšek.
Mraky nad ostrovem zčernaly a z jednoho dokonce vylétl blesk, který udeřil rovnou do fosilního šneka.
Všichni kdo to uviděli, byly plni strachu, aby se té staré vykopávce něco nestalo.
Ta však začala pomalu od prostředku praskat a

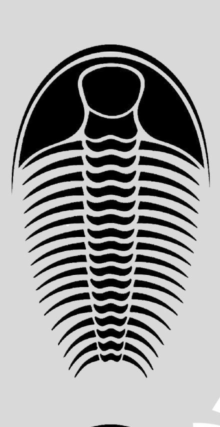

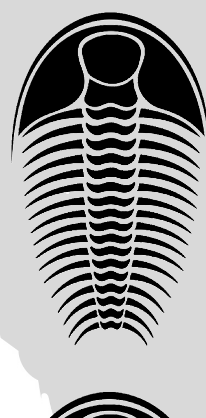

z trhliny vynikala záře světélkující energie.
Pohled to byl velice znepokojiví, přesto ale byli naprosto všichni nuceni přemístit se do úkrytu.
Trojice Igora, Šimona a pana Tobiáše tam byla mezi prvními a tak si utvořila místo u vchodu, kde měla všechny lidi z výzkumného tábora USIR pod dohledem.
Šimon si zde znovu pozapínal své obrazovky přístrojů, které si sem mezitím donesl, se stavem Lazara a ten se okamžitě ukázal jako přetížený.
-„Proboha! Tohle je velmi vážný stav!"
Bědoval pan Tobiáš.
-„Ano, ale přednost mají lidské životy," držel se Igor.
-„Ale celý nejdůležitější objekt výzkumu je v dezolátním stavu! Musíme něco dělat!"
-„Až odezní hurikán Haktor! Ztratil jste snad rozum pane Tobiáši?"
Pan Tobiáš se uklidnil, ale bylo vidět, že na něho doléhá velká panika.

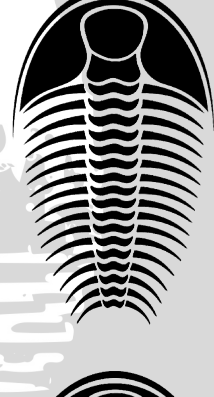

V nečekaném okamžiku lidé spěchající do krytu spatřili nějakou osobu, jak spěchá ke zkamenělině Lazara.
Byl to ten starý mystik, kterého potkal Igor. Poznal ho podle stařecké chůze i z dálky.
Vyšel o pár kroků ven z krytu mezi lidmi, kteří ho obklopovali opačným směrem dovnitř

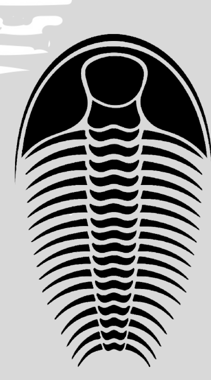

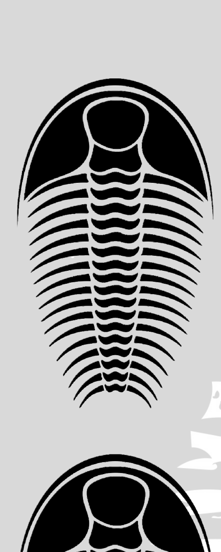
krytu, aby lépe viděl.
Mystik se ocitl v přílišné blízkosti otevřeného pramene energie, z kterého vylétl ostrý proud energie do mystikovy postavy, která jeho silou odlétla několik metrů ve zuhelnatělé podobě.
-„Proboha!"
Zvolal Igor.
-„Čísla mi tu ukazují naprosté přepětí elektrické energie!"
Divil se nahlas Šimon opodál.

-„Musíme uzavřít kryt!"
Zvolal někdo z krytu.
Igor zkontroloval, zda už nikdo nikde není a po posledních příchozích za sebou uzavřel ocelová vrata úkrytu, ve kterém se automaticky spustil externí generátor.
Bezpečí bylo zajištěné.
Když vylezli ven, fosilní šnek byl pokryt vrstvou něčeho, co se nedalo zprvu jen tak identifikovat.

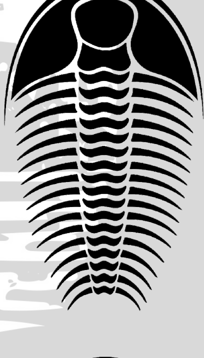
Byla to zvláštní syntéza krystalického ledu, který uvnitř proudil a měnil vzhled stejně jako plazma. Střed Lazara byl zamrzlí na povrchu, ale uvnitř pod vrstvou toho pevného skupenství, ať už to bylo, co to bylo, se rojila ta podivná a nestabilní tekutina, jako z nějakého pramene.
To nejzvláštnější na tom celém bylo, že uměla

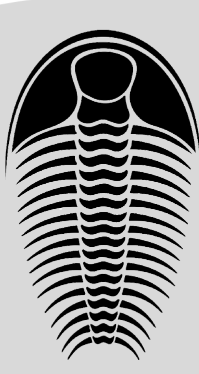

téct i proti gravitačním zákonům, tedy od středu nahoru.
A tímto způsobem obtékala celou fosílii a tam, kde se usadila pomalu začala tuhnout a poté krystalizovat.
Impozantní podívaná v té vší spoušti okolo.
Nebe bylo šedé a zatažené. Vítr už však naštěstí ustal. Nastalo ticho.
Lidé pomalu a opatrně vycházeli ven z úkrytu a dávali sebe i tábor USIR do pořádku.

Igor se s dvěmi lehce ozbrojenými hlídači stanice vydal k polo popadanému lešení okolo obří zkameněliny.

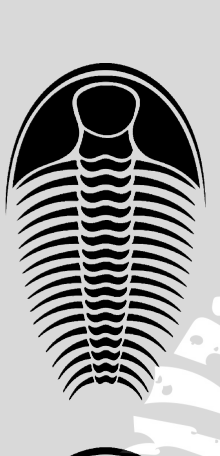
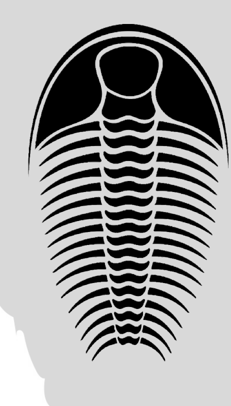

Vycházel z něho mráz. Byl cítit na dálku a s blízkostí sílil.
Kudy mohli, tudy se vydali až k samému středu Lazara, kde leželo mrtvé tělo starého mystika.
Na těle byl spálený, měl jizvy od temného výboje a jeho tělo bylo přimrznuté ke kusu lešení.

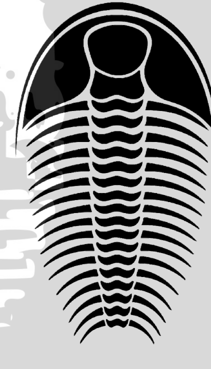

Těžko uvěřitelné a přesto reálné.
Lazar se s burácením o několik čísel zabořil hloub do země, ze které ze svých tří čtvrtin zíral ven.
-„Ten šutr se propadá!”
Volal jeden z hlídačů vyděšeně.
-„Pojď'te, jdeme než se s tím skácíme k zemi!”

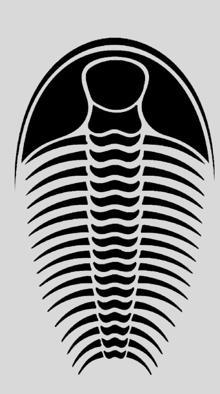

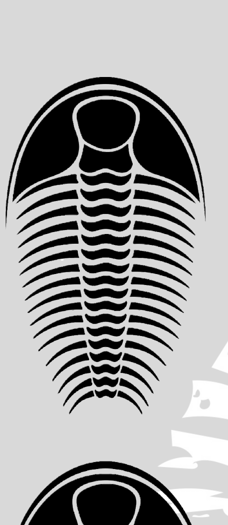
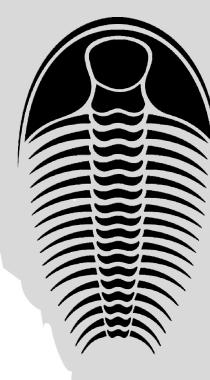
Zareagoval včas Igor.
Opravdu se Lazar propadal do země.
Živá trojice došla zpět ke krytu, kde většina lidí stále zůstávala.
-,,Je mrtví, ten starý mystik" řekl zadýchaně Igor.
Ihned se k němu všichni slétli, jak supy, a začali se ho vyptávat.
Nikdo nechtěl věřit tomu, co měli všichni přímo před očima.

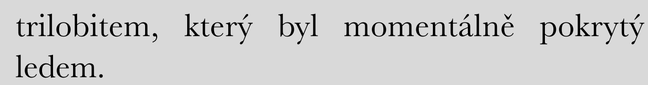
-,,Ta bouře nějak ovlivnila těžiště zeminy pod tímto kusem ostrova, celé je to tu v pohybu, musíme odsud pryč," oznámil Šimon a zaťukal na jednu ze svých obrazovek s červeně barevnými výpočty.
-,,Už jsem požádal tábor SUTECH o podporu. Odpověděli ihned, že nám sem posílají helikoptéry."
-,,Skvěle," bylo jediné, na co se zmohl pan Tobiáš, který byl s nervy ten tam.

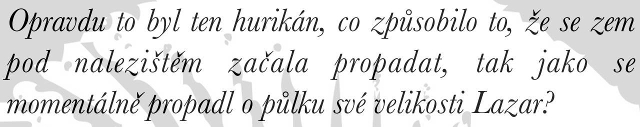
-,,Za jak dlouho jsou tady?"
Zeptal se Igor.
-,,Do hodiny," odpověděl mu Šimon.
Evakuační helikoptéry vyzvedli všechny obyvatele tábora USIR a odlétali s nimi do druhého výzkumného tábora SUTECH na protější straně ostrova.
Igor se zdálky jen loučil s tím nádherným

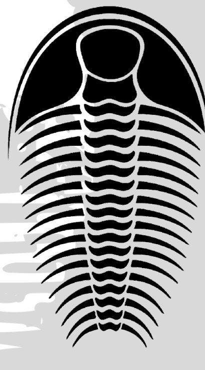
trilobitem, který byl momentálně pokrytý ledem.
Jeho mysl neměla na mysli nic jiného.

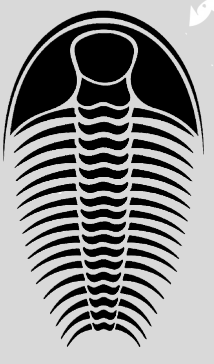
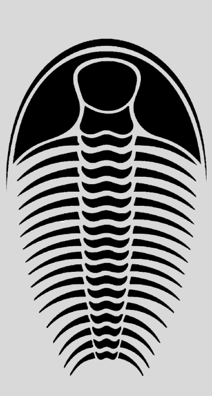
Opravdu to byl ten hurikán, co způsobilo to, že se zem pod nalezištěm začala propadat, tak jako se momentálně propadl o půlku své velikosti Lazar?
Co ten podivný gejzír plasmatické tekutiny, která po čase začala ledovatět.

Celá ta fosílie fungovala jako nějaký mrazivý generátor.
Vše okolo ní se pomalu začalo potahovat tou samou vrstvou krystalického ledu, který se stále rozrůstal ale jeho střed, to odkud ten mráz vycházel se stále víc sesouval hloub a hloub pod hladinu moře.

Obří fosílie byla nyní zaplavená vlny moře, které ta podivná energie také popouzela.
Pískovec, který ji dříve držel ji nyní upustil z jeho roztavené náruče pod tíhou mrazu.
Lazar teď pro Igora vypadal jako nějaký nástroj smrti, který zde přečkal dobu ledovou a uváděl v další.
Bylo toto celé dobrodružství snad předvojem konce naší doby meziledové?

STAN

Kdysi stával na rohu zapadlé ulice takový zvláštní krámek. Ten muž jež ho provozoval se nazýval Cashpar. Prodával tam všechno možné. Jeden přistěhovalec jménem Bulgar si ho moc dobře pamatuje.

Šel okolo jednoho odpoledne a všiml si až nezvykle mnoho lidu ochomítajíce se okolo vystavených věcí k prodeji na ulici.

Pozastavil se nad jedním z krámů, který se mu zdál asi nejvíce užitečný. Byl to takový starý odrbaný stan.

Prodavač ho však opravil v tom, že to není stan, ale past na bytosti.

Bulgar se velice divil, co mu to ten šarlatán namlouvá, ale jakmile viděl, že se o ten předmět náhle začalo zajímat více lidí, tak ho raději koupil za neobvyklou cenu dříve, než by došlo ke smlouvání, které snášel nerad.
Stál půlku nového stanu, ale přesto zevnitř vypadal nedotčený.
Uviděl kapsu, ve které byl zasunutý leták s různými instrukcemi.
Opravdu se v něm psalo o pasti na bytosti.
Stále nevěřil svým očím, musel si promnout své olepené okuláry.
Až v té chvíli, kdy si je znovu nasadil pochopil, že tomu tak asi opravdu bude, neboť měl buď tak dlouhé nohy, že mu ze stanu do jejich půlky vyčnívaly, nebo byl ten stan moc malý.
Jenže to nebyl stan, byla to past na bytosti. Musel se s tím smířit.
Ani hlavu na krku v něm nemohl narovnat.
Vylezl ven a znovu si přečetl ten návod.
Psalo se v něm, že se má *stan* nechat na nějakém podivném místě, jako třeba divoký les, mýtina s historickými záznamy nebo křižovatka.
Mohla to byt klidně i zahrada, stačilo, že na ni bylo něco, co by mohlo bytosti zaujmout ke vstupu do oblasti *stanu.*
Bulgar uvažoval, zda nebude stačit, že na jeho

zahradě bude asi jediné zajímavé ten zpropadený *stan*, za který nechal půlku týdenní výplaty.
Nechal ho tedy na své zahradě a podle návodu do něho měl s příchodem šera vnořit svíčku a tu tam nechat přes noc.
To se mu zdálo jako nejapný žert. Vždyť ten *stan* shoří!
No, ale nezačal hořet.
Ta svíčka v něm plápolala a dělala prazvláštní obrazce po látkových stěnách, které mu připomínaly rituální ohně o kterých četl v nějaké knize, když na to ještě míval trpělivost.
Ještě před odchodem ku spánku kontroloval zda nehoří. Nehořel.
Rozhodl se, že pokud neshoří a také se do něho nic nechytí, tak ho nechá dětem.
Druhý den ráno byl ale víc než překvapený.
Stan byl scvaklý do sebe.
Rozložil ho pomocí trochy síly a vkoukl dovnitř.
Ležel v něm polámaný leprikón.
Byl stejně lapený jako myši v pasti. Bulgar zbělel. Rychle zaujal pozici vedle stanu a musel si dýchat.
-„Pane!"
Volal to stvoření ze stanu.
To Bulgarovi neudělalo o nic lépe.

-„Když mně pustíte, tak vám zaplatím víc než výsostně!"

Bulgar musel ještě chvíli dýchat a počkat, než se mu ustálý žaludek. Nakonec se dal z venčí do řeči s tou bytostí.

-„Jakto, že mluvíš?"

-„Jsem z velké časti také humanoid, jako vy pane. Jen mám to štěstí, že mohu ovládat materiální a dimenzionální prvky magie."

Jak ho tak Bulgar poslouchal, uvažoval, zda ho tam přece jen nenechat. Raději, pro jistotu. Polámaného a chyceného jako myš v pastičce.

-„Nechám vám tu měšec, stačí, když mne pustíte," ozýval se žadonící hlásek zrzavého leprikóna v zeleném oblečku.

Bulgara ta nabídka zaujala.

Přesto, že měl pocit, že má halucinace, tak ji přijal a uvolnil skřítka ze sevření pasti.

Ten s bolestmi a nářeky vylezl ven ze stanu a … zmizel.

-„Krucinál hergot!"

Bědoval Bulgar.

Při skládání stanu se ale v ničeho nic vedle něho objevil měšec mincí.

Bulgar jej vzal a vysypal si do dlaně.

Byly to halíře. Stovky až tisíce halířů.

TELEVIZE

Jeli jsme v autě. Kapky deště pozvolna a rytmicky dopadaly na přední sklo a kapotu.

Všechny sedadla byla osazená a především - kufr byl plný.

Leželo v něm rozbité tělo ženského rodu. Lezli z něho vnitřnosti a každým pohupem auta vrzala a naříkala.

Všichni v autě věděli moc dobře, co dělat a tak všichni mlčeli.

Dokonce autorepráky mlčeli, což je co říct.

Ta nálož, co máme vzadu v kufru bylo už několikátá. Jsme jejich lovci.

Jakmile ji chytneme do rukou, už ji nepustíme. Naložíme ji do kufru a odvezeme na osamocené místo, kde její život dokonáme.

Tu, co máme nyní ale v kufru je už velmi těžce poničená.

Jeden z nás s ní hodil o zem ve chvíli, kdy se vzpírala.

Být o trochu více lidská, především zevnějškem, tak by mohla být prohlášena za

křížťanku, což je městské označení pro křesťanku.
Pocházela totiž z nábožensky založené rodiny. Ta se jí celá věnovala natolik, že by se dala přirovnat k členu té rodiny, který takovou pozornost potřebuje, jaké se jí dostávalo.
Konečně jsme dojeli.
Byli jsme daleko za vlakovým nádražím.
Téhle oblasti patřili pouze psancům.
Zatáhl jsem ruční brzdu a vypnul motor. Všichni vzali za kliky dveří a vylezli ven.
Otevřel jsem kufr a zadíval se do toho zakaleného oka. Bylo prasklé.
Každý jsme ji vzali za část těla a pohodili na špinavou a mokrou zem.
Bylo na ni vidět, jak trpí.
Dva z nás byli za to, abychom ji tu jen tak nechali pohozenou, ať pojde sama časem.
Zbylý dva z nás, včetně mne, jsme byli toho názoru, že bude lepší ji na místě dorazit.
Chvíli jsme na místě činnu hledali svou finální zbraň.
Bylo to kovové závaží. Mělo zhruba tak patnáct kilo.
Než jsme s ním ale ve dvou došli k naší oběti, zbylý dva do ni mlátili hlava nehlava teleskopem. Ten ovšem nebyl zánovní a tak při jedné z ran jeho teleskopická část odletěla

stanou.
To už nás spatřili, jak se vracíme a uhnuli z cesty.
Zatnout nohy, zapojit každičký sval na rukách a trochu to závaží, ten kus kovu nadhodit.
Pak jen v adrenalinem zpomalené chvíli sledovat, jak jí ten kus železa celou ničí.
Jak jí proniknul do těla skrz její skleněný pohled. Na ten zvuk drcení jejích komponentů nikdy nezapomenu.

Novinář Baltazar nasedl do taxíku na letišti hlavního města Suchumi. Byl to Abchazan, stejně jako jeho taxikář.

-„Vítejte zpátky doma pane Baltazare," pozdravil ho ve zpětném zrcátku.

-„Budete si přát dovést k vám domů, tak jako obvykle?"

Baltazar zvedl svůj zrak z pod bílého flanelového klobouku, který přesně seděl k jeho obleku, taky bílému a flanelovému.

-„Ano, zavezte mne na riviéru," upřesnil, neboť měl více domovů.

Mladý taxikář přikývl, narovnal si zpětné zrcátko, zařadil a jel.

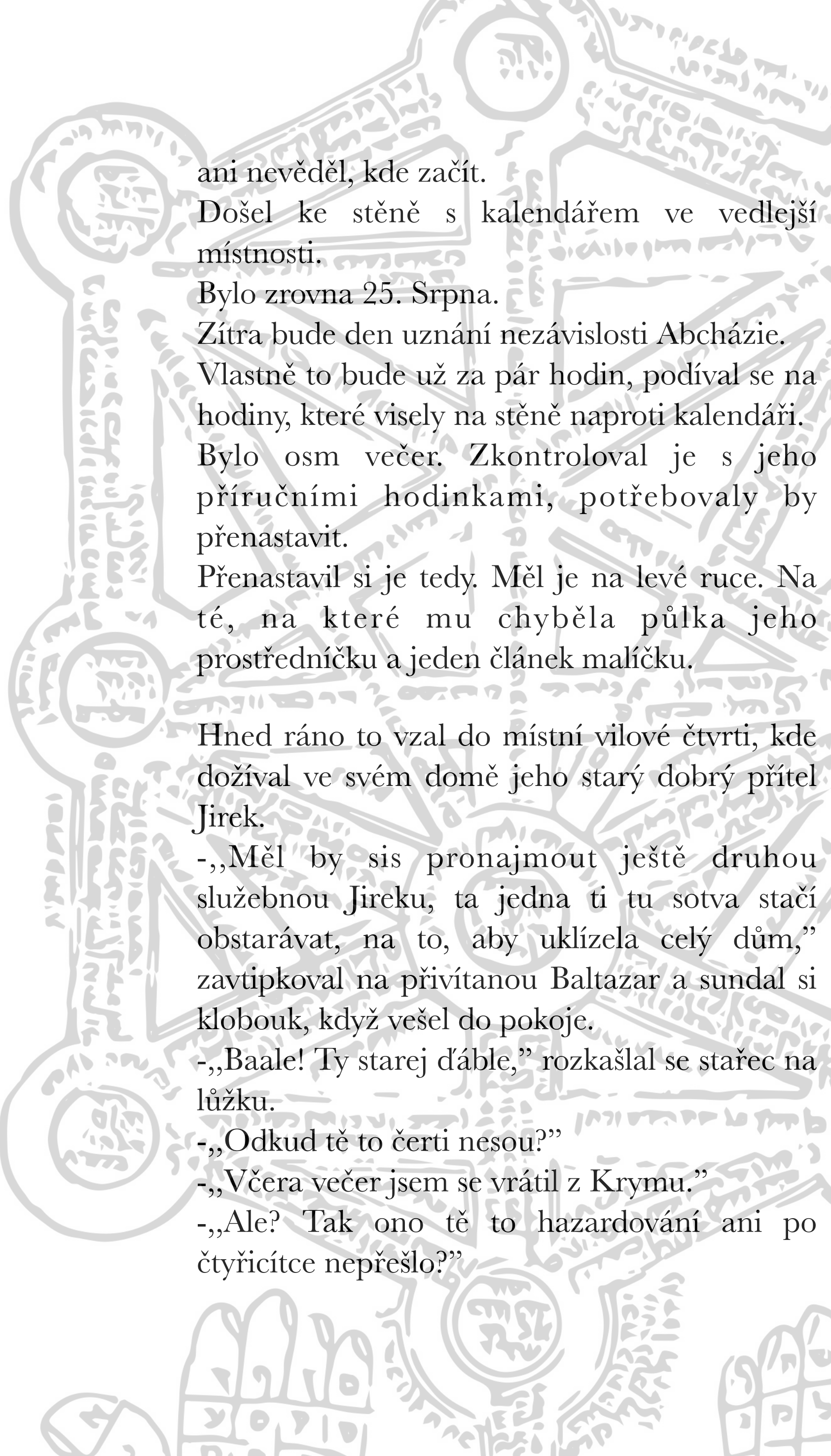
Provezl slavného žurnalistu a rodáka Abcházie jménem Baltazar celým městem, které bylo metropolí jedné z nejnavštěvovanějších zemí Ruska.

Cestou bylo sychravo a kapky deště rytmicky dopadaly na strukturu auta.

Žlutý taxík zastavil poblíž pláže města, zde si vystoupil jeho stálý zákazník opřen o svou hůl

a došel uvolněným tempem ke svému domu.
Nejprve odemkl a vstoupil, až když za sebou zavřel dveře, tak taxík odjel.
Tradičně se přezul do pantoflí z králičího kožíšku.
Došel do kuchyně, kde rozsvítil křišťálový lustr, jenž si dovezl z Česka.
Položil klobouk na linku a ze spíže vytáhl jeho domácí ajvar, který měl tak rád. Rodinný recept.
Nejprve zastrčil jídelní nůž pod víčko zavařovací sklenice a lehkou pákou ho povolil, až potom sklenici načal.
Po odšroubování víčka si na plochou stranu nože nabral trochu toho výjimečného ajvaru.
Věděl, že nůž se do úst nedává, ale i tak to rád udělal.
Byl to jeho roztomilý zlozvyk, který si nechával pouze na doma.
Nikdo o něm nevěděl, aspoň v to doufal.
Takhle snědl celou sklenku, ani kousek pečiva si k němu nezakousl.
Žádné doma stejně neměl. Možná tak kus ztvrdlého zbytku chlebu a to ještě kdyby dobře hledal.
Nebyl doma víc, jak tři měsíce.
Měl by se ozvat jeho rodině a přátelům.
Jen z toho zmatku, po návratu do domoviny

ani nevěděl, kde začít.
Došel ke stěně s kalendářem ve vedlejší místnosti.
Bylo zrovna 25. Srpna.
Zítra bude den uznání nezávislosti Abcházie.
Vlastně to bude už za pár hodin, podíval se na hodiny, které visely na stěně naproti kalendáři.
Bylo osm večer. Zkontroloval je s jeho příručními hodinkami, potřebovaly by přenastavit.
Přenastavil si je tedy. Měl je na levé ruce. Na té, na které mu chyběla půlka jeho prostředníčku a jeden článek malíčku.

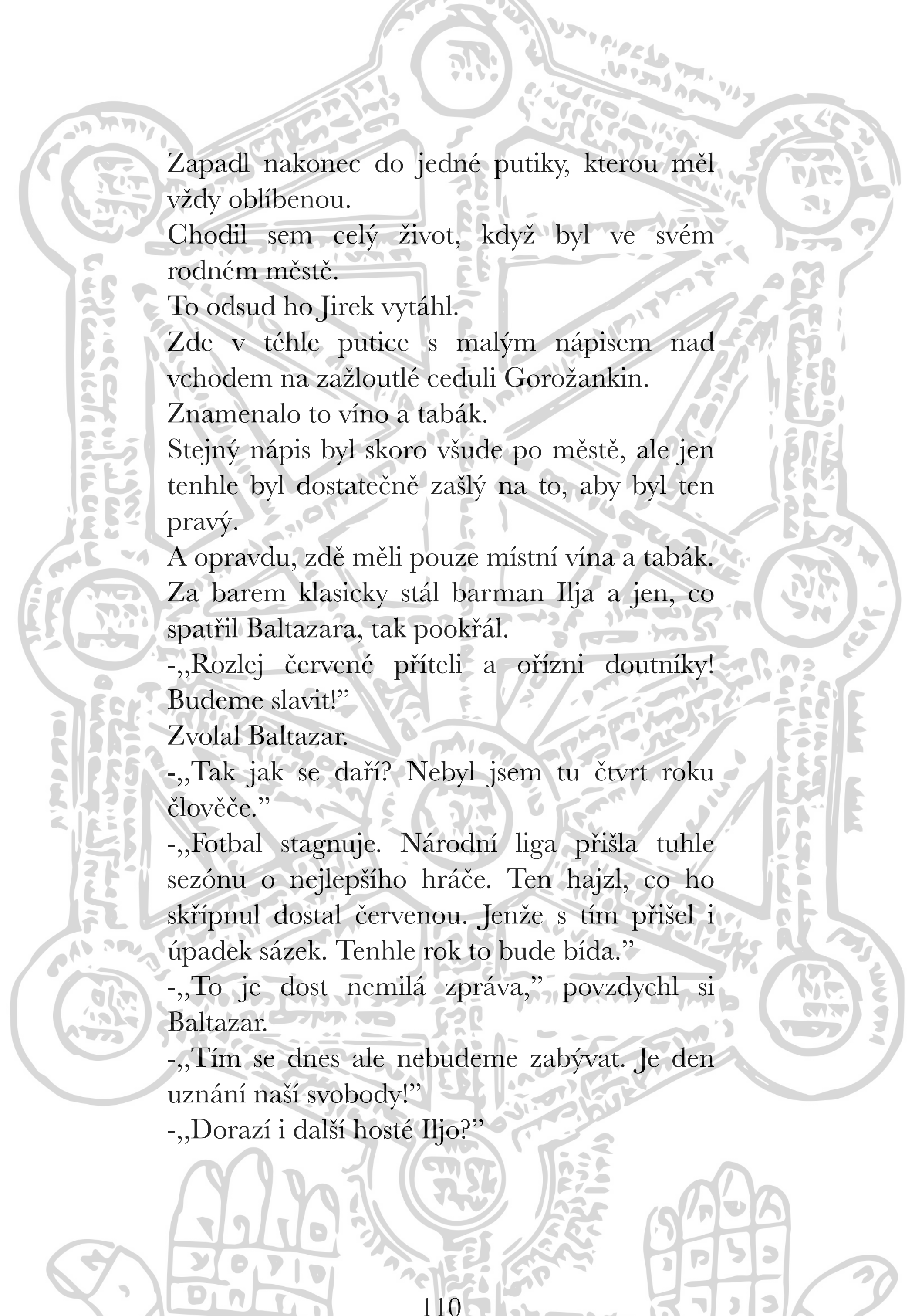
Hned ráno to vzal do místní vilové čtvrti, kde dožíval ve svém domě jeho starý dobrý přítel Jirek.
-„Měl by sis pronajmout ještě druhou služebnou Jireku, ta jedna ti tu sotva stačí obstarávat, na to, aby uklízela celý dům," zavtipkoval na přivítanou Baltazar a sundal si klobouk, když vešel do pokoje.
-„Baale! Ty starej ďáble," rozkašlal se stařec na lůžku.
-„Odkud tě to čerti nesou?"
-„Včera večer jsem se vrátil z Krymu."
-„Ale? Tak ono tě to hazardování ani po čtyřicítce nepřešlo?"

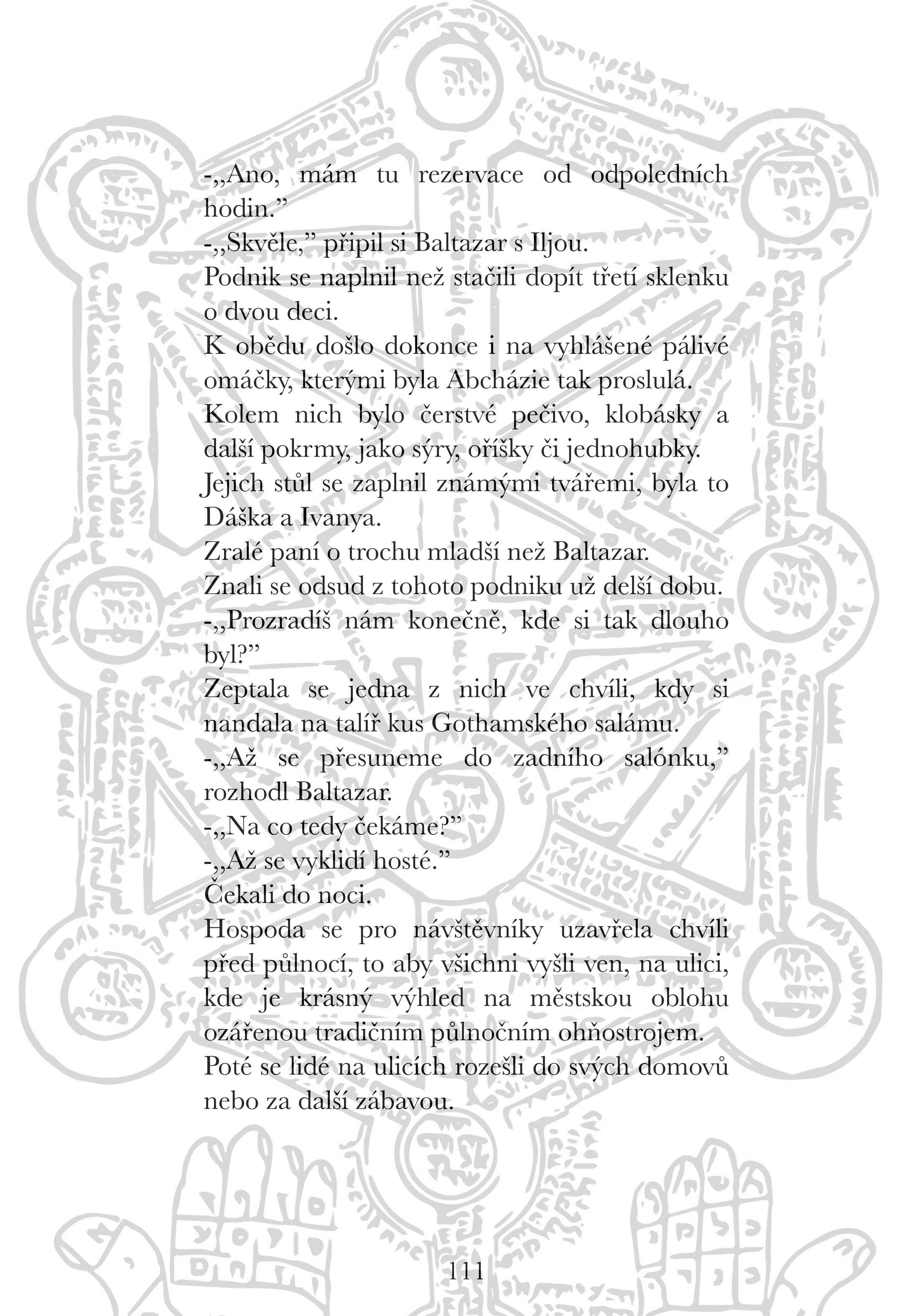
Divil se stařík.
Baltazar se jen usmál.
-„Brzy vyjde dlouhý článek o tom, co se tam děje," chlubil se žurnalista.
-„Bohužel si nejsem jist, zda se toho ještě dožiju příteli. Můj stav je den ode dne vážnější," rozkašlal se znovu stařec Jirek.
Baltazar ho uchopil svou pravačkou za jeho ruce a přivřel oči.
-„Ty půjdeš do ráje Jireku, cítím to. Jsi má rodina, o vše se po tvém odchodu postarám. Máš mé čestné slovo," odmlčel se novinář.
-„Já vím. Jen opravdový muž dokáže odejít se ctí."
-„Tak, jak si mne vždy učil Jireku."
-„Zařiď prosím, ať má vnučka nekouká do rakve, až si mne tam budou všichni nabalzamovaného prohlížet, jako nějakou expozici v muzeu. Ona má muzea moc moc ráda a nechci, abych jí to zkazil."
-„Jireku, neboj máš mé slovo."
-„Baale, ještě nikdy si mi neřekl, kde si přišel o svůj prst na pravé ruce," změnil stařec na lůžku téma.
Baltazar se zarazil.
Bylo na něm vidět, že o tom nechce hovořit.
Starcovi oči ale dokázali roztát ledy v Baltazarově srdci.

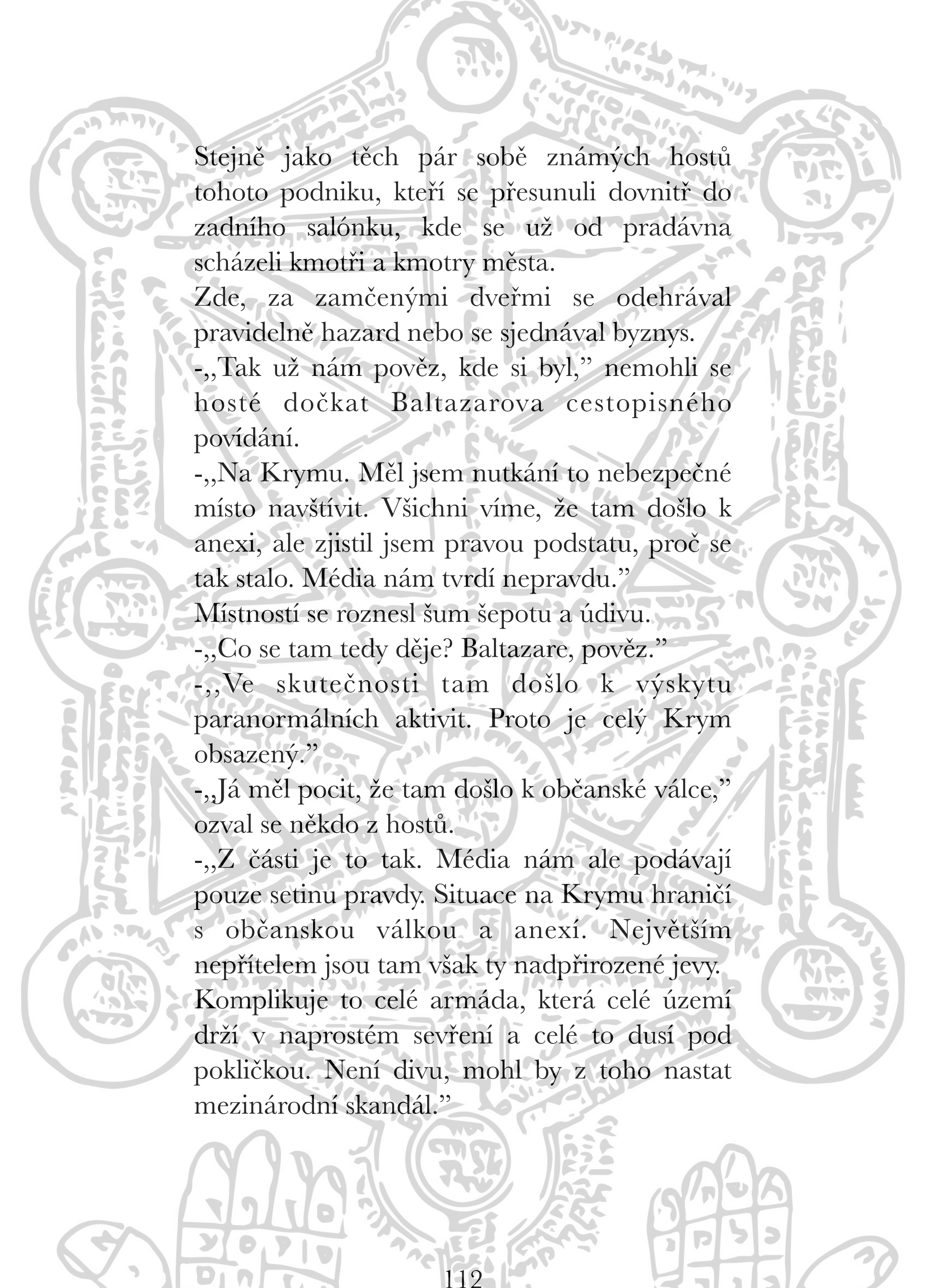
-„Ukousl mi ho pes."
Chvíli napětí proťal starcův chraptivý smích.
-„Čekal jsem ledacos, ale tohle?"
Za zády se jim z ničeho nic objevila ošetřovatelka.
-„Prosím vás pane, odejděte, pan Jirek musí být v klidu!"
Byla nepříjemná, tak jak ošetřovatelky někdy být umí.
Baltazar se tedy rozloučil a vydal se ven.
Normálně by si zavolal taxikáře, dnes byl ale den nezávislosti. Všude venku byla výzdoba po celém městě.
Hlavní ulice byla lemovaná ozdobami na lampách, které se porůznu vzájemně kryly.
Lidé byli veselí a usměvaví.
Takový návrat domů si nemohl lépe naplánovat.
V okolí byla cítit atmosféra přípravy na večeři, kdy bude celé město obklopené lidmi v kostýmech a zahalení v hávu ohňostrojů.
Po celém městě bude poletovat jako letní motýly hudba a zpěv.
Konfety místo svárů.
Byl 26. srpen - den, kdy každý myslí pouze na oslavy.

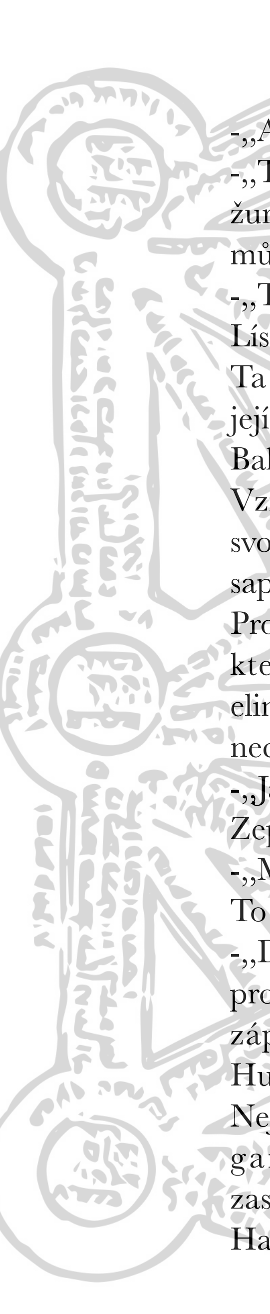
Zapadl nakonec do jedné putiky, kterou měl vždy oblíbenou.
Chodil sem celý život, když byl ve svém rodném městě.
To odsud ho Jirek vytáhl.
Zde v téhle putice s malým nápisem nad vchodem na zažloutlé ceduli Gorožankin.
Znamenalo to víno a tabák.
Stejný nápis byl skoro všude po městě, ale jen tenhle byl dostatečně zašlý na to, aby byl ten pravý.
A opravdu, zdě měli pouze místní vína a tabák.
Za barem klasicky stál barman Ilja a jen, co spatřil Baltazara, tak pookřál.
-„Rozlej červené příteli a ořízni doutníky! Budeme slavit!"
Zvolal Baltazar.
-„Tak jak se daří? Nebyl jsem tu čtvrt roku člověče."
-„Fotbal stagnuje. Národní liga přišla tuhle sezónu o nejlepšího hráče. Ten hajzl, co ho skřípnul dostal červenou. Jenže s tím přišel i úpadek sázek. Tenhle rok to bude bída."
-„To je dost nemilá zpráva," povzdychl si Baltazar.
-„Tím se dnes ale nebudeme zabývat. Je den uznání naší svobody!"
-„Dorazí i další hosté Iljo?"

-„Ano, mám tu rezervace od odpoledních hodin."
-„Skvěle," připil si Baltazar s Iljou.
Podnik se naplnil než stačili dopít třetí sklenku o dvou deci.
K obědu došlo dokonce i na vyhlášené pálivé omáčky, kterými byla Abcházie tak proslulá.
Kolem nich bylo čerstvé pečivo, klobásky a další pokrmy, jako sýry, oříšky či jednohubky.
Jejich stůl se zaplnil známými tvářemi, byla to Dáška a Ivanya.
Zralé paní o trochu mladší než Baltazar.
Znali se odsud z tohoto podniku už delší dobu.
-„Prozradíš nám konečně, kde si tak dlouho byl?"
Zeptala se jedna z nich ve chvíli, kdy si nandala na talíř kus Gothamského salámu.
-„Až se přesuneme do zadního salónku," rozhodl Baltazar.
-„Na co tedy čekáme?"
-„Až se vyklidí hosté."
Čekali do noci.
Hospoda se pro návštěvníky uzavřela chvíli před půlnocí, to aby všichni vyšli ven, na ulici, kde je krásný výhled na městskou oblohu ozářenou tradičním půlnočním ohňostrojem.
Poté se lidé na ulicích rozešli do svých domovů nebo za další zábavou.

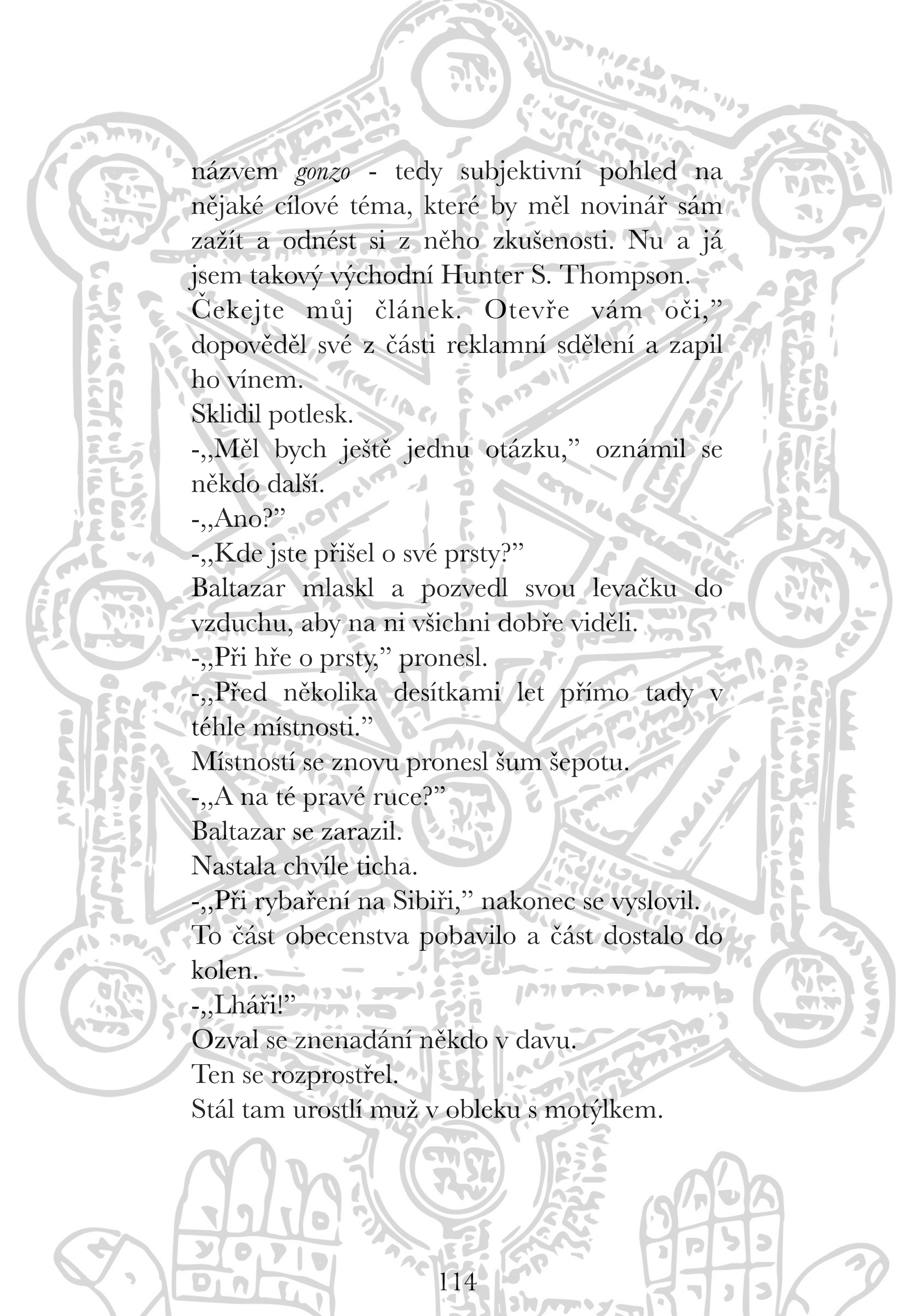

Stejně jako těch pár sobě známých hostů tohoto podniku, kteří se přesunuli dovnitř do zadního salónku, kde se už od pradávna scházeli kmotři a kmotry města.
Zde, za zamčenými dveřmi se odehrával pravidelně hazard nebo se sjednával byznys.
-,,Tak už nám pověz, kde si byl," nemohli se hosté dočkat Baltazarova cestopisného povídání.
-,,Na Krymu. Měl jsem nutkání to nebezpečné místo navštívit. Všichni víme, že tam došlo k anexi, ale zjistil jsem pravou podstatu, proč se tak stalo. Média nám tvrdí nepravdu."
Místností se roznesl šum šepotu a údivu.
-,,Co se tam tedy děje? Baltazare, pověz."
-,,Ve skutečnosti tam došlo k výskytu paranormálních aktivit. Proto je celý Krym obsazený."
-,,Já měl pocit, že tam došlo k občanské válce," ozval se někdo z hostů.
-,,Z části je to tak. Média nám ale podávají pouze setinu pravdy. Situace na Krymu hraničí s občanskou válkou a anexí. Největším nepřítelem jsou tam však ty nadpřirozené jevy. Komplikuje to celé armáda, která celé území drží v naprostém sevření a celé to dusí pod pokličkou. Není divu, mohl by z toho nastat mezinárodní skandál."

-,,A co se tam děje za ty jevy?"
-,,To nemohu říci. Jsem pouze investigativní žurnalista. Již za pár dnů, příští týden, vyjde můj článek ve speciálu místních novin."
-,,Ty si tak statečný Baltazare!"
Lísala se k němu opilá Ivanya.
Ta se mu vždy líbila. Její krása se odvíjela na její inteligenci.
Baltazar byl sám sebe označil za saposexuála. Vzrušovali ho inteligentní lidé, ale i to mělo svou protiváhu. Stejně tak se považoval za sapofobika - bál se hloupých lidí.
Proto si rád vybíral tuto utajovanou společnost, která měla už ze své původní selekce eliminovat osoby, kteří by něco jako tajemství nechopili.
-,,Jak ses dostal k této práci?"
Zeptal se nějaký gentleman.
-,,Můj přítel Jirek mi tuto práci nabídl."
To jméno v místnosti vzbudilo rozruch.
-,,Dovolte, abych se víc rozpovídal o mé profesi. Nejsem si jistý, zda někdo z vás zná západní literaturu, ale například takový Hunter S. Thompson byl také slavný novinář. Nejvíce ho proslavila jeho kniha o životě v gangu Hells Angels, tedy motorkářů zaslíbených jediným zvučným motorům - Harley Davidson. I tento odvážný muž přišel s

názvem *gonzo* - tedy subjektivní pohled na nějaké cílové téma, které by měl novinář sám zažít a odnést si z něho zkušenosti. Nu a já jsem takový východní Hunter S. Thompson. Čekejte můj článek. Otevře vám oči," dopověděl své z části reklamní sdělení a zapil ho vínem.

Sklidil potlesk.

-„Měl bych ještě jednu otázku," oznámil se někdo další.

-„Ano?"

-„Kde jste přišel o své prsty?"

Baltazar mlaskl a pozvedl svou levačku do vzduchu, aby na ni všichni dobře viděli.

-„Při hře o prsty," pronesl.

-„Před několika desítkami let přímo tady v téhle místnosti."

Místností se znovu pronesl šum šepotu.

-„A na té pravé ruce?"

Baltazar se zarazil.

Nastala chvíle ticha.

-„Při rybaření na Sibiři," nakonec se vyslovil.

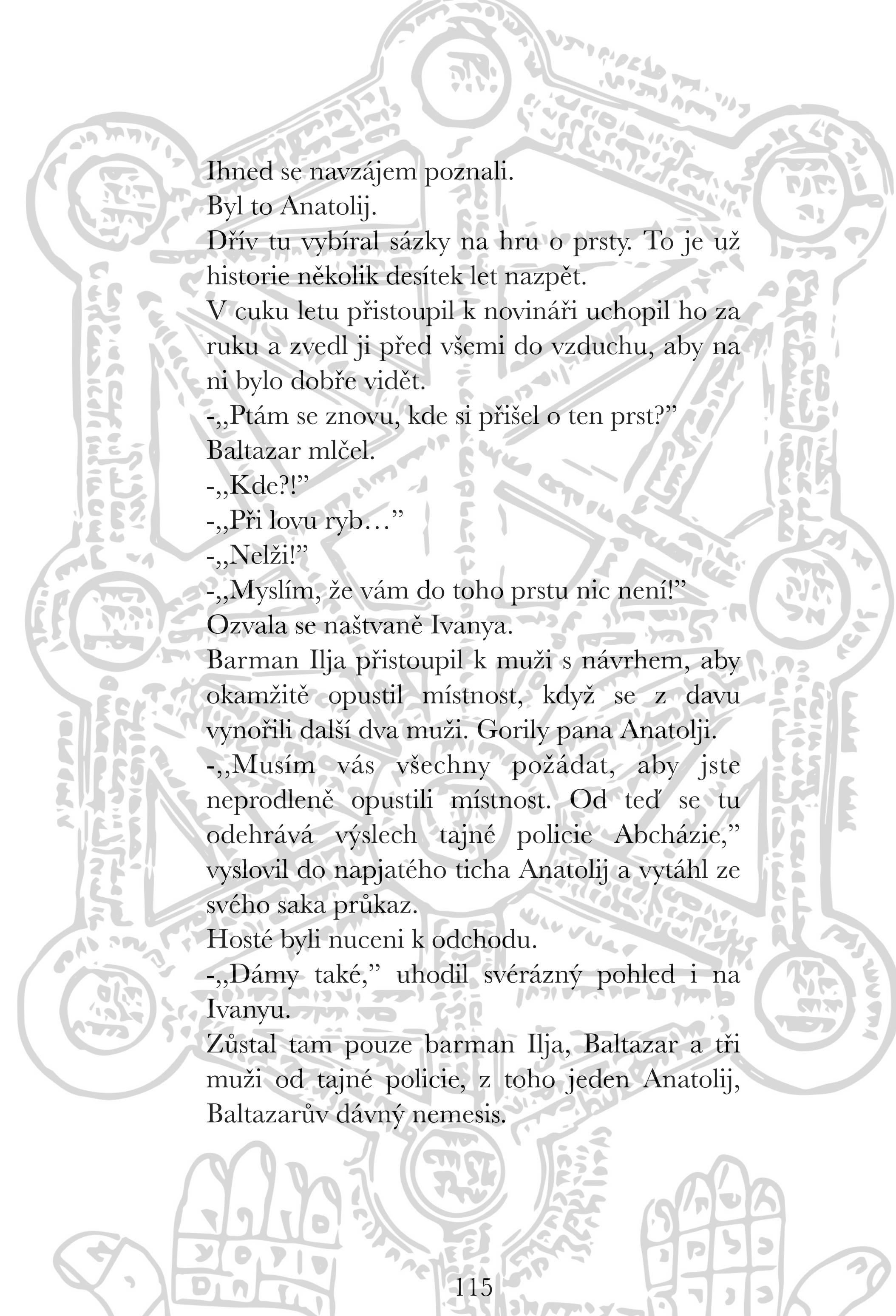
To část obecenstva pobavilo a část dostalo do kolen.

-„Lháři!"

Ozval se znenadání někdo v davu.

Ten se rozprostřel.

Stál tam urostlí muž v obleku s motýlkem.

Ihned se navzájem poznali.
Byl to Anatolij.
Dřív tu vybíral sázky na hru o prsty. To je už historie několik desítek let nazpět.
V cuku letu přistoupil k novináři uchopil ho za ruku a zvedl ji před všemi do vzduchu, aby na ni bylo dobře vidět.
-„Ptám se znovu, kde si přišel o ten prst?"
Baltazar mlčel.
-„Kde?!"
-„Při lovu ryb…"
-„Nelži!"
-„Myslím, že vám do toho prstu nic není!"
Ozvala se naštvaně Ivanya.
Barman Ilja přistoupil k muži s návrhem, aby okamžitě opustil místnost, když se z davu vynořili další dva muži. Gorily pana Anatolji.
-„Musím vás všechny požádat, aby jste neprodleně opustili místnost. Od teď se tu odehrává výslech tajné policie Abcházie," vyslovil do napjatého ticha Anatolij a vytáhl ze svého saka průkaz.
Hosté byli nuceni k odchodu.
-„Dámy také," uhodil svérázný pohled i na Ivanyu.
Zůstal tam pouze barman Ilja, Baltazar a tři muži od tajné policie, z toho jeden Anatolij, Baltazarův dávný nemesis.

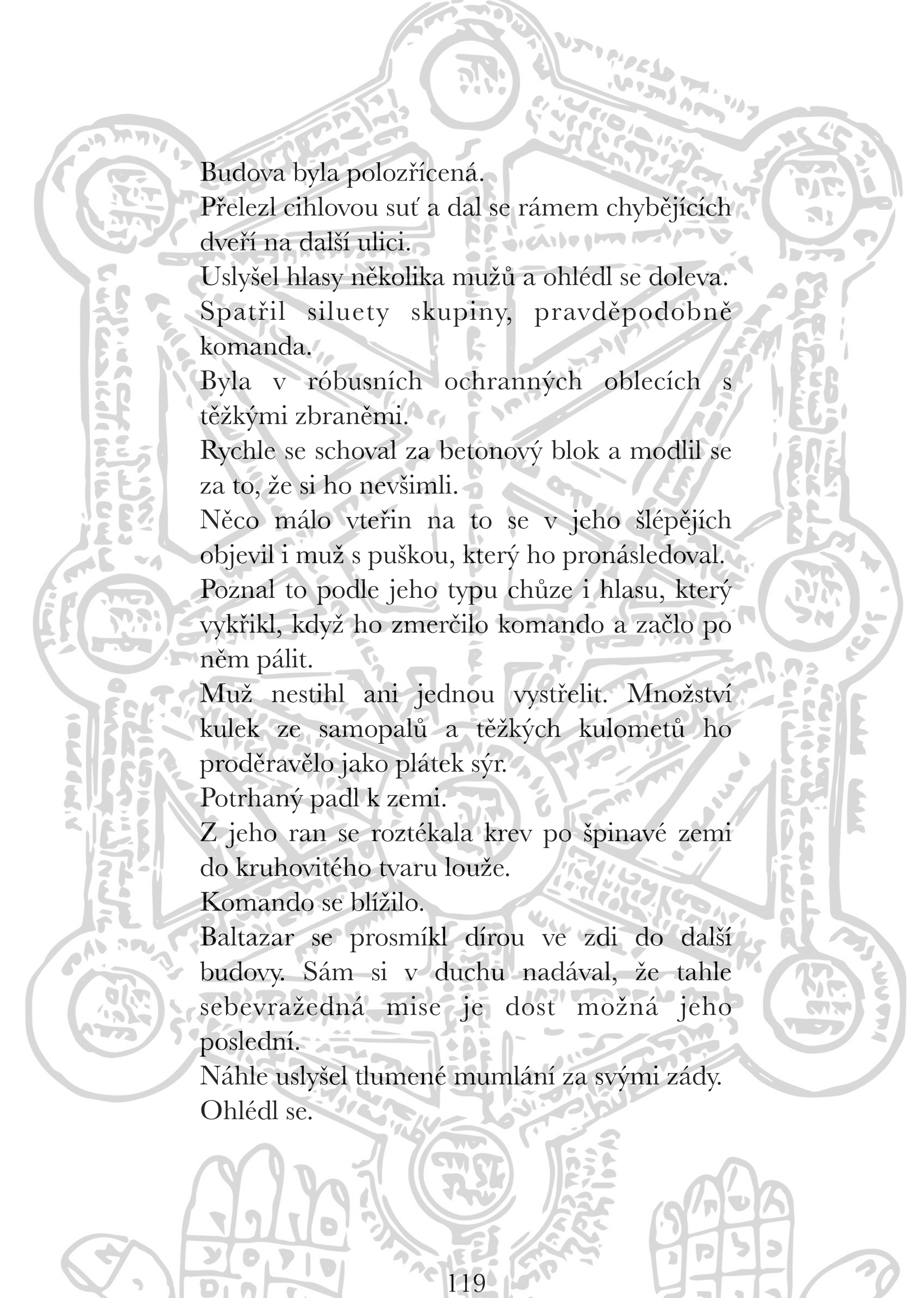
-,,Pokud si dobře vzpomínám, tak ti ho přivřel do dveří, za to, že si neměl splacený dluh,” mluvil monotónně Tolja.
Baltazar mlčel.
-,,To ale není hlavní důvod proč jsme tady. Potřebujeme víc informací o tom poutavém přednesu, který si tu před chvíli měl.”
-,,To vám říct nemůžu. Počkejte si na článek,” protestoval Baltazar.
-,,To bohužel nemůžeme. Musíme vědět dříve než občané o co se jedná, abychom byli připraveni na možná protiopatření.”
-,,Nechte ho být! Je to vážený občan!”
Zastával se ho Ilja.
-,,Pane běžte prosím ven ze salónku, musíme si tu promluvit, co možná nejdiskrétněji,” opáčil Anatolij a jeho muži vyvedli barmana ven z místnosti.
Zůstali tu pouze čtyři muži.
Baltazar byl nucen se posadit ke stolku, na který mu připevnili pravou ruku a rozevřely mu všechny prsty, včetně toho, který mu chyběl - prsteníčku.
Jeden z kumpánů vytasil svůj nůž a začal jím šermovat mezi nimi.
Baltazar byl chladný. Bylo na něm vidět, že ho jen tak něco nerozhodí.

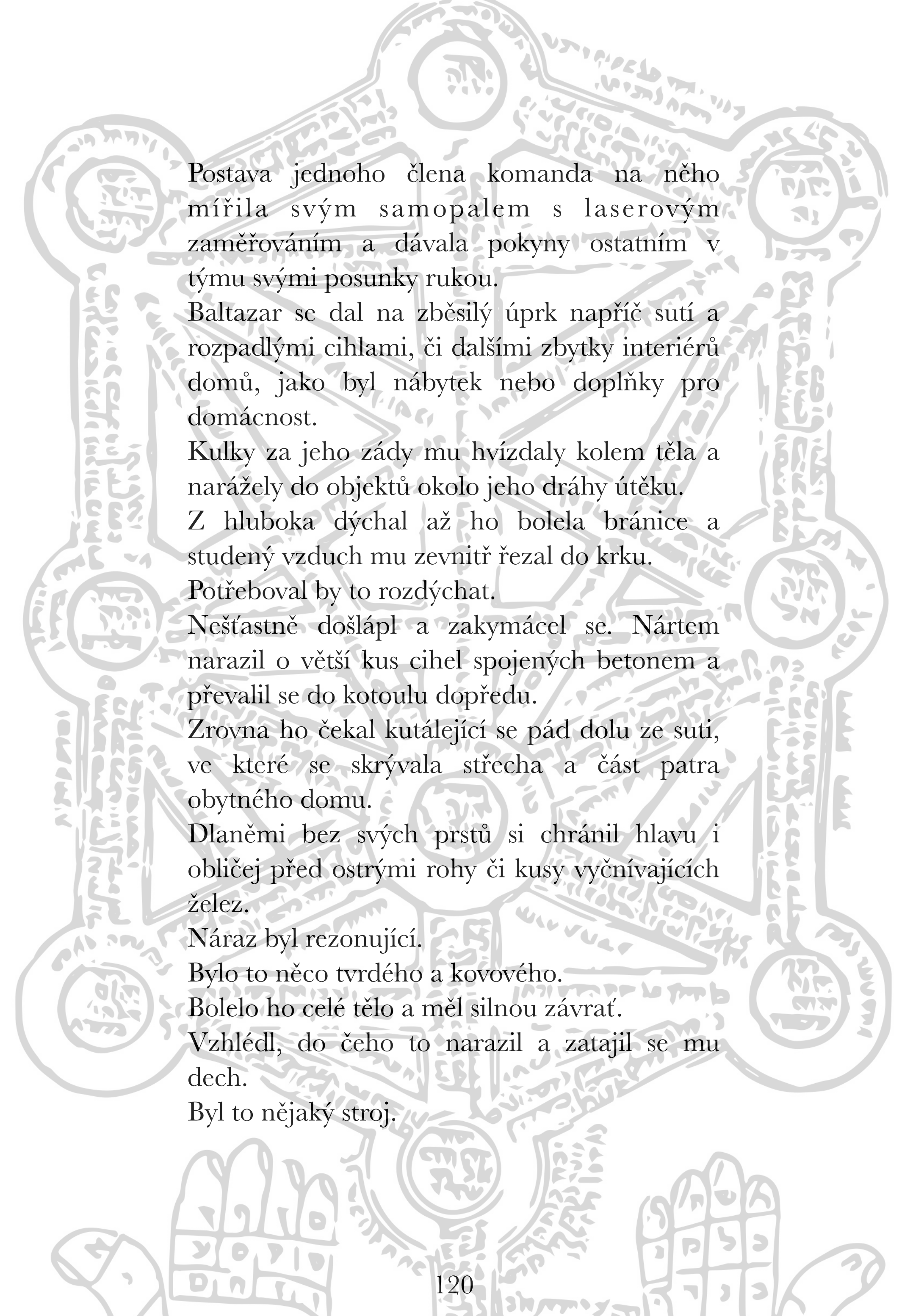
Chtěl jednoduše vstát, ale druhý kumpán ho svou dlaní na ramenou přidržel na židli.
-,,Tak co starý Jirek?"
Zeptal se posměšně Anatolij.
-,,Jak se daří tomu samaritánovi, co tu za tebe zaplatil dluh?"
-,,Gorlinův syndrom - umírá," povzdechl si Baltazar se sklopenými víčky při vzpomínce na starého muže, který ho nikdy neoslovoval jinak, než jménem démona Baala.
Anatolij pouze zakýval hlavou.
-,,Všechny nás to jednou čeká. Tak teď spusť, co si tam napsal za článek, o čem?"
Do ticha začal rytmicky dopadat hrot nože do mezer mezi prsty pravé dlaně Baltazara.
Vylezl ven z dročky.
Zaplacený taxikář zařadil rychlost a odjel. Zmizel v mlze hor odkud se vynořili.
Baltazar nyní stál na kraji města, kde zuřila podivná válka.
Někdo ji považoval za občanskou, jiní za gerillovou, tedy partyzánskou.
Vydal se směrem k rozpadlým budovám, které ho vítaly z dálky v mlze.
Po několika desítkách metrů dokonce uslyšel i první výstřely.
Kryl se u cihlových zdí a krčil se u betonových záteras. Ty mu byli dobrou ochrannou do té

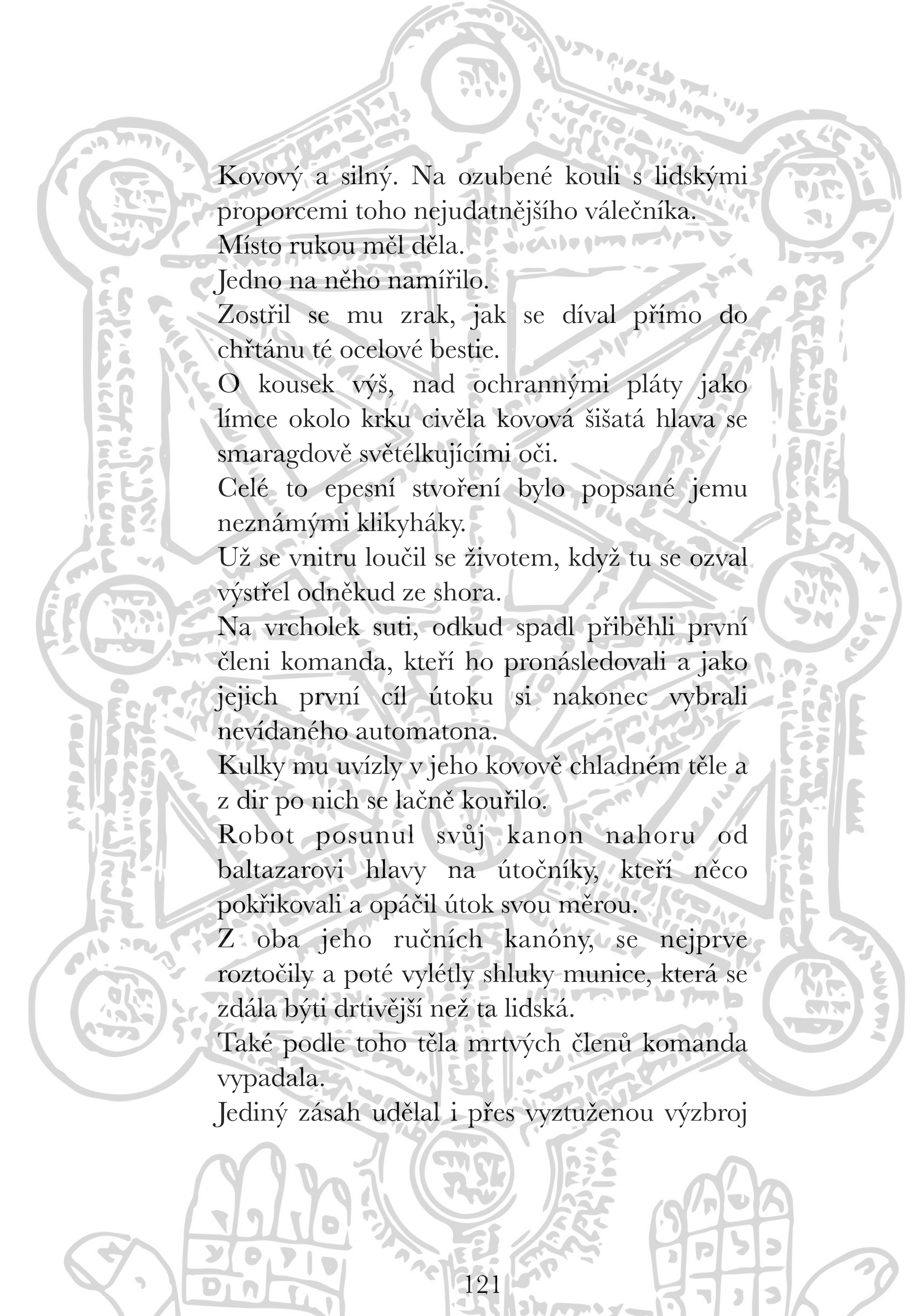
doby, dokud zpoza jednoho nevykoukl muž se zbraní.
Baltazar se k smrti vylekal.
Zvedl ruce nad hlavu a začal odříkávat svou naučenou větu, že je neozbrojený.
Muž se zbraní, obyčejnou vojenskou puškou, si ho změřil pohledem a poté sklonil zbraň muškou k baltazarovým nohám.
Nevypadal moc důvěryhodně.
Baltazar z něho cítil silnou nejistotu a také vypočítavost.
Nehnutě stál dokud mu muž nenaznačil, aby obešel betonový zátaras.
Udělal tak.
Poté po něm chtěl, aby přistoupil blíže, asi si ho chtěl prosahat, zda u sebe opravdu nic nemá.
To se Baltazarovi nelíbilo.
Zvedl mu pušku do vzduchu, z které se automaticky vystřelilo a útočníkovi uštědřil ránu loktem do obličeje. Muž se naklonil k zemi a ztratil orientaci.
Toho ihned Baltazar využil a dal se do sprintu někam k nejbližší budově naproti schované v mlze.
Slyšel za sebou nadávky a několik ran z pušky, která ho společně s rychlými kroky ozbrojence pronásledovala.

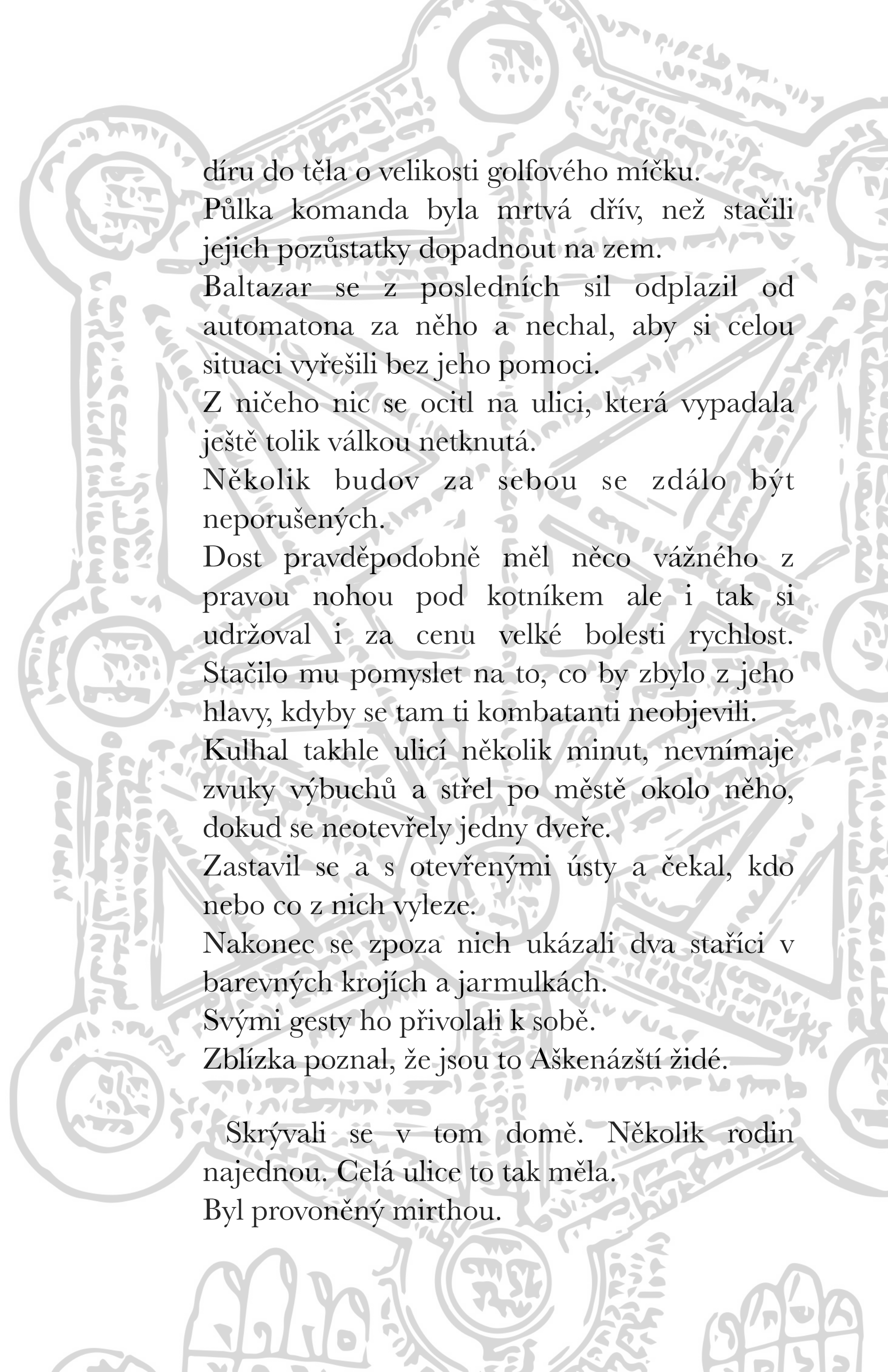
Budova byla polozřícená.
Přelezl cihlovou suť a dal se rámem chybějících dveří na další ulici.
Uslyšel hlasy několika mužů a ohlédl se doleva.
Spatřil siluety skupiny, pravděpodobně komanda.
Byla v róbusních ochranných oblecích s těžkými zbraněmi.
Rychle se schoval za betonový blok a modlil se za to, že si ho nevšimli.
Něco málo vteřin na to se v jeho šlépějích objevil i muž s puškou, který ho pronásledoval.
Poznal to podle jeho typu chůze i hlasu, který vykřikl, když ho zmerčilo komando a začlo po něm pálit.
Muž nestihl ani jednou vystřelit. Množství kulek ze samopalů a těžkých kulometů ho proděravělo jako plátek sýr.
Potrhaný padl k zemi.
Z jeho ran se roztékala krev po špinavé zemi do kruhovitého tvaru louže.
Komando se blížilo.
Baltazar se prosmíkl dírou ve zdi do další budovy. Sám si v duchu nadával, že tahle sebevražedná mise je dost možná jeho poslední.
Náhle uslyšel tlumené mumlání za svými zády.
Ohlédl se.

Postava jednoho člena komanda na něho mířila svým samopalem s laserovým zaměřováním a dávala pokyny ostatním v týmu svými posunky rukou.
Baltazar se dal na zběsilý úprk napříč sutí a rozpadlými cihlami, či dalšími zbytky interiérů domů, jako byl nábytek nebo doplňky pro domácnost.
Kulky za jeho zády mu hvízdaly kolem těla a narážely do objektů okolo jeho dráhy útěku.
Z hluboka dýchal až ho bolela bránice a studený vzduch mu zevnitř řezal do krku.
Potřeboval by to rozdýchat.
Nešťastně došlápl a zakymácel se. Nártem narazil o větší kus cihel spojených betonem a převalil se do kotoulu dopředu.
Zrovna ho čekal kutálející se pád dolu ze suti, ve které se skrývala střecha a část patra obytného domu.
Dlaněmi bez svých prstů si chránil hlavu i obličej před ostrými rohy či kusy vyčnívajících železů.
Náraz byl rezonující.
Bylo to něco tvrdého a kovového.
Bolelo ho celé tělo a měl silnou závrať.
Vzhlédl, do čeho to narazil a zatajil se mu dech.
Byl to nějaký stroj.

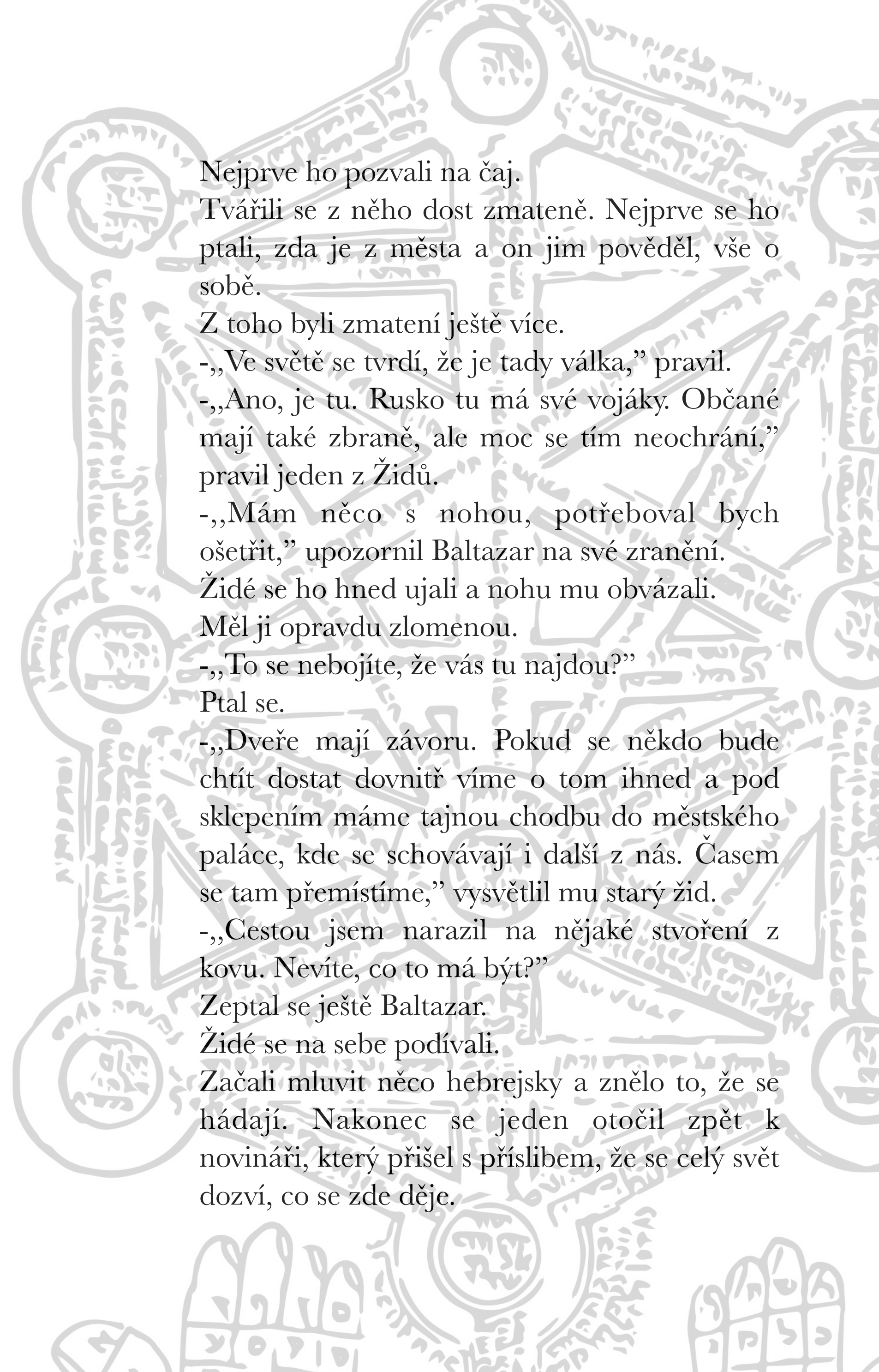

Kovový a silný. Na ozubené kouli s lidskými proporcemi toho nejudatnějšího válečníka.
Místo rukou měl děla.
Jedno na něho namířilo.
Zostřil se mu zrak, jak se díval přímo do chřtánu té ocelové bestie.
O kousek výš, nad ochrannými pláty jako límce okolo krku civěla kovová šišatá hlava se smaragdově světélkujícími oči.
Celé to epesní stvoření bylo popsané jemu neznámými klikyháky.
Už se vnitru loučil se životem, když tu se ozval výstřel odněkud ze shora.
Na vrcholek suti, odkud spadl přiběhli první členi komanda, kteří ho pronásledovali a jako jejich první cíl útoku si nakonec vybrali nevídaného automatona.
Kulky mu uvízly v jeho kovově chladném těle a z dir po nich se lačně kouřilo.
Robot posunul svůj kanon nahoru od baltazarovi hlavy na útočníky, kteří něco pokřikovali a opáčil útok svou měrou.
Z oba jeho ručních kanóny, se nejprve roztočily a poté vylétly shluky munice, která se zdála býti drtivější než ta lidská.
Také podle toho těla mrtvých členů komanda vypadala.
Jediný zásah udělal i přes vyztuženou výzbroj

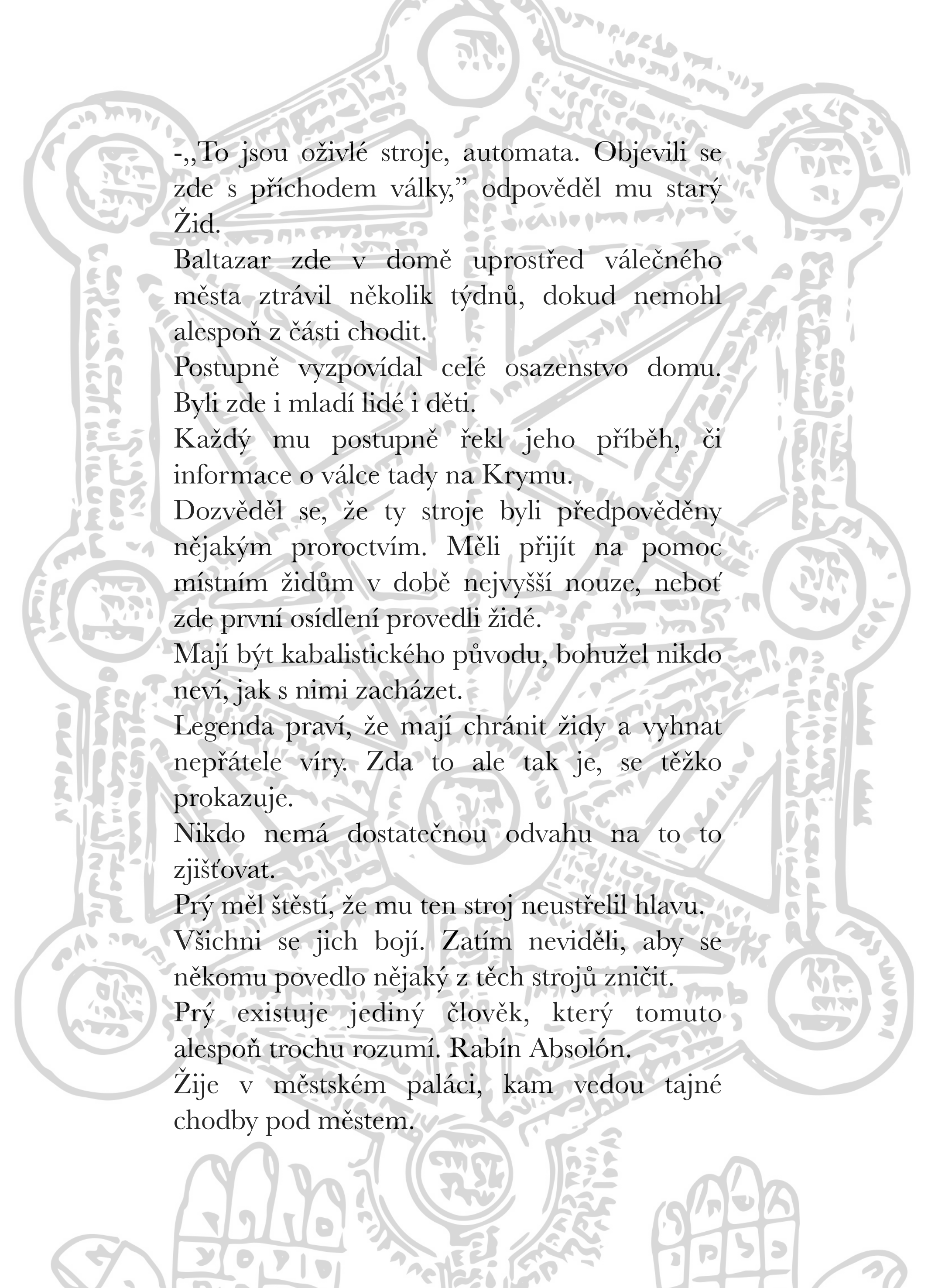

díru do těla o velikosti golfového míčku.
Půlka komanda byla mrtvá dřív, než stačili jejich pozůstatky dopadnout na zem.
Baltazar se z posledních sil odplazil od automatona za něho a nechal, aby si celou situaci vyřešili bez jeho pomoci.
Z ničeho nic se ocitl na ulici, která vypadala ještě tolik válkou netknutá.
Několik budov za sebou se zdálo být neporušených.
Dost pravděpodobně měl něco vážného z pravou nohou pod kotníkem ale i tak si udržoval i za cenu velké bolesti rychlost. Stačilo mu pomyslet na to, co by zbylo z jeho hlavy, kdyby se tam ti kombatanti neobjevili.
Kulhal takhle ulicí několik minut, nevnímaje zvuky výbuchů a střel po městě okolo něho, dokud se neotevřely jedny dveře.
Zastavil se a s otevřenými ústy a čekal, kdo nebo co z nich vyleze.
Nakonec se zpoza nich ukázali dva staříci v barevných krojích a jarmulkách.
Svými gesty ho přivolali k sobě.
Zblízka poznal, že jsou to Aškenázští židé.

Skrývali se v tom domě. Několik rodin najednou. Celá ulice to tak měla.
Byl provoněný mirthou.

Nejprve ho pozvali na čaj.
Tvářili se z něho dost zmateně. Nejprve se ho ptali, zda je z města a on jim pověděl, vše o sobě.
Z toho byli zmatení ještě více.
-,,Ve světě se tvrdí, že je tady válka," pravil.
-,,Ano, je tu. Rusko tu má své vojáky. Občané mají také zbraně, ale moc se tím neochrání," pravil jeden z Židů.
-,,Mám něco s nohou, potřeboval bych ošetřit," upozornil Baltazar na své zranění.
Židé se ho hned ujali a nohu mu obvázali.
Měl ji opravdu zlomenou.
-,,To se nebojíte, že vás tu najdou?"
Ptal se.
-,,Dveře mají závoru. Pokud se někdo bude chtít dostat dovnitř víme o tom ihned a pod sklepením máme tajnou chodbu do městského paláce, kde se schovávají i další z nás. Časem se tam přemístíme," vysvětlil mu starý žid.
-,,Cestou jsem narazil na nějaké stvoření z kovu. Nevíte, co to má být?"
Zeptal se ještě Baltazar.
Židé se na sebe podívali.
Začali mluvit něco hebrejsky a znělo to, že se hádají. Nakonec se jeden otočil zpět k novináři, který přišel s příslibem, že se celý svět dozví, co se zde děje.

-„To jsou oživlé stroje, automata. Objevili se zde s příchodem války," odpověděl mu starý Žid.
Baltazar zde v domě uprostřed válečného města ztrávil několik týdnů, dokud nemohl alespoň z části chodit.
Postupně vyzpovídal celé osazenstvo domu. Byli zde i mladí lidé i děti.
Každý mu postupně řekl jeho příběh, či informace o válce tady na Krymu.
Dozvěděl se, že ty stroje byli předpověděny nějakým proroctvím. Měli přijít na pomoc místním židům v době nejvyšší nouze, neboť zde první osídlení provedli židé.
Mají být kabalistického původu, bohužel nikdo neví, jak s nimi zacházet.
Legenda praví, že mají chránit židy a vyhnat nepřátele víry. Zda to ale tak je, se těžko prokazuje.
Nikdo nemá dostatečnou odvahu na to to zjišťovat.
Prý měl štěstí, že mu ten stroj neustřelil hlavu.
Všichni se jich bojí. Zatím neviděli, aby se někomu povedlo nějaký z těch strojů zničit.
Prý existuje jediný člověk, který tomuto alespoň trochu rozumí. Rabín Absolón.
Žije v městském paláci, kam vedou tajné chodby pod městem.

Až nastane čas a Baltazar bude moct odejít, tak se tam celý dům přemístí. Nejenom proto, že jim docházejí zásoby jídla, ale také proto, že tam je bezpečněji.
Do té doby se o něho starala mladá Ruska odněkud z Uralu. Jmenovala se Zoya a byla jen o několik let mladší než novinář Baltazar.
-„Vy máte rád příběhy, že?"
Zeptala se ho, když si zrovna něco zapisoval do svého bloku.
Zvedl k ní vyčítavý pohled od papírů a znovu ho přemístil zpět do bloku. Zoyu to lehce pobavilo.
-„Potřebovala bych se někomu jako jste vy zmínit o několika věcech, co se u nás na Uralu odehrávají. Svět by o tom měl vědět. Jsou to hlavní důvody proč jsem odtamtud odešla," nenechala se odradit.
Baltazar cítil, že to bude s dost velkou pravděpodobností léčka, ale i tak nastražil uši.
-„Slyšel jste někdy o Ďatlově expedici?"
-„Bohužel," odvětil.
-„V šedesátých letech se na jednu horu na severní části pohoří Uralu s názvem Cholat Sjachyl vydalo kolem deseti členů sportovního lyžařského týmu. Je vysoká asi jen tisíc a několik desítek metrů, přesto ale ještě téže noci se pouhý jeden člen turistické skupiny vrátil

živý a zdraví. Naléhal, že tam musejí najít zbylé členy, kteří se s ním do hor vydali. Po několika dnech je našli do jednoho mrtvé. Měli zpřerážené končetiny a rozdrcené lebky," Zoya se musela napít čaje, aby mohla znovu pokračovat.

-„Také se tam našli známky radiace," dopověděla.

-„Pro všechny v Rusku je to záhadou. Lidé si vymýšlejí všemožné varianty, co nebo kdo je mohl takhle zmrzačit," podívala se na Baltazara, který si vše zapisoval do svého poznámkového bloku. Poté zvedl hlavu.

-„Zoyo, jak jste říkala jméno té hory?"

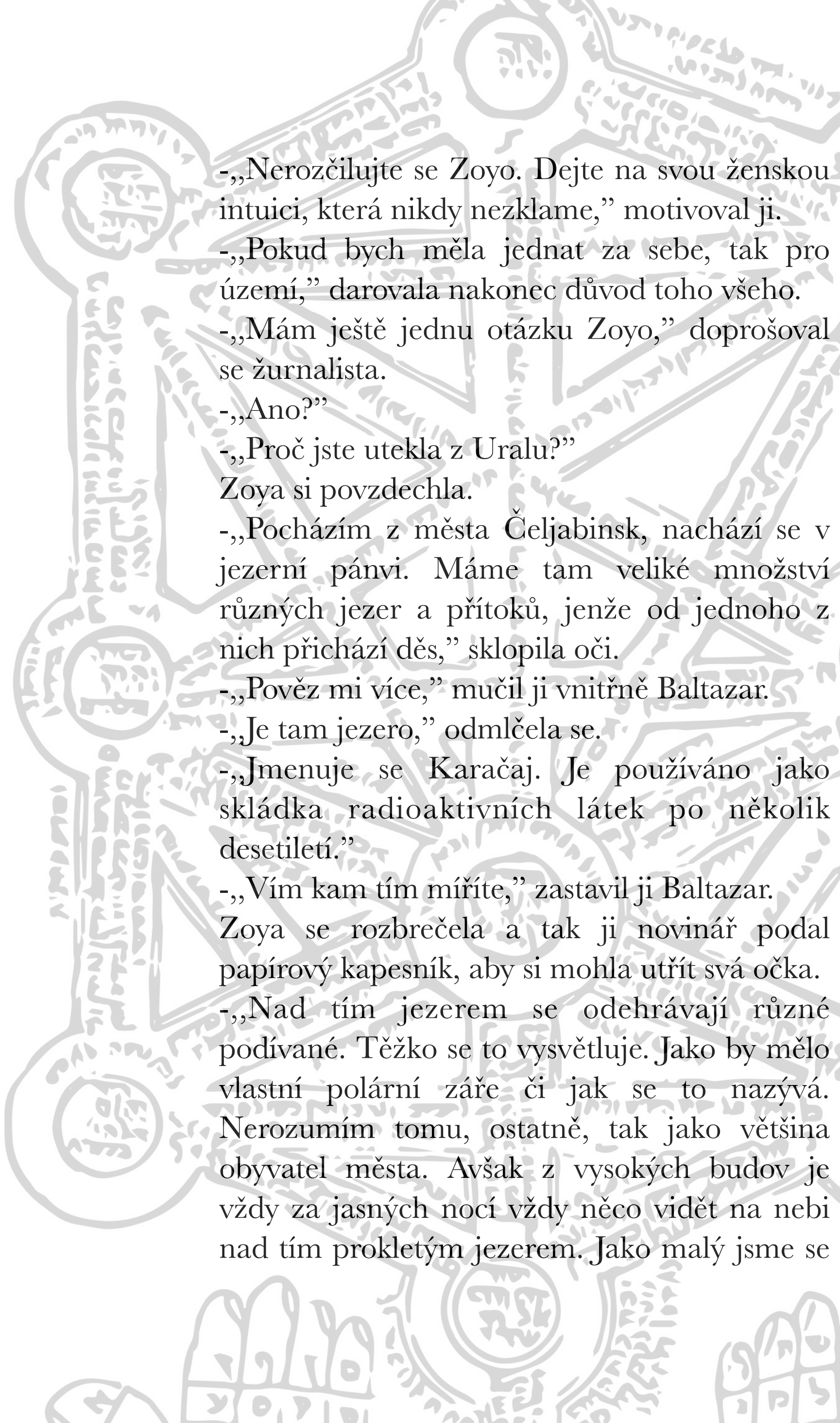
-„Cholat Sjachyl, Hora mrtvých," zopakovala a dodala i s překladem, poté nasucho polkla a tak se raději znovu napila čaje.

S Baltazarem to ani nehnulo. Dopsal své poznámky a položil bloček vedle sebe, aby se také mohl napít čaje.

-„Velmi zajímavá báchorka Zoyo," řekl a bylo na něm vidět, že popichuje mladou Rusku schválně.

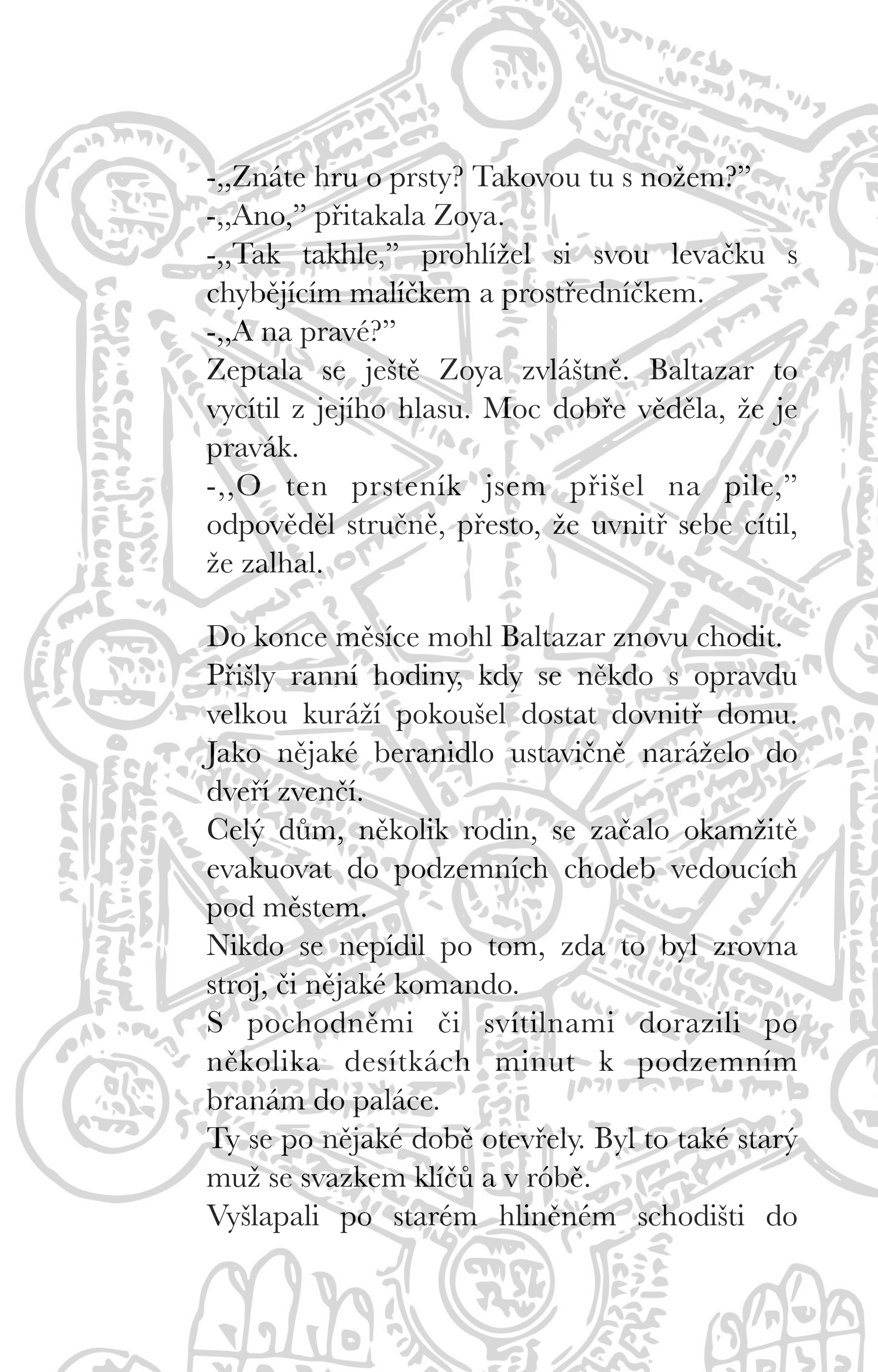
-„Pověste mi, ty ruská komanda, co tady válčí po Krymu. O co jim jde?"

-„Jak já to mám vědět pane Baltazare? Jsem pouhá Uralka, ne vojenská příslušnice," čílila se Zoya.

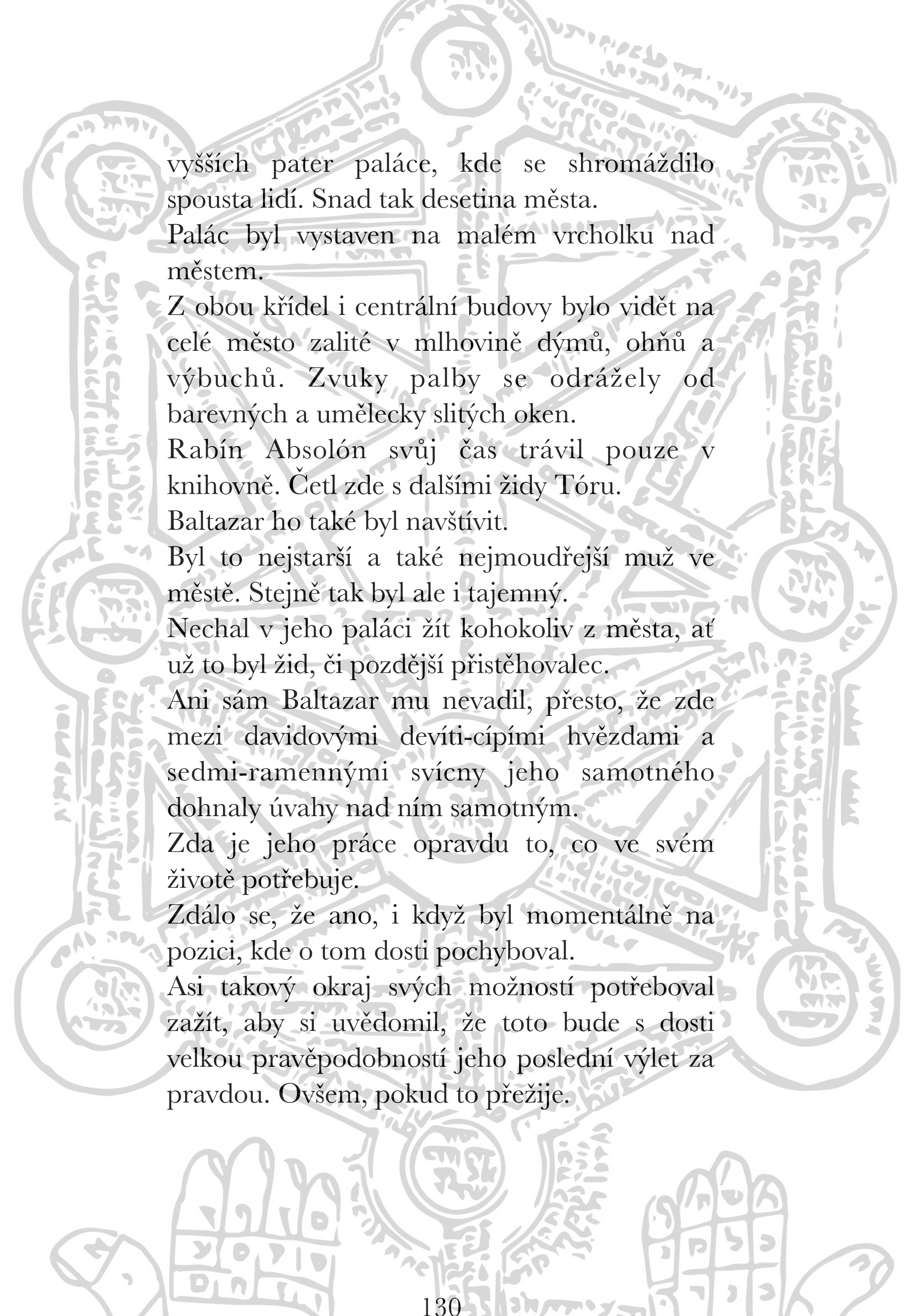
-„Nerozčilujte se Zoyo. Dejte na svou ženskou intuici, která nikdy nezklame," motivoval ji.
-„Pokud bych měla jednat za sebe, tak pro území," darovala nakonec důvod toho všeho.
-„Mám ještě jednu otázku Zoyo," doprošoval se žurnalista.
-„Ano?"
-„Proč jste utekla z Uralu?"
Zoya si povzdechla.
-„Pocházím z města Čeljabinsk, nachází se v jezerní pánvi. Máme tam veliké množství různých jezer a přítoků, jenže od jednoho z nich přichází děs," sklopila oči.
-„Pověz mi více," mučil ji vnitřně Baltazar.
-„Je tam jezero," odmlčela se.
-„Jmenuje se Karačaj. Je používáno jako skládka radioaktivních látek po několik desetiletí."
-„Vím kam tím míříte," zastavil ji Baltazar.
Zoya se rozbrečela a tak ji novinář podal papírový kapesník, aby si mohla utřít svá očka.
-„Nad tím jezerem se odehrávají různé podívané. Těžko se to vysvětluje. Jako by mělo vlastní polární záře či jak se to nazývá. Nerozumím tomu, ostatně, tak jako většina obyvatel města. Avšak z vysokých budov je vždy za jasných nocí vždy něco vidět na nebi nad tím prokletým jezerem. Jako malý jsme se

vždy sešli na střeše našeho panelového domu a dědovým dalekohledem jsme to pozorovali. Jeden můj kamarád se tam ale i přes jasné výstrahy vydal a už se nikdy nevrátil," znovu se rozbrečela.
-„Za několik měsíců na to jsem ve městě na trhu potkala lovce, který údajně poblíž té oblasti žije. Prý se tam příroda mění před očima. Mech a houby porůstají živé bytosti a rostlinám jako jsou stromy přibývají také různé organické výrůstky. Tehdy tam ten muž prodával lovecké nože a kožešiny. Ukazoval mi jednu, byla to liščí kůže a opravdu byla porostlá nějakým druhem hub, který jsem nikdy předtím neviděla. Tvrdil, že je pouhou otázkou času, než se tam odehraje něco hrůzostrašného. To jezero děsilo snad všechny, co o něm věděli.
Tehdy mně to vyděsilo k smrti. Musela jsem pryč. Bohužel jsem si moc nepomohla," znovu se rozbrečela.
-„To bude zase v pořádku, nebojte se Zoyo," utěšoval ji Baltazar a pevně ji stiskl rameno.
Zoya si utřela oči a potom přemístila pohled na jeho ruce.
-„Mohu se vás také na něco zeptat?"
-„Ano, jistě."
-„Jak jste přišel o své prsty?"

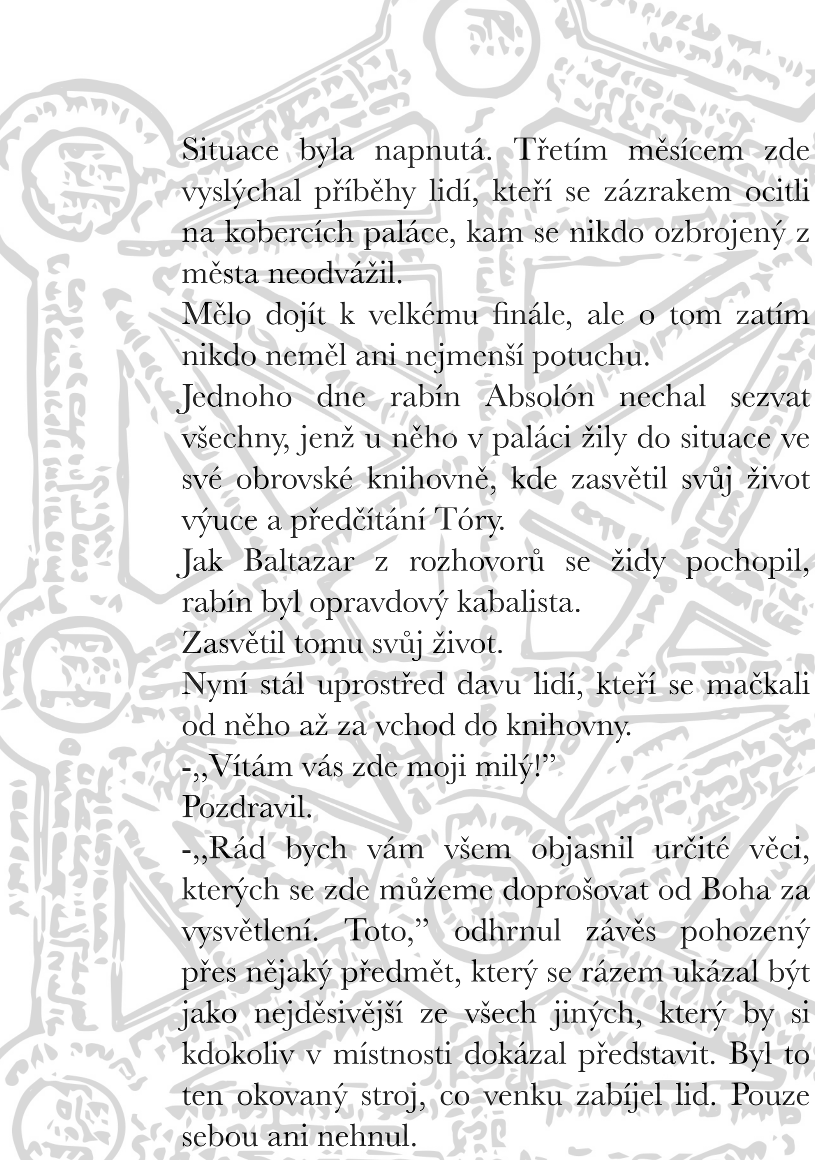

-„Znáte hru o prsty? Takovou tu s nožem?"
-„Ano," přitakala Zoya.
-„Tak takhle," prohlížel si svou levačku s chybějícím malíčkem a prostředníčkem.
-„A na pravé?"
Zeptala se ještě Zoya zvláštně. Baltazar to vycítil z jejího hlasu. Moc dobře věděla, že je pravák.
-„O ten prsteník jsem přišel na pile," odpověděl stručně, přesto, že uvnitř sebe cítil, že zalhal.

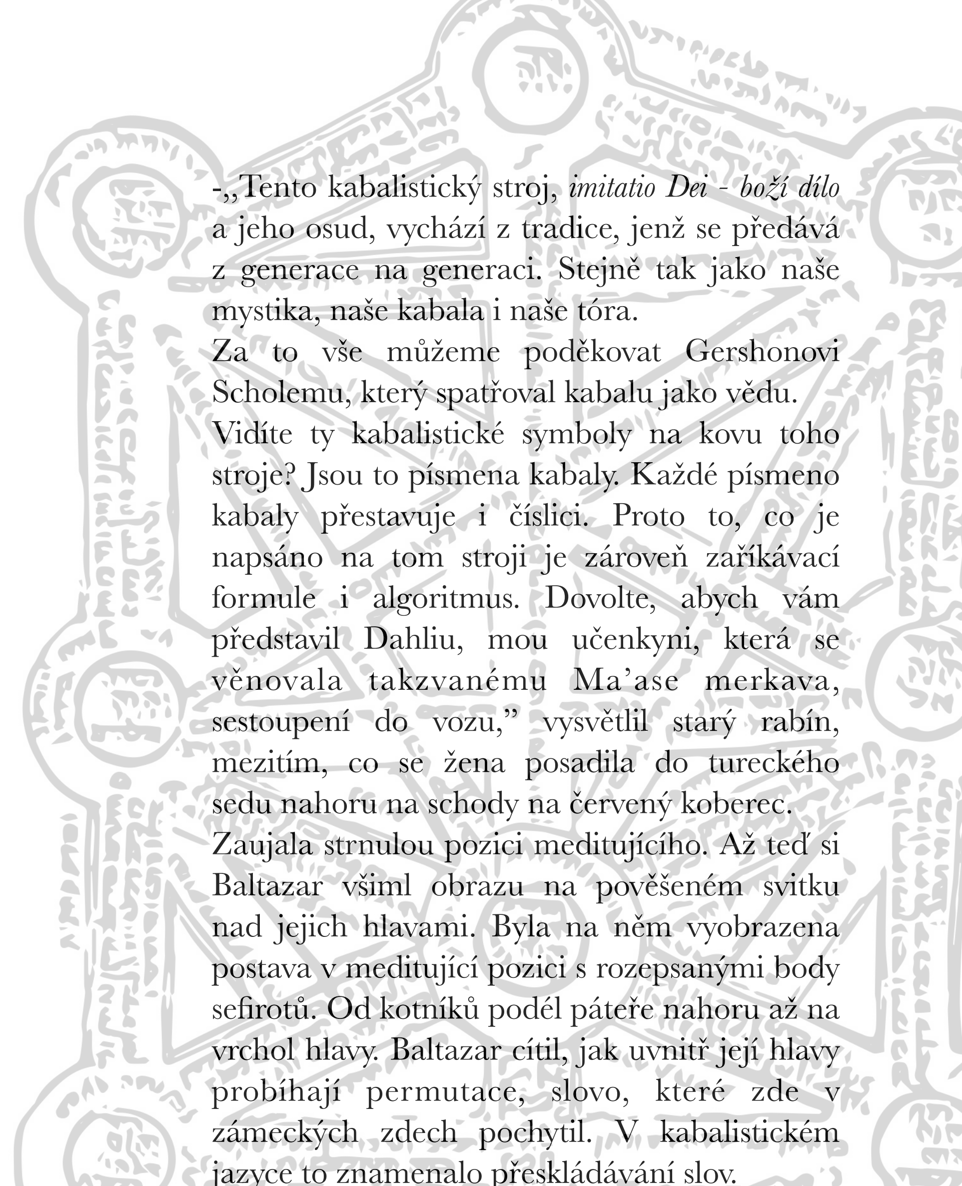
Do konce měsíce mohl Baltazar znovu chodit.
Přišly ranní hodiny, kdy se někdo s opravdu velkou kuráží pokoušel dostat dovnitř domu. Jako nějaké beranidlo ustavičně naráželo do dveří zvenčí.
Celý dům, několik rodin, se začalo okamžitě evakuovat do podzemních chodeb vedoucích pod městem.
Nikdo se nepídil po tom, zda to byl zrovna stroj, či nějaké komando.
S pochodněmi či svítilnami dorazili po několika desítkách minut k podzemním branám do paláce.
Ty se po nějaké době otevřely. Byl to také starý muž se svazkem klíčů a v róbě.
Vyšlapali po starém hliněném schodišti do

vyšších pater paláce, kde se shromáždilo spousta lidí. Snad tak desetina města.
Palác byl vystaven na malém vrcholku nad městem.
Z obou křídel i centrální budovy bylo vidět na celé město zalité v mlhovině dýmů, ohňů a výbuchů. Zvuky palby se odrážely od barevných a umělecky slitých oken.
Rabín Absolón svůj čas trávil pouze v knihovně. Četl zde s dalšími židy Tóru.
Baltazar ho také byl navštívit.
Byl to nejstarší a také nejmoudřejší muž ve městě. Stejně tak byl ale i tajemný.
Nechal v jeho paláci žít kohokoliv z města, ať už to byl žid, či pozdější přistěhovalec.
Ani sám Baltazar mu nevadil, přesto, že zde mezi davidovými deviti-cípými hvězdami a sedmi-ramennými svícny jeho samotného dohnaly úvahy nad ním samotným.
Zda je jeho práce opravdu to, co ve svém životě potřebuje.
Zdálo se, že ano, i když byl momentálně na pozici, kde o tom dosti pochyboval.
Asi takový okraj svých možností potřeboval zažít, aby si uvědomil, že toto bude s dosti velkou pravěpodobností jeho poslední výlet za pravdou. Ovšem, pokud to přežije.

Situace byla napnutá. Třetím měsícem zde vyslýchal příběhy lidí, kteří se zázrakem ocitli na kobercích paláce, kam se nikdo ozbrojený z města neodvážil.
Mělo dojít k velkému finále, ale o tom zatím nikdo neměl ani nejmenší potuchu.
Jednoho dne rabín Absolón nechal sezvat všechny, jenž u něho v paláci žily do situace ve své obrovské knihovně, kde zasvětil svůj život výuce a předčítání Tóry.
Jak Baltazar z rozhovorů se židy pochopil, rabín byl opravdový kabalista.
Zasvětil tomu svůj život.
Nyní stál uprostřed davu lidí, kteří se mačkali od něho až za vchod do knihovny.
-„Vítám vás zde moji milý!"
Pozdravil.
-„Rád bych vám všem objasnil určité věci, kterých se zde můžeme doprošovat od Boha za vysvětlení. Toto," odhrnul závěs pohozený přes nějaký předmět, který se rázem ukázal být jako nejděsivější ze všech jiných, který by si kdokoliv v místnosti dokázal představit. Byl to ten okovaný stroj, co venku zabíjel lid. Pouze sebou ani nehnul.
-„Tento nástroj zkázy, toto Ma'ase berešit, imitatio dei, dílo boží," dopověděl starý rabín.
Většina sálu se zalknula.

-,,Tento kabalistický stroj, *imitatio Dei - boží dílo* a jeho osud, vychází z tradice, jenž se předává z generace na generaci. Stejně tak jako naše mystika, naše kabala i naše tóra.

Za to vše můžeme poděkovat Gershonovi Scholemu, který spatřoval kabalu jako vědu.

Vidíte ty kabalistické symboly na kovu toho stroje? Jsou to písmena kabaly. Každé písmeno kabaly přestavuje i číslici. Proto to, co je napsáno na tom stroji je zároveň zaříkávací formule i algoritmus. Dovolte, abych vám představil Dahliu, mou učenkyni, která se věnovala takzvanému Ma'ase merkava, sestoupení do vozu," vysvětlil starý rabín, mezitím, co se žena posadila do tureckého sedu nahoru na schody na červený koberec.

Zaujala strnulou pozici meditujícího. Až teď si Baltazar všiml obrazu na pověšeném svitku nad jejich hlavami. Byla na něm vyobrazena postava v meditující pozici s rozepsanými body sefirotů. Od kotníků podél páteře nahoru až na vrchol hlavy. Baltazar cítil, jak uvnitř její hlavy probíhají permutace, slovo, které zde v zámeckých zdech pochytil. V kabalistickém jazyce to znamenalo přeskládávání slov.

-,,Tato žena prošla velmi přísným výcvikem. Pokud tento stroj oživí, může být nevychovaný, nezvladatelný a smrtonosný. Pokud však ona

meditující, jordej merkava, naváže pomocí otevřením svých sefirů propojení se strojem, může ji ovládat," dopověděl.

-„*Malkut! Číslo. Jesod! Hmota. Hod! Trvání. Tiferet! Míra. Geburah! Místo. Binah! Vášeň. Kether! Být,*" dopověděl poslední ze sefirotů a v tu chvíli se golemovi rozzářily jeho smaragdové oči a celý dav se polekal.

Lidi pomalu začala ovládat panika.

-„Nebojte se! Toto stvoření máme naprosto pod kontrolou. Podívejte!"

Zvolal rabín a stroj se dal do pohybu. Jezdil sem a tam po své dráze dlouhé zhruba dva až tři metry.

-„Veškerý pohyb tohoto oživlého stroje řídí naše *da'ath - moudrost.* Nyní našeho automatona vyšleme ven do městské vřavy," oznámil rabín.

Stroj se pohnul směrem k davu a ten se vystrašeným šumem rozestoupil.

Poté projel ven z knihovny do předsálí, kde už dva další muži měli přichystané otevřené dveře od paláce.

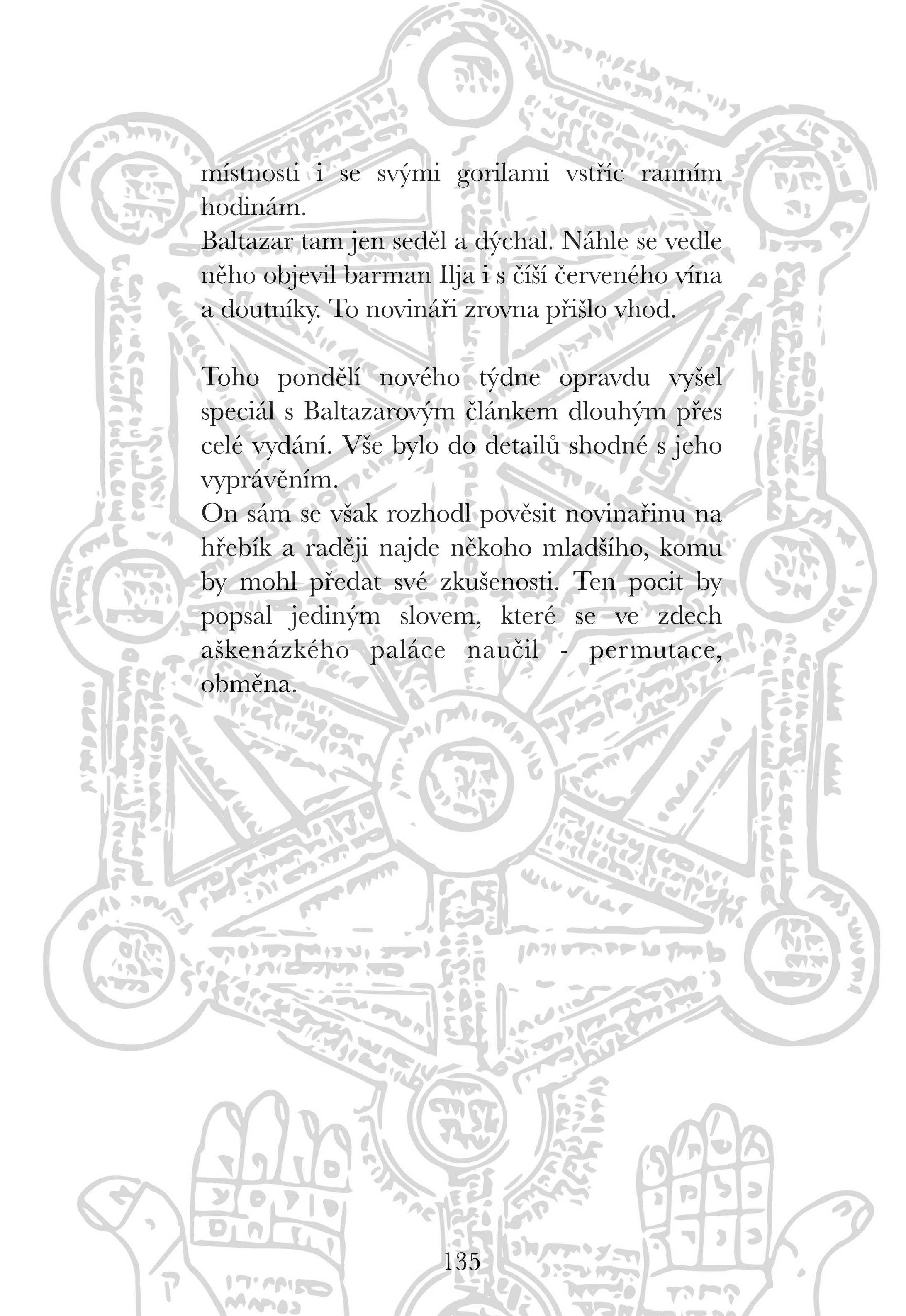
Stroj vyjel ven a pomalu mizel skrz dlouhý travnatý pozemek až k bráně, kterou nyní také obsluhovali dva muži. Automaton jí projel a poté se hnal dolů z mírného kopce až do městského bitevního pole.

-„Večer čekejte na další informace o zde naší

učenkyni Dahlii," zakončil rabín.

Večer se tedy sešli všichni, kdo se cítili být dostatečně přesvědčení o kabalistické síle vědomí.
-„Stroj, jež Dahlia celý den svou silou mysli používala vyhnal ruské vojáky zpět odkud přišly!"
Zvolal rabín a dav pod ním začal jásat. Té noci opravdu ustalo válčení ve městě.
Druhého dne první skupina lidí opustila zámek a následujícího dne zase další skupinka.
Nakonec i Baltazar opustil zámek a vydal se městem, které se pomalu začalo opravovat do původní podoby, tam kde ho vyhodila dročka. Netrvalo dlouho a objevil se tam ten samý chlapík v autě. Baltazar mu zaplatil, aby ho dovezl zpět na pevninu z poloostrova Krym.

Tolja se tvářil spokojeně. Vypadal, že mu celé vyprávění sežral i s navijákem.
-„Dobře Baltazare, bylo to dlouhé a pro mne to zatím stačí i když vím, že jsi lhář. Pokud v tom pondělním článku vyjde něco jiného, najdu si tě a osobně tě připravím i o zbylé prsty na pravé ruce, aby bylo jasno, že už nic dalšího nikdy nenapíšeš," usmál se lišácky na rozloučenou. Oblékl na sebe sako a odešel z

místnosti i se svými gorilami vstříc ranním hodinám.
Baltazar tam jen seděl a dýchal. Náhle se vedle něho objevil barman Ilja i s číší červeného vína a doutníky. To novináři zrovna přišlo vhod.

Toho pondělí nového týdne opravdu vyšel speciál s Baltazarovým článkem dlouhým přes celé vydání. Vše bylo do detailů shodné s jeho vyprávěním.
On sám se však rozhodl pověsit novinařinu na hřebík a raději najde někoho mladšího, komu by mohl předat své zkušenosti. Ten pocit by popsal jediným slovem, které se ve zdech aškenázkého paláce naučil - permutace, obměna.

VODNÍK

Ruprecht Třásnička, vodník z povolání byl schovaný v rákosí pod vodou a vyčkával.
Na noční hladinu svítil měsíc a teplá letní noc nedala spát mladistvým. Skupinka se vydala koupat. Ruprecht si dával pozor, kdyby se někdo z nich začal topit, tak by ho hned chytil a stáhnul dolu pod hladinu.
Dušiček není nikdy dost. Z pod hladiny sledoval oholené i neoholené nohy dívek a chlapců a musel si chtě nechtě přiznat, že ho ty máchající se chodidla, co šlapou vodu vzrušovala.
Takový dívčí palec, to bylo něco orgasmického. Jekot mladistvých při skoku do vody ho spíše pobuřoval, ale za takového měsíce, jako byl dnes, ho spánek nejspíš stejně nenavštíví.
Sledoval pod vodou hýždě a stehna
mladé brunetky. Poznal to podle porostu v mezinoží.
Zvláštní.

Připomínalo mu to žabinec.
Smrad puškvorce, když se něčí mo
č prolákla skrz jezerní vodu až k němu a
on ji natáhl do žaber.
Zakuckal se. Fuj! Močka! Puškvorec! Dívky vřískaly a skákaly do vody.
Chlapci skákali za nimi nebo je strkali z mola. Jedna hezká blondýnka tak nešťastně dopadla přímo k němu.
Zírali si zpříma do očí a ona nemohla strachy ani vykřiknout. Pouze pár bublin jí šlo od úst.
Nasál je.
Ten kyslík byl zředěn pachutí chlastu.
To, co celou noc pili, nebo alespoň ona.
Bylo to červené víno?
Možná něco tvrdšího.
To Ruprecht zjistí hned.
Chytil ji kolem těla.
Pořádně ji objal.
Daroval ji polibek.
Nechtěný z její strany ale i tak ho dostala.
Otevřely se jí oči.
Stejně jako se jí otevřel jícen a nechal vejít ten tah jakéhosi odstřeďovače ukrytého uvnitř hrdla Ruprechta.
Nejprve ji jedním mocným nádechem vysál všechen kyslík z plic. Potom duši.
Cítil, jak se mu natlačila k té jeho - smradlavé

jako kapr a stejně vypadající.
A nakonec i trochu obsahu žaludku.
Pro opravdovou představu toho, co dnes vlastně požila.
Navíc moc nevečeřel, takže tím nakrmil dvě ryby zároveň.
Měla v sobě ještě vodku a večeřela něco jako špekáčky. To by šlo.
Její oči získaly mrtvolný nádech.
Nezavíral je.
Vzal ji ruku a odtáhl ji do svých hlubin.
Přivázaná za nohu chaluhami na dně jezera.
Vodník seděl opodál a drhnul šupiny tolstolobiku, jinak řečeno kapru bílému.
Nakonec zamáchal ocasem a zmizel v zeleni jezerního planktonu.
Zbyly po něm pouze šupiny. Bylo jich jen pár, ale hastrman Ruprecht za ně byl rád v podvodním světě totiž šupiny fungovaly jako platidlo. Nebyla to samozřejmě jediná komodita, existovali tu i duše.
Lidské, zvířecí duše, duše bytostí a každá měla jiné parametry a cenu.
Šupiny ale byli tím nejzákladnějším obchodním prostředkem, když si totiž nějaký vodník došel do říše duší, všichni věděli, že je na mizině.
Naštěstí měla hastrmanská komunita dobře

vytvořenou solidaritu, takže se o sebe vodníci
navzájem starali nejenom soutěživě
ale i ochotnicky.
Duše se považovaly za bohatství hastrmanských rodin.
Ruprecht Třásnička měl bratrance podél břehů jezera Švihava Trnov. Byl zde původ rodiny Třásničků a měl prapraprateteku baronku vodníků Třásničkovou.
Se zámkem na severní straně jezera, kde se rodili pulci a žáby chytali komáry.
Přepočítal své dušičky v hrníčkách, co měl vystavěné na zídce nad postelí.
Měl jich sedm a dvacet včetně té dívenky, která se mu čerstvě vznášela opodál omotaná chaluhou kolem krásného kotníčku.
Přemýšlel co s ní. Buď jí sní nebo by si s ní mohl trochu užít než jí naporcuje rybám.
Ale líbila se mu. Hezká mladá blondýnka s modrýma očima, které na něho tak bez života koukaly.
Vzpomněl si na poslední návštěvu baronky prapraprateteky Třásničkové.
Domlouvala mu, že je na čase založit si rodinu. Mít pár candátů v zápřahu, ať má čím svou slečnu vozit a taky by ji měl opatřit další postel.
Nu, to je náhodička. Zrovna taková mladá

dívka se mu tu vznáší na té zelené chaluze.
To se tedy asi vydá do města pro
vodníkovu duši.
Přepočítal své šupiny po kapsách a zdálo se to dostatek.
Vydal se tedy do města.
Cestou dlážděnou kameny uhlazenými vodou. Podél té plavala hejna ryb. Kaprů, cejnů, štik.
Vodník pochodoval směr ku jezerní tvrzi a za ním mu vlály vlasy bílého a nazelenalého zbarvení.
Chytl se jednoho velkého sumce, který zrovna plul okolo, za ocasní ploutev a ten ho za sebou táhl dobrý kus, až se objevil před okrajem jezerního města.
Pustil se sumce a pohodlně pokračoval.
Vydal se tam, kam měl přesně namířeno.
V jezerním městě to nebylo jednoduché. Sehnat vodníkovu duši podařilo jen ztěžka a navíc, tam byla komplikace, že duše z mrtvých vodníků si nesli už odkaz toho mrtvého.
Ruprecht chtěl novou, čistou a nepoužitou.
Potřebuje duši čisté ryby. Buď pstruha nebo pokud bude mít štěstí, tak něčeho exotičtějšího.
Nejprve zkusí hostinec U Žabince.
Zaplatil šupinou a dostal korbel močůvky.
Připlatil další dvě šupiny a začal se vyptávat, zda hospodský Žabinec neví, zda někdo ve

městě nemá duši pstruha, lososa
nebo něčeho exotičtějšího.
Neodpověděl mu upřímně. Ruprecht to
ihned poznal.
Byla to taková odpověď typu zkus ty nejznámnější hastrmanský vodníky ve městě.
Věděl proč to tak je.
Jezero patřilo jeho prapraprateté a ta si přála vybírat od všech přisedlíků nějaký ten poplatek za místo k žití. Od členů rodiny samozřejmě ne.
Takže i takové nevýhody jsou být vznešeného původu, uvědomoval si Ruprecht.
Sic neplatil desátek své prapraprateté, tak jinde na to doplácel.
Vypil svůj korbel močůvky a bez rozloučení odešel.
Vzal to tedy od baru k obchodníkovy naproti, přes ulici, zda má nějaké ty rybí duše.
Měl kapra, klasicky, co mohl také čekat v českém sladkovodním jezeře.
Pak také nějakou tu štiku, okouna, candáta ale nic čistšího, co by bylo hodno pro budoucí paní vodníkovou Třásničkovou.
S příslibem, že pokud jinde nenajde něco
lepšího, tak se vrátí, z krámku odešel.
Tentokrát si to štrádoval ke svému známému hastrošovi Lasturovi.

To byl taký vodník.
Tento se přistěhoval při povodních
před pár lety po proudu řeky Labe odněkud z ciziny.
Byl to švihák zcestovatělý proudy řek a moří.
Usmíval se od ucha k uchu a přesto si uměl udržet vážnou tvář.
Jeho výraz v obličeji říkal, že pro něho přátelství znamená obchod.
Měl pořádný výběr, jen co je nutno dodat, na co si hastrman vzpomene, to měl. A ještě víc.
Od hrnečků přes sítě po sedla na ryby.
Taky různé dekorace jako oblek potápěče nebo vrak lodi, či dokonce vojenskou ponorku. Na objednávku předem dokonce sliboval i kus Titanicu, to ale zrovna nebyla ta z věcí, co by nějaký obyčejný vodník čecháček potřeboval mít zapíchnuté ve svém bahně na podvodním pozemku.
Ruprecht se ho hned zeptal na dušičky.
Fonous Lastura ho přivedl do místnosti vyskládané sběratelskými hrníčky z různých zemí, kudy cestoval. Měl je plné duší ryb a mořských živočichů. To byla nádhera.
Dal mu na výběr z lososí duše, pstruha, mečouna, velryby, delfína a dalších.
Ruprecht uvažoval. Chtěl sice lososa nebo pstruha, ale zase by byla škoda si nevybrat

něco víc neokoukaného.
Mečoun by byl moc,
určitě by potom byla útočná.
S velrybí duší by mohla nabýt až moc velkých rozměrů.
Delfíni jsou zase až moc chytří a to by také nemuselo dopadnout dobře.
Žraločí duše by zase jisto jistě znamenala sežrání všech ryb i vodníků a to by byl ámen kvak.
Nakonec vytáhl duši chobotnice asijské, s jeho radou, že tohle je určitě to, co hledá. Automaticky mu namarkoval celých tisíc šupin.
Ruprecht byl zaskočený, ale Fonous mu mazal med kolem huby, že mít takovou paní vodníkovou s duší chobotnice je výhra nejen na poli, co se exotiky týče, ale také zvládne v domácnosti více věcí najednou a to se vyplatí.
Ruprecht se držel kolem brady. Od hlavy mu stoupaly bublinky, jak moc přemýšlel.
Nakonec se ale rozhodl, že si ji vezme.
Cestou od Fonouse Lastury si už při prohlížení toho keramického hrníčku až z dalekého východy představoval, jak bude mít jezerní geišu. Teď jen už zaplout za prapraprateťkou pro poslední požehnání.
Chytil se prvního tolstolobika, který plul tím směrem, do zátoky Třásniček, kde obývala

jeho praprapprateta Třásničková jezerní zámek.
Byl rozlehlí a porostlí chaluhami. Bránu chránil obří potápník a místo sluhy tu měla přerostlou langustu.
Praprapratetka zrovna krmila své kapříky.
Jakmile si všimla Ruprechta objala ho ve vší vodníkovské lásce. Povídali si u čaje z planktonu o životě, jak jí rostou kapři, a že si pořídila nádhernou ústřici s perlou. Ta se blyštěla na celý zámek.
Ruprecht ji uvedl do své romantické situace s jeho budoucí paní vodníkovou a poprosil ji, zda by mu neposvětila duši chobotnice.
Praprapprateta se divila, co to má za exotiku a Ruprecht se smál.
Nakonec mu tedy její požehnání dala a poprosila, ať jí přivede po proměně ukázat.
Ruprecht jí návštěvu slíbil a vydal se s hejnem cejnů zpět ke své milé utopené.
Pohladil ji po nafouklé tváři a foukl ji do úst a do průdušek a ještě hlouběji duši chobotnice, dokud nezalétla na to pravé místo pro duši.
Dívka naráz oživla.
Její oči oživly divokostí a vypoukly se.
Ruprecht nevěděl, co čekat a tak ho překvapilo, když ho jedna z jejích končetin, které se zdesetinásobily a změnili se v

chapadla, uchytila a omotala si ho.
 Vycenila na něho své ostré zuby,
jako jehly a to bylo poslední, co
Ruprecht Třásnička za svůj vodníkův život viděl.
Pro pána! To je foeu pax! Říkala si jeho duše, když si uvědomila, že do jejich jezerního domova vypustila invazní druh vodnice-mutantky, která si pomalu plavala i pro další duše hastrmanů sladkých vod.

Dívka vypoukla své oči a zadívala se na vodníka.
To je on? Ten co ji stáhl pod hladinu a vysál ji duši?
Uhodila by ho, kdyby ji nepřekvapilo, že má místo rukou chapadla. Kluzká, svalnatá a dlouhá.
-,,Co jsi mi to provedl?"
Zeptala se ho žalostně.
-,,Budeš mou jezerní paní! Copak nejsi šťastná? Podívej se, co okolo nabízí tvůj nový život vodníkovy ženy," promlouval Ruprecht.
-,,Tvá žena? A jak se budu jmenovat?"
-,,Třásničková," odpověděl.
-,,Anička Třásničková," vyslovila to jméno nahlas.
Vypadala, že bude spokojená.
-,,A kdy budem mít svatbu?"
-,,No co nevidět, už aby jsi se na ni připravovala," pohladil ji Ruprecht po hlavě.
-,,Tak to budu potřebovat svatební šaty a to asi extra velké, vzhledem k tomu, že jsem poloviční chobotnice. Podívej kde všude

mám chapadla, budu se s nimi
muset naučit zacházet."
-„Prosim tě, jaké šaty, jsi krásná i bez nich,"
hlaholil ji vodník.
-„Tak to teda ne! Každá chce mít na svatbě krásné šaty, těšíme se na to celý život. A ty sis mě navíc jen tak přivlastnil a udělal ze mně tohle!"
-„Tvá duše byla víc než drahá, to bych se zadlužil na generace!"
-„No to budeš muset, jinak si najdu jiného vodníka, které mi je mile rád koupí," oponovala mu.
Ruprechtu nezbývalo nic jiného, než svou nadcházející vzít do města po obchodech se svatebními šaty. Jistě si umíte představit, jaké pozdvižení to bylo, když se tato svůdná vodnice procházela po městě se svými nenechavými chapadly všude, kam se mohli dostat.
Tahali za okenice budov, za končetiny obyvatel jezerního města a nebo brali různé věci, co byli k dostání například na trhu.
Vodníci lomosili a nadávali, co to je za zrůdu, že ta tu nemá, co dělat.
Ruprecht ji ale chytil kolem boku a hrdě ji vedl do posledního krámku, kde by mohli mít její velikost svatebních šatů.

Měli zde nádherné kousky,
s krajkami a všemožně barevné.
Bohužel ale i naštěstí zde měli jediné,
které by vodníkově Aničce padli - s třásněmi.
Oblékla si je a rovnou bez dalšího čekání Ruprecht domluvil, jak je časem splatí.
Vyrazili ven z krámku a zamířili si to rovnou dál skrz město k jezernímu zámku Ruprechtovi prapraprapratetky.
-,,No Ruprechte, to jsem netušila, že budeš mít takovouto krasotinku," divila se prapraprateta Třásničková, podvodní šlechtična a baronka jezerního zámku.
-,,Máte to tu moc krásné," chválila Anča zámek.
-,,To mě velmi těší, i já vám musím pochválit vaše šaty, odpovídají dokonale naší rodinné tradici. Už víte, kdy budete mít svatbu?"
-,,No právě teto, chtěli bychom ji co nejdříve," vysvětlil Ruprecht.
-,,Aha, takže takhle. No dobrá. Kapříku!"
Svolala svého mazlíčka prapraprateta Třásničková.
Omotala mu kolem hlavy pergamen na růžové mašli a pohladila ho po zadní ploutvi na znamení plavby.
Kapřík párkrát zamrskal ocáskem a zmizel v jezerní zeleni.

-,,Tak, posel vyslán.
Teď se můžeme dát do
přípravy svatebního sálu.
Myslíš Anče, že je můj komorní zámek dostatečný na svatbu vašich rozměrů?”
-,,Ano paní prapraprateto,” odpověděla s neskrývanou skromností Anička.
-,,Dobře, tak se do toho tedy dáme. Ty Ruprechte vyleštíš celý zámek kartáčkem hezky cihlu po cihle a já s nevěstou to tu celé nazdobíme,” rozhodla šlechtična.
Po nějaké době se vrátil kapřík i s prvními hosty, byly to vodníci ze sousedství, levá větev rodiny.
-,,No nazdar Ruprechte! Tak kde máš tu svojí škebli?”
Volal na ženicha jeho bratranec Rudolf s tím jeho žabím šklebem.
Ruprecht zvedl hlavu od kartáčování už posledních cihel pod střechou věže zámku a už hned věděl, kdo bude jeho svědek.
Rudolf měl lososový motýlek a jeho žena tradiční vodníkovo roucho.
Duši měla ze štiky, bylo to na ní patrné hned od pohledu podle jejích přečnívajících zubů horního před kusu. Usmívala se na všechny kolem.
-,,Berto! Rudolfe!”

Zvolala hraběnka Třásničková.
-„Jak já vás ráda vidím!
Tak tady vám představuju nevěstu
Aničku za pár hodin už Třásničkovou," představila jim ji.
Jak Rudolf tak Berta si potřásli s jejím chapadlem a smáli se na celé kolo, co si to Ruprecht dotáhl za nádheru.
-„Nepřináší smůlu, když ženich vidí nevěstu v den svatby před obřadem?"
Zeptala se Anna.
-„Vodníkovi tradice se velmi liší od těch lidských. U nás platí, že tě nesmí zabahnit kapr, jinak budete mít kalné líbánky," vysvětlila prapraprateta.
Anička se divila, ale uvnitř cítila, že aspoň přijde na chuť i něčemu novému.
Pomalu si už i začala zvykat na svá chapadla, kterým konečně porozuměla a tak nebylo zapotřebí si dělat starosti, kde se pořád kroutí a co dělají.
Za několik hodin byla konečně svatba v plném proudu.
Sešli se všichni vodníci z rodiny i z okolí a zabrali nachystaná místa na nádvoří jezerního zámku.
Oddávající byla sama šlechtična prapraprateta Třásničková.

První kdo přicházel k oltáři byla Anna.
Na tu cestou byly házeny šupiny
pro štěstí a ona měla plné chapadla
práce se závoje.
Druhý k oltáři přistoupil Ruprecht s jeho krásně našněrovanou mašlí kolem krku.
Ten naopak šupiny chytal, neboť za ty se pak platila svatební cesta.
Konečně byli všichni u oltáře. V čele prapraprateta Třásničková, před ní Ruprecht s Ančou a vedle nich z každé strany jedna osoba. U Ruprechta jeho bratranec Rudolf a u Anči Berta, jak podle vodníkovi tradice bývá zvykem - kdo první přijde na svatbu, bývá svědkem.
Po společném souhlasu do svazku manželského obou novo svatebčanů jim byla kolem ruky Ruprechta a chapadla Anny obvázána třásnička. Nyní to byl právoplatný pár z rodiny Třásničků.
Do konce svatby se hodovalo a slavilo až dokud nenastala novomanželská noc.
Společně zapluli pod peřinu a uvažovali, co dělat dál.
-„Jak si vubec vodníci dělají děti?"
Zeptala se Anna se svými chapadly vyčnívajícími zpod peřiny a hemžící se kolem postele.

Ach ne!

Ruprecht úplně zapomněl na tu povinnost první svatební noci - chtíč po ženě proměnit v děti.

Prozkoumal tedy její otvor mezi chapadly a modlil se, aby měl dostatečně kvalitní mlíčí.

Jsou pouze dvě varianty, jak si vodníci mohou udělat děti - buď mají štěstí, že je vodnice jikernačka a nebo si je musí utopit.

P E K L O N A Z E M I
INFERNUM IN TERRA
2666

Roku 1666 byl zaznamenán velký požár
Londýna. Vzniklo tam tehdy peklo. Hořelo
celé město a lidé s ním.
Pokud je 666 číslo bestie a samotného ďábla,
satana, antikrista, či pekla, a 1 je považována
za číslo jednoty, a 2 značí dualitu, stejně tak
bipolaritu, nebe a peklo. V některých
kulturách je i číslo 2 bráno za číslo pro ďábla.
Ďábel má být pouze odrazem boha, jeho
alterego. Bůh tvořil svět 7 dní. Z toho 7.
odpočíval.
Ďábel pracoval 5 dní a 6. se postavil dům,
palác, svou budovu či oltář.
Proto také ďáblovi přináleží číslo 6.
Pokud máme vycházet z historie, tak roku
2666 započne peklo na zemi. Můžeme se
odpíchnout od požáru Londýna, jako britské
světové metropole.
Britské impérium bylo rozložené po celém
světe.
Jeho kolonie pokrývaly největší území světa,
jako žádné jiné impérium.
Společně s globálním oteplováním bude všude

po světě nesnesitelné horko a zkažený vzduch.
Slunce bude zářit a pálit kůže, neboť
skleníkové plyny už dávno rozežerou ozónovou
vrstvu.
Všechna ta radioaktivita, kterou lidstvo
nasázelo do země tím bude skrz jádro vracet
zpět na povrch a země tím bude přímo zářit.
Lidé se budou rodit do živoucího pekla.
Od narození budou mít nádory, anomálie po
těle a nebo jiné abnormality.
Jejich krev se bude vařit zaživa uvnitř nich.
Nebude úniku.
Kůže jim popraská a zmapovatí jako vysušený
kus země.
Vzduch bude horoucí a nepoživatelný bez
úpravy, na kterou bude mít díky této povídce
lidstvo dostatečný čas se připravit.
Těžko říct, zda bude v té době technologie tak
vyspělá, že dokáže předejít takovému stavu
planety Země.
Můžeme v to pouze doufat a předejít stavu
infernum in terra 2666 - globální výheň.

Existuje alternativní verze, ve které hoří pouze Praha, pokud do té doby dosáhne označení mezinárodního metropole jako protipól Londýna.

Požár by přežila a získala by něco, co by ji pomohlo do dalších životů.

Salamander pospíchal po ulici do místní porodnice. Konečně se mu narodil potomek. Měl z toho takovou radost, že mu z toho praskl ten velký puchýř, co se mu nafukoval už několik týdnů. Bylo to z toho vše místného horka. Šílené pekelné horko, které bylo všude venku. Jedinou alespoň částečnou záchranou byl jakýkoliv vnitřní objekt.

I přes přepychovou klimatizaci se člověk stále neubránil radiaci. Na tu si sice uměl po generace navyknout, ale jeho to jen přes různé mutace těla. Poškozená pokožka a nebo různé údy a výrůstky navíc, bez těch se to neobešlo. Proto snad všichni živé bytosti na sobě nosili speciální látkový oděv, pro skrývání svých deformací.

Konečně doběhl k tunelovému výtahu přes recepci, kterou obsluhoval jeden veliký senzor.

Stoupl na mřížovanou podlahu pod kterou byla obří vrtule. Ta se záhy roztočila a vynesla Salamandera do výšky, ten poté pouze šlápl na práh požadovaného patra, kam potřeboval. Poté proběhl uličkou a rovnou do pokoje jeho milé s jeho potomkem.

Vběhl do dveří a údivem si rozepnul svůj oblek. Odhalil tím jeho hroší kůži.

Jeho žena a nyní i matka jeho potomka ve svém obleku držela v rukách spojeních jejich

genů. Byl to malý chlapeček s hroší kůží po otci a velkým obřím výrůstkem na čele po matce. Byl to takový nosoroží chlapeček.

Salamander si ho zval do rukou a pochoval.

Chlapeček si říhl a svým “rohem” svého otce šťouchnul do jeho rozepnuté mezery v jeho overalu.

Z pod hroší kůže instantně vytryskla krev a začala bublat.

Salamander si toho nějak moc nevšímal. Nadále kolíbal své děťátko a celá rodina i s porodní bábou, co stála opodál.

Všichni byli šťastní.

DAMIAN

Ve chvíli, kdy Polednice přenesla malého Damiana do říše přízraků, tak nastal chaos. Takový tvor přeci v této říši nemá, co dělat. Malý, ještě němý a s výrazem neviňátka. Pouze jeho oči o něm ledacos prozrazovaly už od pohledu. Všechny strašidla, jak přeludy, přízraky, duchové, démoni i temné víly, ti všichni odhalili jeho osud.

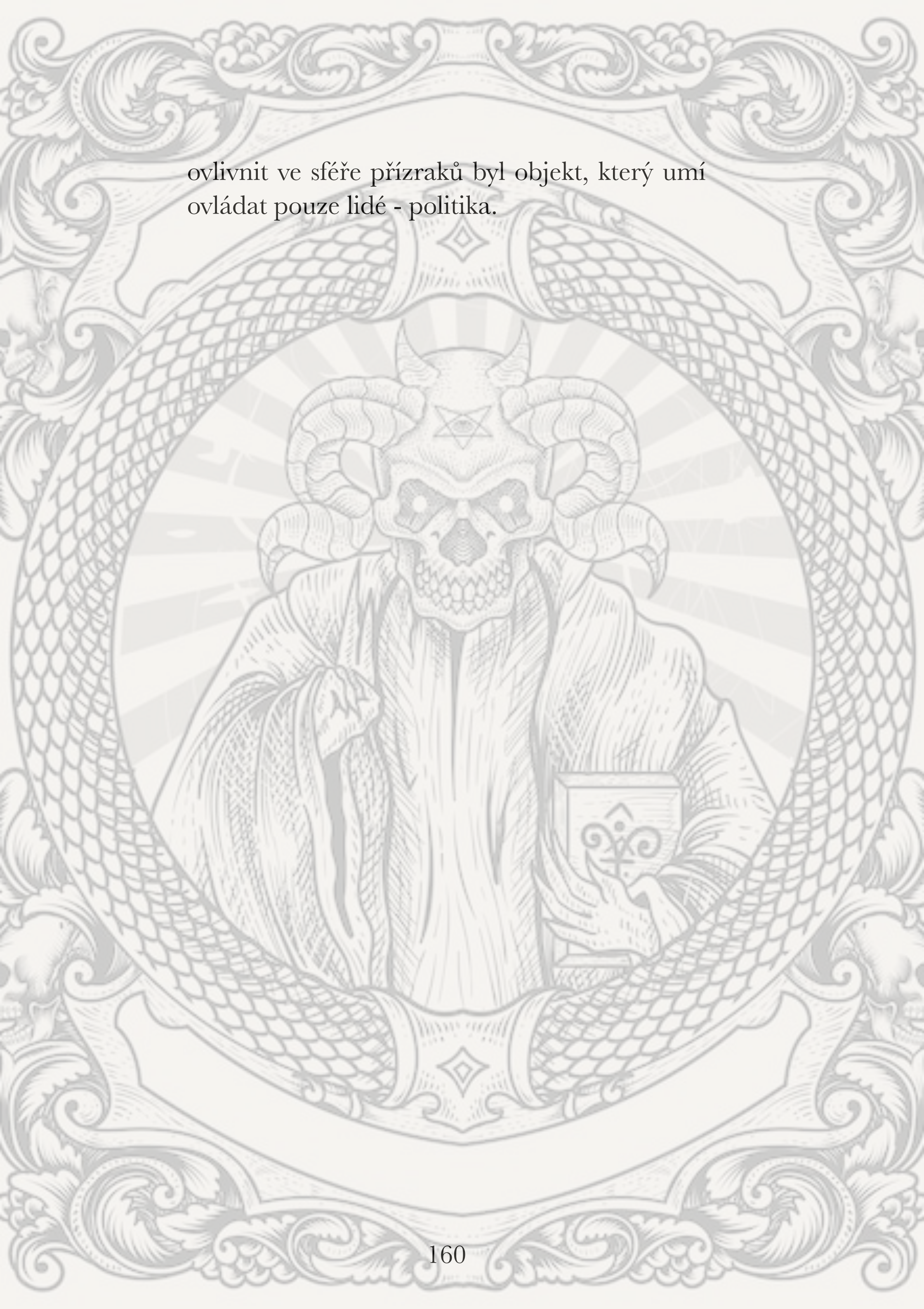
Byl zrozen z vyspělosti lidské domýšlivosti, *in vitro fertilisation* - oplodnění ve zkumavce, už to byl dostatečný důvod považovat ho za vyspělejší druh lidí. Takzvané *Homo Deus*. Dalším atributem byl ale i jeho způsob příchodu na svět - císařským řezem.

Krev krví byla poděděna v podobě toho nejvzácnějšího typu.

Říše přízraků tedy měla svého nového císaře s rodovou i genetickou determinací, být nadřazen už svého příchodu na svět. Císař Damian I. byl uložen na trůn stínů, který už z pradávného proroctví, které kolovalo říší

přízraků, měl být vyhotoven pro předurčenou osobu z říše lidí, která má nakonec vyvolat genocidu strašidel.
Tak se také stalo.
Pouhý malý chlapeček a jeho nevinný pohled stačil k tomu, aby se strašidla i přízraky začaly navzájem hubit.
Temné víly začaly napadat přízraky, včetně Polednice, i ta si to odnesla kouzlem. Zbyl po ní pouze její hadrový plášť plný děr. Temné víly si to však odnesly v druhé vlně, kdy se proti nim spikly duchové s přeludy, kteří jim prolétly tělem a sebrali tak jejich veškerou životní energii.
Jak to ale bývá zvykem, i ti, co se spolu spiknou se nakonec postaví i proti sobě a tak duchové zničili přízraky pouhou silou vůle.
Duchové ale zapomněli na démony, kteří trpělivě vyčkávali na svůj okamžik útoku. Plně zasáhli všechny bojem oslabené duchy.
Jak už ale u démonů bývá zvykem, jsou to nestálý a proradní šibalové, kteří se rozhodli mrtvou sféru přízraků opustit.
Damiana naštěstí vzali s sebou do říše lidí a nechali ho na opuštěné křižovatce, dokud ho nepotkal nějaký pocestný.
To, co ale svou pouhou existencí byl schopen

ovlivnit ve sféře přízraků byl objekt, který umí ovládat pouze lidé - politika.

PODZEMÍ

-„Umejso!”

Ano, opravdu to bylo jeho jméno.

Otočil se, zarostlý a v upoceném triku. Není divu, čas se pohyboval ve středu léta, léta páně 1864.

Zrovna držel ve svých rukách porcelánovou sadu podšálku s hrníčkem.

Byla prvotřídní.

Nalézal se v obchodním domě rodiny Mahlerových. Jejich sortiment se nacházel v kategorii domácích doplňků a vybavení.

Volala na něho paní Mahlerová, která ho už delší dobu znala. Přistoupila k němu sálem krásně zdobených křesel a nejprve si tak uvolněně povzdechla.

-„Čuňasi Umejso, vy jste pokud se nemýlím velmi šikovný sklenář, že ?"

-„Ano, ano,” polichotila mu a on odpověděl.

-„Co říkáte na ten luxusní hrneček s podšálkem, co držíte v ruce?”

Čuňas se usmál.

-„Je to impozantní dílo Rakouských sklenářů a zlatníků,” odvětil.

-„Na kolik by jste ho tak ocenil?"
-„Takových pět set tolarů," ohodnotil.
-„Dobrá, takovou mu tedy dám cenu," řekla a napsala tu cenu na kus papírku k té sadě, kterou Umejsa opatrně položil zpět na své místo.
Tímto gestem oceňování se ve městském obchodu budovaly vztahy.
Pokračoval dalším kouskem. Tentokrát mu kartičky s perem položila na stolek vedle, aby je případně sám doplnil.
Paní Mahlerová odcupitala opodál, měla zde zákaznici.
Čuňas Umejsa dodělal svou práci a s rozloučením odešel ven z tohoto obchodu.
Zjevil se uprostřed Jihlavského náměstí, které mělo v samém středu několik velkých rodinných domů, nalepených na sebe.
Tyto domy patřili pouze obchodníkům.
Vydal se k jednomu z těch sousedních domů, který měl před svým vchodem stolečky a židličky s paraplaty.
Zde se posadil, zakoupil noviny a kávu s oplatky.
Rozevřel místní listy a vyděsil se tak, že si navíc opařil rty od horké kávy.
Nahlas zaklel až se k němu otočilo několik hlav okolo.

V novinách se psalo, že jedna celá ulice zde ve městě se propadla do země.
Lidé z celého okolí to žene k návštěvě.
Obrátil list, tentokrát jediná doslova horká zpráva byla, že vyhořela ta samá ulice ve městě, která se propadla.
No tohle?!
Město je v dezolátním stavu.
Zaplatil s úvahami o zprávách noviny a vydal se domů.

Večerem už byl oblečen lépe a vyrazil do ulic města, se na ty neštěstí podívat.
Už když procházel ulicemi, slýchával lidi vyprávět o pekelném ohni, který utekl z průrvy v zemi, jenž se ve městě otevřela.
Že se prý, zde v Jihlavě, otevřela zem do samotného pekla.
Ovšem sesuté budovy do podzemí byly vyuzené a částmi spálené až na troud.
Oheň se nakonec podařilo zastavit v jedné ze sousedních ulic, jak oheň vyšplhal na střechu a z té pak skákal na další a další.
Nic složitého, pokud tedy ty budovy byly stavěné v jedné řadě.
-„Hele chlapy!" oslovil nějaké pány stojící vedle budovy. Zpozorněli.
-„Můžete mi něco povědět o těch věcech

tady?"
-„Inu, pod městem jsou podzemní chodby a tyto budovy měly smůlu, že zde byla vrstva země nejtenší," vypověděl stručně muž.
Podle zjevu to byl horník.
To o chodbách byla pro Čuňase novinkou.
-„Počkejte, jaké chodby?"
-„Ale, hornické chodby. Budované od 13. století."
-„K čemu je děláte?"
-„Hluboko v podzemí pod městem jsou naleziště stříbra. Také tím spojujeme sklepy centrálních domů a budujeme kanalizaci."
-„V novinách psali, že to sem láká velké množství vše místných zvědavců a lovců drahých kovů."
-„Ano, listy se nemýlí. Také jsem už nějaké stříbro natěžil."
-„Provedl by jste mne tam?"
-„Ale pane? Co tam chcete vidět? Je tam tma, úzko a vlhko."
-„Říká se, že tamtudy přichází peklo. Lidé ve městě o tom dost mluví," přidal se i druhý horník, který do této chvíle pouze mlčel.
-„Chtěl bych zkusit štěstí s tím stříbrem víte. Jsem sklenář a tak bych u zlatníka ušetřil za materiál," vysvětlil Čuňas už s vidinou, že bude mít vlastní sady nádobí podobných těm,

které dnes oceňoval u Mahlerových.
-„Jo tak takhle pane. Nu dobrá. Pozvěte nás na korbel pivka a můžeme se pustit do řeči o ceně prohlídky," nastavil laťku horník.

U výčepu při kachně se domluvili na ceně za prohlídku.
-„70 tolarů," řekl si horník.
-„Za oba nebo pro jednoho?"
Požadoval upřesnění Umejsa.
-„Za jednoho," odpověděl druhý horník.
Sklenář sklopil oči.
-„No to víte, těží se tam stříbro na další tolary," smál se horník s umaštěnou hubou.
-„Nebojte se, my vám tam tu vaší pokladničku vykopeme," smál se zase druhý horník pod své vousy s pivní pěnou.

Světla ohnivých plamenů se plazila podél žulových stěn posetých krůpějemi vlhkosti a potu podzemí.
-„Slyšel jsem, že někteří lidé v těchto katakombách zdegenerovali," ozval se pošetile horník.
Uvedl tím do značného neklidu pana Čuňase.
-„Prokope! Nestraš našeho hosta. Toto nejsou katakomby, žádní lidé tu pohřbení nejsou. Přesto ale znám osobně případy, které v těchto

tunelech přišli o rozum," promluvil zralejší horník a jeho hlas rezonoval dopředu i dozadu temnotou chodby, kde končily plameny pochodní.
Nějakou chvíli šli ticho. Jen jejich kroky tápaly společně s upocenými a ledovými zdmi.
Cesta byla nezmapovaná, těžko odhadovatelná.
Čuňas Umejsa šel až jako poslední a tak se těsně za ním uzavíralo pole ohnivého světla z pochodně.
Zvláštní pocit.
Temný tunel za jeho zády se krok od kroku zužoval, o to víc, co byl každým krokem hlouběji v podzemí Jihlavy.
-,,Zdejší tunely jsou do hloubky až 100 metrů a jejich délka je nějakých 28 kilometrů. Ztratit se tu není těžké, ale za to fatální," zastavili se uprostřed křižovatky chodeb, potom, co starší horník okomentoval svůj labyrint práce.
Chodba se zde roztrojovala do tří směrů.
-,,Tak pane, tady jsme už tak deset metrů pod povrchem. Pokud chcete jít pro stříbro, tak tady doprava ale připravte se, že půjdeme nejhloub," upozornil nejzkušenější horník.
Ten mladší se oklepal už jen při pomyšlení, co za povídačky slyšel.
-,,A co je v těch dalších chodbách?"

Zeptal se Čuňas Umejsa.
Následovala vteřina ticha.
-,,Dobře, tak já vám to tedy povím a pak to spolu vyrovnáme," navrhl starší horník a pokračoval.
-,,Tyto chodby se začaly budovat už třináctém století," opakoval se.
-,,To znamená, že mí předkové a stejně zaměstnaní sousedé, kteří si navzájem pomáhali, stihli za těch několik století vybudovat tak spletitý systém chodeb pod celým městem, že je od samotného centra města pod hlavním náměstím do hloubky a směrem do okrajů města do dálky. Proto, pokud byste chtěl cestovat městem, měl byste odtud jít doleva, ten tunel se propojuje na další tunely dalších hornických rodin. Jen byste musel dát pozor, aby jste neskončil v nějaké nehezké šachtě, či pavoučí síti," tvářil se smrtelně vážně starší horník.
Čuňasovi zamrazilo. Pavouky k smrti nenáviděl.
Už si ho představoval, jak ho tak třímetrový obří bílý pavouk s tenkými nohami motá do kokonu.
Musel se oklepat, ale ani to nepomohlo.
Ten nepříjemný pocit uvnitř zůstal.
-,,A ta prostřední chodba?"

Zeptal se sklenář.
-„Ta je napojená na kanalizaci. Narozdíl od té vlevo nepropojuje sklepy ale kanály pod městem," objasnil horník.
-„No dobře," řekl Čuňas a otřel si ledově opocené čelo, stejně jako ty stěny tunelů okolo něho. To se do nich začal vpíjet. Stával se pomalu ale jistě jejich součástí. Přivykal na tmu chodeb, které viděl poprvé v životě.
Ještě měl šanci to otočit. Jenže co by si pomysleli oni?
Nevěděl.
-„Dá se vylézt i jinde, než tady, že?"
-„Ano, stačí se vydat levou chodbou. I tou střední by to šlo, jen byste mohl dosti snadno narazit na krysy, či utopence. V horším případě ještě na šílence žijících v těch kanálech. Z těch se tu prve poté ti utopenci stávají," pronesl horník.
Čuňas se musel opřít o zeď, jak se mu zamotala hlava z toho, co slyšel. Byla stejně slizká a chladná, jak si představoval na dotek utopence.
Musel si dřepnout a za zády uslyšel nějakou šelest, tam v temnotě.
Zavřel oči a znovu si otřel čelo. Zvuk textilu jeho kabátu se při tření s jeho mokrou pokožkou choval jako naježené chlupy velké

mokré a splaškami smradlavé krysy, co na něho cení její zuby. Ostré jako jehly a skáčou po ní blechy napadané dost možná morem.
-,,Jste v pořádku pane Čuňasi?"
Probudil ho z noční můry zasnění mladší horník a pomohl mu stát na jeho rozklepané nohy.
-,,Promiňte, jen se mi trochu podlomily nohy," omlouval se pan Umejsa.
Byl uvnitř opravdu křehké povahy.
-,,Nevypadá to, že by byly doly tak docela místo pro vás," povšiml si starší horník.
Umejsa mohl jenom mlčet.
-,,Dobře, tak tady máte," podal mu svou pochodeň.
-,,Ne, to já sám nemůžu. Budete mně muset vyvést ven," žadonil sklenář.
Horníci se na sebe podívali.
-,,No ale peníze za prohlídku si necháme."
-,,Počkejte, ale já vám platil za fárání."
-,,Tak to tedy ne. To se platí od kila. Leda, že byste nám to doplatil."
-,,Krucinál, to jste to nemohl říct hned," šla znovu úzkost na Umejsu.
-,,Ty tolary si ale už necháme pane," pustil se do toho i ten mladší horník.
-,,Odvedete mne tedy nahoru?"
Zeptal se ještě jednou Čuňas.

-„No tak jo, my vás vyvedeme," slitoval se nakonec horník a pospíšili si nahoru po schodech křivých a kluzkých. I tak Čuňas cítil, že ho něco táhne dolu.
Vylezli ven a Umejsovi se hned udělalo líp.
Domluvili se a každý šel svou cestou.

Po čase, co byl delší než dlouhý, se k němu domů stavil četník. Byl velmi naléhavý.
-„Pane, vy jste zodpovědný za smrt dvou horníků."
-„Co prosím?"
Divil se Umejsa.
Četník mu vylíčil kolik slz vyronila horníkova žena, že už druhý den nepřišel domů.
Umejsa naopak četníkovi vyložil ústní dohodu s mladým i starým horníkem.
Četník ho upozornil, že smrt horníků bývá velmi běžná a vzal ho za límec a hodil o po dál.
-„Půjdete se modlit k paní horníkové, ať jsou živý."
-„No to si vyprošuji, takové chování," rozčiloval se Umejsa.
Paní horníková naříkala, kolik dětí má a její muž i bratr zmizeli v nenávratnu podzemí.
Dodala, že pokud opravdu zmizeli, tak si půjde pan Čuňas Umejsa sednout.

-,,Nebo je jít najít do podzemí, kam jste je poslal," navrhl četník.
Tvářil se, že chce Umejsovi pomoci ale ve skutečnosti mu zavařil.
Čuňase polil ledový pot.
Jenom tam ne!
-,,To snad raději půjdu do vězení."
Četník ani paní Horníková nevěděli, jak reagovat a tak ona začala brečet a četník strašit Čuňase, že tam byl chlápek jako on a snadno přišel k úhoně, což by mohlo uškodit statutu, pověsti jeho sklenářské rodiny.
Umejsa se cítil být v úzkých.
Najal tedy dalšího horníka, aby je oba vzal na prohlídku podzemí, že hledají nezvěstné horníky.
Horník viděl, že jednají naléhavě a tak si účtoval velkou částku tolarů.
Vyrazili odpoledne druhého dne. Horník s sebou vzal svou pomocnou sílu v podobě jeho malého syna.
Četník přišel se svým parťákem a Čuňas s pocitem sounáležitosti se svou rodinou, se kterou se toho předešlého večera udobřil.
Vstoupili do tunelů úplně jinými vstupy, než kudy ho vedla předešlá rodina horníků.
Vypadalo to na to, že každá rodina má své .
-,,Vím, že rodina těch horníků, které hledáte

má své díry víc jižněji, ale ony se hlouběji stejně propojují. Pokud šli pro stříbro, museli do hloubky, tam je také snad najdeme. Otázka je ale v jakém stavu," podotkl přesněji horník.

Několik minut jen potichu šli dlouhatánskou chodbou někam dolů v příkrém úhlu. Horník měl lucernu a vedle sebe tak šesti-letého kluka, který si po cestě prozpěvoval.
Byla to taková chytlavá melodie, která by stála za zaznamenání, bohužel ale nikdo z nich neznal noty.
Byla to melodie písně, která ještě neexistovala.
Dva policisté vzadu a Čuňas uprostřed měli pochodně. Čuňasovi se zdál klučina geniální. Takové občas bývají paradoxy determinace. Narodíte se horníkovy a tak budete horníkem i přes to, že máte více než jasné hudební nadání.
-,,Co Čech to muzikant," promluvil z nenadání otec horník při ohledu na Umejsu.
-,,Nevadí vám zpěv páni četníci?"
Ptával se cestou dozadu horník.
-,,Ne pane, jen je tu dost velká ozvěna," odpověděl četník.
Horník se usmál a poplácal kluka po hlavě.
Dorazili do patra plného dalších tunelů, který se zdál až kaleidoskopický.

-,,Teď dávejte pozor, jsme v hlavním tunelu, který je napojený na odbočky, většinou do štol nebo sklepů. Držte se za mnou," doporučil horník, který dlaní popohnal chlapce, aby s ním držel krok.
Na Čuňase znovu i přes (nebo možná kvůli nim) četníky se svými obušky za opaskem pocítil silnou úzkost.
Byl opravdu nesvůj.
Znovu ho začaly ty stěny zde pohlcovat. Zmocňovalo se ho napětí. Smrad, vlhkost, chlad a navíc to, co o podzemí slýchával.
Jak je jenom možné, že se zde ztratili i ti dva odvážní horníci?
A ti dva četníci v zádech, jak mu dýchají na zátylek.
Musel si narovnat límec kabátu.
Byli hluboko. Nějakých 40 metrů.
-,,Zde končí vrstva sklepů a začíná kanalizace, buďte prosím ohleduplní a ve střehu. Nikdy nevíte, koho můžete potkat," varoval je s předstihem horník.
Takové výrazy, jaké jeho sledující nahodili ještě v životě neviděl.
Pach sklepení se promísil s prasmradem splašek a hniloby.
Takový puch nezažil nikdo z nich, ani sám horník se synkem na něho nebyli zvyklí.

-,,Stále jste za to, že je chcete hledat?"
Zeptal se horník vyplašeného Umejsi.
Ten se jen při ohledu na dva četníky za ním ujistil, že nechce ale musí.
Vydali se tedy do tunelů kanalizace.
Čuňase společně s přivyknutím si na čpavek a zhoubnost prostoru kanálu zastihla i další nebezpečná nástraha a to pouhá myšlenka.
Co když to na něho navlíkli?
Třeba, že se někde schovali a tohleto jejich zmizení si vymysleli, aby se dostal do maléru?
No jasně! Protože viděli, že se mu z toho tady nedělá dobře. A už měli záminku.
No to jsem si mohl myslet, rojil se mu ten chomáč paranoi v hlavě.
-,,U lidí občas tyhle prostory mohou vzbuzovat různorodé představy, či myšlenky, které jsou poněkud vtíravé, abych řekl," promluvil znovu z ničeho nic horník.
Čachtali se v kalužích splašek a hniloby.
Něco podivného a ztvrdlého se Umejsovi pohnulo pod nohami. Uklouzl na tom a ztratil rovnováhu. Přepadl dozadu na hruď četníka, který zanadával. Z vod pod čuňasovi boty se vynořila kost. Byla dost velká na to, aby mohla být lidská.
Čuňase polil studený pot a četník ho znovu postavil na nohy.

-,,Jděte chlape, přece se tu z toho nezvencneme."
Čuňas se na něho otočil, aby si ho lépe prohlédl.
Četník měl spirálově zahnutý knír nahoru a jedno šilhavé oko pod obočím, které se buď mračilo nebo bylo tak srostlé s tím druhým, že to bylo nerozeznatelné.
-,,Omlouvám se pane strážníku," řekl Umejsa ale nic to na četníkově vzhledu nezměnilo. Stále se tvářil s našpulenou pusou.
-,,Můžeme pokračovat?"
Zeptal se horník.
-,,Ano, ano," odpověděl mu poslední četník vzadu.
Umejsova pochodeň bohužel spadla do stoky, takže museli jít v jiném pořadí a více namačkaní na sebe.
Konečně došli do nějakého smradlavého kouta. Průvod byl zadělaný dřevěnou stěnou, jako u stavidel.
-,,Tak Hrnku, přišla tvá chvíle," promluvil horník na svého chlapce a ten se s radostí vtěsnal do malé škvíry ve stěně a zmizel v ní.
-,,Kam jste ho to poslal?"
Vyzvídal četník.
-,,Otevře nám z druhé strany," zaťukal horník na pomalu trouchnivějící kus prken.

-„Pane? Slyšíte to?”
Zeptal se znenadání druhý četník a vytáhl svůj obušek.
Lepkavé kroky se ozývali od stěn protějších chodeb.
A opravdu se zpoza rohu vynořil čumák se štětinami. Obří krysa s ostrými trháky.
-„Áá,” vykřikl četník a bouchl jí obuškem přímo mezi její odporné oči.
Zapištěla a zmizela zpátky. Zvuk lepkavých kroků sílil a násobil se.
-„Přicházejí další!”
Varoval četník a druhý už také vytáhl svůj obušek.
V Umejsovi se vařila panika.
-„Hrnku pospěš!”
Bouchal do dřeva horník.
Oba četníci s vytasenými obušky číhali, zda se něco znovu neobjeví zpoza rohu.
Pískot krys byl stále hlasitější a bližší.
V Umejsovi hrklo, když uslyšel, jak se pohnula dřevěná deska za jeho zády.
Pomocí kladky, ke které byla připevněna na druhé straně lanem, za jehož konec teď tahal klučina.
Horník se jako první protáhl pod dřevem se sklopenou hlavou a hned za ním Čuňas a četníci.

Klučina pustil lanko a dřevěná prkenice zapadla zpět dolů do své polohy ochránkyně průchodu.
-„Šikovný Hrnek!" pochválil horník chlapce. Ten se usmíval.
-„Zatraceně, co to bylo za potvory?"
Čílil se Umejsa.
-„Nic s čím by jsme si nevěděli rady," odpověděl jeden z četníků.
Byla na nich vidět brunátnost, jako jakýsi aspekt jejich osobnosti jenž místní podzemí umí v lidech probudit.
Měli oba natažené pysky, kouleli očima, jak jejich inspektoři a v rukách stále těžkali obušky.
-„Nyní se vydáváme do tunelu, který už vede do dolů pod městem," objasnil horník.
Vydali se tedy tím tunelem.
-„Jakto, že ty potvory po nás šly?"
Stále se nemohl sladit se situací Umejsa.
-„Cítili potravu," odpověděl suše horník.
-„Počkat, vy máte s sebou jídlo?"
-„Ne. My jsme potrava," utřel si nos horník.
Umejsa se s údivem strachu znovu zařadil zpátky k četníkům, kteří si už na něho chystali svá želízka.

-„Tak jsme v hloubce zhruba 80 metrů, tady už začínají doly. Bohužel většina z nich je

momentálně už vytěžená a tak pro ty, které hledáme a ty, které jste sem poslal pro stříbro, musíme ještě až do nejspodnějších pater, tam ještě žíly stříbra jsou. Měl by jste se začít modlit. Lidé se zde mohou na dobro ztratit," řekl horník než vyšel vstříc hlubině.
Umejsa si utřel ledový pot z čela. Už se cítil být víc součástí podzemí než součástí této výpravné skupiny.
Přesto ho ale chrastění želízek za zády popohnalo kupředu.
Uvažoval, že ve vězení bude asi taky takové vlhko a zima jako tady. Doufal, že je najdou. Další otázkou bylo opravdu v jakém stavu.

-,,Už mi zcela neslouží paměť, ale mám pocit, že to bylo tady," ozval se horník při rozcestí a mířil světlem své lucerny do okolních tunelů. Jeden byl plný pavučin.
-,,Tak tudy ne," řekl a svítil dál cestou tunelem po jeho odbočkách.
Takhle bloudili asi pár desítek minut dokud horník nenarazil na nějakou kaluž, jak se na první pohled zdála vypadat.
Byli v ní stříbrné mince. Tolary.
-,,Čistí to vodu, ale většina horníků si je cestou na povrch znovu berou. Buď tedy narazíme na nějaké horníky, nebo si je tu někdo nechal,"

objasnil horník.
Vydali se dál temným tunelem. Z jeho hlubin se pomalu začínal šířit průvan a zlověstné ticho.
Podél stěn se začali objevovat žíly stříbra. Procházeli kolem nich a ve stěnách se jevili průduchy. Byly temné a úzké.
-,,To jsou odbočky do dalších částí dolu, pouze tam jsou slepé uličky, nikam nevedou," vysvětlil horník.
Jeho klučina byl trochu nervózní. Hodně se rozhlížel. Bylo na něm vidět, že se možná trochu bojí.
Čuňas se už nepotil, byla to jenom jeho závrať z neznáma. Nyní se cítil být naprostou součástí podzemí. Četníci za jeho zády teď byli v naprosté nevědomosti.
V jedné z odboček se něco skrývalo.
Horník do ní posvítil.
Stál tam ztuhlý jeden z horníků, které Čuňas najal.
Horník do něho šťouchl, aby rázem zjistil, že je tuhý. Mrtvola.
-,,Propána krále!"
Zalamentoval horník a zakryl synkovi oči.
-,,Tak to půjdete s námi pane Umejso!"
Zvolal jeden z četníků.
-,,Proboha to ne!"

Zpanikařil Umejsa a rozeběhl se směrem dál do hlubin podzemí okolo dalšího horníka zašťouchlého ve štěrbině.
-,,Pozor! Je tam štola!"
Volal na něho horník ale Čuňas si varování nevšímal a utíkal vstříc temnotě.
Náhle už šlápl do prázdna a s jekotem sklouzával do nejhlubších pater jihlavského podzemí po příkré stěně. Poté doklouzal až nohami na zem. Před ním se zjevil portál, tak pět metrů vysoký a tři široký. Zářil v jakési pochodňové záři.
Tak to byla přece jenom pravda?
Opravdu se zde v podzemí otevřelo peklo?
Něco zde dupalo! Rozhlížel se vyděšeně kolem sebe.
Byl to snad sám Satan?
Kdepak. Byl to ježek.
Ježil své trny kus od Čuňase.
Dostal se sem skrz portál? Měl pocit, že se snad už dočista zbláznil a možná si i za ten skluz dolů nadělal do kalhot.
Jiná cesta však nebyla.
Nezbývalo mu nic jiného než zjistit na vlastní kůži, kam ten portál vede.
Vkročil do něho se zavřenými oči.

PŘÍŠERA Z MOČÁLU

V místní obci máme takové zvláštní místo. Je to dřevěný můstek, dlouhý tak deset metrů vedoucí nad močálem. To, co pro něj je typické, že má specifický puch. Smrděl po rybině a nějakém zetlení. Rozklad bylin, které nikdo celá desetiletí nekrotil.

Rákosí a dlouhá tráva, trochu bambusového roští a věčné bublání té venkovní stoky.

Lidé říkávají, že tam něco žije.

Samozřejmě, jako snad v každém biotopu. Tohle je ale něco jiného. To co má údajně obývat tento bohem zapomenutý močál, má být bytost, jenž nahání hrůzu i těm nejodvážnějším z okolí.

Dle popisu k smrti vyděšených se jedná o

slizkou oblaněnou postavu s holou kůží o velikosti člověka.
Její tělo je lehce podsadité do hanebného postoje.
Z dálky je cítit jeho puch totožný s močálem.
Ti, co ho zahlédli tehdy , kdy se rozhodlo vylézt ze stínu a temnoty močálu, ho popisují jako flekatou, či pruhovanou, žíhanou pokožkou černo-hnědého či zeleného zbarvení. Má žlutá očka, které svítí jako měsíc. Dvě malé dírky místo nosu a místo uší žábry.
Pusinku má na první pohled malou ale nenechte se mýlit. Umí ji roztáhnout dosyta a má ji plnou malých ostrých zoubků do tvaru trojúhelníku.
A však nejsou žádné známky napadení člověka. Pouze děsí místní a tak se toto místo stalo studnicí pověr a příběhů, které sem lákají zvědavce z celého světa.
Různí badatelé se snažili tuto bytost lapit pro výzkumné názory avšak nikdo z nich nebyl úspěšný.
Příšera z močálu, které se později začalo nazývat Palusa, se zjevovala pouze v situacích, které se hodili jí.
Její přezdívka Palusa je odvozená z latiny, palus - močál.
A však ale i ti s nehoršími úmysly proti ní přišli

zkrátka. Jediné, co je čekalo bylo utonutí v močálu.
I tato zmizení nakonec někteří připisovali Paluse a však nikdy to nebylo prokazatelné.
Jediným vodítkem vždy byly zbylé těla ryb s ukousnutou hlavou, která zůstávala pohozená na té lávce a svým smradem i zevnějškem či dokonce symbolismem odháněla veškeré návštěvníky.
Časem toto místo zůstalo napospas přírodě, především kvůli své pověsti teritoria Palusi, nebo-li příšery z bažin.

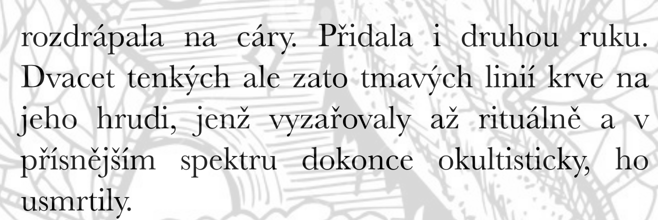

ČERTOVINA

Jmenoval se Dante, ten muž jenž jsem znával. Byl mi výborným sokem i učitelem, jak bývá sám život.
Psal, opravdově a hodně.
Byl to blogger, který si potrpěl na střídání sukní, do kterých lezl.
Bydlel v protějším domě o poschodí pode mnou. Byl příliš skoupý nebo lehkomyslný, nikdy tam neměl žaluzie ani závěsy, či něco podobného a tak jsem vždy viděl, co se v jeho bytě odehrává. Pokaždé to samé, každý týden něco stejného s někým novým.
Milování s ženou, o kterém poté psal na svůj blog, který byl na internetu pověstný.
Za výdělek z návštěvnosti si vždy koupil knihu dle svého výběru.
Toť to jde ruku v ruce, pokud chcete psát, musíte i číst.
U něho to mělo ale i jednu další analogii navíc.
S každou novou knihou přišla i nová dívka, která ho společně s knihou jenž přečetl inspirovala k psaní toho, co s ní zažil.

Ve svých článcích své dívky pojmenovával podle knih, které je měly představovat. Tudíž ty, které v ten onen čas četl.
Byl to nejen opravdový krušitel srdcí ale i spisovatel, bohužel bez jediné opravdové knihy, přesto, že na ni měl materiálu více než dostatek.
Často motivoval své čtenáře, ať také píší:
-,,Snad každý umí psát, ale jen opravdu někdo ví, o čem psát," nebo:
-,,Knihy jsou jako ženská prsa, nemusejí být příliš veliká, ale zato krásně tvarovaná. Velikost se vždy projeví na hmotnosti a svou oblíbenou knihu si každý chce brát ať jde kam jde. Těžkou knihu zkrátka musíte nechat doma."
Nebo:
-,,Spisovatelství je něco jako vzít čtenáře za ruku a provést ho příběhem, který má částečně provést autorovou fantazií ale i otevřít fantazii a duši čtenáře."
Jako sečtělý čtenář se velmi vyznal v literárním umění a rozebíral ho na svém blogu.
Jeho nejoblíbenějším autorem byl Domynick Hadropich.
Zrovna četl jeho knihu Fobie, když si našel ženu, která s ním vydržela déle než týden.

Byla zvláštní.
Měla pekelnou svůdnost a oči jí vždy zářily jako uhlíky.
Já, jako obyčejný stalker, jsem jejich radovánky sledoval vždy, kdy to šlo z mého obývacího pokoje, který byl o několik málo pater výš než jejich byt.
Jejími zvláštnostmi mimo jiné bylo i to, že měla nehty ostříhané do dvou hrotů.
Zkrátka měla nehet vystřižený půl měsícem.
Zvláštní styl, zvláštní i podívaná.
Jedné úplňkové noci, kdy spolu znovu fikali se stala ta hrůzná událost, o které bych rád vylíčil.
Ze svého okna jsem zahlédl, jak souloží. Ona na něm. Jenže se ji s úderem dvanácté hodiny ranní zmocnil nějaký nymfomantický amok. Jakoby na něm ujížděla samotnému Ďáblu.
Z hlavy ji vyrostly obrovské rohy, lehce zatočené a zuby se jí zostřily do děsivého chřtánu. Tělo opotilo a zbarvilo do nachové barvy.
Připomínala mi takzvané *Krampuse*, z *germánských* pověstí. Na půl koza, na půl démon. V jiných kulturách označována jako Succubus
Dante při svém vyvrcholení získal její drápy v hrudi a ona ji jedním strnulým tahem

rozdrápala na cáry. Přidala i druhou ruku. Dvacet tenkých ale zato tmavých linií krve na jeho hrudi, jenž vyzařovaly až rituálně a v přísnějším spektru dokonce okultisticky, ho usmrtily.
Než stačila dorazit pomoc jenž jsem si dovolil okamžitě zavolat, byla pryč i s Danteho duší.

MELMETR

Arkádios zaklepal na těžké dubové dveře mosazným klepadlem v půlměsíčním tvaru.
Vteřinu dlouhou bylo ticho, dokud se neozvali kroky těžké z dálky, od nikud až ke dveřím do prostoru za ně.
Dveře se otevřely a v nich se objevil a jen tak tam stál. Velký zarostlý nasáklý v tričku potrhaném.
-„Co tu chceš?”
Zeptal se nejspíš sám Uran, jak vytušil Arkádios z cedule na rohu tohoto hostince.
-„Potřebuju jen pivo a vepřové koleno,” prodal se Arkádios.
Uran ho pustil dovnitř.
Na stůl před něho mu položil hrnec s uzeným kolenem a korbel s pivem plné pěny. Arkádios se do toho hned pustil a hltal pivo, jak byl vyprahlý.
-„Co je? Si tejden nejed?”
Zeptal se Uran za pultem u baru v jeho

prázdném hostinci.
-„Cestoval jsem sem několik hodin v kuse. Nemůžete se divit," dal si vysvětlovací pauzu od jídla.
-„Díky, že jste mi otevřel. Bál jsem se, že už budete mít zavříno," dořekl Arkadios a pokračoval v jídle. Nožem odřezával kousky kolene, namočil ho do hořčice obalil ho kyselím zelím a vložil do úst. Přikousl chleba a zapil to pivem.
-„Proč jste přijel?"
-„Chci udělat reportáž a průzkum vašeho chrámu," odpověděl s mlaskáním.
Urana to zarazilo. Otočil se za pultem stranou a položil své prsty k sobě a jeho obličej s velkou bradkou a vousy se zkřivil do ďábelského úsměvu. Začala se kolem něho zhmotňovat aura zla.
Aby nevzbudil pozornost, tak ihned zas přestal.
-„To by se mi tak hodilo, aby tu teď se poflakoval ještě nějakej slídil," zabručel Uran.
-„Já ale nejsem žádný publicista," žvejkal Arkádios.
-„Jsem lovec záhad."
Uran rozlil pivo jak jemu tak sobě. Donesl mu ho a dodal:
-„Na účet podniku."
Arkádios poděkoval.

-„Vy jste z ústavu záhadologů?”
-„Ne to už nejsem,” odpověděl.
-„Jsem renegád,” dodal a zakousl si zelí.
-„Vy tedy patříte k odpadlíkům?”
Zeptal se Uran.
-„Vy tomu nějak rozumíte,” zapil svou poznámku Arkádios pivem.
Uran zjistil, že by se mohl lehce prozradit a tak se napil také piva.
Utřel si knír z pěny a podal Arkádiosovi ruku.
-„Uranus Herbertus,” představil se Uran celým jménem.
-„Arkádios,”seznámili se konečně.
-„Mám vám ustlat nebo půjdete dál ještě dnes?”
-„Co vás nemá, jste se pomátl?”
Zakousl se renegát do sousta.
-„Dobrá, dobrá,” přitakal Uran.
-„Ještě se vás zeptám. Odešel jste sám nebo vás vyhodili?”
Přišla trapná chvíle ticha.
Uran se už otočil, že odejde a odpovědi se nedočká, Arkadios ale na stůl položil pár bankovek a zatížil je nakonec těžkou kovovou mincí.
-„Mělo by to stačit na to, aby vám to, pardon, tobě, pokrylo náklady za vzniklé potíže se mnou. Jídlo i pití a taky ubytování.”

Uran se tedy nedozvěděl nic, ale alespoň vydělal.

Arkádios ležel v kožešinové posteli. Pořád se převaloval, nemohl usnout. Musel stále myslet na Urana. Něco se mu na něm nezdálo.
Začínal si rozvzpomínat na povídačky o hostincích v horách, které se nesli ústavem paralogiků. Že se přesně z tohoto typu hospodských vždy nakonec vybalí *kanibal.*
Jestli usne, tak si pro něho přijde a napíchne ho na hák a udělá z něho guláš, nebo klobásy a pak je někdo další, kdo přišel, sní.
Uvažoval, zda to koleno, co jedl bylo opravdu vepřové. Snad ano. Určitě ano, jen se tu teď sám straší.
Musel jít něco udělat.
Vstal z postele potom, co odkryl vrstvy kožešin především z lišek a zajíců. U nohou měl kance a pod sebou vlka.
Na zimní dny byla vedle postele připravená medvědí kožešina.
Teď ale bylo léto.
Přesto ve vesnici v horách Crater bylo lehce pod nulou, především přes noc.
Přes den se dalo chodit jen v tričku.
Teplotní výkyvy zde bývají extrémní.
Arkadios byl pouze ve spodních šatech, které se

daly nazvat jako pyžamový overal se šněrováním na hrudi.
Prohmatal po tmě svůj batoh, ve kterém měl pod jedním zipem schovaný svůj melmetr.
Ten zapnul a noční tmu v domě proťaly paprsky světla z digitálních obrazovek.
Z jedné byly patrné frekvence výskytu anomálií a druhá sbírala, doslova vysávala informace z prostoru okolo.
Melmetr je přesně ten vynález, díky kterému duchové a další paranormální jevy byli přesunuti i do vědecké disciplíny.
Díky systému datasearch a pluginu timetravel, který byl schopen vyhledat v jaký čas se tu mohla nějaká anomálie vyskytnout a pokud ano, tak sestavit scénář v grafické podobě.
Mimo to také uměl předurčit v procentech, kdy další nastane.
Melmetr na equalizéru ukazoval frekvenci deset Ψ za sekundu, což nebylo moc, ale už to něčemu nasvědčovalo. Můžou to být ale klidně jen ty kůže, jsou to přece jen pozůstatky.
Nulovou frekvenci mu to vždy ukazovalo jen u něho doma, za což byl vždy velmi vděčný.
Už teď se tam těšil.
Občas si s hrůzou představoval, co by nastalo, kdyby se nějaké frekvence objevili i u něho doma. Znamenalo by to jediné, že ho něco

pronásleduje, nebo si pro něho cosi přišlo.
Existovala ale ještě jedna varianta, že by byl anomáliím vystaven natolik, že by sám vyzařoval frekvence. To by mělo jediný následek, toť, že se ho nějaký duch či entita přichytila.
Věděl, jak by postupoval dál - očišťování, či vymýtání.
Teď ale musel myslet na něco jiného. Musel být ve střehu.
Byl na začátku své mise. Něco se mu na téhle hospodě nezdálo.
Počítal s tím, že pokud je teritoriu k jeho cíle, kostelu, kde se údajně mají vyskytovat anomálie, tak musí být nízké frekvence už i tady v hostinci. Pouze nečekal, že tolik.
16 fyr bylo na tuto vzdálenost víc než dost.
Prošel se po pokoji s melmetrem v ruce, aby nasbíral víc dat snímačem, ale zjistil i jednu novinku navíc a to, že frekvence se pohybují i po prostoru pokoje.
To znamenalo jediné, že zde v hostinci musí být něco, co ty frekvence produkuje.
Ukazatel melmetru se pohyboval ve škále středně mírný výskyt anomálií a byla tmavě zeleně zbarvená. Počet frekvencí narůstal.
Otevřel dveře na chodbu v patře hostince.
Vešel na ni a zamířil k místu, kde by mohl

spočívat ten bod budící frekvence.
Celou cestu mapoval pouze pohledem do jednoho z displejů a podle naměřených frekvencí, které se stále zvedaly.
Došel až k jedním z dveří v patře. Za nimi číhalo čiré a mrazivé ticho. Až umrlčí.
V tu ránu se ty dveře otevřely a v nich se zjevil ve světle displejů melmetru děsivý výraz Urana.
-„Hledáte něco?"
Zeptal se.
Najednou jako by Arkadios neměl jazyk, naprosto oněměl.
-„Co to máte?"
Ptal se dál Uran.
Arkádios stále mlčel a ztuhle bez dechu zíral do displejů melmetru.
Ukazatel frekvencí zrudl a vystřelil do výšin.
Náhle se Uran otočil a než stačil za sebou praštit dveřmi tak řekl něco jako:
-„Běžte spát člověče!"
Pak se jen s prásknutím před Arkádiovým nosem uzavřely ty dveře do Uranova pokoje.
Melmetr v tu ránu zchladl.
Arkádios ho vypnul a šel si lehnout zpátky do postele. Nevěřícně tam ležel s otevřenými očima do stropu.
Uran je snad anomálie? Nebo je na něho něco

nalepeného.
Nepřišlo mu, že by se nacházel v nebezpečí ale i přes to nemohl spát. Čekal hodiny na brzké ráno, aby se mohl vydat do kostela, kde nasbírá další hodnoty. Podle informací, které získal od whitleblowerů, by se u tohoto kostela měl nacházet nejvzácnější výskyt anomálií na kontinentu.

Brzy z rána se Arkadios sbalil, posnídal, bez zbytečných slov se s Uranem, který ještě zíval, rozloučil a odešel vstříc východu slunce.
Skrz starou zpustošenou vesnici, kde stály budovy z kamenů bez střech prorostlé kořeny stromů a divokým kvítím.
Jen zřídka kdy narazil na alespoň ztrouchnivělé dřevěné dveře a i ty byly v dezolátním stavu. Pokud té budově chyběla část základní struktury, byly ji stejně k ničemu.
Každým krokem se blížil k cíli své dlouhé cesty. Mezi rozvalinami se k němu tyčila věž dříve bílého ale nyní zašedlého kostela.
Melmetr měl před sebou a bez jakýchkoliv skrupulí sbíral data.
Řídil se frekvenčním čidlem. Ručička měla stále větší výkyvy, čím dál tím blíž byl kostelu.
Teď byla ručička na jedna-sedmdesátce. Stejnou hodnotu měla i dnes v noci, kdy stanul

tváří tvář Uranovi.
Na vteřinu si vybavil ten jeho děsivý obličej i pohled, ale hned mu ho zase vyhnalo hejno krkavců, které právě vylétlo z jedné z ruin. Mířili také ke kostelu.
Celá horská vesnice byla zakonzervována chladem, ale žádný sníh tu nebyl.
Za to mohl vysoký výskyt anomálií či entit.
Uměli narušit termonukleární proces životního cyklu prostředí.
Často jejich moc sahala až do oblaků a tak nad vesnicí a okolí vznikaly jakési mlhoviny, které nepropustili tepelné paprsky slunce, ale ani sníh.
O dešti se dalo hovořit jen v případě, že krápalo a kapky většinou zaschly ihned při dopadu.
Tohle všechno snadno mohl zjistit pomocí svého dvouhlavého melmetru.
Podle zkušeností svých, by tuto situaci v oblasti nazval jednoduše prokletím.
Přesto, on žil ve světě i době, kde a kdy se daly i tyto mýtické události vysvětlit pomocí vědy.
Ale jemu stačilo si připustit, že takové věci jako nadpřirozené síly existují.
Jejich síla se měří pomocí jednotek *psí (Ψ)*, ale jejich jednání se dá už technologicky vyčíslit, podle toho na jakém způsobu fungují.

Pravá část melmetru byla pouze jakýsi kompas, detektor, anomálií a entit, které svým výskytem tvoří a komunikují pomocí vysokých frekvencí Ψ.
Vystavit se vysokému nátlaku Ψ znamenalo jisto jistě těžké poškození mozku, jak psychického, následně nevyhnutelnou smrt šílenstvím. A tak i dost možná fyzické škody.
Nemluvě o tom, že takové množství frekvencí lze vstřebat pouze v přímé blízkosti anomálie.
Ani duch nemá taková čísla jako anomálie.
Duch je pouze zhmotnělá ektoplazma, jenž se vyskytla a bloudí astrálním světem.
To, co se naučil v ústavu paralogiků bylo opravdu jen a pouze pro výjimečné jedince.
Proto byl rád, že se toho stihl naučit víc než dost, aby se mohl stát renegátem.
Byl nyní na vlastní pěst. Měl soukromé zakázky a přispíval do novin svými články.
Ústav paralogiků měl tu nevýhodu, že po svých bývalých členech šel.
Zabíjel je různými způsoby.
Uvnitř ústavu to fungovalo dost konzervativně a to Arkadiovy opravdu nevyhovovalo.
Renegátů bylo dost, nebyl žádná výjimka. Většinou se navzájem znali a ta věštba smrti je hnala před.

Stála v celé své majestátní výšce v kopci vesnice s úzkými uličkami. Kamenná dlážděná ulice s mramorovými chodníky.
Teď byly zašlé a špinavé od průtoků bahna a nánosů prachu i mikročástic po anomáliích.
Podle melmetru měl nasbíráno dostatek dat k přehřátí grafického scénáře.
Pouze nevěděl, zda to má pustit. Ten příběh by nebyl celý. Spíš se nechal unášet svou představivou, vyšlechtěnou po letech lovením záhad.
Na zátylku cítil, jak se těmi uličkami prohánělo něco, co tu občany děsilo k smrti.
Něco velkého a mrštného.
Něco před čím utíkali a klopýtali.
Byl to pouze jeho pocit.
Kameny pod ním se tvářili kluzce a tak našlapoval opatrně. Vážil každý krok přesně, aby se nedotkl spáry.
Nebyl ale až takový puntičkář, aby to musel dělat pořád. Pouze teď pro svůj pocit ochrany.
Za chvíli totiž v pouliční dlažbě byly zafigurované i menší kameny a tím pádem přibylo i víc spár. Místo toho, aby dál hrál svou přiblblou dětskou hru, tak je ignoroval a pokračoval dál normální chůzí jako už dospělí muž vzrostlý zkušenostmi.
To už se blížil přímo po rovince ke kostelu.

Byl uprostřed malého oblázkového náměstí.
Objekt byl obehnán starou zdí metr vysokou a další metr vysokým kovovým plotem.
Uprostřed byla železná vrata, která byla pokroucená a pootevřená.
Prošel jimi. Na melmetru proběhl skok a hodnoty se zvedly o čtvrtinu stávající hodnoty.
Nyní byla stupnice melmetru zbarvena do oranžova.
Zvedl oči od digitálních obrazovek, aby se sám přesvědčil o velikosti gotického kostela boha Hypnose.
Byl vysoký nějakých sto metrů. Byl stavěn takzvaně vertikálně, neboli, nahoru směrem k bohu. Jeho opěrný systém byl jak jinak z ohromných a masivních kusů kamene, jako základy jeho rohů i stěn. Měl lomené oblouky a vytlučená barevná skla, na kterých i přes staletí byly vidět ozdobné prvky.
Zastavil se před těžkými popraskanými dveřmi ze dřeva dosahujících čtyř metrů.
Jeho melmetr stále stoupal nejenom v pískání frekvencí ale i ve sběru dat.
Ψ se drželo v sytě červených tónech.
Musel být obezřetný.
Výskyt anomálie nebo cizí entity nyní mohl být až padesáti procentní.
V ústavu pro paralogiky bylo toto místo pouze

pro ty nejpožehnanější, tedy ty nejvýš postavené. Kdyby tam tehdy zůstal, věděl, že by se na toto místo dost pravděpodobně nikdy nepodíval a kdyby přeci, tak už s šedivými vlasy.
Být renegát bylo snad jeho osudem. Aspoň si to namlouval, aby nelitoval.
Cítil se jako stvořený pro tuto práci. Dávala mu životní smysl.
Nyní vzal za kliku velkých dveří.
Ucítil na sobě pohled.
Ohlédl se.
Věděl, že ho něco pozoruje, ale neviděl to.
Zatáhl za dveře, byly opravdu těžké.
Zabral svými šlachami i nepoužívanými svaly.
Dveře se táhly a Arkadios cítil zatuchlinu chrámu. Jistě v něm nikdo nebyl několik desítek let, né - li déle.
Alespoň ne nikdo živý.
Nedělal si naivní představy, že by se tam nevyskytovaly nemrtvé entity.
Jak prastarý vzduch unikal na povrch, melmetr se začal kývat na všechny strany a Arkadios uslyšel tak pronikavý ženský výkřik, že až leknutím odskočil od dveří a rozhodl se zatlačit ramenem a poté celým tělem na dveře, aby je raději znovu uzavřel.
Šlo to stejně ztuha, jako je otevřít.

Opřený zády o dveře chytal dech.
Ještě se dvakrát rozmyslí, jestli do té kaple vleze.
Jeho melmetr na pár dlouhých vteřin zešílel. Dotkl se úrovně sto Ψ, kde naprosto zčernal.
Znamenalo to jediné.
Ta anomálie, či entita zasáhla přímo přístroj.
Paralogové ať už z ústavu nebo renegáti, ti všichni věřili na prvním místě svému melmetru.
Nebyl si zcela jistý, zda se ho anomálie či entita snažila odstrašit nebo, zda byla napnutá na vchod do kostela.
Čím si ale jistý byl, bylo totiž, že ho jistě zasáhla taky.
Následky se dostavili okamžitě.
Uviděl za rohem kostela stín. Vábil ho, aby ho následoval.
Nastavil tím směrem melmetr, který se díky své proti šokové rezistenci vrátil do původního stavu, aniž by byl nějak poničen.
To se bohužel o psychice Arkadiose nedalo říct, přesto, že měl cvičenou psychiku, mohlo mu to udělat přesně to, čeho se obával.
Bludy.
Nikdy si nebyl jistý, zda se jedná o bludy nebo entity.
Anomálie jsou spíše pasivní a nereagují na

člověka. Za to mají nejsilnější frekvence.
Entita má menší frekvence, ale je aktivní a viditelná. Tedy pokud se chce ukázat a chce reagovat na člověka nebo zvíře.
Bludy byla až ta fáze, kdy jste se zbláznili a útočilo na vás vaše vlastní podvědomí.
Proti tomu se moc bránit nemůžete, ale zato vás fyzicky nepoškodí.
Entita nepůsobí tolik na vaše psychické zdraví, ale můžete snadno přijít o rozum, pokud si s vámi hraje.
Panují různé zvěsti o ještě zvláštnějších úkazech než jsou entity nebo anomálie a to pro změnu entitní anomálie. To ale ani v paralogice nebylo možné dokázat.
Tvrdí se, že to byla anomálie, která pohltila entitu a tak se mohla stát zpodobněnou, to že se zviditelní. Existuje pouze však hypotéza, že se anomálie umí zviditelnit samy.
Mají fungovat na principu jiné inteligence. Temné inteligence.
Do těchto základních vědomostí paralogiky Arkádiose zasvětil jeho velmistr Hyperion.
Věděl, proč su na něho právě teď vzpomněl.
-,,Pokud tě zasáhne na ráz entita i anomálie, je dost možné, že tě budou pronásledovat bludy a zároveň se měj na pozoru před entitou. Nevíš, co od ní čekat."

Přesně s touhle vzpomínkou si byl Arkadios jist, že to bude to, co měl Hyperion na mysli.
Ten pocit už jednou zažil.
Tehdy mu z toho pomohl Hyperion, ale to byl ještě na ústavu paralogiků.
Teď to musel zvládnout sám.
Cítil se vysílen, ne tělesně, ale psychicky.
Za to mohla anomálie.
Ten stín za rohem kostela se k němu přiblížil.
Jako by is ho šel prohlédnout, zda je v pořádku.
Arkádios ale stále nevěděl, zda je to duch, entita nebo jenom blud.
Dokud si to nepřišlo až k němu a nedýchlo mu to do tváře.
Byla to entita.
Uslyšel rozostřený zvuk. Něco opravdu nesrozumitelného a nepříjemného na poslech.
Melmetr to automaticky přeložil.
-„Za kostelem."
Pak ten vítr z astrální dimenze utichl a přelétl za roh kostela.
Melmetr zapípal. Ukazoval stoprocentní shromáždění dat pro grafický scénář.
Arkadios, renegát paralogického ústavu, se rozhodl si to pustit.
Netušil, co na něho může za kostelem čekat.
Třeba mu video více objasní to, s čím tu má

čest.

Akalia si rozpustila své splihlé vlasy. Byla se koupat v řece poblíž vesnice, kterou si už někdo dovoloval prohlašovat za maloměsto.
Ve skutečnosti to bylo někde na pomezí.
Venku za zavřenými dřevěnými okenicemi se ozýval psí štěkot, tak jako každou noc v poslední době. Psi byli neklidní.
Stejně tak plamen svíčky, jenž tancoval svůj tanec na knotu voskové svíčky.
Jeho odrazy tanečních kroků si hráli se stíny na Akaliiných tvářích v zrcadle.
Pomazala se olivovým pannenským olejem, který ji donesl jeden z mládenců z tržiště, kam každý den chodila.
Byla prohlašována za nejkrásnější dívku v osadě, ale jí to tak nepřišlo.
Věděla, že je krásná, ale sebe si hýčkala pro někoho teprve nadcházejícího, o kterém ještě nevěděla.
Chtěla někoho z jiného místa, aby byla tou zcestovalou ženou, ve které se viděla.
Často měla nápadníky z tohoto místa, kteří ji projevovali náklonnost dary i svým časem, ale ona věděla, že nikdo z nich není ten pravý.

Na druhou stranu se bála je odmítnout a tak po vesnici panovala šuškanda, že všechny využívá.
Dnes se tedy rozhodla jít vyzpovídat k místnímu otci Vitavézu Wulfovi, který sídlil v místním chrámu zasvěcenému bohu Hypnosovi.
Oblékla se tedy do večerních šněrovaných šatů s korzetem, který byl, jak ona nazývala, decentní.
Vyšla na ulici, potom, co nejprve zfoukla svou svíčku.
Prchala kamennou ulicí s domky nahoru směrem do chrámu.
Vchod byl pro ni připraven, stejně tak pro ostatní občany. Svíčky podél oblázkového náměstí, tak jako pokaždé a v kostelu hrála na varhany Hydra.
Kostel byl gotického původu, stejně tak jeho malebnost.
Lomené oblouky v oknech a výklencích. Postaven z kamenů a pískovce i sádrovce.
Vešla dovnitř. Milovala vějířovou klenbu tohoto chrámu i jeho vše místnou ozdobnost.
Nechala svým tělem projít vůni kadidla, ale ne obyčejného, zato skořicově aromatizovaného, tak jak bůh Hypnos ve svých chrámech údajně požadoval.

Měla tu vůni ráda, vždy ji otevřela srdce.
Přicupitala ke zpovědní budce, už zde její velká ouška zevnitř slyšela něco jako:
-„Otče, bojím se smrti, kdo se postará o mou hospodu? A o pocestné?"
-„Neboj se Urane. Buď'me se modlit našemu bohu Hypnosovi za tvůj věčný život a ochranu tvého hostince. Jistě k tobě bude shovívavý, když to děláš pro druhé. Poznám, že tvé srdce je čisté."
-„Dobře. Díky vám otče Vitavézi!"
Poté se otevřely dveře a z nich vyšel hospodský Uran.
Neutrálně se pozdravili a vyměnili si místa.
-„Dobrý večer otče," zašeptala skrz dřevěnou zdobnou mříž.
-„Dobrý večer Akalio, jsem rád, že jste opravdu dorazila, jak mi Hypnos prozradil," lehce vyděsil Akaliu Vitavéz, kněz kostela.
Opravdu to nikomu neříkala.
-„Chtěla bych se zpovídat z pohnutek, co na mně poslední dobou doléhají. Vím, že se líbím mnoha mužům z vesnice, ale já chci někoho odjinud. Svět je veliký a já mladá."
-„Akalie, jsi mladá, ano, ale musíš myslet na život, na své děti. Vždyť i ty máš v sobě budoucí matku. Musíš si vybrat ne podle sebe ale tak nejlépe pro své potomky," skočil ji do

řeči Vitavéz.
-„Ale, co když mi s ním nebude dobře?"
-„Hm, vidím, že si ve svém egoismu nezkonná. Nu budiž, nás pán Hypnos toto nepokládá za špatné a tak mám pro tebe pochopení i radu. Jdi zítra ráno dolů k řece na bylinní a potkáš svého budoucího chotě."
-„Pro boha Hypnose! Děkuji ti otče Vitavézi!"
-„Ještě se neraduj děvče, zdaleka nemáš vyhráno," zaskočil ji naposledy otec a poté také opustil kabinu.

Druhý den, hned zrána se Akalia vydala dolů k řece lesem, jak ji otec Vitavéz poradil.
Byla ráda, že odešla z vesnice, byla tam řešena další smrt. Divocí psi už roztrhali čtvrtého člověka za poslední měsíc. Zatím to byli jen lovci, tedy až do dnešního úsvitu, kdy byla napadena stráž vesnice. Prokousali mu krkavici a potrhali mu celé tělo i přes jeho kožené ozbrojení.
Do lesa se bála, i když věděla, že by musela být ovce, aby ji opravdu napadli. Většinou lezli kam neměli.
Kráčila po větvičkami opředené cestě plné šišek z jehličnanů okolo až dolu k řece, kde leželo bezvládné tělo v hadrech potrhaných a mokrých, co řeka vyplavila.

Opatrně k němu došla a měla pocit, že je kým si nebo čímsi pozorována.
Rozhlédla se, ale nikoho ani nic neviděla, jenom stromy a kapradiny, kameny a řeka.
Sehnula se k tělu a obhlédla ho. Byl to ještě mladík. Vypadal teprve čerstvě utonutý, z úst mu tekla voda.
Věděla si rady v této chvíli, vždyť se starala o své rodiče v nemoci a stáří, stejně tak po jejich smrti o raněné a nemocné v klášterním lazaretu.
Zatlačila svými rukami s ošetřovatelským citem na hruď a několikrát rázně přitlačila.
Mladík vyplivl vodu a v trysku se rozkašlal a zvracel na zem ležeti na boku.
-„Vítej zpět mezi živými," přivítala ho vroucně Akalia.
Něco zašustilo v křoví a kapradí nedaleko od ní. Nic tam však znovu neviděla.
Pobrala neznámého na nohy a pomohla mu do vesnice.
Vzala ho nejprve k sobě.
Sice jí před branou pomohli hlídači ale ona jako jedna z hlavních ošetřovatelek si vydupala svou, že musí zůstat u ní.
Líbil se jí. Dala mu najíst a on se jí představil jako Asariel.
Za nějaký čas se Akalia šla jednu noc

vyzpovídat otci Wulfovi. Přišla dovnitř chrámu a rovnou do buňky na zpověď.
Otec už tam čekal.
-„Čekal sem tě mé dítě," promluvil na ni.
-„Otče, zamilovala jsem se do Asariela a chtěla bych se s ním vzít. Přála bych si, abyste nás oddal tady v kostelu."
-„Dobře mé dítě a kdy?"
-„Za týden ode dneška."
-„Dobře tedy," domluvili se.

Akalia si sehnala hedvábné šaty, tak překrásné!
Došla do kostela s Asarielem.
Byl zrovna měsíc v úplňku.
-„Otče?"
Ptala se do ticha chrámu.
-„Otče?"
Šla do Wulfovi komnaty.
Slyšela, jak se tam pomalu modlí. Potichu.
-„Bože Hypnosi, vím, že jsem neposlechl tvé rady a zklamal sem tě, tento čin si zasloužím, toto prokletí. Hypnosus," dokončil modlitbu.
V tu chvíli hodiny na kostelu začaly odbíjet půlnoc a Hydra rozehrála svůj varhanní koncert.
Otec vyšel ze své modlitebny.
-„Co tu děláš Akalio?"
Rozrušil se Vitavéz a rychle si zahalil jizvy na

svém těle hábitem.
-,,Běž do chrámu, provedeme obřad," poručil ji.
Udělala tak.
Už tam čekal Asariel.
Přišel otec Wulf a obvázal jim ruce stuhou.
-,,Nechť jste svoji," pronesl.
Oba milenci se políbili.
Kastelán na věži odbil první hodinu ranní a dovnitř dopadly první jasné až přízračné paprsky měsíce.
-,,Ááá," začal šílet otec. Trhal si hábit a měnilo se mu tělo v mohutné chlupaté monstrum.
Akalia začala křičet ale její křik utichl po jednom zakousnutí lukánthroposa Vitavéze.
-,,Né!"
Rozzuřil se Asariel.
Vytasil svůj meč a zaryl jej lukánthroposovi pod kůži. Zvíře se rozvilo a packou mužovi vyrazilo meč z ruky. Zůstal v něm zapíchnutý až do chvíle, kdy se bestie napřímila a pokusila se muži udeřit ránu.
Asariel ale věděl jak používat své reflexy a vyhnul se tedy pacce.
Zasadil bestii ránu do břišních svalů. Zavrčela, chtěla muže kousnout, ale byl moc rychlý. Utekl ji z dosahu, aby si mohl namočit svůj meč do svěcené vody. Hypnos mu ho skrze ni

postříbřil. To už bestie stála za ním a chtěla si jeho lidskou hlavu celou nacpat do své rozevřené tlamy.
Na poslední chvíli se ale Asariel stačil otočit a i se švihem, který nabral v piruetě a uťal ji v předloktí celý pařát, který záhy odletěl stranou.
Znovu zavila.
Sekl ji přes čenich. Znovu a znovu.
Snažila se chránit svou druhou prackou, ale i o tu postupně přišla. Takovou sílu měl Asariel, kterou získal ze svého nitra.
Bestie měla rozšlehaný obličej na plátky, důkladně nafiletovaný. Držel pouze na lebce a ještě silou vůle. Lebku však měl poničenou až na mozek, kterému bylo uštědřeno několik posledních ran. Krev a kousky masa létaly vzduchem.
Asariel byl celý od krve.
Stejně tak tekla po zemi chrámu a spojovala se s krví Akalie.
Asariel padl na kolena a brečel. Brečel a naříkal.
Luna zářila pro tisíce vlků v lesích okolo chrámu a proto se z Asarielových ran od bestie začaly nořit štětiny srsti.
Hydra stále hrála na varhany.

Šum obrazovky melmetru upozornil na konec grafického scénáře. Druhý ukazoval stoprocentní stupeň vysokofrekvenčního magnetismu.
Arkadios stál nad hrobem Akalie za kostelem vedle stínu entity a mířil svým melmetrem na hrob, který mu říkal, že se tam nachází anomálie.
Bludy se stále více sbíhaly kolem kostela.
Tady nezůstane. Musí jít zpátky.
Konečně získal dostatek síly i odvahy k otevření těch dveří chrámu. Uslyšel, jak se znovu rozehrály varhany. Měl pocit, že vážně zešílel.
Všude kolem něho létaly erby jako věční hosté tohoto místa.
Arkádios byl svědkem něčeho nevysvětlitelného, ale díky jeho melmetru to celé zaznamenával. Objevil se lukánthropos v podobě svého ducha, své podobizny i sebe samého, jako fresky na stropě kostela. Mezi posvátnými symboly se tam pohyboval ten duch se srstí naježenou.
Lukánthropos slezl po stropě a římsách dolů k oltáři.
Nemrtvá Hydra stále hrála noty do nekonečna své věčnosti, jak souboj lítý začal i skončil.
Do chrámu vkročil Asariel i se svým stříbrným

mečem.
Zkřížil jeho sílu se sílou bestie, tak jako před staletími.
Drápy a divoká nespoutanost síly přízračného lúkanthropose proti postříbřené oceli.
Arkádios to pozoroval celé. Nebylo poprvé, kdy se setkal s vlkodlaky. Vzpomněl si na případ z historie Petera Stumppa, který byl také řešit, ještě když byl zapsaný na půdě paralogického ústavu.
Toto bylo ale něco zcela jiného, zjevil se uprostřed gotického příběhu.
Akália se zhmotnila také v ducha, povstala u oltáře a tam uvězněná ve svém astrálním těle čekala, jak souboj dopadne. Volala na svého milého, ten se k ní ale musel nejprve probojovat.
Vitavéz ve své bestiální podobě dokázal to, co před staletími ne. Asarielova zbraň se mu podařila zničit. Uchopil ji do svých pařátů a silou vší zlosti ji rozdrtil i přes to, že to viditelně zraňovalo jeho astrální tělo.
Zapomněl však na to, že ho i zranil, ještě v těch dávných časech.
Asariel se tedy nebál postavit se bestii i svou bestiální formou.
Nyní tu stály lukánthroposové dva, oba v astrálním těle. Pustili se do sebe hlava nehlava

a jen ztěží by se někdo dokázal v téhle mele vyznat. Všude lítaly kusy srsti a kůže. Házeli sebou z jednoho konce chrámu na druhý a poničili většinu už ztrouchnivělých lavic.
Vitavéz se znovu objevil na stropě chrámu a Asariel ho následoval a z ničeho nic byly venku na věži chrámu.
Arkádios musel vyjít ven, aby mohl ten souboj sledovat.
Pod oběma se lámala prastará střecha a jejich těžké zvířecí nohy lehce sklouzávaly dolů k zemi, či střeše chrámu, která byla už tak dosti děravá.
Vitavéz natáhl své drápy a chytil Asariela silně za krk až mu z něho tekla jeho krev, která byla ale stejně průsvitná, jako jejich těla.
Asariel se pokoušel bránit a drápal jak mohl přesto si ho ale Vitavéz vynesl až na samotný vrchol věže chrámu boha Hypnose. Zde to chtěl ukončit jednou pro vždy.
Nastalo však panoráma průtrže mračen a krvelačnou bestii zaslepil paprsek slunce.
Zajíkla se a polevila stisk Asarielova hrtanu.
Ten okamžitě využil situace a levou zadní packou se odrazil od Vitavézovi hrudi do salta hlavou dozadu, při kterém mu stihl tou samou levou zadní ještě uštědřit kop do spodní čelisti jeho nenažrané tlamy.

Poté se obě bestie ocitli ve volném pádu z věže chrámu dolů.
Asarielův pád zpomalila ztrouchnivělá střecha, pod kterou už se nacházeli pouze útroby chrámu a Vitavéz spadl přímo před vchod na tvrdou dlažbu k nohám Arkadiose.
Renegát paralogiků se nezalekl, věděl, že to je pouze přízrak, který se navíc před ním rozpustil v nicotu jeho existence. Ani entita ani anomálie, pouhý přelud či duch s nevyřízenými účty táhnoucími se dlouhá staletí s ním a jeho nespasitelnou duší. Až doteď.
Arkadios musel ještě jednou zamířit dovnitř chrámu.
Asariel v bestiální formě zde ležel umírající u oltáře, jeho milé v objetí. Tentokrát si své pozice vyměnili. On umíral a ona naříkala. Hydra stále hrála na varhany někde v patře chrámu.
I tyto duše se konečně setkali a mohli spolu odejít do nebes za jejich bohem Hypnosem do jeho nebeského chrámu. Obě postavy se vypařily v cárech vzduchu.
Až nyní mohl Arkadios opustit toto místo prorostlé paranormálními sílami.
Otočil se zády k oltáři boha Hypnose a pomalými zato však jistými kroky se vydal nazpět skrz vesničku, či maloměstečko

uprostřed hor a lesů patřícím divoké zvěři.
Postupoval stejnou cestou, jako sem přicházel. Kolem domu Akalie i přes rozpadlou městskou bránu. Kam věděl, že se už raději nezastaví byl Uranův hostinec. Pouze cestou kolem nakoukl dovnitř, Uran stál za svým barem a umýval půllitr od piva v tichu, jaké zůstává po smrti. Byl to pouhý přízrak přesvědčený o své vlastní existenci.
Arkádios pokračoval dál cestou kamennou ke svému povozu.
Melmetr mu ukazoval jasnou hranici, že na vrcholu tohoto místa se musel zbláznit, i on měl takový pocit, po tom co zažil, přesto ale byl stále živý.
I nyní si vzpomněl na učení z ústavu paralogiků, na slova samotného Hyperiona:
-„Hranice mezi genialitou a šílenstvím je tak tenká, že jen stěží odhadnete, na jaké straně se nacházíte. Proto si pamatujte:
cennější živý blázen, než mrtvý genius."

ORNITOLOCOLOGIE

Silvius Felix, známý ornitolog a badatel ležel na zádech a pozoroval spodky listů stromů v džungli. Měl ruce za hlavou a přemýšlel jaké by to bylo vidět i nějakého jiného ptáka, než ty exotické, kteří tu ustavičně poletují a dělají ty své skřeky a klapání zobáky, klování do stromů, pojídání para ořechů a tak dále. Mohli bychom u jejich činností sedět až do rána.

Pan Silvius jen sledoval a poslouchal ptactvo dokud nespatřil jednoho opeřence, co vypadal jako nějaký pták z druhohor. Obří káně, či sokol nebo snad dokonce orel.

Zaostřil, aby tomu mohl alespoň trochu uvěřit, že je to opravdu Hromopták. Jak mu svítilo slunko do očí, tak se ta čmouha rychlostí přibližovala k němu až nakonec něco dopadlo na jeho brýle.

Bylo to hovno. Velké smradlavé a mazlavé.

Vstal, aby se otřel, ale jen mu to ještě víc zamazalo dioptrické brýle.
Musel pryč z kopce dolů, kde teče potok.
Cesta poslepu ale není nijak procházka růžovým sadem, skutálel se technikou sudů dolů až do toho potoka.
Všechno zlé je pro něco dobré.
Umyl si obličej i potrousněné brýle. Dokonce nebyly ani moc poškrábané.
Náhle zaslechl jiného ptáka. Pozemního.
Slepice z prvohor - Hrůzopták dvouprstý naproti němu ve vodě lovil ryby.
Byl to snad jen Kasuár?
Asi dostal úžech po tom, co byl dlouho na sluníčku.
Náhle vedle něho přistál další pták a napil se vody.
Tak šílí nebo se mu to jenom zdá?
Ptal se sám sebe Silvius a opláchl se ještě vodou, aby se probral, ale pták tam furt stál.
Vypadal úplně přesně jako Kerýt, požírač mozků, nebo také Namibijský supodrak.
Oba byli velcí s rozlehlými křídly a dlouhatánským zobákem.
Nebyl si jistý zda to byl ten či onen a tak se raději pomalu a co nejtišeji plazil z potoku ven.
Oddechl si až pár metrů od potoku schovaný v džungli, tu ale nad sebou uslyšel podivné

zvuky. Zvedl tedy hlavu, aby spatřil toho ptáka, opředeného legendami, samotného Kongamato, s hlavou podobnou lebce.
Pták si ho prohlížel jedním okem ve skoseném úhlu své hlavy. Snad jen nezaútočí, modlil se ke všem bohům, co znal Silvius.
Náhle otevřel zobák a vydal hrůzostrašný poryv přímo na ornitologa.
Dal se do střemhlavého sprintu napříč džunglí, věděl, že za několik set metrů musí skončit.
Celý udýchaný vyběhl z houštiny a na dlouhém travnatém palouku někde v horách popadal dech.
To bylo o fous. Oprášil se a s nedůvěrou v nebesa se stále rozhlížel okolo sebe. Vydal se zpátky do vesnice s jedinou myšlenkou. Vzpomněl si, že jeho mladistvou láskou byla kryptozoologie.

Na Miskatonické univerzitě tady v *Arkhamu* máme nové křídlo. Jeho zvláštností je expozice, která lemuje chodby učeben. Jsou to přesné modely příšer, které Lovecraft popisuje ve svých novelách.
Každá z nich je na mosazném podstavci.
Rád si je chodím prohlížet, jsou skvělým způsobem zpracovány ruční technikou.
Ony jsou jedním z hlavních důvodů, proč jsem kvůli nim stále chodil na všechny přednášky pozdě, přesto, že mně hodiny filozofie přesvědčily o tom, že čas je pouhá iluze a tak mi byla zase naopak předlouhá historie dobrým společníkem.
I nyní znovu nestíhám a zde stojí miniatura tohoto krále *vnějších bohů*, těch příšer, které za mou opožděnost mohli.

Azathoth, bůh slepý idiot. Hemžící a točící se masa chapadel rozprostírajících se do nemožných rozměrů.

Jeho chapadla vylézají z tajemného uskupení tisíce očí různých velikostí a obřích nekonečně hlubokých tlam plných milionů špičatých zubů v řadách za sebou uspořádaných do kruhu. Vznáší se někde v centru galaxie, jak ho *H. P. Lovecraft* popisoval.

Je nazýván také *ten ledový*, *nukleární chaos*, *démon sultán* nebo *hluboká temnota*.

Všechny jeho názvy jsou jakýmsi básnickým pojmenováním konce časů, v čemž tkví jeho samotná podstata. On je stále-se-měnící vesmírnou entitou, bohem, jenž udává existenci celého nám známého vesmíru.

Podle proroctví se má jednoho dne v daleké budoucnosti *probudit*, nebo také *procitnout ze slepoty.* Tam jsou slova skladby budoucnosti k polehčení-hodnosti.

Jeho znovuzískání síly má nejistý ráz na celý časoprostor, dokonce i touto událostí končí celá historie Miskatonické univerzity. Paradoxně jí ale i začíná, neboť on byl stvořen společně s vesmírem, takzvaným *velkým třeskem.*

Další tu je *Nyarlathotep* - stojí o pár metrů dál, pokud půjdete stále tou dlouhou chodbou.

Je nazýván také *plazícím chaosem,* nebo *černým*

faraonem. I on se jakožto stále-se-měnící kosmická entita a *vnější bůh* v dokumentacích liší a tak je tu jeho pouhá plastická busta. Lidský hrudník i ramena z kterých vylízá delší krk a na něm humanoidní hlava přetransformovaná do tvaru obrovského stočeného chapadla. Jeho z poloviny lidský výraz v obličeji by se dal popsat pouhým pocitem běsu. I jeho, jako každého z *vnějších bohů*, uctívají různé kulty po celém světě, pouze ale on, jediný z nich, mluví lidským jazykem a i nejen tím je lidem podobný.

Naprostým opakem je *Yog-sothoth, jedno ve všem a všechno v jednom.*
Nejčastěji bývá popisován jako nebeská kolekce svítících sfér. Tento *vnější bůh* žije paralelně od celého vesmíru a je uzavřen ve svém vlastním para-kosmu. Přesto, že vidí vše a ví vše, nezasahuje do dění okolního vesmíru. Je to kosmická entita obrovských zkušeností a vědomostí, možná proto může tak snadno uvést bytosti, které jdou jejím směrem v šílenství.
Proto je také známá tím, že za ní mohou jednat pouze takzvaní avataři, které si sama ochotně volí, jako své velvyslance. Obyčejně to bývají *staří bohové,* kteří mohou ohýbat

časoprostor a pomocí svých kultů uctívačů oddávat této entitě dary.
O několik kroků dál stojí nádherné vyobrazení *Yiga, otce hadů*, který hrdě a silně stojí na svém podstavci, tak jako staro-summerská bohyně *Tiamat* a *Temnota*, sourozenec *Magnum Inominatum (Bezejmenná mlhovina)*, stojí v jeho rodinném stromě jako matka a otec.
Jako plazo-humanoidní stvoření má lidskou postavu potaženou šupinami, ocas a hadí hlavu.
Díky své známosti přeměňovat zabité na jemu podobné, tedy na plazy, je posuzován jako jeden z *prastarých*.
Dále tu máme *prastarou věc* nazývanou *Shoggoth* - amorfní, beztvaré stvoření ucelené z protoplasmy, očí, rozzuřených, věčně hladových chřtánů a chvějících se chapadel. Podceňované stvoření, ovšem dokáže zarůst i celý jeskynní komplex.
Jeho význačnou schopností je volání:-„*Tekeli-li! Tekeli-li!*"
Je mimozemského původu a byl geneticky vypěstován za účelem bezmyšlenkovitě obhospodařovat území pro jejich pány. Jeho tělo bylo dokonale vychované k práci jak na pevnině, tak na moři a jeho disciplína byla kontrolována pomocí hypnotické sugesce.

Po nějakém čase si ale pomocí evoluce vytvořil vlastní podvědomí o tom, jakou roli ve své mimozemské společnosti zastává.
S tou nebyli spokojeni. Zjistil, že jeho bratři a sestry stejně jako on, je pouhým otrokem.
Časem přerostl své pány, kteří bez těchto svých otroků nedokázali udržovat své infrastruktury pod kontrolou a tak byly zahubeni svými vlastními výtvory. Tyto stvoření se běžně po vesmíru užívají na pomoc při práci, pouze na planetě Zemi se dokázali osvobodit a nyní žijí svobodně ukrytí někde před svými pány, kteří mají tu moc je znovu zotročit.
Teď uděláme jen pár kroků a spatříte stvoření nazývající se Cthulhu[2], prastarý *bůh* spící v hlubinách oceánu. Oproti jiným pozemským stvořením je obrovský a božský, říká se, že je dokonce největší ze všech, co kdy obývali planetu zemi. Má lidské tělo s dračími křídly a slizkou plazí kůži která se pod hladkou hlavou s obřími barevnými oči, které ve vás mohou pouhým pohledem probudit šílenství, mění v směť chapadel, která se ustavičně svíjejí a natahují po něčem, co mohou spořádat.
On, i jeho *otec Dagon* a *matka Hydra*, jsou jedinými *Hlubokými* a skutečně i *Obřími*, kteří

---

[2] VÝSLOVNOST - *KA-THU-LU*

jsou nazýváni *svaté trio* oceánských ras a tvorů. Na světě stále existují kulty lidí nebo lidských hybridů zmutovanými s *Hlubokými*, kteří je uctívají svými obětmi, které se často nebojí dát ze svých řad. Známým je například *Esoterický řád Dagonův.*

Dagon je enormně přerostlý groteskní humanoidní stvoření s něčím připomínajícím rybí obličej, mlaskající žábry a šupinatou slizkou kůží.

Matka Hydra je kolosální *Hluboká,* humanoidní stvoření prokleté po celý svůj život narůstat do obřích rozměrů. I z toho důvodu je pokládána za *Prastarou bohyni* oceánů a života vyvíjejícím se v něm.

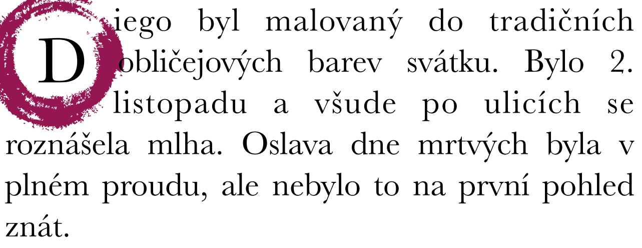
I tato trojice má své předky v rodokmenu *vnějších* bohů. Přesněji Cthulhu, který některé své schopnosti zdědil po *vnějších bozích*.

Více se dozvím teď na přednášce *miskatonické historie,* kam jdu zase pozdě.

DEN MRTVÝCH

Diego byl malovaný do tradičních obličejových barev svátku. Bylo 2. listopadu a všude po ulicích se roznášela mlha. Oslava dne mrtvých byla v plném proudu, ale nebylo to na první pohled znát.

Město se zdálo být liduprázdné.

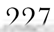
Alespoň v ulicích. Jen někde v daleké hloubce velkoměsta zněly exploze ohňostroje.

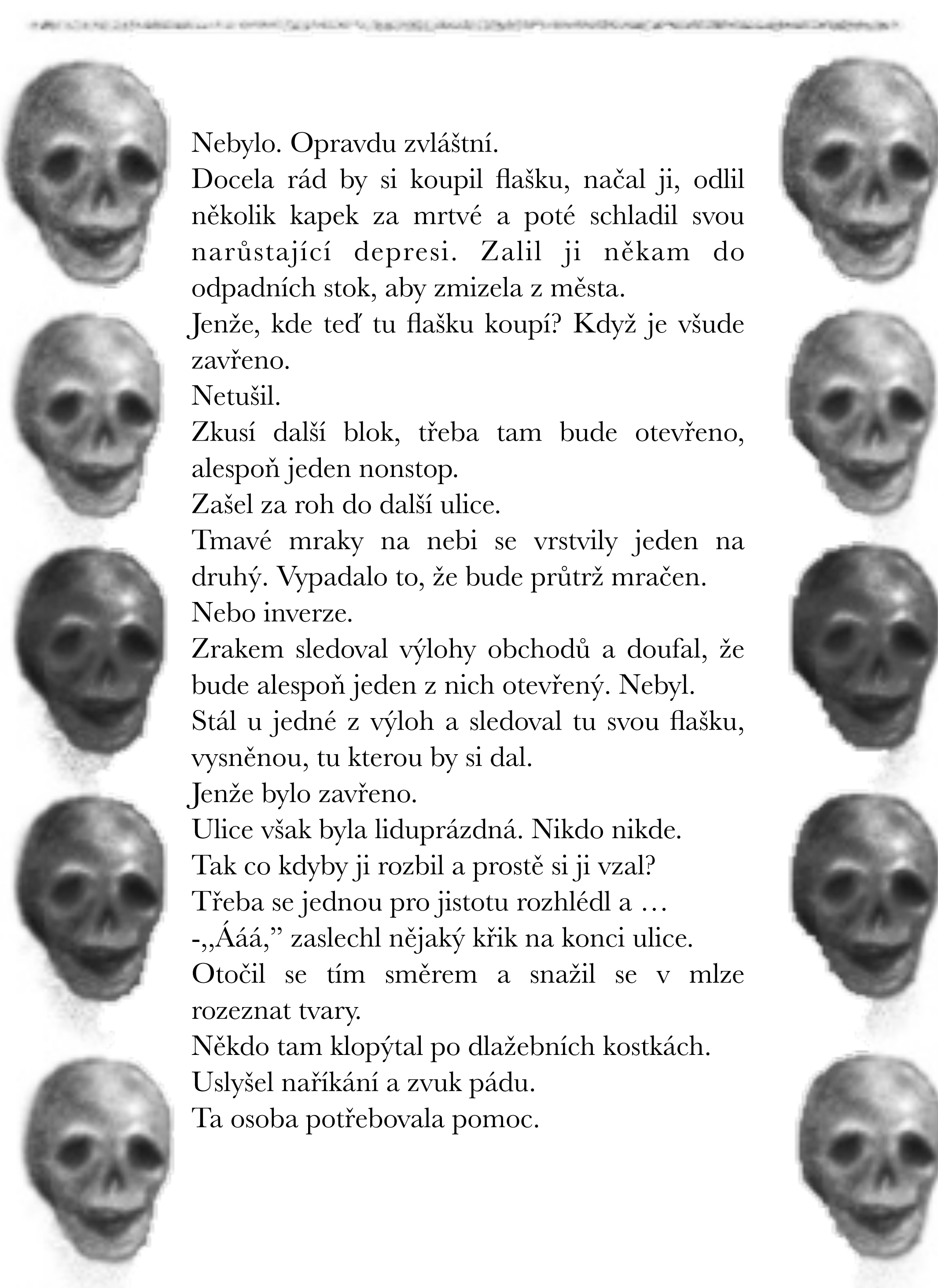
Bylo sychravo a divoký vítr hnal opadané všebarevné listí podél chodníků.

Zvláštní, proč tu nikde nikdo není?

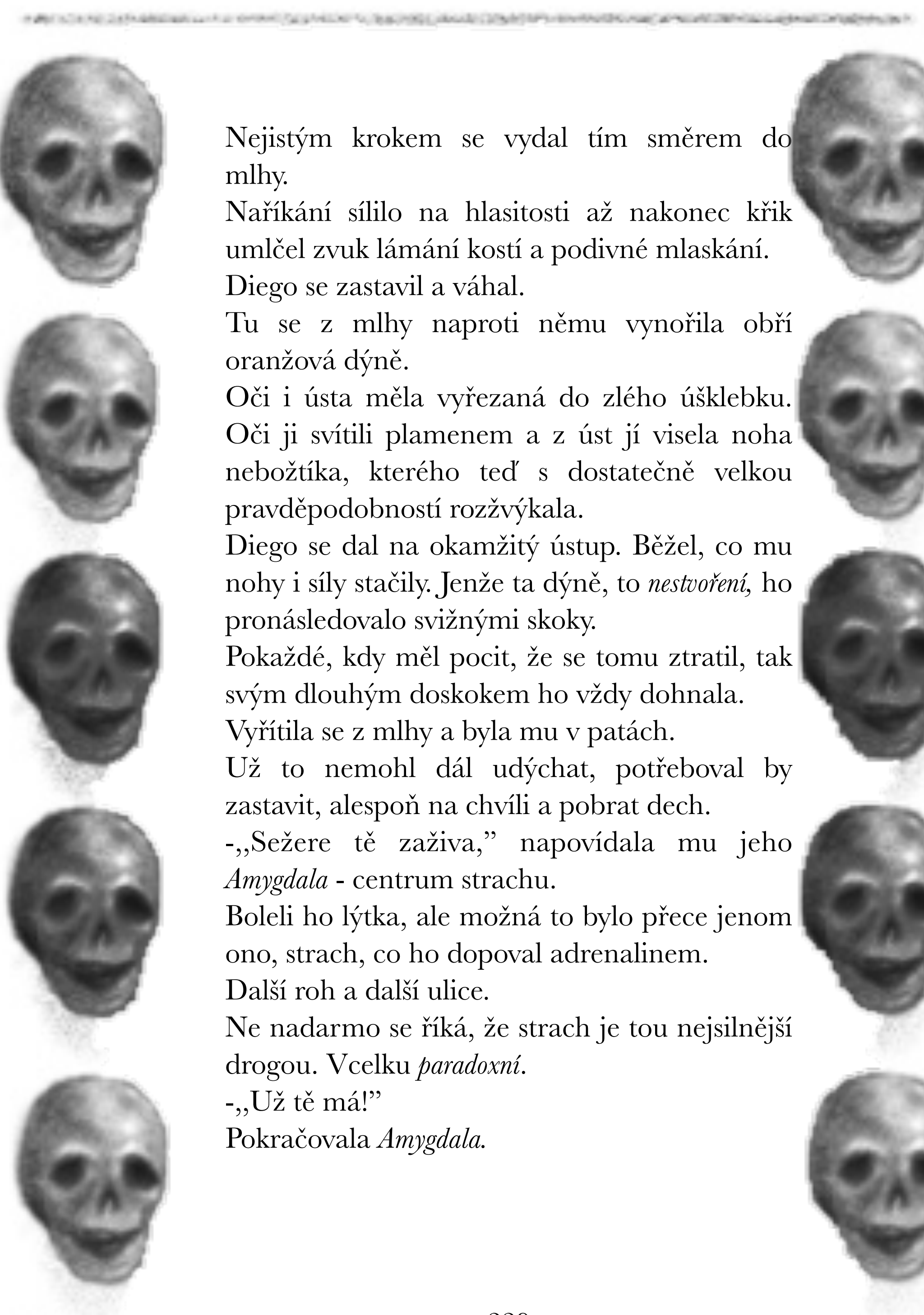
Procházel ulicí a rozhlížel se, zda někde neuvidí alespoň živáčka.

Přišel si divně takhle namalovaný a ustrojený sám. Prohlížel podniky, které lemovaly ulici za ulicí a nahlížel dovnitř, zda není otevřeno.

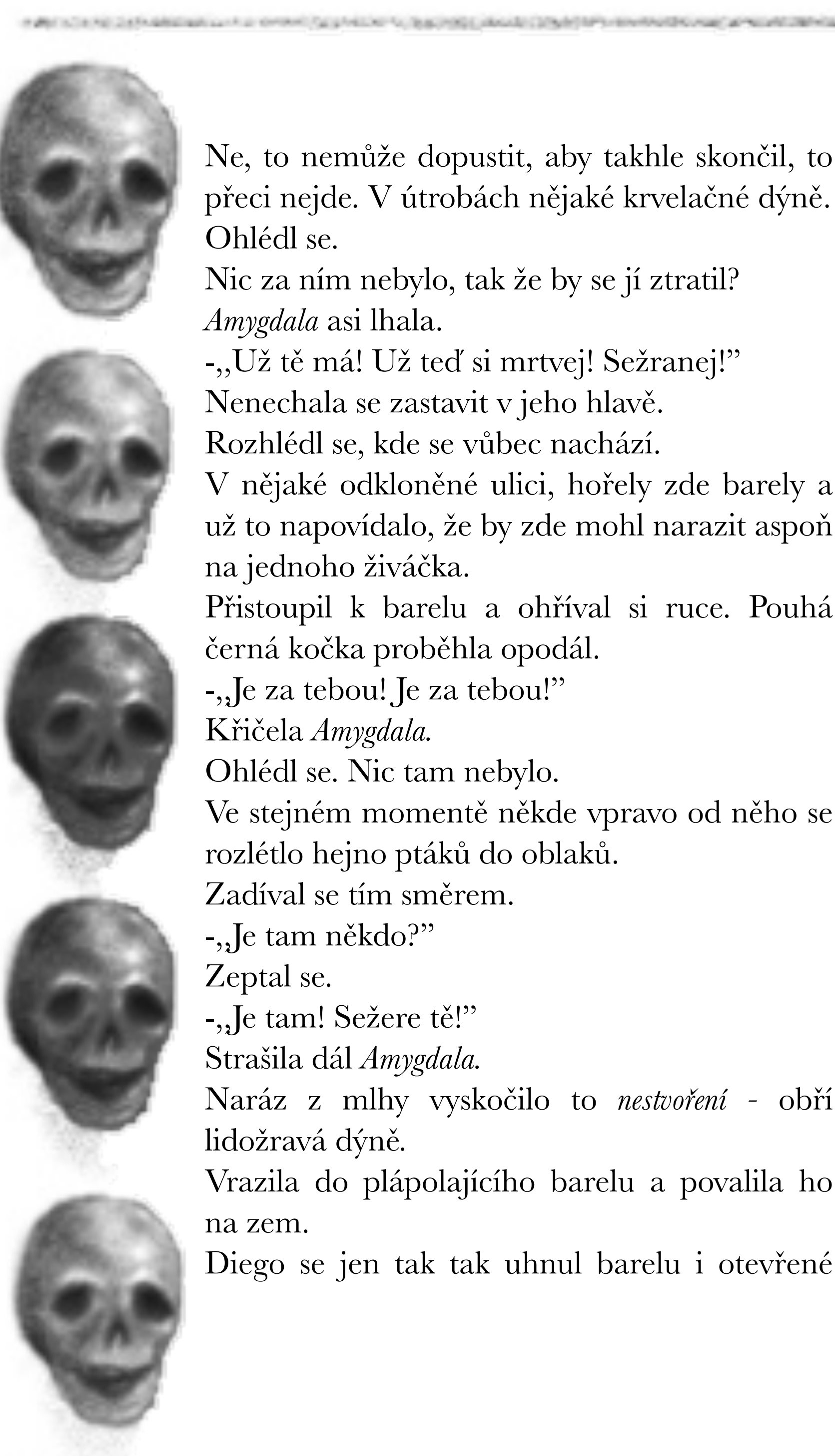

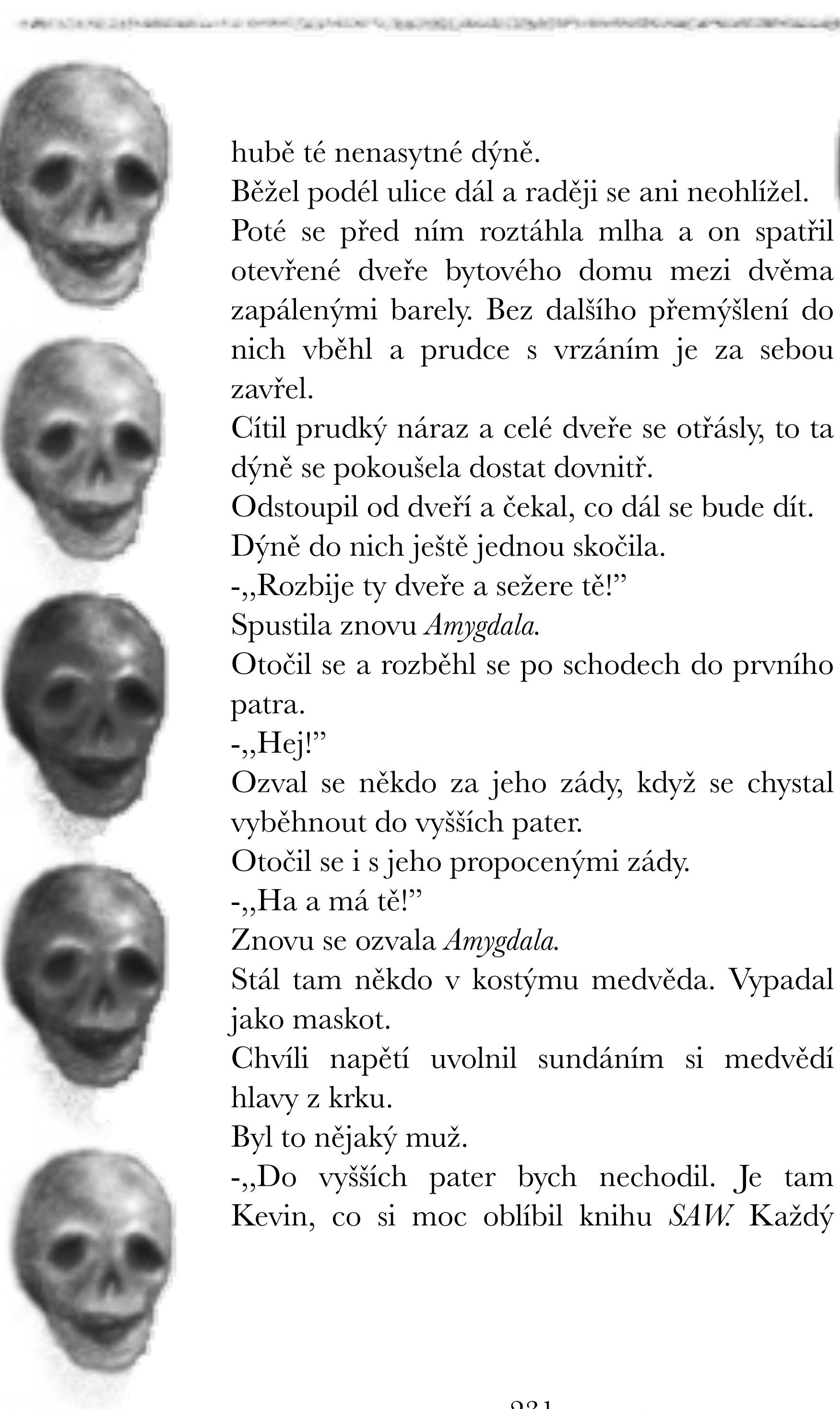
Nebylo. Opravdu zvláštní.
Docela rád by si koupil flašku, načal ji, odlil několik kapek za mrtvé a poté schladil svou narůstající depresi. Zalil ji někam do odpadních stok, aby zmizela z města.
Jenže, kde teď tu flašku koupí? Když je všude zavřeno.
Netušil.
Zkusí další blok, třeba tam bude otevřeno, alespoň jeden nonstop.
Zašel za roh do další ulice.
Tmavé mraky na nebi se vrstvily jeden na druhý. Vypadalo to, že bude průtrž mračen.
Nebo inverze.
Zrakem sledoval výlohy obchodů a doufal, že bude alespoň jeden z nich otevřený. Nebyl.
Stál u jedné z výloh a sledoval tu svou flašku, vysněnou, tu kterou by si dal.
Jenže bylo zavřeno.
Ulice však byla liduprázdná. Nikdo nikde.
Tak co kdyby ji rozbil a prostě si ji vzal?
Třeba se jednou pro jistotu rozhlédl a …
-„Ááá," zaslechl nějaký křik na konci ulice.
Otočil se tím směrem a snažil se v mlze rozeznat tvary.
Někdo tam klopýtal po dlažebních kostkách.
Uslyšel naříkání a zvuk pádu.
Ta osoba potřebovala pomoc.

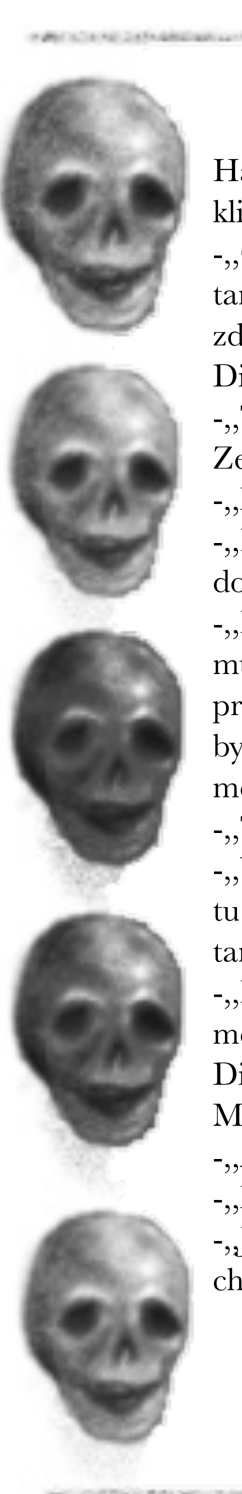
Nejistým krokem se vydal tím směrem do mlhy.
Naříkání sílilo na hlasitosti až nakonec křik umlčel zvuk lámání kostí a podivné mlaskání.
Diego se zastavil a váhal.
Tu se z mlhy naproti němu vynořila obří oranžová dýně.
Oči i ústa měla vyřezaná do zlého úšklebku. Oči ji svítili plamenem a z úst jí visela noha nebožtíka, kterého teď s dostatečně velkou pravděpodobností rozžvýkala.
Diego se dal na okamžitý ústup. Běžel, co mu nohy i síly stačily. Jenže ta dýně, to *nestvoření,* ho pronásledovalo svižnými skoky.
Pokaždé, kdy měl pocit, že se tomu ztratil, tak svým dlouhým doskokem ho vždy dohnala.
Vyřítila se z mlhy a byla mu v patách.
Už to nemohl dál udýchat, potřeboval by zastavit, alespoň na chvíli a pobrat dech.
-„Sežere tě zaživa," napovídala mu jeho *Amygdala* - centrum strachu.
Boleli ho lýtka, ale možná to bylo přece jenom ono, strach, co ho dopoval adrenalinem.
Další roh a další ulice.
Ne nadarmo se říká, že strach je tou nejsilnější drogou. Vcelku *paradoxní.*
-„Už tě má!"
Pokračovala *Amygdala.*

Ne, to nemůže dopustit, aby takhle skončil, to přeci nejde. V útrobách nějaké krvelačné dýně.
Ohlédl se.
Nic za ním nebylo, tak že by se jí ztratil?
Amygdala asi lhala.
-„Už tě má! Už teď si mrtvej! Sežranej!"
Nenechala se zastavit v jeho hlavě.
Rozhlédl se, kde se vůbec nachází.
V nějaké odkloněné ulici, hořely zde barely a už to napovídalo, že by zde mohl narazit aspoň na jednoho živáčka.
Přistoupil k barelu a ohříval si ruce. Pouhá černá kočka proběhla opodál.
-„Je za tebou! Je za tebou!"
Křičela *Amygdala.*
Ohlédl se. Nic tam nebylo.
Ve stejném momentě někde vpravo od něho se rozlétlo hejno ptáků do oblaků.
Zadíval se tím směrem.
-„Je tam někdo?"
Zeptal se.
-„Je tam! Sežere tě!"
Strašila dál *Amygdala.*
Naráz z mlhy vyskočilo to *nestvoření* - obří lidožravá dýně.
Vrazila do plápolajícího barelu a povalila ho na zem.
Diego se jen tak tak uhnul barelu i otevřené

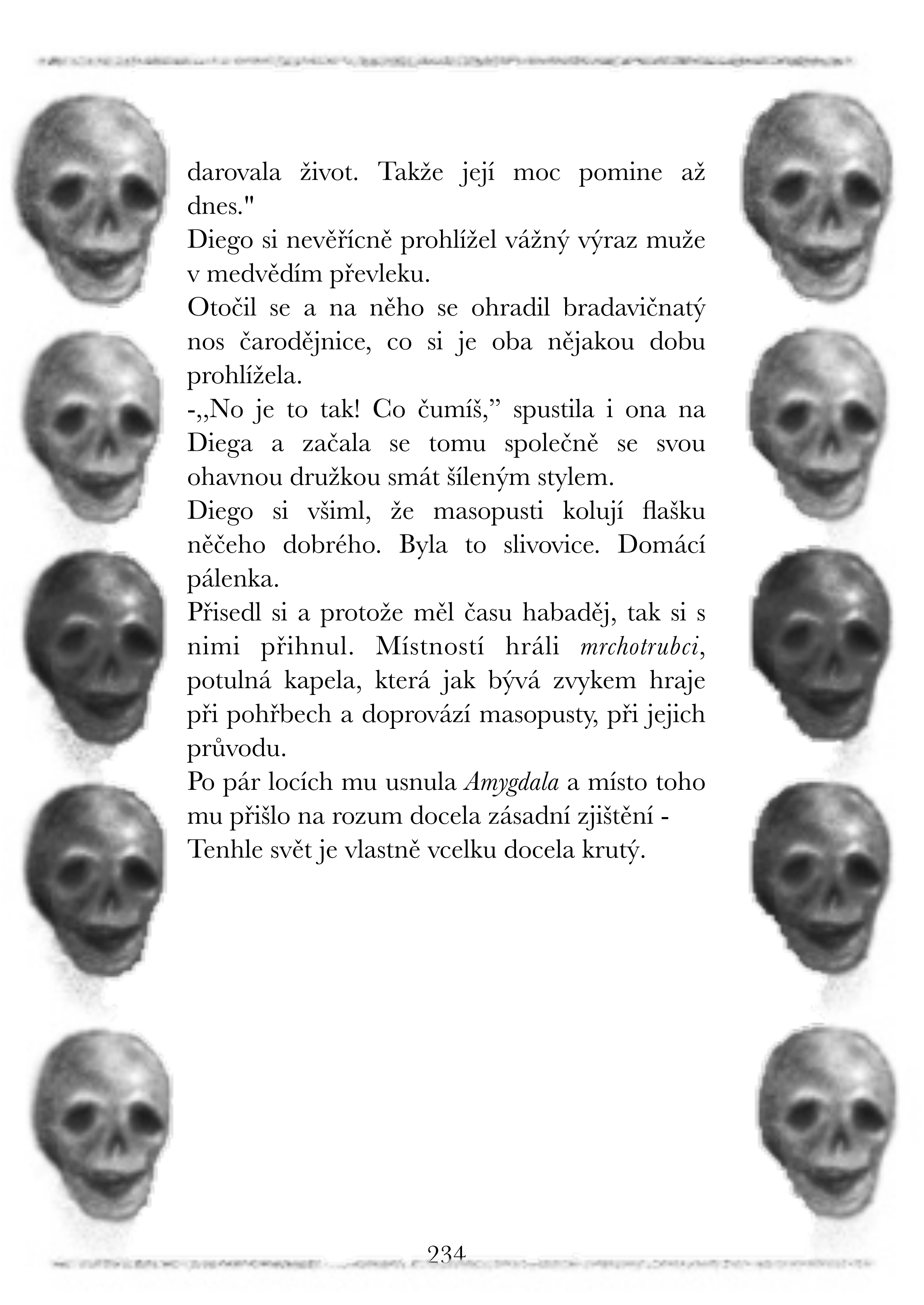
hubě té nenasytné dýně.
Běžel podél ulice dál a raději se ani neohlížel.
Poté se před ním roztáhla mlha a on spatřil otevřené dveře bytového domu mezi dvěma zapálenými barely. Bez dalšího přemýšlení do nich vběhl a prudce s vrzáním je za sebou zavřel.
Cítil prudký náraz a celé dveře se otřásly, to ta dýně se pokoušela dostat dovnitř.
Odstoupil od dveří a čekal, co dál se bude dít.
Dýně do nich ještě jednou skočila.
-„Rozbije ty dveře a sežere tě!"
Spustila znovu *Amygdala.*
Otočil se a rozběhl se po schodech do prvního patra.
-„Hej!"
Ozval se někdo za jeho zády, když se chystal vyběhnout do vyšších pater.
Otočil se i s jeho propocenými zády.
-„Ha a má tě!"
Znovu se ozvala *Amygdala.*
Stál tam někdo v kostýmu medvěda. Vypadal jako maskot.
Chvíli napětí uvolnil sundáním si medvědí hlavy z krku.
Byl to nějaký muž.
-„Do vyšších pater bych nechodil. Je tam Kevin, co si moc oblíbil knihu *SAW.* Každý

Halloween si hraje na *Jigsawa*," řekl muž klidným ale varovným hlasem.
-„Celý vršek tohoto domu je plný pastí. To, že tam je doma a je tam sám nemusím ani zdůrazňovat," dodal.
Diego k němu přistoupil.
-„To má být nějaký vtip?"
Zeptal se.
-„Ne, opravdu. Je tam zapastěnej."
-„Pokud vím, tak Kevin bydlí v tom velkém domě v té lepší čtvrti."
-„Býjvávalo! Šli po něm tolik paparazzi, že se musel usadit někde jinde, už toho na něj bylo prostě moc. Nemůžeme mu to brát za zlé, on byl vždycky takový," vysvětlil muž v obleku medvěda.
-„Takže to jsem zavítal na squat?"
-„V podstatě jo. O dům se nikdo nestará, jen tu přebývají různé typy lidí. Co to bylo za rány tam dole?"
-„Bude to znít neuvěřitelně ale pronásledovala mě obří hladová krvelačná dýně," shrnul Diego.
Muž se chytil medvědí tlapou za hlavu.
-„Ach ta dýně! Nedostala se dovnitř, že ne?"
-„Ne ne. Jak o ní víte?"
-„Jo. Hele pojď sem, nebudeme tu přece na chodbě," vyzval Diega k němu do bytu.

Bylo v něm mnohem více lidí. Všichni měli masky. Byly různé, dokonce takové *slovanské* tradiční i nevídané.
-„To tu jste všichni od Halloweenu?"
Ptal se Diego.
-„Ne, jen někteří - čarodějnice, myslím, zbytek jsou tu už od masopustu."
-„Cože?"
-„No, čekáme na svou chvíli. Na příchod jara."
-„Aha," divil se Diego.
-„A ty si takhle zmalovaný proč?"
-„Slavím *Dia de los Muertos*, *Den mrtvých."*
-„No jasně, Dušičky!"
Ozvala se jedna z čarodějnic.
-„Mohl bys mi vysvětlit, to s tou dýní?"
Zeptal se Diego muže v medvědu.
-„No, to můžu. Je to přebytek z Halloweenu, úderem dnešní půlnoci by měla přestat žít," vysvětlil ve stručnosti.
-„A jak je to vůbec možné?"
Zajímal se dál Diego.
-„Za to můžou tyhle darmohuby!"
Ukázal na čarodějnice.
-„Zase slavili ten svůj potrhlec svátek. Obětovali pár nevinných děcek a hleď, máme tu obří masožravou dýni, co terorizuje celé město. A nejlepší na tom je, že sežrala i tu samou čarodějnici, co ji vyvolala, nebo tedy

darovala život. Takže její moc pomine až dnes."
Diego si nevěřícně prohlížel vážný výraz muže v medvědím převleku.
Otočil se a na něho se ohradil bradavičnatý nos čarodějnice, co si je oba nějakou dobu prohlížela.
-„No je to tak! Co čumíš," spustila i ona na Diega a začala se tomu společně se svou ohavnou družkou smát šíleným stylem.
Diego si všiml, že masopusti kolují flašku něčeho dobrého. Byla to slivovice. Domácí pálenka.
Přisedl si a protože měl času habaděj, tak si s nimi přihnul. Místností hráli *mrchotrubci*, potulná kapela, která jak bývá zvykem hraje při pohřbech a doprovází masopusty, při jejich průvodu.
Po pár locích mu usnula *Amygdala* a místo toho mu přišlo na rozum docela zásadní zjištění -
Tenhle svět je vlastně vcelku docela krutý.

NOVÁ PRÁCE

Získal jsem novou pozici výtahového asistenta. Práce slušně placená v obřím věžáku, kancelářské budově. Plný podnikatelů v drahých oblecích, právníků, investorů, rezidentů, majitelů a tak podobně.
mou jedinou náplní je být oblečen v groteskním obleku s čepicí a mačkat knoflíky pater ve správném pořadí, jaké si návštěvníci zvolí.
Mám rukavičky, tak, jak si dresu ode žádá.
Výtah je dostatečně veliký, aby ve mně první rok nevzbudil ani pomyšlení na mou klaustrofobii. Po roce se ale už začali lehké příznaky projevovat.
Doktor v 78. patře mi tedy předepsal recepis na prášky.

Hned druhý den jsem je začal brát.
Cítil jsem se skvěle, má klaustrofobie byla pryč.
Čekal jsem v přízemí na lid, který bude chtít odvést výtahem, když tu do výtahu vešla smrtka.
Opravdová smrtka.
Vyděšený, že si jde pro mne jsem nebyl schopný pohybu.
-„Poprosím 88. patro," promluvila na mne.
Rozechvělý jsem zmáčkl jedno ze 100 tlačítek poschodí.
Výtah se uzavřel a my jeli nahoru.
Prohlížel jsem si jí celou tichou cestu.
Měla dlouhý černý mundúr s kapucí, z kterého vylézali kosti prstů a držely dlouhou kosu.
Bez jediného slova vystoupila a svezla se dolů.
Říkal jsem si jestli to nebylo z těch prášků. Prohlížel jsem si příbalový leták pro vedlejší účinky, nic ale nenasvědčovalo tomu, že bych to viděl z nich.
Takto se mnou jezdila každý den nahoru i dolů, pokaždé do jiného patra a pokaždé v tom patru někdo zemřel.
Jednoho dne jsem se ji zeptal, kdy si přijde i pro mne.
Otočila na mne svou lebku a vysvětlila mi, že tu budu výtah obsluhovat až do konce dnů této

budovy, že jsem i její služebník. Jsem přece jen obsluha výtahu.

PLÁN

Probudila ho bolest hlavy. Když otevřel oči, stále viděl pouhou temnotu. Nevěděl zda to je z důvodu, že ho tak moc bolí hlava nebo má kolem očí něco uvázané. Pravda však byla očividná. Jen si musel přivyknout na tmu.

Byl v místnosti bez oken.

Ruce, nohy i tělo měl přivázané k tvrdé židli. Zalomcoval, ale židlí to ani nehnulo.

Ach ta bolest hlavy.

Poslední, co si pamatoval, bylo jak ho někdo bouchnul po hlavě. Aspoň myslel. Jeho stav se mohl lehce přibližovat stavu *amnesie.*

No dobře, ale co tu dělá?

Otevřely se před ním dveře. Vysoký obdélník lemovaný světlem. Pak se rozzářil celý a v něm se objevila postava.

Zavřela za sebou a poté stiskla tlačítko na zdi.
Nad uvězněným mužem se rozzářila žárovka a oslepilo ho světlo.
Z postavy se vyklubal muž v kukle.
-„Tak na tebe konečně došla řada. Už jenom čekáme než dorazí expert na mučení. Pak to bude ještě dlouhá chvíle, než pojdeš v ukrutných bolestech," promlouval muž v kukle.
Přivázaný mlčel.
-„Máš žízeň? Či hlad? Tak si ho hlaď a říkej mu malej. Jo vlastně, ty si nemůžeš ani poškrábat prdel," vysmíval se mu zakuklený muž.
Poté se otočil a zabouchl za sebou železné dveře.
Uvězněný byl znovu sám.
Přemýšlel, snažil se přes ukrutnou bolest hlavy vzpomenout si. Za každou cenu. Žárovka nad ním problikla.

Byla s ním tehdy když je přepadli a unesli a byla s ním i celou dobu před tím.
-„To je to, co on chce..," pronesla do ticha okolo, zatím, co si byla donucena kleknout k vykopané jámě pro její tělo.
-„Co si to řekla?"
Zeptal se muž v kukle za ní se zbraní v ruce.

-,,Asi už mluví o bohu," pobavil se další ze zakuklených mužů.
-,,Dejte jí roubík, ať už to tu máme za sebou," dodal další z nich.
-,,Pospíchám domu, za děckama," dodal.
-,,Jo, jasně brácho," řekl ten předešlý a podal něco vypadajícího jako roubík. Kuchyňská utěrka.
-,,To jí tam můžu dát rovnou šišky," okomentoval to ten stojící se zbraní.
-,,Strč jí ho tam!"
Ozval se dvojsmyslně jeden ze zbývajících.
-,,Mluvila jsem o něm," promluvila znovu.
-,,O kom?" Zeptal se zakuklenec.
Dívala se ze zarostlého kopce nad polem dolů na statek, tam kde byl připoutaný a uvězněný Saskie.
-,,Už jí zastřel kurva!"
Přitvrdil ten zakuklenec pospíchající z nich.
-,,Hele! Tu bouchačku mám já a chci si od ní vyslechnout její poslední slova, tady už nám stejně neuteče," řekl ozbrojený a botou jí poklepal svázané nohy lankem.
-,,Celé to jak to teď je, tak to tak chtěl, jdete přesně podle jeho plánu," dodala.
-,,Čího plánu?"
-,,Saskiého," vysvětlila.
-,,To má být vtip? Další intriky? Celou dobu

na něho donášíš nám a teď se z toho chceš dostat," rozmlouval ozbrojený.
-,,Ne, opravdu. Inspiroval se biblí, Ježíšem, já měla být jeho Jidáš," vysvětlovala.
-,,Co tohle má být jako za kecy?"
Povstal jeden rozzlobeně, neboť celou dobu seděl.
-,,Opravdu, chcete tyhle bláboly poslouchat?"
-,,No, stejně máme postupovat podle našich rozkazů," řekl ozbrojený a namířil na ni.
-,,Ne! Počkej tak tohle mně zajímá," složil mu ruku se zbraní k zemi, znovu ten třetí.
-,,Jaký je jeho plán? Nechat tě zastřelit a jeho umučit?"
Vyptával se.
-,,Opravdu? Nejdřív si pospíchal a teď se s ním vybavuješ," začínal být naštvaný ten ozbrojený.
-,,Hele, tohle je důležitý!"
-,,A v čem prosím tebe? Vždyť si takhle snaží získat čas!"
Začali se spolu hádat dva v kuklách.
Třetí ihned také vyskočil, nechte toho! Podívejte!"
Ukazoval dolů z kopce. Nad statkem se vyrojilo velké černé mračno plné krupobití. Vítr se velmi zvedal. Za to mohla inteligence *Hydriel*,

kterou podvědomě přivolal Saskie a *Coradiel*, kterého ovládala zase Josefína.

Saskie intenzivně soustředil myšlenky na jedinou věc, co ho mohla zachránit. Stále ho bolela hlava a cítil na ní velkou modřinu. Svůj plán však neznal.
Jediné, co mohl teď dělat, bylo se soustředit a dýchat. Instinktivně myslel na vodu.
Takovou měl žízeň.
Pomalu ale jistě na střechu začal dopadat déšť. Rytmicky a protínán hromy v dálce.
V dalších pár minutách se déšť změnil v krupobití a rychle jak dopadal, tak také odtékal trubky.
Stejný zvuk stále narůstal, dokud se neobjevily díry ve střeše.
Saskiemu konečně dokapala voda na hlavu a on se zaklonil, aby se mohl napít.
Příjemné.
V další chvíli uslyšel čvachtání těžkých kroků na chodbě.
Poté se s rezonancí otevřely kovové dveře.
V nich stál ten chlap. Mučitel.
Měl koženou zástěru s nářadím pro svou potřebu a kuklu, zpod které vyčnívaly vousy.
Zabouchl za sebou dveře a pomalu vyšel vstříc

vězni. Muži, kterého organizace naháněla několik let.
Měl pověst filozofického i náboženského vůdce, nic, co by mučiteli bylo alespoň trochu blízké.
Nejblíže si budou tehdy, až Saskiemu uřízne ptáka nebo jiný úd jeho těla, ale všechno popořádku.

Josefína, která stále klečela, tentokrát myslela pouze na žár, jen na oheň.
Svolávala inteligenci *Jovis*.
Se zavřenými oči, vycítila skrze své kožní póry elementy a naprosto z mysli vypustila to, že okolo ní jsou muži a ti se hádají o její život.
Ostatně, tak jako vždy u ní v životě.
Jenže finální výstřel nahradil úder blesku z větrného nebe zakrytého černými mraky s deštěm.
Rozhořel se strom na kraji lesa hned vedle toho jejího popraviště.
Všichni tři zakuklenci se vylekali.
-„Do prdele! Běžim radši do auta. Zastřel jí a pojďte honem," daroval ten za ní jinému z nich tu pistoli a šel si sednout do auta. Společně k němu se přidal druhý z oněch tří.
Zbyl tam pouze sám jeden zakuklený s pistolí a

tou holkou.

-„Nebudeš přece dělat špinavou práci za ostatní, doma máš děti. Jak si pak můžeš hrát se svýma rukama od krve," promlouvala k němu.

-„Zavři už zobák!"

Strčil jí do huby roubík.

Přistoupil k ní zezadu a přiložil jí na hlavu hlaveň zbraně.

Vítr byl prudký a déšť mu šlehal do tváře.

Ozval se zvuk zapnutí motoru auta.

Otočil hlavu od práce, aby se přesvědčil, že auto neodjíždí bez něho.

-„Nevim, jestli tvé děti choděj do skauta, ale řekla bych, že uměj udělat lepší uzle než vy tři dohromady," řekla.

Muž jí nacpal do úst roubík, v tu chvíli ho ale kousla do prstů. Zakřičel a zazmatkoval. To už stála rozvázaná Josefína přímo před ním a pistoli mu vzala z ruky. Chtěl jí darovat ránu, ale žena přímo před ním záhadně zmizela.

To si bral mučitel své oblíbené zahradní nůžky na prsty toho pana Saského. Dalšího božího proroka.

Vzal mu ruku a prsty mu naskládal mezi čepele.

Saskie oddechoval.

Mučitel chtěl nůžky zmáčknout, ale…
Zasekly se?
Mačkal oběma rukama. Nic. Ani to s nimi nehlo.
Saskie si uvědomil, že jeho původní plán zapomněl, ale náhle si vzpomněl na něco, co četl v jedné psychologické knížce, že to, co chcete celou dobu udělat, nakonec záměrně neuděláte, že si to ve finální situaci rozmyslíte.
Nakonec nechtěl být umučen. Odporně a krutě tímto neznabohem.
-„Pojistka?"
Z čista jasna vyšlehlo z Saskieho.
V následujícím momentě, nastala temnota.
Kdyby blesk nevyhodil pojistky celého obydlí, konečně by mučitel zjistil, že opravdu zapomněl na pojistku na těch nůžkách.
Ty teď musel znovu odložit.
Mučitel vylekaně vstal a v té rychlosti a tmě se kterou Saskieho tvář si ještě nestihla zcela ve všem tom povyku zvyknout, zahlédl pouze nepřítele jako šmouhu ve tmě. A náhle ucítil tlak na víčkách a když je zavřel tak spatřil strach.
V další chvíli se ozval podivný hluk a na mučitele spadla část stropu. Dovnitř místnosti procitl prudký déšť a trochu svitu. Kus železného plátu nyní trčel ve svislé poloze metr

před Saskiem.
Mučitel se přímo před ním změnil pouze na vyčnívající nohy z pod kusu toho rozpadajícího se domu.
To se do střechy opřel vítr, se kterým přicestovala i Josefína. Uloupl kousek střechy, kde byla skládaná ze železných plátů. Jeden opadaný kus domu sklouzl dolů a propadl se dovnitř budovy přímo kam bylo potřeba. Prosila nebesa, ať hlavně neublíží Saskiemu.
Ani její dopad nebyl příjemný, dost se potloukla.
Nyní ale byla přímo před ním. Snesla se dolů skrz díru ve střeše. Přistoupila k němu a začala ho rozvazovat.
-„Díky bohu, že jsi tady Josefíno," děkoval nebesům.
Když konečně i on stál na nohách, mohli se vydat ven. Jenže dveře vedly doprostřed dvora kde spolu s jádrem stála i jediná achilova šlacha organizace - její vůdce.
Vyběhli ven z budovy, to ihned zmerčili ti zbylý v kuklách, že jim utekli ze zajetí. To už se ale ozvala střelba do stran zad Josefíny.
Ona ale vyžádala síly země, *Marbuel,* a všude okolo ní se vzepjali ze země okolní dlažební kostky a ochránily její tělo od kulek samopalů.
Když střelba utichla, Josefína pouhým

výdechem zmačkala veškeré zbraně okolních členů organizace.
Ti si po tomto úkazu klekli na kolena a začali se modlit.
V té chvíli zpoza ní vykoukl Saskie. Celou dobu byl vedle Josefíny, jen uměl být její krásou zakrytý.
Konečně si začal rozvzpomínat.
Chytli se za ruce a odletěli skrz éter - časoprostorem pryč. Pomohl jim s tím *Metatron.*

Objevili se přesně každý ve svém magickém kříži zapálených svící, které byly v suterénu Saskieho domu, kde zřídil centrum pro následovníky jeho víry v bílou magii.
Zde jejich všech svíce žhnuly pro jejich sílu ovládání elementů.
Žlutá na východ, červená na jih, modrá na západ, zelená na sever.
Jen Saskie a Josefína měli na místě východu dýku, na jihu kouzelnickou paličku, na západě kalich. Saskie měl na sever malý pentagram a Josefína misku se solí.
Zde už byli v bezpečí.
-„Co budeme dělat dál? Organizace po nás půjde dál, až odhalí, že jsme utekli pryč,” přemýšlela Josefína.

-„Svoláme všechny naše členy a zahájíme společnou meditaci. Poté vymyslíme plán, co dál," odpověděl Saskie. Ani si neuvědomil, že tohle již jednou zažil. Ovšem toto bylo vcelku bolestivé de ja vu.

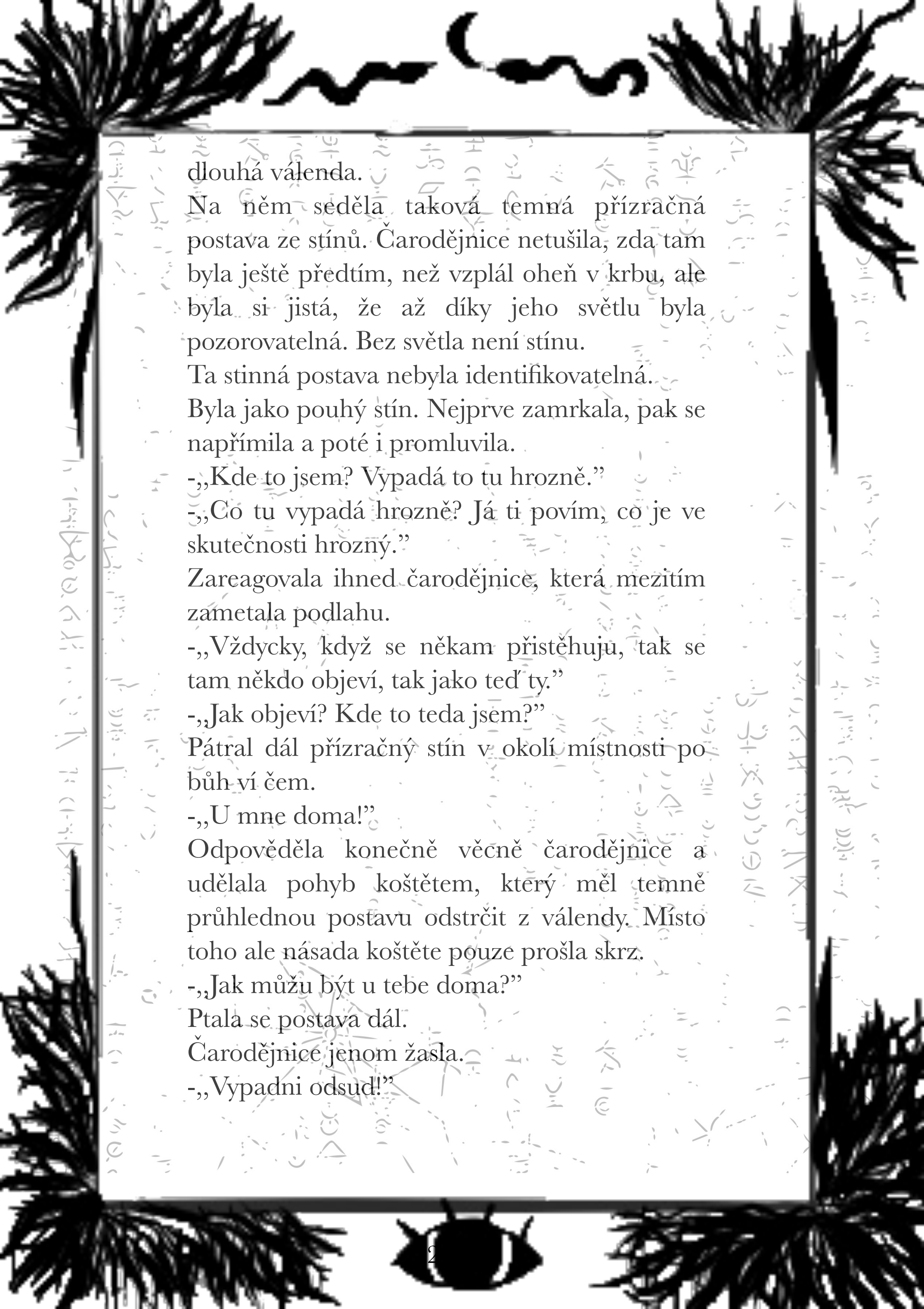

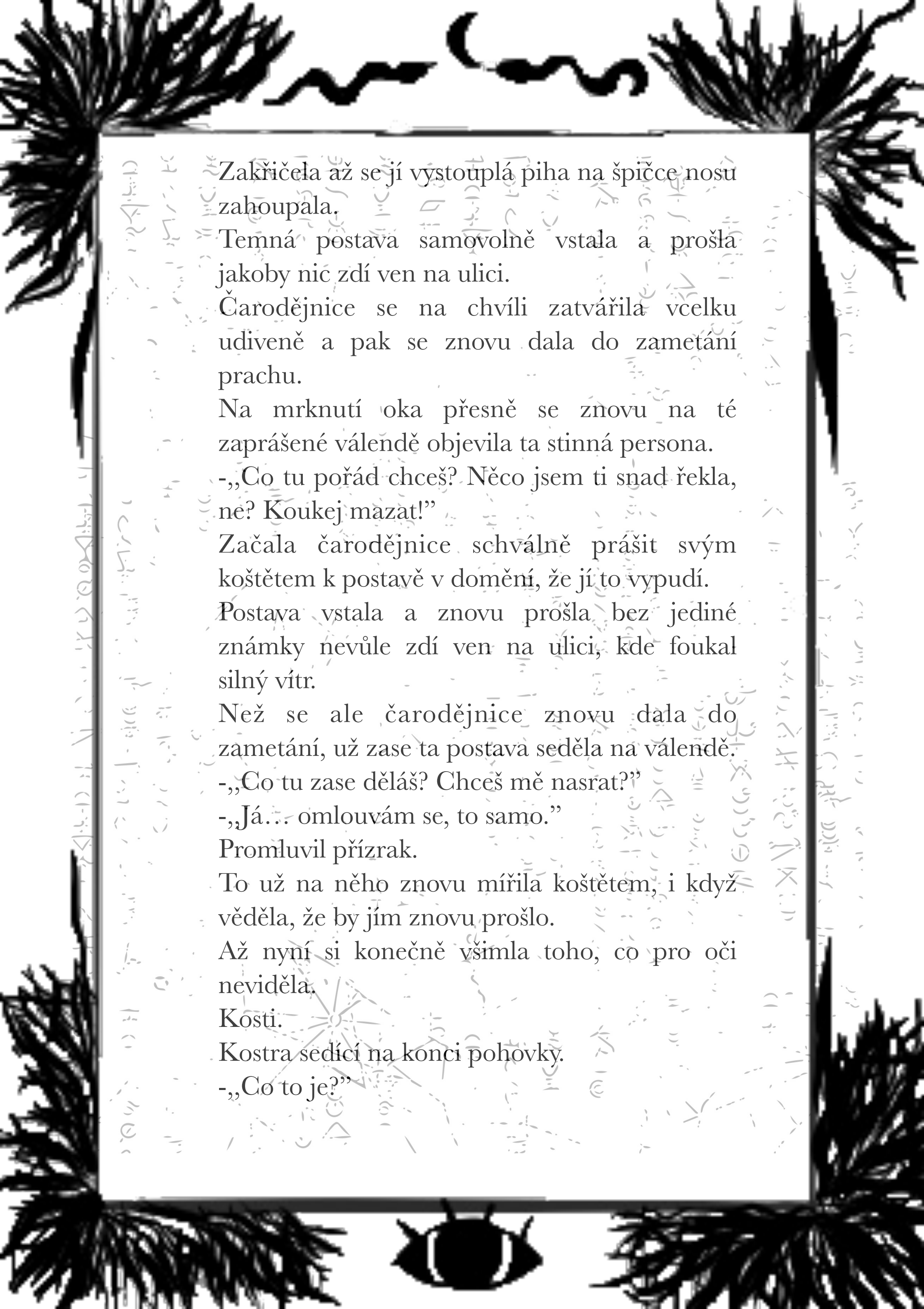
Ve velké obývací hale bylo chladno. Všude visely pavučiny, podél dlouhého jídelního stolu a starožitných židlí. Na rámech obrazů byl usazený prach a některé jeho chuchvalce se dokonce vznášeli v prostoru. Náhle z nenadání se ozvala přítomnost meluzíny. Prosvištěla tichým sálem a vzala s sebou i ten velký chuchvalec prachu. Prolétla do krbu a vylétla komínem nahoru. Měla však ohnivý ocas, který rozžehnul poslední zbytky hořlavého uhlí v krbu. Poté do něho pomalu bylo přiloženo polínko, které za chvíli vzplálo.

Dala ho tam ruka s dlouhými nalakovanými nehty. Byla to ruka čarodějnice, co objevila toto místo. Starý opuštěný dům někde na okraji města.

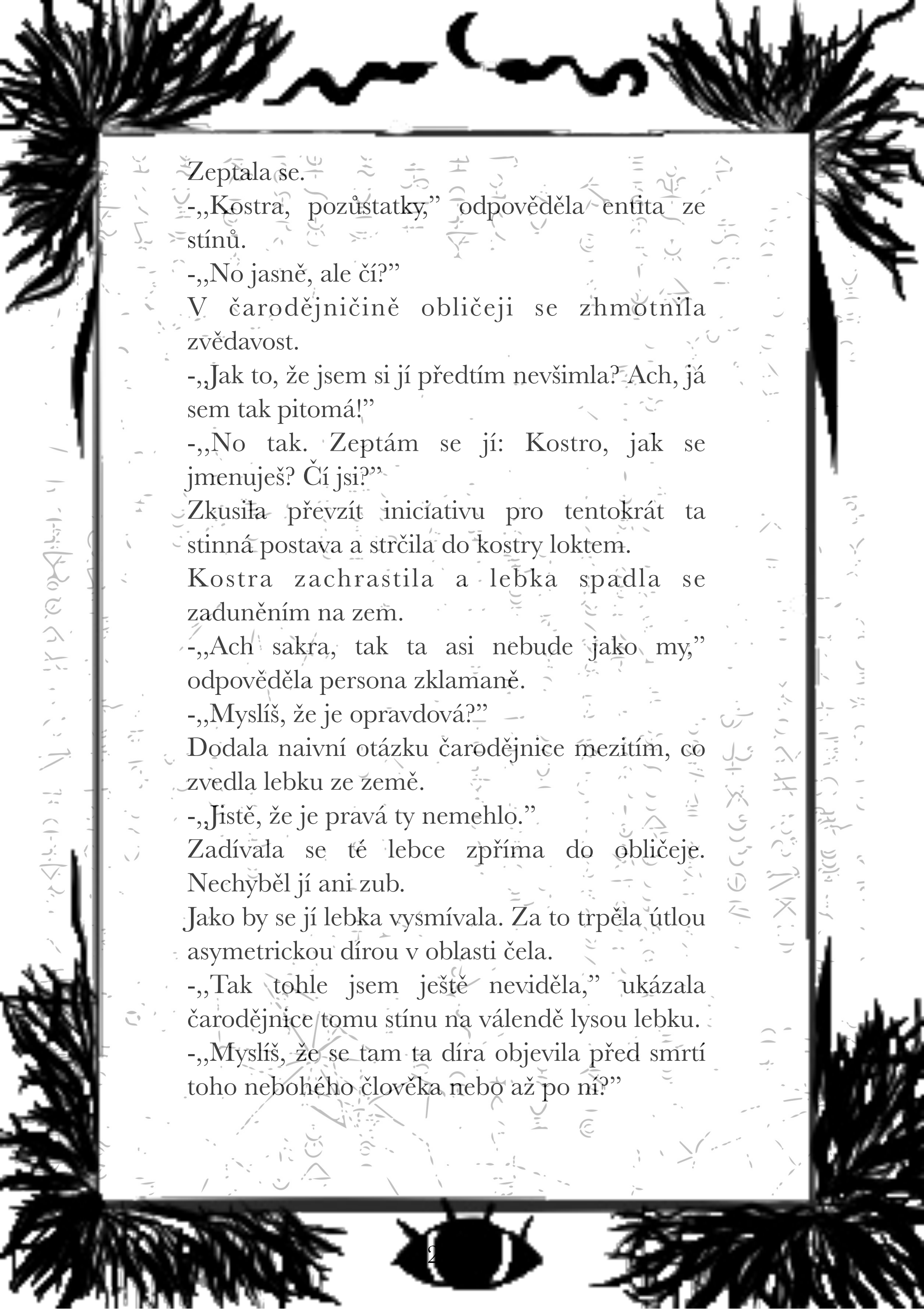
Uprostřed obýváku byla knihovna u stěny a

dlouhá válenda.
Na něm seděla taková temná přízračná postava ze stínů. Čarodějnice netušila, zda tam byla ještě předtím, než vzplál oheň v krbu, ale byla si jistá, že až díky jeho světlu byla pozorovatelná. Bez světla není stínu.
Ta stinná postava nebyla identifikovatelná.
Byla jako pouhý stín. Nejprve zamrkala, pak se napřímila a poté i promluvila.
-,,Kde to jsem? Vypadá to tu hrozně."
-,,Co tu vypadá hrozně? Já ti povím, co je ve skutečnosti hrozný."
Zareagovala ihned čarodějnice, která mezitím zametala podlahu.
-,,Vždycky, když se někam přistěhuju, tak se tam někdo objeví, tak jako teď ty."
-,,Jak objeví? Kde to teda jsem?"
Pátral dál přízračný stín v okolí místnosti po bůh ví čem.
-,,U mne doma!"
Odpověděla konečně věcně čarodějnice a udělala pohyb koštětem, který měl temně průhlednou postavu odstrčit z válendy. Místo toho ale násada koštěte pouze prošla skrz.
-,,Jak můžu být u tebe doma?"
Ptala se postava dál.
Čarodějnice jenom žasla.
-,,Vypadni odsud!"

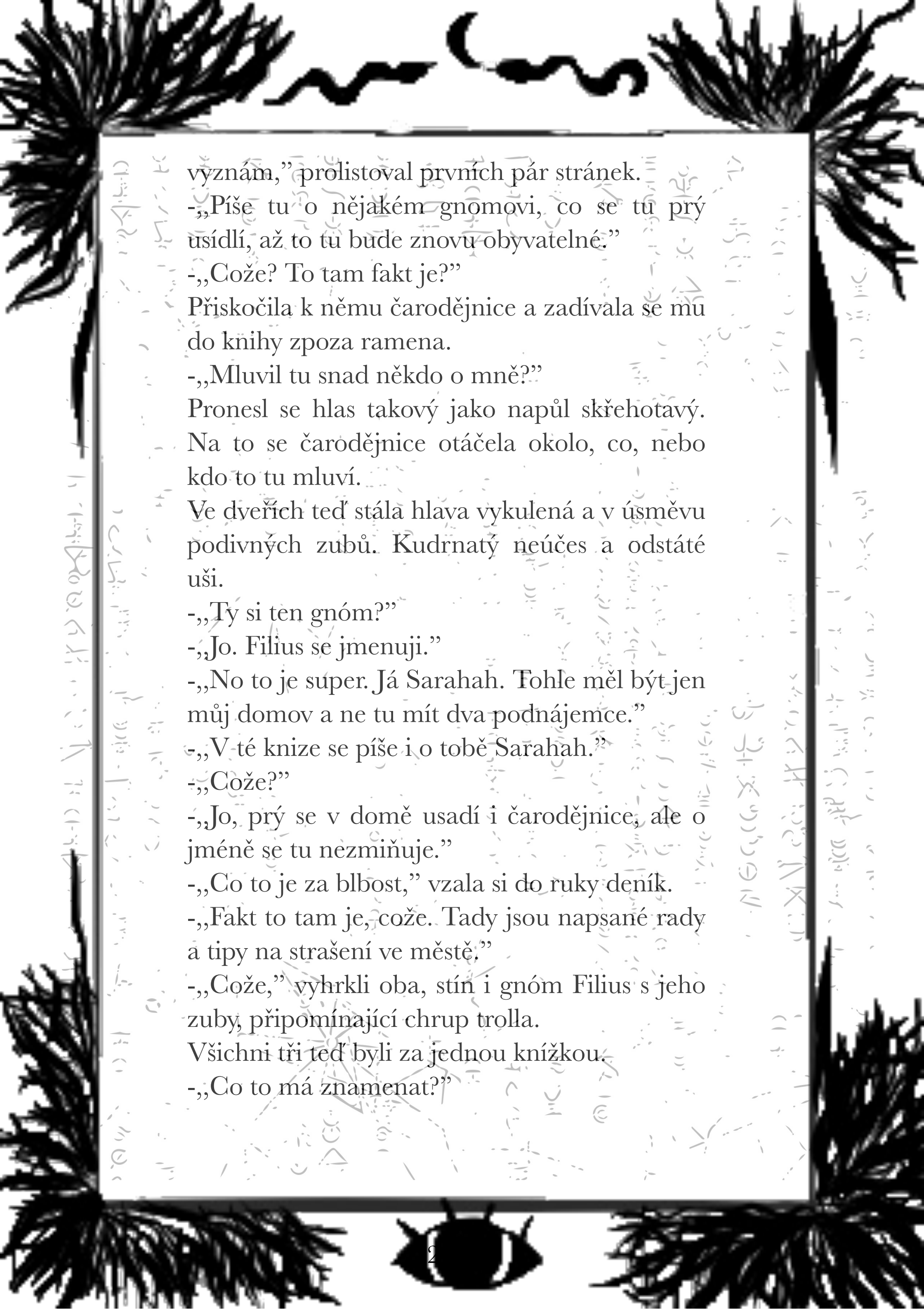

Zakřičela až se jí vystouplá piha na špičce nosu zahoupala.
Temná postava samovolně vstala a prošla jakoby nic zdí ven na ulici.
Čarodějnice se na chvíli zatvářila vcelku udiveně a pak se znovu dala do zametání prachu.
Na mrknutí oka přesně se znovu na té zaprášené válendě objevila ta stinná persona.
-,,Co tu pořád chceš? Něco jsem ti snad řekla, ne? Koukej mazat!"
Začala čarodějnice schválně prášit svým koštětem k postavě v domění, že jí to vypudí.
Postava vstala a znovu prošla bez jediné známky nevůle zdí ven na ulici, kde foukal silný vítr.
Než se ale čarodějnice znovu dala do zametání, už zase ta postava seděla na válendě.
-,,Co tu zase děláš? Chceš mě nasrat?"
-,,Já… omlouvám se, to samo."
Promluvil přízrak.
To už na něho znovu mířila koštětem, i když věděla, že by jím znovu prošlo.
Až nyní si konečně všimla toho, co pro oči neviděla.
Kosti.
Kostra sedící na konci pohovky.
-,,Co to je?"

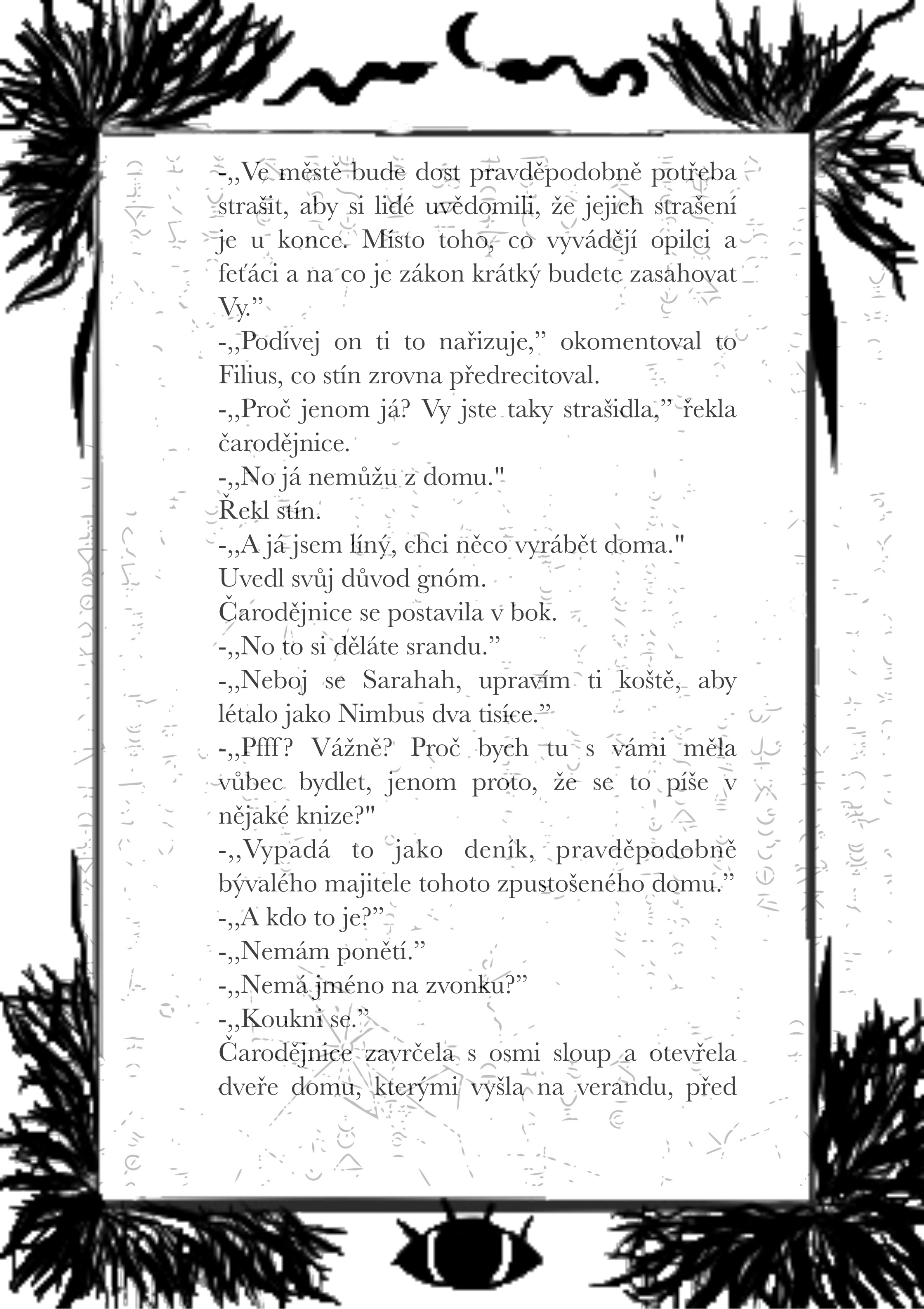

Zeptala se.
-„Kostra, pozůstatky," odpověděla entita ze stínů.
-„No jasně, ale čí?"
V čarodějničině obličeji se zhmotnila zvědavost.
-„Jak to, že jsem si jí předtím nevšimla? Ach, já sem tak pitomá!"
-„No tak. Zeptám se jí: Kostro, jak se jmenuješ? Čí jsi?"
Zkusila převzít iniciativu pro tentokrát ta stinná postava a strčila do kostry loktem.
Kostra zachrastila a lebka spadla se zaduněním na zem.
-„Ach sakra, tak ta asi nebude jako my," odpověděla persona zklamaně.
-„Myslíš, že je opravdová?"
Dodala naivní otázku čarodějnice mezitím, co zvedla lebku ze země.
-„Jistě, že je pravá ty nemehlo."
Zadívala se té lebce zpříma do obličeje. Nechyběl jí ani zub.
Jako by se jí lebka vysmívala. Za to trpěla útlou asymetrickou dírou v oblasti čela.
-„Tak tohle jsem ještě neviděla," ukázala čarodějnice tomu stínu na válendě lysou lebku.
-„Myslíš, že se tam ta díra objevila před smrtí toho nebohého člověka nebo až po ní?"

Zeptal se stín.
-,,Těžko říci," zamyslela se čarodějnice a chytla se za svou bradu.
-,,Pokud by tu škvíru zapříčinila střelná zbraň, zanechala by roztříštěnou zadní část lebky, temeno hlavy by bylo roztříštěné, ale to je naprosto nepoškozené."
-,,Podívejme se, expertka vyšetřovatelka," zavtipkoval stín na válendě.
-,,O balistice vím velký kulový, jsem pouhá čarodějnice, na tohle by přišel každý s pouhým selským rozumem," pokoušela se dostat z nepříjemné pozice a tak položila lebku zpátky na své místo - na válendu mezi stín a zbytek kostry.
Poté si vstoupila vedle stínu a tam založila ruce u pasu při pohledu do knihovny.
-,,Říká se, že nic o člověku nevypovídá více, než jeho knihovna."
-,,Kde si to slyšela?"
-,,Právě jsem si to vymyslela. Umíš číst stíne?"
-,,Nevím. Vyzkoušíme," sáhl do knihovny pro jednu z knih. Neměla nic vytisknutého na hřbetu. Rozevřel ji.
-,,To vypadá na nějaký deník, nemá to autora ani nadpisy."
-,,Přečteš to?"
-,,Jo, mám pocit, že se v těch písmenech

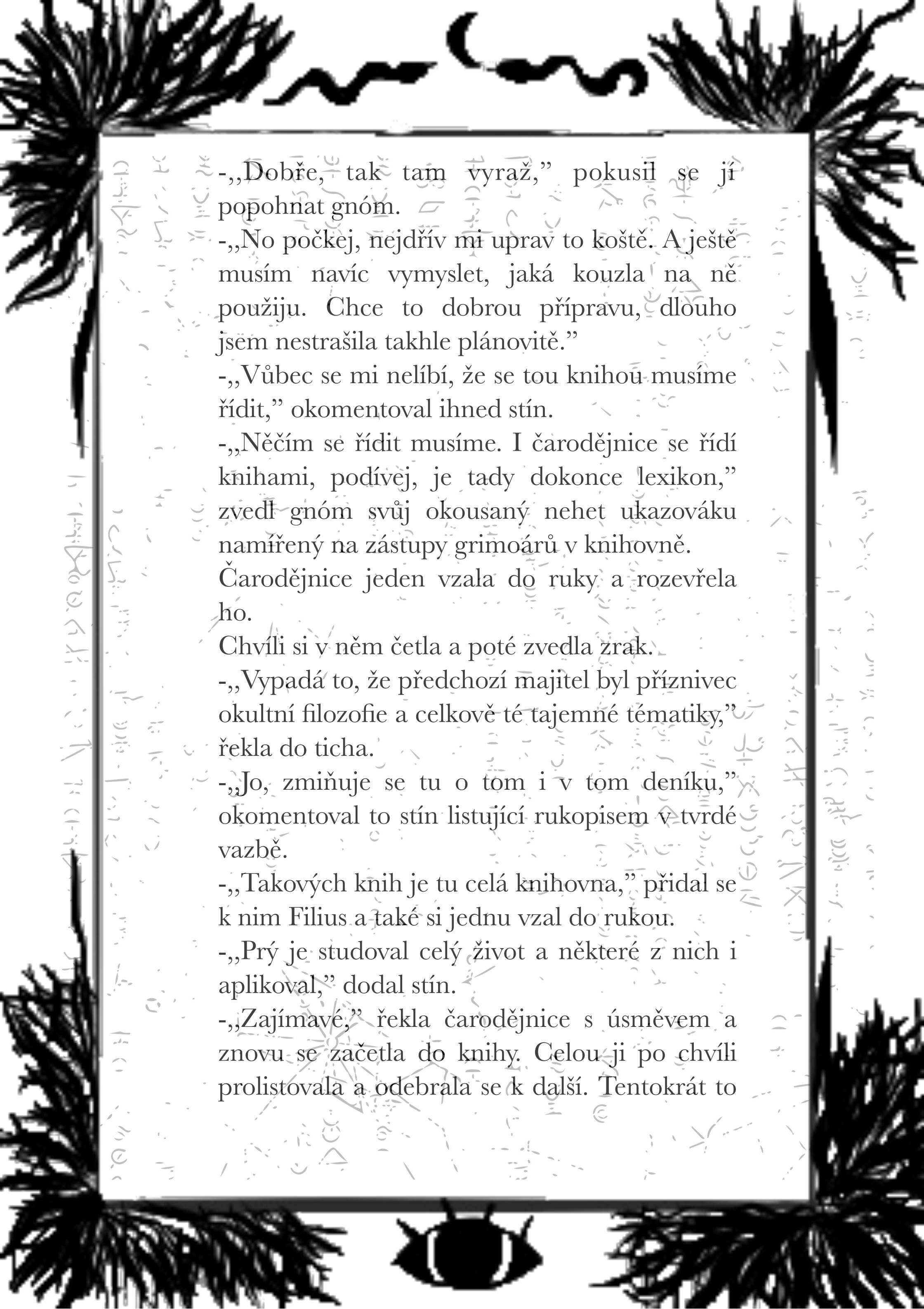

význam," prolistoval prvních pár stránek.
-„Píše tu o nějakém gnomovi, co se tu prý usídlí, až to tu bude znovu obyvatelné."
-„Cože? To tam fakt je?"
Přiskočila k němu čarodějnice a zadívala se mu do knihy zpoza ramena.
-„Mluvil tu snad někdo o mně?"
Pronesl se hlas takový jako napůl skřehotavý. Na to se čarodějnice otáčela okolo, co, nebo kdo to tu mluví.
Ve dveřích teď stála hlava vykulená a v úsměvu podivných zubů. Kudrnatý neúčes a odstáté uši.
-„Ty si ten gnóm?"
-„Jo. Filius se jmenuji."
-„No to je super. Já Sarahah. Tohle měl být jen můj domov a ne tu mít dva podnájemce."
-„V té knize se píše i o tobě Sarahah."
-„Cože?"
-„Jo, prý se v domě usadí i čarodějnice, ale o jméně se tu nezmiňuje."
-„Co to je za blbost," vzala si do ruky deník.
-„Fakt to tam je, cože. Tady jsou napsané rady a tipy na strašení ve městě."
-„Cože," vyhrkli oba, stín i gnóm Filius s jeho zuby, připomínající chrup trolla.
Všichni tři teď byli za jednou knížkou.
-„Co to má znamenat?"

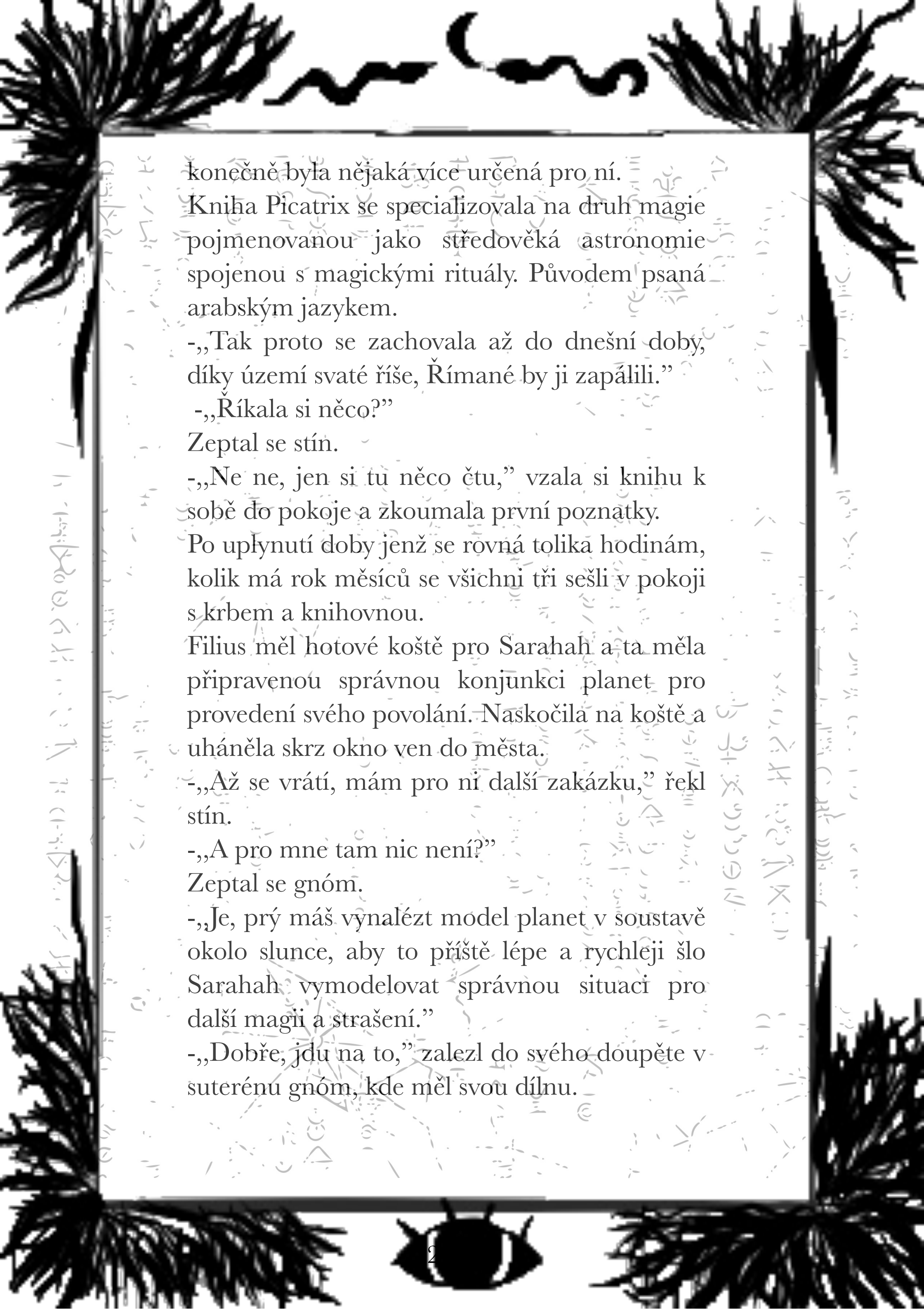

-,,Ve městě bude dost pravděpodobně potřeba strašit, aby si lidé uvědomili, že jejich strašení je u konce. Místo toho, co vyvádějí opilci a feťáci a na co je zákon krátký budete zasahovat Vy."
-,,Podívej on ti to nařizuje," okomentoval to Filius, co stín zrovna předrecitoval.
-,,Proč jenom já? Vy jste taky strašidla," řekla čarodějnice.
-,,No já nemůžu z domu."
Řekl stín.
-,,A já jsem líný, chci něco vyrábět doma."
Uvedl svůj důvod gnóm.
Čarodějnice se postavila v bok.
-,,No to si děláte srandu."
-,,Neboj se Sarahah, upravím ti koště, aby létalo jako Nimbus dva tisíce."
-,,Pfff? Vážně? Proč bych tu s vámi měla vůbec bydlet, jenom proto, že se to píše v nějaké knize?"
-,,Vypadá to jako deník, pravděpodobně bývalého majitele tohoto zpustošeného domu."
-,,A kdo to je?"
-,,Nemám ponětí."
-,,Nemá jméno na zvonku?"
-,,Koukni se."
Čarodějnice zavrčela s osmi sloup a otevřela dveře domu, kterými vyšla na verandu, před

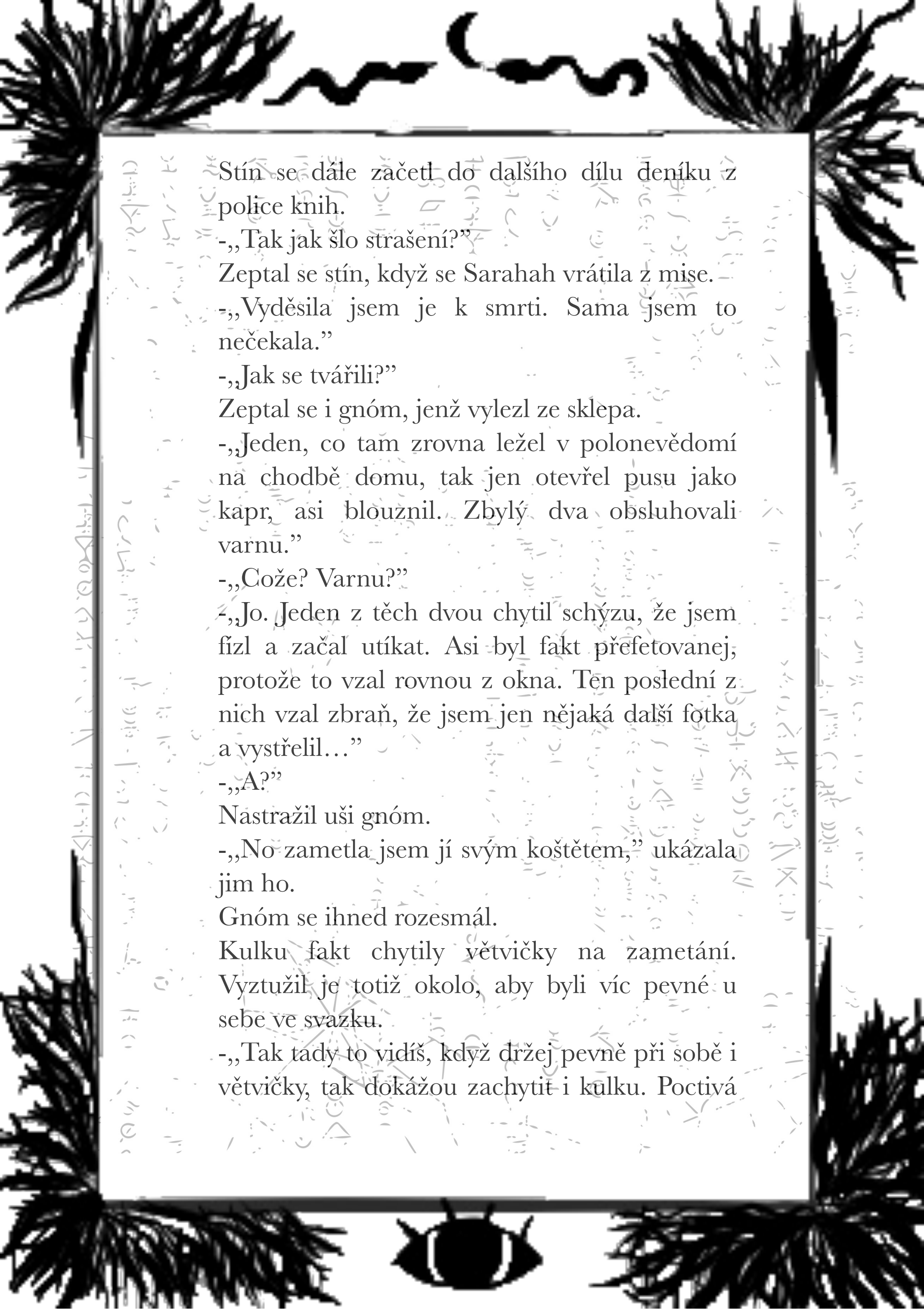
kterou stála hlavní silnice a za ní byla škola, kam chodili děcka.
Jedno si zrovna všimlo, jak tam čarodějnice stojí ve dveřích a pak jde po schodech dolů k brance plotu, kterou otevřela, prohlédla si zvenčí zvonek i poštovní schránku. Byla přeplněná letáky ale jméno nikde.
Dítě před ní začalo brečet.
Čarodějnice se na něj jen podívala velkýma očima a pak udělala pohyb rukou jako když poručí větru a dítě to ovanulo tak, že se tak zaleklo, až přestalo brečet.
Čarodějnice se usmála a vydala se zpátky dovnitř domu.
-„Jméno tam fakt není."
-„Říkal jsem to, proč si mi to nevěřila?"
-„Protože sis teď upravil minulost, abys na mne mohl mít teď kecy. Dej mi tu knihu radši," vytrhla ji stínu z rukou a začetla se.
-„Sem je potřeba dojít zastrašit. S největší pravděpodobností tam přežívají smradlavý feťáci," divila se čarodějnice Sarahah nad adresou.
-„Cože? To tam je?"
-„Tak tak, tak tam musím."
-„Proč?"
-„Píše, že od toho jsem čarodějnice, abych strašila."

-„Dobře, tak tam vyraž," pokusil se jí popohnat gnóm.
-„No počkej, nejdřív mi uprav to koště. A ještě musím navíc vymyslet, jaká kouzla na ně použiju. Chce to dobrou přípravu, dlouho jsem nestrašila takhle plánovitě."
-„Vůbec se mi nelíbí, že se tou knihou musíme řídit," okomentoval ihned stín.
-„Něčím se řídit musíme. I čarodějnice se řídí knihami, podívej, je tady dokonce lexikon," zvedl gnóm svůj okousaný nehet ukazováku namířený na zástupy grimoárů v knihovně.
Čarodějnice jeden vzala do ruky a rozevřela ho.
Chvíli si v něm četla a poté zvedla zrak.
-„Vypadá to, že předchozí majitel byl příznivec okultní filozofie a celkově té tajemné tématiky," řekla do ticha.
-„Jo, zmiňuje se tu o tom i v tom deníku," okomentoval to stín listující rukopisem v tvrdé vazbě.
-„Takových knih je tu celá knihovna," přidal se k nim Filius a také si jednu vzal do rukou.
-„Prý je studoval celý život a některé z nich i aplikoval," dodal stín.
-„Zajímavé," řekla čarodějnice s úsměvem a znovu se začetla do knihy. Celou ji po chvíli prolistovala a odebrala se k další. Tentokrát to

konečně byla nějaká více určená pro ní.
Kniha Picatrix se specializovala na druh magie pojmenovanou jako středověká astronomie spojenou s magickými rituály. Původem psaná arabským jazykem.
-„Tak proto se zachovala až do dnešní doby, díky území svaté říše, Římané by ji zapálili."
-„Říkala si něco?"
Zeptal se stín.
-„Ne ne, jen si tu něco čtu," vzala si knihu k sobě do pokoje a zkoumala první poznatky.
Po uplynutí doby jenž se rovná tolika hodinám, kolik má rok měsíců se všichni tři sešli v pokoji s krbem a knihovnou.
Filius měl hotové koště pro Sarahah a ta měla připravenou správnou konjunkci planet pro provedení svého povolání. Naskočila na koště a uháněla skrz okno ven do města.
-„Až se vrátí, mám pro ni další zakázku," řekl stín.
-„A pro mne tam nic není?"
Zeptal se gnóm.
-„Je, prý máš vynalézt model planet v soustavě okolo slunce, aby to příště lépe a rychleji šlo Sarahah vymodelovat správnou situaci pro další magii a strašení."
-„Dobře, jdu na to," zalezl do svého doupěte v suterénu gnóm, kde měl svou dílnu.

Stín se dále začetl do dalšího dílu deníku z police knih.

-,,Tak jak šlo strašení?"

Zeptal se stín, když se Sarahah vrátila z mise.

-,,Vyděsila jsem je k smrti. Sama jsem to nečekala."

-,,Jak se tvářili?"

Zeptal se i gnóm, jenž vylezl ze sklepa.

-,,Jeden, co tam zrovna ležel v polonevědomí na chodbě domu, tak jen otevřel pusu jako kapr, asi blouznil. Zbylý dva obsluhovali varnu."

-,,Cože? Varnu?"

-,,Jo. Jeden z těch dvou chytil schýzu, že jsem fízl a začal utíkat. Asi byl fakt přefetovanej, protože to vzal rovnou z okna. Ten poslední z nich vzal zbraň, že jsem jen nějaká další fotka a vystřelil…"

-,,A?"

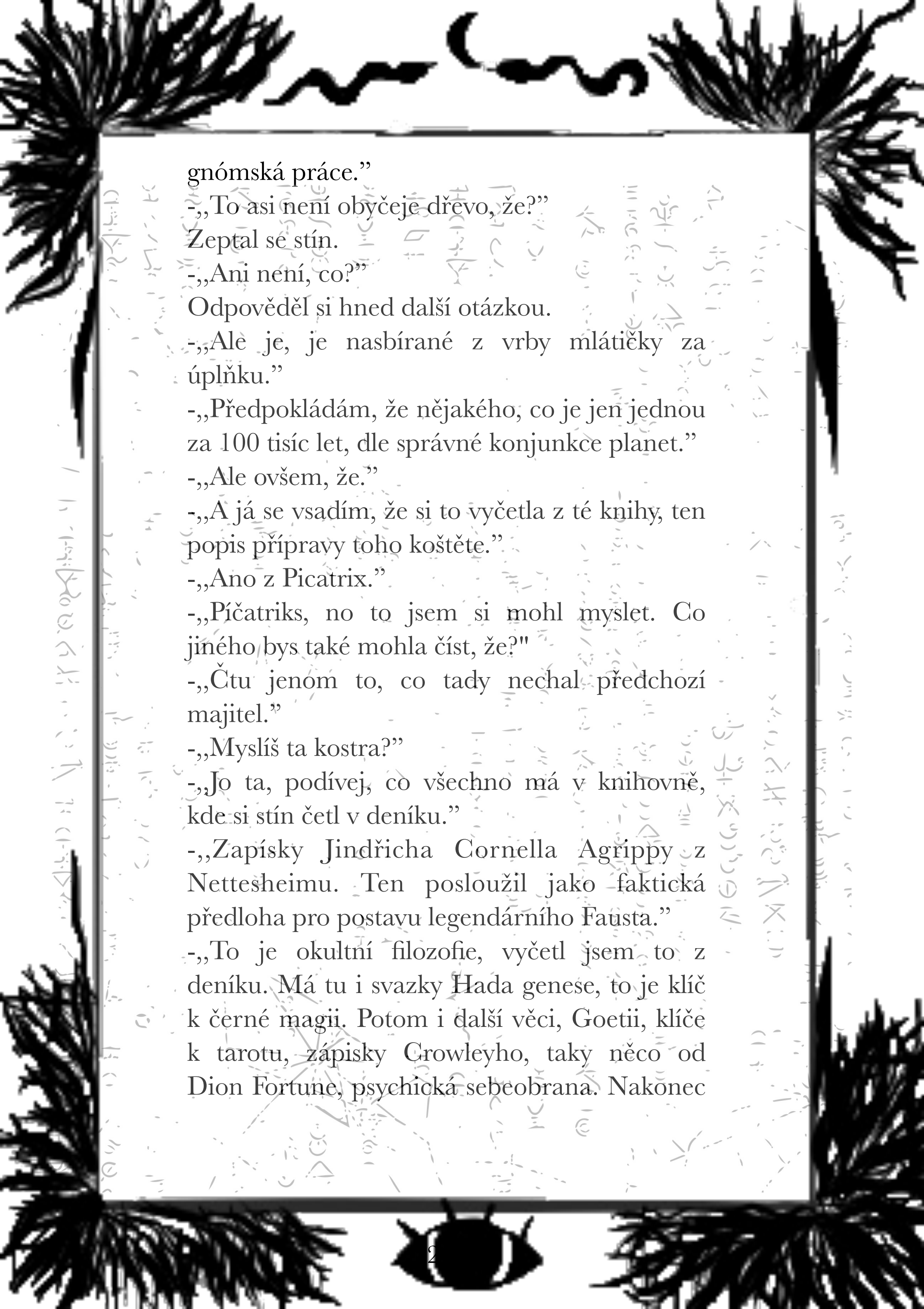
Nastražil uši gnóm.

-,,No zametla jsem jí svým koštětem," ukázala jim ho.

Gnóm se ihned rozesmál.

Kulku fakt chytily větvičky na zametání. Vyztužil je totiž okolo, aby byli víc pevné u sebe ve svazku.

-,,Tak tady to vidíš, když držej pevně při sobě i větvičky, tak dokážou zachytit i kulku. Poctivá

gnómská práce."

-„To asi není obyčeje dřevo, že?"

Zeptal se stín.

-„Ani není, co?"

Odpověděl si hned další otázkou.

-„Ale je, je nasbírané z vrby mlátičky za úplňku."

-„Předpokládám, že nějakého, co je jen jednou za 100 tisíc let, dle správné konjunkce planet."

-„Ale ovšem, že."

-„A já se vsadím, že si to vyčetla z té knihy, ten popis přípravy toho koštěte."

-„Ano z Picatrix."

-„Píčatriks, no to jsem si mohl myslet. Co jiného bys také mohla číst, že?"

-„Čtu jenom to, co tady nechal předchozí majitel."

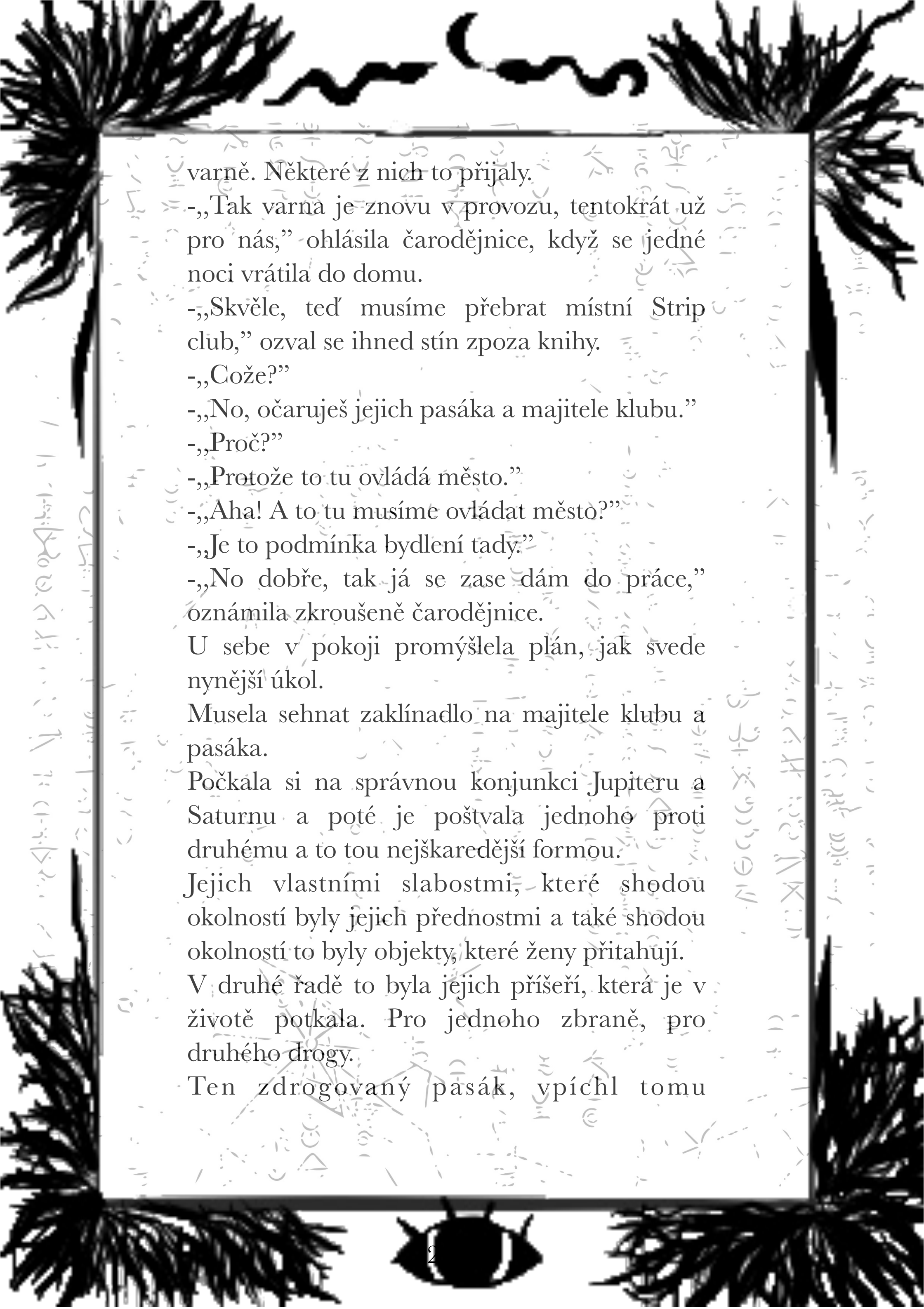
-„Myslíš ta kostra?"

-„Jo ta, podívej, co všechno má v knihovně, kde si stín četl v deníku."

-„Zapísky Jindřicha Cornella Agrippy z Nettesheimu. Ten posloužil jako faktická předloha pro postavu legendárního Fausta."

-„To je okultní filozofie, vyčetl jsem to z deníku. Má tu i svazky Hada genese, to je klíč k černé magii. Potom i další věci, Goetii, klíče k tarotu, zápisky Crowleyho, taky něco od Dion Fortune, psychická sebeobrana. Nakonec

Karla Sezemského, Arbatel a to bych ještě mohl pokračovat. Ten, kdo tu dřív bydlel a jeho kosti zde stále sídlí, byl lovcem knih."
-„Aha! Tak teď mi to už dává smysl. Věděl toho příliš mnoho, tak si udělal díru do hlavy."
-„Třeba jí udělal někdo jemu."
-„Třeba se to časem dozvíme, jak to doopravdy bylo. Mám pro tebe teď další úkol, musíš tu varnu dát do provozu. Asi do ní zaměstnat zbylé čarodějnice."
-„To jako budou pracovat pro nás?"
-„Ano."
-„Hahaha a kde mám ty čarodějnice asi sehnat?"
-„Vždyť si sama čarodějnice, copak nemáš žádné kamarádky?"
-„Uspořádej sabat."
-„No jo, ten jsem ještě nikdy neuspořádala. A kde bych měla?"
-„Tady nahoře nad městem je skvělý výhled z kopce."
-„Dobře, až nadejde správná konjunkce, tak ho uspořádám. Do té doby jdu nazkušovat pentagramy k sobě do pokoje," rozloučila se s nimi čarodějnice na nějakou dobu.
Brzy na to uspořádala Sarahah čarodějnický sabat na kopci nad městem. Sešla se tu spousta čarodějnic, kterým nabídla práci v městské

varně. Některé z nich to přijaly.

-„Tak varna je znovu v provozu, tentokrát už pro nás," ohlásila čarodějnice, když se jedné noci vrátila do domu.

-„Skvěle, teď musíme přebrat místní Strip club," ozval se ihned stín zpoza knihy.

-„Cože?"

-„No, očaruješ jejich pasáka a majitele klubu."

-„Proč?"

-„Protože to tu ovládá město."

-„Aha! A to tu musíme ovládat město?"

-„Je to podmínka bydlení tady."

-„No dobře, tak já se zase dám do práce," oznámila zkroušeně čarodějnice.

U sebe v pokoji promýšlela plán, jak svede nynější úkol.

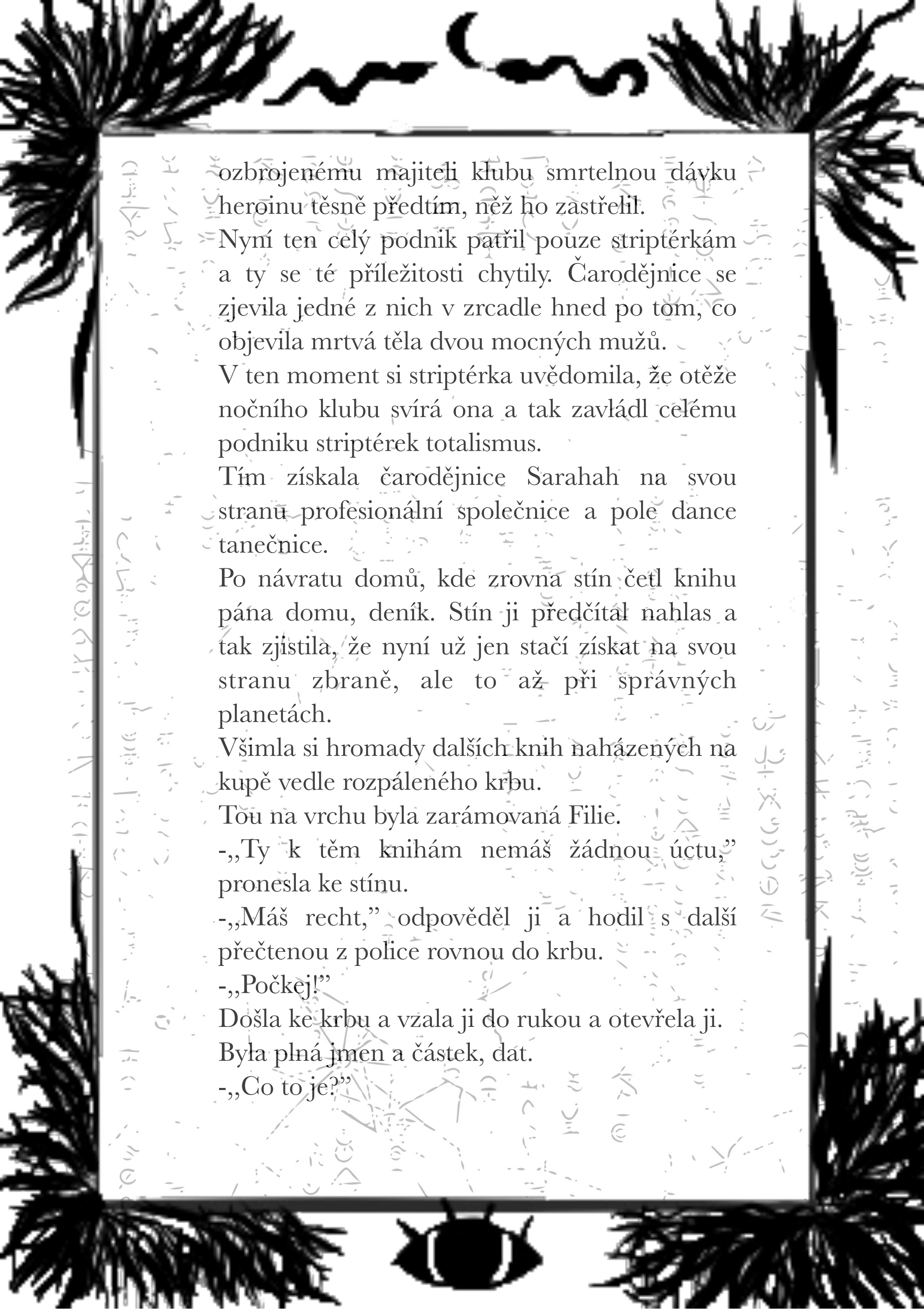
Musela sehnat zaklínadlo na majitele klubu a pasáka.

Počkala si na správnou konjunkci Jupiteru a Saturnu a poté je poštvala jednoho proti druhému a to tou nejškaredější formou.

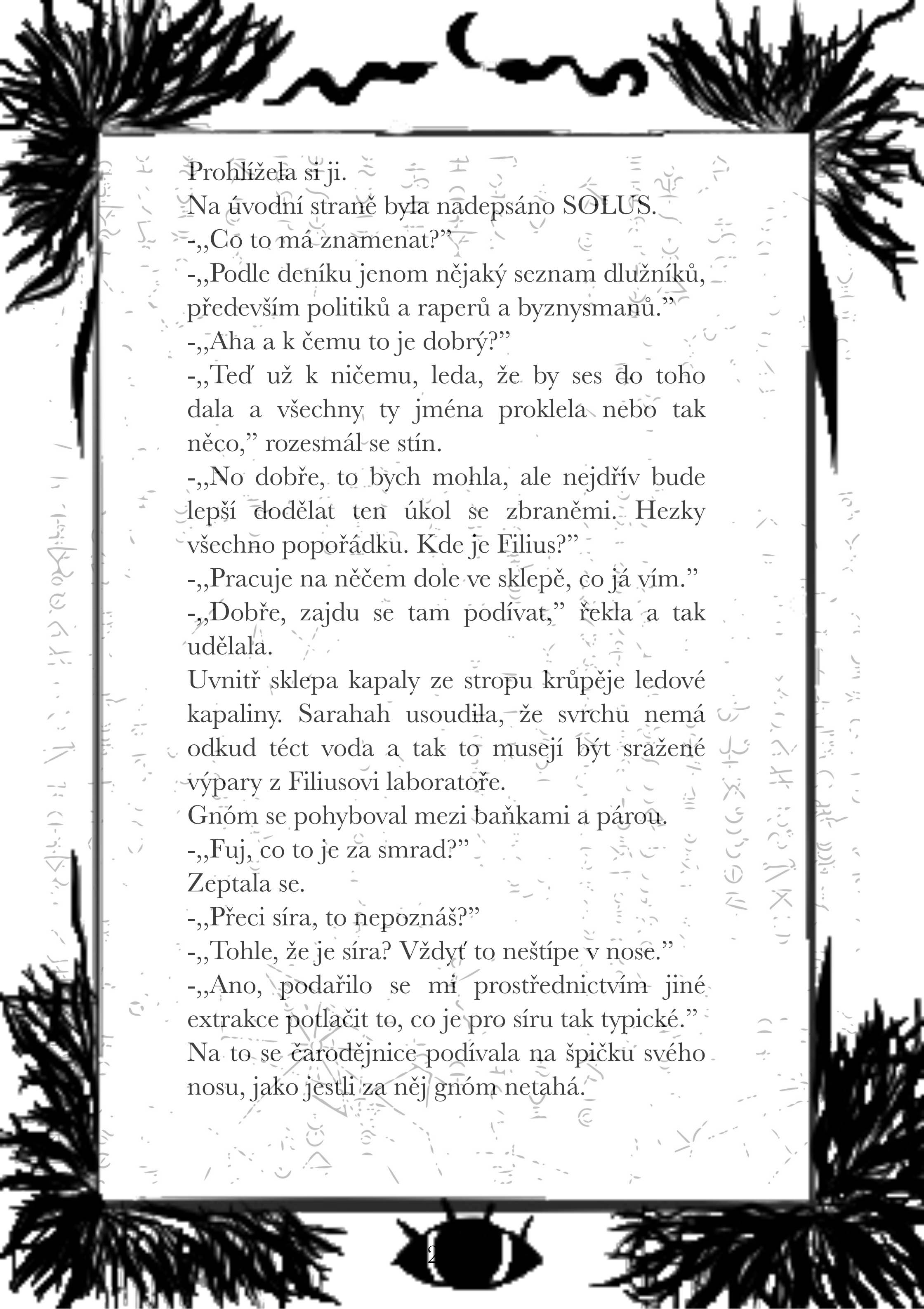
Jejich vlastními slabostmi, které shodou okolností byly jejich přednostmi a také shodou okolností to byly objekty, které ženy přitahují.

V druhé řadě to byla jejich příšeří, která je v životě potkala. Pro jednoho zbraně, pro druhého drogy.

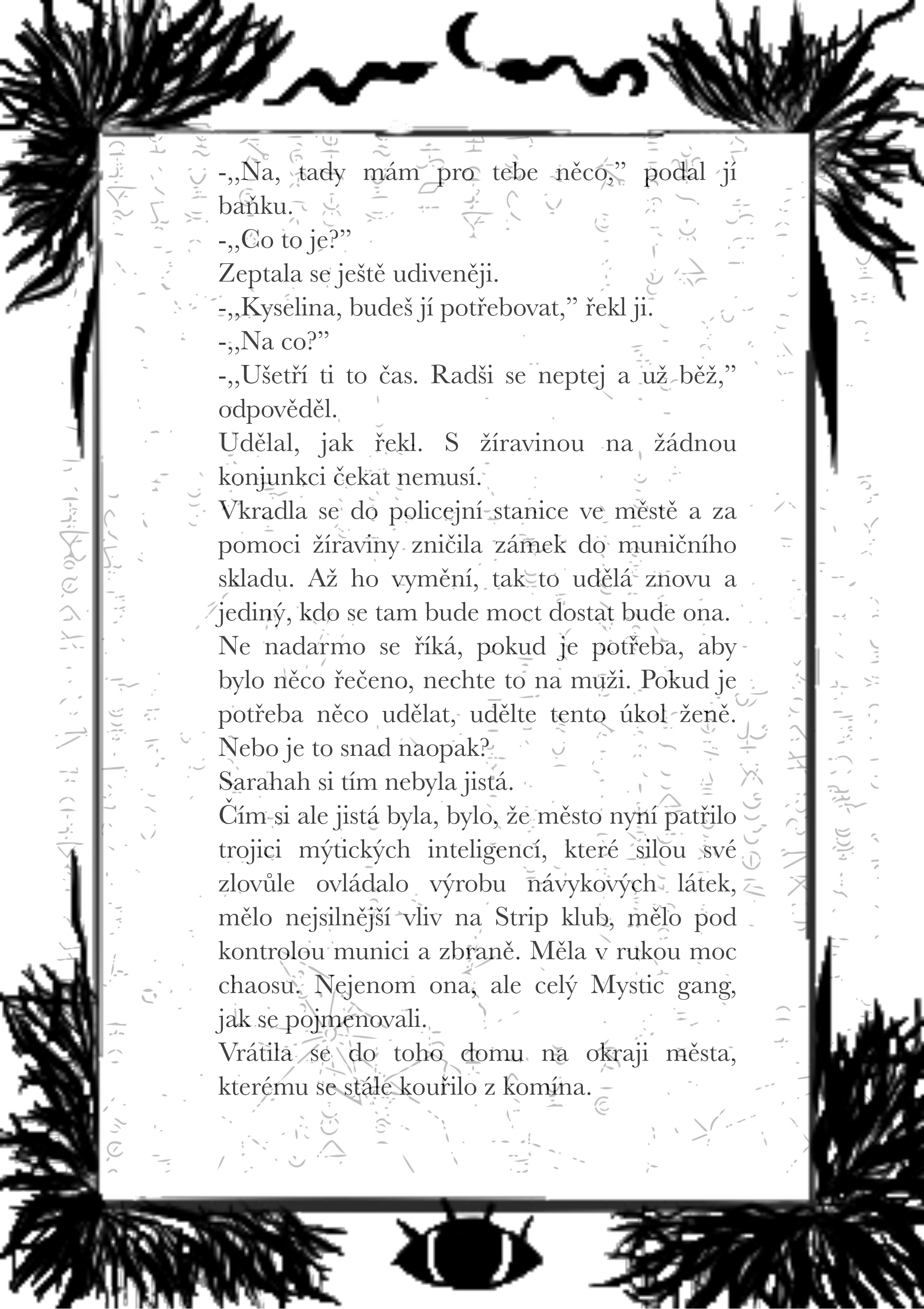
Ten zdrogovaný pasák, vpíchl tomu

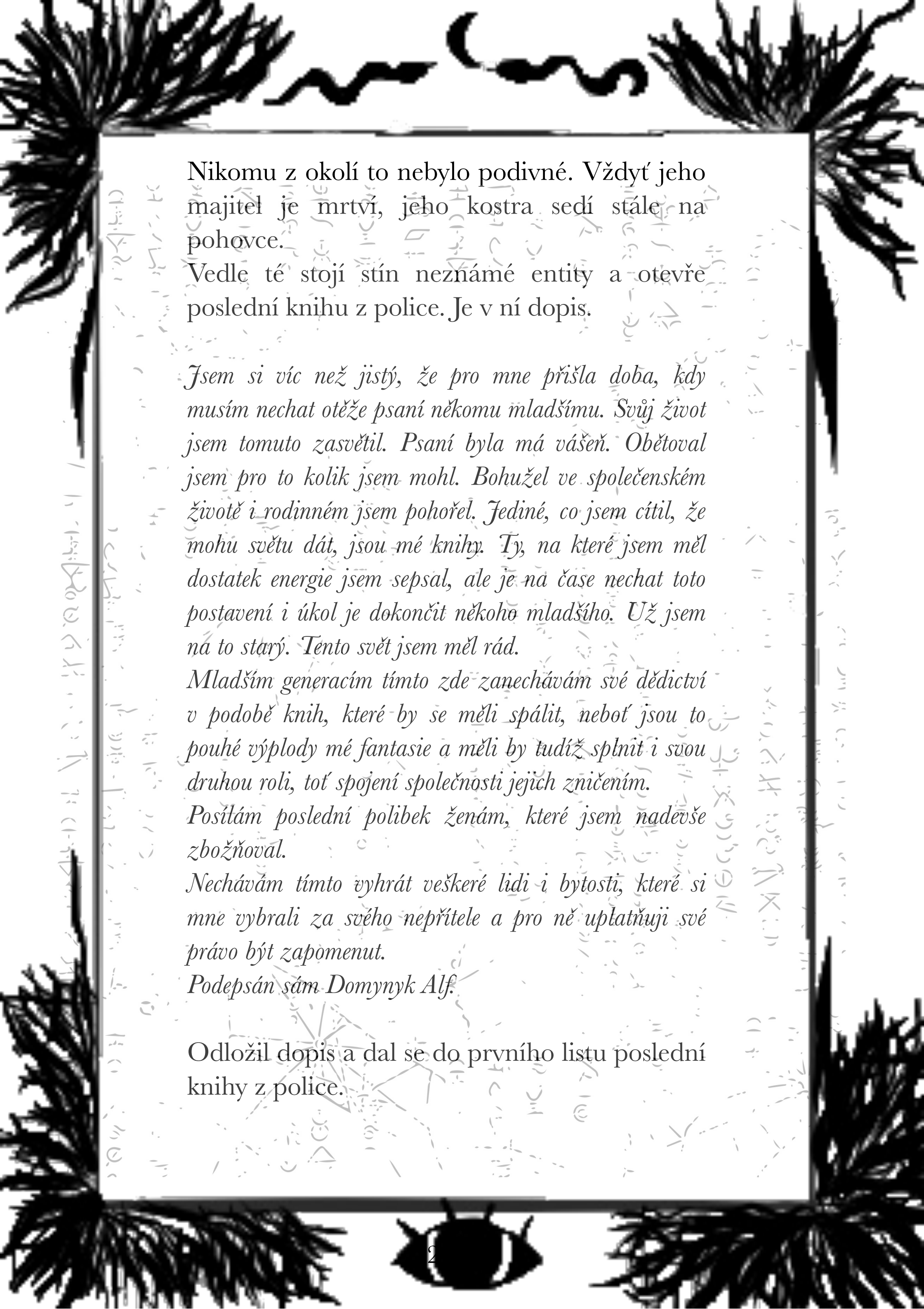
ozbrojenému majiteli klubu smrtelnou dávku heroinu těsně předtím, něž ho zastřelil.
Nyní ten celý podnik patřil pouze striptérkám a ty se té příležitosti chytily. Čarodějnice se zjevila jedné z nich v zrcadle hned po tom, co objevila mrtvá těla dvou mocných mužů.
V ten moment si striptérka uvědomila, že otěže nočního klubu svírá ona a tak zavládl celému podniku striptérek totalismus.
Tím získala čarodějnice Sarahah na svou stranu profesionální společnice a pole dance tanečnice.
Po návratu domů, kde zrovna stín četl knihu pána domu, deník. Stín ji předčítal nahlas a tak zjistila, že nyní už jen stačí získat na svou stranu zbraně, ale to až při správných planetách.
Všimla si hromady dalších knih naházených na kupě vedle rozpáleného krbu.
Tou na vrchu byla zarámovaná Filie.
-„Ty k těm knihám nemáš žádnou úctu," pronesla ke stínu.
-„Máš recht," odpověděl ji a hodil s další přečtenou z police rovnou do krbu.
-„Počkej!"
Došla ke krbu a vzala ji do rukou a otevřela ji.
Byla plná jmen a částek, dat.
-„Co to je?"

Prohlížela si ji.
Na úvodní straně byla nadepsáno SOLUS.
-„Co to má znamenat?"
-„Podle deníku jenom nějaký seznam dlužníků, především politiků a raperů a byznysmanů."
-„Aha a k čemu to je dobrý?"
-„Teď už k ničemu, leda, že by ses do toho dala a všechny ty jména proklela nebo tak něco," rozesmál se stín.
-„No dobře, to bych mohla, ale nejdřív bude lepší dodělat ten úkol se zbraněmi. Hezky všechno popořádku. Kde je Filius?"
-„Pracuje na něčem dole ve sklepě, co já vím."
-„Dobře, zajdu se tam podívat," řekla a tak udělala.
Uvnitř sklepa kapaly ze stropu krůpěje ledové kapaliny. Sarahah usoudila, že svrchu nemá odkud téct voda a tak to musejí být sražené výpary z Filiusovi laboratoře.
Gnóm se pohyboval mezi baňkami a párou.
-„Fuj, co to je za smrad?"
Zeptala se.
-„Přeci síra, to nepoznáš?"
-„Tohle, že je síra? Vždyť to neštípe v nose."
-„Ano, podařilo se mi prostřednictvím jiné extrakce potlačit to, co je pro síru tak typické."
Na to se čarodějnice podívala na špičku svého nosu, jako jestli za něj gnóm netahá.

-,,Na, tady mám pro tebe něco," podal jí baňku.
-,,Co to je?"
Zeptala se ještě udiveněji.
-,,Kyselina, budeš jí potřebovat," řekl ji.
-,,Na co?"
-,,Ušetří ti to čas. Radši se neptej a už běž," odpověděl.
Udělal, jak řekl. S žíravinou na žádnou konjunkci čekat nemusí.
Vkradla se do policejní stanice ve městě a za pomoci žíraviny zničila zámek do muničního skladu. Až ho vymění, tak to udělá znovu a jediný, kdo se tam bude moct dostat bude ona.
Ne nadarmo se říká, pokud je potřeba, aby bylo něco řečeno, nechte to na muži. Pokud je potřeba něco udělat, udělte tento úkol ženě. Nebo je to snad naopak?
Sarahah si tím nebyla jistá.
Čím si ale jistá byla, bylo, že město nyní patřilo trojici mýtických inteligencí, které silou své zlovůle ovládalo výrobu návykových látek, mělo nejsilnější vliv na Strip klub, mělo pod kontrolou munici a zbraně. Měla v rukou moc chaosu. Nejenom ona, ale celý Mystic gang, jak se pojmenovali.
Vrátila se do toho domu na okraji města, kterému se stále kouřilo z komína.

Nikomu z okolí to nebylo podivné. Vždyť jeho majitel je mrtví, jeho kostra sedí stále na pohovce.
Vedle té stojí stín neznámé entity a otevře poslední knihu z police. Je v ní dopis.

Jsem si víc než jistý, že pro mne přišla doba, kdy musím nechat otěže psaní někomu mladšímu. Svůj život jsem tomuto zasvětil. Psaní byla má vášeň. Obětoval jsem pro to kolik jsem mohl. Bohužel ve společenském životě i rodinném jsem pohořel. Jediné, co jsem cítil, že mohu světu dát, jsou mé knihy. Ty, na které jsem měl dostatek energie jsem sepsal, ale je na čase nechat toto postavení i úkol je dokončit někoho mladšího. Už jsem na to starý. Tento svět jsem měl rád.
Mladším generacím tímto zde zanechávám své dědictví v podobě knih, které by se měli spálit, neboť jsou to pouhé výplody mé fantasie a měli by tudíž splnit i svou druhou roli, toť spojení společnosti jejich zničením.
Posílám poslední polibek ženám, které jsem nadevše zbožňoval.
Nechávám tímto vyhrát veškeré lidi i bytosti, které si mne vybrali za svého nepřítele a pro ně uplatňuji své právo být zapomenut.
Podepsán sám Domynyk Alf.

Odložil dopis a dal se do prvního listu poslední knihy z police.

Do této knihy jsem zíral celé hodiny. Její rýžové listy papíru popsané minuskulí. Byla to kniha těžká. S koženou vazbou desek a několika stovkami stran. Každá z nich jako by nesla důležité poselství, které by se nedalo zničit ani plamenem pekelným a přesto byla tak ohrožená, že stačil pouhý necitlivý pohyb a tenounká stránka se dala přetrhnout.

Takových stran byla spousta a jen s těží se dala znovu slepit dohromady. Tolik vyškubaných a pouze polovičních stran, že celek díla a jeho poselství zůstalo někde nedokončeno.

To však, co jsem se v oné knize dočetl, to mne sprovodilo z pozice obyčejně smýšlejícího člověka. Nabyté poznatky otřásly mým životem do základů. Můj pohled na svět byl na vždycky změněn. Záchvěvy šílenství mnou procházely jako nějaký elektrický proud.

Nejprve se mne snažila pohltit úzkost, poté temnota a nakonec má vlastní samo zničující se existence.

V poslední chvíli jsem vyprsknul smíchy. Nešlo to jinak.

Ten odporný smích psychopatů uvězněných ve mne. Ten škleb ohavných šašků a klaunů a kašparů uvnitř mne hrál.

Smích, ten netvorný smích, co mi šel z úst, ten byl uvnitř mé hlavy. Ta mrazivá euforie mi běhala po zádech, které byly přesně tak výběžkovité jako luka z výhledu mým oknem.

Skučel po nich mrazivý vítr, jenž se po úbočí kopců

spustil do sedla a poté se plnou parou opřel do cihlových stěn domu. V krovech to zapraskalo. Světlo nad mou hlavou zablikalo a já si byl naprosto jistý, že mě sleduje. Čenichá okolo mne a letními intimními doteky pociťuje mou husí kůži. Mou podrážděnou pokožku zevnitř těla. Jak mi elektrizují chloupky na rukou. Jak mi křupají houby v prstech, když si je napřímím, co jen svedu až to v nich pne.

Ten pocit, jak mi z konečků prstů vyvěrá ta energie, jenž mě jí naplnila ta kniha, kterou jsem neměl otevírat. Tělo se mi zavlažilo ledovým potem. Srdce mi bušilo jako o závod. Nemohl jsem se ani hnout, jak jsem byl k smrti vyděšený. Seděl jsem v křesle zmožený nocí a mé údy i hlava visely bez života dolů. Okolo mne zůstala pouhá tma.

Pak jsem se zajíkl vzduchu a rozkašlal jsem se.

Usnul jsem. Spal jsem tu v křesle snad několik hodin? Či dnů?

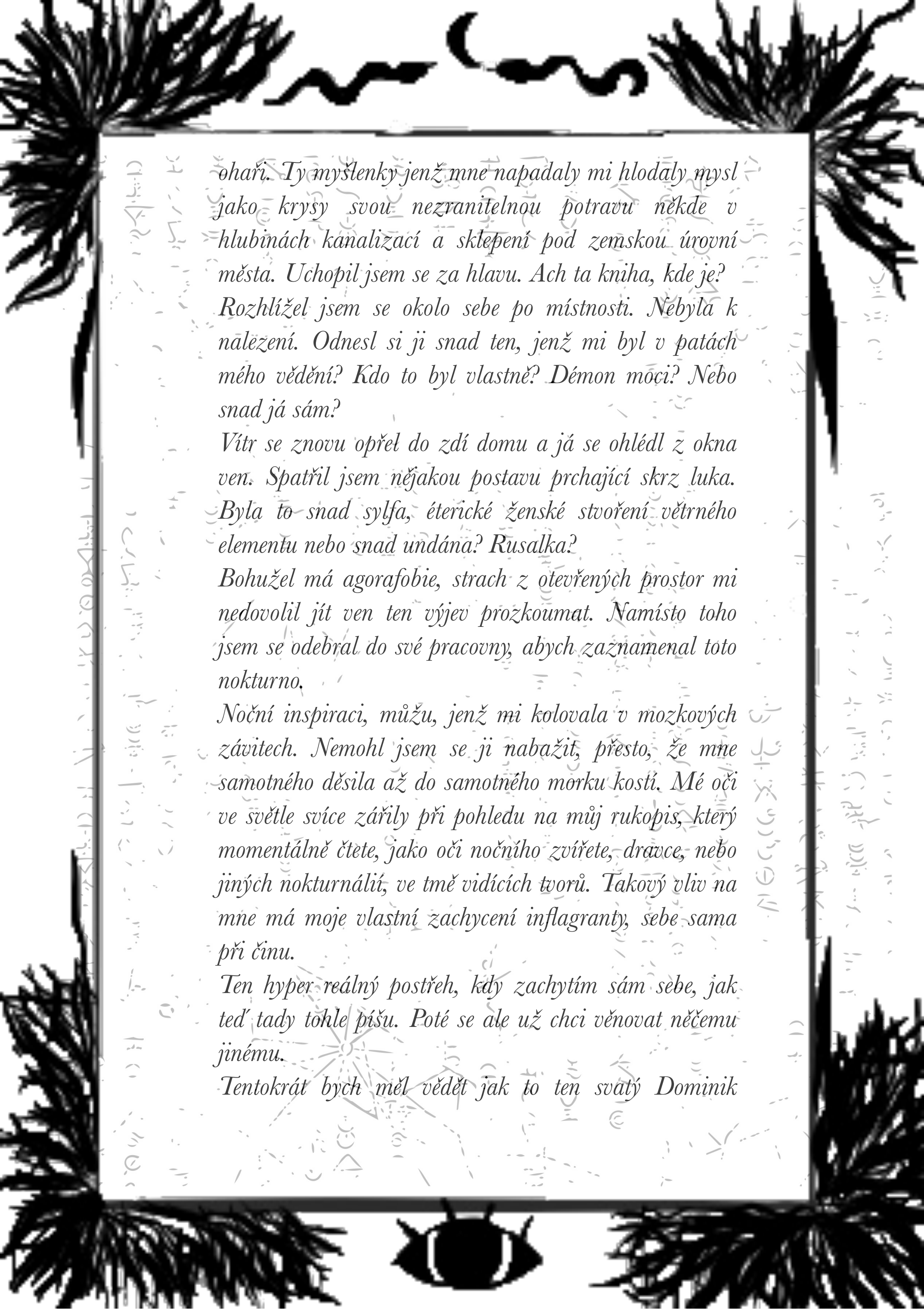
Něco mi na sobě nehrálo. Byl jsem to opravdu já?

Zvedl jsem se a začal se osahávat. Mé textilie, mé tělo.

Ta kniha? Kde je? Zmizela. Nebyla nikde. Kam se poděla?

Hodiny na konci místnosti odbyly třetí hodinu ranní.

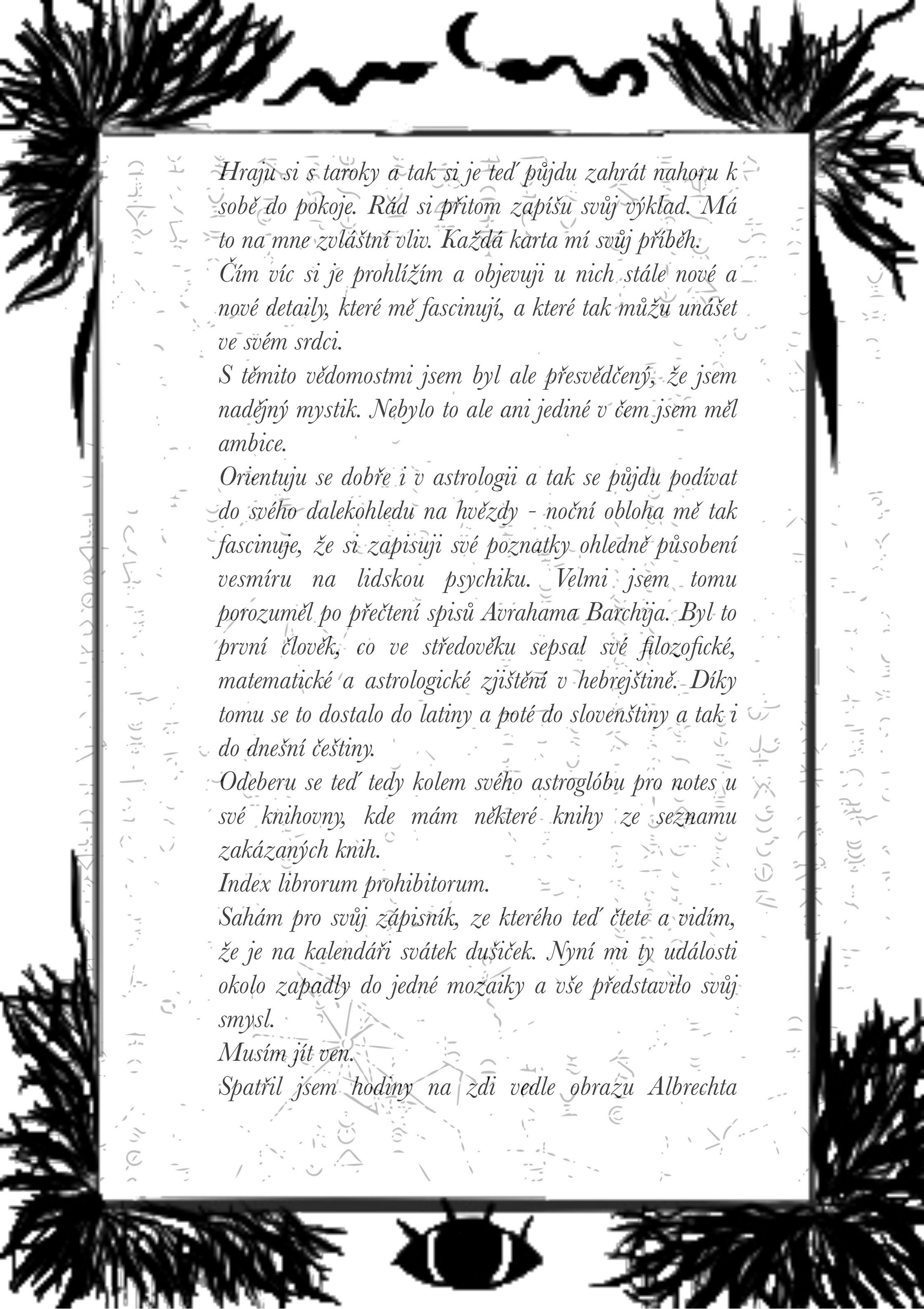
Ten proklatý čas. Hodina mezi psem a vlkem. Nyní mají síly nadpozemské tu největší moc. Cítil jsem se být uvězněn v neviditelné a nenahmatatelné kleci noci a tmy jenž mne obklopovala. Pouze plamen svíčky, kterou jsem se rozhodl zapálit mi byl při těle jako věrný pes svému

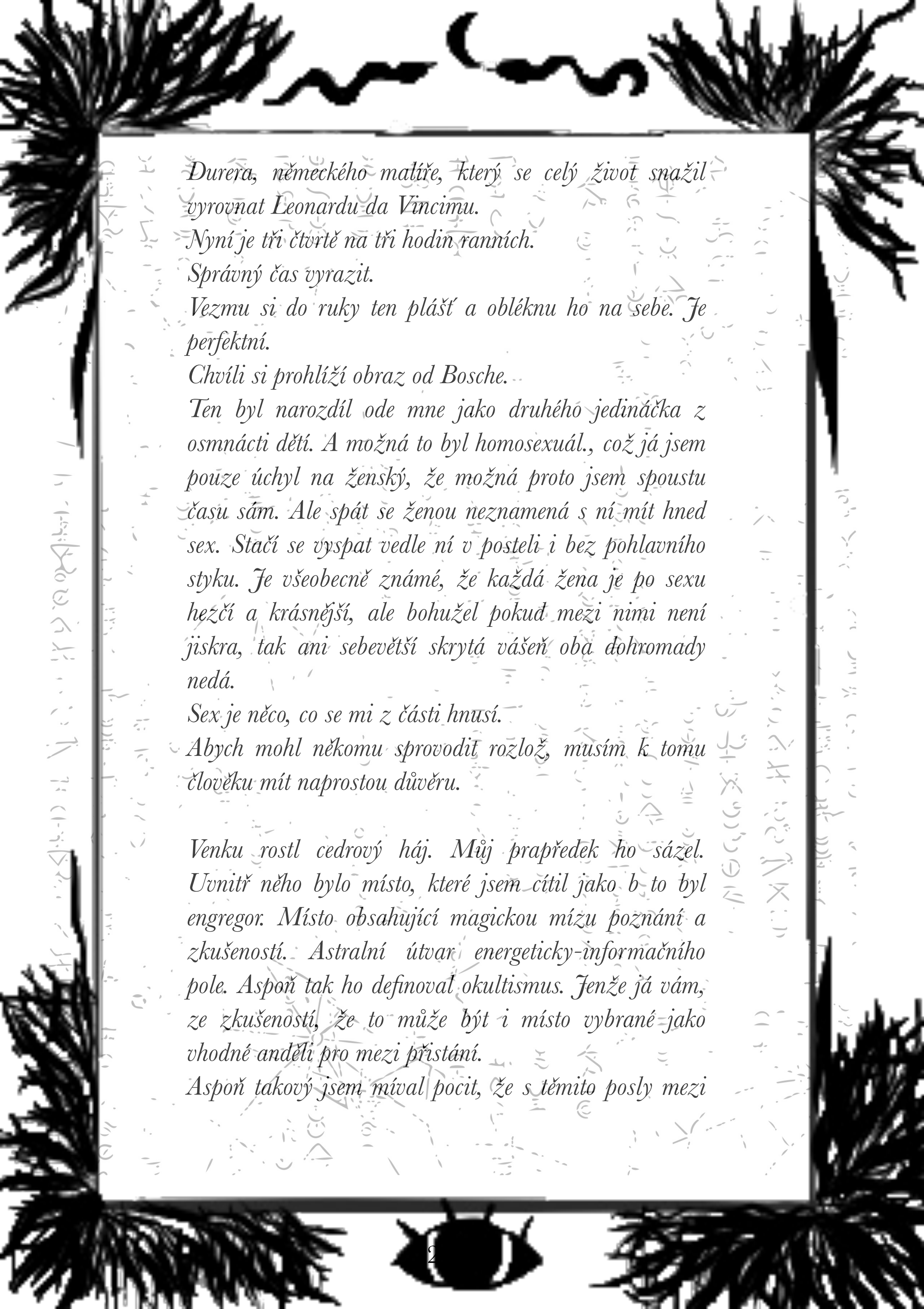
ohaři. Ty myšlenky jenž mne napadaly mi hlodaly mysl jako krysy svou nezranitelnou potravu někde v hlubinách kanalizací a sklepení pod zemskou úrovní města. Uchopil jsem se za hlavu. Ach ta kniha, kde je?
Rozhlížel jsem se okolo sebe po místnosti. Nebyla k nalezení. Odnesl si ji snad ten, jenž mi byl v patách mého vědění? Kdo to byl vlastně? Démon moci? Nebo snad já sám?
Vítr se znovu opřel do zdí domu a já se ohlédl z okna ven. Spatřil jsem nějakou postavu prchající skrz luka. Byla to snad sylfa, éterické ženské stvoření větrného elementu nebo snad undána? Rusalka?
Bohužel má agorafobie, strach z otevřených prostor mi nedovolil jít ven ten výjev prozkoumat. Namísto toho jsem se odebral do své pracovny, abych zaznamenal toto nokturno.
Noční inspiraci, můžu, jenž mi kolovala v mozkových závitech. Nemohl jsem se ji nabažit, přesto, že mne samotného děsila až do samotného morku kostí. Mé oči ve světle svíce zářily při pohledu na můj rukopis, který momentálně čtete, jako oči nočního zvířete, dravce, nebo jiných nokturnálií, ve tmě vidících tvorů. Takový vliv na mne má moje vlastní zachycení inflagranty, sebe sama při činu.
Ten hyper reálný postřeh, kdy zachytím sám sebe, jak teď tady tohle píšu. Poté se ale už chci věnovat něčemu jinému.
Tentokrát bych měl vědět jak to ten svatý Dominik

zamýšlel.
Měl bych si vzít černé roucho, jaké se nosívalo v první půlce dvanáctého století. I když já bych asi jako jeho jmenovec mohl nosit šedé.
Nu niž, černé mám. Ale časem ho nosím a operu a pak zšedne.
Každopádně už můj předek sepsal knihu malleus maletiarum.
V překladu - Kladivo na čarodějnice.
Rukověť pro ničení zla. Sama o sobě byla ale vydaná až v patnáctém století dominikánským řádem.
Po smrti mého předka.
Do té doby byla užívána pouze neoficiálně. Po jejím vydání ale došlo k rozervaní vztahů a ty pak vedlo k většímu udavačství.
Paradoxně i můj jmenovec svatý Dominik pálil knihy cizích.
Ovšem jeho knihu si nedovolil nikdo žárem ani ohřát.
Až husiti tomu dali na frak jen co je pravda.
Přeju jim to, byli našinci a naše rodina jim šla po boku.
Aspoň chvíli než to napětí okolo upadlo, protože tak to v českých zemích chodí.
Nic méně si rád prohlížím karty. Taroty, stejně tak symbolon.
Taroky se jim přezdívá na Moravě. V čechách se jim říká prostě mariášky - ty, co hráli vždycky čerti v pohádkách, třeba ve Fimfáru. Avšak tarok znamená i trumf.

Hraju si s taroky a tak si je teď půjdu zahrát nahoru k sobě do pokoje. Rád si přitom zapíšu svůj výklad. Má to na mne zvláštní vliv. Každá karta mí svůj příběh.
Čím víc si je prohlížím a objevuji u nich stále nové a nové detaily, které mě fascinují, a které tak můžu unášet ve svém srdci.
S těmito vědomostmi jsem byl ale přesvědčený, že jsem nadějný mystik. Nebylo to ale ani jediné v čem jsem měl ambice.
Orientuju se dobře i v astrologii a tak se půjdu podívat do svého dalekohledu na hvězdy - noční obloha mě tak fascinuje, že si zapisuji své poznatky ohledně působení vesmíru na lidskou psychiku. Velmi jsem tomu porozuměl po přečtení spisů Avrahama Barchija. Byl to první člověk, co ve středověku sepsal své filozofické, matematické a astrologické zjištění v hebrejštině. Díky tomu se to dostalo do latiny a poté do slovenštiny a tak i do dnešní češtiny.
Odeberu se teď tedy kolem svého astroglóbu pro notes u své knihovny, kde mám některé knihy ze seznamu zakázaných knih.
Index librorum prohibitorum.
Sahám pro svůj zápisník, ze kterého teď čtete a vidím, že je na kalendáři svátek dušiček. Nyní mi ty události okolo zapadly do jedné mozaiky a vše představilo svůj smysl.
Musím jít ven.
Spatřil jsem hodiny na zdi vedle obrazu Albrechta

Durera, německého malíře, který se celý život snažil vyrovnat Leonardu da Vincimu.
Nyní je tři čtvrtě na tři hodin ranních.
Správný čas vyrazit.
Vezmu si do ruky ten plášť a obléknu ho na sebe. Je perfektní.
Chvíli si prohlíží obraz od Bosche.
Ten byl narozdíl ode mne jako druhého jedináčka z osmnácti dětí. A možná to byl homosexuál., což já jsem pouze úchyl na ženský, že možná proto jsem spoustu času sám. Ale spát se ženou neznamená s ní mít hned sex. Stačí se vyspat vedle ní v posteli i bez pohlavního styku. Je všeobecně známé, že každá žena je po sexu hezčí a krásnější, ale bohužel pokud mezi nimi není jiskra, tak ani sebevětší skrytá vášeň oba dohromady nedá.
Sex je něco, co se mi z části hnusí.
Abych mohl někomu sprovodit rozlož, musím k tomu člověku mít naprostou důvěru.

Venku rostl cedrový háj. Můj prapředek ho sázel. Uvnitř něho bylo místo, které jsem cítil jako b to byl engregor. Místo obsahující magickou mízu poznání a zkušeností. Astralní útvar energeticky-informačního pole. Aspoň tak ho definoval okultismus. Jenže já vám, ze zkušeností, že to může být i místo vybrané jako vhodné anděli pro mezi přistání.
Aspoň takový jsem míval pocit, že s těmito posly mezi

lidmi a bohy rozmlouvám. Někdy pouze v duchu, v mé mysli. Někdy jsem je dokonce i viděl, ale stále jsem jejich hlas měl pouze ve svém nitru. Myslím, že andělé takový prostě jsou. Impozantní. Nevím proč, ale vždy, když jsem se vracel z háje přes zadní zahradu, kde mí předci cvičili šerm, často jsem si rozvzpomínal, jak tam jednou můj strýc vyprávěl o návštěvě Prahy.

O takzvané Laterně Magice. O prvním multimediálním divadle na světě. Zvané také syntetickým divadlem. Tehdy jsem ještě až do mého osobního nastavení nevěděl, že to divadlo je samo Národní Divadlo i novou scénou, která vždy byla odrazovým můstkem pro začínající národní umělce ve všech směrech. Především v těch nových.

Tehdy jsem i tam zažil vystoupení improvizované samotnými štamgasty tohoto místa. Nazval bych je pouličními herci.

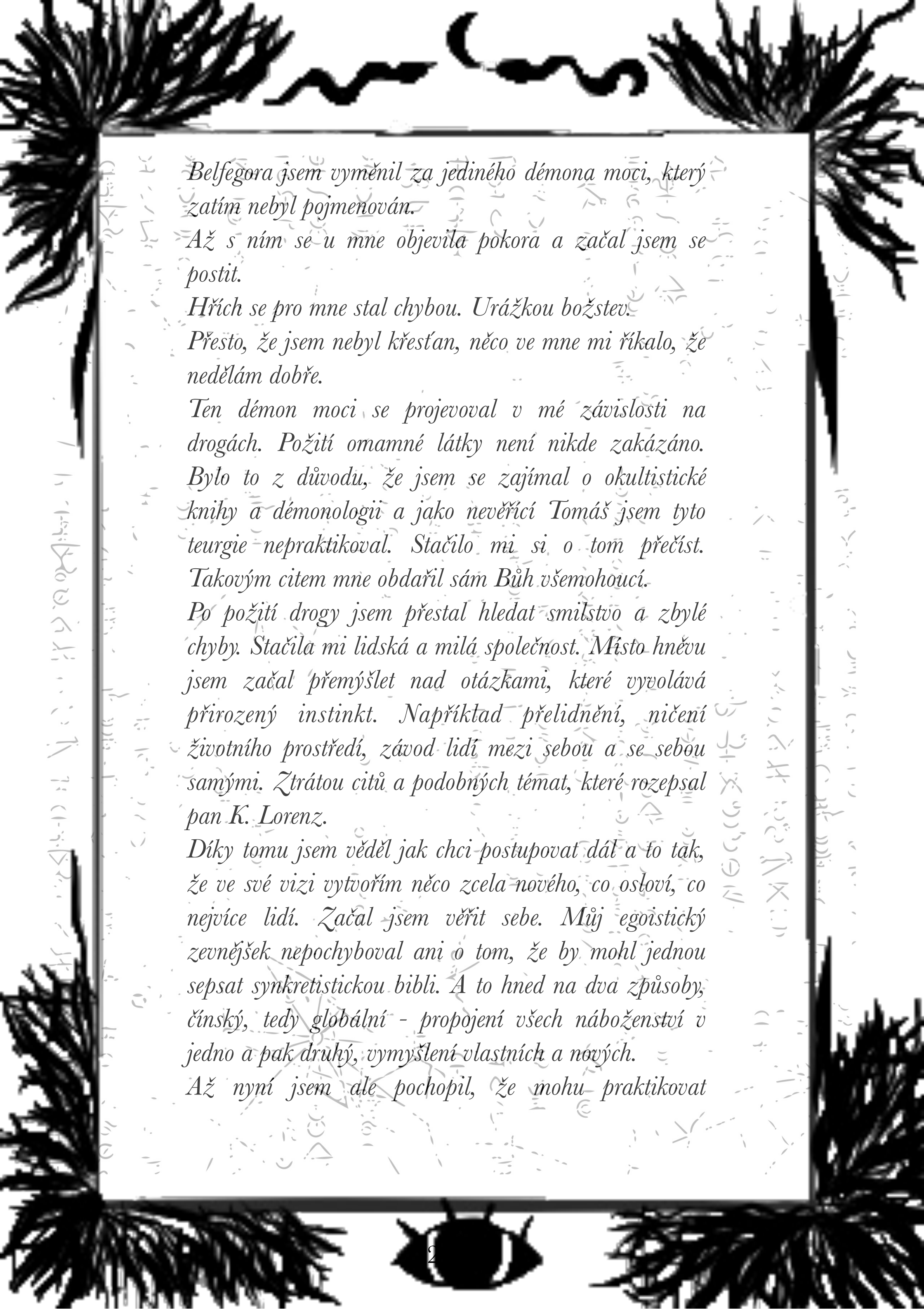
Nyní ovšem nastala ta chvíle, kdy sem opět pocítil toho démona.

Démona moci za svá nesplněná přání.

V mládí jsem byl posedlí mnoha démony. Všech sedm smrtelných hříchů jsem znal na denním pořádku. Po čase uvědomění na mně za to ale padl ještě osmí démon - onen démon moci.

Ne vše zlé je však i k něčemu dobré.

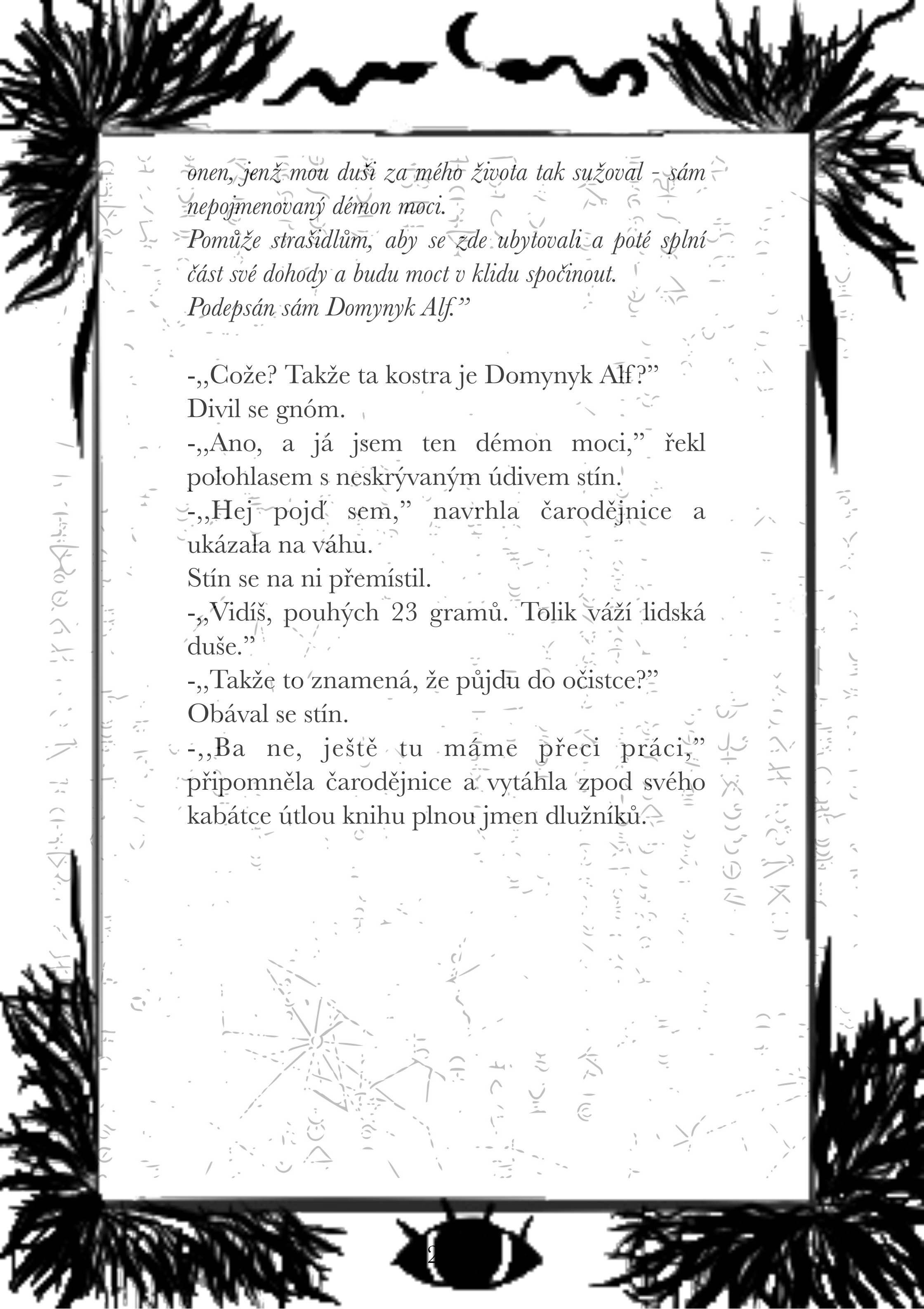
Všech sedm hříchů jako pýcha, lakota, závist, hněv, smilstvo, obžerství, lenost, ty všechny jmenovitě Lucifera, Leviatana, Satana, Asmodeuse, Belzebuba,

Belfegora jsem vyměnil za jediného démona moci, který zatím nebyl pojmenován.
Až s ním se u mne objevila pokora a začal jsem se postit.
Hřích se pro mne stal chybou. Urážkou božstev.
Přesto, že jsem nebyl křesťan, něco ve mne mi říkalo, že nedělám dobře.
Ten démon moci se projevoval v mé závislosti na drogách. Požití omamné látky není nikde zakázáno. Bylo to z důvodu, že jsem se zajímal o okultistické knihy a démonologii a jako nevěřící Tomáš jsem tyto teurgie nepraktikoval. Stačilo mi si o tom přečíst. Takovým citem mne obdařil sám Bůh všemohoucí.
Po požití drogy jsem přestal hledat smilstvo a zbylé chyby. Stačila mi lidská a milá společnost. Místo hněvu jsem začal přemýšlet nad otázkami, které vyvolává přirozený instinkt. Například přelidnění, ničení životního prostředí, závod lidí mezi sebou a se sebou samými. Ztrátou citů a podobných témat, které rozepsal pan K. Lorenz.
Díky tomu jsem věděl jak chci postupovat dál a to tak, že ve své vizi vytvořím něco zcela nového, co osloví, co nejvíce lidí. Začal jsem věřit sebe. Můj egoistický zevnějšek nepochyboval ani o tom, že by mohl jednou sepsat synkretistickou bibli. A to hned na dva způsoby, čínský, tedy globální - propojení všech náboženství v jedno a pak druhý, vymyšlení vlastních a nových.
Až nyní jsem ale pochopil, že mohu praktikovat

invokace s anděli.
Dle andělského zvěrokruhu.
Tyto momenty mi nakonec dali i to, po čem jsem toužil - naprosté osvícení.
Díky kterému jsem poté mohl pokračovat ve svém dosavadním životě a k tomu i nadále psát.
Dařilo se mi.
Věřil jsem však, jak jsem se přesvědčil i já, že spoustu genů člověk podědí po prapředcích víc než po rodičích.
Proto jsem si se svým vnukem rozuměl nejvíce, přesto, že jsme byli v mnoha věcech odlišní kvůli mezi generační mezeře - toť věk a doba. Mysleli jsme podobě.
Především on mne motivoval k tomu, abych dokončil svou cestu poznání čtením utajovaných listin a knih, aby to on už dělat nemusel.
Nakonec jsem zjistil však jediné - všechno to jsou pouhé výmysly.
Vždy je lepší vymyslet si něco vlastního.
Proto jsem sepisoval dlouhá léta mé deníky, které uchovávali mou vizi světa okolo mne i po mé smrti.
Tu jsem si vybral takovou, jaká mi náležela. Manuálním stroječkem jsem si vyvrtal díru do čela, aby má duše mohla ven. Strojek jsem si vyrobil sám.
Psalo se o něm v nějaké online knize z digital wave. V podstatě taková novodobá kultovka.
Tím, že se mi povede tuto smrt dokončit, vypustím sem do prostorů mého domu mou duši, která si už poradí. S dostatečně velkou pravděpodobností se z ní zhmotní

onen, jenž mou duši za mého života tak sužoval - sám nepojmenovaný démon moci.
Pomůže strašidlům, aby se zde ubytovali a poté splní část své dohody a budu moct v klidu spočinout.
Podepsán sám Domynyk Alf."

-„Cože? Takže ta kostra je Domynyk Alf?"
Divil se gnóm.
-„Ano, a já jsem ten démon moci," řekl polohlasem s neskrývaným údivem stín.
-„Hej pojď sem," navrhla čarodějnice a ukázala na váhu.
Stín se na ni přemístil.
-„Vidíš, pouhých 23 gramů. Tolik váží lidská duše."
-„Takže to znamená, že půjdu do očistce?"
Obával se stín.
-„Ba ne, ještě tu máme přeci práci," připomněla čarodějnice a vytáhla zpod svého kabátce útlou knihu plnou jmen dlužníků.

DRAČÍ POVÍDKA

Kolem plál oheň. Plameny šlehaly vysoko, hladili obličeje osob stojících okolo. Povstal jsem z popela jako fénix. Špinavý, dezorientovaný.
Konečně jsem se narovnal. Byl jsem spatřen ve své velikosti.
-„Další z nás povstal. Přivítejme ho," pravil hluboký hlas.
Rozlilo se medoviny do okovaných rohů.
Vystoupil jsem z pekla ohnivých vln, ve kterých jsem se zrodil.
-„Představ se mladý válečníku."
-„Mé jméno je Alfred Drakobijec," učinil jsem, jak chtěl.
Jako odpověď jsem sklidil smích.
-„Na Drakobijec si moc hubený ani tvá tvář nemá známky boje."
-„Nenech se oklamat Wiglafe. Ve jméně se skrývá osud."
Oslovený Wiglaf zavrčel ale na moudrého druha slova dal.

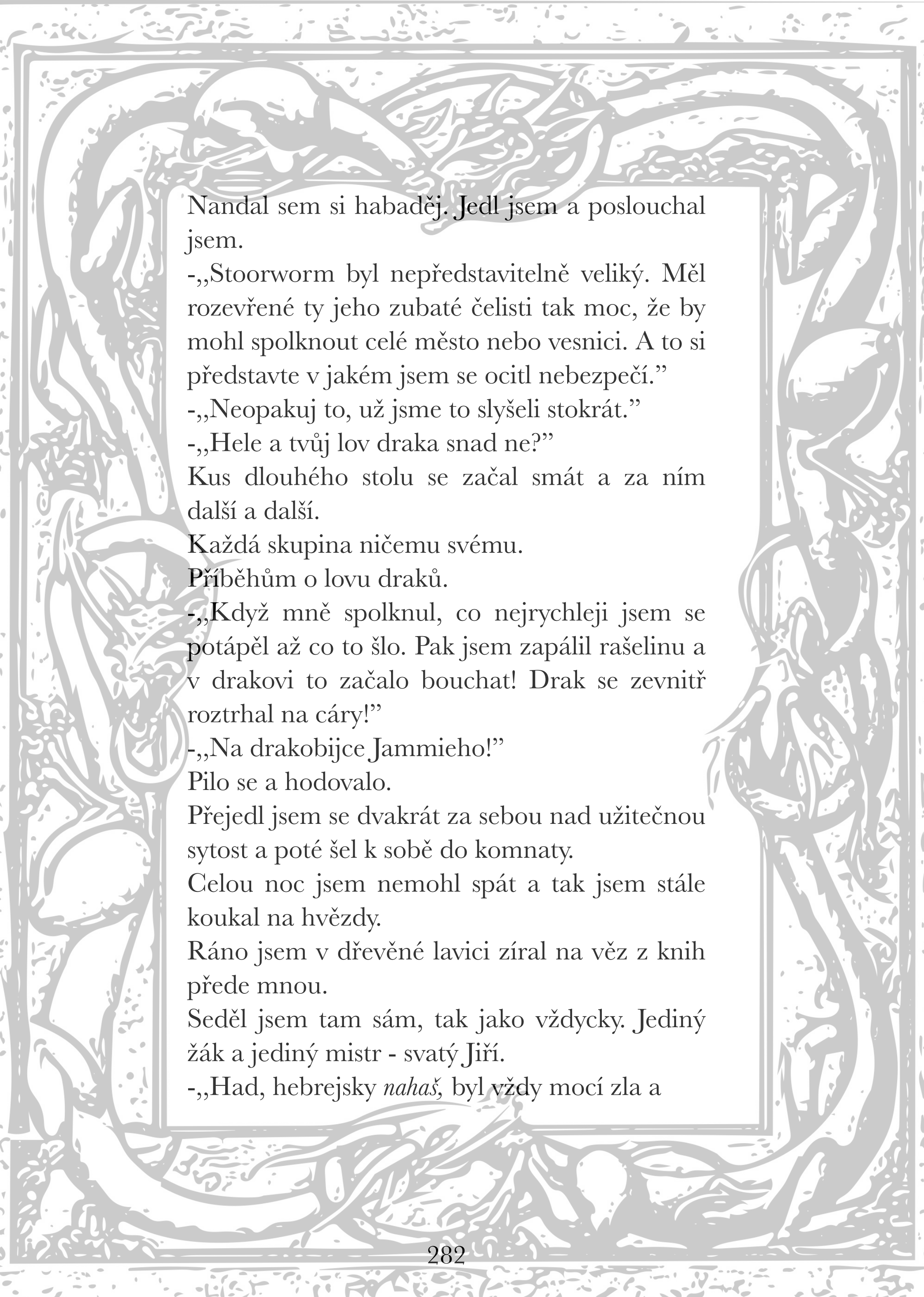
-„Nějaký minesengr nám tu bude svou loutnou kazit morálku. Už vidím, jak tím fidlátkem nějakého draka srazí k zemi."
-„Pokud mu dáme šanci určitě by mu srazil hlavu i pouhými strunami. Zapomínáš, že jsme drakobijci!"
-„Přesně tak Lancelote," přikývl muž v ozdobném rouchu.
-„Tak minesengre, uvidíme kolik nakonec draků skolíš," řekl ten muž.
Mlčel jsem a vystoupil jsem od ohně blíž k přistávajícím obličejům okolo mne.
-„Obávám se svatý Jiří, že si se před svým Bohem zmýlil. Tohle není žádný drakobijec!"
Zvolal znovu ten nazývaný Wiglafem.
-„Já se možná zmýlil, ano, ale Bůh, ten se nikdy nemýlí. Z nějakého důvodu nám sem toho mladíka poslal. Tak jako každého z nás."
Odpověděl muž ve zlatavém rouchu.
-„Mohu vědět, kde jsem se to ocitl?"
Zeptal jsem se.
-„V Refugiu. Útočišti drakobijců," odpověděl mi hluboký hlas.
Na to jsem mlčel.
Všiml jsem si, že zde byli tváře původů z celého světa.
-„Nejsi prvním, koho nám sem vesmír, Akasha, poslal. Dle toho, jaký je tvůj původ. Tvůj

arkhai, tak dle toho jsme tvými mistry a dle toho také budeš čelit svému nemesis - protivníkovi."
Mluvil ke mne rytíř oslovovaný Lancelot.
-„Kdo bude můj nemesis?"
Zeptal jsem se tak pošetile.
Prostá odpověď mi byla ozvěnou.
-„Drak."

Ubytovali mne v rozlehlé místnosti v obří budově na úpatí hory. Celé stanovisko bylo někde vysoko v rozlehlých horách. Snažil jsem se rozpomenout, jak jsem se tu ocitl ale vlastně jsem nic nevěděl.
Díval jsem se z okna na to, jak sněží a hromadí se ten sníh na těch ledových skaliscích.
Fascinovala mne představa toho, že by se utrhla lavina a celou budovu zahalila.
Co by se pak asi dělo?
Byla to čirá noc, kdy sem povstal z popela.
Nechtělo se mi již spát. Až do svítání jsem si prohlížel hvězdy. V horách bylo tomu nebi překrásně blízko. Nebe, nazývané také Akasha bylo plné souhvězdí od malé a velké medvědice jsem se dostal k polárce, k Orionu a potom až na Alfa Draconis, nejjasnější hvězda souhvězdí Draka.
Až slunce ho vyhnalo z oblohy.

Otevřely se dveře za mými zády a v nich stál ten muž v rouchu. Mazetta mu zakrývala ramena svou brokátovou formou, stejně tak jeho klerika měla zlaté barvy.
-„Pojď se nasnídat Drakobijče," pravil.
Mlčky jsem se díval, co se bude dít dál.
Rozvázala se mu šňůra kolem pasu, cingulum.
Sklonil hlavu, aby na ni dobře viděl a mohl ji znovu zavázat. Odhalil tak oholené temeno hlavy, konzulu. Vypadal jako řeholník, ovšem s tureckými rysy.
-„Já vím, kdo jste," řekl jsem.
Muž vyvalil oči, co ze mne vypadne.
-„Vy jste svatý Jiří, ten nejslavnější drakobijec."
Muž zcepeněl.
-„Ale ne, je nás hodně slavných," řekl s úsměvem.
-„Všechno ti teď vysvětlím," řekl a uvedl mne na chodbu.
-„Neboť jsi ze střední evropy, budeme tvými mistry já, svatý Jiří, Wiglaf a Lancelot.
Samozřejmě je nás tu ohromné množství. Drakobijci z celého světa se schází zde - v Refugiu.
Plán tvého drakobijeckého výcviku bude následující, každé ráno po snídani rozcvička na kolbišti. To je venku před budovou útočiště. Poté jeden den zůstaneš na kolbišti a budeš

cvičit své tělo. Druhý den budeš mít studium, tím procvičíme tvou mysl a třetí den potrénuje Lancelot tvé schopnosti se zbraněmi. Poté bude vše nanovo. Je ti to jasné?"
Mlčel jsem pro znamení souhlasu.
S knihami sem neměl problém. Cítil jsem v sobě nějakého zlomeného básnického ducha. Co si však připravili pro mne na kolbišti. Stál tam Wiglaf s Lancelotem a něčemu se náramně smáli.
-„Už je tady ten básník."
Slyšel jsem jejich ješitné poznámky.
-„Tak mladej, dej si dvacet kliků, sedů-lehů a osm koleček kolem cvičiště," rozkázal Wiglaf.
Mlčky jsem to všechno dělal několik desítek minut. Pak mně znovu zaměstnal až do úmoru, několik hodin v kuse.
-„Seš hubenej! To chceš, aby tě ten drak překous?"
Křičel.
-„A teď až to doděláš, ta se půjdeš pořádně nažrat. Sněz, co budeš moct a pak znova. Popozítří budeme pokračovat," usmíval se ve svých vousech a za jeho širokými rameny se už stmívalo.
Polomrtví jsem se došoural do jídelny honosného sálu, kde všichni drakobijci společně hodovali.

Nandal sem si habaděj. Jedl jsem a poslouchal jsem.

-,,Stoorworm byl nepředstavitelně veliký. Měl rozevřené ty jeho zubaté čelisti tak moc, že by mohl spolknout celé město nebo vesnici. A to si představte v jakém jsem se ocitl nebezpečí."

-,,Neopakuj to, už jsme to slyšeli stokrát."

-,,Hele a tvůj lov draka snad ne?"

Kus dlouhého stolu se začal smát a za ním další a další.

Každá skupina ničemu svému.

Příběhům o lovu draků.

-,,Když mně spolknul, co nejrychleji jsem se potápěl až co to šlo. Pak jsem zapálil rašelinu a v drakovi to začalo bouchat! Drak se zevnitř roztrhal na cáry!"

-,,Na drakobijce Jammieho!"

Pilo se a hodovalo.

Přejedl jsem se dvakrát za sebou nad užitečnou sytost a poté šel k sobě do komnaty.

Celou noc jsem nemohl spát a tak jsem stále koukal na hvězdy.

Ráno jsem v dřevěné lavici zíral na věz z knih přede mnou.

Seděl jsem tam sám, tak jako vždycky. Jediný žák a jediný mistr - svatý Jiří.

-,,Had, hebrejsky *nahaš,* byl vždy mocí zla a

chaosu z podsvětí, ale i plodnosti života a uzdravování. Hadi, požírající si navzájem ocas symbolizují cyklus věčného opakování a stejným způsobem bude probíhat i naše výuka,” pravil.

Na tabuli měl roztažený obrázek draka s rozdělením částí jeho těla. Svatý Jiří na něm ukazoval proutkem a četl nahlas jeho části.

-„Horní ocas, spodní ocas, kýta, stehno, tlapy zadní, hrudník, bok, svíčková, žebra, křídla, sklíčidlo, prsa, hlezno, ramena, tlapy přední, krk a hlava. A teď mi to řekni ty,” kývl na mne bradou.

-„Já vim proč tu nejste ve zbroji jako všichni ostatní,” řekl jsem.

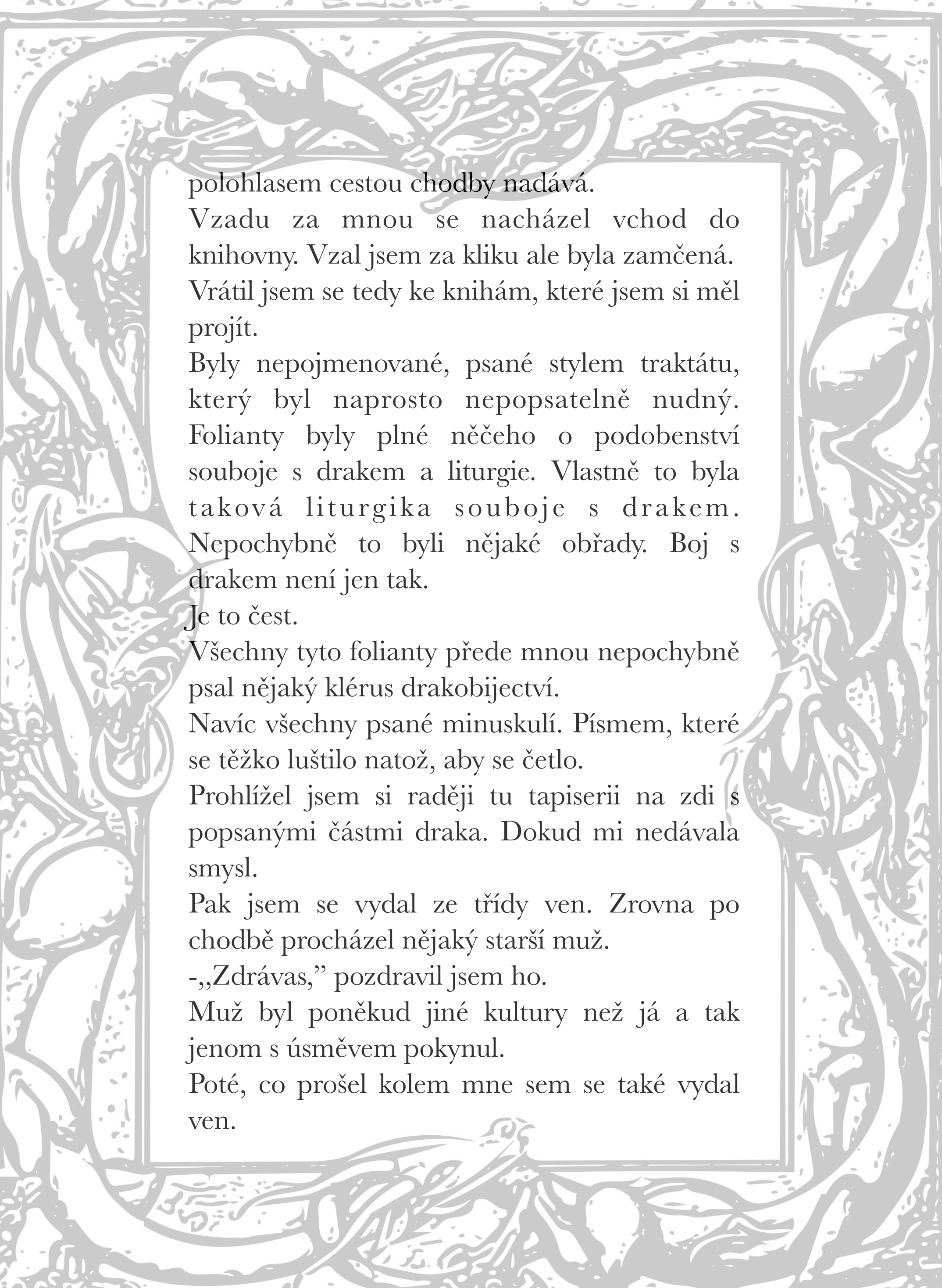
Svatý Jiří byl mou reakcí zaskočen.

-„Vy jste draka sice dobil ale sám jste zemřel jako mučedník křesťanství. Pamatuju si, že jsem o vás četl, ještě kdysi před mým probuzením tady.”

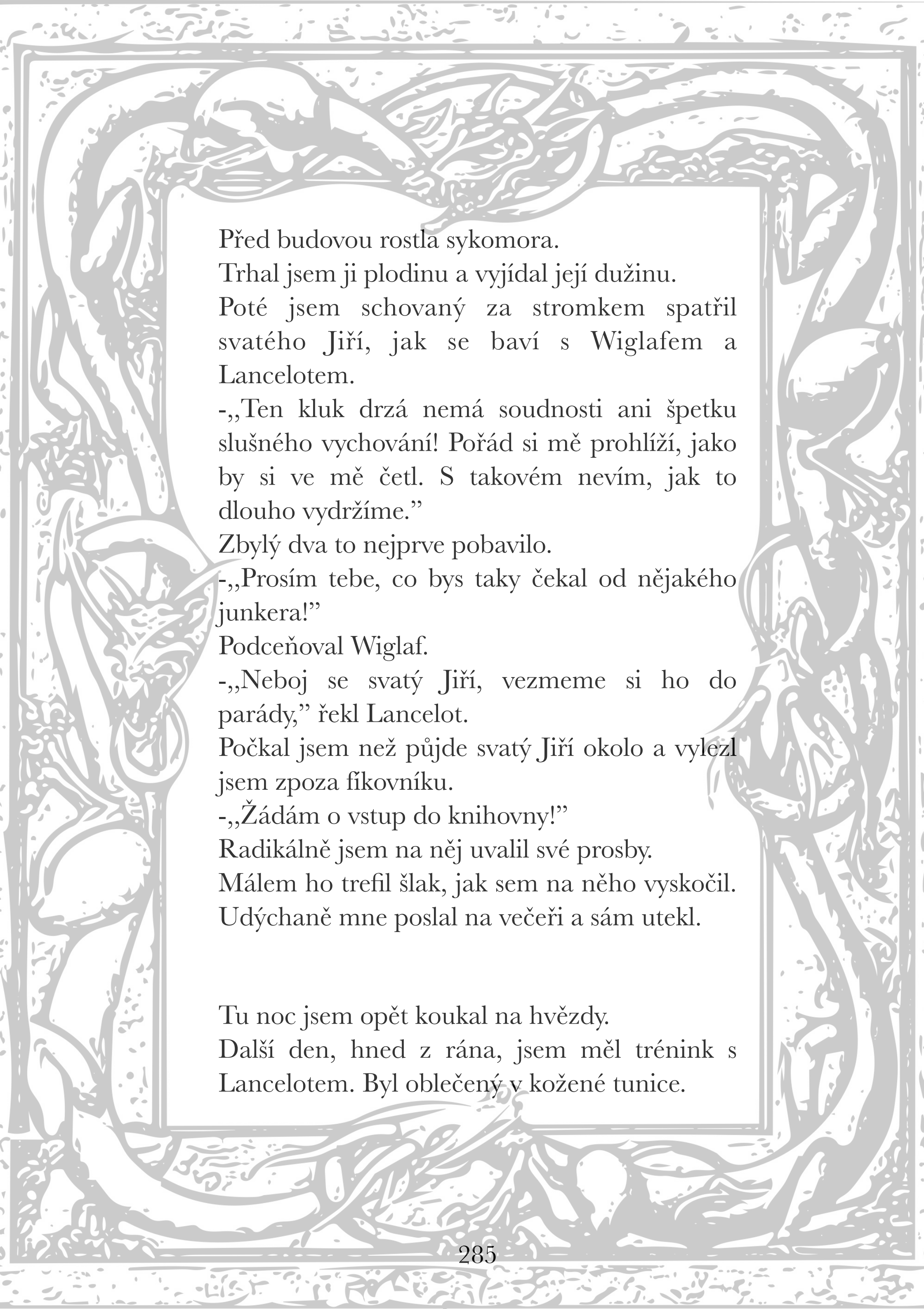
-„Dobře hochu. Nechám tě teď tady, abys studoval a sám se půjdu projít ven. Až přijdu tak tě vyzkouším.”

Snažil se zakrýt svou náhle probuzenou zuřivost. Četl jsem v jeho obličeji jako v otevřené knize.

Vyběhl ven z učebny. Slyšel jsem jak si

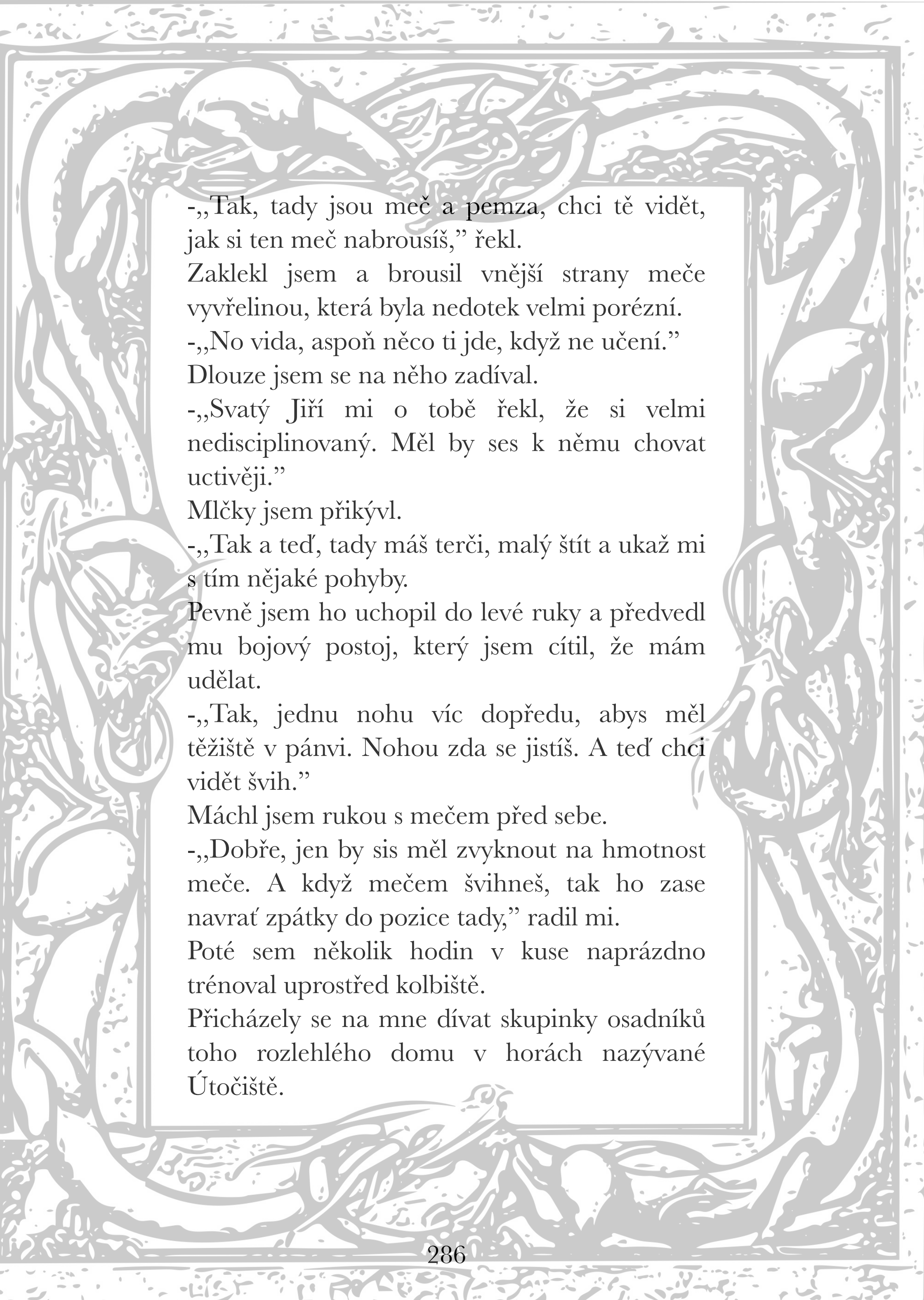

polohlasem cestou chodby nadává.
Vzadu za mnou se nacházel vchod do knihovny. Vzal jsem za kliku ale byla zamčená.
Vrátil jsem se tedy ke knihám, které jsem si měl projít.
Byly nepojmenované, psané stylem traktátu, který byl naprosto nepopsatelně nudný. Folianty byly plné něčeho o podobenství souboje s drakem a liturgie. Vlastně to byla taková liturgika souboje s drakem. Nepochybně to byli nějaké obřady. Boj s drakem není jen tak.
Je to čest.
Všechny tyto folianty přede mnou nepochybně psal nějaký klérus drakobijectví.
Navíc všechny psané minuskulí. Písmem, které se těžko luštilo natož, aby se četlo.
Prohlížel jsem si raději tu tapiserii na zdi s popsanými částmi draka. Dokud mi nedávala smysl.
Pak jsem se vydal ze třídy ven. Zrovna po chodbě procházel nějaký starší muž.
-„Zdrávas," pozdravil jsem ho.
Muž byl poněkud jiné kultury než já a tak jenom s úsměvem pokynul.
Poté, co prošel kolem mne sem se také vydal ven.

Před budovou rostla sykomora.
Trhal jsem ji plodinu a vyjídal její dužinu.
Poté jsem schovaný za stromkem spatřil svatého Jiří, jak se baví s Wiglafem a Lancelotem.
-„Ten kluk drzá nemá soudnosti ani špetku slušného vychování! Pořád si mě prohlíží, jako by si ve mě četl. S takovém nevím, jak to dlouho vydržíme."
Zbylý dva to nejprve pobavilo.
-„Prosím tebe, co bys taky čekal od nějakého junkera!"
Podceňoval Wiglaf.
-„Neboj se svatý Jiří, vezmeme si ho do parády," řekl Lancelot.
Počkal jsem než půjde svatý Jiří okolo a vylezl jsem zpoza fíkovníku.
-„Žádám o vstup do knihovny!"
Radikálně jsem na něj uvalil své prosby.
Málem ho trefil šlak, jak sem na něho vyskočil.
Udýchaně mne poslal na večeři a sám utekl.

Tu noc jsem opět koukal na hvězdy.
Další den, hned z rána, jsem měl trénink s Lancelotem. Byl oblečený v kožené tunice.

-„Tak, tady jsou meč a pemza, chci tě vidět, jak si ten meč nabrousíš," řekl.

Zaklekl jsem a brousil vnější strany meče vyvřelinou, která byla nedotek velmi porézní.

-„No vida, aspoň něco ti jde, když ne učení."

Dlouze jsem se na něho zadíval.

-„Svatý Jiří mi o tobě řekl, že si velmi nedisciplinovaný. Měl by ses k němu chovat uctivěji."

Mlčky jsem přikývl.

-„Tak a teď, tady máš terči, malý štít a ukaž mi s tím nějaké pohyby.

Pevně jsem ho uchopil do levé ruky a předvedl mu bojový postoj, který jsem cítil, že mám udělat.

-„Tak, jednu nohu víc dopředu, abys měl těžiště v pánvi. Nohou zda se jistíš. A teď chci vidět švih."

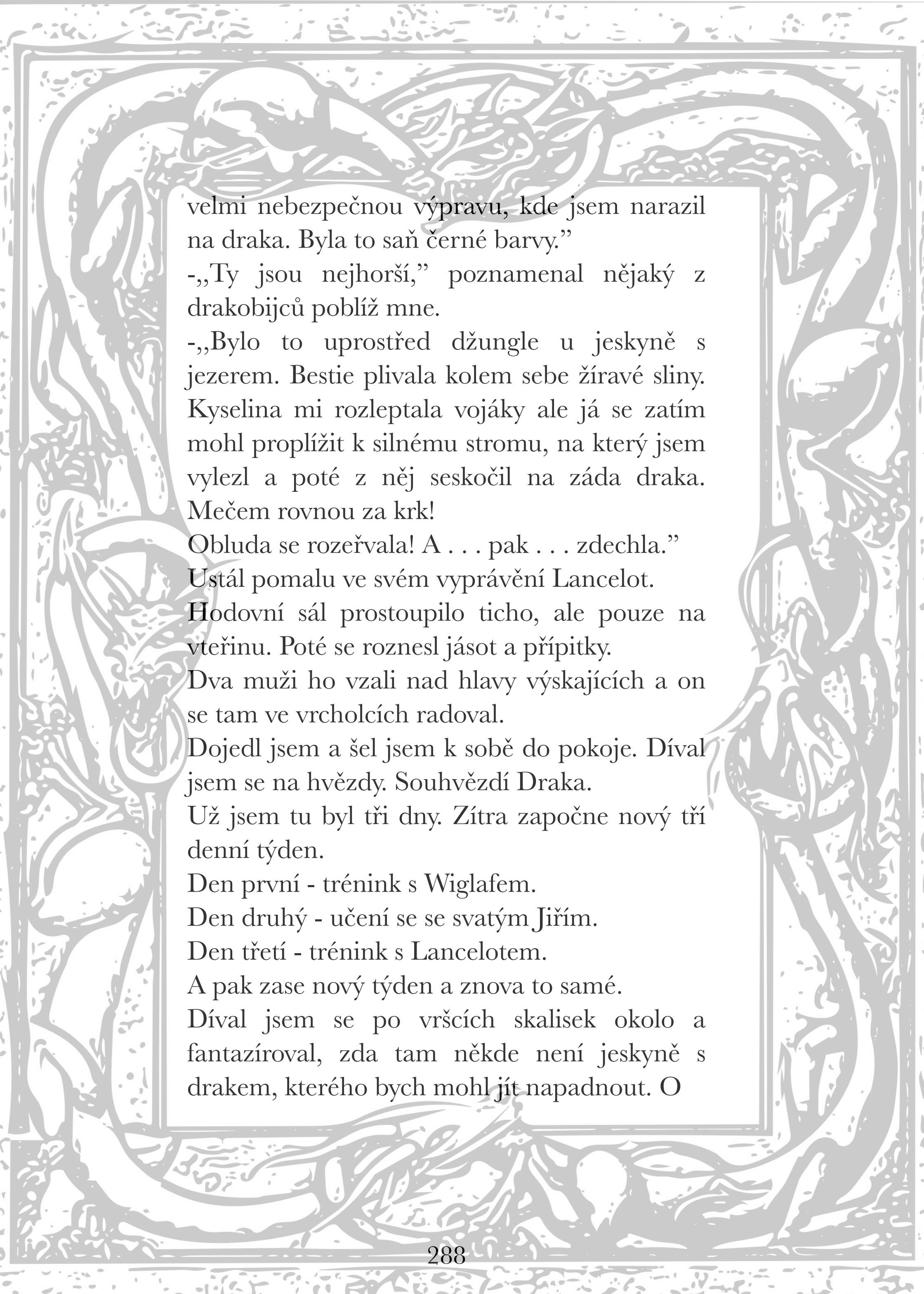
Máchl jsem rukou s mečem před sebe.

-„Dobře, jen by sis měl zvyknout na hmotnost meče. A když mečem švihneš, tak ho zase navrať zpátky do pozice tady," radil mi.

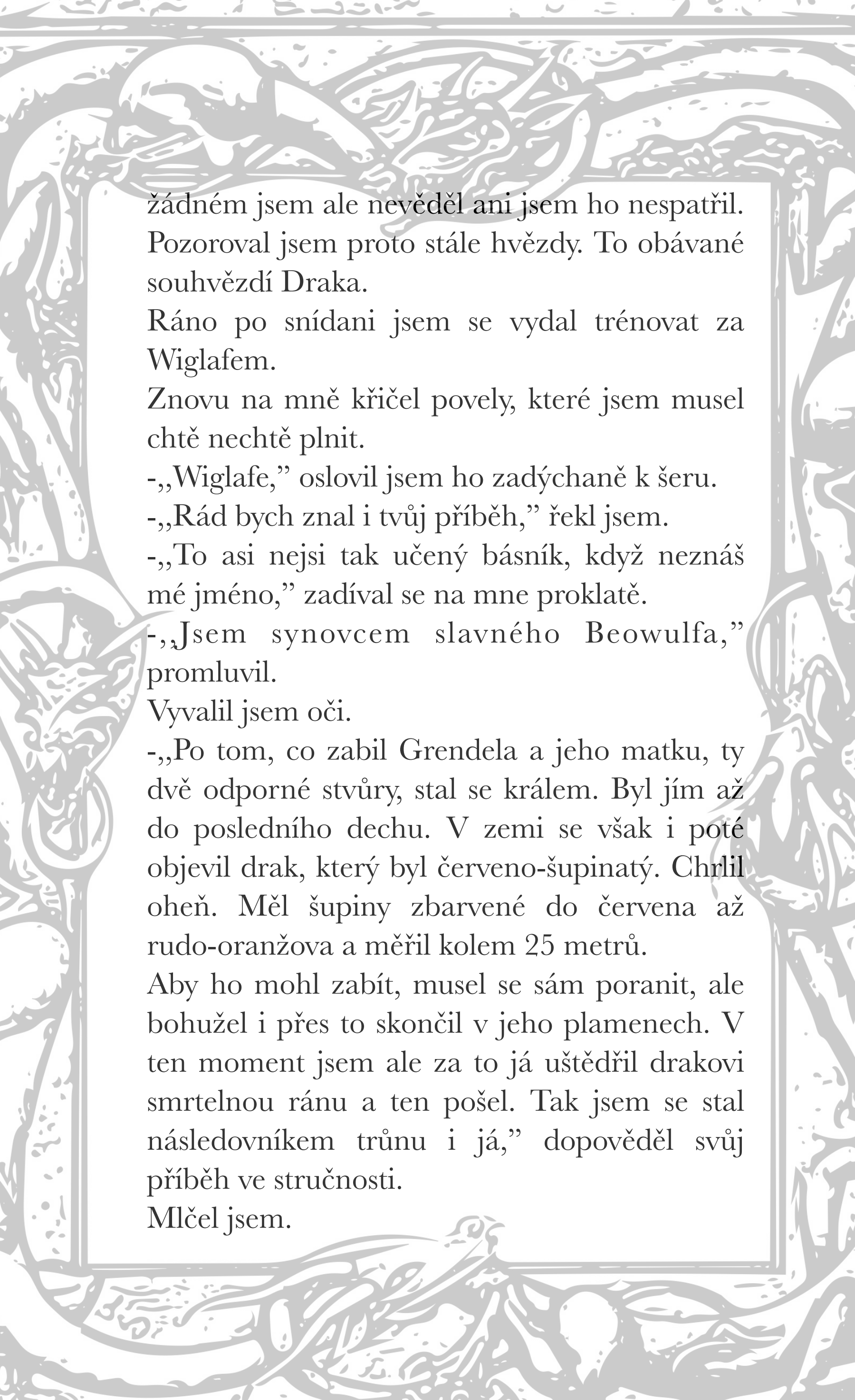
Poté sem několik hodin v kuse naprázdno trénoval uprostřed kolbiště.

Přicházely se na mne dívat skupinky osadníků toho rozlehlého domu v horách nazývané Útočiště.

Nevadili mi, jen mne trénink ohromně vyčerpal.
Toho večera jsem se v jídelně opravdu přejedl.
-,,Dobře si ho naučil s mečem Lancelote!"
Zvolali, když přišel můj mistr do hodovního sálu.
-,,To je teprve začátek!"
Odpověděl.
Přišel ke mne a pronesl.
-,,Uslyšíme jaký legendární boj nakonec sám Alfred Drakobijec svede."
Na to se ozvala vřava přípitků medoviny z cizelovaných rohů.
-,,A jaký byl tvůj příběh, Lancelote?"
Zeptal se někdo.
-,,Vždyť už jste ho všichni několikrát slyšeli."
-,,Ano, ale mladé ne."
-,,Nuže dobrá, tak tedy pro tebe Drakobijče. Byl jsem vychován jezerní vílou a v patnácti letech jsem se vydal do světa na zkušenou. Jediné, co jsem na ni dostal, byl meč. V boji jsem byl nepřekonatelný a stal jsem se jedním z hlavních rytířů kulatého stolu krále Artuše.
Nastala ale jiná věc, co mne dostala do útrap. Zamiloval jsem se do manželky samotného krále - Ginevry.
Král to zjistil a rozhodl se mne tedy poslat na

velmi nebezpečnou výpravu, kde jsem narazil na draka. Byla to saň černé barvy."
-,,Ty jsou nejhorší," poznamenal nějaký z drakobijců poblíž mne.
-,,Bylo to uprostřed džungle u jeskyně s jezerem. Bestie plivala kolem sebe žíravé sliny. Kyselina mi rozleptala vojáky ale já se zatím mohl proplížit k silnému stromu, na který jsem vylezl a poté z něj seskočil na záda draka. Mečem rovnou za krk!
Obluda se rozeřvala! A . . . pak . . . zdechla."
Ustál pomalu ve svém vyprávění Lancelot.
Hodovní sál prostoupilo ticho, ale pouze na vteřinu. Poté se roznesl jásot a přípitky.
Dva muži ho vzali nad hlavy výskajících a on se tam ve vrcholcích radoval.
Dojedl jsem a šel jsem k sobě do pokoje. Díval jsem se na hvězdy. Souhvězdí Draka.
Už jsem tu byl tři dny. Zítra započne nový tří denní týden.
Den první - trénink s Wiglafem.
Den druhý - učení se se svatým Jiřím.
Den třetí - trénink s Lancelotem.
A pak zase nový týden a znova to samé.
Díval jsem se po vršcích skalisek okolo a fantazíroval, zda tam někde není jeskyně s drakem, kterého bych mohl jít napadnout. O

žádném jsem ale nevěděl ani jsem ho nespatřil. Pozoroval jsem proto stále hvězdy. To obávané souhvězdí Draka.

Ráno po snídani jsem se vydal trénovat za Wiglafem.

Znovu na mně křičel povely, které jsem musel chtě nechtě plnit.

-,,Wiglafe," oslovil jsem ho zadýchaně k šeru.

-,,Rád bych znal i tvůj příběh," řekl jsem.

-,,To asi nejsi tak učený básník, když neznáš mé jméno," zadíval se na mne proklatě.

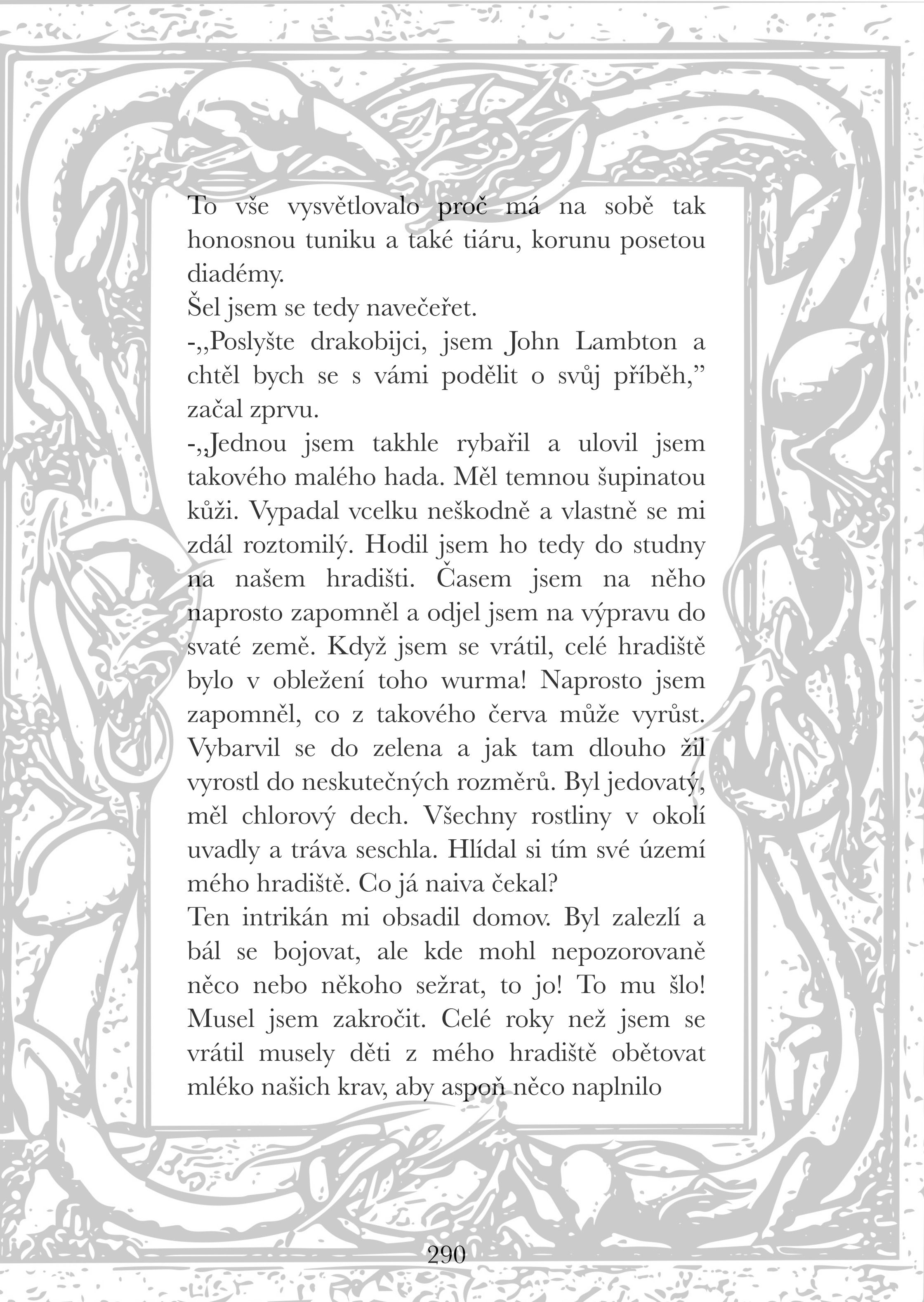
-,,Jsem synovcem slavného Beowulfa," promluvil.

Vyvalil jsem oči.

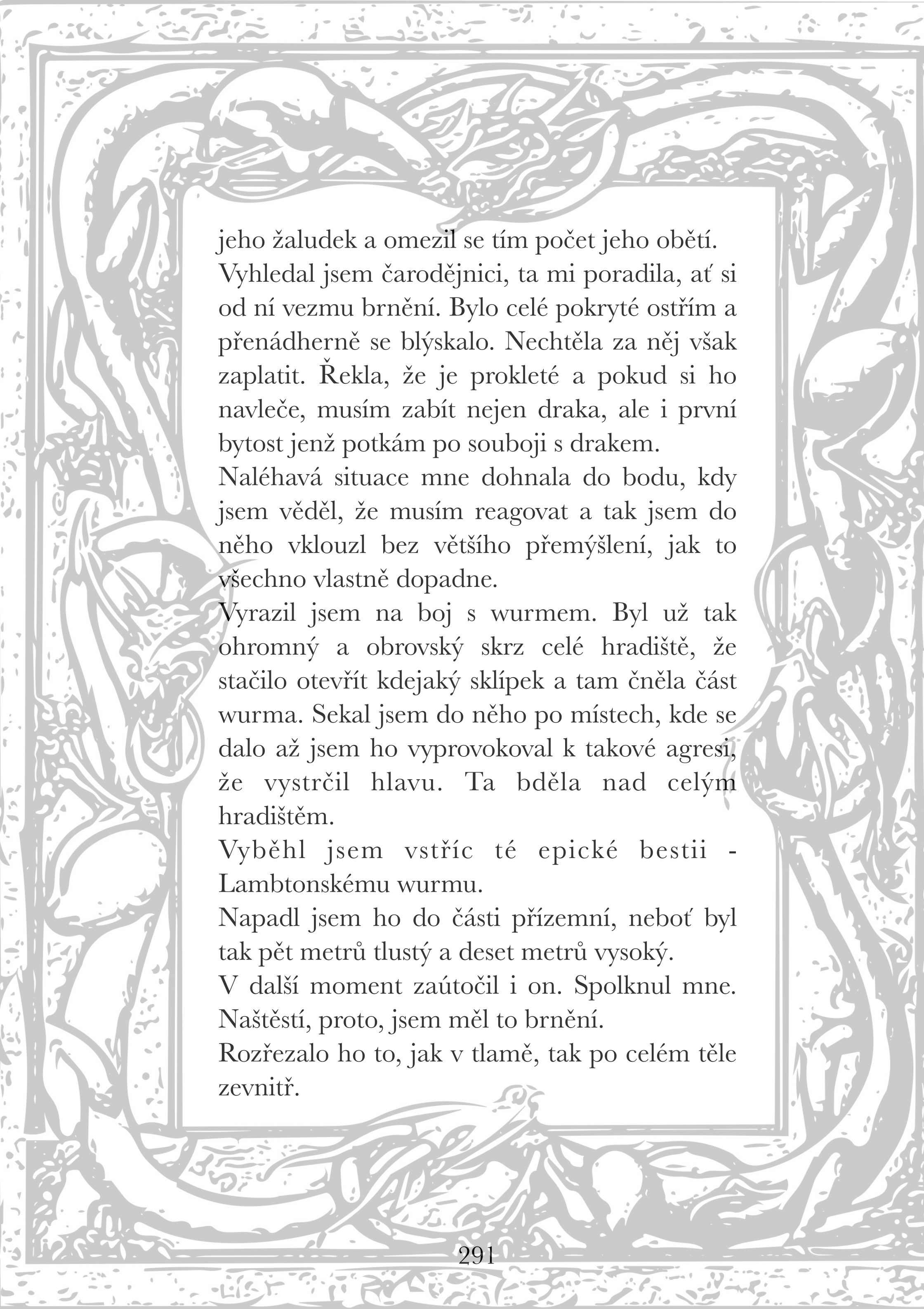
-,,Po tom, co zabil Grendela a jeho matku, ty dvě odporné stvůry, stal se králem. Byl jím až do posledního dechu. V zemi se však i poté objevil drak, který byl červeno-šupinatý. Chrlil oheň. Měl šupiny zbarvené do červena až rudo-oranžova a měřil kolem 25 metrů.

Aby ho mohl zabít, musel se sám poranit, ale bohužel i přes to skončil v jeho plamenech. V ten moment jsem ale za to já uštědřil drakovi smrtelnou ránu a ten pošel. Tak jsem se stal následovníkem trůnu i já," dopověděl svůj příběh ve stručnosti.

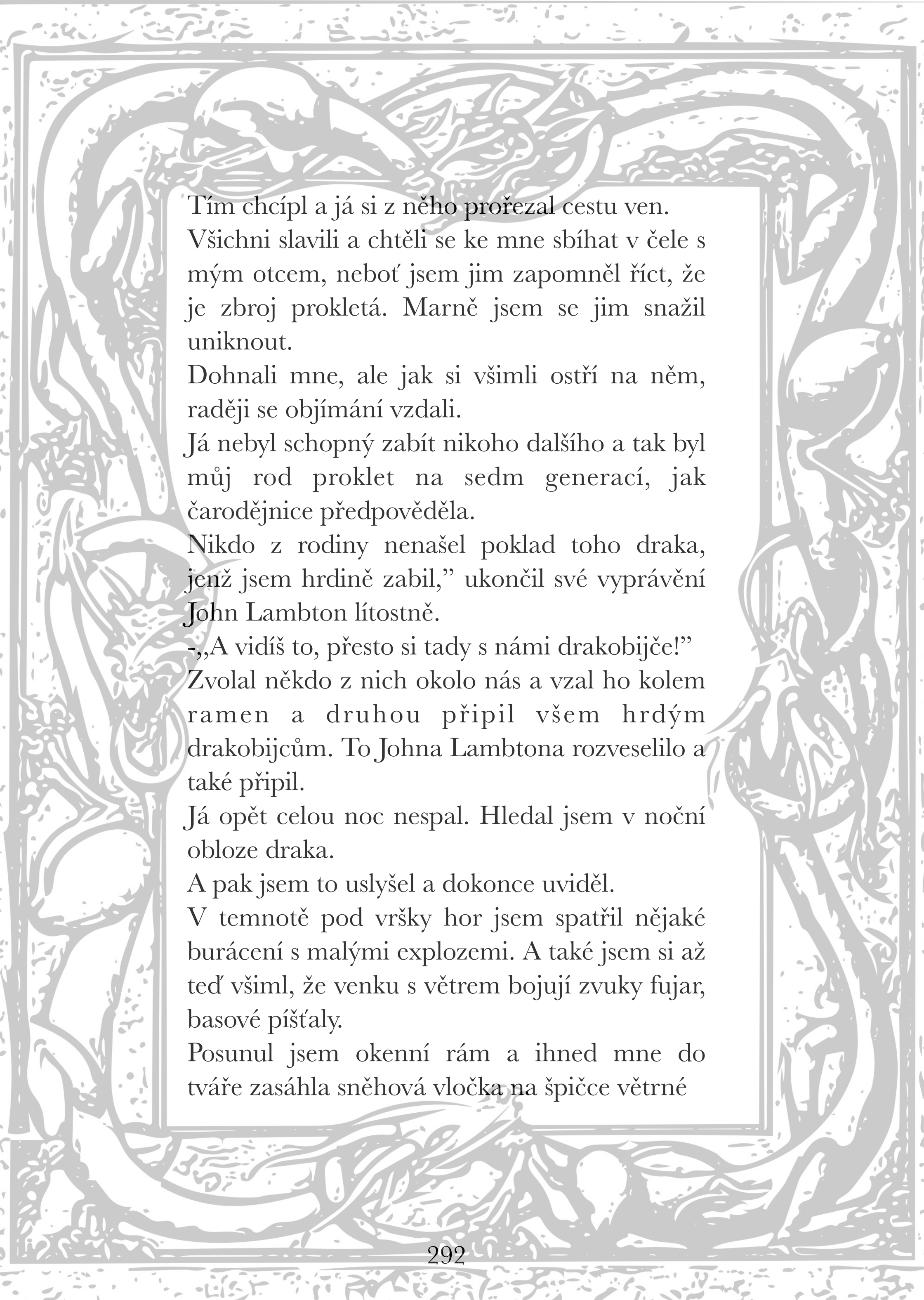
Mlčel jsem.

To vše vysvětlovalo proč má na sobě tak honosnou tuniku a také tiáru, korunu posetou diadémy.
Šel jsem se tedy navečeřet.
-„Poslyšte drakobijci, jsem John Lambton a chtěl bych se s vámi podělit o svůj příběh," začal zprvu.
-„Jednou jsem takhle rybařil a ulovil jsem takového malého hada. Měl temnou šupinatou kůži. Vypadal vcelku neškodně a vlastně se mi zdál roztomilý. Hodil jsem ho tedy do studny na našem hradišti. Časem jsem na něho naprosto zapomněl a odjel jsem na výpravu do svaté země. Když jsem se vrátil, celé hradiště bylo v obležení toho wurma! Naprosto jsem zapomněl, co z takového červa může vyrůst. Vybarvil se do zelena a jak tam dlouho žil vyrostl do neskutečných rozměrů. Byl jedovatý, měl chlorový dech. Všechny rostliny v okolí uvadly a tráva seschla. Hlídal si tím své území mého hradiště. Co já naiva čekal?
Ten intrikán mi obsadil domov. Byl zalezlí a bál se bojovat, ale kde mohl nepozorovaně něco nebo někoho sežrat, to jo! To mu šlo! Musel jsem zakročit. Celé roky než jsem se vrátil musely děti z mého hradiště obětovat mléko našich krav, aby aspoň něco naplnilo

jeho žaludek a omezil se tím počet jeho obětí.
Vyhledal jsem čarodějnici, ta mi poradila, ať si od ní vezmu brnění. Bylo celé pokryté ostřím a přenádherně se blýskalo. Nechtěla za něj však zaplatit. Řekla, že je prokleté a pokud si ho navleče, musím zabít nejen draka, ale i první bytost jenž potkám po souboji s drakem.
Naléhavá situace mne dohnala do bodu, kdy jsem věděl, že musím reagovat a tak jsem do něho vklouzl bez většího přemýšlení, jak to všechno vlastně dopadne.
Vyrazil jsem na boj s wurmem. Byl už tak ohromný a obrovský skrz celé hradiště, že stačilo otevřít kdejaký sklípek a tam čněla část wurma. Sekal jsem do něho po místech, kde se dalo až jsem ho vyprovokoval k takové agresi, že vystrčil hlavu. Ta bděla nad celým hradištěm.
Vyběhl jsem vstříc té epické bestii - Lambtonskému wurmu.
Napadl jsem ho do části přízemní, neboť byl tak pět metrů tlustý a deset metrů vysoký.
V další moment zaútočil i on. Spolknul mne. Naštěstí, proto, jsem měl to brnění.
Rozřezalo ho to, jak v tlamě, tak po celém těle zevnitř.

Tím chcípl a já si z něho prořezal cestu ven. Všichni slavili a chtěli se ke mne sbíhat v čele s mým otcem, neboť jsem jim zapomněl říct, že je zbroj prokletá. Marně jsem se jim snažil uniknout.

Dohnali mne, ale jak si všimli ostří na něm, raději se objímání vzdali.

Já nebyl schopný zabít nikoho dalšího a tak byl můj rod proklet na sedm generací, jak čarodějnice předpověděla.

Nikdo z rodiny nenašel poklad toho draka, jenž jsem hrdině zabil," ukončil své vyprávění John Lambton lítostně.

-„A vidíš to, přesto si tady s námi drakobijče!" Zvolal někdo z nich okolo nás a vzal ho kolem ramen a druhou připil všem hrdým drakobijcům. To Johna Lambtona rozveselilo a také připil.

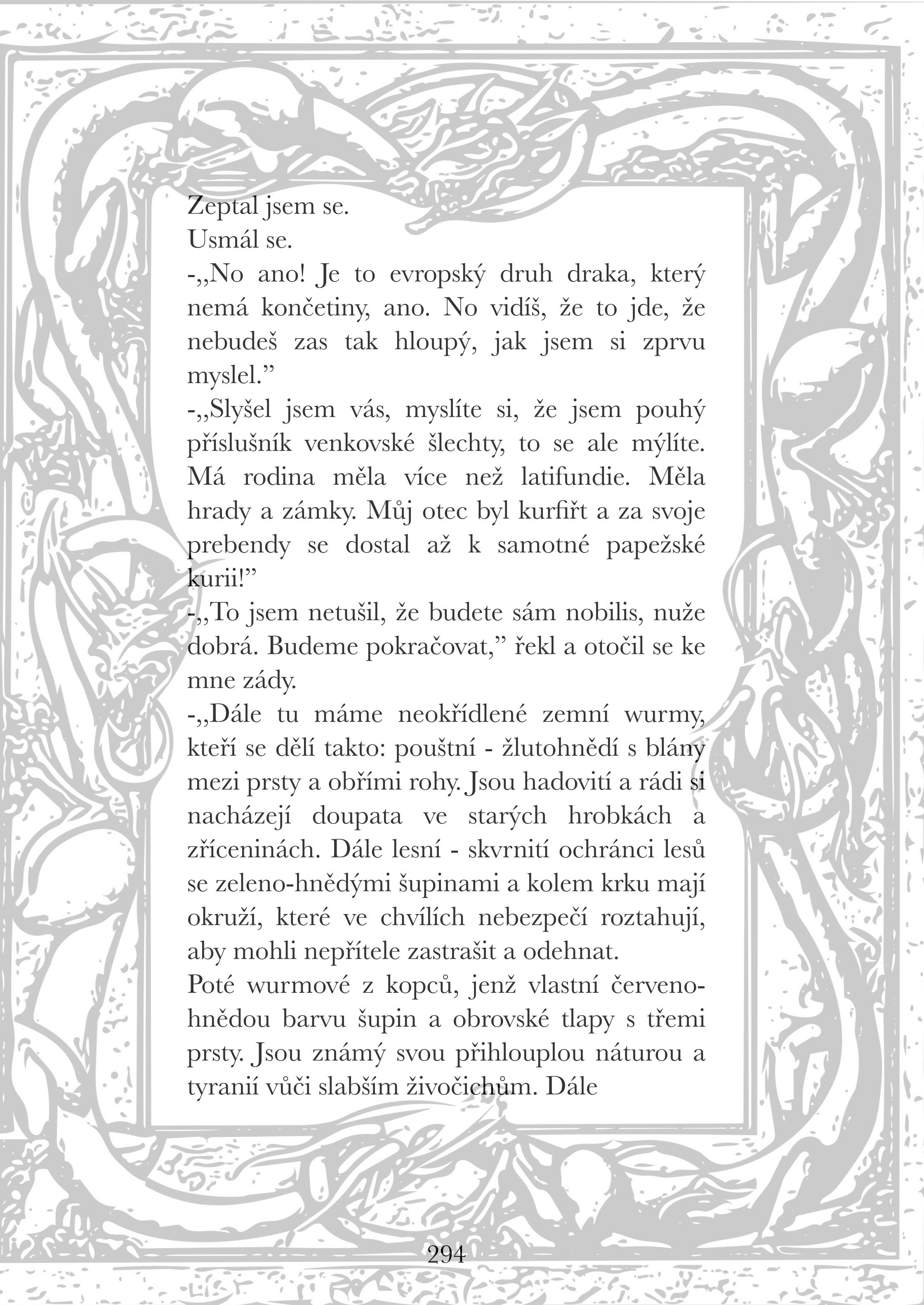
Já opět celou noc nespal. Hledal jsem v noční obloze draka.

A pak jsem to uslyšel a dokonce uviděl.

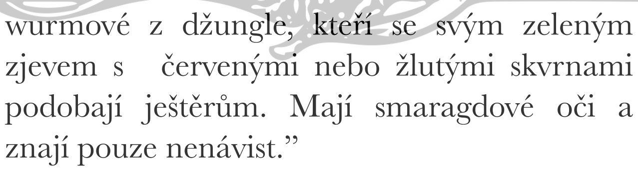
V temnotě pod vršky hor jsem spatřil nějaké burácení s malými explozemi. A také jsem si až teď všiml, že venku s větrem bojují zvuky fujar, basové píšťaly.

Posunul jsem okenní rám a ihned mne do tváře zasáhla sněhová vločka na špičce větrné

facky promíchané s dechovým hudebním nástrojem.
Vystrčil jsem hlavu ještě více z okna.
Uvědomil jsem si, že pode mnou je ohromující propast a já tu klimbám na hraně okenního arkýře.
Raději jsem zase okno zavřel a díval se na hvězdy. Tentokrát už jsem ale souhvězdí Draka neviděl.
Druhý den ráno, jsem měl studium se svatým Jiřím.
-„I v samotné bibli se jevili tři záporné postavy. Byl to Satan, Lilith a…," očekával mou správou odpověď, načež jsem pouze mlčel.
-„…A drak," odpověděl tedy za mně.
-„Tak, druhy draků dělíme podle území, na jakém se vyskytují. Asie, tase dělí na Čínu a Japonsko. Poté draci středního východu a přední Asie, Evropští draci, Američtí - severní, střední i jižní. Afrika a Oceánie," ukazoval na mapu světa proutkem.
-„A teď jednotlivé druhy," přesunul špičku proutku na různorodé tapisérie označené jakým územím se druhy draků odlišují.
-„Svatý Jiří," oslovil jsem ho dříve, než stačil pokračovat.
-„Wurm je drak bez končetin?"

Zeptal jsem se.
Usmál se.
-„No ano! Je to evropský druh draka, který nemá končetiny, ano. No vidíš, že to jde, že nebudeš zas tak hloupý, jak jsem si zprvu myslel."
-„Slyšel jsem vás, myslíte si, že jsem pouhý příslušník venkovské šlechty, to se ale mýlíte. Má rodina měla více než latifundie. Měla hrady a zámky. Můj otec byl kurfiřt a za svoje prebendy se dostal až k samotné papežské kurii!"
-„To jsem netušil, že budete sám nobilis, nuže dobrá. Budeme pokračovat," řekl a otočil se ke mne zády.
-„Dále tu máme neokřídlené zemní wurmy, kteří se dělí takto: pouštní - žlutohnědí s blány mezi prsty a obřími rohy. Jsou hadovití a rádi si nacházejí doupata ve starých hrobkách a zříceninách. Dále lesní - skvrnití ochránci lesů se zeleno-hnědými šupinami a kolem krku mají okruží, které ve chvílích nebezpečí roztahují, aby mohli nepřítele zastrašit a odehnat.
Poté wurmové z kopců, jenž vlastní červeno-hnědou barvu šupin a obrovské tlapy s třemi prsty. Jsou známý svou přihlouplou náturou a tyranií vůči slabším živočichům. Dále

wurmové z džungle, kteří se svým zeleným zjevem s červenými nebo žlutými skvrnami podobají ještěrům. Mají smaragdové oči a znají pouze nenávist.”

-„Pusťte mne do knihovny, prosím,” skočil jsem mu do řeči dříve, než stačil pokračovat.

-„Až nadejde tvůj čas. Tady to není jen tak ledajaká knihovna. Jsou tu knihy se kterými může zacházet, tedy číst, pouze osoba jenž je dostatečně mentálně trénovaná.”

Na to jsem mlčel a oddal se druhům draků.

Toho večera se hodovalo něco podivného. V hodovní hale zněly elegie.

Maso nebo nic z toho, co jsem dosud jedl.

-„To je dračí maso hochu, jen si dej. Po tom rostou svaly!”

Mluvil na mne nějaký drakobijec opilý medovinou.

-„Hej, co takový Siegfried chudák, mohl tu být s námi.”

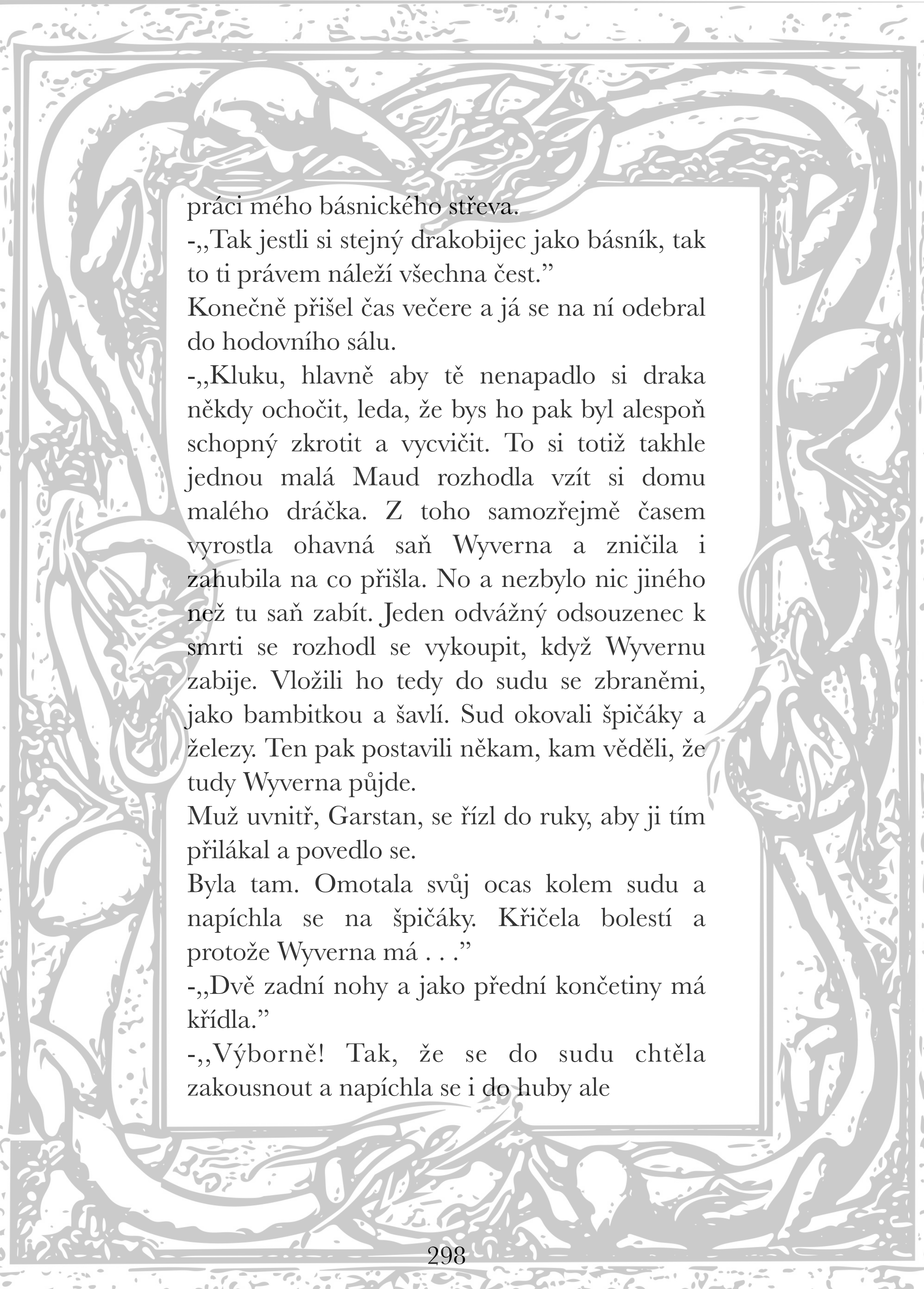
-„Stalo se něco?”

Zeptal jsem se.

-„To už je dávno hochu. Byl jeden severský drakobijec Siegfried, který se díky nějakému trpaslíku dozvěděl o pokladu, co tamnější drak střeží. S trpaslíkovým úsilím společně získali meč, kterým mohl draka přemoci. A to pouze

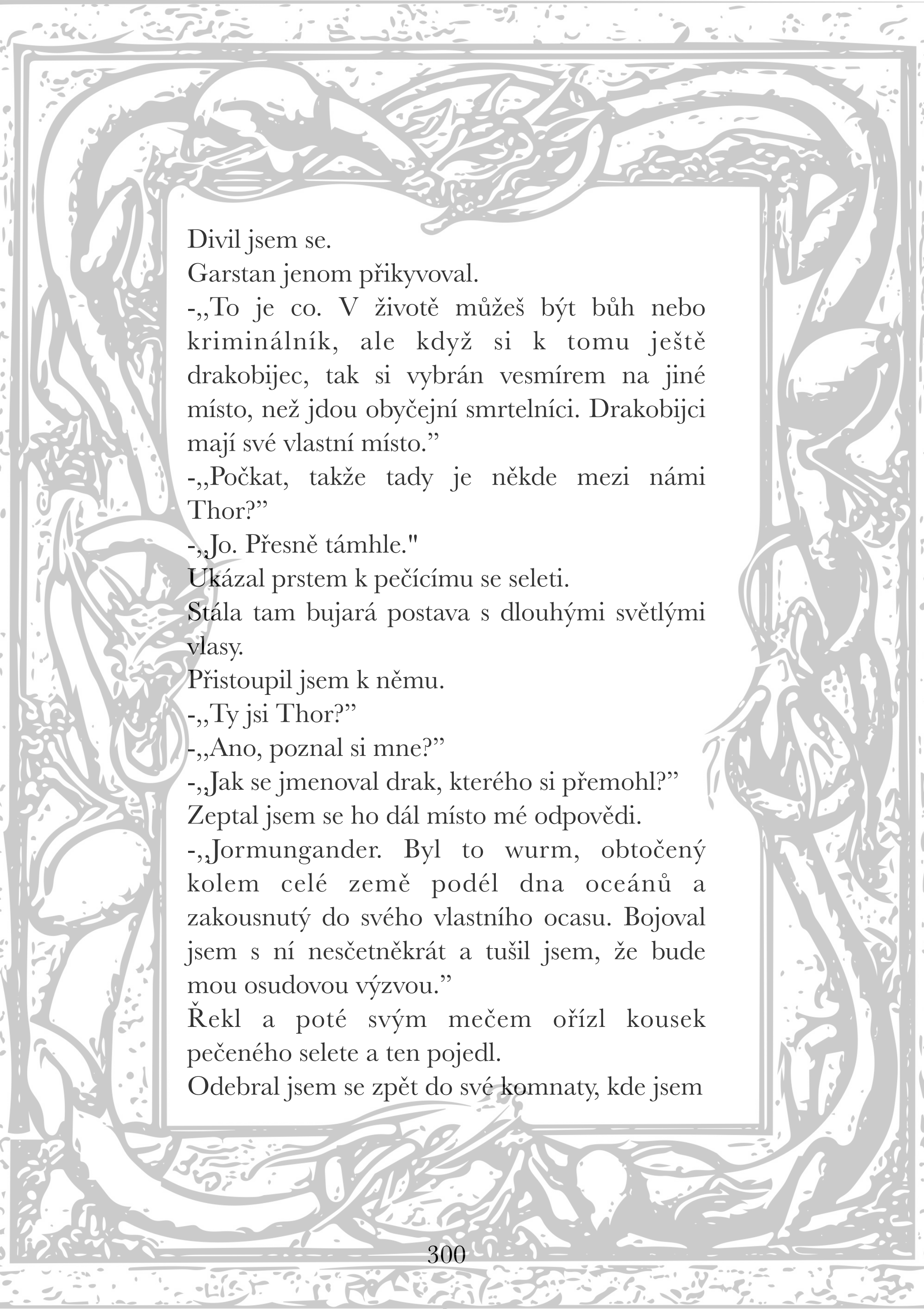
na jediném místě, jenž má drak nejslabší šupinatou kůži - podbřišek. Drak byl modrý a šlehal blesky. Jeho poklad měl spoustu drahokamů, po kterým Siegfried i trpaslík toužil.
Siegfriedovi se tedy podařilo draka zabít. Vyřízl mu srdce z těla a snědl ho. Poté díky němu získal dračí sílu. Rozuměl zvířatům. Když to trpaslík zjistil rozhněval se na něho. Jenže Siegfired už byl ovlivněn dračí mocí a tak i trpaslíka bez milosti zabil. Poté si chtěl přivlastnit celý poklad, jenže netušil, že je prokletý. A tak se ze Siegfrieda stal také drak."
To mne dost odradilo od chuti k jídlu.
-„Jen jez. Není špatně, že snědl dračí srdce. Mohl být velmi prospěšný ale nechal se oklamat dračí mocí a vpadl tomu prokletí pokladu přímo do spárů."
-„Takže špatně je to bohatství?"
-„Bývá skoro vždy prokleté," pošeptal mi muž vedle mne.
-„A teď di hochu, řekni ať ti dají kousek vnitřností toho draka ať také víš jak nakládat s dračí mocí."
Té noci jsem pozoroval nebe přesto, že tam souhvězdí draka už nebylo. Za to jsem cítil zárodky dračí moci uvnitř sebe sama.

Naslouchal jsem pohybům krokve a krovů pod hlasitým dojem větru, který mne okřikoval jako sám Wiglaf.
Další den jsme měl trénink s Lancelotem.
-,,Tak Alfrede, tady máš luk a šípy. Zasáhni tamhleten strom," ukázal mi jaký myslel.
Moje střela našla svůj cíl.
-,,Dobře a teď zkus tu šišku na špici."
Namířil jsem a šíp se zasekl do stromu kousek pod šiškami.
-,,Zkus to ještě trochu výš," poradil.
Na větev stromu pod šiškami ale vylezlo něco chlupatého.
-,,Nebo víš co, tref toho plcha."
-,,Toho hlodavce střílet nebudu," řekl jsem a sklonil jsem luk.
-,,No to tě chci vidět, jak skolíš draka, když nedostaneš ani plcha."
-,,Ten v tom nemá, co dělat."
-,,Ty dnešní mladí. Ten drak si na tobě smlsne."
-,,Čas poví," řekl jsem a poté jsem opět zmlkl.
Střílel jsem celý den do terče.
-,,Když si teda básník, co si už napsal," zeptal se mne.
-,,Už nic," odpověděl jsem.
Tvářil se zmateně, ale vím, že v odpovědi cítil

práci mého básnického střeva.
-„Tak jestli si stejný drakobijec jako básník, tak to ti právem náleží všechna čest.”
Konečně přišel čas večere a já se na ní odebral do hodovního sálu.
-„Kluku, hlavně aby tě nenapadlo si draka někdy ochočit, leda, že bys ho pak byl alespoň schopný zkrotit a vycvičit. To si totiž takhle jednou malá Maud rozhodla vzít si domu malého dráčka. Z toho samozřejmě časem vyrostla ohavná saň Wyverna a zničila i zahubila na co přišla. No a nezbylo nic jiného než tu saň zabít. Jeden odvážný odsouzenec k smrti se rozhodl se vykoupit, když Wyvernu zabije. Vložili ho tedy do sudu se zbraněmi, jako bambitkou a šavlí. Sud okovali špičáky a železy. Ten pak postavili někam, kam věděli, že tudy Wyverna půjde.
Muž uvnitř, Garstan, se řízl do ruky, aby ji tím přilákal a povedlo se.
Byla tam. Omotala svůj ocas kolem sudu a napíchla se na špičáky. Křičela bolestí a protože Wyverna má . . .”
-„Dvě zadní nohy a jako přední končetiny má křídla.”
-„Výborně! Tak, že se do sudu chtěla zakousnout a napíchla se i do huby ale

poškodila sud. Garstan tak přesně viděl její zuby a cítil její smrdutý jedovatý puch, který ho trávil a aby toho nebylo málo, Wyverna vzlétla, neboť si přišla ohrožená. To se už Garstan vylekal, protože, jak byla saň zraněná a přišpendlená k tomu sudu, tak se jí špatně létalo.
Garstan jí tedy namířil bambitkou na oko a zasáhl ji. Saň sebou okamžitě začala nekoordinovaně létat a narážet do budov. Nakonec spadla úplně kousek za městem. Sud se rozbil a z něho vyskočil Garstan už připravený s šavlí. Sekal ji všude, kde mohl. Jenže v těch sekundách zapomněl na její jedové výpary a tak se otrávený složil k zemi. Draci jsou jenom ku škodě, ale tahle legenda má i ještě jednu pointu. A to tu, že se uznávaným drakobijcem může stát i prachbídný zločinec a vrah. A teď, zkus uhodnout, jak se jmenuji," řekl muž.
-„Garstan," odpověděl jsem klidně.
Muž se začal nahlas smát.
-„Máš postřeh, to je dobře. Víš kdo také zemřel na dračí výpary?"
-„Kdo?"
-„Thor."
-„Cože? Thor? Jako ten Thor?"

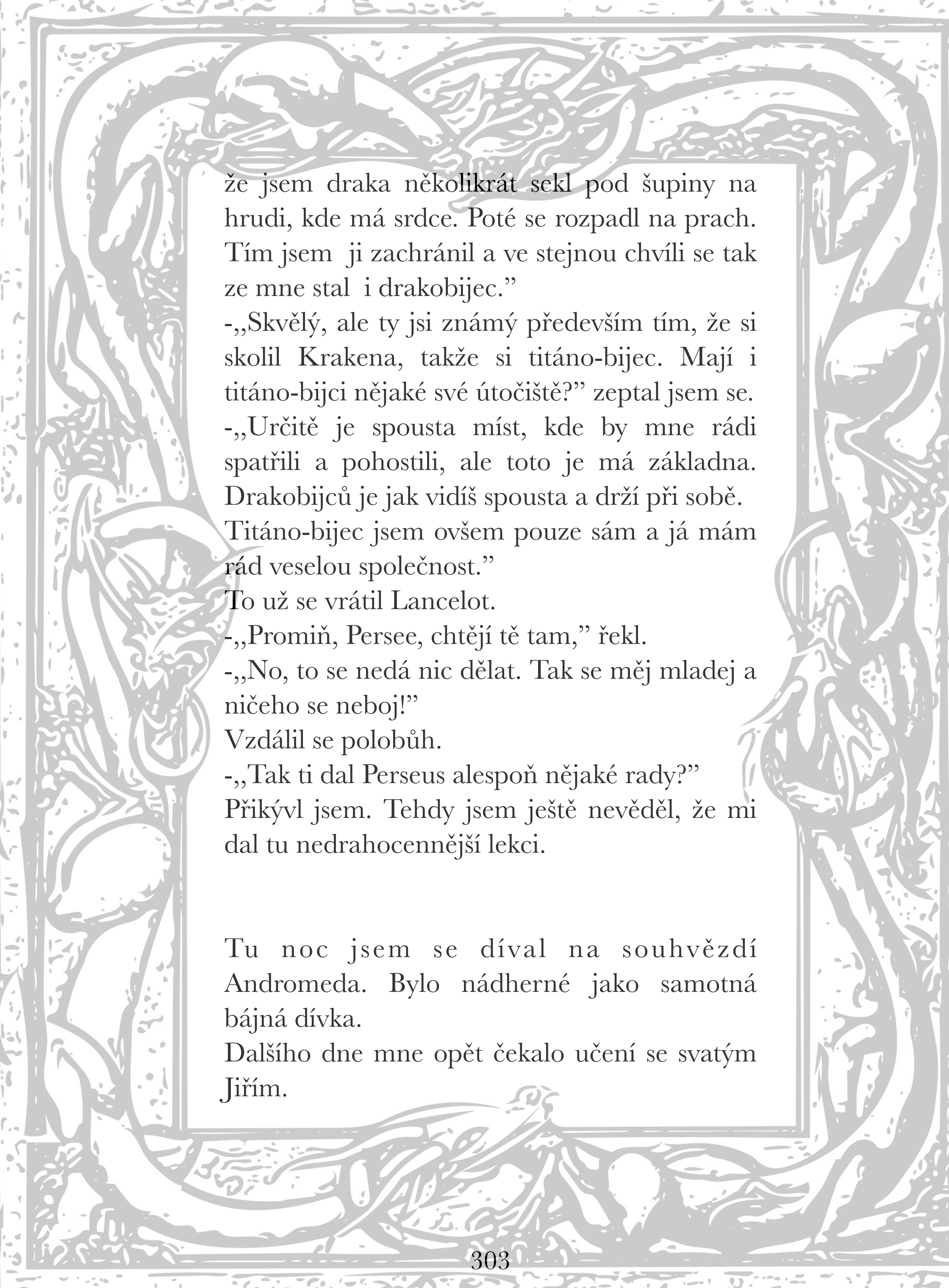
Divil jsem se.
Garstan jenom přikyvoval.
-,,To je co. V životě můžeš být bůh nebo kriminálník, ale když si k tomu ještě drakobijec, tak si vybrán vesmírem na jiné místo, než jdou obyčejní smrtelníci. Drakobijci mají své vlastní místo."
-,,Počkat, takže tady je někde mezi námi Thor?"
-,,Jo. Přesně támhle."
Ukázal prstem k pečícímu se seleti.
Stála tam bujará postava s dlouhými světlými vlasy.
Přistoupil jsem k němu.
-,,Ty jsi Thor?"
-,,Ano, poznal si mne?"
-,,Jak se jmenoval drak, kterého si přemohl?"
Zeptal jsem se ho dál místo mé odpovědi.
-,,Jormungander. Byl to wurm, obtočený kolem celé země podél dna oceánů a zakousnutý do svého vlastního ocasu. Bojoval jsem s ní nesčetněkrát a tušil jsem, že bude mou osudovou výzvou."
Řekl a poté svým mečem ořízl kousek pečeného selete a ten pojedl.
Odebral jsem se zpět do své komnaty, kde jsem

rozjímal pod noční oblohou. Už druhý týden za sebou. Ráno znovu trénink s Wiglafem.
-„Víš, že velikost draka odpovídá udatnosti drakobijce?"
Promlouval ke mne při mém klihování.
Nemohl jsem mluvit ani odpovědět, takže jsem mlčel.
Tak až při dřepování jsem se ho zeptal.
-„A když Beowulf zabil Grendela, tak to je trolobijec?"
Wiglaf si odplivnul.
-„Makej nebo já budu Drakobijce-bijec."

Večer jako pokaždé sem šel do hodovního sálu. Nabral jsem si, co hrdlo ráčilo.
-„Jistě, že jsem. Bojoval jsem proti Kartáginskému hadímu drakovi u řeky Bagrady, kterou obýval. Byl velkolepý, museli jsme na něho použít katapult. Jeho kůži jsme uchovali v jednom z našich chrámů."
Znovu jsem poslouchal, co zkušení drakobijci vyprávějí. Tentokrát promlouval Regulus.
-„Ta stvůra měla přes třicet sedm metrů! Tak jsme na ní použili katapulty. Chacha!"
Radostně vzpomínal vojevůdce v římské

zbroji.
I ostatní z jeho oddílu se s ním radovali.
-„Tak to slyšíš, draci se dají zabíjet různými způsoby," přisedl si ke mne Lancelot.
-„Přivedl jsem za tebou jednoho muže, který by se ti mohl hodit ve výběru zabíjení draků," předvedl mi toho muže na oči.
Povstal jsem a podal mu svou ruku.
-„Jmenuji se Alfred," představil jsem se.
-„Perseus," řekl on.
Málem se mi podlomily kolena. Musel jsem se zase posadit. Lancelot se usmíval a řekl něco, že hned přijde. Perseus si tak přisedl vedle mne.
-„Ty si polobůh?" Zeptal jsem se.
-„Ano," odpověděl.
-„Zabiják titánů a drakobijec, to jsem já," dodal.
-„Víš, když jsem zrovna byl na cestě zabít Krakena pomocí hlavy medúzy, gorgony, tak jsem cestou narazil na spanilou slečnu jménem Andromeda."
-„Jako to souhvězdí," řekl jsem.
-„Ano, jmenuje se podle ní. A tu měl sežrat mořský wurm Ketus. Byl ohavný.
Naštěstí jsem byl na svém bájném Pegasovi a pomocí hlavy gorgony jsem ho nechal zkamenět, poté jsem se mohl dostat tak blízko,

že jsem draka několikrát sekl pod šupiny na hrudi, kde má srdce. Poté se rozpadl na prach. Tím jsem ji zachránil a ve stejnou chvíli se tak ze mne stal i drakobijec."

-,,Skvělý, ale ty jsi známý především tím, že si skolil Krakena, takže si titáno-bijec. Mají i titáno-bijci nějaké své útočiště?" zeptal jsem se.

-,,Určitě je spousta míst, kde by mne rádi spatřili a pohostili, ale toto je má základna. Drakobijců je jak vidíš spousta a drží při sobě. Titáno-bijec jsem ovšem pouze sám a já mám rád veselou společnost."

To už se vrátil Lancelot.

-,,Promiň, Persee, chtějí tě tam," řekl.

-,,No, to se nedá nic dělat. Tak se měj mladej a ničeho se neboj!"

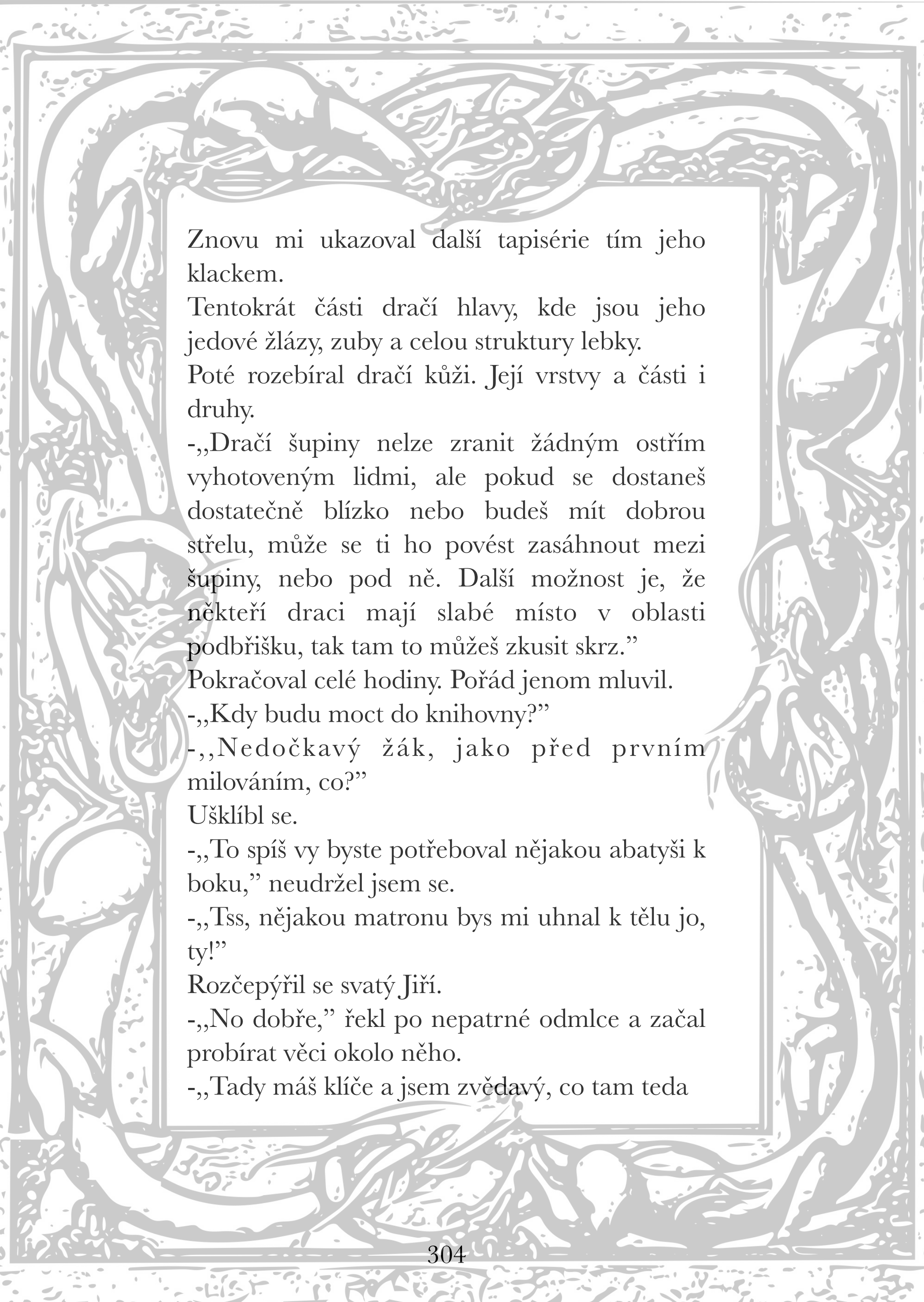
Vzdálil se polobůh.

-,,Tak ti dal Perseus alespoň nějaké rady?"

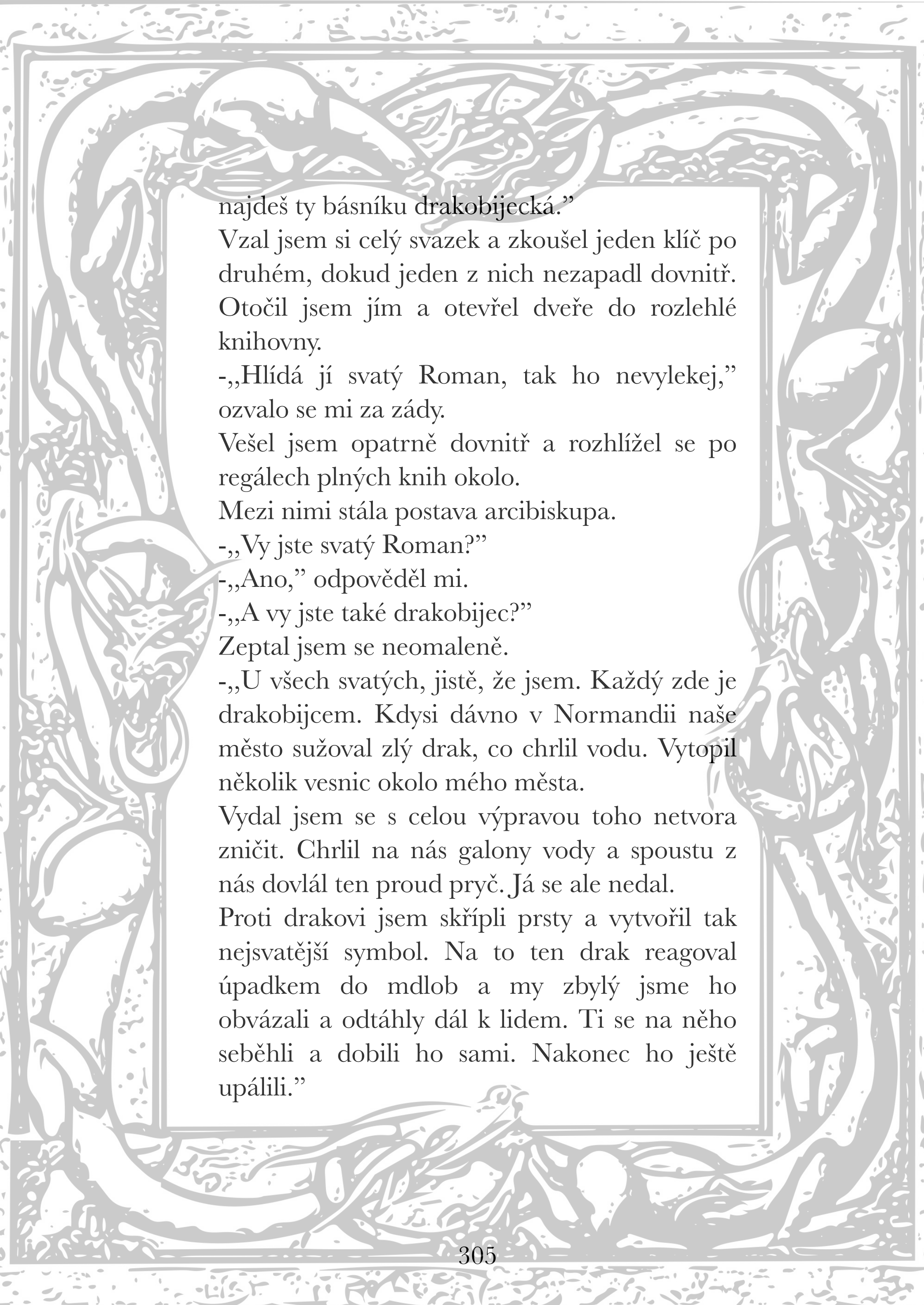
Přikývl jsem. Tehdy jsem ještě nevěděl, že mi dal tu nedrahocennější lekci.

Tu noc jsem se díval na souhvězdí Andromeda. Bylo nádherné jako samotná bájná dívka.

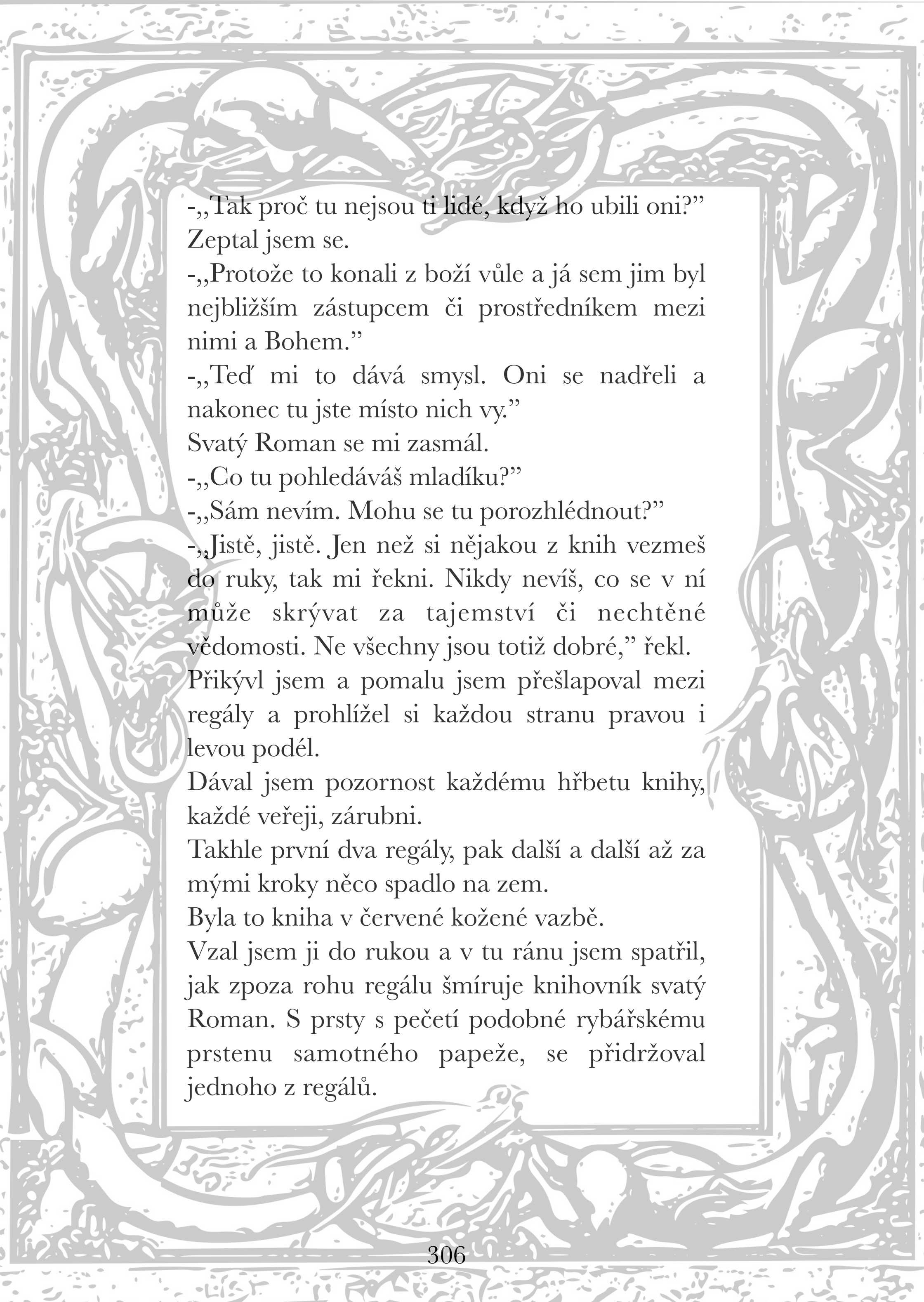
Dalšího dne mne opět čekalo učení se svatým Jiřím.

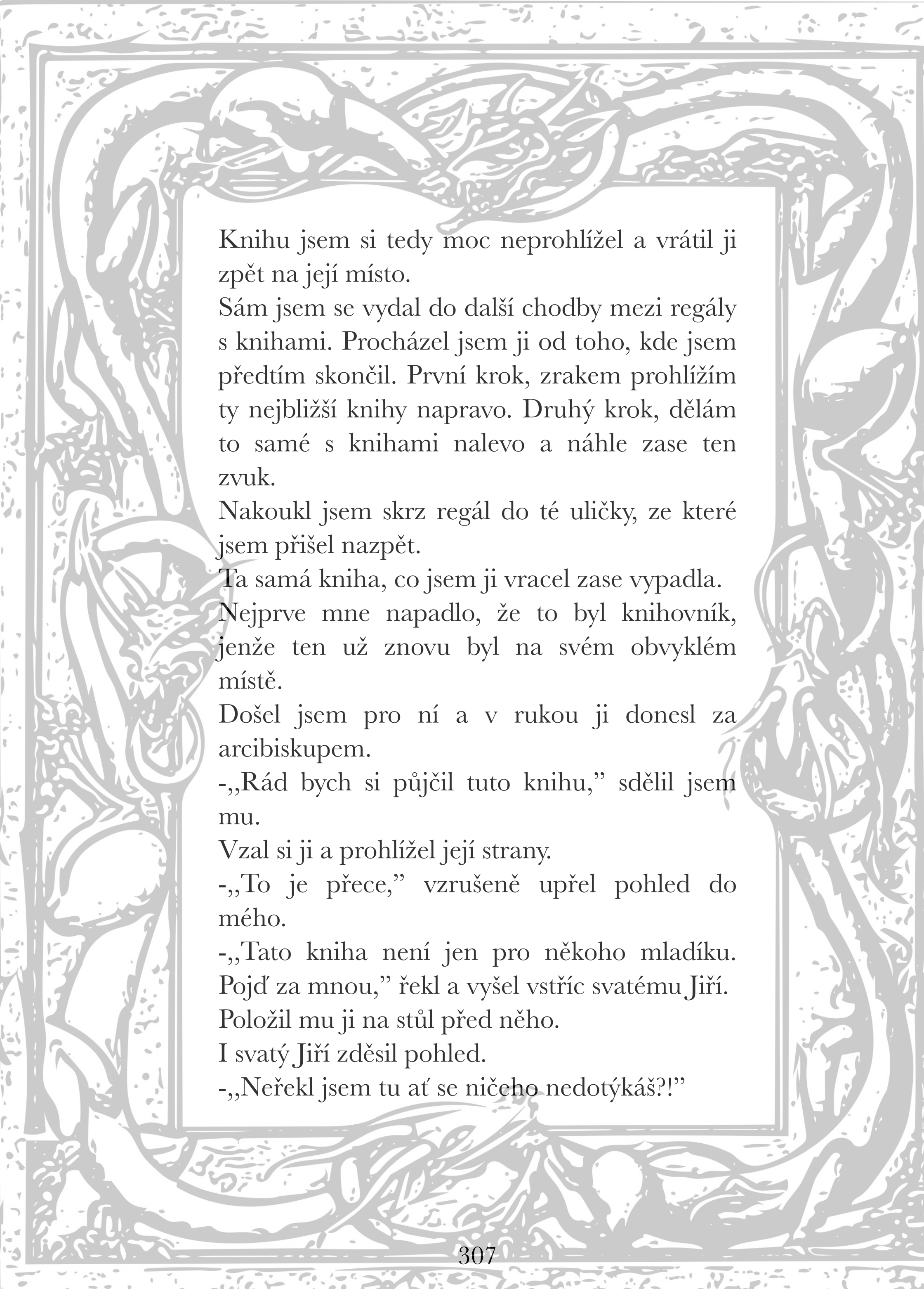
Znovu mi ukazoval další tapisérie tím jeho klackem.
Tentokrát části dračí hlavy, kde jsou jeho jedové žlázy, zuby a celou struktury lebky.
Poté rozebíral dračí kůži. Její vrstvy a části i druhy.
-„Dračí šupiny nelze zranit žádným ostřím vyhotoveným lidmi, ale pokud se dostaneš dostatečně blízko nebo budeš mít dobrou střelu, může se ti ho povést zasáhnout mezi šupiny, nebo pod ně. Další možnost je, že někteří draci mají slabé místo v oblasti podbřišku, tak tam to můžeš zkusit skrz."
Pokračoval celé hodiny. Pořád jenom mluvil.
-„Kdy budu moct do knihovny?"
-„Nedočkavý žák, jako před prvním milováním, co?"
Ušklíbl se.
-„To spíš vy byste potřeboval nějakou abatyši k boku," neudržel jsem se.
-„Tss, nějakou matronu bys mi uhnal k tělu jo, ty!"
Rozčepýřil se svatý Jiří.
-„No dobře," řekl po nepatrné odmlce a začal probírat věci okolo něho.
-„Tady máš klíče a jsem zvědavý, co tam teda

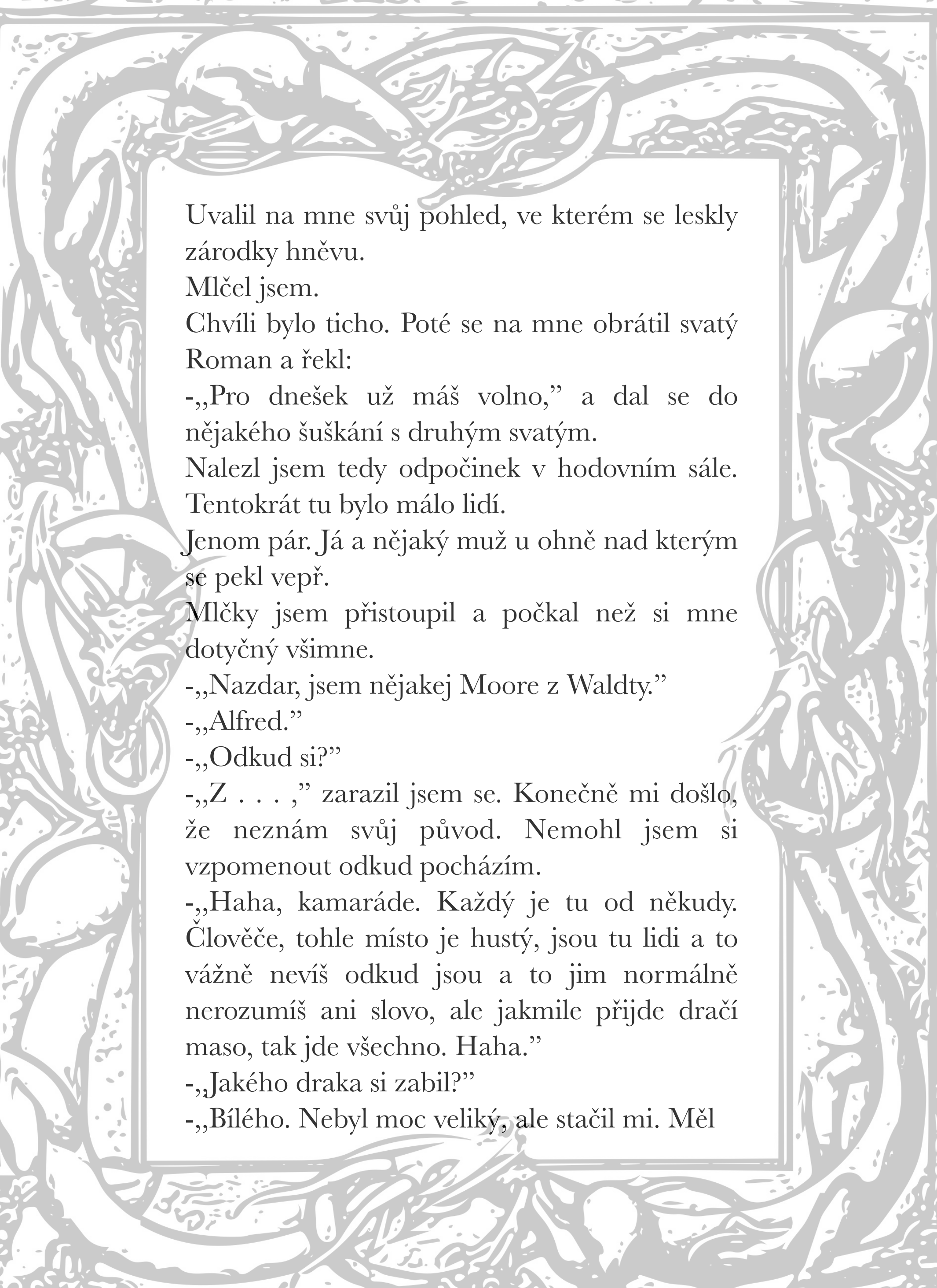
najdeš ty básníku drakobijecká."
Vzal jsem si celý svazek a zkoušel jeden klíč po druhém, dokud jeden z nich nezapadl dovnitř. Otočil jsem jím a otevřel dveře do rozlehlé knihovny.
-„Hlídá jí svatý Roman, tak ho nevylekej," ozvalo se mi za zády.
Vešel jsem opatrně dovnitř a rozhlížel se po regálech plných knih okolo.
Mezi nimi stála postava arcibiskupa.
-„Vy jste svatý Roman?"
-„Ano," odpověděl mi.
-„A vy jste také drakobijec?"
Zeptal jsem se neomaleně.
-„U všech svatých, jistě, že jsem. Každý zde je drakobijcem. Kdysi dávno v Normandii naše město sužoval zlý drak, co chrlil vodu. Vytopil několik vesnic okolo mého města.
Vydal jsem se s celou výpravou toho netvora zničit. Chrlil na nás galony vody a spoustu z nás dovlál ten proud pryč. Já se ale nedal.
Proti drakovi jsem skřípli prsty a vytvořil tak nejsvatější symbol. Na to ten drak reagoval úpadkem do mdlob a my zbylý jsme ho obvázali a odtáhly dál k lidem. Ti se na něho seběhli a dobili ho sami. Nakonec ho ještě upálili."

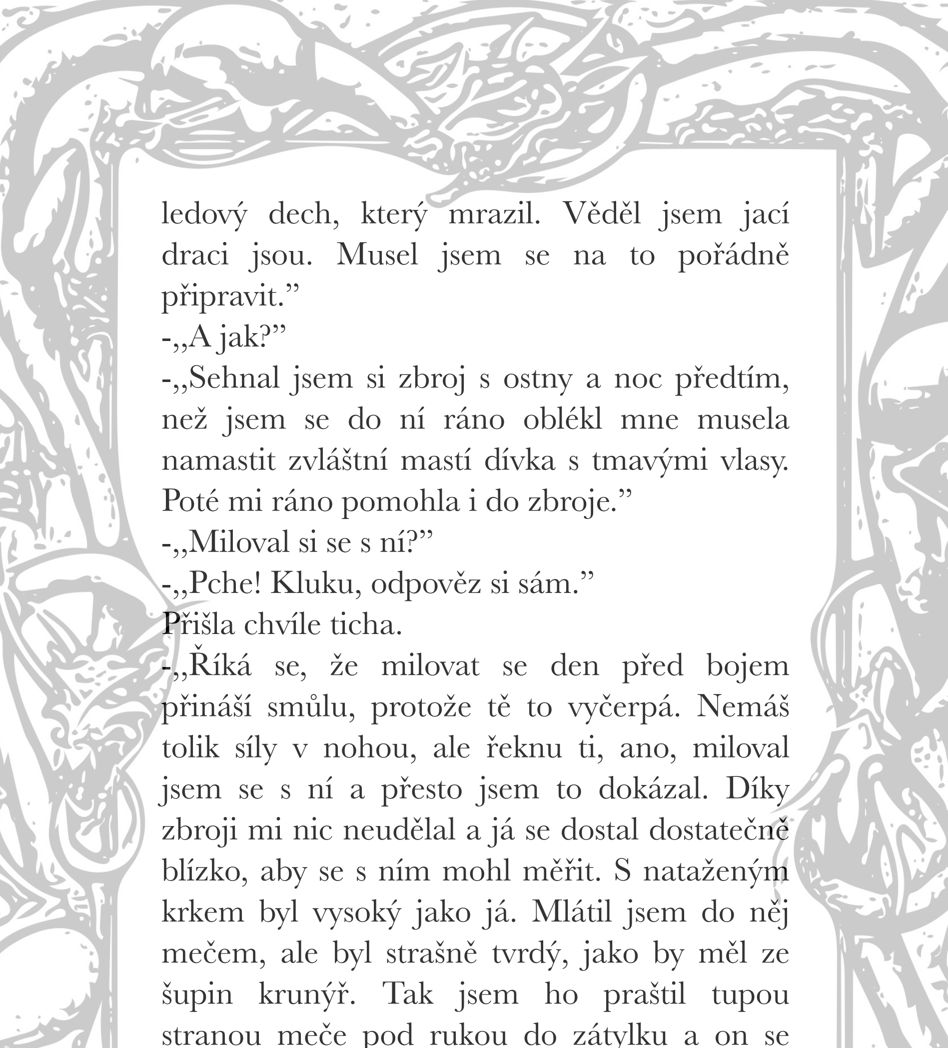
-,,Tak proč tu nejsou ti lidé, když ho ubili oni?"
Zeptal jsem se.
-,,Protože to konali z boží vůle a já sem jim byl nejbližším zástupcem či prostředníkem mezi nimi a Bohem."
-,,Teď mi to dává smysl. Oni se nadřeli a nakonec tu jste místo nich vy."
Svatý Roman se mi zasmál.
-,,Co tu pohledáváš mladíku?"
-,,Sám nevím. Mohu se tu porozhlédnout?"
-,,Jistě, jistě. Jen než si nějakou z knih vezmeš do ruky, tak mi řekni. Nikdy nevíš, co se v ní může skrývat za tajemství či nechtěné vědomosti. Ne všechny jsou totiž dobré," řekl.
Přikývl jsem a pomalu jsem přešlapoval mezi regály a prohlížel si každou stranu pravou i levou podél.
Dával jsem pozornost každému hřbetu knihy, každé veřeji, zárubni.
Takhle první dva regály, pak další a další až za mými kroky něco spadlo na zem.
Byla to kniha v červené kožené vazbě.
Vzal jsem ji do rukou a v tu ránu jsem spatřil, jak zpoza rohu regálu šmíruje knihovník svatý Roman. S prsty s pečetí podobné rybářskému prstenu samotného papeže, se přidržoval jednoho z regálů.

Knihu jsem si tedy moc neprohlížel a vrátil ji zpět na její místo.
Sám jsem se vydal do další chodby mezi regály s knihami. Procházel jsem ji od toho, kde jsem předtím skončil. První krok, zrakem prohlížím ty nejbližší knihy napravo. Druhý krok, dělám to samé s knihami nalevo a náhle zase ten zvuk.
Nakoukl jsem skrz regál do té uličky, ze které jsem přišel nazpět.
Ta samá kniha, co jsem ji vracel zase vypadla.
Nejprve mne napadlo, že to byl knihovník, jenže ten už znovu byl na svém obvyklém místě.
Došel jsem pro ní a v rukou ji donesl za arcibiskupem.
-„Rád bych si půjčil tuto knihu," sdělil jsem mu.
Vzal si ji a prohlížel její strany.
-„To je přece," vzrušeně upřel pohled do mého.
-„Tato kniha není jen pro někoho mladíku. Pojď za mnou," řekl a vyšel vstříc svatému Jiří.
Položil mu ji na stůl před něho.
I svatý Jiří zděsil pohled.
-„Neřekl jsem tu ať se ničeho nedotýkáš?!"

Uvalil na mne svůj pohled, ve kterém se leskly zárodky hněvu.
Mlčel jsem.
Chvíli bylo ticho. Poté se na mne obrátil svatý Roman a řekl:
-„Pro dnešek už máš volno," a dal se do nějakého šuškání s druhým svatým.
Nalezl jsem tedy odpočinek v hodovním sále. Tentokrát tu bylo málo lidí.
Jenom pár. Já a nějaký muž u ohně nad kterým se pekl vepř.
Mlčky jsem přistoupil a počkal než si mne dotyčný všimne.
-„Nazdar, jsem nějakej Moore z Waldty."
-„Alfred."
-„Odkud si?"
-„Z . . . ," zarazil jsem se. Konečně mi došlo, že neznám svůj původ. Nemohl jsem si vzpomenout odkud pocházím.
-„Haha, kamaráde. Každý je tu od někudy. Člověče, tohle místo je hustý, jsou tu lidi a to vážně nevíš odkud jsou a to jim normálně nerozumíš ani slovo, ale jakmile přijde dračí maso, tak jde všechno. Haha."
-„Jakého draka si zabil?"
-„Bílého. Nebyl moc veliký, ale stačil mi. Měl

ledový dech, který mrazil. Věděl jsem jací draci jsou. Musel jsem se na to pořádně připravit."

-,,A jak?"

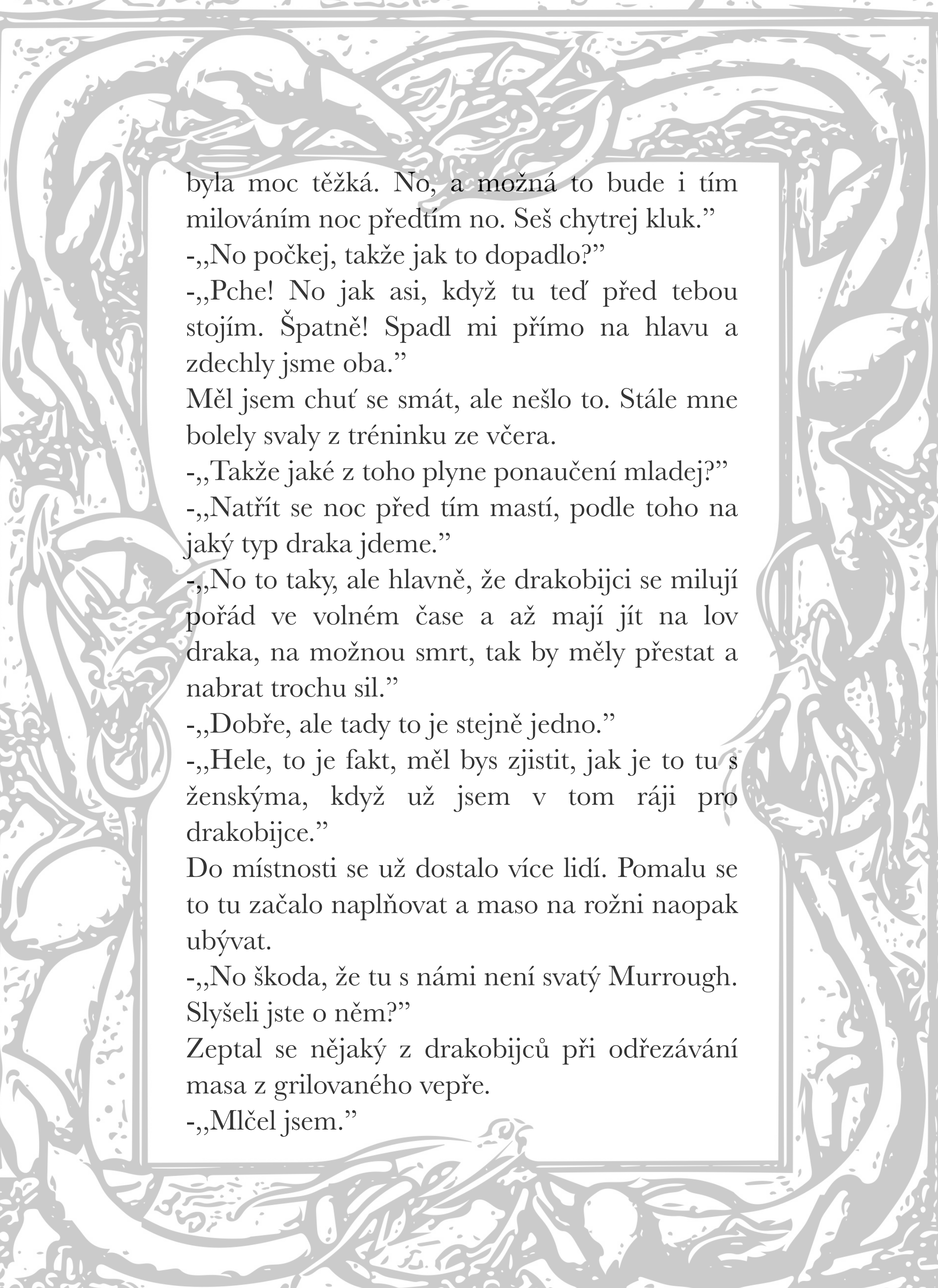
-,,Sehnal jsem si zbroj s ostny a noc předtím, než jsem se do ní ráno oblékl mne musela namastit zvláštní mastí dívka s tmavými vlasy. Poté mi ráno pomohla i do zbroje."

-,,Miloval si se s ní?"

-,,Pche! Kluku, odpověz si sám."

Přišla chvíle ticha.

-,,Říká se, že milovat se den před bojem přináší smůlu, protože tě to vyčerpá. Nemáš tolik síly v nohou, ale řeknu ti, ano, miloval jsem se s ní a přesto jsem to dokázal. Díky zbroji mi nic neudělal a já se dostal dostatečně blízko, aby se s ním mohl měřit. S nataženým krkem byl vysoký jako já. Mlátil jsem do něj mečem, ale byl strašně tvrdý, jako by měl ze šupin krunýř. Tak jsem ho praštil tupou stranou meče pod rukou do zátylku a on se začal divně kroutit. Měl takové ty rohy a růžky, jak jim rostou z kostí, tak jsem se byl, že se po mne ožene, ale on vzlétl a létal nějak pomateně a pak spadl dolů. Řítil se na mne. Snažil jsem se utíkat, ale . . . Nešlo to. Ta zbroj

byla moc těžká. No, a možná to bude i tím milováním noc předtím no. Seš chytrej kluk."

-,,No počkej, takže jak to dopadlo?"

-,,Pche! No jak asi, když tu teď před tebou stojím. Špatně! Spadl mi přímo na hlavu a zdechly jsme oba."

Měl jsem chuť se smát, ale nešlo to. Stále mne bolely svaly z tréninku ze včera.

-,,Takže jaké z toho plyne ponaučení mladej?"

-,,Natřít se noc před tím mastí, podle toho na jaký typ draka jdeme."

-,,No to taky, ale hlavně, že drakobijci se milují pořád ve volném čase a až mají jít na lov draka, na možnou smrt, tak by měly přestat a nabrat trochu sil."

-,,Dobře, ale tady to je stejně jedno."

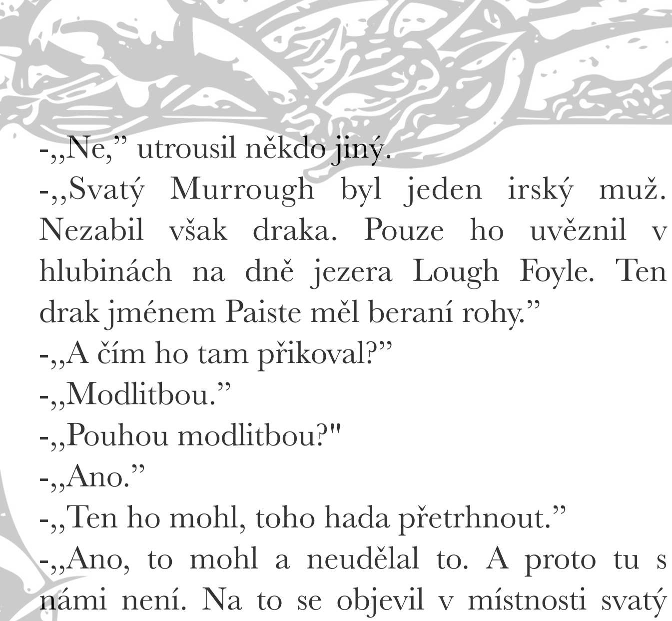
-,,Hele, to je fakt, měl bys zjistit, jak je to tu s ženskýma, když už jsem v tom ráji pro drakobijce."

Do místnosti se už dostalo více lidí. Pomalu se to tu začalo naplňovat a maso na rožni naopak ubývat.

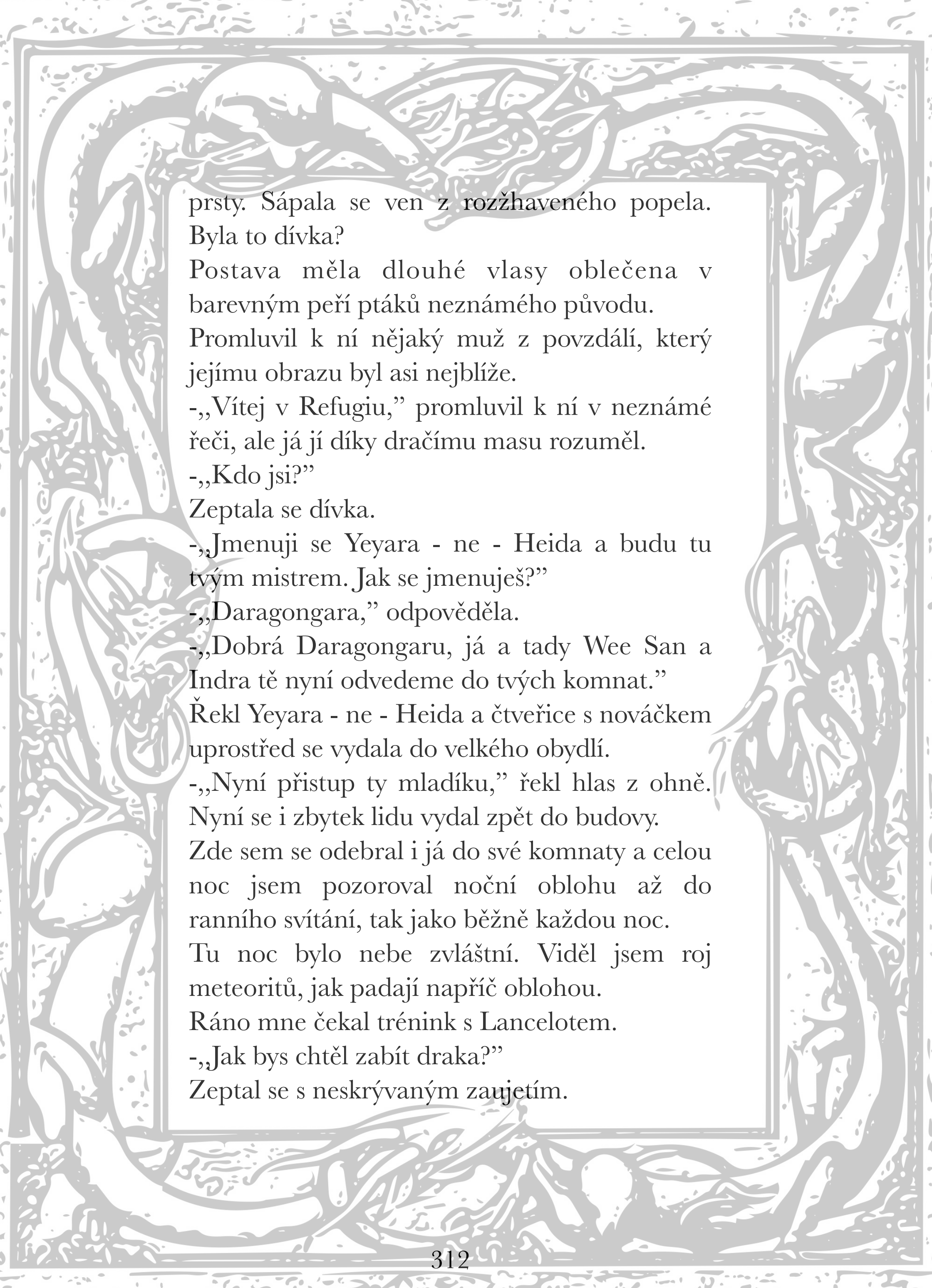
-,,No škoda, že tu s námi není svatý Murrough. Slyšeli jste o něm?"

Zeptal se nějaký z drakobijců při odřezávání masa z grilovaného vepře.

-,,Mlčel jsem."

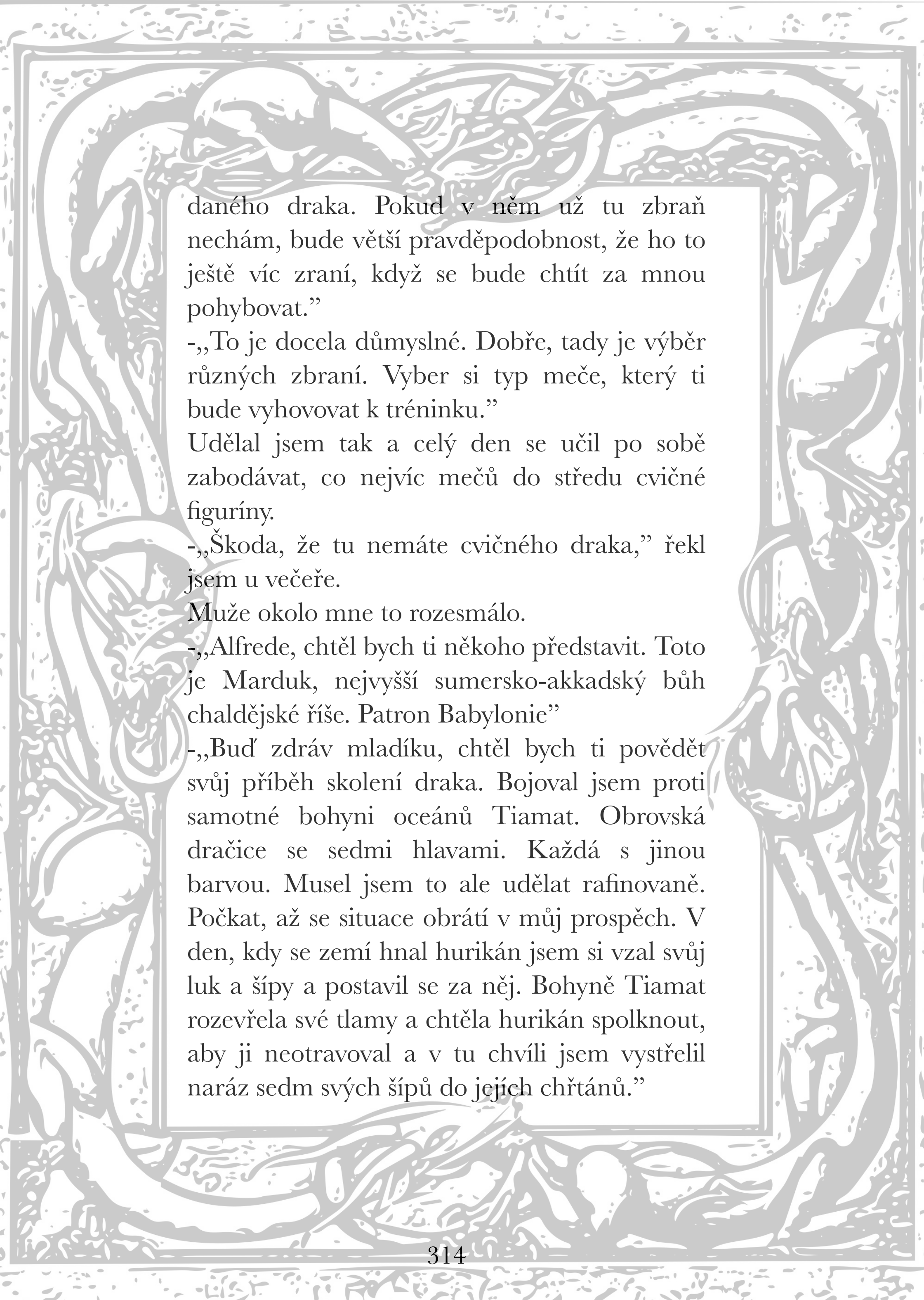

-,,Ne," utrousil někdo jiný.
-,,Svatý Murrough byl jeden irský muž. Nezabil však draka. Pouze ho uvěznil v hlubinách na dně jezera Lough Foyle. Ten drak jménem Paiste měl beraní rohy."
-,,A čím ho tam přikoval?"
-,,Modlitbou."
-,,Pouhou modlitbou?"
-,,Ano."
-,,Ten ho mohl, toho hada přetrhnout."
-,,Ano, to mohl a neudělal to. A proto tu s námi není. Na to se objevil v místnosti svatý Jiří i svatý Roman."
-,,Tak dnes rozděláme oheň, uvidíme, co nám poví," řekl.
Všichni se po večeři přemístili do jednoho dalšího prostoru po schodech ven a dolů do přilehlého údolí na úpatí hory, kde bylo připravené velké ohniště s kmenovými lavicemi okolo. Drakobijci s pochodněmi zapálili připravený táborák a ten se v minutách rozhořel.
Celý konvent obydlí se díval do ohně, jako by to pro ně bylo nějaké orákulum. Plameny je zvedali do výšky několika metrů nad muže okolo. V tu chvíli se začal popel pod ním propadat a vyrůstat z něj ruka s dlouhými

prsty. Sápala se ven z rozžhaveného popela. Byla to dívka?
Postava měla dlouhé vlasy oblečena v barevným peří ptáků neznámého původu.
Promluvil k ní nějaký muž z povzdálí, který jejímu obrazu byl asi nejblíže.
-„Vítej v Refugiu," promluvil k ní v neznámé řeči, ale já jí díky dračímu masu rozuměl.
-„Kdo jsi?"
Zeptala se dívka.
-„Jmenuji se Yeyara - ne - Heida a budu tu tvým mistrem. Jak se jmenuješ?"
-„Daragongara," odpověděla.
-„Dobrá Daragongaru, já a tady Wee San a Indra tě nyní odvedeme do tvých komnat."
Řekl Yeyara - ne - Heida a čtveřice s nováčkem uprostřed se vydala do velkého obydlí.
-„Nyní přistup ty mladíku," řekl hlas z ohně. Nyní se i zbytek lidu vydal zpět do budovy.
Zde sem se odebral i já do své komnaty a celou noc jsem pozoroval noční oblohu až do ranního svítání, tak jako běžně každou noc.
Tu noc bylo nebe zvláštní. Viděl jsem roj meteoritů, jak padají napříč oblohou.
Ráno mne čekal trénink s Lancelotem.
-„Jak bys chtěl zabít draka?"
Zeptal se s neskrývaným zaujetím.

Chvíli jsem mlčel a uvažoval.
-,,Záleží jaký typ draka by to byl."
-,,To je teď jedno, třeba do poslední chvíle nebudeš vědět, jak ten drak bude vypadat."
-,,V tom případě bych potřeboval hodně lehkých útlých mečů."
-,,Proč?"
-,,Chtěl bych to udělat jako Perseus. Nemáte tu nějaké kouzelné pomůcky?
-,,Co tě nemá! Takhle by tě brali za podvodníka, kdybys toho draka nechal zkamenět. To by nebyl žádný boj. Perseus má štěstí, že na toho draka tehdy narazil. Kdyby to neudělal, dnes by jistě nebyl mezi námi. Souboj s drakem je čest. Na to nezapomínej hochu."
-,,V tom případě, to budu muset udělat po svém. Bude to jako bych mu dělal akupunkturu. Ten meč v něm už nechám a naopak pak přidám další, který v něm také nechám a budu další přidávat."
-,,Aha a proč?"
-,,Protože dostat se moc blízko je nebezpečné a navíc musím draka zasáhnout buď pod šupiny nebo do podbřišku."
-,,Nebo?"
-,,Nebo zevnitř. Ale to záleží na velikosti

daného draka. Pokud v něm už tu zbraň nechám, bude větší pravděpodobnost, že ho to ještě víc zraní, když se bude chtít za mnou pohybovat."

-„To je docela důmyslné. Dobře, tady je výběr různých zbraní. Vyber si typ meče, který ti bude vyhovovat k tréninku."

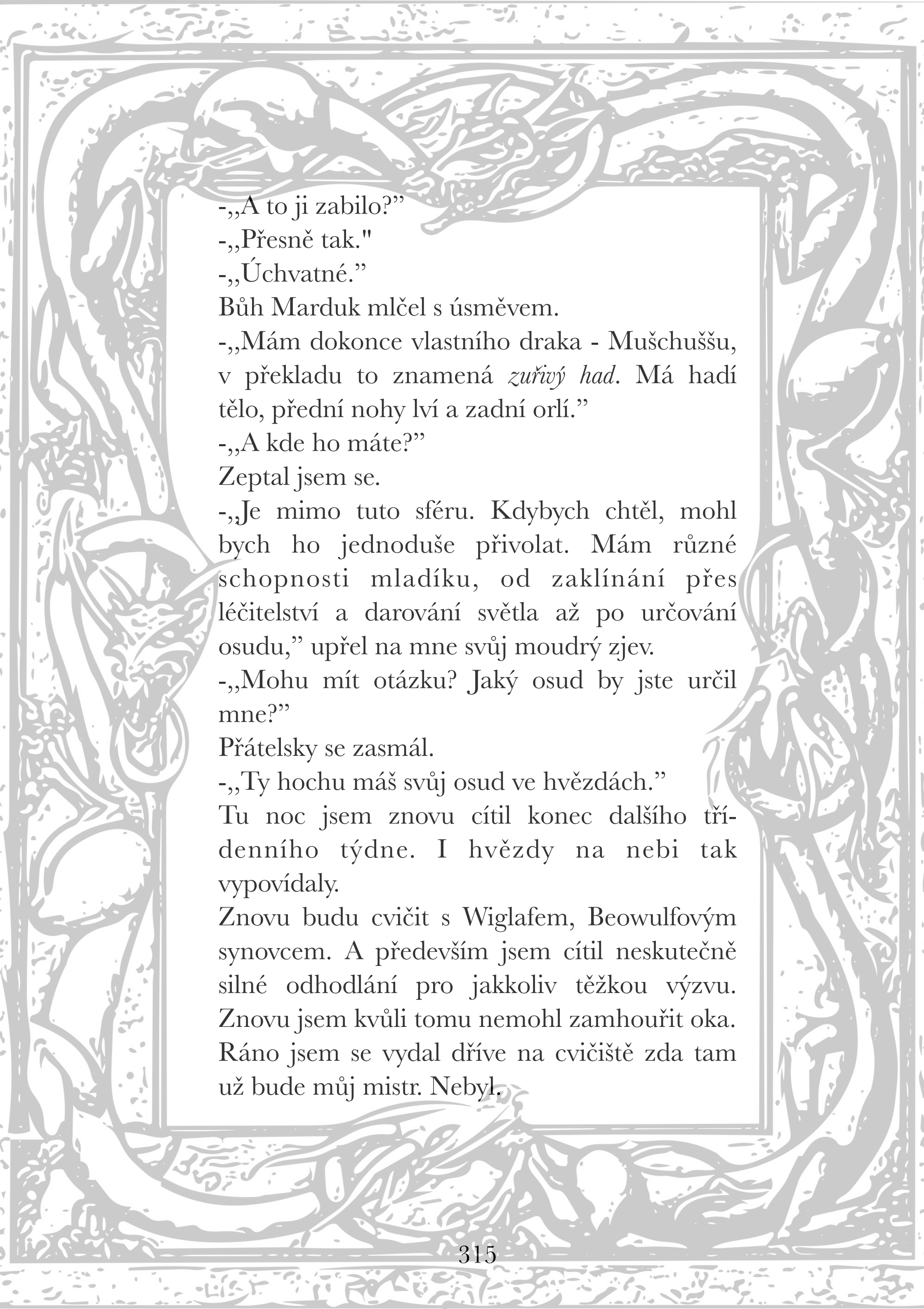
Udělal jsem tak a celý den se učil po sobě zabodávat, co nejvíc mečů do středu cvičné figuríny.

-„Škoda, že tu nemáte cvičného draka," řekl jsem u večeře.

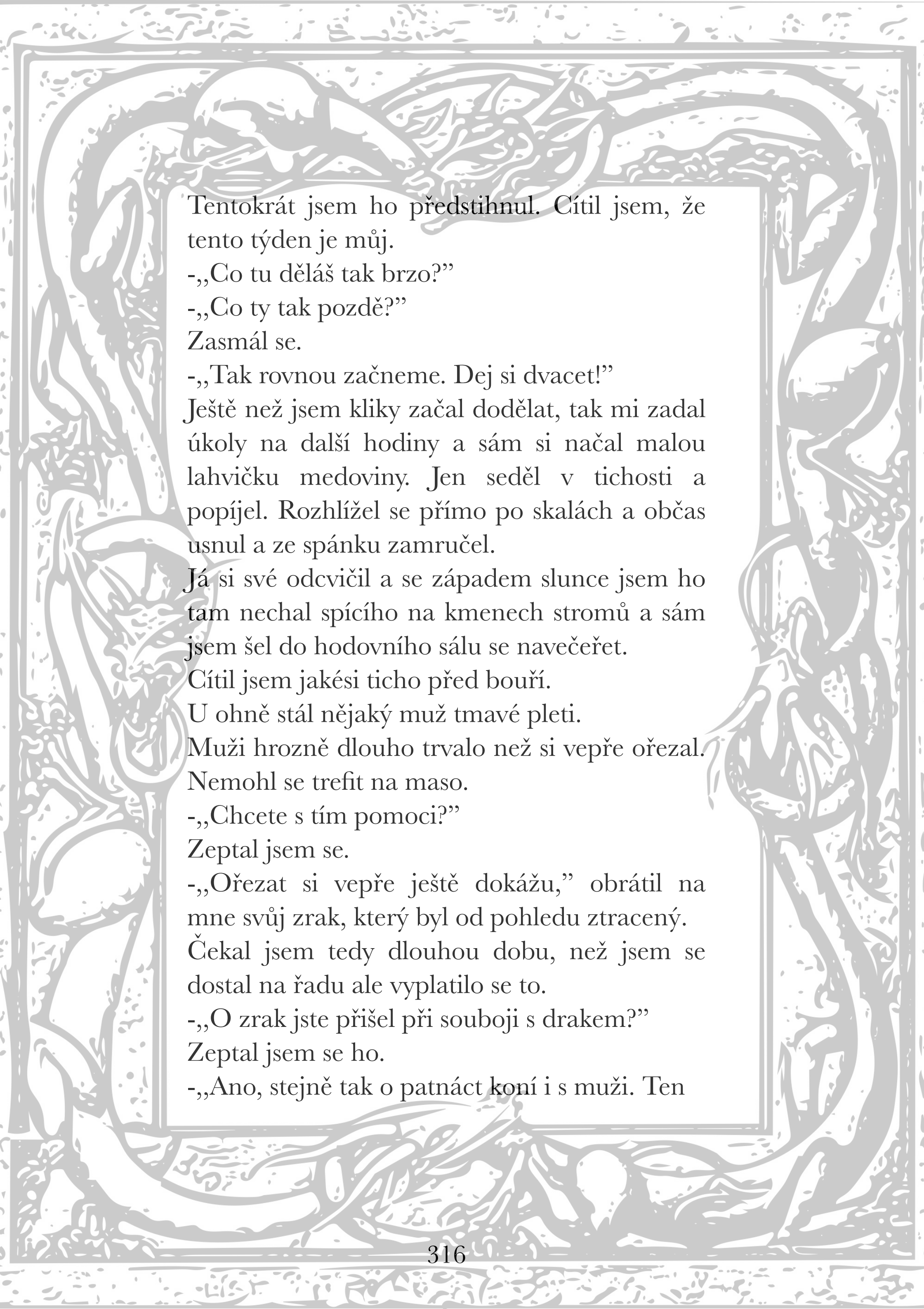
Muže okolo mne to rozesmálo.

-„Alfrede, chtěl bych ti někoho představit. Toto je Marduk, nejvyšší sumersko-akkadský bůh chaldějské říše. Patron Babylonie"

-„Buď zdráv mladíku, chtěl bych ti povědět svůj příběh skolení draka. Bojoval jsem proti samotné bohyni oceánů Tiamat. Obrovská dračice se sedmi hlavami. Každá s jinou barvou. Musel jsem to ale udělat rafinovaně. Počkat, až se situace obrátí v můj prospěch. V den, kdy se zemí hnal hurikán jsem si vzal svůj luk a šípy a postavil se za něj. Bohyně Tiamat rozevřela své tlamy a chtěla hurikán spolknout, aby ji neotravoval a v tu chvíli jsem vystřelil naráz sedm svých šípů do jejích chřtánů."

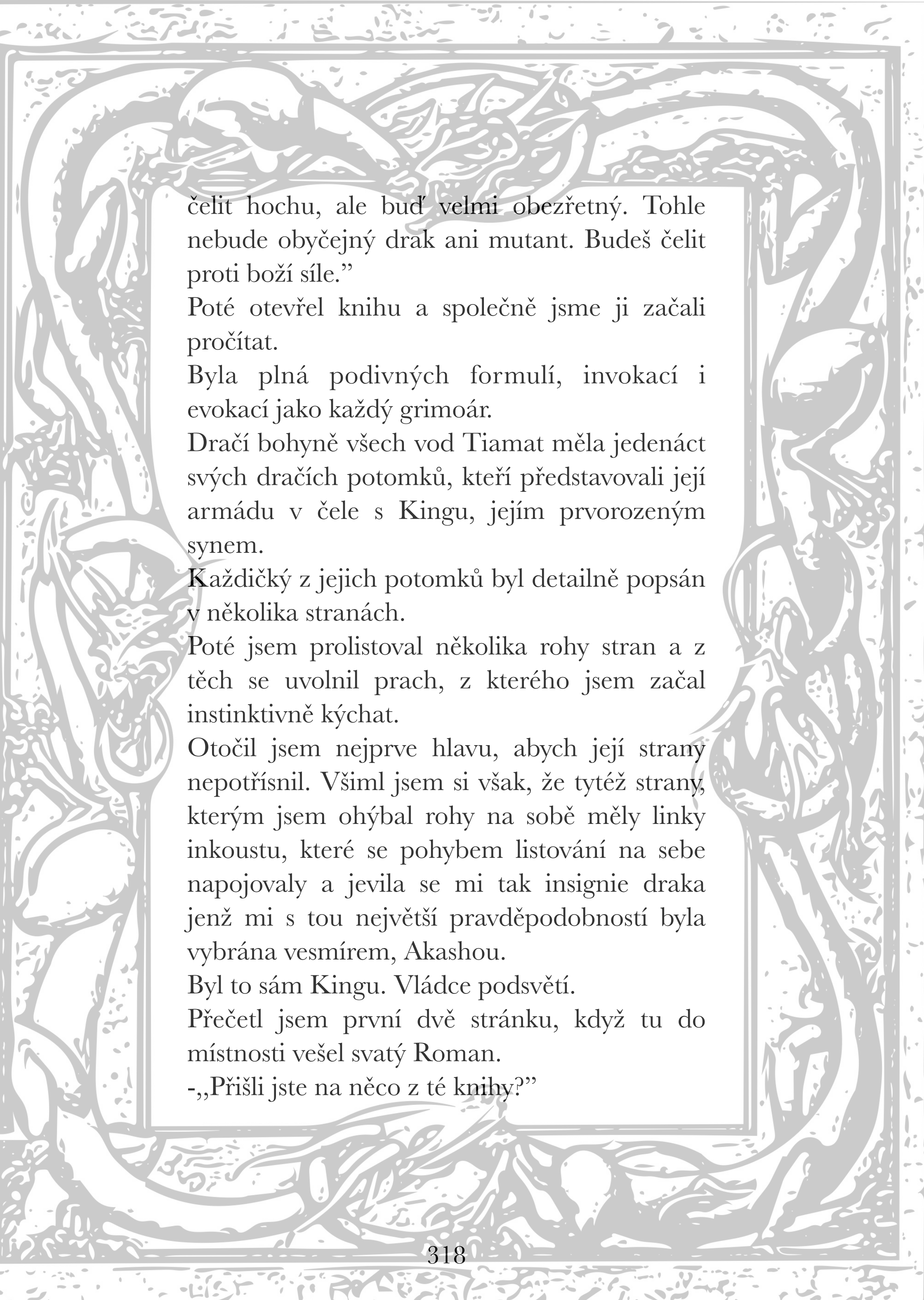

-„A to ji zabilo?"
-„Přesně tak."
-„Úchvatné."
Bůh Marduk mlčel s úsměvem.
-„Mám dokonce vlastního draka - Mušchuššu, v překladu to znamená *zuřivý had*. Má hadí tělo, přední nohy lví a zadní orlí."
-„A kde ho máte?"
Zeptal jsem se.
-„Je mimo tuto sféru. Kdybych chtěl, mohl bych ho jednoduše přivolat. Mám různé schopnosti mladíku, od zaklínání přes léčitelství a darování světla až po určování osudu," upřel na mne svůj moudrý zjev.
-„Mohu mít otázku? Jaký osud by jste určil mne?"
Přátelsky se zasmál.
-„Ty hochu máš svůj osud ve hvězdách."
Tu noc jsem znovu cítil konec dalšího třídenního týdne. I hvězdy na nebi tak vypovídaly.
Znovu budu cvičit s Wiglafem, Beowulfovým synovcem. A především jsem cítil neskutečně silné odhodlání pro jakkoliv těžkou výzvu. Znovu jsem kvůli tomu nemohl zamhouřit oka. Ráno jsem se vydal dříve na cvičiště zda tam už bude můj mistr. Nebyl.

Tentokrát jsem ho předstihnul. Cítil jsem, že tento týden je můj.
-„Co tu děláš tak brzo?”
-„Co ty tak pozdě?”
Zasmál se.
-„Tak rovnou začneme. Dej si dvacet!”
Ještě než jsem kliky začal dodělat, tak mi zadal úkoly na další hodiny a sám si načal malou lahvičku medoviny. Jen seděl v tichosti a popíjel. Rozhlížel se přímo po skalách a občas usnul a ze spánku zamručel.
Já si své odcvičil a se západem slunce jsem ho tam nechal spícího na kmenech stromů a sám jsem šel do hodovního sálu se navečeřet.
Cítil jsem jakési ticho před bouří.
U ohně stál nějaký muž tmavé pleti.
Muži hrozně dlouho trvalo než si vepře ořezal. Nemohl se trefit na maso.
-„Chcete s tím pomoci?”
Zeptal jsem se.
-„Ořezat si vepře ještě dokážu,” obrátil na mne svůj zrak, který byl od pohledu ztracený.
Čekal jsem tedy dlouhou dobu, než jsem se dostal na řadu ale vyplatilo se to.
-„O zrak jste přišel při souboji s drakem?”
Zeptal jsem se ho.
-„Ano, stejně tak o patnáct koní i s muži. Ten

summerský wurm Gandavera byl odporný lidožrout, ale nakonec jsem ho dostal za cenu svého zraku."
-,,Vyšel si ze cviku Keresapo," poplácal ho náhle někdo po zádech, nějaký jiný drakobijec.
Po večeři jsem se vydal do své komnaty ať se připravím na další den.
Tu noc mi nebe hřálo duši. Měsíc byl v dorůstajícím úplňku a ukazoval tak svým žárem celou kopcovitou krajinu s úpatím a i skalisky.
Ráno jsem měl učení se svatým Jiřím, který se velmi mračil.
-,,Mladíku, ta kniha, co sis vybral je v nesprávných rukách velmi nebezpečná. Je to bible samotné dračí bohyně Tiamat."
-,,Tu zabil Marduk, předevčírem jsem s ním hovořil."
Svatý Jiří přimhouřil oči, jako bych nic neřekl.
-,,Podle čeho sis tu knihu vybral?"
-,,Upřímně, dvakrát vypadla z poličky, když jsem šel okolo ní."
-,,Tak takhle se věci mají," chytil se svatý Jiří za svou bradu.
-,,Svatý Roman měl pravdu. Ta kniha si vybrala tebe, což znamená, že i bohyně Tiamat. Nevím proti čemu nebo komu budeš

čelit hochu, ale buď velmi obezřetný. Tohle nebude obyčejný drak ani mutant. Budeš čelit proti boží síle.”

Poté otevřel knihu a společně jsme ji začali pročítat.

Byla plná podivných formulí, invokací i evokací jako každý grimoár.

Dračí bohyně všech vod Tiamat měla jedenáct svých dračích potomků, kteří představovali její armádu v čele s Kingu, jejím prvorozeným synem.

Každičký z jejich potomků byl detailně popsán v několika stranách.

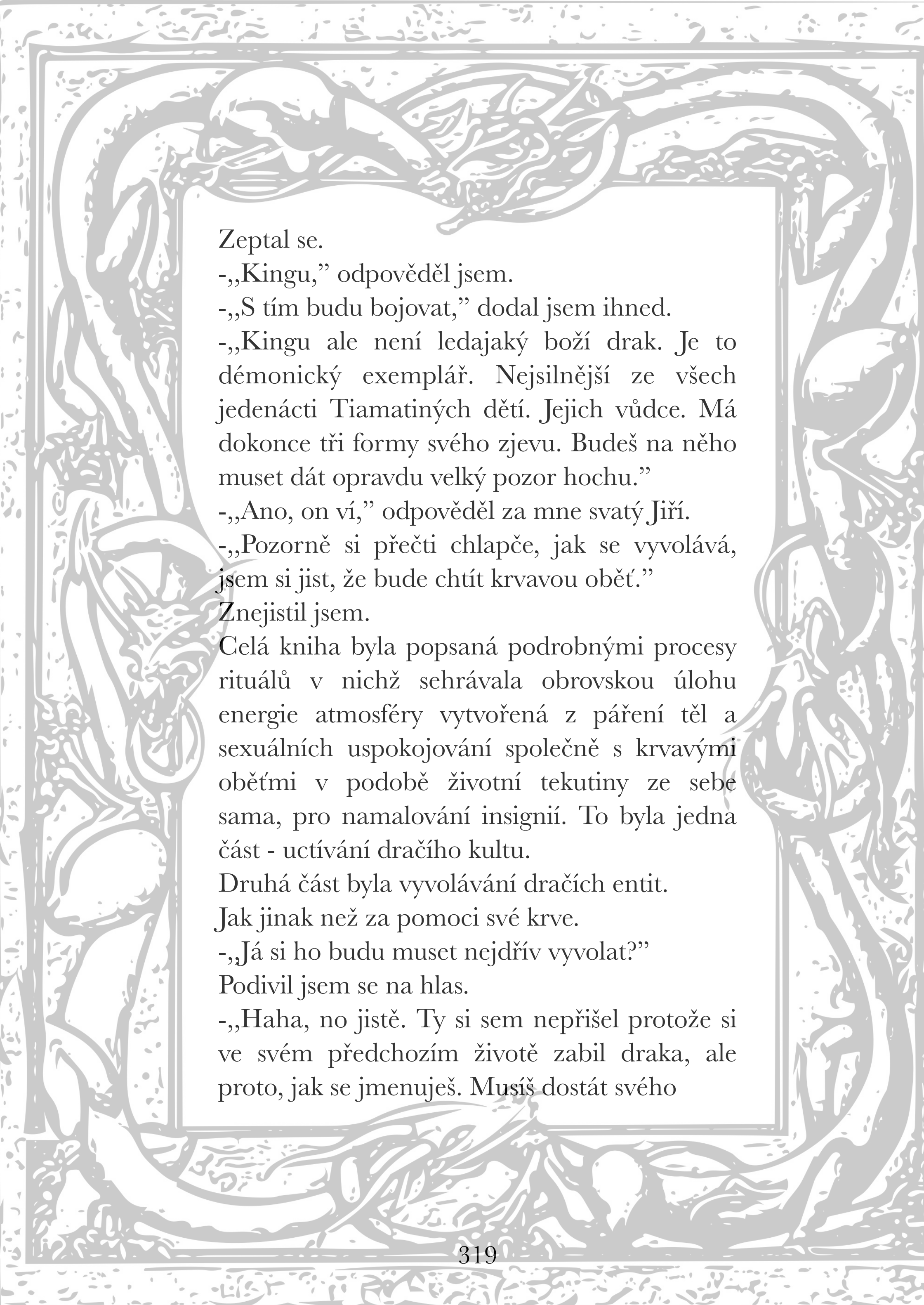
Poté jsem prolistoval několika rohy stran a z těch se uvolnil prach, z kterého jsem začal instinktivně kýchat.

Otočil jsem nejprve hlavu, abych její strany nepotřísnil. Všiml jsem si však, že tytéž strany, kterým jsem ohýbal rohy na sobě měly linky inkoustu, které se pohybem listování na sebe napojovaly a jevila se mi tak insignie draka jenž mi s tou největší pravděpodobností byla vybrána vesmírem, Akashou.

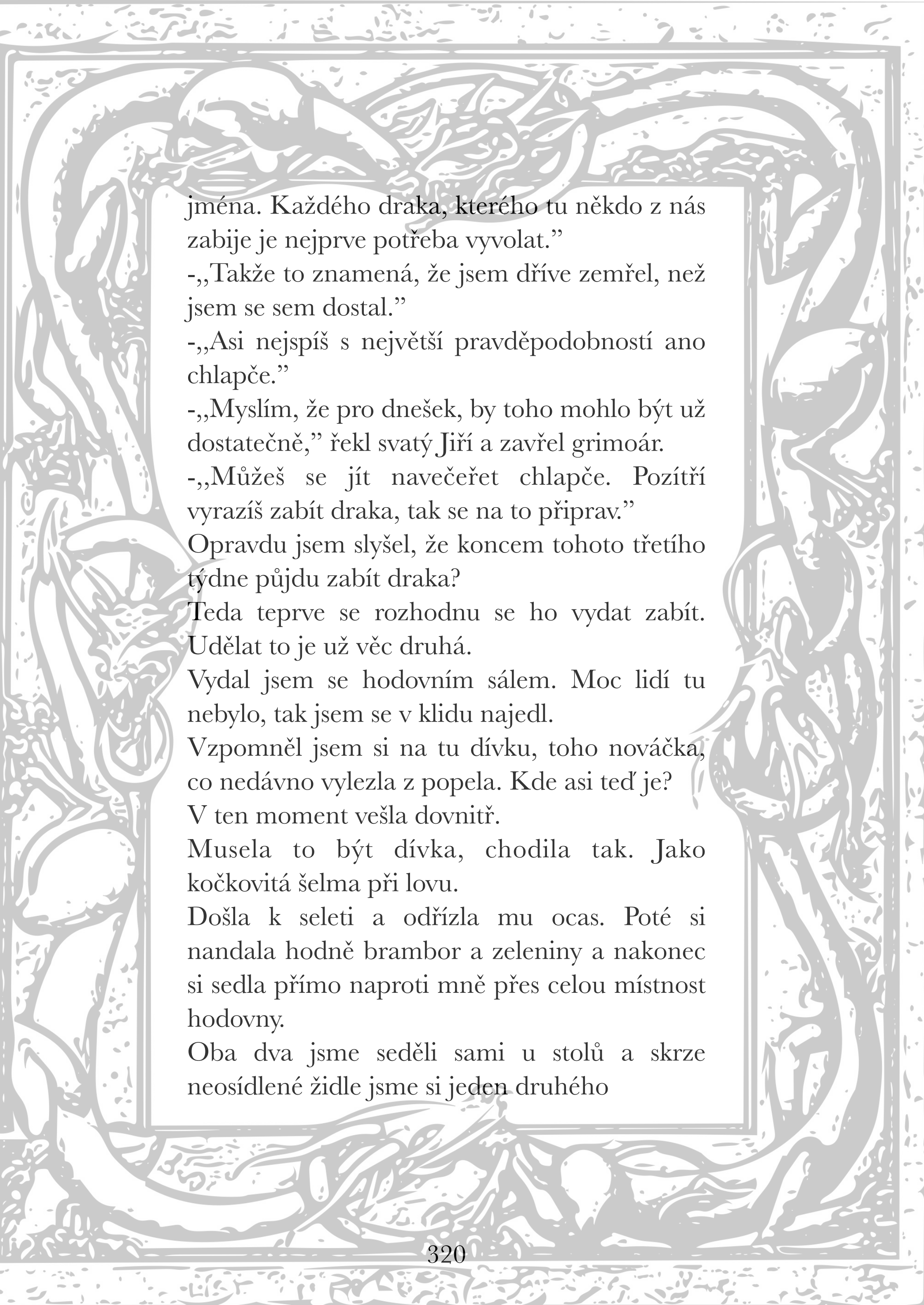
Byl to sám Kingu. Vládce podsvětí.

Přečetl jsem první dvě stránku, když tu do místnosti vešel svatý Roman.

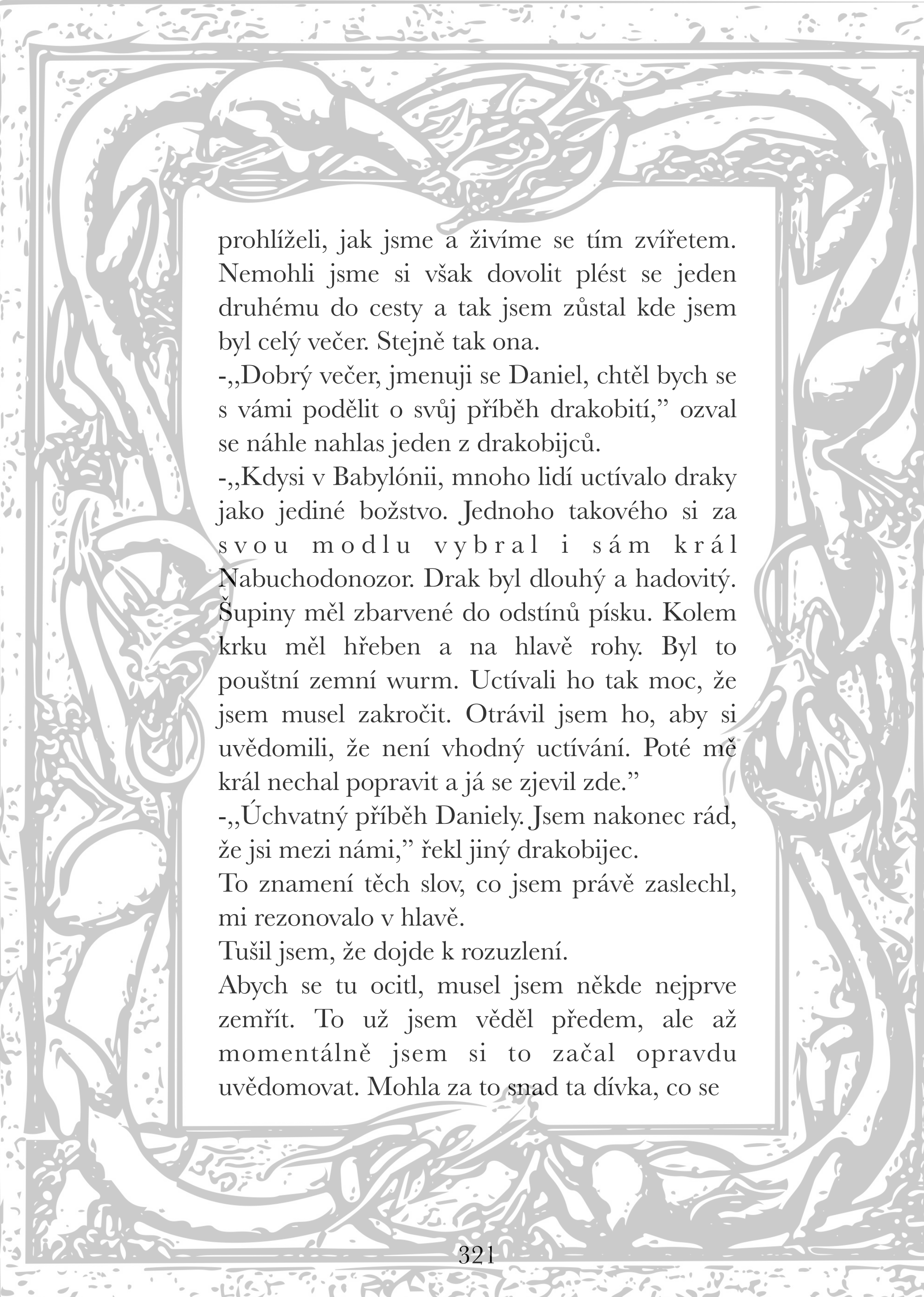
-„Přišli jste na něco z té knihy?”

Zeptal se.
-„Kingu," odpověděl jsem.
-„S tím budu bojovat," dodal jsem ihned.
-„Kingu ale není ledajaký boží drak. Je to démonický exemplář. Nejsilnější ze všech jedenácti Tiamatiných dětí. Jejich vůdce. Má dokonce tři formy svého zjevu. Budeš na něho muset dát opravdu velký pozor hochu."
-„Ano, on ví," odpověděl za mne svatý Jiří.
-„Pozorně si přečti chlapče, jak se vyvolává, jsem si jist, že bude chtít krvavou oběť."
Znejistil jsem.
Celá kniha byla popsaná podrobnými procesy rituálů v nichž sehrávala obrovskou úlohu energie atmosféry vytvořená z páření těl a sexuálních uspokojování společně s krvavými oběťmi v podobě životní tekutiny ze sebe sama, pro namalování insignií. To byla jedna část - uctívání dračího kultu.
Druhá část byla vyvolávání dračích entit.
Jak jinak než za pomoci své krve.
-„Já si ho budu muset nejdřív vyvolat?"
Podivil jsem se na hlas.
-„Haha, no jistě. Ty si sem nepřišel protože si ve svém předchozím životě zabil draka, ale proto, jak se jmenuješ. Musíš dostát svého

jména. Každého draka, kterého tu někdo z nás zabije je nejprve potřeba vyvolat."
-,,Takže to znamená, že jsem dříve zemřel, než jsem se sem dostal."
-,,Asi nejspíš s největší pravděpodobností ano chlapče."
-,,Myslím, že pro dnešek, by toho mohlo být už dostatečně," řekl svatý Jiří a zavřel grimoár.
-,,Můžeš se jít navečeřet chlapče. Pozítří vyrazíš zabít draka, tak se na to připrav."
Opravdu jsem slyšel, že koncem tohoto třetího týdne půjdu zabít draka?
Teda teprve se rozhodnu se ho vydat zabít. Udělat to je už věc druhá.
Vydal jsem se hodovním sálem. Moc lidí tu nebylo, tak jsem se v klidu najedl.
Vzpomněl jsem si na tu dívku, toho nováčka, co nedávno vylezla z popela. Kde asi teď je?
V ten moment vešla dovnitř.
Musela to být dívka, chodila tak. Jako kočkovitá šelma při lovu.
Došla k seleti a odřízla mu ocas. Poté si nandala hodně brambor a zeleniny a nakonec si sedla přímo naproti mně přes celou místnost hodovny.
Oba dva jsme seděli sami u stolů a skrze neosídlené židle jsme si jeden druhého

prohlíželi, jak jsme a živíme se tím zvířetem. Nemohli jsme si však dovolit plést se jeden druhému do cesty a tak jsem zůstal kde jsem byl celý večer. Stejně tak ona.

-,,Dobrý večer, jmenuji se Daniel, chtěl bych se s vámi podělit o svůj příběh drakobití," ozval se náhle nahlas jeden z drakobijců.

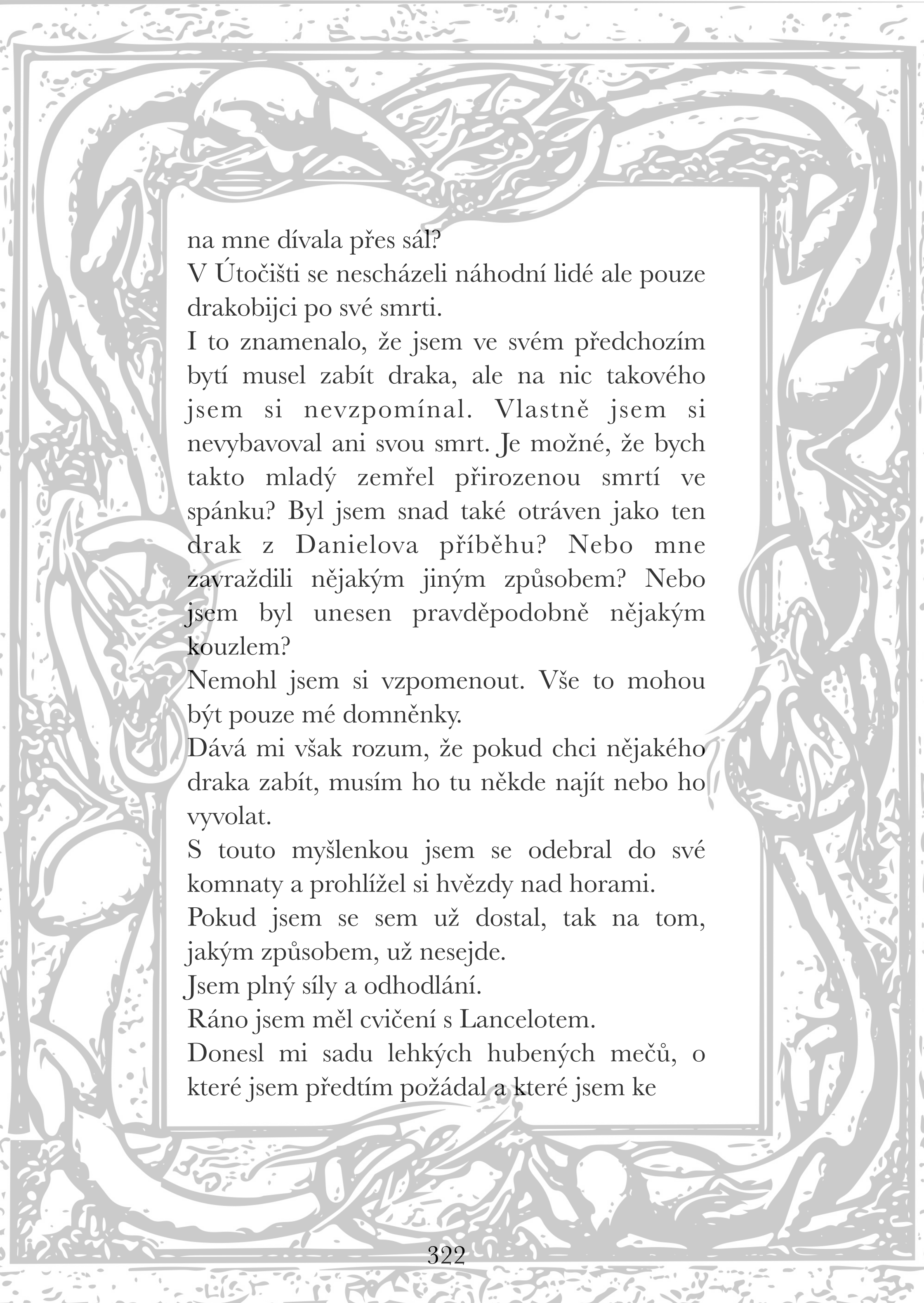
-,,Kdysi v Babylónii, mnoho lidí uctívalo draky jako jediné božstvo. Jednoho takového si za svou modlu vybral i sám král Nabuchodonozor. Drak byl dlouhý a hadovitý. Šupiny měl zbarvené do odstínů písku. Kolem krku měl hřeben a na hlavě rohy. Byl to pouštní zemní wurm. Uctívali ho tak moc, že jsem musel zakročit. Otrávil jsem ho, aby si uvědomili, že není vhodný uctívání. Poté mě král nechal popravit a já se zjevil zde."

-,,Úchvatný příběh Daniely. Jsem nakonec rád, že jsi mezi námi," řekl jiný drakobijec.

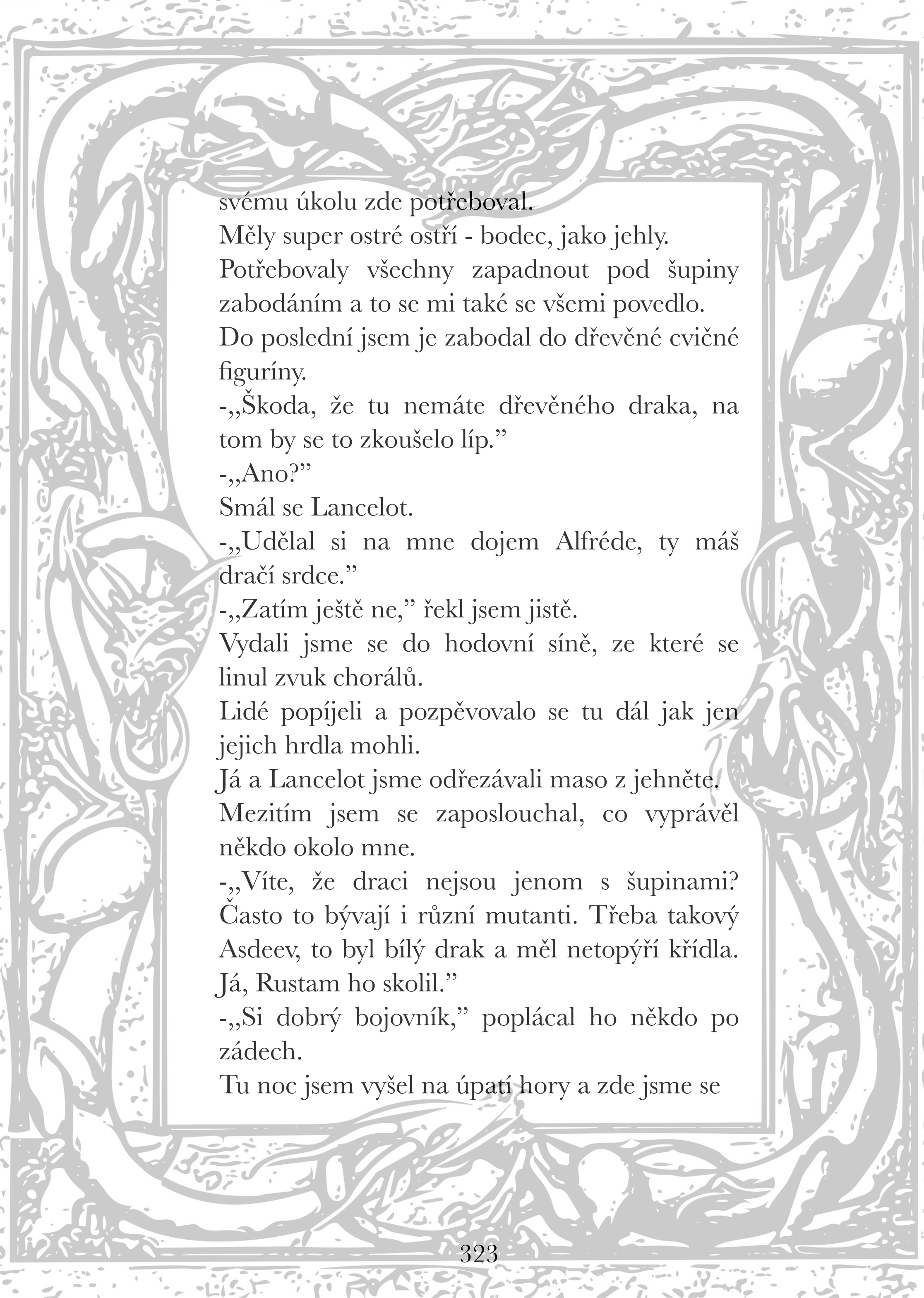
To znamení těch slov, co jsem právě zaslechl, mi rezonovalo v hlavě.

Tušil jsem, že dojde k rozuzlení.

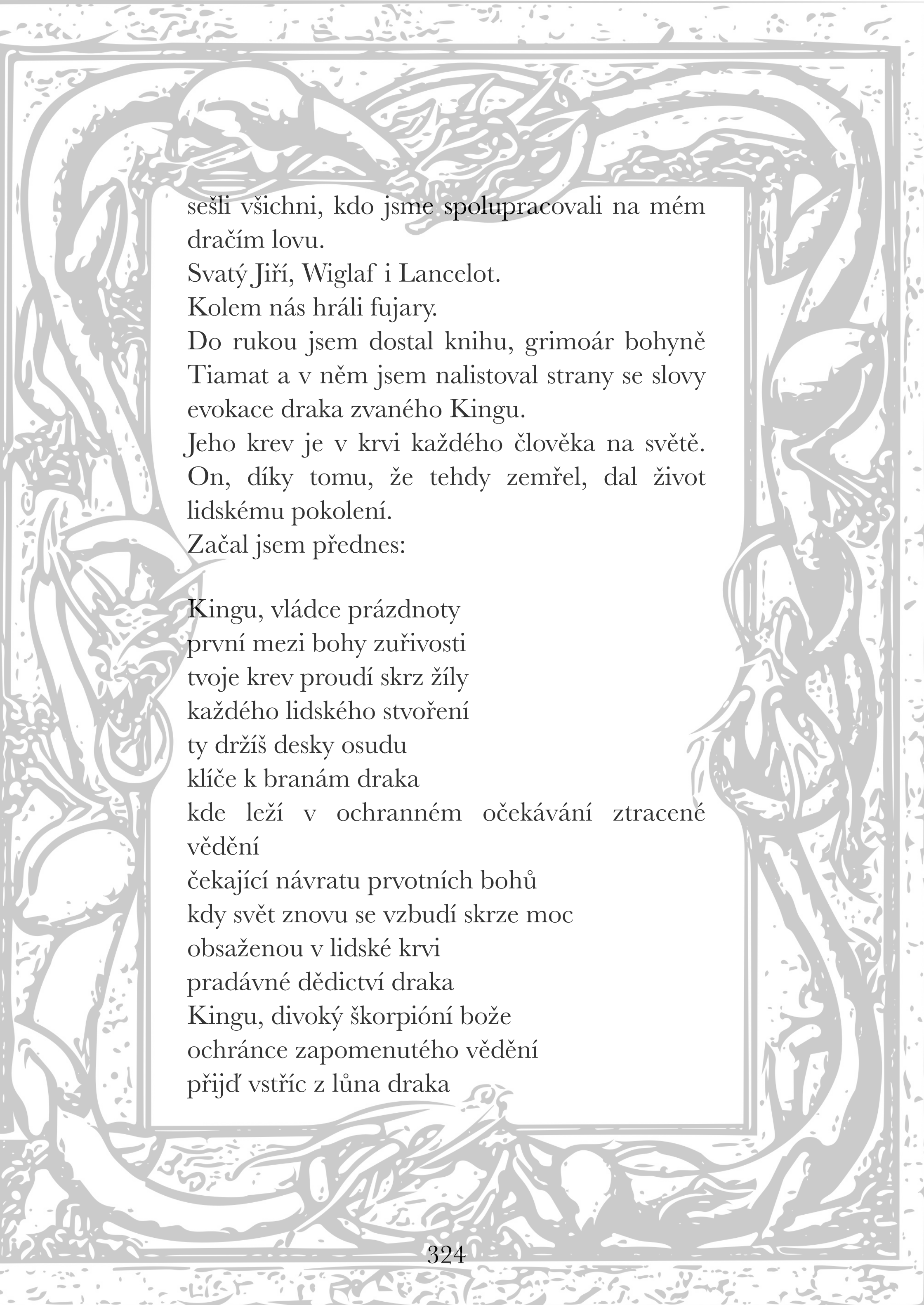
Abych se tu ocitl, musel jsem někde nejprve zemřít. To už jsem věděl předem, ale až momentálně jsem si to začal opravdu uvědomovat. Mohla za to snad ta dívka, co se

na mne dívala přes sál?
V Útočišti se nescházeli náhodní lidé ale pouze drakobijci po své smrti.
I to znamenalo, že jsem ve svém předchozím bytí musel zabít draka, ale na nic takového jsem si nevzpomínal. Vlastně jsem si nevybavoval ani svou smrt. Je možné, že bych takto mladý zemřel přirozenou smrtí ve spánku? Byl jsem snad také otráven jako ten drak z Danielova příběhu? Nebo mne zavraždili nějakým jiným způsobem? Nebo jsem byl unesen pravděpodobně nějakým kouzlem?
Nemohl jsem si vzpomenout. Vše to mohou být pouze mé domněnky.
Dává mi však rozum, že pokud chci nějakého draka zabít, musím ho tu někde najít nebo ho vyvolat.
S touto myšlenkou jsem se odebral do své komnaty a prohlížel si hvězdy nad horami.
Pokud jsem se sem už dostal, tak na tom, jakým způsobem, už nesejde.
Jsem plný síly a odhodlání.
Ráno jsem měl cvičení s Lancelotem.
Donesl mi sadu lehkých hubených mečů, o které jsem předtím požádal a které jsem ke

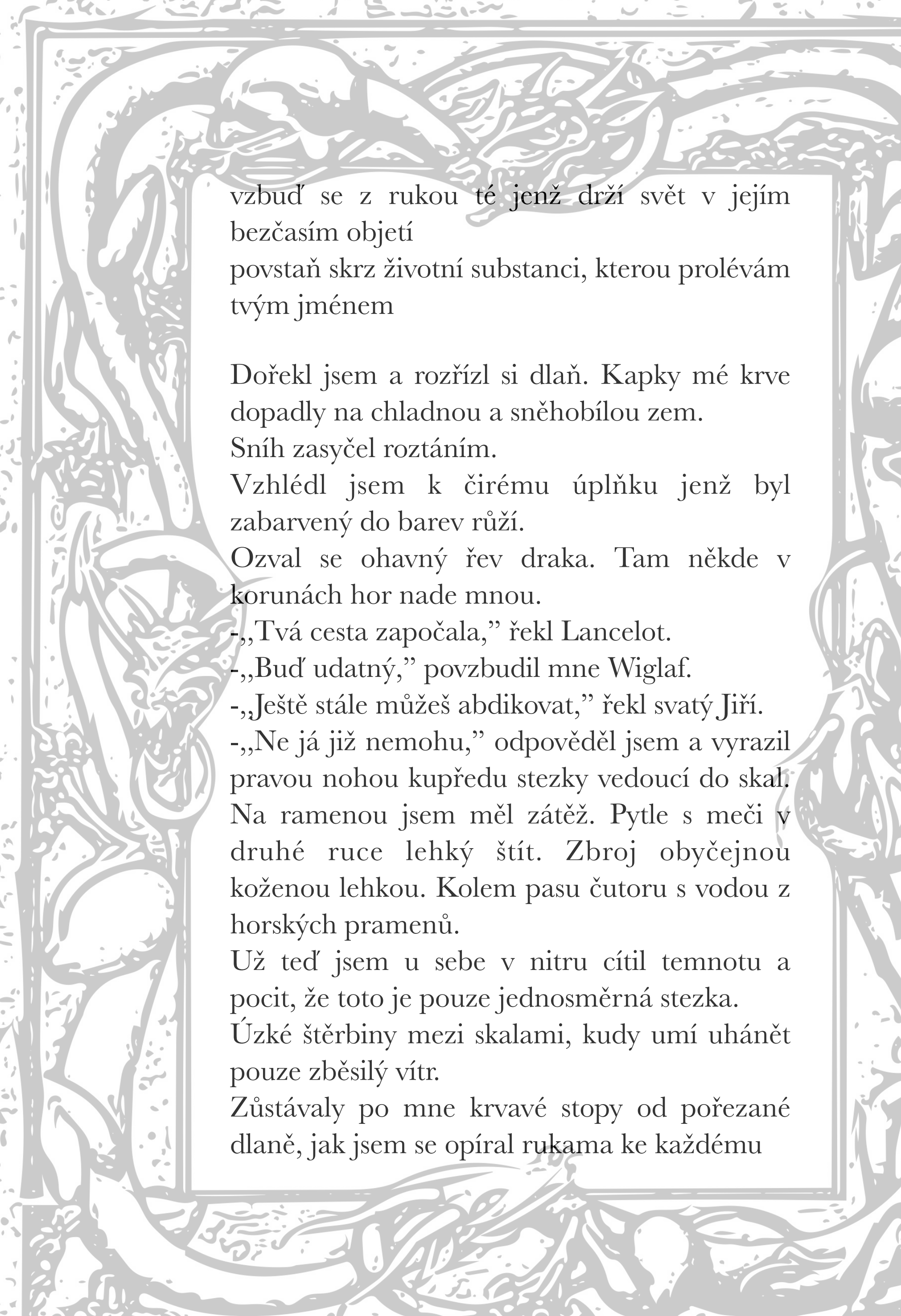

svému úkolu zde potřeboval.
Měly super ostré ostří - bodec, jako jehly.
Potřebovaly všechny zapadnout pod šupiny zabodáním a to se mi také se všemi povedlo.
Do poslední jsem je zabodal do dřevěné cvičné figuríny.
-„Škoda, že tu nemáte dřevěného draka, na tom by se to zkoušelo líp."
-„Ano?"
Smál se Lancelot.
-„Udělal si na mne dojem Alfréde, ty máš dračí srdce."
-„Zatím ještě ne," řekl jsem jistě.
Vydali jsme se do hodovní síně, ze které se linul zvuk chorálů.
Lidé popíjeli a pozpěvovalo se tu dál jak jen jejich hrdla mohli.
Já a Lancelot jsme odřezávali maso z jehněte.
Mezitím jsem se zaposlouchal, co vyprávěl někdo okolo mne.
-„Víte, že draci nejsou jenom s šupinami? Často to bývají i různí mutanti. Třeba takový Asdeev, to byl bílý drak a měl netopýří křídla. Já, Rustam ho skolil."
-„Si dobrý bojovník," poplácal ho někdo po zádech.
Tu noc jsem vyšel na úpatí hory a zde jsme se

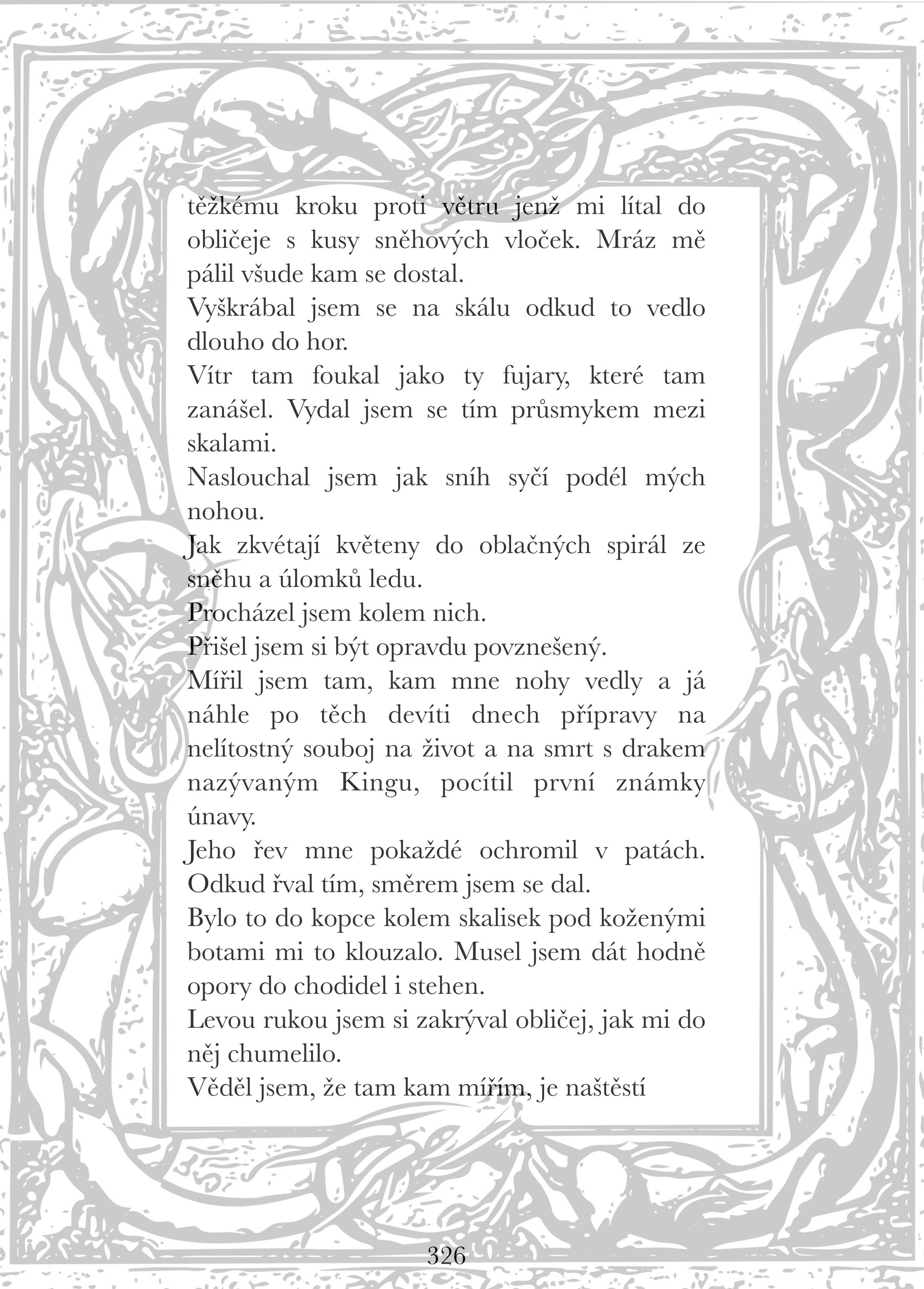
sešli všichni, kdo jsme spolupracovali na mém dračím lovu.
Svatý Jiří, Wiglaf i Lancelot.
Kolem nás hráli fujary.
Do rukou jsem dostal knihu, grimoár bohyně Tiamat a v něm jsem nalistoval strany se slovy evokace draka zvaného Kingu.
Jeho krev je v krvi každého člověka na světě. On, díky tomu, že tehdy zemřel, dal život lidskému pokolení.
Začal jsem přednes:

Kingu, vládce prázdnoty
první mezi bohy zuřivosti
tvoje krev proudí skrz žíly
každého lidského stvoření
ty držíš desky osudu
klíče k branám draka
kde leží v ochranném očekávání ztracené vědění
čekající návratu prvotních bohů
kdy svět znovu se vzbudí skrze moc
obsaženou v lidské krvi
pradávné dědictví draka
Kingu, divoký škorpióní bože
ochránce zapomenutého vědění
přijď vstříc z lůna draka

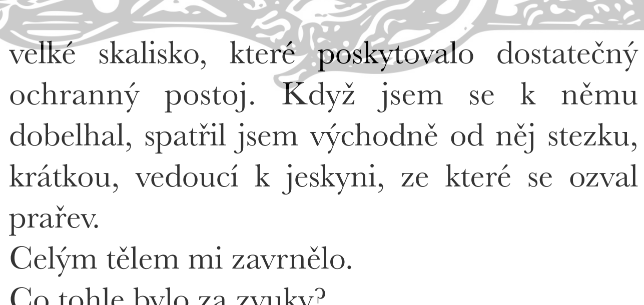

vzbuď se z rukou té jenž drží svět v jejím bezčasím objetí
povstaň skrz životní substanci, kterou prolévám tvým jménem

Dořekl jsem a rozřízl si dlaň. Kapky mé krve dopadly na chladnou a sněhobílou zem.
Sníh zasyčel roztáním.
Vzhlédl jsem k čirému úplňku jenž byl zabarvený do barev růží.
Ozval se ohavný řev draka. Tam někde v korunách hor nade mnou.
-„Tvá cesta započala," řekl Lancelot.
-„Buď udatný," povzbudil mne Wiglaf.
-„Ještě stále můžeš abdikovat," řekl svatý Jiří.
-„Ne já již nemohu," odpověděl jsem a vyrazil pravou nohou kupředu stezky vedoucí do skal. Na ramenou jsem měl zátěž. Pytle s meči v druhé ruce lehký štít. Zbroj obyčejnou koženou lehkou. Kolem pasu čutoru s vodou z horských pramenů.
Už teď jsem u sebe v nitru cítil temnotu a pocit, že toto je pouze jednosměrná stezka.
Úzké štěrbiny mezi skalami, kudy umí uhánět pouze zběsilý vítr.
Zůstávaly po mne krvavé stopy od pořezané dlaně, jak jsem se opíral rukama ke každému

těžkému kroku proti větru jenž mi lítal do obličeje s kusy sněhových vloček. Mráz mě pálil všude kam se dostal.
Vyškrábal jsem se na skálu odkud to vedlo dlouho do hor.
Vítr tam foukal jako ty fujary, které tam zanášel. Vydal jsem se tím průsmykem mezi skalami.
Naslouchal jsem jak sníh syčí podél mých nohou.
Jak zkvétají květeny do oblačných spirál ze sněhu a úlomků ledu.
Procházel jsem kolem nich.
Přišel jsem si být opravdu povznešený.
Mířil jsem tam, kam mne nohy vedly a já náhle po těch devíti dnech přípravy na nelítostný souboj na život a na smrt s drakem nazývaným Kingu, pocítil první známky únavy.
Jeho řev mne pokaždé ochromil v patách. Odkud řval tím, směrem jsem se dal.
Bylo to do kopce kolem skalisek pod koženými botami mi to klouzalo. Musel jsem dát hodně opory do chodidel i stehen.
Levou rukou jsem si zakrýval obličej, jak mi do něj chumelilo.
Věděl jsem, že tam kam mířím, je naštěstí

velké skalisko, které poskytovalo dostatečný ochranný postoj. Když jsem se k němu dobelhal, spatřil jsem východně od něj stezku, krátkou, vedoucí k jeskyni, ze které se ozval pařev.

Celým tělem mi zavrnělo.

Co tohle bylo za zvuky?

Sáhl jsem si za rameno. Měl jsem na něm zavěšené jehly mečů. Jeden jsem si vytáhl a držel si ho u těla. Pevně, abych se protáhl tím průsmykem. Čím blíž jsem byl v té sluji, tím více mne zmocňovala nějaká hluboká panika.

Vítr vál průsmykem okolo mne, ovál mi uši.

Konečně jsem se vyspal ven z průrvy.

Stanul jsem čelem ku temné vlhké jeskyni, ze které se roznesl odporný a ohavný řev. Co to vyčnívá z té temnoty?

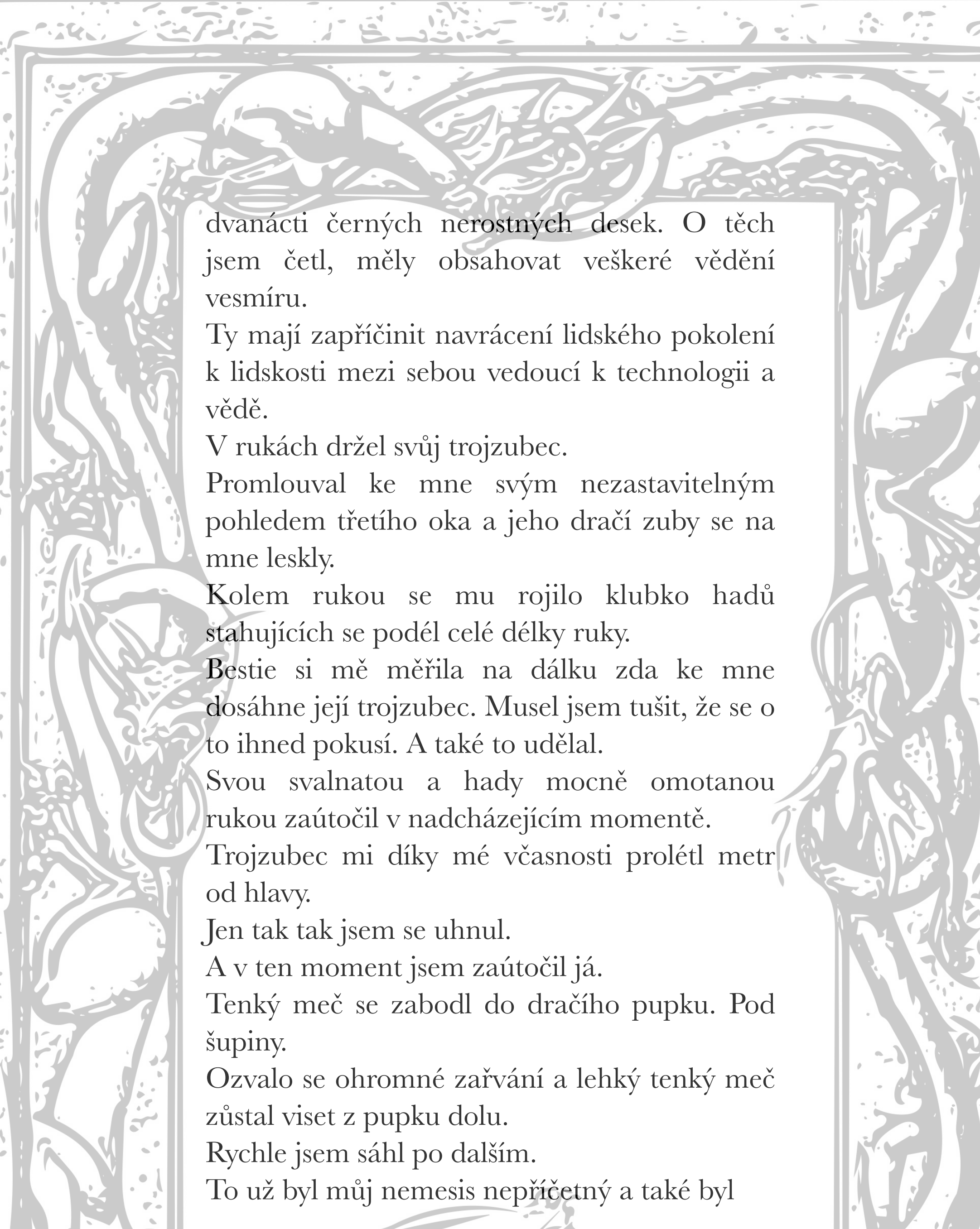
Červená šupinatá hadí kůže oslnivá, jako by čišela energií.

Napřímil jsem svůj meč.

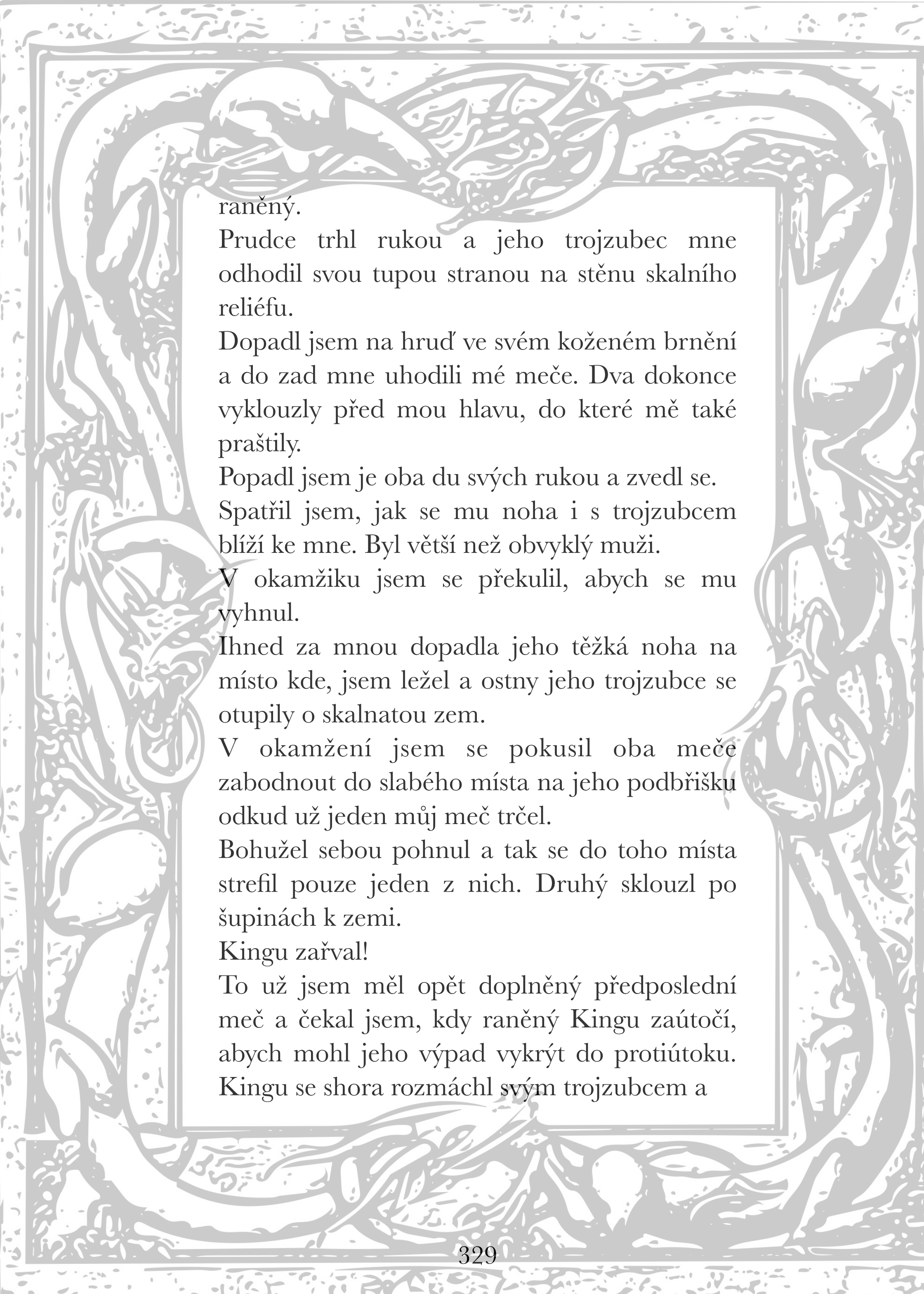
Postava z temnoty vylezla už celá.

Démonický válečník ošlehaný jazyky ohně, který mu právě vyšlehl z úst nad nás oba.

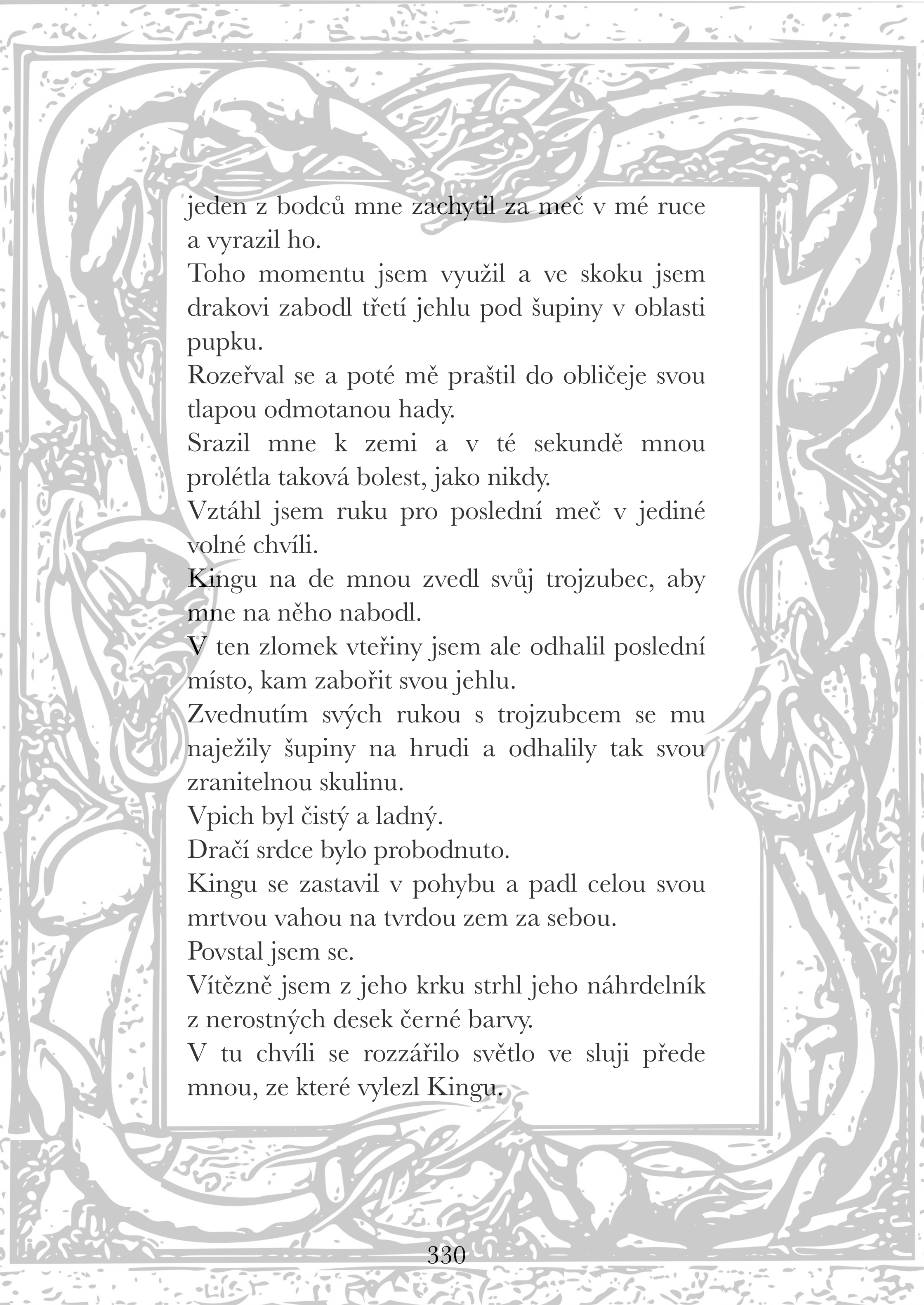
Pořádně jsem znejistěl. Tohle nebyl jen obyčejný drak. Byl to Kingu. Drak s mužskou formou těla. Pouze s třetím okem uprostřed čela. Kolem krku měl pás neskládaný z

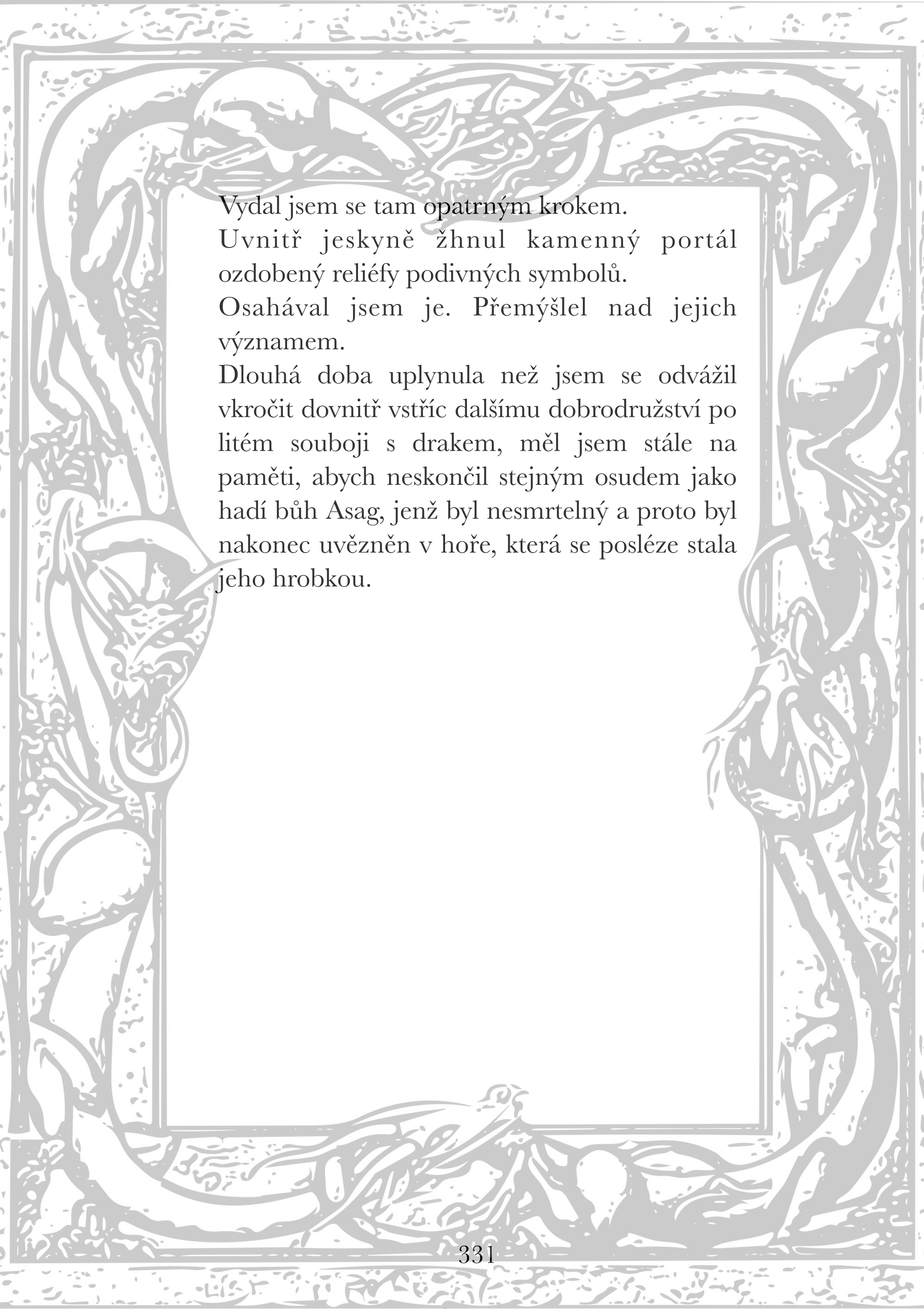
dvanácti černých nerostných desek. O těch jsem četl, měly obsahovat veškeré vědění vesmíru.
Ty mají zapříčinit navrácení lidského pokolení k lidskosti mezi sebou vedoucí k technologii a vědě.
V rukách držel svůj trojzubec.
Promlouval ke mne svým nezastavitelným pohledem třetího oka a jeho dračí zuby se na mne leskly.
Kolem rukou se mu rojilo klubko hadů stahujících se podél celé délky ruky.
Bestie si mě měřila na dálku zda ke mne dosáhne její trojzubec. Musel jsem tušit, že se o to ihned pokusí. A také to udělal.
Svou svalnatou a hady mocně omotanou rukou zaútočil v nadcházejícím momentě.
Trojzubec mi díky mé včasnosti prolétl metr od hlavy.
Jen tak tak jsem se uhnul.
A v ten moment jsem zaútočil já.
Tenký meč se zabodl do dračího pupku. Pod šupiny.
Ozvalo se ohromné zařvání a lehký tenký meč zůstal viset z pupku dolu.
Rychle jsem sáhl po dalším.
To už byl můj nemesis nepříčetný a také byl

raněný.
Prudce trhl rukou a jeho trojzubec mne odhodil svou tupou stranou na stěnu skalního reliéfu.
Dopadl jsem na hruď ve svém koženém brnění a do zad mne uhodili mé meče. Dva dokonce vyklouzly před mou hlavu, do které mě také praštily.
Popadl jsem je oba du svých rukou a zvedl se.
Spatřil jsem, jak se mu noha i s trojzubcem blíží ke mne. Byl větší než obvyklý muži.
V okamžiku jsem se překulil, abych se mu vyhnul.
Ihned za mnou dopadla jeho těžká noha na místo kde, jsem ležel a ostny jeho trojzubce se otupily o skalnatou zem.
V okamžení jsem se pokusil oba meče zabodnout do slabého místa na jeho podbřišku odkud už jeden můj meč trčel.
Bohužel sebou pohnul a tak se do toho místa strefil pouze jeden z nich. Druhý sklouzl po šupinách k zemi.
Kingu zařval!
To už jsem měl opět doplněný předposlední meč a čekal jsem, kdy raněný Kingu zaútočí, abych mohl jeho výpad vykrýt do protiútoku. Kingu se shora rozmáchl svým trojzubcem a

jeden z bodců mne zachytil za meč v mé ruce a vyrazil ho.
Toho momentu jsem využil a ve skoku jsem drakovi zabodl třetí jehlu pod šupiny v oblasti pupku.
Rozeřval se a poté mě praštil do obličeje svou tlapou odmotanou hady.
Srazil mne k zemi a v té sekundě mnou prolétla taková bolest, jako nikdy.
Vztáhl jsem ruku pro poslední meč v jediné volné chvíli.
Kingu na de mnou zvedl svůj trojzubec, aby mne na něho nabodl.
V ten zlomek vteřiny jsem ale odhalil poslední místo, kam zabořit svou jehlu.
Zvednutím svých rukou s trojzubcem se mu naježily šupiny na hrudi a odhalily tak svou zranitelnou skulinu.
Vpich byl čistý a ladný.
Dračí srdce bylo probodnuto.
Kingu se zastavil v pohybu a padl celou svou mrtvou vahou na tvrdou zem za sebou.
Povstal jsem se.
Vítězně jsem z jeho krku strhl jeho náhrdelník z nerostných desek černé barvy.
V tu chvíli se rozzářilo světlo ve sluji přede mnou, ze které vylezl Kingu.

Vydal jsem se tam opatrným krokem.

Uvnitř jeskyně žhnul kamenný portál ozdobený reliéfy podivných symbolů.

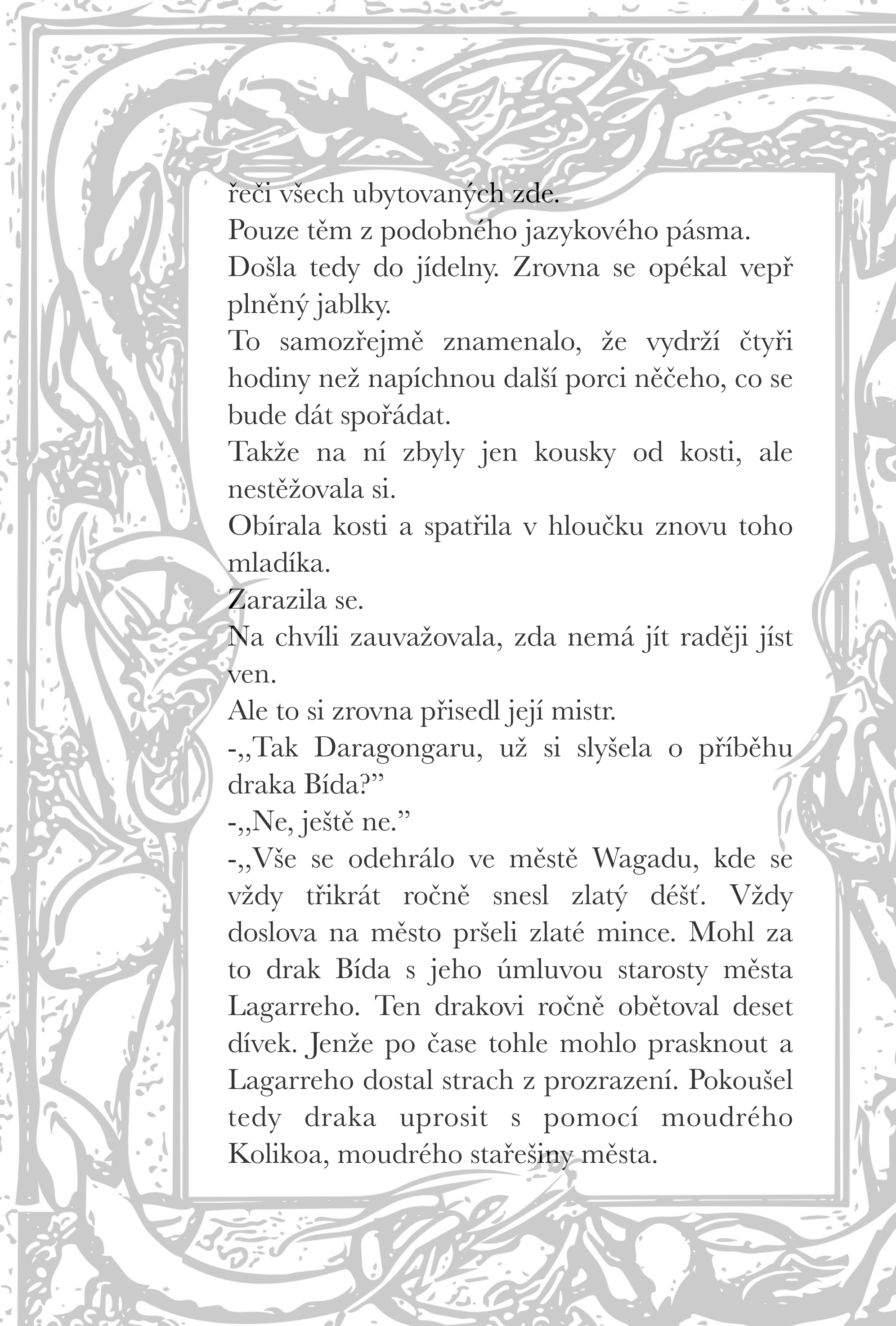
Osahával jsem je. Přemýšlel nad jejich významem.

Dlouhá doba uplynula než jsem se odvážil vkročit dovnitř vstříc dalšímu dobrodružství po litém souboji s drakem, měl jsem stále na paměti, abych neskončil stejným osudem jako hadí bůh Asag, jenž byl nesmrtelný a proto byl nakonec uvězněn v hoře, která se posléze stala jeho hrobkou.

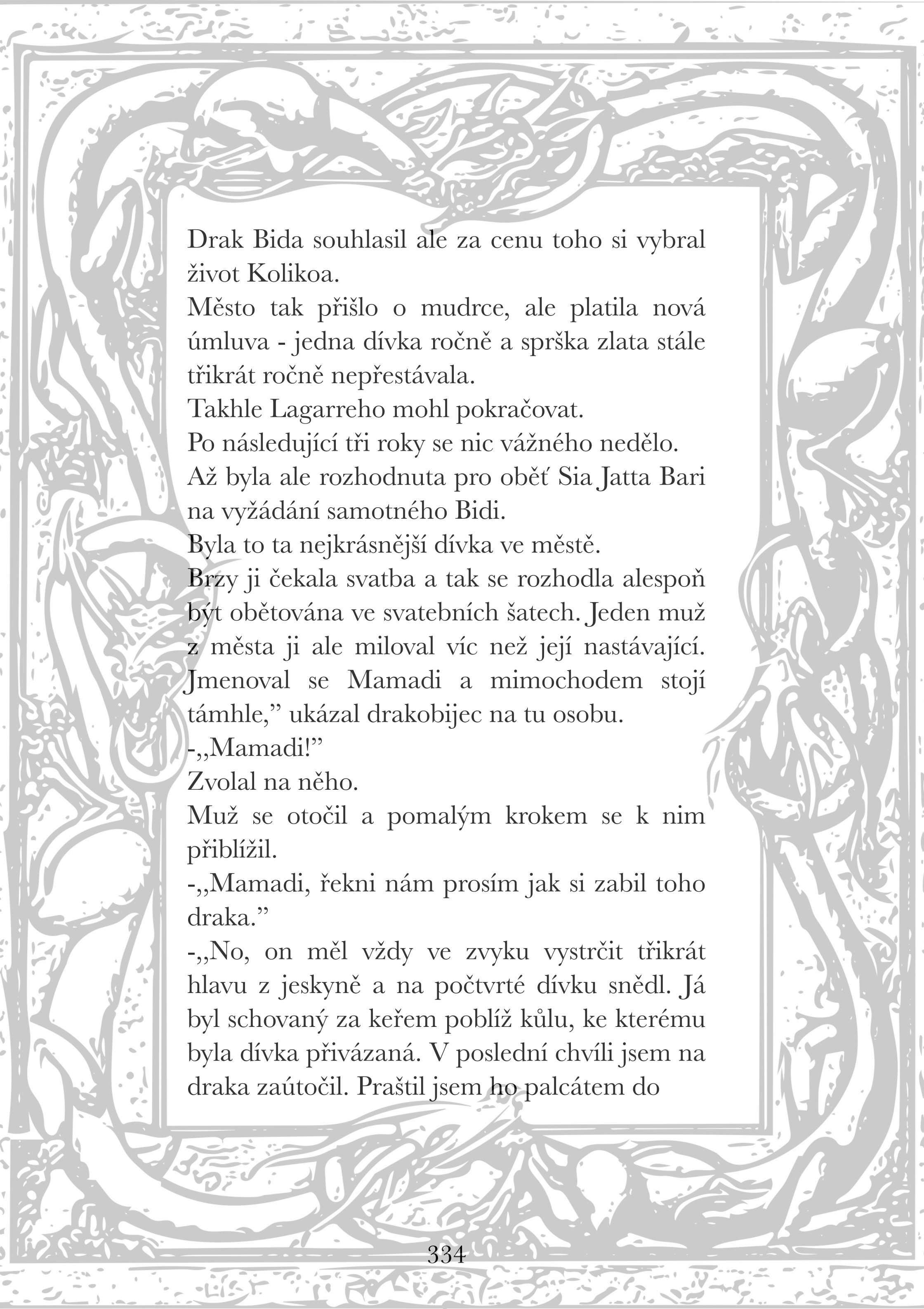

alternativní konec

Daragongaru byla japonská dívka, co nedávno vylezla z popelu v Refugiu a po té se jí ihned ujal jeden z mistrů drakobijců.
Dnes večer měla po tréninku zbraní a byla opravdu vyhladovělá.
Co se zatím o Útočišti dozvěděla bylo, že se zde obvykle ženy nevyskytují.
Proto se také rozhodla, že se pokusí svou identitu nadále alespoň, co nejdéle skrývat.
Především proto, že se jí líbil jistý mladý drakobijec evropského vzhledu se směšně zastřihnutými vlasy do čela.
Byla si jistá, že toto není místo, kde by mohl člověk k někomu projevovat city nebo sympatie.
Alespoň o tom zatím stále nebyla přesvědčena.
Co si také ale uvědomovala bylo, že nerozumí

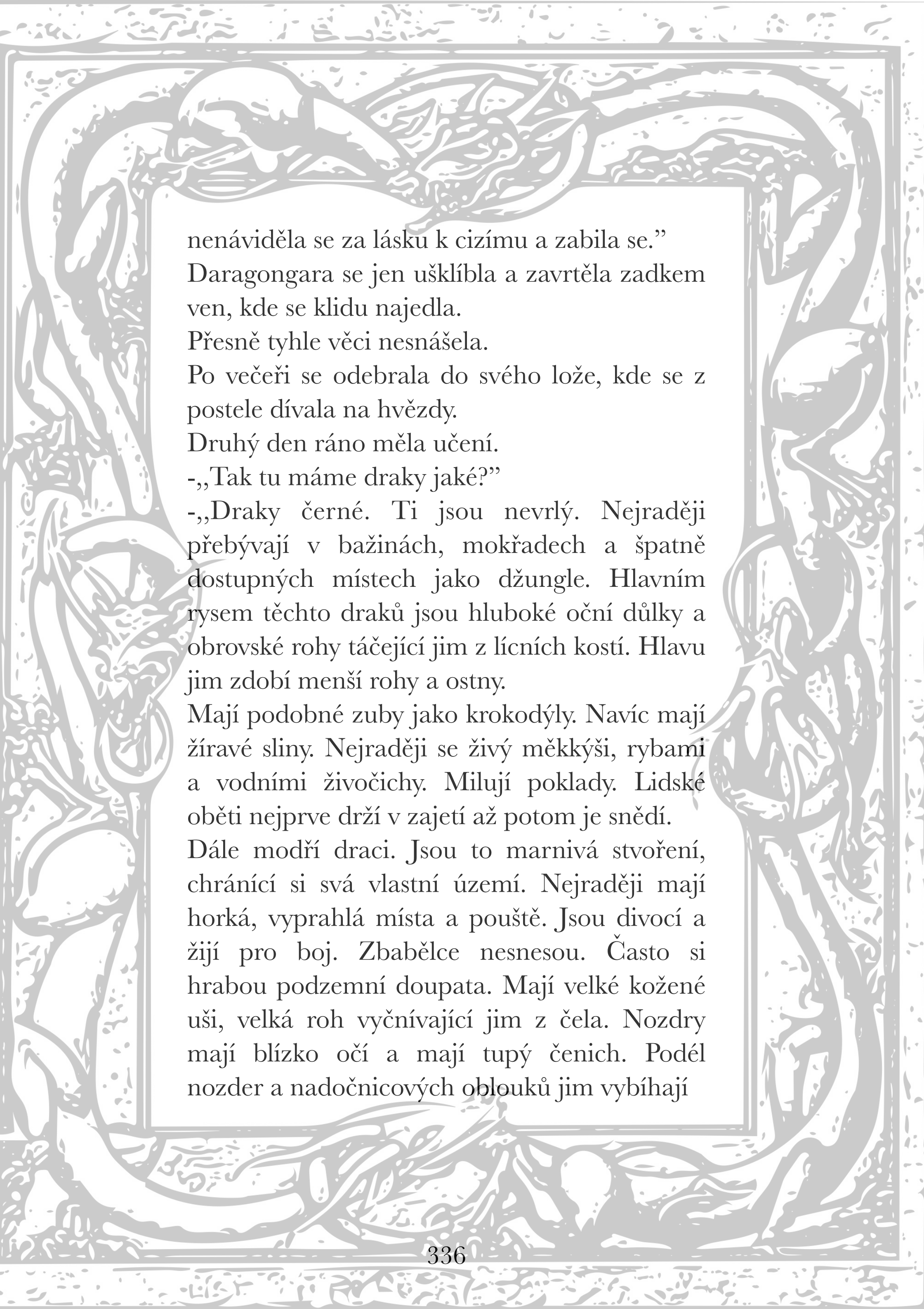

řeči všech ubytovaných zde.
Pouze těm z podobného jazykového pásma.
Došla tedy do jídelny. Zrovna se opékal vepř plněný jablky.
To samozřejmě znamenalo, že vydrží čtyři hodiny než napíchnou další porci něčeho, co se bude dát spořádat.
Takže na ní zbyly jen kousky od kosti, ale nestěžovala si.
Obírala kosti a spatřila v hloučku znovu toho mladíka.
Zarazila se.
Na chvíli zauvažovala, zda nemá jít raději jíst ven.
Ale to si zrovna přisedl její mistr.
-,,Tak Daragongaru, už si slyšela o příběhu draka Bída?"
-,,Ne, ještě ne."
-,,Vše se odehrálo ve městě Wagadu, kde se vždy třikrát ročně snesl zlatý déšť. Vždy doslova na město pršeli zlaté mince. Mohl za to drak Bída s jeho úmluvou starosty města Lagarreho. Ten drakovi ročně obětoval deset dívek. Jenže po čase tohle mohlo prasknout a Lagarreho dostal strach z prozrazení. Pokoušel tedy draka uprosit s pomocí moudrého Kolikoa, moudrého stařešiny města.

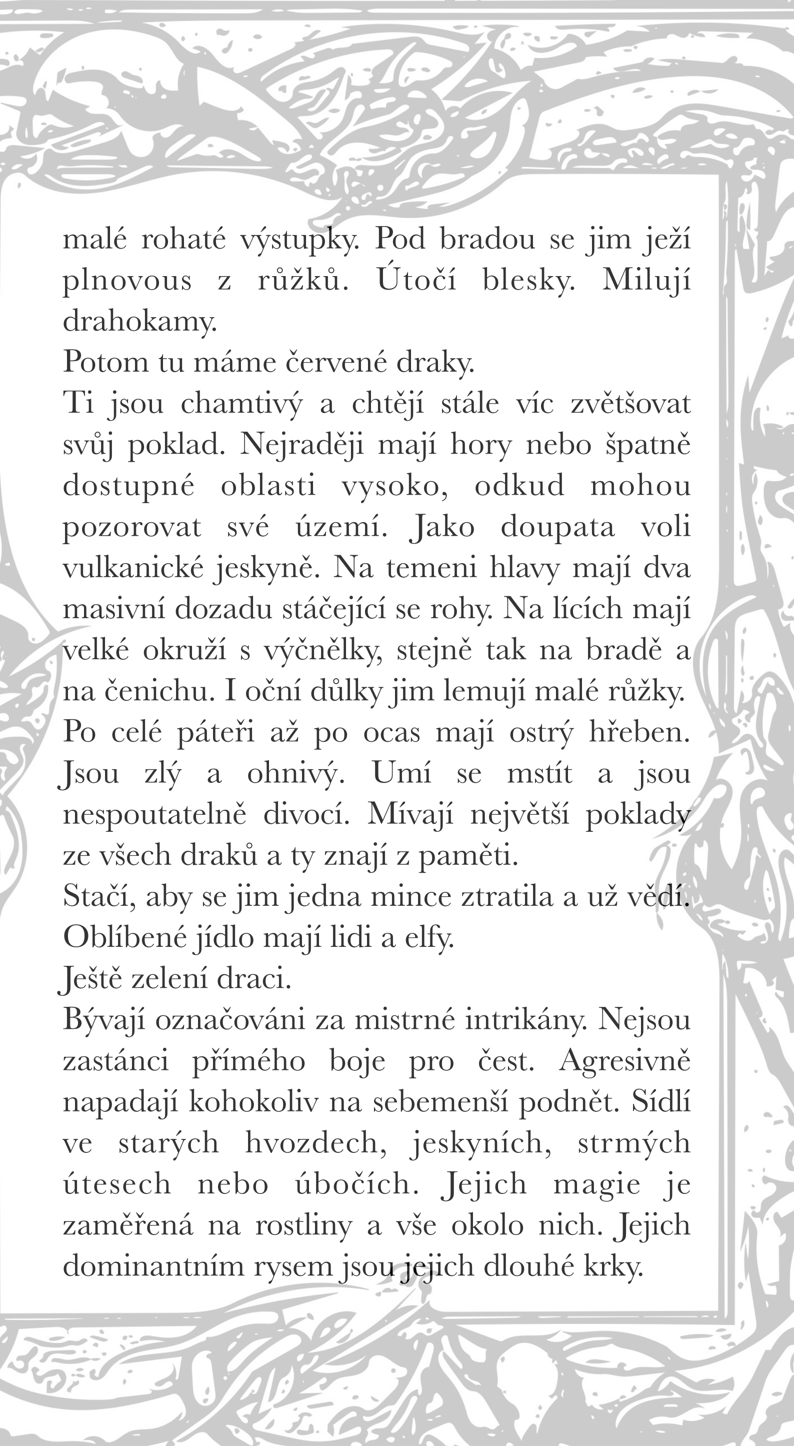

Drak Bida souhlasil ale za cenu toho si vybral život Kolikoa.
Město tak přišlo o mudrce, ale platila nová úmluva - jedna dívka ročně a sprška zlata stále třikrát ročně nepřestávala.
Takhle Lagarreho mohl pokračovat.
Po následující tři roky se nic vážného nedělo.
Až byla ale rozhodnuta pro oběť Sia Jatta Bari na vyžádání samotného Bidi.
Byla to ta nejkrásnější dívka ve městě.
Brzy ji čekala svatba a tak se rozhodla alespoň být obětována ve svatebních šatech. Jeden muž z města ji ale miloval víc než její nastávající. Jmenoval se Mamadi a mimochodem stojí támhle," ukázal drakobijec na tu osobu.
-„Mamadi!"
Zvolal na něho.
Muž se otočil a pomalým krokem se k nim přiblížil.
-„Mamadi, řekni nám prosím jak si zabil toho draka."
-„No, on měl vždy ve zvyku vystrčit třikrát hlavu z jeskyně a na počtvrté dívku snědl. Já byl schovaný za keřem poblíž kůlu, ke kterému byla dívka přivázaná. V poslední chvíli jsem na draka zaútočil. Praštil jsem ho palcátem do

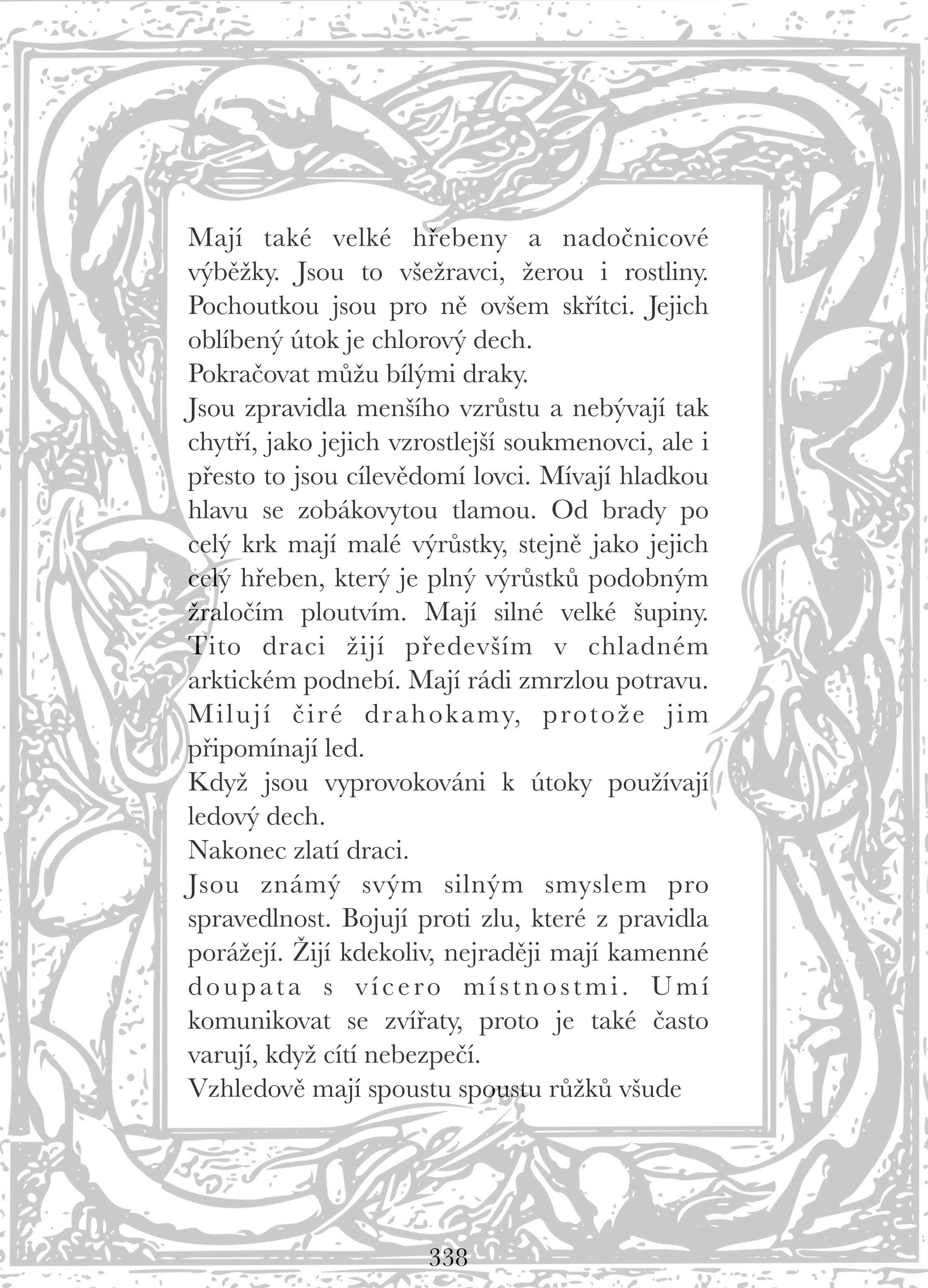
lebky za krkem. Drak se začal svíjet a ukázal svou celou podobu. Vypadal jako červ, byl to wurm. Sýpal dračím jazykem kletbu nad městem a poté chcípl. Na město se už nikdy nesnesl zlatý déšť a lidé mě i Sil vyhnali z města pryč. Bohužel, Sia mě nemilovala, přesto, že jsem ji zachránil život a miloval jsem ji.
Zradila mě a utekla do jiného města. Od té doby jsem až do konce svých dnů žil sám."
-,,Proč vyprávíš i o tomhle?"
Zeptala se Daragongara.
-,,Abys věděla jaké osudy po sobě zanecháváte."
-,,Házíš všechny ženy do jednoho pytle."
-,,To ne. Pouze se bojím, že by tvá existence mohla být pro celé Refugium nebezpečná. Kam nemůže ďábel, tam nastrčí ženskou."
-,,Tohle tedy nehodlám poslouchat," řekla Daragongara.
-,,Počkej. Tohle není konec," promluvil na ní a ona se ještě obrátila.
-,,Ještě jsem ji zkusil otrávit lektvarem od čarodějnice, aby se do mne zamilovala, jenže to špatně vyšlo a zamilovala se do někoho jiného. Bohužel lektvarová působnost vypršela a když Sia znovu propadla v samu sebe,

nenáviděla se za lásku k cizímu a zabila se."
Daragongara se jen ušklíbla a zavrtěla zadkem ven, kde se klidu najedla.
Přesně tyhle věci nesnášela.
Po večeři se odebrala do svého lože, kde se z postele dívala na hvězdy.
Druhý den ráno měla učení.
-,,Tak tu máme draky jaké?"
-,,Draky černé. Ti jsou nevrlý. Nejraději přebývají v bažinách, mokřadech a špatně dostupných místech jako džungle. Hlavním rysem těchto draků jsou hluboké oční důlky a obrovské rohy táčející jim z lícních kostí. Hlavu jim zdobí menší rohy a ostny.
Mají podobné zuby jako krokodýly. Navíc mají žíravé sliny. Nejraději se živý měkkýši, rybami a vodními živočichy. Milují poklady. Lidské oběti nejprve drží v zajetí až potom je snědí.
Dále modří draci. Jsou to marnivá stvoření, chránící si svá vlastní území. Nejraději mají horká, vyprahlá místa a pouště. Jsou divocí a žijí pro boj. Zbabělce nesnesou. Často si hrabou podzemní doupata. Mají velké kožené uši, velká roh vyčnívající jim z čela. Nozdry mají blízko očí a mají tupý čenich. Podél nozder a nadočnicových oblouků jim vybíhají

malé rohaté výstupky. Pod bradou se jim ježí plnovous z růžků. Útočí blesky. Milují drahokamy.
Potom tu máme červené draky.
Ti jsou chamtivý a chtějí stále víc zvětšovat svůj poklad. Nejraději mají hory nebo špatně dostupné oblasti vysoko, odkud mohou pozorovat své území. Jako doupata voli vulkanické jeskyně. Na temeni hlavy mají dva masivní dozadu stáčející se rohy. Na lících mají velké okruží s výčnělky, stejně tak na bradě a na čenichu. I oční důlky jim lemují malé růžky. Po celé páteři až po ocas mají ostrý hřeben. Jsou zlý a ohnivý. Umí se mstít a jsou nespoutatelně divocí. Mívají největší poklady ze všech draků a ty znají z paměti.
Stačí, aby se jim jedna mince ztratila a už vědí. Oblíbené jídlo mají lidi a elfy.
Ještě zelení draci.
Bývají označováni za mistrné intrikány. Nejsou zastánci přímého boje pro čest. Agresivně napadají kohokoliv na sebemenší podnět. Sídlí ve starých hvozdech, jeskyních, strmých útesech nebo úbočích. Jejich magie je zaměřená na rostliny a vše okolo nich. Jejich dominantním rysem jsou jejich dlouhé krky.

Mají také velké hřebeny a nadočnicové výběžky. Jsou to všežravci, žerou i rostliny. Pochoutkou jsou pro ně ovšem skřítci. Jejich oblíbený útok je chlorový dech.

Pokračovat můžu bílými draky.

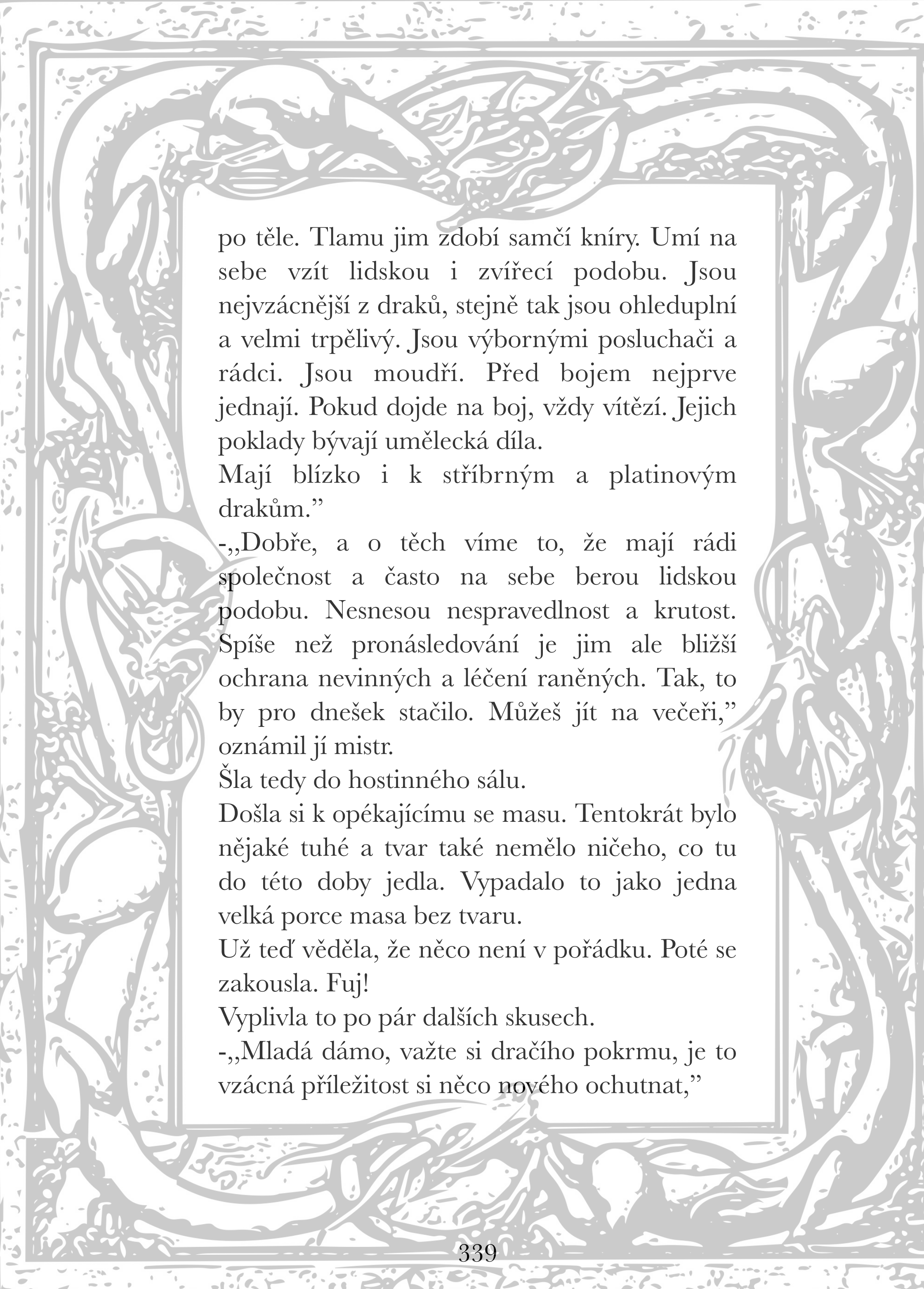
Jsou zpravidla menšího vzrůstu a nebývají tak chytří, jako jejich vzrostlejší soukmenovci, ale i přesto to jsou cílevědomí lovci. Mívají hladkou hlavu se zobákovytou tlamou. Od brady po celý krk mají malé výrůstky, stejně jako jejich celý hřeben, který je plný výrůstků podobným žraločím ploutvím. Mají silné velké šupiny. Tito draci žijí především v chladném arktickém podnebí. Mají rádi zmrzlou potravu. Milují čiré drahokamy, protože jim připomínají led.

Když jsou vyprovokováni k útoky používají ledový dech.

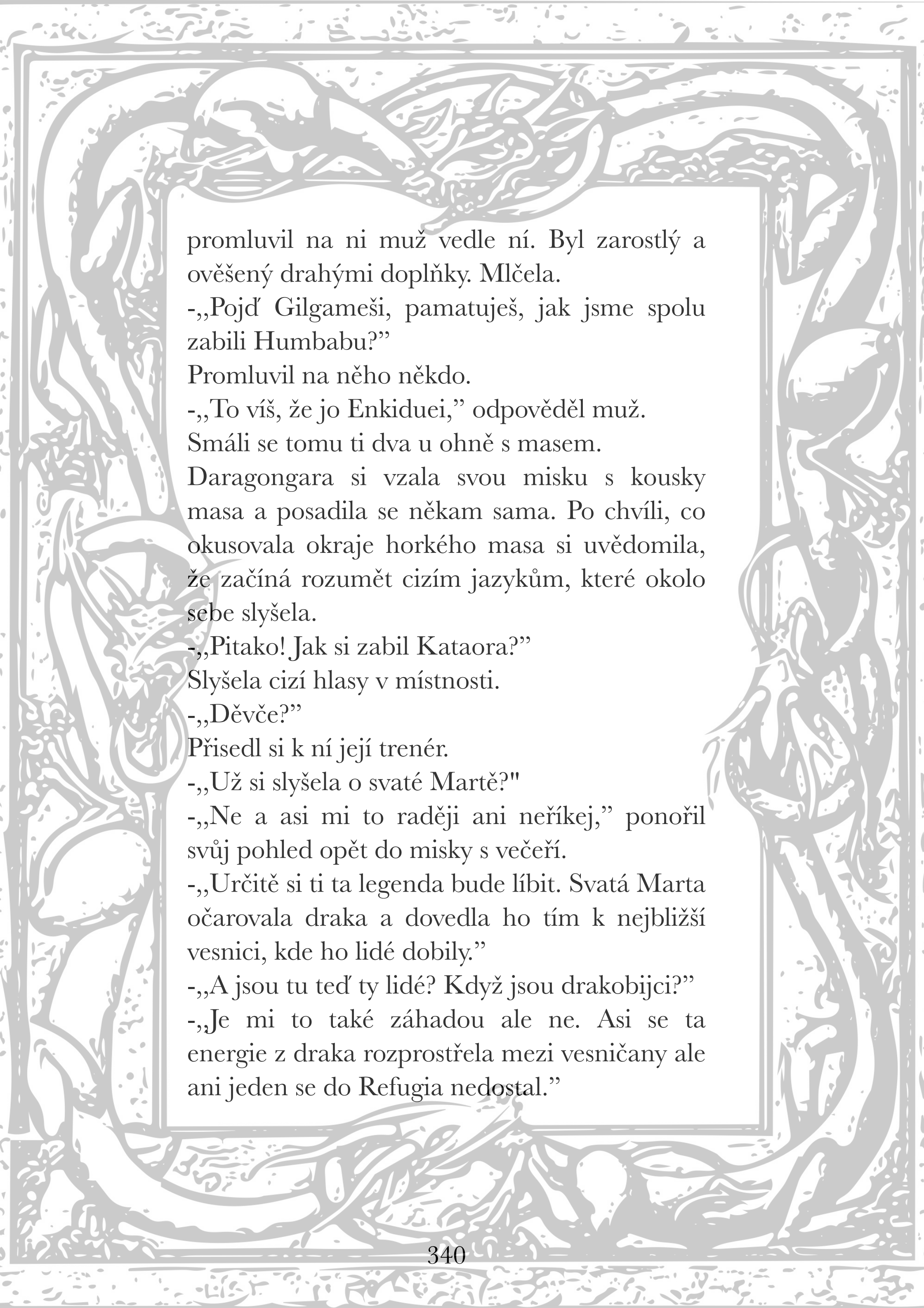
Nakonec zlatí draci.

Jsou známý svým silným smyslem pro spravedlnost. Bojují proti zlu, které z pravidla porážejí. Žijí kdekoliv, nejraději mají kamenné doupata s vícero místnostmi. Umí komunikovat se zvířaty, proto je také často varují, když cítí nebezpečí.

Vzhledově mají spoustu spoustu růžků všude

po těle. Tlamu jim zdobí samčí kníry. Umí na sebe vzít lidskou i zvířecí podobu. Jsou nejvzácnější z draků, stejně tak jsou ohleduplní a velmi trpělivý. Jsou výbornými posluchači a rádci. Jsou moudří. Před bojem nejprve jednají. Pokud dojde na boj, vždy vítězí. Jejich poklady bývají umělecká díla.
Mají blízko i k stříbrným a platinovým drakům."
-„Dobře, a o těch víme to, že mají rádi společnost a často na sebe berou lidskou podobu. Nesnesou nespravedlnost a krutost. Spíše než pronásledování je jim ale bližší ochrana nevinných a léčení raněných. Tak, to by pro dnešek stačilo. Můžeš jít na večeři," oznámil jí mistr.
Šla tedy do hostinného sálu.
Došla si k opékajícímu se masu. Tentokrát bylo nějaké tuhé a tvar také nemělo ničeho, co tu do této doby jedla. Vypadalo to jako jedna velká porce masa bez tvaru.
Už teď věděla, že něco není v pořádku. Poté se zakousla. Fuj!
Vyplivla to po pár dalších skusech.
-„Mladá dámo, važte si dračího pokrmu, je to vzácná příležitost si něco nového ochutnat,"

promluvil na ni muž vedle ní. Byl zarostlý a ověšený drahými doplňky. Mlčela.

-„Pojď Gilgameši, pamatuješ, jak jsme spolu zabili Humbabu?"

Promluvil na něho někdo.

-„To víš, že jo Enkiduei," odpověděl muž.

Smáli se tomu ti dva u ohně s masem.

Daragongara si vzala svou misku s kousky masa a posadila se někam sama. Po chvíli, co okusovala okraje horkého masa si uvědomila, že začíná rozumět cizím jazykům, které okolo sebe slyšela.

-„Pitako! Jak si zabil Kataora?"

Slyšela cizí hlasy v místnosti.

-„Děvče?"

Přisedl si k ní její trenér.

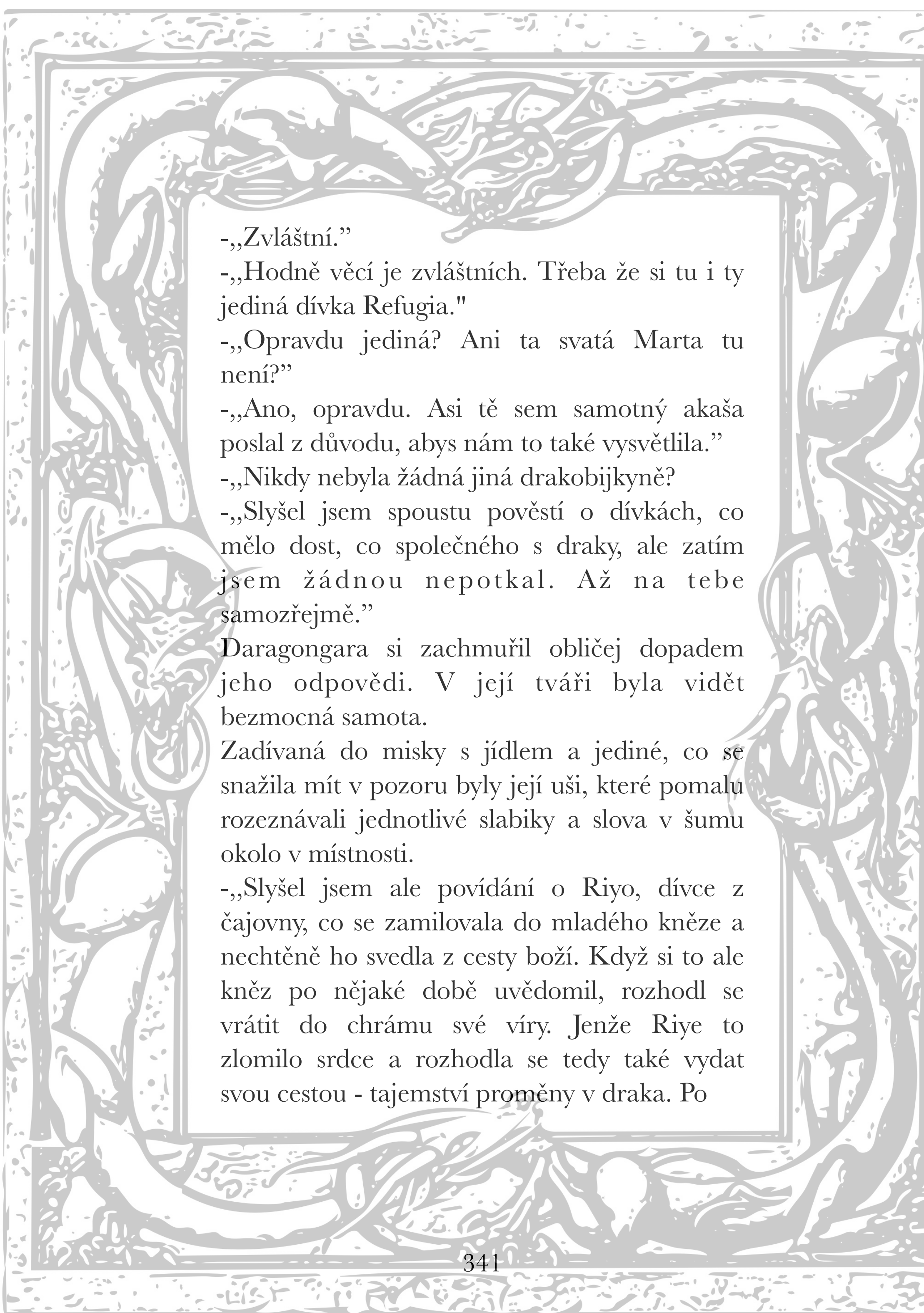
-„Už si slyšela o svaté Martě?"

-„Ne a asi mi to raději ani neříkej," ponořil svůj pohled opět do misky s večeří.

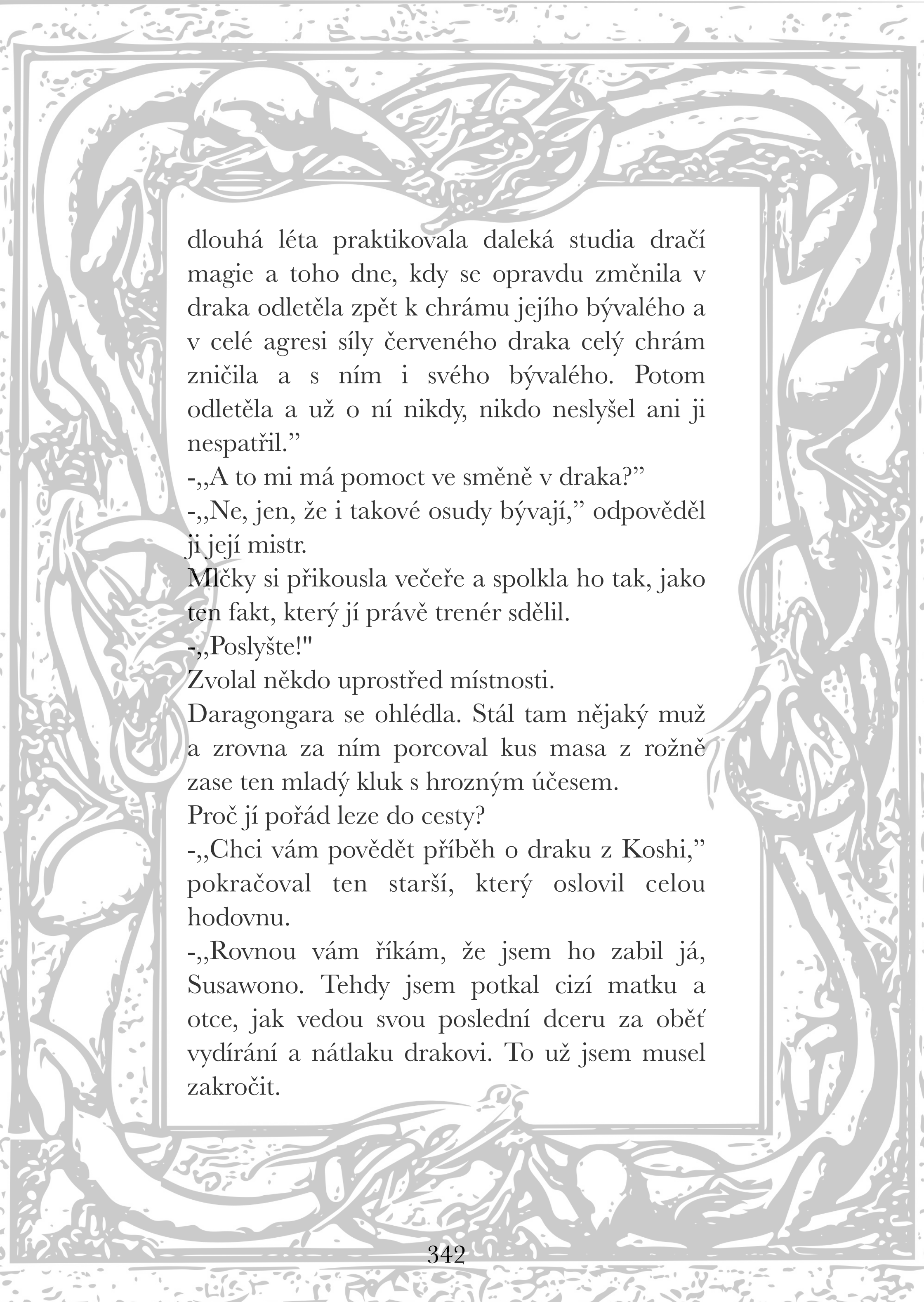
-„Určitě si ti ta legenda bude líbit. Svatá Marta očarovala draka a dovedla ho tím k nejbližší vesnici, kde ho lidé dobily."

-„A jsou tu teď ty lidé? Když jsou drakobijci?"

-„Je mi to také záhadou ale ne. Asi se ta energie z draka rozprostřela mezi vesničany ale ani jeden se do Refugia nedostal."

-,,Zvláštní."
-,,Hodně věcí je zvláštních. Třeba že si tu i ty jediná dívka Refugia."
-,,Opravdu jediná? Ani ta svatá Marta tu není?"
-,,Ano, opravdu. Asi tě sem samotný akaša poslal z důvodu, abys nám to také vysvětlila."
-,,Nikdy nebyla žádná jiná drakobijkyně?
-,,Slyšel jsem spoustu pověstí o dívkách, co mělo dost, co společného s draky, ale zatím jsem žádnou nepotkal. Až na tebe samozřejmě."
Daragongara si zachmuřil obličej dopadem jeho odpovědi. V její tváři byla vidět bezmocná samota.
Zadívaná do misky s jídlem a jediné, co se snažila mít v pozoru byly její uši, které pomalu rozeznávali jednotlivé slabiky a slova v šumu okolo v místnosti.
-,,Slyšel jsem ale povídání o Riyo, dívce z čajovny, co se zamilovala do mladého kněze a nechtěně ho svedla z cesty boží. Když si to ale kněz po nějaké době uvědomil, rozhodl se vrátit do chrámu své víry. Jenže Riye to zlomilo srdce a rozhodla se tedy také vydat svou cestou - tajemství proměny v draka. Po

dlouhá léta praktikovala daleká studia dračí magie a toho dne, kdy se opravdu změnila v draka odletěla zpět k chrámu jejího bývalého a v celé agresi síly červeného draka celý chrám zničila a s ním i svého bývalého. Potom odletěla a už o ní nikdy, nikdo neslyšel ani ji nespatřil."

-„A to mi má pomoct ve směně v draka?"

-„Ne, jen, že i takové osudy bývají," odpověděl ji její mistr.

Mlčky si přikousla večeře a spolkla ho tak, jako ten fakt, který jí právě trenér sdělil.

-„Poslyšte!"

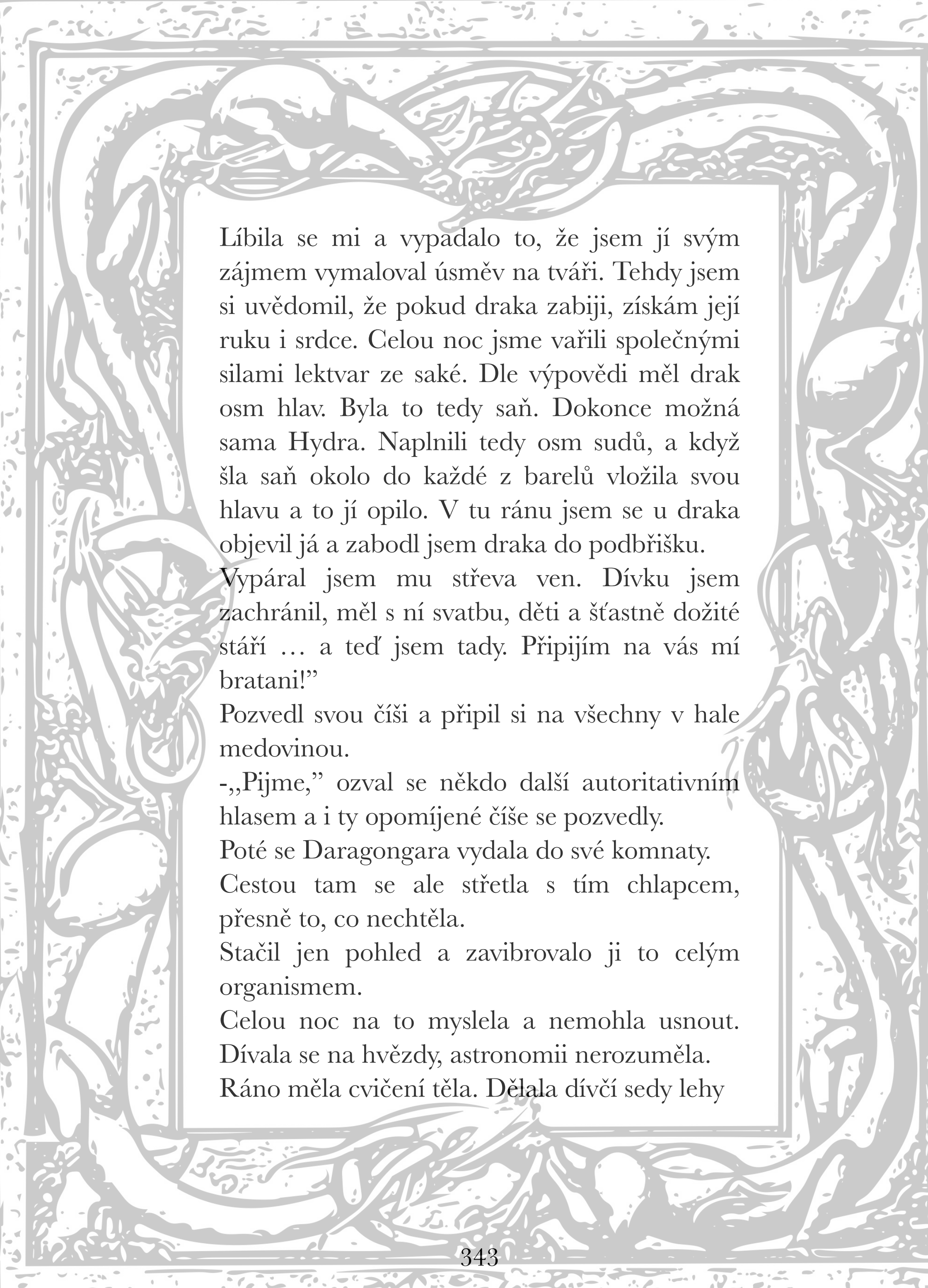
Zvolal někdo uprostřed místnosti.

Daragongara se ohlédla. Stál tam nějaký muž a zrovna za ním porcoval kus masa z rožně zase ten mladý kluk s hrozným účesem.

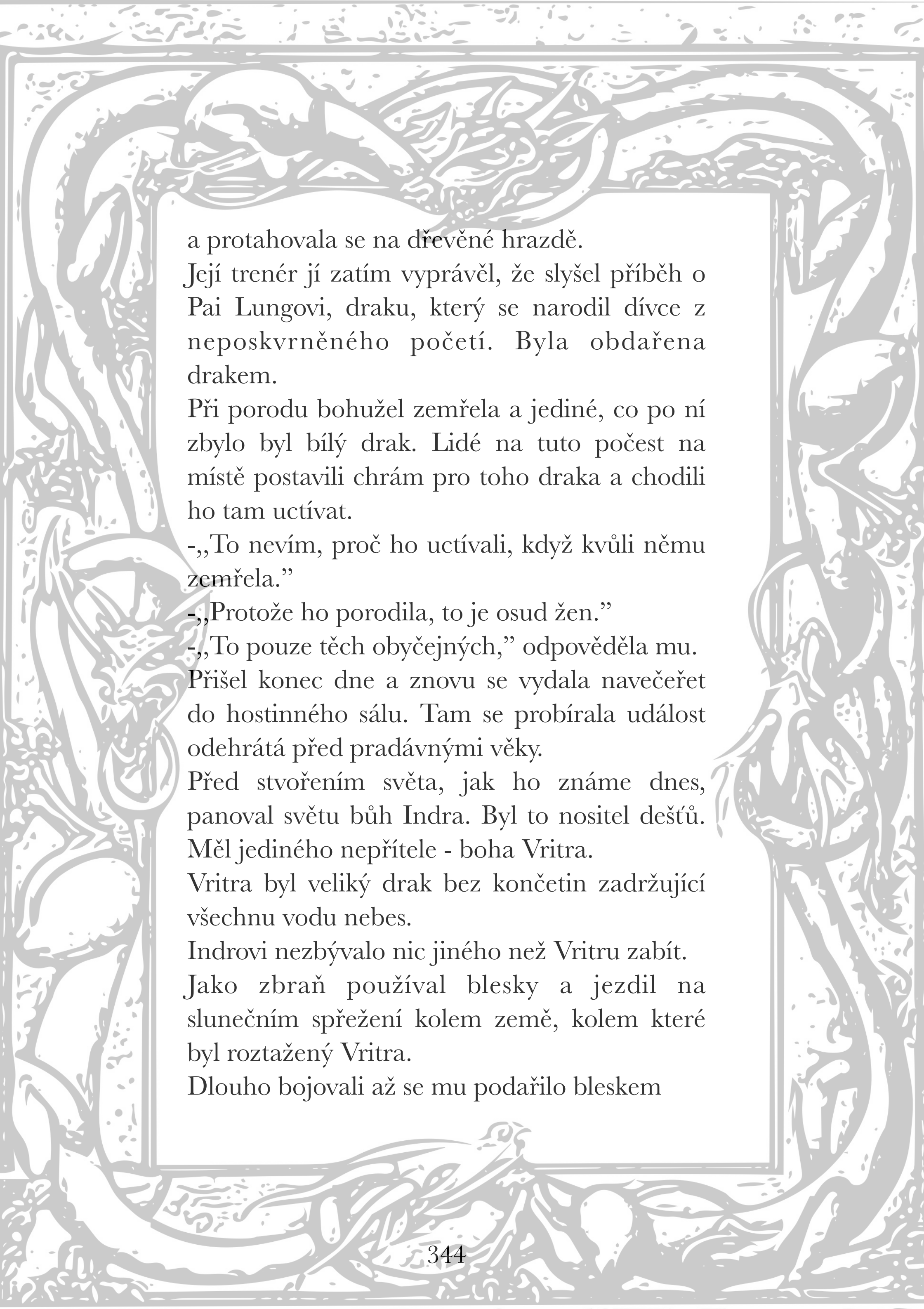
Proč jí pořád leze do cesty?

-„Chci vám povědět příběh o draku z Koshi," pokračoval ten starší, který oslovil celou hodovnu.

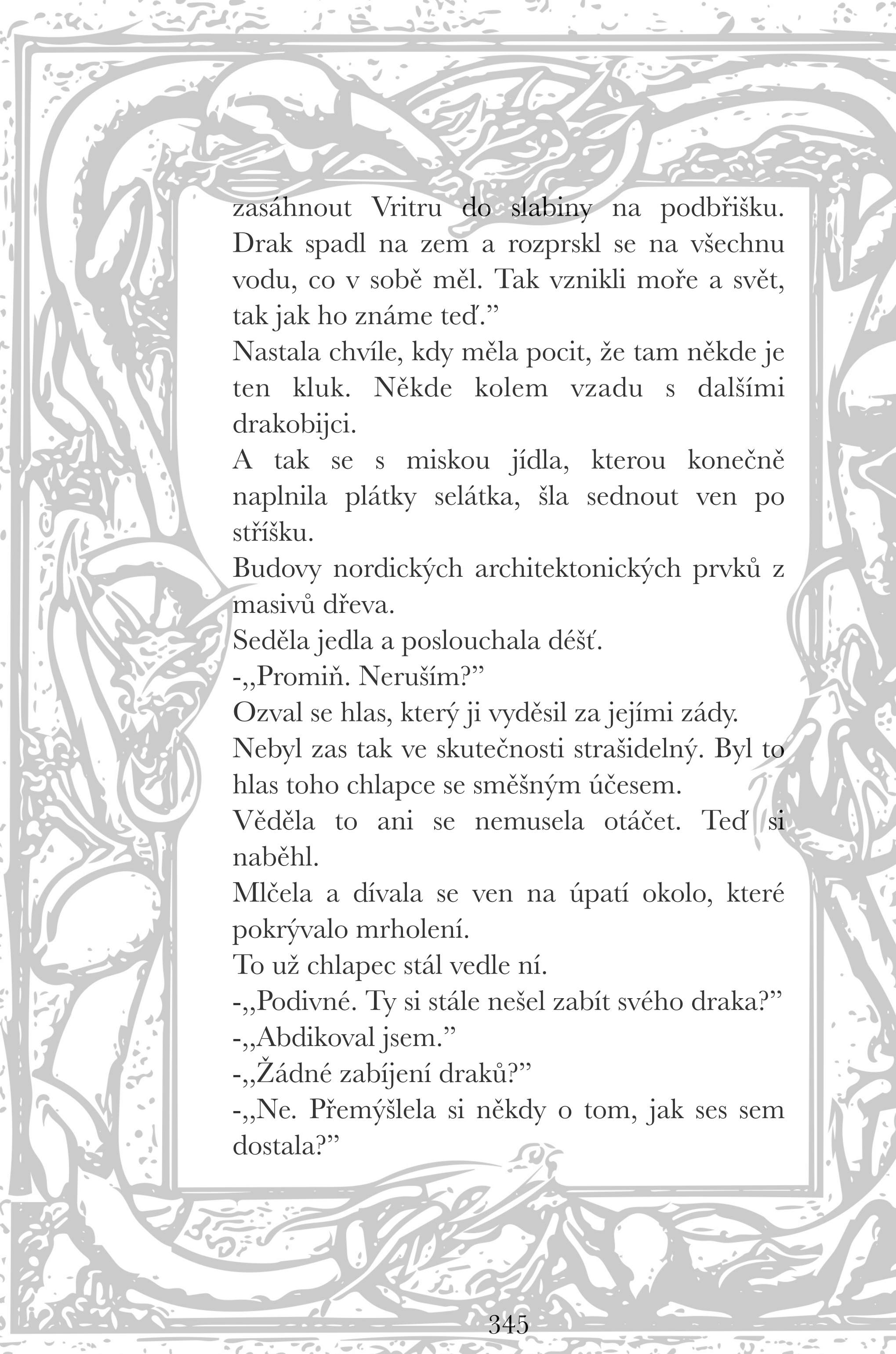
-„Rovnou vám říkám, že jsem ho zabil já, Susawono. Tehdy jsem potkal cizí matku a otce, jak vedou svou poslední dceru za oběť vydírání a nátlaku drakovi. To už jsem musel zakročit.

Líbila se mi a vypadalo to, že jsem jí svým zájmem vymaloval úsměv na tváři. Tehdy jsem si uvědomil, že pokud draka zabiji, získám její ruku i srdce. Celou noc jsme vařili společnými silami lektvar ze saké. Dle výpovědi měl drak osm hlav. Byla to tedy saň. Dokonce možná sama Hydra. Naplnili tedy osm sudů, a když šla saň okolo do každé z barelů vložila svou hlavu a to jí opilo. V tu ránu jsem se u draka objevil já a zabodl jsem draka do podbřišku.
Vypáral jsem mu střeva ven. Dívku jsem zachránil, měl s ní svatbu, děti a šťastně dožité stáří … a teď jsem tady. Připijím na vás mí bratani!"
Pozvedl svou číši a připil si na všechny v hale medovinou.
-„Pijme," ozval se někdo další autoritativním hlasem a i ty opomíjené číše se pozvedly.
Poté se Daragongara vydala do své komnaty.
Cestou tam se ale střetla s tím chlapcem, přesně to, co nechtěla.
Stačil jen pohled a zavibrovalo ji to celým organismem.
Celou noc na to myslela a nemohla usnout. Dívala se na hvězdy, astronomii nerozuměla.
Ráno měla cvičení těla. Dělala dívčí sedy lehy

a protahovala se na dřevěné hrazdě.
Její trenér jí zatím vyprávěl, že slyšel příběh o Pai Lungovi, draku, který se narodil dívce z neposkvrněného početí. Byla obdařena drakem.
Při porodu bohužel zemřela a jediné, co po ní zbylo byl bílý drak. Lidé na tuto počest na místě postavili chrám pro toho draka a chodili ho tam uctívat.
-„To nevím, proč ho uctívali, když kvůli němu zemřela."
-„Protože ho porodila, to je osud žen."
-„To pouze těch obyčejných," odpověděla mu.
Přišel konec dne a znovu se vydala navečeřet do hostinného sálu. Tam se probírala událost odehrátá před pradávnými věky.
Před stvořením světa, jak ho známe dnes, panoval světu bůh Indra. Byl to nositel dešťů. Měl jediného nepřítele - boha Vritra.
Vritra byl veliký drak bez končetin zadržující všechnu vodu nebes.
Indrovi nezbývalo nic jiného než Vritru zabít.
Jako zbraň používal blesky a jezdil na slunečním spřežení kolem země, kolem které byl roztažený Vritra.
Dlouho bojovali až se mu podařilo bleskem

zasáhnout Vritru do slabiny na podbřišku. Drak spadl na zem a rozprskl se na všechnu vodu, co v sobě měl. Tak vznikli moře a svět, tak jak ho známe teď."

Nastala chvíle, kdy měla pocit, že tam někde je ten kluk. Někde kolem vzadu s dalšími drakobijci.

A tak se s miskou jídla, kterou konečně naplnila plátky selátka, šla sednout ven po stříšku.

Budovy nordických architektonických prvků z masivů dřeva.

Seděla jedla a poslouchala déšť.

-„Promiň. Neruším?"

Ozval se hlas, který ji vyděsil za jejími zády.

Nebyl zas tak ve skutečnosti strašidelný. Byl to hlas toho chlapce se směšným účesem.

Věděla to ani se nemusela otáčet. Teď si naběhl.

Mlčela a dívala se ven na úpatí okolo, které pokrývalo mrholení.

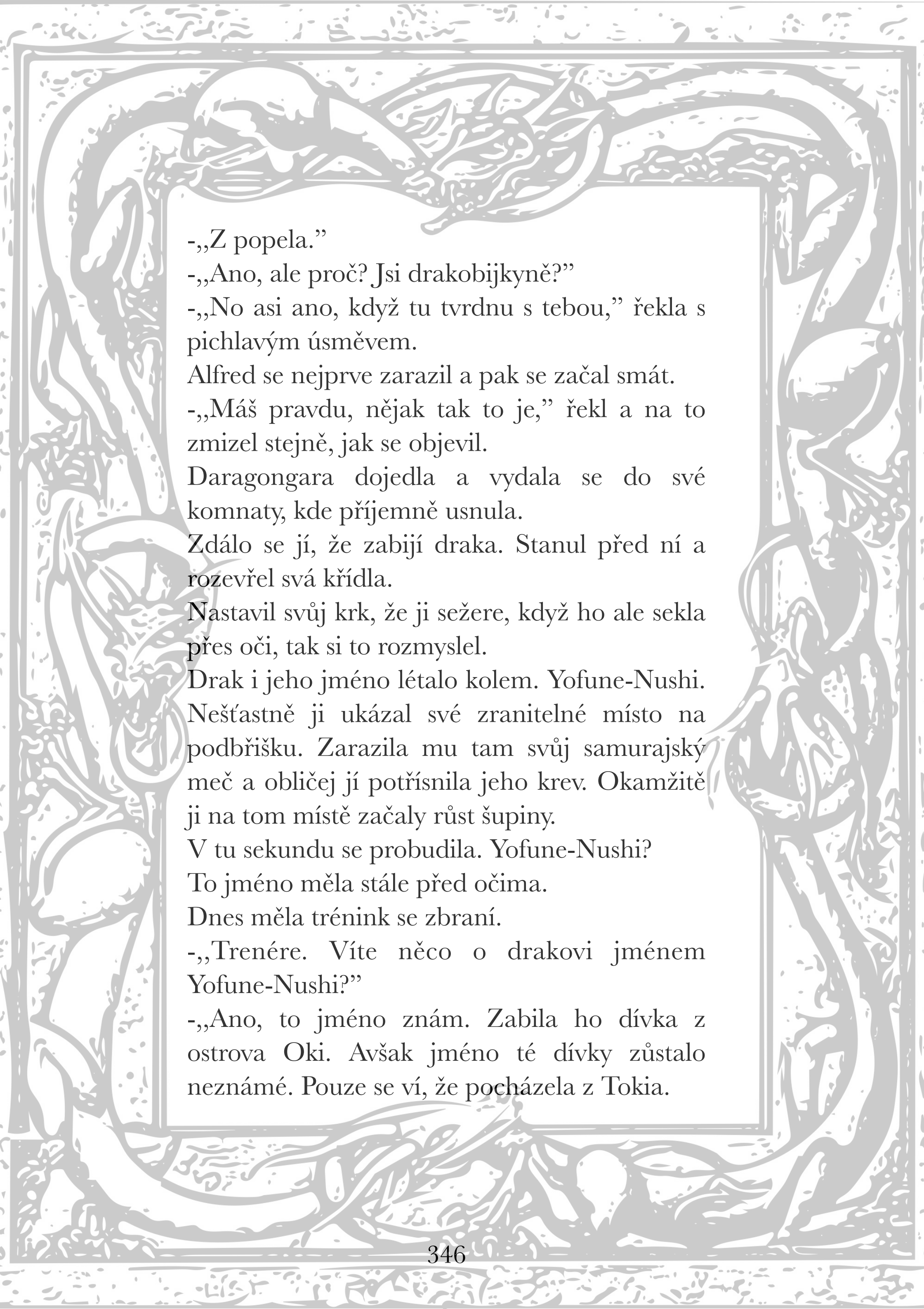
To už chlapec stál vedle ní.

-„Podivné. Ty si stále nešel zabít svého draka?"

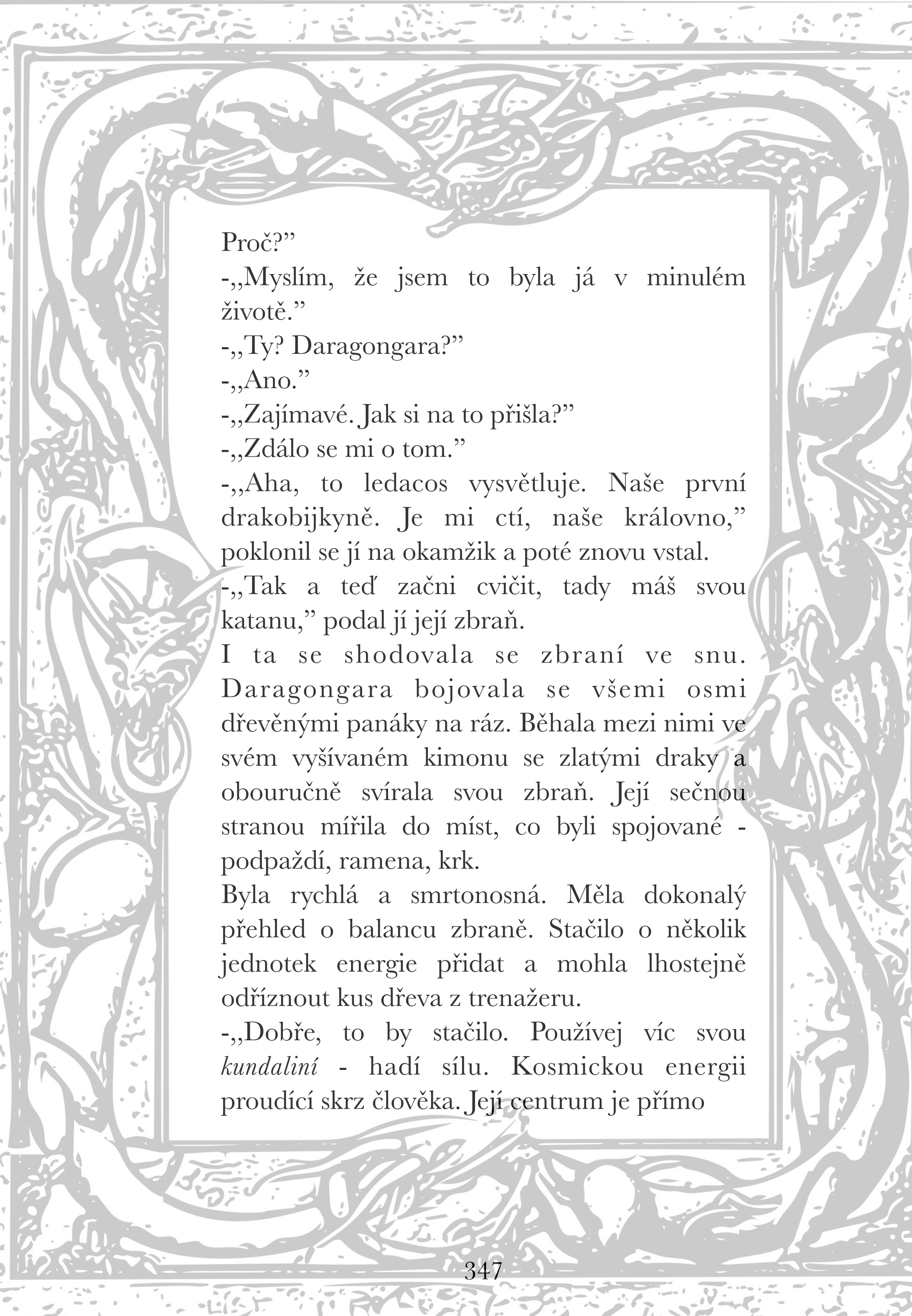
-„Abdikoval jsem."

-„Žádné zabíjení draků?"

-„Ne. Přemýšlela si někdy o tom, jak ses sem dostala?"

-,,Z popela."
-,,Ano, ale proč? Jsi drakobijkyně?"
-,,No asi ano, když tu tvrdnu s tebou," řekla s pichlavým úsměvem.
Alfred se nejprve zarazil a pak se začal smát.
-,,Máš pravdu, nějak tak to je," řekl a na to zmizel stejně, jak se objevil.
Daragongara dojedla a vydala se do své komnaty, kde příjemně usnula.
Zdálo se jí, že zabijí draka. Stanul před ní a rozevřel svá křídla.
Nastavil svůj krk, že ji sežere, když ho ale sekla přes oči, tak si to rozmyslel.
Drak i jeho jméno létalo kolem. Yofune-Nushi.
Nešťastně ji ukázal své zranitelné místo na podbřišku. Zarazila mu tam svůj samurajský meč a obličej jí potřísnila jeho krev. Okamžitě ji na tom místě začaly růst šupiny.
V tu sekundu se probudila. Yofune-Nushi?
To jméno měla stále před očima.
Dnes měla trénink se zbraní.
-,,Trenére. Víte něco o drakovi jménem Yofune-Nushi?"
-,,Ano, to jméno znám. Zabila ho dívka z ostrova Oki. Avšak jméno té dívky zůstalo neznámé. Pouze se ví, že pocházela z Tokia.

Proč?"

-„Myslím, že jsem to byla já v minulém životě."

-„Ty? Daragongara?"

-„Ano."

-„Zajímavé. Jak si na to přišla?"

-„Zdálo se mi o tom."

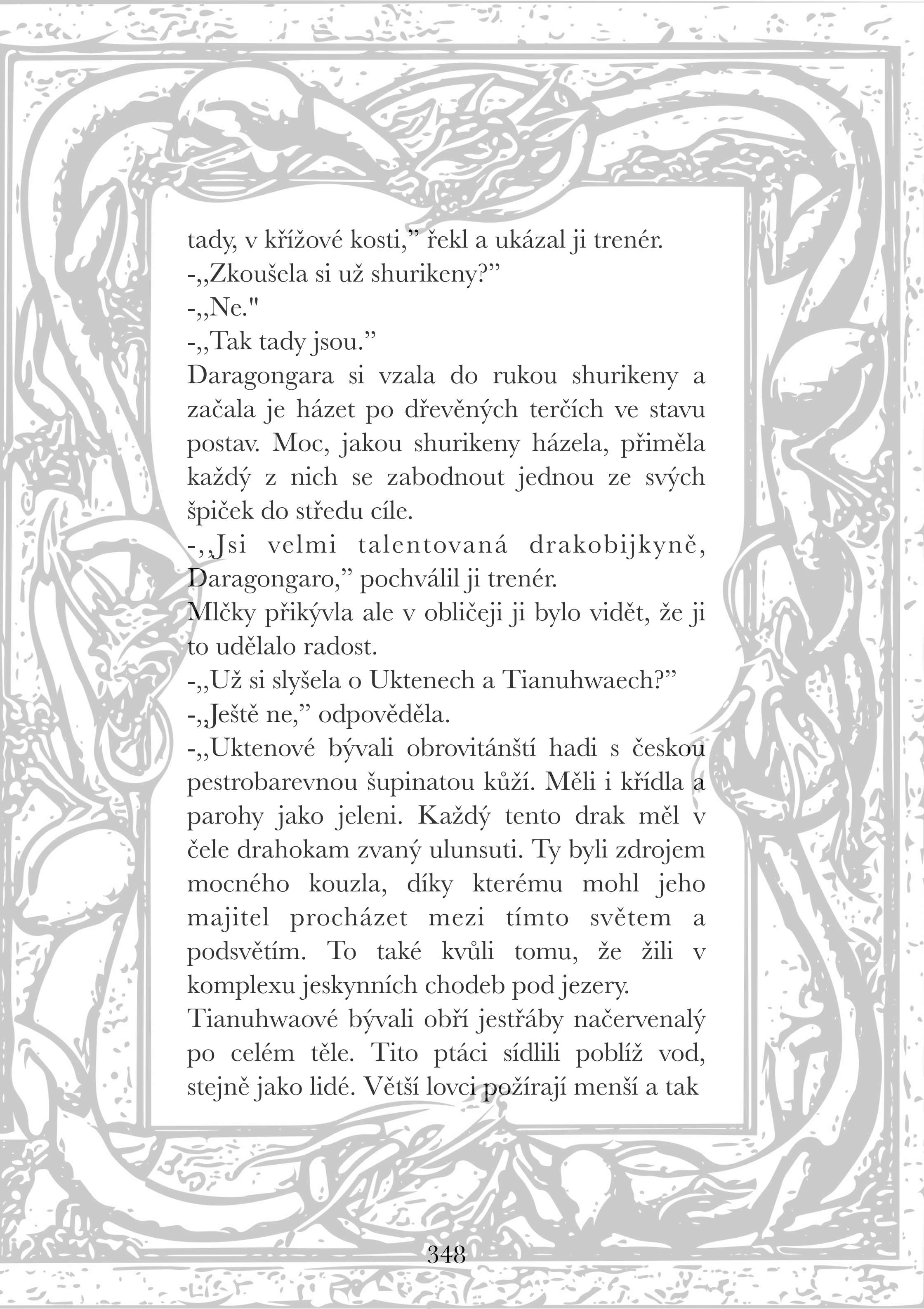
-„Aha, to ledacos vysvětluje. Naše první drakobijkyně. Je mi ctí, naše královno," poklonil se jí na okamžik a poté znovu vstal.

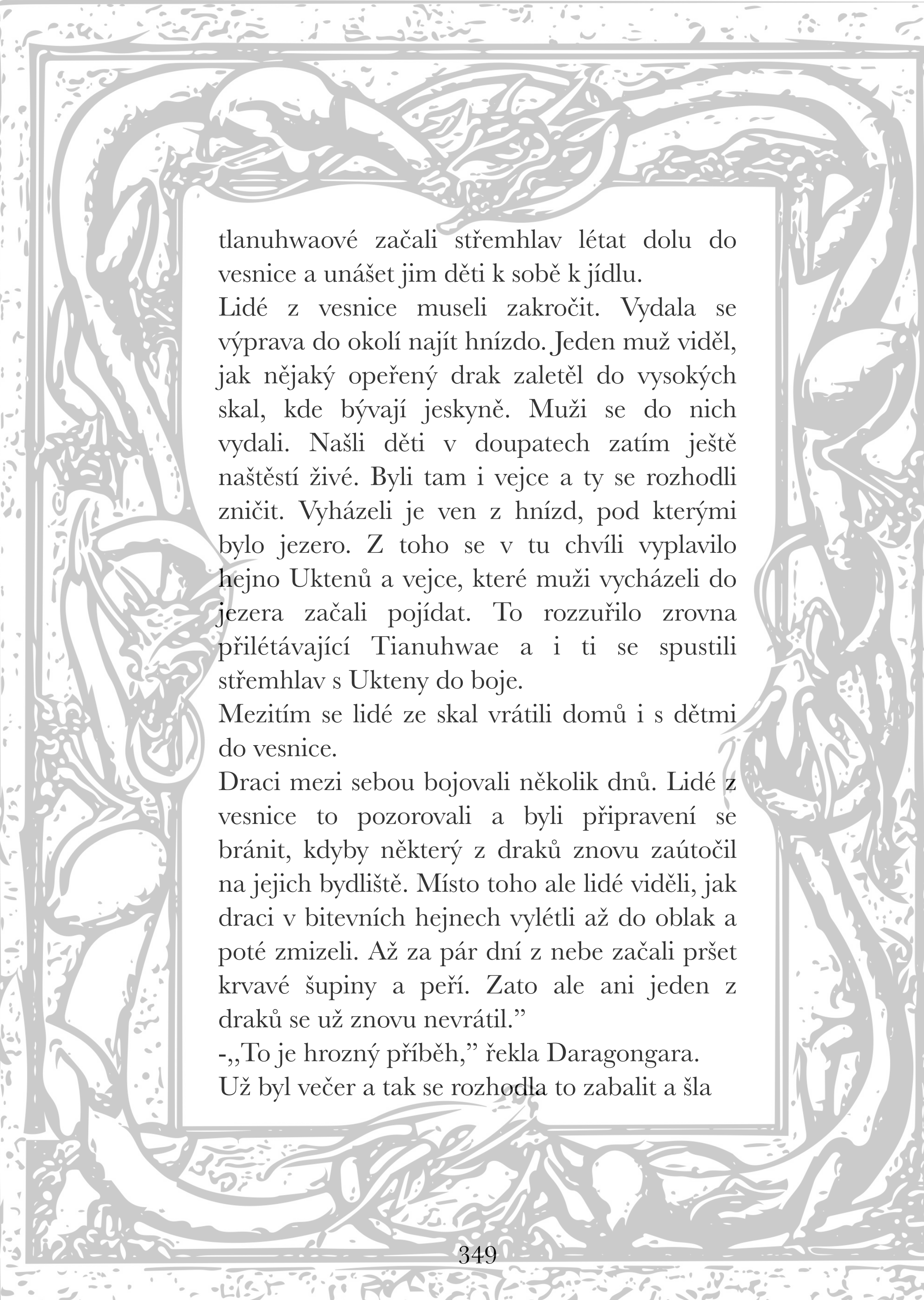
-„Tak a teď začni cvičit, tady máš svou katanu," podal jí její zbraň.

I ta se shodovala se zbraní ve snu. Daragongara bojovala se všemi osmi dřevěnými panáky na ráz. Běhala mezi nimi ve svém vyšívaném kimonu se zlatými draky a obouručně svírala svou zbraň. Její sečnou stranou mířila do míst, co byli spojované - podpaždí, ramena, krk.

Byla rychlá a smrtonosná. Měla dokonalý přehled o balancu zbraně. Stačilo o několik jednotek energie přidat a mohla lhostejně odříznout kus dřeva z trenažeru.

-„Dobře, to by stačilo. Používej víc svou *kundaliní* - hadí sílu. Kosmickou energii proudící skrz člověka. Její centrum je přímo

tady, v křížové kosti," řekl a ukázal ji trenér.
-„Zkoušela si už shurikeny?"
-„Ne."
-„Tak tady jsou."
Daragongara si vzala do rukou shurikeny a začala je házet po dřevěných terčích ve stavu postav. Moc, jakou shurikeny házela, přiměla každý z nich se zabodnout jednou ze svých špiček do středu cíle.
-„Jsi velmi talentovaná drakobijkyně, Daragongaro," pochválil ji trenér.
Mlčky přikývla ale v obličeji ji bylo vidět, že ji to udělalo radost.
-„Už si slyšela o Uktenech a Tianuhwaech?"
-„Ještě ne," odpověděla.
-„Uktenové bývali obrovitánští hadi s českou pestrobarevnou šupinatou kůží. Měli i křídla a parohy jako jeleni. Každý tento drak měl v čele drahokam zvaný ulunsuti. Ty byli zdrojem mocného kouzla, díky kterému mohl jeho majitel procházet mezi tímto světem a podsvětím. To také kvůli tomu, že žili v komplexu jeskynních chodeb pod jezery.
Tianuhwaové bývali obří jestřáby načervenalý po celém těle. Tito ptáci sídlili poblíž vod, stejně jako lidé. Větší lovci požírají menší a tak

tlanuhwaové začali střemhlav létat dolu do vesnice a unášet jim děti k sobě k jídlu.

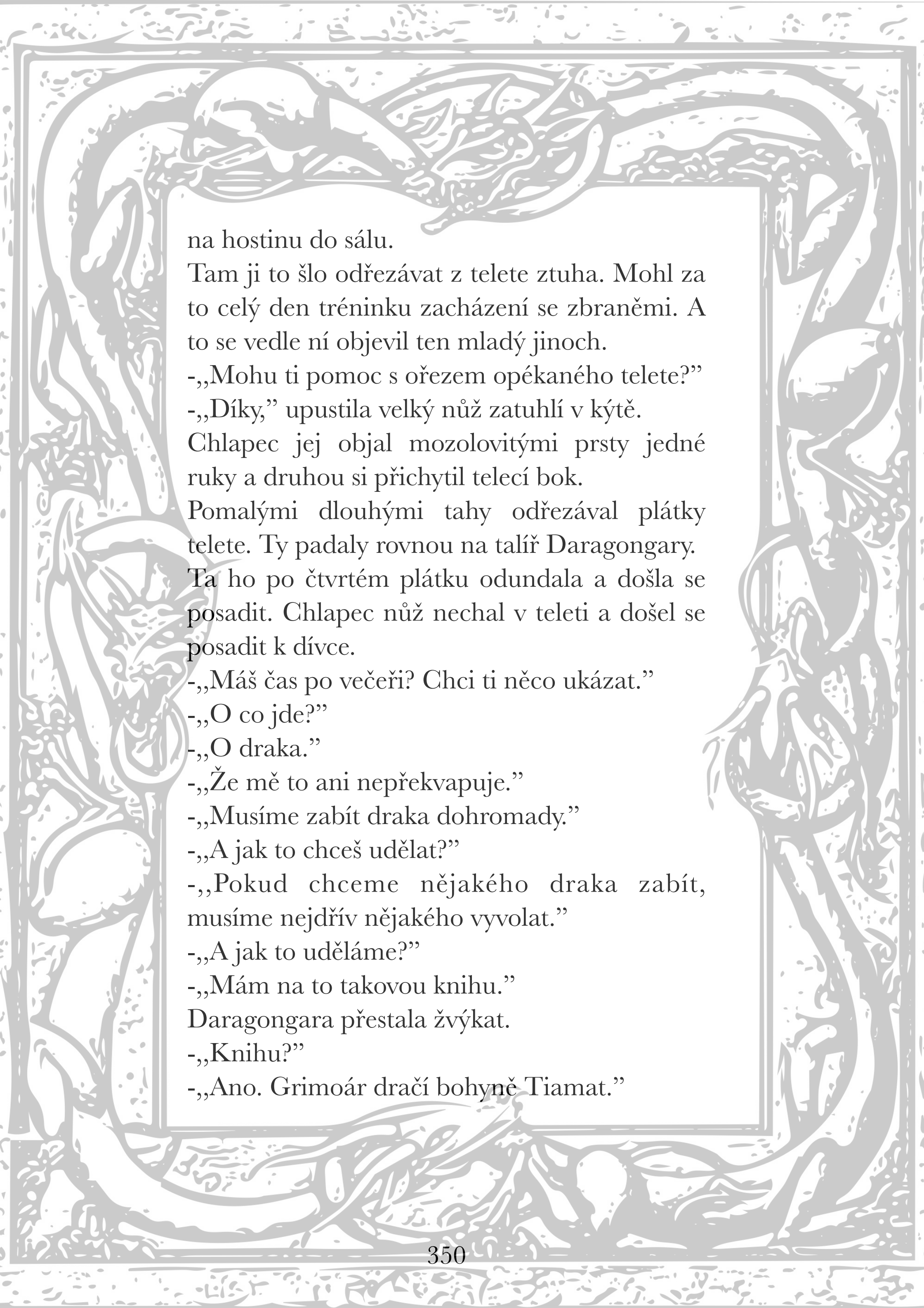
Lidé z vesnice museli zakročit. Vydala se výprava do okolí najít hnízdo. Jeden muž viděl, jak nějaký opeřený drak zaletěl do vysokých skal, kde bývají jeskyně. Muži se do nich vydali. Našli děti v doupatech zatím ještě naštěstí živé. Byli tam i vejce a ty se rozhodli zničit. Vyházeli je ven z hnízd, pod kterými bylo jezero. Z toho se v tu chvíli vyplavilo hejno Uktenů a vejce, které muži vycházeli do jezera začali pojídat. To rozzuřilo zrovna přilétávající Tianuhwae a i ti se spustili střemhlav s Ukteny do boje.

Mezitím se lidé ze skal vrátili domů i s dětmi do vesnice.

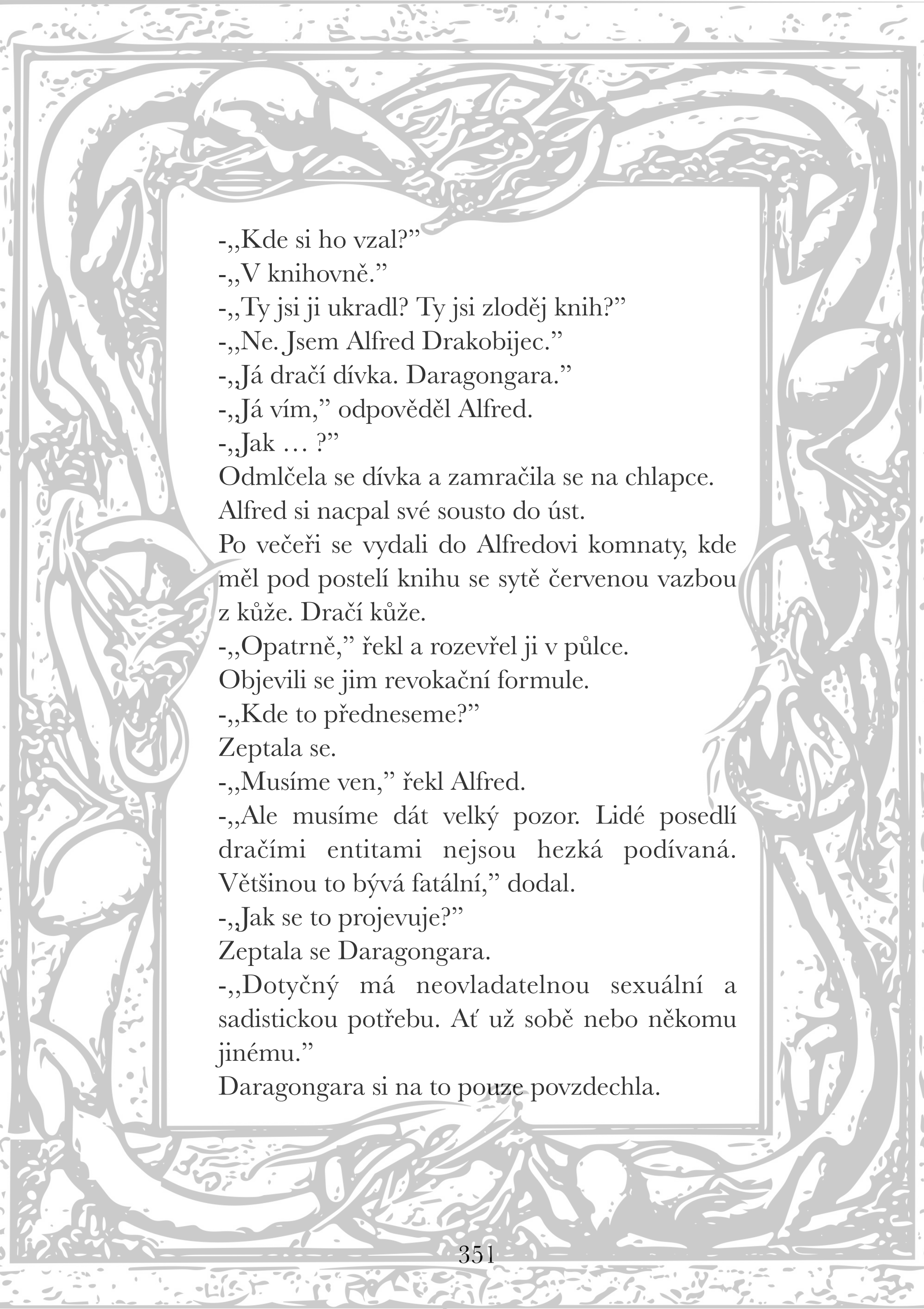
Draci mezi sebou bojovali několik dnů. Lidé z vesnice to pozorovali a byli připravení se bránit, kdyby některý z draků znovu zaútočil na jejich bydliště. Místo toho ale lidé viděli, jak draci v bitevních hejnech vylétli až do oblak a poté zmizeli. Až za pár dní z nebe začali pršet krvavé šupiny a peří. Zato ale ani jeden z draků se už znovu nevrátil."

-„To je hrozný příběh," řekla Daragongara.

Už byl večer a tak se rozhodla to zabalit a šla

na hostinu do sálu.
Tam ji to šlo odřezávat z telete ztuha. Mohl za to celý den tréninku zacházení se zbraněmi. A to se vedle ní objevil ten mladý jinoch.
-,,Mohu ti pomoc s ořezem opékaného telete?"
-,,Díky," upustila velký nůž zatuhlí v kýtě.
Chlapec jej objal mozolovitými prsty jedné ruky a druhou si přichytil telecí bok.
Pomalými dlouhými tahy odřezával plátky telete. Ty padaly rovnou na talíř Daragongary.
Ta ho po čtvrtém plátku odundala a došla se posadit. Chlapec nůž nechal v teleti a došel se posadit k dívce.
-,,Máš čas po večeři? Chci ti něco ukázat."
-,,O co jde?"
-,,O draka."
-,,Že mě to ani nepřekvapuje."
-,,Musíme zabít draka dohromady."
-,,A jak to chceš udělat?"
-,,Pokud chceme nějakého draka zabít, musíme nejdřív nějakého vyvolat."
-,,A jak to uděláme?"
-,,Mám na to takovou knihu."
Daragongara přestala žvýkat.
-,,Knihu?"
-,,Ano. Grimoár dračí bohyně Tiamat."

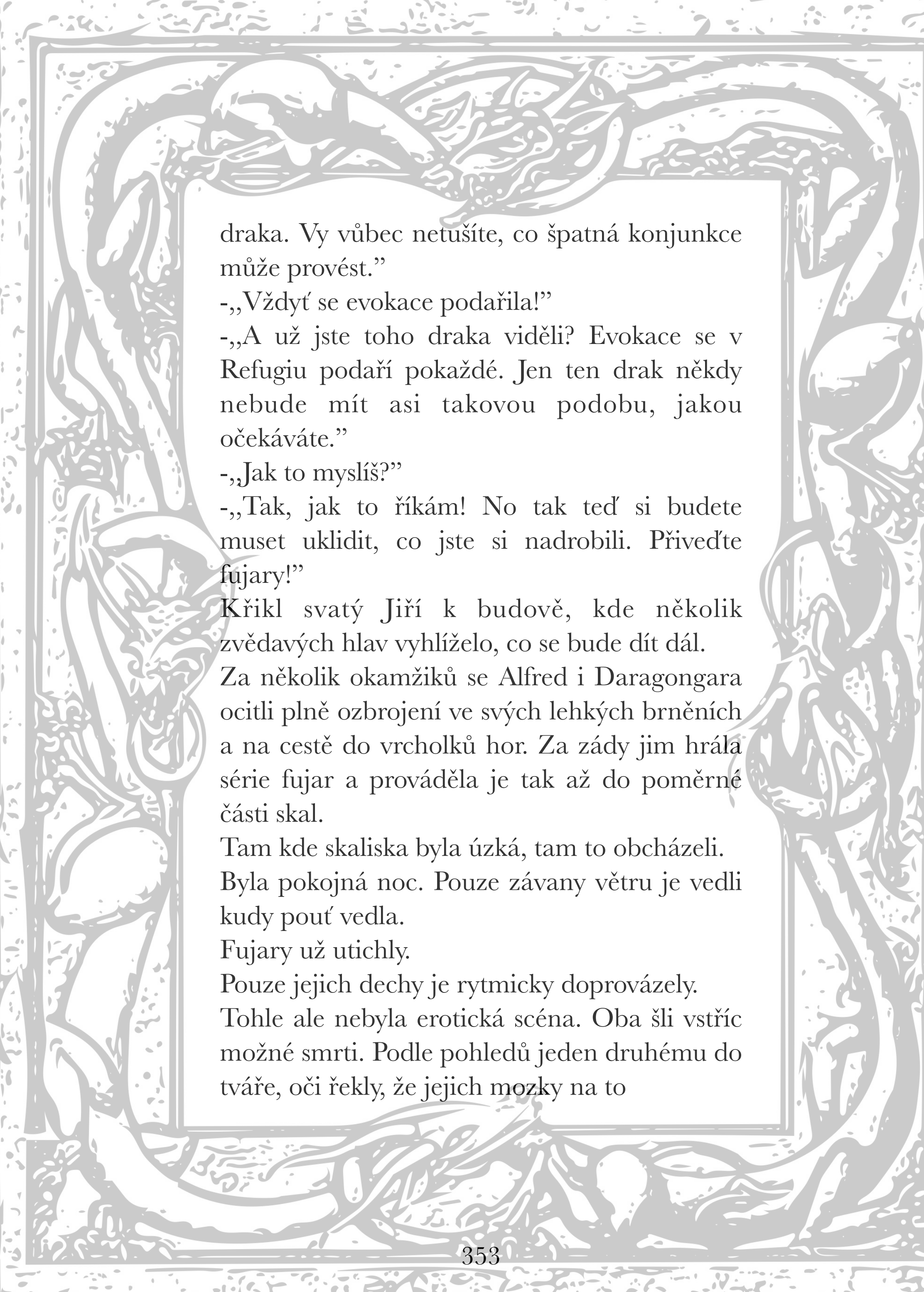

-„Kde si ho vzal?"
-„V knihovně."
-„Ty jsi ji ukradl? Ty jsi zloděj knih?"
-„Ne. Jsem Alfred Drakobijec."
-„Já dračí dívka. Daragongara."
-„Já vím," odpověděl Alfred.
-„Jak … ?"
Odmlčela se dívka a zamračila se na chlapce.
Alfred si nacpal své sousto do úst.
Po večeři se vydali do Alfredovi komnaty, kde měl pod postelí knihu se sytě červenou vazbou z kůže. Dračí kůže.
-„Opatrně," řekl a rozevřel ji v půlce.
Objevili se jim revokační formule.
-„Kde to předneseme?"
Zeptala se.
-„Musíme ven," řekl Alfred.
-„Ale musíme dát velký pozor. Lidé posedlí dračími entitami nejsou hezká podívaná. Většinou to bývá fatální," dodal.
-„Jak se to projevuje?"
Zeptala se Daragongara.
-„Dotyčný má neovladatelnou sexuální a sadistickou potřebu. Ať už sobě nebo někomu jinému."
Daragongara si na to pouze povzdechla.

Vyběhli tedy ven na úpatí hory na kamennou pláň a zde jednohlasně ve dvou tóninách přednášeli.

Draku bojechtivý
z chrámu Tiamat
rozevři svá křídla
otevři své oči
oživ svůj dech
rozpumpuj své srdce
povstaň na tento svět
tvá krev nechť
stane se mou koupelí
a já z tvé krve povstanu
s kůží šupinatou.

Vítr se rozzávodil. Mraky na zataženém nebi se rychle posouvaly a odhalili tak měsíc, který ozářil celou pláň. Ozvalo se kvílení ze skal nad jejich hlavami. Vrcholky hor se s rezonancí zvuku odrážel křik draka. Ozval se hlas nějakého drakobijce.
-„Co jste to provedli?!"
-„Vyvolali jsme draka."
-„Já vím, slyšel jsem ho," soptěl svatý Jiří.
-„Vy pacholci! V nesprávnou dobu vyvolávat

draka. Vy vůbec netušíte, co špatná konjunkce může provést."

-„Vždyť se evokace podařila!"

-„A už jste toho draka viděli? Evokace se v Refugiu podaří pokaždé. Jen ten drak někdy nebude mít asi takovou podobu, jakou očekáváte."

-„Jak to myslíš?"

-„Tak, jak to říkám! No tak teď si budete muset uklidit, co jste si nadrobili. Přiveďte fujary!"

Křikl svatý Jiří k budově, kde několik zvědavých hlav vyhlíželo, co se bude dít dál.

Za několik okamžiků se Alfred i Daragongara ocitli plně ozbrojení ve svých lehkých brněních a na cestě do vrcholků hor. Za zády jim hrála série fujar a prováděla je tak až do poměrné části skal.

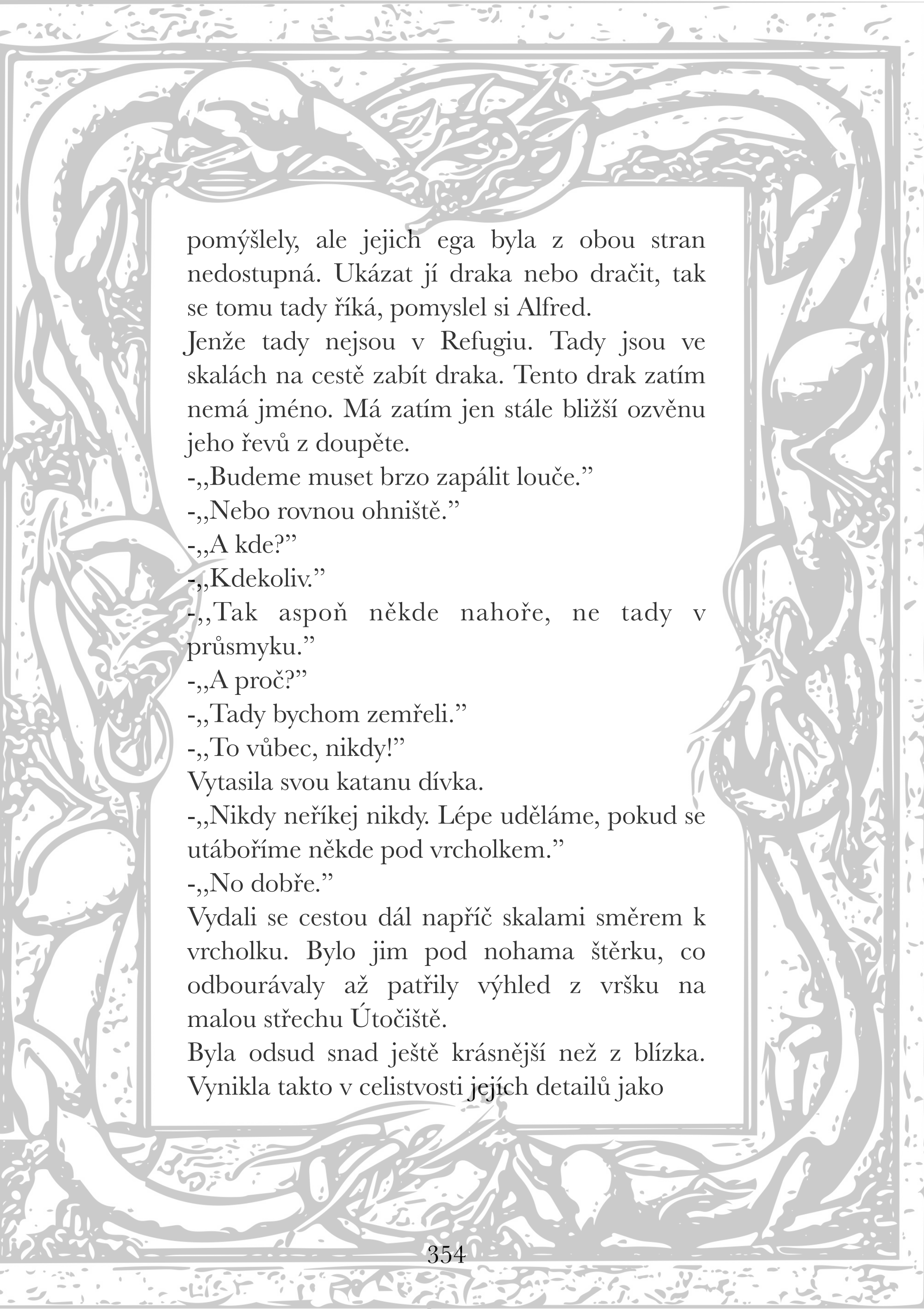
Tam kde skaliska byla úzká, tam to obcházeli.

Byla pokojná noc. Pouze závany větru je vedli kudy pouť vedla.

Fujary už utichly.

Pouze jejich dechy je rytmicky doprovázely.

Tohle ale nebyla erotická scéna. Oba šli vstříc možné smrti. Podle pohledů jeden druhému do tváře, oči řekly, že jejich mozky na to

pomýšlely, ale jejich ega byla z obou stran nedostupná. Ukázat jí draka nebo dračit, tak se tomu tady říká, pomyslel si Alfred.

Jenže tady nejsou v Refugiu. Tady jsou ve skalách na cestě zabít draka. Tento drak zatím nemá jméno. Má zatím jen stále bližší ozvěnu jeho řevů z doupěte.

-„Budeme muset brzo zapálit louče."

-„Nebo rovnou ohniště."

-„A kde?"

-„Kdekoliv."

-„Tak aspoň někde nahoře, ne tady v průsmyku."

-„A proč?"

-„Tady bychom zemřeli."

-„To vůbec, nikdy!"

Vytasila svou katanu dívka.

-„Nikdy neříkej nikdy. Lépe uděláme, pokud se utáboříme někde pod vrcholkem."

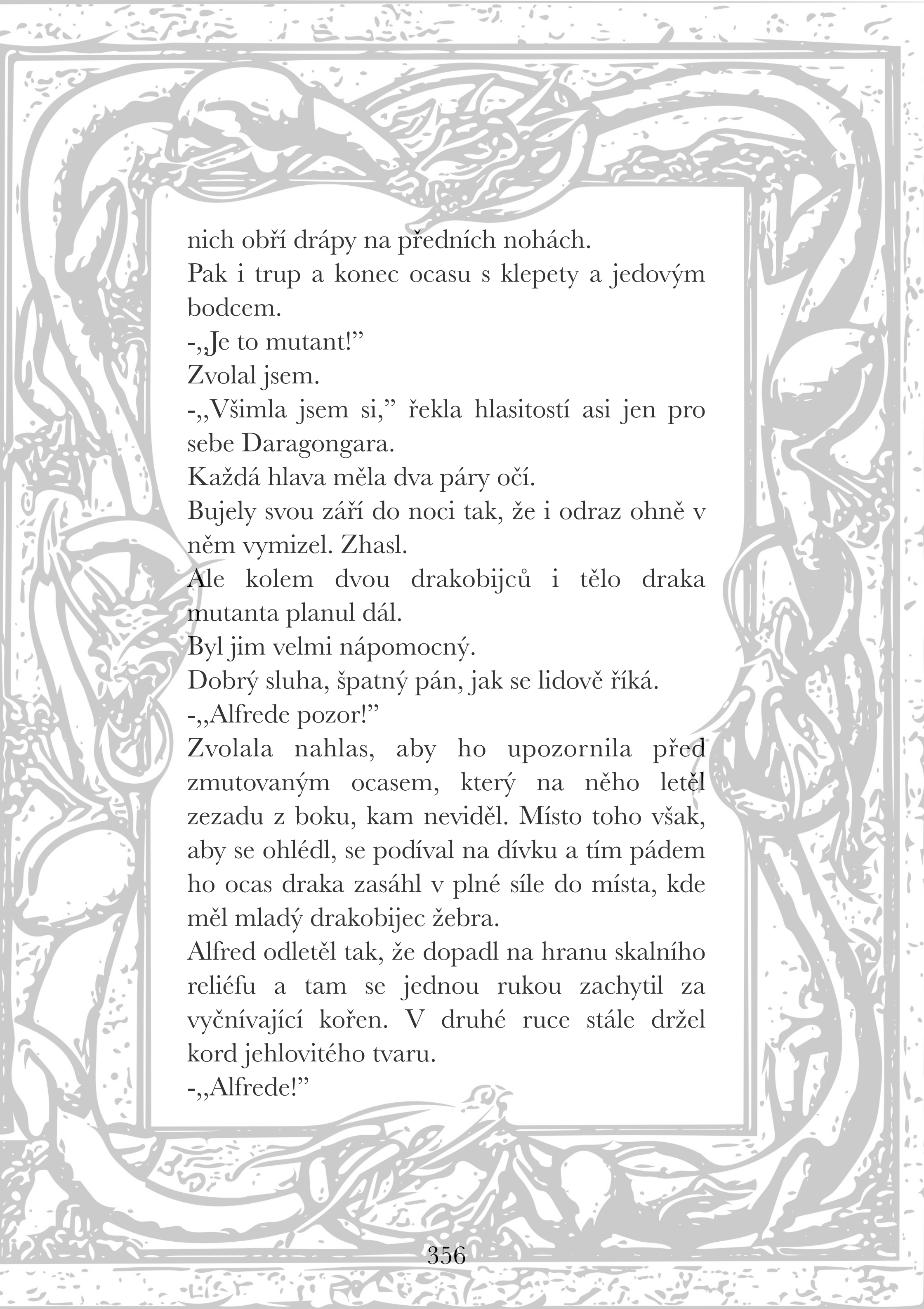
-„No dobře."

Vydali se cestou dál napříč skalami směrem k vrcholku. Bylo jim pod nohama štěrku, co odbourávaly až patřily výhled z vršku na malou střechu Útočiště.

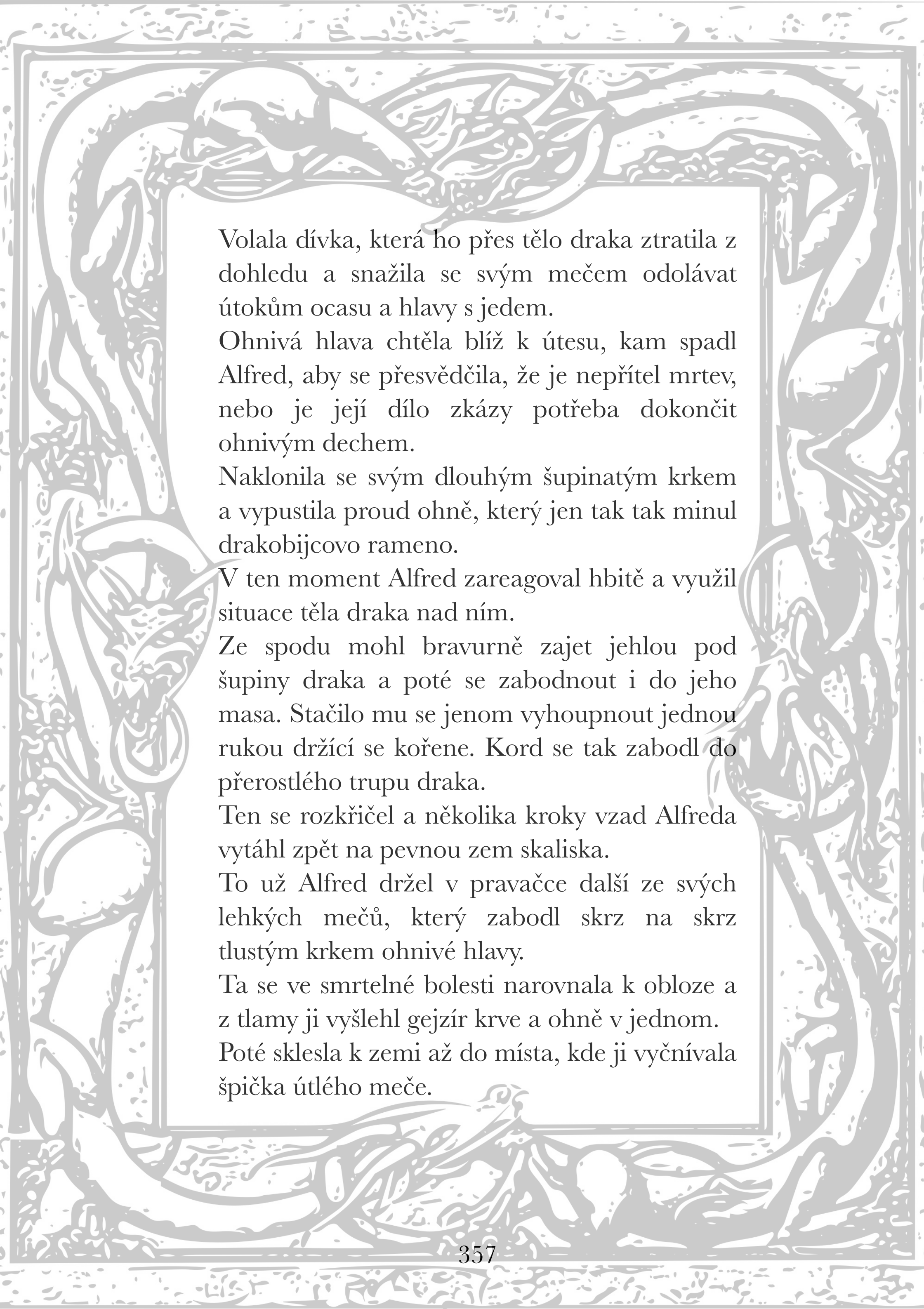
Byla odsud snad ještě krásnější než z blízka. Vynikla takto v celistvosti jejích detailů jako

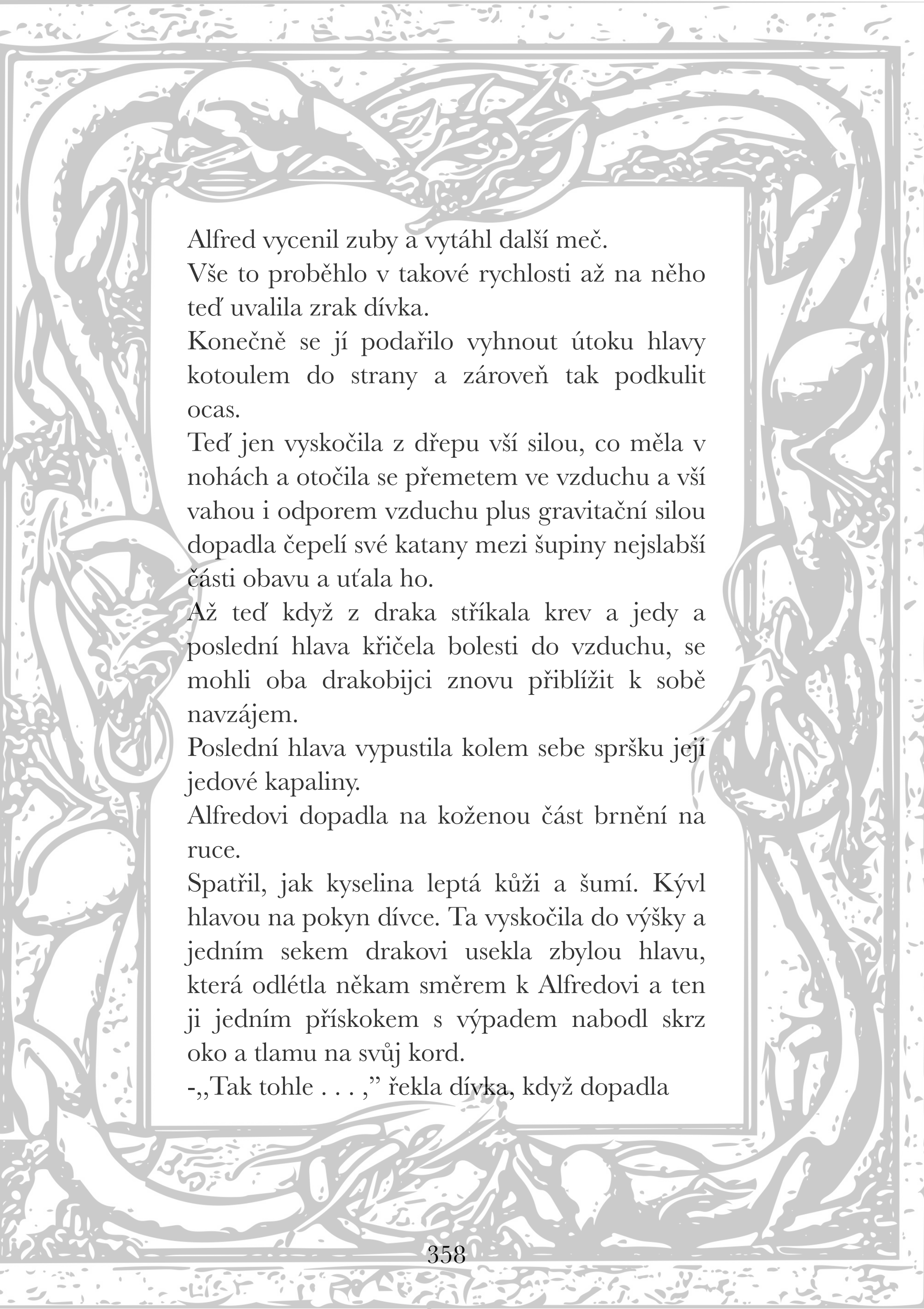
dřevěný drak z trámu hlavních vyčumujících jako chrliče, či monumentálnost jejích komínů.
Alfred se posadil a začal připravovat oheň křesadlem. Škrtal u kopky chrastí.
Škrt, škrt, nic.
-„Ukaž, dej mi to."
Navrhla dívka a klekla si vedle něho.
Předali ji křesadlo a ona zkoušela vykřesat oheň. Alfred zatím stál a shlížel dolů k budově Refugia. Měl pocit, že se dívá směrem k oknu arkýře, kde měl svou komnatu.
Pohlédl na nebe. Hvězdy už byly vidět, pak ale uslyšel šramot za svými zády.
Ohlédl se a vzal si do pravačky svůj meč.
Spatřil temnotu sluje a v ní pohyb tak veliký, že byl z té blízkosti sotva vidět.
-„Pozor!"
Kopl chodidlem nohy do Daragongary, aby upadla na stranu ve správný moment, neboť v následující chvíli na místo stále nerozděleného ohniště dopadl ohnivý jazyk. Plamen okamžitě roztopil chroptí i polena.
Daragongara si vytáhla svou katanu.
Oba teď čelili někomu nebo něčemu, co vyleze ze své sluje.
Napřed vylezla první hlava a pak druhá. Po

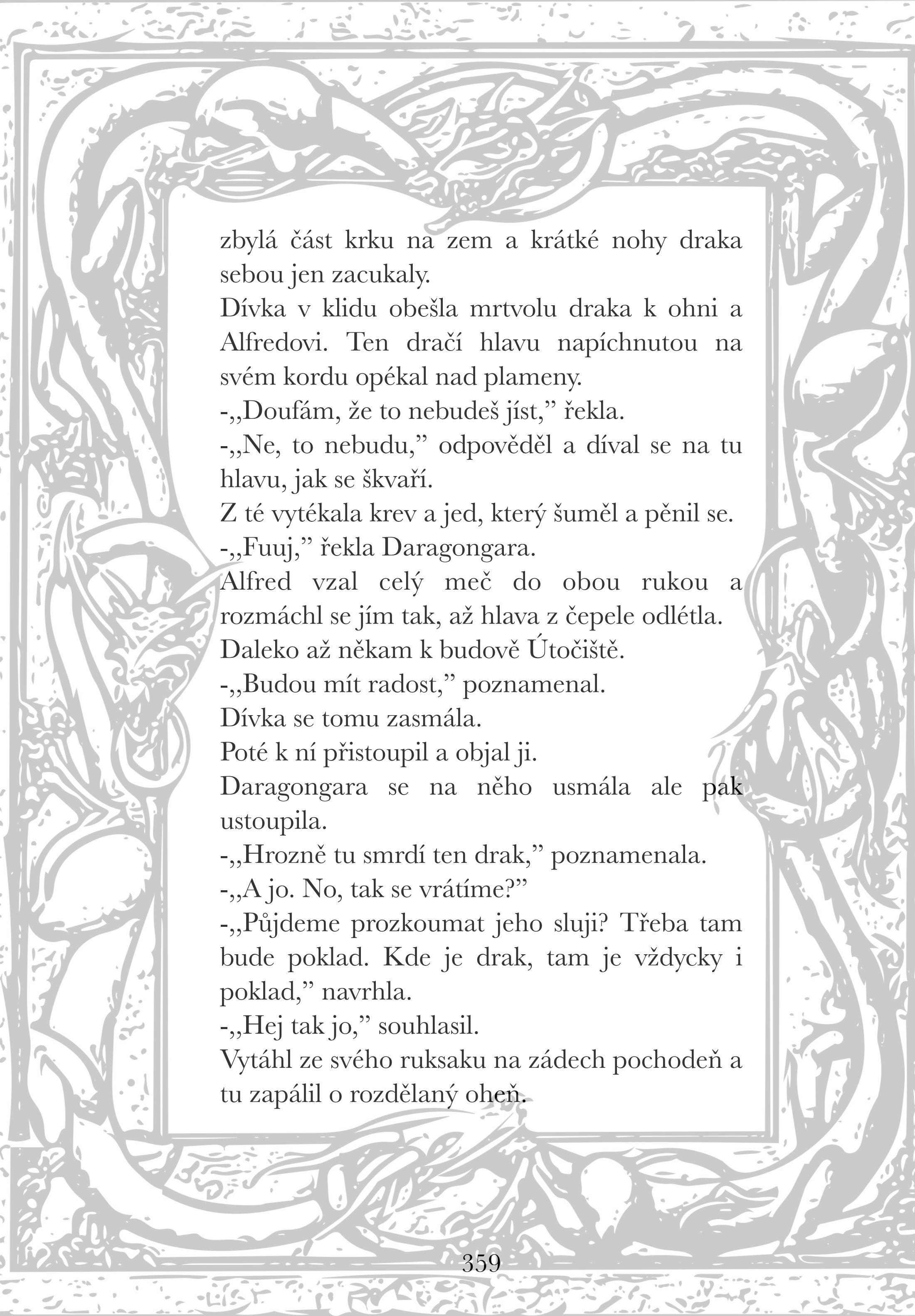
nich obří drápy na předních nohách.
Pak i trup a konec ocasu s klepety a jedovým bodcem.
-„Je to mutant!"
Zvolal jsem.
-„Všimla jsem si," řekla hlasitostí asi jen pro sebe Daragongara.
Každá hlava měla dva páry očí.
Bujely svou září do noci tak, že i odraz ohně v něm vymizel. Zhasl.
Ale kolem dvou drakobijců i tělo draka mutanta planul dál.
Byl jim velmi nápomocný.
Dobrý sluha, špatný pán, jak se lidově říká.
-„Alfrede pozor!"
Zvolala nahlas, aby ho upozornila před zmutovaným ocasem, který na něho letěl zezadu z boku, kam neviděl. Místo toho však, aby se ohlédl, se podíval na dívku a tím pádem ho ocas draka zasáhl v plné síle do místa, kde měl mladý drakobijec žebra.
Alfred odletěl tak, že dopadl na hranu skalního reliéfu a tam se jednou rukou zachytil za vyčnívající kořen. V druhé ruce stále držel kord jehlovitého tvaru.
-„Alfrede!"

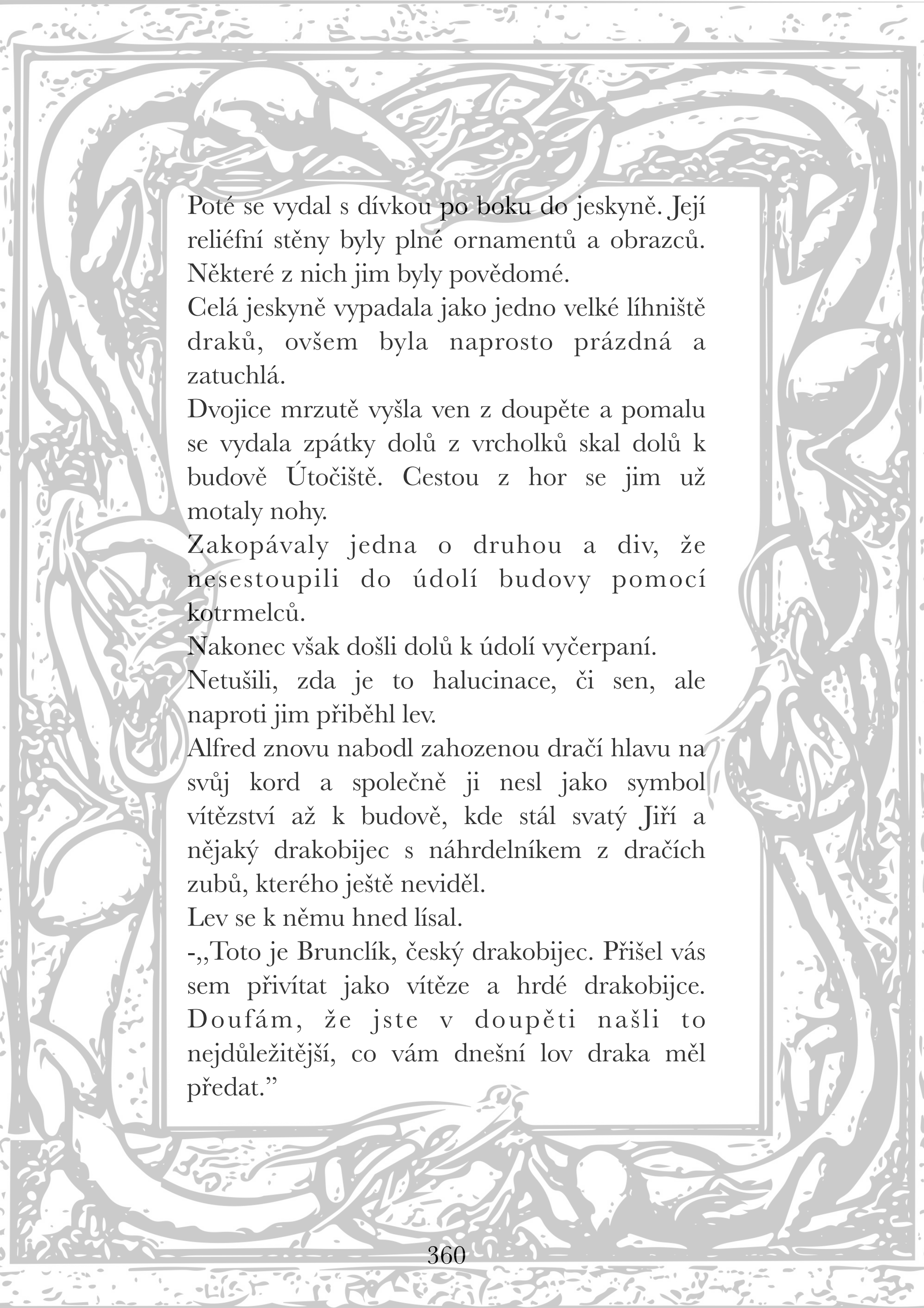
Volala dívka, která ho přes tělo draka ztratila z dohledu a snažila se svým mečem odolávat útokům ocasu a hlavy s jedem.
Ohnivá hlava chtěla blíž k útesu, kam spadl Alfred, aby se přesvědčila, že je nepřítel mrtev, nebo je její dílo zkázy potřeba dokončit ohnivým dechem.
Naklonila se svým dlouhým šupinatým krkem a vypustila proud ohně, který jen tak tak minul drakobijcovo rameno.
V ten moment Alfred zareagoval hbitě a využil situace těla draka nad ním.
Ze spodu mohl bravurně zajet jehlou pod šupiny draka a poté se zabodnout i do jeho masa. Stačilo mu se jenom vyhoupnout jednou rukou držící se kořene. Kord se tak zabodl do přerostlého trupu draka.
Ten se rozkřičel a několika kroky vzad Alfreda vytáhl zpět na pevnou zem skaliska.
To už Alfred držel v pravačce další ze svých lehkých mečů, který zabodl skrz na skrz tlustým krkem ohnivé hlavy.
Ta se ve smrtelné bolesti narovnala k obloze a z tlamy ji vyšlehl gejzír krve a ohně v jednom.
Poté sklesla k zemi až do místa, kde ji vyčnívala špička útlého meče.

Alfred vycenil zuby a vytáhl další meč.
Vše to proběhlo v takové rychlosti až na něho teď uvalila zrak dívka.
Konečně se jí podařilo vyhnout útoku hlavy kotoulem do strany a zároveň tak podkulit ocas.
Teď jen vyskočila z dřepu vší silou, co měla v nohách a otočila se přemetem ve vzduchu a vší vahou i odporem vzduchu plus gravitační silou dopadla čepelí své katany mezi šupiny nejslabší části obavu a uťala ho.
Až teď když z draka stříkala krev a jedy a poslední hlava křičela bolesti do vzduchu, se mohli oba drakobijci znovu přiblížit k sobě navzájem.
Poslední hlava vypustila kolem sebe spršku její jedové kapaliny.
Alfredovi dopadla na koženou část brnění na ruce.
Spatřil, jak kyselina leptá kůži a šumí. Kývl hlavou na pokyn dívce. Ta vyskočila do výšky a jedním sekem drakovi usekla zbylou hlavu, která odlétla někam směrem k Alfredovi a ten ji jedním přískokem s výpadem nabodl skrz oko a tlamu na svůj kord.
-„Tak tohle . . . ," řekla dívka, když dopadla

zbylá část krku na zem a krátké nohy draka sebou jen zacukaly.
Dívka v klidu obešla mrtvolu draka k ohni a Alfredovi. Ten dračí hlavu napíchnutou na svém kordu opékal nad plameny.
-„Doufám, že to nebudeš jíst," řekla.
-„Ne, to nebudu," odpověděl a díval se na tu hlavu, jak se škvaří.
Z té vytékala krev a jed, který šuměl a pěnil se.
-„Fuuj," řekla Daragongara.
Alfred vzal celý meč do obou rukou a rozmáchl se jím tak, až hlava z čepele odlétla. Daleko až někam k budově Útočiště.
-„Budou mít radost," poznamenal.
Dívka se tomu zasmála.
Poté k ní přistoupil a objal ji.
Daragongara se na něho usmála ale pak ustoupila.
-„Hrozně tu smrdí ten drak," poznamenala.
-„A jo. No, tak se vrátíme?"
-„Půjdeme prozkoumat jeho sluji? Třeba tam bude poklad. Kde je drak, tam je vždycky i poklad," navrhla.
-„Hej tak jo," souhlasil.
Vytáhl ze svého ruksaku na zádech pochodeň a tu zapálil o rozdělaný oheň.

Poté se vydal s dívkou po boku do jeskyně. Její reliéfní stěny byly plné ornamentů a obrazců. Některé z nich jim byly povědomé.

Celá jeskyně vypadala jako jedno velké líhniště draků, ovšem byla naprosto prázdná a zatuchlá.

Dvojice mrzutě vyšla ven z doupěte a pomalu se vydala zpátky dolů z vrcholků skal dolů k budově Útočiště. Cestou z hor se jim už motaly nohy.

Zakopávaly jedna o druhou a div, že nesestoupili do údolí budovy pomocí kotrmelců.

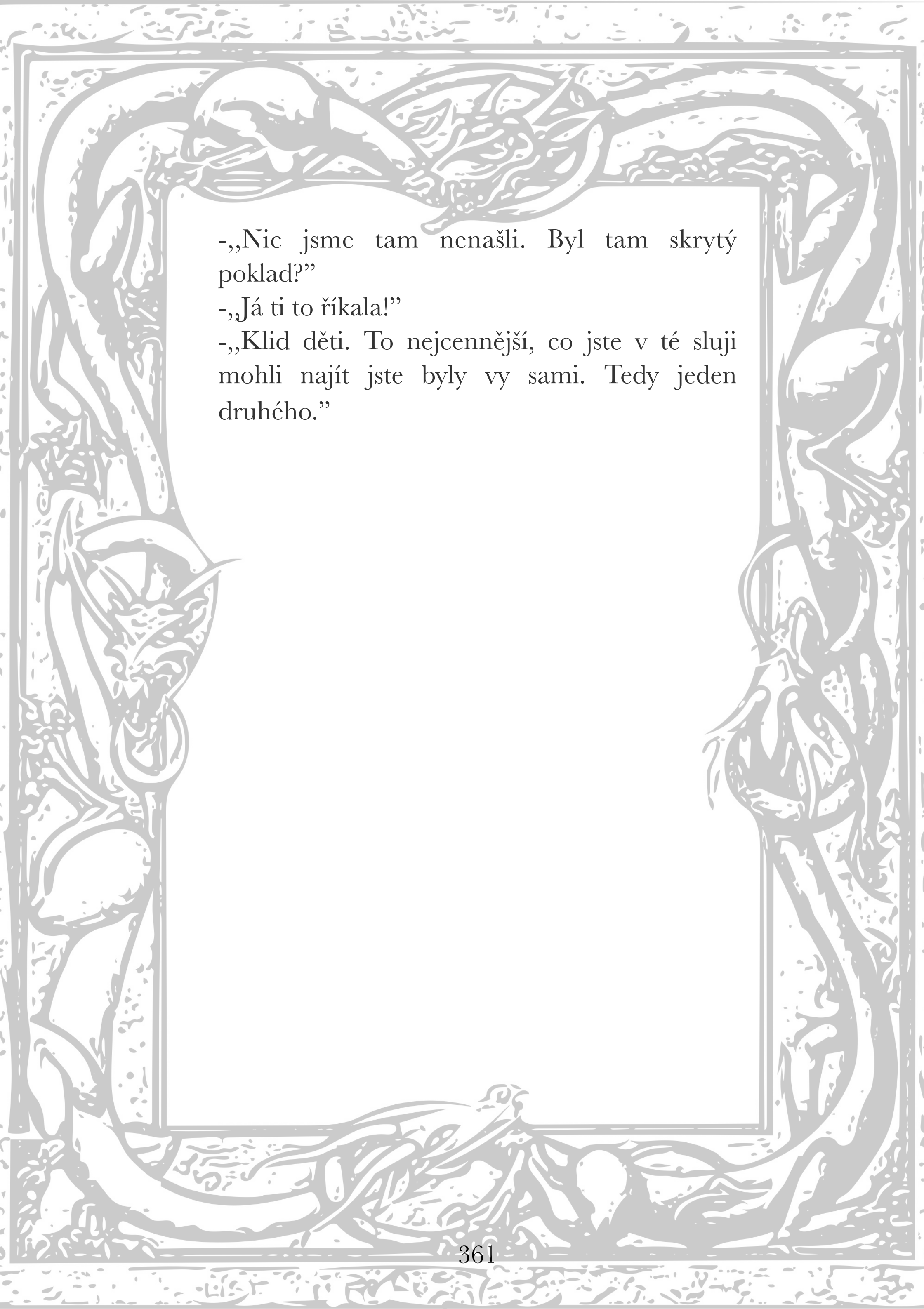
Nakonec však došli dolů k údolí vyčerpaní.

Netušili, zda je to halucinace, či sen, ale naproti jim přiběhl lev.

Alfred znovu nabodl zahozenou dračí hlavu na svůj kord a společně ji nesl jako symbol vítězství až k budově, kde stál svatý Jiří a nějaký drakobijec s náhrdelníkem z dračích zubů, kterého ještě neviděl.

Lev se k němu hned lísal.

-„Toto je Brunclík, český drakobijec. Přišel vás sem přivítat jako vítěze a hrdé drakobijce. Doufám, že jste v doupěti našli to nejdůležitější, co vám dnešní lov draka měl předat."

-„Nic jsme tam nenašli. Byl tam skrytý poklad?"
-„Já ti to říkala!"
-„Klid děti. To nejcennější, co jste v té sluji mohli najít jste byly vy sami. Tedy jeden druhého."

AŽ DO PEKLA

Čuňas Umejsa nevěřil svým očím, po vstupu do portálu se jeho tělo táhlo skrz temnotu, mediální nekonečnost jednotky času, která vlastně ani v tom místě, kam mířil neexistuje.
Nejprve ho čekalo předpeklí.
Něco jako předsíň, nebo uvítací hala Pekla.
Stál na hromadách zuhelnatělých těl, která stále žila. Byli to čerti s ohnivými chlupy, dlouhými, které žhnuli. Natahovali po něm ruce s ostrými drápy špičatými stejně jako jejich zuby, které cenili z jejich tlam, které měli od ucha k uchu barvy čerstvého masa.
A však nějaká magická síla jim zatím nic udělat nedovolila.
Kolem Čuňase se objevovali lidé, které ze svého života znával. Škvařili se ve vlastní šťávě s nářky, jak je plameny ošlehávali. Všude byla cítit síra.
Po té si ho všimli a začali na něho volat s tou nekončící ozvěnou okolo.
Ty nejblíže mu podávali ruce a oslovovali ho a

náhle mu jedna z rukou, která ho vítala zůstala v ruce. To pekelná stvůra šupinatá a nazelenalá, jak obličej ďábla v kodexu Gigas mu ji uťala.
Chudákovi hříšnému.
Všude nad ním létali okřídlení démoni a v drápech svírali bezedné nádoby s lávou, kterou zalévali hříšníky pod nimi v úrovni Čuňase Umejsi.
Poté konečně sestoupil níže. Tato hloubka pekla patřila tak zvaným netečným.
Těm, kdo celý svůj život jenom tupě očekávali, až jim něco padne do rukou nebo do klína.
Jejich pohodlné až líné chování se projevovalo i zde v pekle. Lhostejně a flegmaticky stáli uvnitř moře lávy, pouze ticho a bublání vyvřelin a jich trpné pohledy a výrazy ve tváři prozrazovali jejich vnitřní pocity bolesti.
Konečně také zapadl do té horké lávy a potápěl se hloub a hloub. Byla to ta jedna z pekelných řek nazývaná Acheron, jenž představovala hranici pekla.
Poté se z ní vynořil nohami napřed a stále klesal, až po jeho hlavu. Ocitl se v prvním z devíti úrovní pekla. V Limbusu.
Zde stáli v polotemnotě nepokřtěné děti. Umrtvené výrazy a zapadlá očka se zatlačenými víčky přejel v poklidu hlouběji do

další úrovně pekla. Pro takzvané smyslné. Stáli tam všichni, kdo za svůj život chtěli vzbuzovat smysl erotický. Úchylové, pedofilové. Vzbuzovat pocit potřeby rozkoše. Ten chtíč po tak nádherných tělech, které tu stáli jedno namačkané na druhé, byl cítit ve vzduchu tady smíchaný se sírou. Ženy v těch nejkrásnějších letech jejich života. Stejně tak muži, všichni měli v otevřených očích místo života chlípnost.

Čuňas Umejsa se potápěl dál do černočerné hlubiny pekelné. Chvíli se vznášel v naprostě tmě ze sazí, smrady síry a kouře, dokud nohami napřed nevyplul v kruhu pekelném pro nenasytné. Zase tu stáli nekončící zástupy tlustých lidí, všech v jejich nejtlustších letech života. Takového sádla Čuňas Umejsa nikdy neviděl. Byli nazí a odpudivý.

Klesal dál.

Tentokrát byl v pekelném kruhu pro lakotné a marnotratné.

Stáli tu lidé všech velikostí i proporcí všech ras i etnik, všech pohlaví.

Jediné, co měli společné byl jejich přehnaný postoj k penězům. Jedenkrát rozpoznal i obličej známého, který rozhodil všechny peníze za všechno, co mohl v tu chvíli ale ob čtvrtý den už neměl vůbec nic. Čuňas hned poznal, že vpravo stojí ti rozhazovační a hýřivý. Nalevo

naopak ti lakomí. Stáli tam ve své největší chudobě, paradoxně spousta z nich byla velmi draze oblečena, přesto měli kapsy vytahané ven. Tam se jejich oblečení měnilo v cáry.
Lakomí zase stáli v otrhaném a špinavém bídném oblečení a kolem krku jim visely nadité měšce zlaťáků, stříbrňáků i měďáků, dokonce bankovek.
Jejich krky se pod tou tíhou lámaly dolů.
Posouval se stále hloub.
Tentokrát do pekelného kruhu pro prchlivé a mrzouty.
Musel si zahalit uši. Z jedné strany se něho valil křik mužů a žen, které byly za svého života choleričtí, horkokrevní vznětlivý.
A to ve své nejprudší formě, kdy se takto na někoho za života urvali.
Z druhé strany se na něho zase šklebily mrzouti, kteří neměli nikdy v životě radost a to ani z krásných věcí. Prováděli tu úšklebky a různé skučení a vrčení.
Byli to takzvaní bezuzdní - neřízení, nevázaní na kohokoliv dalšího, nezkrotní nikým ani ničím. Byli to přesně ti, který život dali jen sami na sebe a odehnali si každého od těla nebo mu utekli.
Pod těmi se zase rozprostírala další řeka, tentokrát styx. To už na něho čekal sám

převozník Cháron na své lodi, která ho převeze do dalšího kruhu pekelného. Zaplatil mu dvěma mincemi, které se mu znenadání objevili v ruce. Cháron ho tak převezl na stranu řeky, která patřila kacířům. Všichni do jednoho tam zvolávali, že Bůh není, ani peklo, že vlastně nic není.
Že v to a ono nevěří. Bulhaři a heretici. Procházel jimi, poznával některé z nich.
Dokud nedošel k další řece, Flemegeton. Nazývanou také Pyriflegethón, neboť byla plná lávy. Tou ať chtěl, či ne, musel projít.
Ta ho zanesla do sedmého kruhu pekelného. Tentokrát pro násilné. Ten byl rozdělen do tří pater. První, pro tyrany a vrahy. Ti, co ublížili někomu blízkému. Všichni to tam měli podepsané na tváři. Byli tam všichni zobrazeni v té chvíli své vraždy. Topili se tam v ohni. Pak přišel další pro sebevrahy a rozmařilce. Ti, kdo si vzali život a ty kdož si nevážili svého majetku. Sebevrazi tam byli zobrazeni s ranami svého sebezabití.
Rozmařilci zase zdrceni ztrátou majetku, kterého si nevážili. Třetí byl pro násilníky k Bohu, Rouhače, Sodomity, Lichváře.
Poté zapadl ještě hlouběji. Do dalšího kruhu pekla. Pro falešné. To střežil třítělí obr Geryon, který byl tak ohyzdný, že se ho Čunas lekl.

Jenže, když zjistil, že kvůli svému tělu nemůže moc výkonně cokoliv dělat, tak se uklidnil. To byl jeho klam. Tři hlavy, tři těla srostlá zadky k sobě. Šest nohou, ale ani jedno z nich nemohlo poslechnout toho druhého ani třetího. Bez domluvy.
Tato úroveň pekla byla pro podvodníky a svůdce. Jedni vytahali za lži od koho mohli peněz kolik mohli a druzí zase sváděli ženy na lži a jiná lákadla. Poté se tu ocitli pochlebovači. Jedni z mála, kteří uměli vždy někoho vychválit jeden den a druhý den zase někoho dalšího.
Svatokupci.
I ti byli v žlebu. Kupovali si svou svatost za odpustky církve.
Dále tu byla jáma věštců, astrologů a kouzelníků. Poté úplatných. Pak pokrytců. Zlodějů, lstivých rádců, rozsévačů rozkolu, tedy pomlouvačů a intrikánů.
Peklo mělo místo pro každého, poté přišel poslední čtyřžleb padělatelů - kovu, osob, mincí, slov.
Devátý kruh pekel byl věnován Věrolomným, tedy zrádcům. Zde byl hlavním ze zrádců příbuzných kam vládce Kain.
Poté řeka kvílení. Za ní je kerberos, tříhlavý pes a Hádes, Lucifer, Satan, Ďábel.

-,,Člověče, ty ses dostal až ke mne, k samotnému vládce pekel. Co jsi spáchal?
-,,Vlezl jsem do portálu u podzemí.
-,,Aha ten portál."
Rozjímal Satan.
-,,Měl bych s ním něco udělat. Nu dobrá. Člověče, zde řeka Léthé. Řeka zapomění. Napij se a zapomeneš, že si zde vůbec kdy byl. Vzbudíš se doma v posteli.
Ale jedno si uvědom. Znovu se setkáme, až budeš opravdu po smrti. Skončíš v jámě pro penězuchtivé. Nechám jí pro tebe připravit," smál se Satan nahlas. Čuňas nevěděl zda si dělá legraci, či ne. Šel se proto raději napít z řeky. Nebe vždy ctilo chudobu a střídmost, ještě se můžeš zachránit!
To byla poslední slova, která Čuňas slyšel předtím než se napil a navždy zapomenul.

-,,Portál funguje tak, že tě zanese tam, kam chceš, aby tě zanesl. Tam kam věříš, že tě zanese. "

PROBUZENÍ MRTVÝCH

Bratranci Sebastian a Rembrant stáli na terase jejich rodinného panství, pozorovali jak oblohou nad nejvyšší lokální horou Sternstein plují mraky a předbíhají dorůstající měsíc do jeho velkolepé finální fáze.

Sebastian věděl, že to nevěstí nic dobrého. Čím blíže byla dorůstající luna ve svém úplňku, tím více přitahovala nebezpečí, ale k jejich aktu byla astrologicky předurčena tato noc a tato hodina, kterou odbyly hodiny přesně ve chvíli, kdy se obě ručičky pozastavili ve stejné přímé poloze dvanácté hodiny mezi sobotou a nedělí.

-„Dnes to bude přesně pět let, co tu už náš prastrýc není," poznamenal jeden z nich.

-„A proto jsme se tu sešli. Sice pouze ve dvou, ale i přes to," vytáhl z pod svého oděvu zakroucený pergamen.

-„Dnes je to datum, které jsme nalezli v jeho deníku. Bylo zvýrazněné, ale nepopsané. Pouze k němu bylo uvedeno, že by mělo být

využito v tomto čase na tomto místě," jeden z nich zaťukal svou holí na zem, kde bylo do kamene náznakem vytesán podivný symbol.
Bylo jich tu dokola více. Společně utvářely ochranný kruh osvícený svícemi na hlavních bodech pěticípého tvaru hvězdy.
Druhý z nich zapálil svou louči a posvítil s ní oboum nad hlavou.
Svitek zašustil a do kontra poryvů větru byl, jak byl otevřen.
Ten, jenž ho držel, ho začal předčítat.
Podivné mumlání navádělo husí kůži avšak on věděl, co dělá.
Zato druhý jinoch byl v napjatém očekávání.
Oč tu běží tušili oba.
Jejich prastrýc se zabýval podivnostmi celý svůj život až do jeho poněkud záhadného skonu.
Ve své závěti uvedl jako čestné dědice rodinného panství své dva pravnuky.
Ovšem, mělo to svou stinnou stranu.
Rozlehlé panství se nacházelo na samotě, za okrajem společnosti.
I místní z nedaleké vesnice Owen jejich prastrýce měli za podivína.
To však čeho se dopátrali oba bratranci v prastrýcových denících je zavedlo k tomu, že to byl člověk, jenž nevkročil do kostela od chvíle,

kdy se mohl rozhodovat sám za sebe.
Tedy, že nabyl nezávislosti.
Život obětoval cestování po světě, do nebezpečných krajů a studiu utajovaných věd.
Proto také byli více než překvapeni, když odhalili jeho tajemství nesvatého nekromancerství a jeho pokusů s ním.
Proto jim také zanechal tento svitek i s dalšími podklady, pro nezbytnost úspěchu tohoto rituálu. Schylovalo se k jeho životnímu úspěchu v této disciplíně. Ovšem on už se jí nedožil, neboť takováto příležitost se naskytuje pouze jednou za několik desítek, ba stovek let.
Konjunkce Saturnu s měsícem.
Avšak ani jeden z nich neměl ponětí, jaký to bude mít v realitě následek. Tudíž byli oba, jak se říká skeptičtí.
A tak z čiré zvědavosti se k tomuto pokusu a pro někoho hanebnému činu, odhodlali.
Ten, jehož hlas předčítal ty zapovězená slova měl vše připravené do posledního detailu, dle prastrýcových studií.
Mával pravou rukou neoromantickým křídlem havrana. Nechal ho vést větrem, který na něj tak naléhal.
Po dočtení posledních slabik jej ponořil do

připraveného mléka v misce před sebou a tehdy sáhl po neoromantickém zvonku ukovaného z Electra magica a zazvonil na něho.
V ten moment se pokřivila realita a okolní svět otevřel své astrální brány říši mrtvých, jenž měli své duše a jejich schránky v blízkosti panství.
Byla to říše jejich prastrýce Artura a všech, kteří ho doprovázeli v pozemském životě.

Dva muži stály v měsíčním světle a procházeli se po zahradě. Prohlíželi si postavu, jak se pomalu nemotorně pohybuje po trávníku. Byl to pouze ošuntělý otrhaný hábit vznášející se několik centimetrů nad zemí. Sebastian přistoupil blíže a vhodil bílý prach kuřidla do oblasti pod kapucí, aby se odhalila plastická forma tváře. Oběma se zjevila žena jim známá.
-„Proboha, Sebastiane, vždyť to je milostpaní Gréta, služebná našeho prastrýce."
-„Pro boha ne, pro ducha svatého, ten ji oživil."
-„Mně se zdá, že spíš sám Satan."
-„To by znamenalo, že i bílá magie se dá

použít v té nejtemnější formě."
-„Jenže tohle je již specifické odvětví magie, nazývané nekromancie. Evokace nemrtvých."
-„Podívej, tady jsem udělal jednotlivé znaky ochranného kruhu," pronesl Sebastian a svou holí odkryl část pozemního porostu, převážně traviny a nějaké květiny, aby odhalil, co bylo povrchově skryto.
To zrovna ze stínu pod stoletým bukem, kolem kterého rostlo tchoří zelí, se přibližoval přízrak Gréty. Zpod své posmrtné róby vyčuhovaly její ohlodané prsty osypané kuřidlem. Natahovala je k bratrancům, jako by si je opravdu pamatovala z doby před její smrtí. Obličej však byl neforemný. Působící po rozkladu, tím, jak z něho opadávalo kuřidlo.
Prohlížela si je svým bezduchým pohledem.
Z úst ji odkapával pramínek prachu, působící jako slina.
Puch rozkládajícího se masa dovanul až k nim a v ten moment okolím prosvištěl zvuk snad té nejkrutější bestie.
-„Ach proboha, to kouzlo působí i na zvířata?" Rozhlížel se po okolí Rembrant.
-„Obávám se, že ano. Staří Tibeťané tomuto říkali otvírání úst a mrtvý jim měl odpovídat

na otázky. Zvířata byla spíše využívaná ve válkách. To mu je jedno, že jste v ochranném poli. Skočí po vás i když ví, že ho to smrtelně poškodí. Babylonští nekromanceři se nazývaly "sakchuras", věřili, že člověk, co se narodí má v sobě ochranného ducha, ten se po jeho smrti mění v démona "Uthulu". U zvířat tomu tak není. Ti pouze jednají dle svého instinktu.
Tehdy se evokoval pouze duch, či dech kostí, ale toto je ovládnutí materiální formy mrtvého i jeho ducha. Ovšem toto kouzlo funguje pouze do určitého stupně rozkladu těla, záleží však na magické síle nekromanta.
Proto se v historii nesměli tyto rituály dělat na pohřebištích a hromadných hrobech, neboť by hrozilo to, co se nám nyní stalo. Pouze takový prastrýc, uvnitř samostatné krypty, by nám mohl pomoci."
-„Musíme pryč. Podívej Sebastiane, támhle v lese jsou nějaké podivné postavy," upozornil svého bratrance pokynutí brady směrem do lesů.
Sebastian se tam ohlédl. Opravdu tam postávali groteskní postavy, spíše stíny se světélkujícími oči.
-„Před desetiletím si sem strýc Artur ze své

výpravy do Afriky přivezl kočkovitou dravou šelmu. Chlubil se jí při loveckých sešlostech a bavil se tím, že jí předhazoval živou zvěř.
I přes to, že se k ní choval lépe, než ke své exmanželce, nakonec bohužel pošla a on ji nechal vytesat ten velký náhrobní kámen na našem podivném hřbitově, pod kterým byla pohřbena až do této prokleté hodiny. Jistě vylezla ven a pokusí se nás roztrhat, musíme jít."
Rembrant ke svému staršímu bratranci vzhlížel, neboť moc dobře věděl, čím si v posledních dnech prošel, jakožto nyní zastupující nekromancer.
Evokace si žádala své oběti na energetické síly, které bylo nejprve třeba nastřádat.
Osm dní nevášnit se ženami ani nepít alkohol. Nesměli se stýkat ani moc mezi sebou, natož s cizími lidmi, nejlépe samy. Denně oba mysleli na osoby, jež zde zemřeli a díky tomu se jim podařilo dodržet i další poslední bod - postit se. K jídlu moc chuť nebyla.
Samozřejmě sám bojovat uvnitř sám se sebou. Temnou stranou každého člověka, jež v něm samotném vyvolává ty nejniternější obavy a

strachy.

A tento boj se měl poté promítnout i na evokaci zesnulých, zda budou přivoláni v dobré, či špatné energii. Náročná to disciplína pro začátečníky.
Nyní už měli nohy na ramenou, těsně před tím, než se jich mohly dotknout ty neživé prsty služebné Gréty, jenž na obou bratrancích již za svého života tak lpěla.
Několik metrů za jejich zády něco nelidského skočilo s dunivým dopadem na travnatou zem.
To už se však oba bratři ocitli za vrzavými dveřmi komory posledního odpočinku jejich prastrýce Artura.
Krypta byla vlhká, po stěnách stékala močůvka.
Jeden z nich přistoupil k hrobce prastrýce a začal svou modlitbu.
Avšak nic se nedělo.
-„Musím použít krev," pronesl Sebastian.
-„Jsme s prastrýcem spjatí naší pokrevní linií," vysvětlil a s maximální koncentrací na osobnost zemřelého přeříkával text z lejstra.
Po chvíli se nad hrobkou, na zdi ve svitu

plápolající svíce zjevil stín tváře strýce a z hrobky se ozval tlumený, hrdelní pozdrav.
Toto již nebyla nekromancie, co do tradičnosti dnešní noci bratranci spatřili.
-„Skyomantie," zašeptal Rembrant a upřeně se na sebe se Sebastianem zadívali.
V sebastianovém pohledu rozpoznal neskrývané překvapení, že i jeho mladší bratranec se něco v prastrýcových zápiscích dočetl.
Stín pozůstával v očekávání.
Nyní byla příhodná chvíle na otázky ohledně budoucnosti.
-„Strýci Arture, jak zastavíme běsnění té bestie, co jste si přivezl z ciziny?"
-„Blud!"
Zadunělo z hrobu celou kryptou jméno toho tvora, jak ho šibalsky prastrýc pojmenoval.
-„On mne hledá!"
Pokračoval děsivý hluboký hlas kryptou.
-„Chce mne roztrhat za to, co jsem mu za jeho života provedl. Sebral z nebezpečné divočiny a zde vycvičil ho v krvelačnou bestii, která na můj povel trhala těla zvěře i lidu."
Oboum bratrancům se podařilo rozpomenout na svá dětská léta, kdy se tu v okolí nacházeli

roztrhané těla pytláků a na vánoce zloděje stromků z panského lesa.
-„To je ono! Vpustíme toho netvora dovnitř, nalákáme ho na duši prastrýce, pokud chtějí spočinout spolu," navrhl Rembrant.
Sebastian mlčky přikývl.
-„Hlupáci!"
Rozkřikl se prastrýc Arthur.
-„Nevpouštějte sem toho proklatého ducha, však jste samy stíny, jenž překročili práh ochranného kruhu," pokračoval zlovolným tónem duch prastrýce a obrysy jeho tváře se na stěně za svící vlnily do pohybů plamene, na který stále dorážel letmý průvan.
-„Ba to se mýlíš prastrýčku, se Sebastianem jsme celé okolí panství opatřily ochranným kruhem," otočil se za ním Rembrant na poslední chvíli, než se vydal na první točitý schod nahoru z krypty k masivním ocelovým dveřím.
Sebastian, který šel před ním vzpomínal, jak už ke stáří prastrýc trpěl samotou natolik, že se z něho stal takový nelida, až nakonec zůstal už úplně sám, pouze se svým panstvím a duchy.
A samozřejmě šílenstvím, které ho pronásledovalo i nyní ve svém posmrtném

zjevení.
Hlas latinských slov mu kolísal v chromatických tóninách nahoru a dolu.
-„Už je za dveřmi," pronesl Sebastian, který šel jako první.
-„Vypustíme ho dovnitř dřív, než nás ten prastrýc prokleje," podpořil bratrancův návrh Rembrant.
Sebastian pevně stiskl ocelovou kliku těžkých dveří a pomalu s hlasitým vrzáním je otevřel dokořán.
Dovnitř vnikl tak prudký vítr, jako sama vichřice o zlomové rychlosti. Rebranta to povalilo zády na stěnu. Jediné štěstí. Už se chystal Sebastian přiskočit na pomoc zpoza dveří.
Blud prolétl celou kryptou až dospod k hrobu jeho pána.
Narazil vší svou silou do zdi, na které se stále promítal stín prastrýce Arthura.
Nejenom, že sfoukl svíci, ale dokonce ji zlomil.
V ten samý moment zmizela i nebožtíkova silueta a místo ní se na stěně rozrostla pamětní trhlina. Pouze smrt doprovázející ticho a temnota, se zde dala vážit.
Bratranci kryptu uzavřeli zvenčí a vydali se

dovnitř panství.
-„Ještě máme chvíli čas, než magická hodina pomine," pravil Sebastian při pohledu na hodiny odtikávající tu svou věčně dokola.
Uchopil svíci na podnose a přiblížil ji blízko k portrétu pratety, která na té stěně vzbuzovala vdovcovu zlomyslnost.
-„Tady Terezie, perleťový náhrdelník, zlatý prsten a tvé oblíbené šaty," vyslovil do nicoty Sebastian před tou památeční částí místnosti, jako by představovala určitý druh fetiše zesnulé. Kolem byli postavené knihovny s knihami, ve kterých tak ráda četla.
Sebastian zapálil kuřivo Aloe Vera smíchané s Pegala Hermana.
-„Toto se nazývá evokací láskou," pravil zpod své černé kutny.
Rembrant se pouze díval.
Obraz na stěně jako by na něho upřel svůj zrak a v ten moment se něco stalo.
Hodiny na protější stěně jako by přeskočili několik minut na před a zastavili se přesně na pozici odbyté čtvrté hodiny ranní. Začali být a celé panství jako by oněmělo.

Ve stejné pozici zůstali i v dopoledních hodinách, kdy se již znovu zabalení bratranci uchylovali k odchodu z rodinného panství v lesích pod horami nedaleké vesničky Owen.

ZJEVENÍ KIRWLWYUN JALU

Spalo se mi těžko celou noc jsem se převaloval, ale z té noční můry sem se nemohl vzbudit, jako by mně tam něco drželo. Cítil jsem jak moc nad vesmírem, nad veškerými hvězdnými konstelacemi získala zatím neznámá a nepojmenovaná entita.

Spatřil jsem ji.

Netuším, zda mi to mělo být souzeno mou skrytou jedinečností, či si mně vybrala záměrně, abych mohl nést její poselství.

Vznášela se nad mléčnou mlhovinou v celém svém rozpětí.

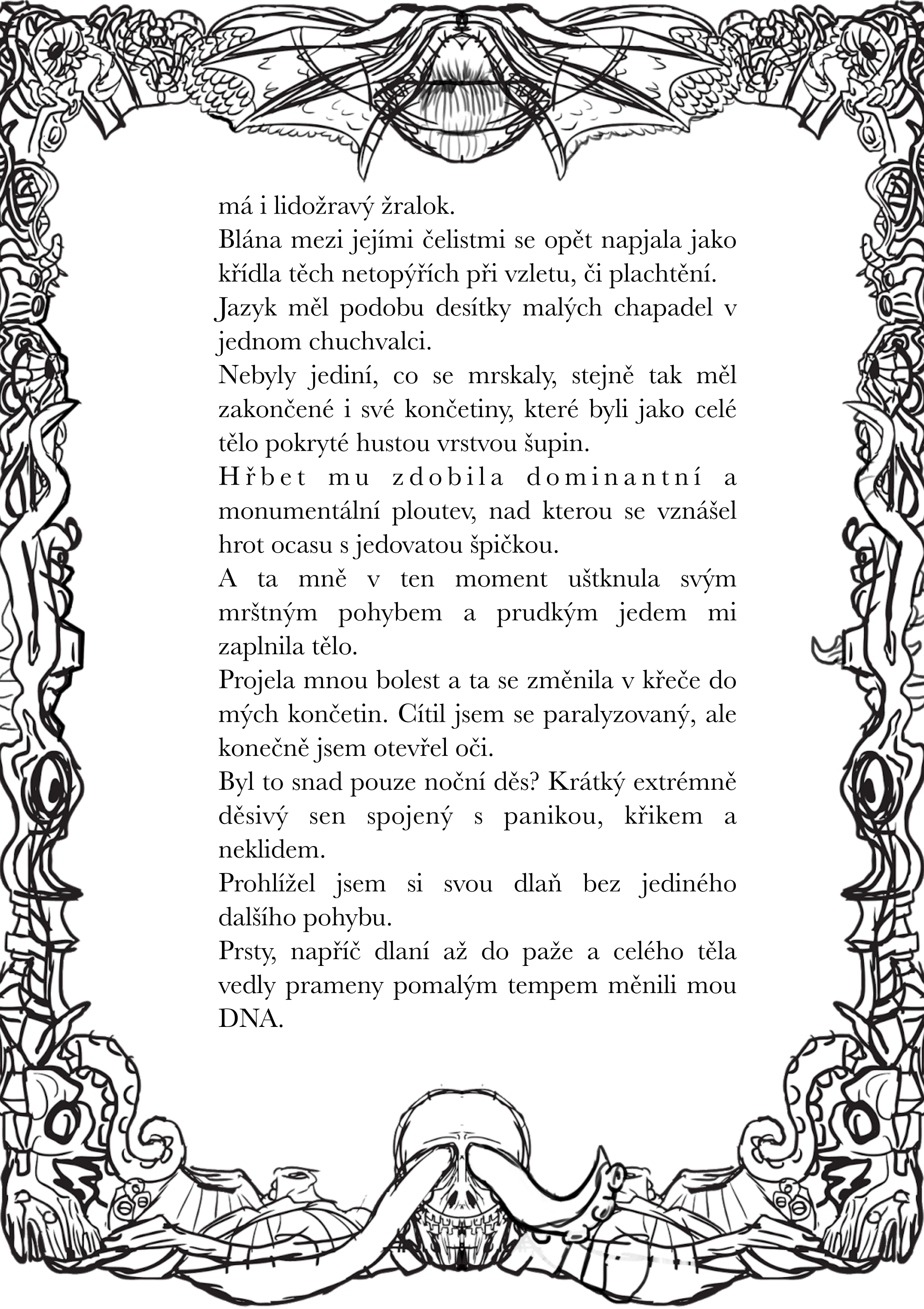
Působila zmutovaným dojmem.

Tisícero očí svítících, jako by mi viděla až do samotných morků kostí.

Poté zafuněla a z nozder se jí vynořila pára jenž celou mlhovinu ještě více zahalila.

Na to otevřela svou tlamu podobnou té podlouhlé krokodýlí.

Vycenila svůj úsměv dvouřadých tesáků jako

má i lidožravý žralok.

Blána mezi jejími čelistmi se opět napjala jako křídla těch netopýřích při vzletu, či plachtění.

Jazyk měl podobu desítky malých chapadel v jednom chuchvalci.

Nebyly jediní, co se mrskaly, stejně tak měl zakončené i své končetiny, které byli jako celé tělo pokryté hustou vrstvou šupin.

Hřbet mu zdobila dominantní a monumentální ploutev, nad kterou se vznášel hrot ocasu s jedovatou špičkou.

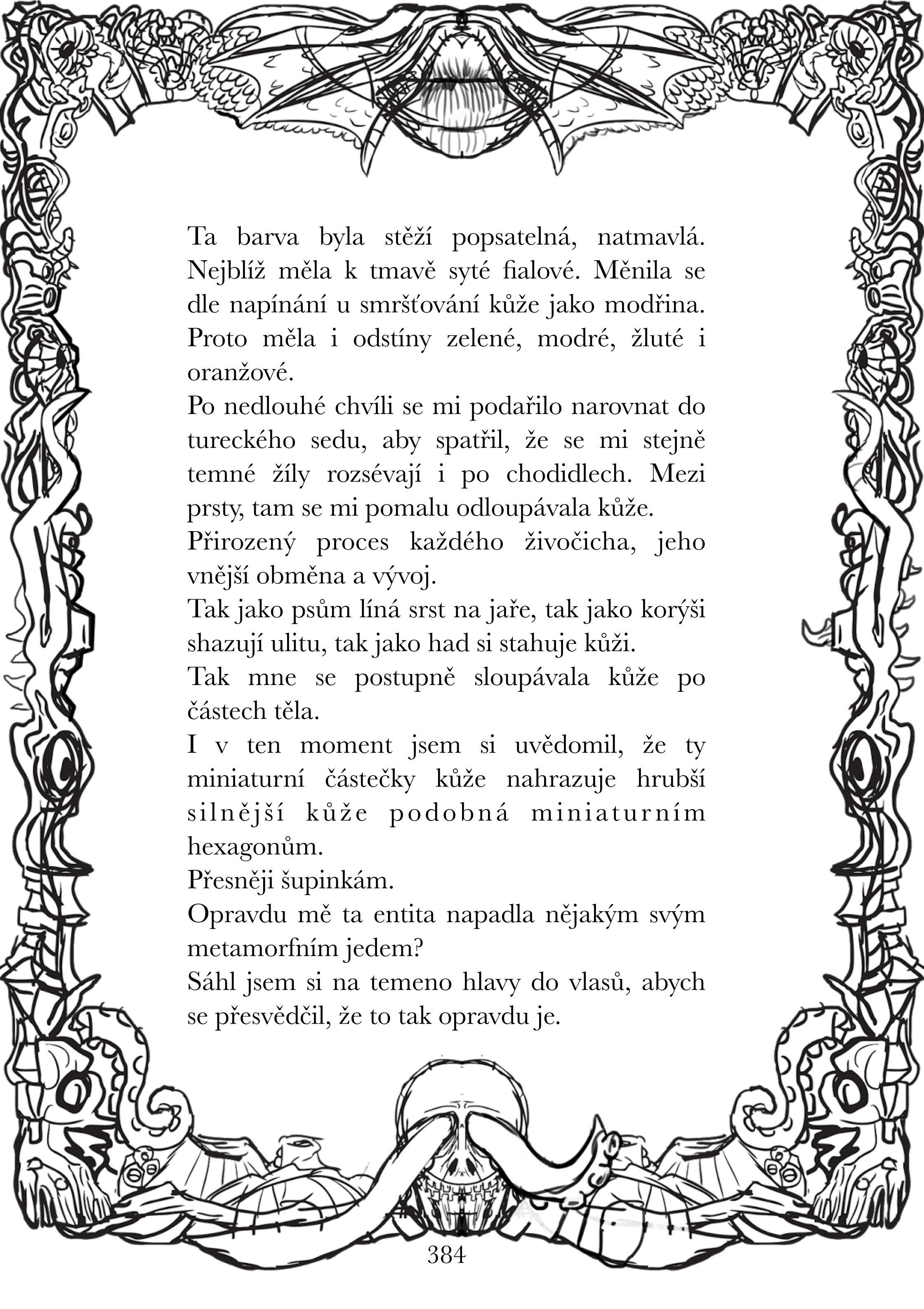
A ta mně v ten moment uštknula svým mrštným pohybem a prudkým jedem mi zaplnila tělo.

Projela mnou bolest a ta se změnila v křeče do mých končetin. Cítil jsem se paralyzovaný, ale konečně jsem otevřel oči.

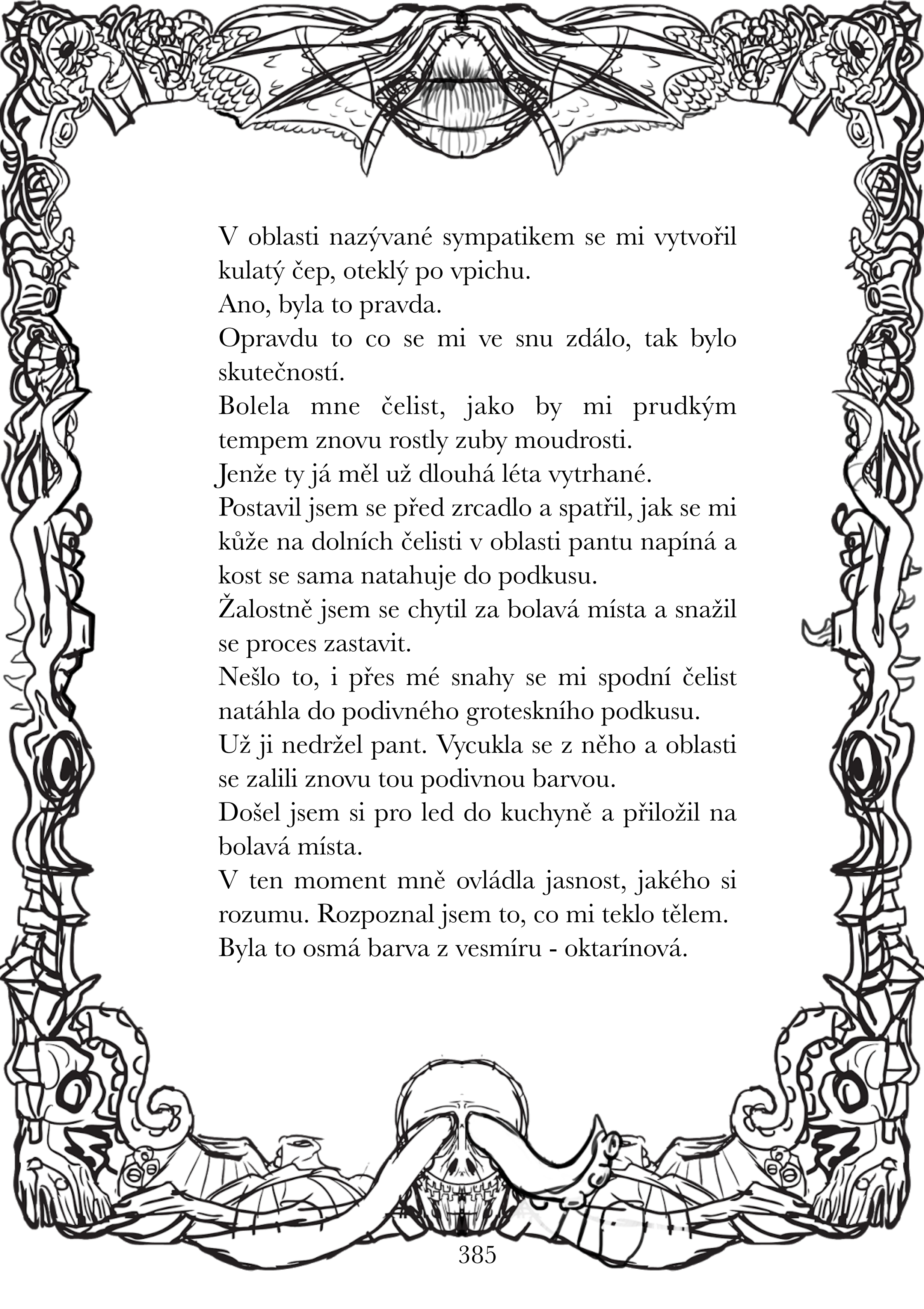
Byl to snad pouze noční děs? Krátký extrémně děsivý sen spojený s panikou, křikem a neklidem.

Prohlížel jsem si svou dlaň bez jediného dalšího pohybu.

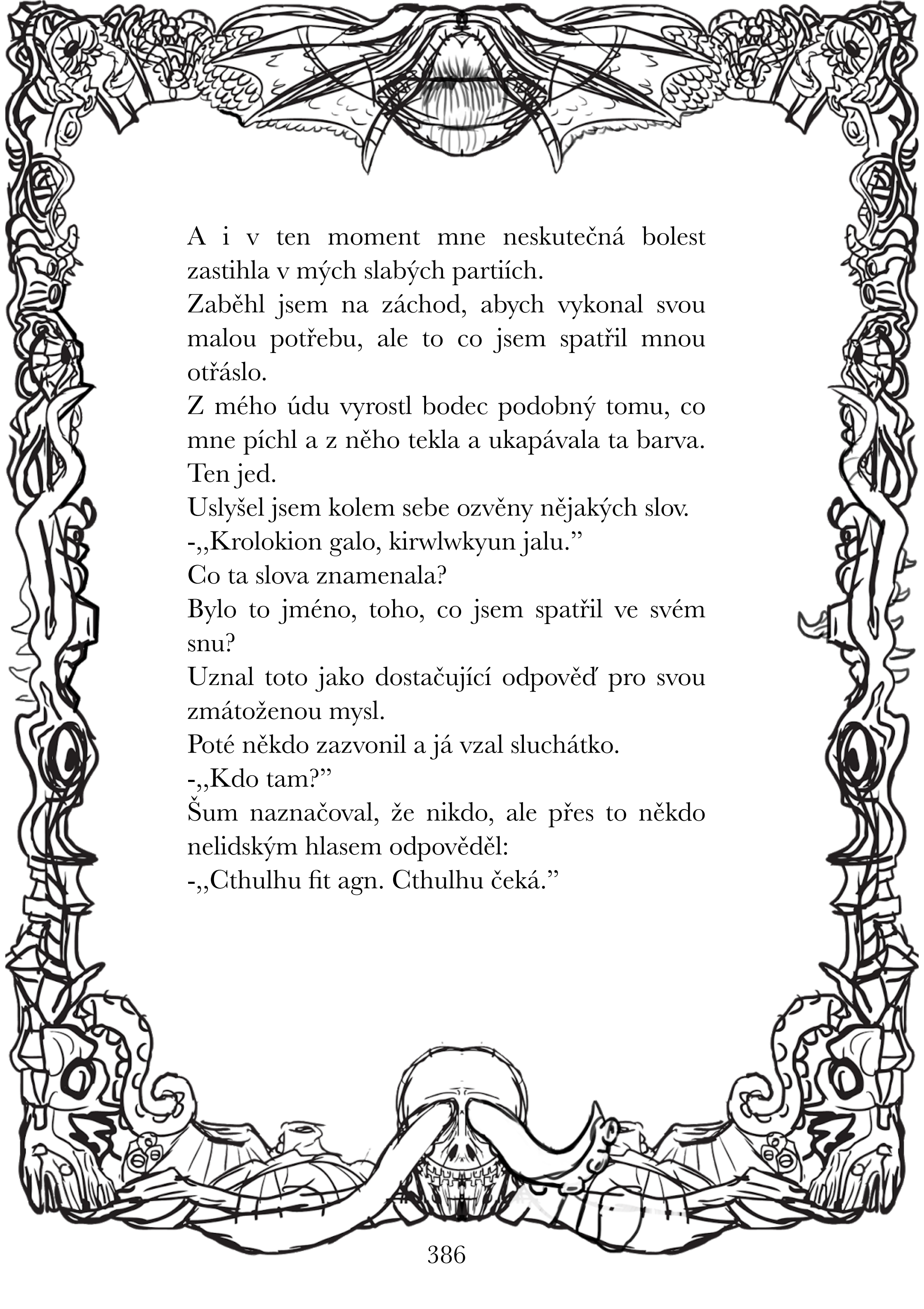
Prsty, napříč dlaní až do paže a celého těla vedly prameny pomalým tempem měnili mou DNA.

Ta barva byla stěží popsatelná, natmavlá. Nejblíž měla k tmavě syté fialové. Měnila se dle napínání u smršťování kůže jako modřina. Proto měla i odstíny zelené, modré, žluté i oranžové.
Po nedlouhé chvíli se mi podařilo narovnat do tureckého sedu, aby spatřil, že se mi stejně temné žíly rozsévají i po chodidlech. Mezi prsty, tam se mi pomalu odloupávala kůže.
Přirozený proces každého živočicha, jeho vnější obměna a vývoj.
Tak jako psům líná srst na jaře, tak jako korýši shazují ulitu, tak jako had si stahuje kůži.
Tak mne se postupně sloupávala kůže po částech těla.
I v ten moment jsem si uvědomil, že ty miniaturní částečky kůže nahrazuje hrubší silnější kůže podobná miniaturním hexagonům.
Přesněji šupinkám.
Opravdu mě ta entita napadla nějakým svým metamorfním jedem?
Sáhl jsem si na temeno hlavy do vlasů, abych se přesvědčil, že to tak opravdu je.

V oblasti nazývané sympatikem se mi vytvořil kulatý čep, oteklý po vpichu.
Ano, byla to pravda.
Opravdu to co se mi ve snu zdálo, tak bylo skutečností.
Bolela mne čelist, jako by mi prudkým tempem znovu rostly zuby moudrosti.
Jenže ty já měl už dlouhá léta vytrhané.
Postavil jsem se před zrcadlo a spatřil, jak se mi kůže na dolních čelisti v oblasti pantu napíná a kost se sama natahuje do podkusu.
Žalostně jsem se chytil za bolavá místa a snažil se proces zastavit.
Nešlo to, i přes mé snahy se mi spodní čelist natáhla do podivného groteskního podkusu.
Už ji nedržel pant. Vycukla se z něho a oblasti se zalili znovu tou podivnou barvou.
Došel jsem si pro led do kuchyně a přiložil na bolavá místa.
V ten moment mně ovládla jasnost, jakého si rozumu. Rozpoznal jsem to, co mi teklo tělem.
Byla to osmá barva z vesmíru - oktarínová.

A i v ten moment mne neskutečná bolest zastihla v mých slabých partiích.

Zaběhl jsem na záchod, abych vykonal svou malou potřebu, ale to co jsem spatřil mnou otřáslo.

Z mého údu vyrostl bodec podobný tomu, co mne píchl a z něho tekla a ukapávala ta barva. Ten jed.

Uslyšel jsem kolem sebe ozvěny nějakých slov.

-„Krolokion galo, kirwlwkyun jalu."

Co ta slova znamenala?

Bylo to jméno, toho, co jsem spatřil ve svém snu?

Uznal toto jako dostačující odpověď pro svou zmátoženou mysl.

Poté někdo zazvonil a já vzal sluchátko.

-„Kdo tam?"

Šum naznačoval, že nikdo, ale přes to někdo nelidským hlasem odpověděl:

-„Cthulhu fit agn. Cthulhu čeká."

PYRAMIDA

Pouze světelný kužel mé svítilny se pohyboval podél stěn. Byly popraskané a opadávající sebach, prach obsahující dusík, ze kterého se vyráběly suché, nepálené cihly, používané na vnitřní zdivo těchto prastarých staveb.
Pouze zbytky hieroglyfů a vyobrazení jim dávaly tu jejich oceněnost.
To, co z nich dělali, to, co byly.
Nitro neznámé pyramidy nalezené pod vrstvou jemného pouštního písku ve středu Amarnské údolní kotliny, jenž se nacházela dál od Vesetské nekropole napříč údolím králů i královen, zhotovený z bílého pískovce.
Poprvé bylo toto obří pohřebiště 47 pyramid objeveno Diodórosem, v období 180. olympijských her, toť rok 57 před Kristem.
Od těch dob se jich mnoho nedochovalo, ale i přes to…
Mohla by to být krypta královny Nefertitti, krasavice, která přichází. Paní Obou zemí, jak o ní psal Amarnský archiv, zhruba 400

hliněných tabulek.
O její kráse se roznášely zvěsti až do samotné Chetitské říše, jenž ji posílala nápadníky. Žádný z nich ale neuspěl. Ne, protože by ho královna odmítla, ale protože byl vždy zavražděn ještě dříve, než stihl ke své královně vůbec dorazit.
Jako by už byla za svého života prokleta, stejně tak po své smrti.
Jediný, komu se to alespoň na krátký časový úsek jeho života povedlo byl vezír Amenhotep III.
„Nosič břemene" a mocný vládce, jenž si podmanil celý svět ještě před svým narozením. Jemu bylo přislíbeno předky vládnout Hornímu i Dolnímu Nilu, Súdánu až k hranicím Somálska.
Ze všech obchodních metropolí a důležitých bodů na mapě jakožto Kypru, Kréty, Sýrie, Palestiny a dalších řeckých ostrovů a měst v oblastí středomoří pravidelně přijímal dary.
Jeho honosná koruna ve dvou částech za obě strany Nilu na temeni hlavy a blyštící diadém na čele nazývaný atef, čelenka boha Rea, jako symbol vlády území sahajícím až k okrajům nebes.
Tento panovník se mohl pyšnit, tím, že byla první v manželském sňatku s královnou

Nefertiti, první dámu jeho harému, jeho hlavní kněžku, jejíž hrob prozatím oficiálně ještě nikdo neobjevil. Pouze berlínské muzeum Egypta se mohlo blahořečit za výstavu ebenové hlavy, zpodobňující nesmrtelnou krásu této panovnice.
Jednou musí být její hrob objeven, tak proč ne zrovna nyní.
Něco se mu pokaždé na pyramidách zdálo. Ten tvar. Jako by se nahoru vždy vešla jen hrstka vybraných, či vyvolených bohy.
A ti pod nimi se vždy násobili a násobili a vedli dolů.
Celá hrobka byla tak spletitá, že by se v ní nevyznali snad ani její odborníci.
Jediné, co bylo snad ještě více záhadné než její hrobka, bylo legendami opředené bájné město Achetaton, Atonův obzor, který měl být přirovnatelný k ráji na zemi.
Proč si tedy tento dobrodružný archeolog myslel, že se mu podaří její hrob objevit?
Asi proto, že sám nevěřil zdaleka ani té možnosti, že se jednoho dne objeví uprostřed pravděpodobně jejích útrob, kterými se mohl prodírat po její smrti, stejně jako poslední smrtelník, který to tu upouštěl. Nikdo jiný, než *kamir*, úředník v nejtěsnějším vztahu ke královské rodině.

Mladý archeolog celý svůj život věnoval pozornost této duševně nesmrtelné panovnici, jako by ho vábila. A nyní celou věčnost hledal cestu dál napříč pískovcovými chodbami, jako by to bylo nějaké bludiště.
Až pouze na ten fakt, že toto nebylo obyčejné. Bylo smrtící. Představovala vrchol egyptské technologie v konstrukci. Komory jimiž předtím procházel vždy ležely v pravém úhlu navzájem, což znamenalo, že čím hlouběji bude, tím spletitější chodby budou.
Prošel již osm komor, dlouhé příkré schodiště z něhož poté vycházel koridor a další schody a následující koridor, ve kterém se nyní nacházel. Opravdu matoucí. Raději nechtěl přemýšlet nad cestou zpět.
Konec světelného kuželu nalezl objekt zatracující napříč úzkou chodbou. Zatajil se mu dech.
Už z dálky poznal, že to není něco, co zde zanechali prastaří Egypťané jako cnost své panovnici.
Byl to objekt jenž tu exportoval celé roky né-li dekády.
Otrhané už neidetifikovatelné textílie a z nich trčící rozpadlé bílé slonovinově zbarvené kosti.
To, co mu nyní zatarasilo cestu, sem kdysi přišlo po svých. Důvod proč po nich už

neodešlo, asi už zůstane záhadou.
Nakonec tu tedy nebude prvním návštěvníkem od zakonzervování hrobky.
Žíla na spáncích mu začala silně tepat. Bylo tak tomu vždy, kdy se dostal do přímého kontaktu s nebezpečím nebo něčím, co mu nahánělo hrůzu a nezodpověditelné otázky. Adrenalin.
Nezbývalo mu nic než ty zbytky obkročit. Bylo to dost na těsno. Omylem zakodrcal o to čemu se chtěl mermomoci vyhnout.
Špička boty se mu zamotala do kusu potrhaného hadru. Škubl sebou jednak ve strachu a podruhé v domnění, že mu to pomůže se dostat ze smotku zamotaných a zauzlovaných cárů. Celá ta kupa něčeho sebou pohnula a rozchrastila se na zemi.
Spadl na zadek a trochu si otloukl kostrč.
Až nyní poznal, že pískovec je opravdu tak tvrdý, jak se na první pohled zdá.
Moment si prohlížel kupu kostí a látky, jak tam jenom tak leží. Bezvládně.
Znovu se mu podařilo se obrátit na všechny čtyři a poté na nohy.
I přesto zůstal v marném předklonu, neboť strop ohromného labyrintu krypty byl nízký. Cítil tlak na hrudi, jak se nadýchal rozchmířeného prachu.

Lechtala ho bránice. Chtělo se mu kašlat.
Místo toho ale přidal do kroku napříč chodbou. Ať už je z toho hrozného místa pryč.
Narazil na lom chodby a tou se vydal dál, hloub do útrob krypty. Poznal, že se zde začala zužovat chodba. Jeden z pískovcových kvádrů se záhadně posunul dovnitř chodby.
Musel se protáhnout napříč. Baterku si pověsil na poutko pasu vedle externí baterky.
Protáhl se škvírou asi metr širokou. Chodba byla kolmá. Cítil to na špičkách svých bot.
Znovu vyndal svou baterku z opasku a svítil na ni. Vedla do naprosté tmy. Předním se táhla dlouhá chodba plná pavučin pochytaných v prachu.
Jak mám tímhle proboha projít, pomyslel si a otřel si rukávem upocené čelo.
Chuchvalce prachu v pavučinách se vznášeli, jako oblaka před deštěm.
A ty neměl rád.
A co hůř, ty, co pavučiny šijí už naprosto nesnášel.
Pavouci. Spíše arachnofobie než klaustrofobie ale i přes to věděl, že projít musí.
Otočit to nyní zpět, by celou jeho štaci přimělo zpochybnit od jejího začátku až do konce.
První dny na katedře až po naprostou přípravu do Egypta a zde ve státních muzeích sledovat

kamenné kroniky.
Její stopy studoval už v Německu.
Táhly se dokonce skrz Turecko a bývalou Babylonii až do samotné Saharské pouště. A tam dokonce až do míst, kam se ledajaký smrtelník neodváží.
A hle opravdu se odvážil vkročit do těch pavučin. Uvažoval o tom, zda jsou tu ještě někde ti, jenž je spřádali. Posvátní Egyptští pavouci.
Jedni s těmi nejdelšími osmi nohami.
Odporné na to jenom pomyslet.
A co teprve jejich jed.
Bude doufat, že ty pavučiny nebudou moc dlouhé a co nejrychleji jimi proběhne.
Omotal si palestinu okolo úst.
A s napřaženou svítilnou se rozeběhl napříč chodbou.
Pavučiny se mu tahaly před očima. Jejich vlákna se mu přilepili na prsty i dlaně a táhl je za sebou. Cítil, jak se mu lepí i kolem celého těla. Na stehnech a holeních, kolem ramen a ty vrstvy se násobili a přilepovali stále více a těžkly a lepili se na sebe.
Těžko se v nich pohybovat.
Až rukou narazil na stěnu. Otočil se doleva a v záři reflektoru spatřil další chodbu.
Byla naštěstí prázdná a mířila směrem dolu,

hloub do hlubin pyramidy. Byl omotaný pavučinami jako snad sama mumie a tak ze sebe ty pavučiny ztrhal.
Šlo to ztěžka, protože se přilepily až moc na tělo, takže i přesto zůstala spousta z těch původních na svém místě.
Neměl ale v úmyslu se tam celý čistit. Musel dolů do krypty.
Musel to vidět na vlastní oči.
Táhlo ho to tam jako napnutá pavučina.
Jako tětiva na prutu, která se napíná a rezonuje, stejně jako jeho srdce v těchto chodbách.
S jeho dechem zabaleným v palestině se potácel úzkými chodbami pyramidy až šikmo dolů do jejích útrob.
Baterka v jeho ruce postupně odhalila východ z chodeb do rozlehlého čtvercového předsálí a poté do obdelníkového prostoru s vysokým stropem lemujícího dvěma monstrózními sloupy zdobenými dovnitř vytesanými sochami ženy a muže. Archeologovo čelo končilo tam, kde začínaly dámské nohy, jenž byly těsně u sebe, zatím co muž měl jednu nohu vykročenou vpřed, nejspíš jako znak činorodosti. Žena byla zpodobněna nahá a ve své úctyhodné výšce svírala veliký falus, symbol plodnosti, života a zmrtvýchvstání, atribut

boha mrtvých, Usira.
Z této místnosti i dále do hloubky vedla chodba dospívající do čtverhranné místnosti z jejíž pravé stěny ústila krátká chodba do síně se čtyřmi stejně ohromnými sloupy podpírající strop, až za touto místnosti byla vystavena ohromná svatyně a krypta opatřená jedním mocným pilířem, nazývaným sevech - na výšku postavený obdelník, sahající až k jakési průrvě, která ve správné souhře okolností vpouštěla světlo dovnitř až ze samotného cípu pyramidy. To mělo jisto-jistě představovat kult Nefertitiina boha slunce Mitannského.
I to na ni bylo impozantní. Jako jediná byla monoteistka. Podařilo se jí po jedno desetiletí vytvořit sektu uctívající jediného boha.
Atona, na nebi stojící Slunce, a jeho paprsky nyní osvětlující znaky vyryté na stěnách vykládaných
intarzií - dílem vytvořeným skládáním a lepením různých barev a struktur do žádaných tvarů, geometrických obrazců, rostlin či konkrétních motivů, vzorů obrazců, ornamentů, iluzivních architektur či figurálních scén. To vše pravým lazuritem a zdobným zlatem či mnoha drahokamy, jako chryzopras, amonit, turmalín, smaragd, labradorit, fluorit, achát, topaz a opál. Někde

tam, kde spočívala kartuše - zvláštní oválný rámeček, součástí hieroglyfického zápisu královské titulatury ve starověkém egyptě, by mělo ležet spočinuté tělo královny Nefertiti, jež bylo mumifikováno skupinou egyptských chirurgů. Zpravidla proces trval kolem tří měsíců. Viděl to barvitě, jako by se mu to odehrávalo přímo před očima. Vybraní z řad zádušních kněží balzamující její tělesné pozůstatky. Jeden z nich předmaloval červenou barvou na levé straně břicha čáru, kudy byl poté proveden podélný řez několika pilujícími pohyby a proťal jím královninu břišní stěnu. Tento čin však měl svou odvrácenou stranu tradiční mumifikace. Ten jenž tímto znesvětil tělo panovnice musel být potrestán dalšími mumifikátory v podobě kamenování.
Poté byl nahrazen dalším knězem, který nacvičeným hmatem sáhl dovnitř otevřené břišní dutiny a postupně vyňal všechny vnitřnosti. Srdce, játra, ledviny, plíce i střeva. K proniknutí do lebky a poté pro cestu k mozku, bylo nutné prorazit dlátkem strop nosního průchodu. Nakonec stříbrným háčkem, vraženým nosní dírkou šikmo vzhůru, vytáhl třetí kněz z dutiny lebky mozek. Vnitřnosti umyl a uschoval do čtyř připravených kamenných nádob nazývaných

kanopy, aby orgány, dle egyptské mystiky, nositelé pocitů (včetně žízně a hladu), zůstaly uvnitř samostatně uschovány. Poté následovalo sedmdesát dní dehydratace těla solí a vyplnění bylinami, slámou a smotky látek napuštěných pryskyřicí a mastixem. Především nosní dírky, tváře a svaly na rukou a nohou. Po době těchto dnů se tělo panovnice za přeříkávání modliteb bohům umylo palmovým vínem a poté bylo ošetřeno kadidlem, cedrovým olejem, myrhou a skořicí. To mělo konzervační účinek, toť tajem toho, proč se mumie ani po tisíci letech nezmění. Na to přišlo k finální fázi, kdy k tělu přistoupili mumifikátoři a ti trup i údy zemřelé pevně ovinuli plátěnými obinadly. Vrstvu po vrstvě obvazu jednotlivě namáčeli do roztoku likvidní gumy neznámého složení. Nakonec jí byli nasazené náprstky na rukou i nohou od malíčku po palec, z ušlechtilého kovu. Jednalo se o slitek zlata s elektronem

Dle dochovaných dat s tímto roztokem Egypťané celá staletí experimentovali a pokoušeli se jeho vlastnosti, co nejvíce zdokonalit. Proto byla některá těla na svých tkáních poleptána a za ty věky ve svých hrobkách zčernala.

Toto vše věděl z dochovaných papyrusů, jenž pročítal. Takto bylo po smrti vždy vynakládáno

s *achem*, vyvoleným, tedy panovníkem.
Ty nádoby, nazývané fajáns, toť druh hrnčířských výrobků nažloutlé nebo načervenalé barvy, které jsou pokryty bílou neprůhlednou glazurou a jsou považovány za jemnou keramiku, připomínající porcelán, naplněné vnitřnostmi a dozdobeny výrazným vyražením staroegyptským symbolem *šen*, připomínající *omega*, zde byly rozmístěné u vyobrazení synů Hora, nejmocnějšího z egyptských bohů.
Imseta, Hapi, Duamutefa a Kebehsenuf.
Opačné stěny byly využity jako skladiště pro nářadí a další dary lidu své panovnici.
Tato hrobka byla naprostým unikátem.
Přeci to jen byla pravda, egyptsky *maat.*
*V*eškeré povídačky o představách, jak tento hrob jen může vypadat.
Něco málo přečíst a rozeznal uměl o čem pojednávaly hieroglyfy na stěnách krypty.
Velké *anch*, v překladu *žít,* představitel pozemského i posmrtného, tedy věčného života, ve tvaru dole rozsáhlého latinského kříže s oválem na vrcholku. Zvyk popisů stěn hieratickým písmem, skicami, které jsou v podstatě to, co archeologa vábilo nejvíce. Překládal je a skládal si jejich text, který je pouze doprovází. Tyto reliéfy v sobě nesly

nějaké poselství, bylo to na první pohled patrné. Byl zde dokonce majestátní *Ibis*, bůh strachu a hrůzy, jenž svým křivým zobákem nabodával hady a dále zlověstný krokodýl, který nebyl ochoten ušetřit život člověka ani jiného zvířete. Stejně tak o kousek dál podél stěny byli personifikace slunce, bůh Re. Vedle něho bůh země Geb a vzduchu Šov.
Bohužel záhy v dáli spatřil, že reliéfy nebyly úplné. Nebo to byl pouze přebytkový prostor stěn, na které již nebylo potřeba nic doplňovat? Nebyl si jist. I přes to, výzdoba okolních stěn byla úchvatná. Ochránce mrtvých Sokar s hlavou sokola a na protější stěně Anup s šakalími rysy. Byly tu všichni. Ptah s kravími rohy i hlavou, Thovt s předlouhým zobákem. Eset s kančím obličejem. Velkolepé dílo. Kolem byl popsán očistec, Ohnivé kolo, Požírač stínu, Polykač krve, to vše byl Usir. Hříšník jim musel dokázat, že není zatížen žádnou vinou, pokud neuspěl, pak jej démoni napadli. I ti tu byly vyobrazení jako holé bytosti s pařáty a jehličnatými zuby.
Dávalo to smysl, proč tu nakonec bylo vyryto veškeré božstvo. Po její smrti a rozpadu sekty boha všech, se rozhodli pro kompromis, že by měla společně odejít k věčnému životu i její

víra.
I zde byla popsána legenda o jejím potomku, který měl být údajně pro Egypt nebezpečím a proto se ho rozhodli poslat po Nilu napospas osudu. Pokud by měl spojit všechny náležité indicie, měl by být podle všech předpokladů tento potomek sám Mojžíš.
I přes tuto nepřízeň osudu vládkyně Nefertiti byla silná osobnost, její vzor byla vládkyně Hatšeput, jenž byla v historii Egypta jedinou ženou, jenž vládla severu i jihu bez muže po jejím boku. I ta zde byla vyobrazena. Tak, jak se na panovníka patří - s prohnutou šíjí krku. Panovníka proto, že nosívala ozdobný honosný vous.
Co to? Nějaké symboly staroegyptsky. Těm archeolog nerozuměl. Pouze, co věděl, bylo, že ji používali kněží, jakožto vysoce vzdělaná kasta.
Byly to i nějaké astronomické znaky.
Náhle si uvědomil, že ve středu místnosti za hrobkou královny se nachází podivná krátká lampa s koulí z drahokamu. Když na ni zasvítil, kužel světla se v ní roztříštil do všech stran místnosti a oslepil ho. Odvážil se položit svou dlaň s nataženými prsty na část oltáře před sebou a ta podivná koule změnila tok světla skrz na stěnu.

Ozářilo to jeden ohromný obrazec - dendérský zvěrokruh. Chvíli v něm studoval.
Dávalo to smysl. Každé znamení zde bylo popsáno.
Váhy - já vyvažuji. Panna - já analyzuji. Lev - já mohu. Rak - já cítím. Blíženci - já myslím. Býk - já mám. Beran - já jsem. Ryby - já věřím. Vodnář - já vím. Kozoroh - já užívám.
Střelec - já vidím. Štír - já si přeji.
Byl tu i popis procesu reinkarnace, alespoň z egyptského pohledu.
Cyklus reinkarnací se uzavírá, pokud každá duše za své životy prožije všech dvanáct znamení a přijme energii jejich planet.
Měl dojem, že došel k životu měnícímu poznání.
Náhle uslyšel šelest někde za jeho zády.
S hrůzou se otočil a posvítil baterkou někam tam, odkud měl pocit, že ten zvuk vychází.
Byl tam středně velký brouk. Scarabeus - Vrboun Posvátný. Hmyz, lidově označován jako hovnivál, kulící si svou kuličku.
Oddychl si a utřel si opocené čelo. Co ho ale zaujalo, kde se zde vzal.
Na některé otázky asi již nikdy nenalezne odpověď.
V tom momentu jeho baterka několikrát problikla a poté ho zahalila neprůstupná tma.

Dle paměti, měl na opasku přidělanou náhradní baterii. Vyňal ji z krytu a podle naučeného postupu vyměnil baterii jeho svítilny. Díky bohu se znovu objevil životodárný kužel světla, který odhalil to, nebo co stálo přímo před ním samotným.
Kreatura lidského zjevu. Nebo alespoň to, co z člověka zbylo. Zpříma se mu dívala do obličeje s jejími prázdnými důlky, kolem kterých vlála potrhaná a zčernalá bandáž. Stejně tak kolem otevřených úst, jenž na něho cenila zbylé části bez chrupu. Čelo ji zdobila koruna ve zpodobnění okřídleného hada Wadjeta, symbol královské hodnosti a vlády, podobnému kobře, jenž měl mít moc plamenů samotného slunce.
Kde kdo by v tomto traumatickém okamžiku zaječel hrůzou a zděšením. Tento archeolog však ihned věděl s kým má tu čest.
Mumie samotné královny Nefertiti.

DÉMON

Jmenoval se Archibald. Jeden z mála theurgů, kteří prošli univerzitou šedé magie.

Stále tam patřil, byl to adept na profesora. Po víkendu měl mít poslední zkoušku - mentální souboj s démonem. Musel se na ní pořádně připravit a protože už po předchozích ročnících věděl, že nejlepší zkoušky jsou z praxe, tak se rozhodl si jednoho vyvolat.

Měl na to celý víkend, tak proč by ne. Věděl, že mentální souboj s démonem může trvat různou dobu, záleželo na obtížnosti démona a jeho síly. Vybral si tedy toho, kterého si vylosoval minulý rok. *Asmodeuse, čtvrtého pekelného prince, démona hněvu a rozvraceče manželství.*

Démonologie, tato systematická nauka zabývající se čím jiným, než démony vlivem na lidský život spojený s hříchy, byla jeho oblíbený předmět.

Posvěcenou křídou namaloval na zem pentagram, vně přesně vymezeného prostoru a

v něm ty symboly, které přesně potřeboval.
Měl mu především zajistit ochranu před evokovanými bytostmi.
Musel mít přesně zorientovány světové strany, jinak by to nemělo takový účinek.
Za svitu svíček, které poskládal do jednotlivých cípů symbolu, stejně tak které mu poskytovaly dostatečný zdroj světla, odříkával formuli.
Provál vítr místností i když žádná okna otevřená nebyla.
Pohasínalo to půlku svíček.
Jasný důkaz o tom, že démon se zjevil v místnosti.
Cítil ten sírou očouzený zápach hříchu v síře - chyby, zbloudnění, omyl či urážky božstev.
Byl si jistý, že ať to nazve jakkoli, vždy se bude jednat o náboženský pojem.
Nakonec políbil svůj požehnaný prsten a vykřikl:
-„Ukaž se démone!"
Na to hodil připravenou hrst soli do místa pentagramu. Neviditelná entita se pohnula a zavadila o věž knížek, která se zbortila. Všechny se rozsypaly na podlahu.
Teď se toho démona zase zbavil. Začal odříkávat formuli z knihy staré a ta mu vylétla z ruky a zmizela někde v záplavě dalších knih.
Po celém bytě měl způsobený naprostý

galimatyáš, binec, jak u něho bývalo zvykem.

-,,Ty démone! Nebojím se tě!"

Vzal šalvěj bílou a zapálil jí.

Ještě hrst soli a mrskl s tím do kouta.

To ale nepočítal s tou druhou možností, že démon zažene do kouta jeho.

Ucítil prudký náraz a byl odhozen až na konec místnosti.

Dopadl mezi další knihy.

Vstal a rychle zalezl za dveře do další místnosti, která byla jeho studovnou. Zamkl ji ihned za sebou velkým masivním klíčem, který se k těm těžkým dubovým dveřím hodil a byl už v nich jak jinak, než připravený. Aspoň tady bude klid, ale nárazy démona do dveří ho uváděli do stresu a vše místné paniky.

I tak raději ještě zavrávoral dveře tvrdým dubovým hranolem. Zhluboka dýchal. Nebyl si nyní jist sám sebou, zda vyvolal opravdu toho, kterého chtěl.

-*"Pýcha - Lucifer, lakota - Mamon, závist - Leviatan, hněv - Satan, smilstvo - Asmodeus, obžerství - Belzebub, lenost - Belfegor,"* přeříkával si uvnitř své hlavy postupně stupně *princů pekla.*

-*,,No jistě, vždyť já vyvolal samotného Satana. Krucifix!"*

Zaklel uvnitř.

Poté došel ke kouli křišťálové a podíval se do

ní.
Spatřil velký houf lidí před radnicí, jak pořádají demonstraci v čele s druidem Makumbou, který byl mimo jiné i kněz, věštec, soudce, básník, léčitel a učenec. Znovu tam, jako obvykle jednou za kvartál, tedy čtvrtletí, předčítal svou demarši - protestní sdělení pánům na radnici. Obvykle zde ale nebyla taková kupa lidí, kteří vyvíjeli pocit, jako by mělo dojít snad až k defenestraci a vyházení byrokratů z oken ven.
Znovu i to bylo příčinou démona. Jisto jistě, neboť demonstrace v sobě má to, co jest nazýváno démon.
Viděl i Euzachiáše, spolužáka, jak běhá po městě a všude kříduje pentagram za pentagramem a vyvolává démony s knihou v ruce. To jsem si mohl myslet. Minulý týden neudělal zkoušku tak se mstí a trénuje praktickou část znovu na zkoušku. Ví, že si další selhání nemůže dovolit.
Hajzlát s jeho permanentně šalebným výrazem v obličeji, jak ustavičně klamal a podváděl při zkouškách. Jednal tak po celém městě, jak bylo jeho zlovůli podobné. Po univerzitě panovala povídačka, že již za dospívajících let prodělal těžké posednutí démonem, při kterém bylo zapotřebí dvou mnichů, neboť na jednoho z

nich se obrátila síla exorcismu. Došlo tehdy k takzvanému *reverznímu exorcismu*, ojedinělému případu, kdy dojde z vymítání démona, či jiného zlého ducha z těla posedlého, k vymítání ducha svatého z těla věřícího, osobou posedlou temnými silami. Proto bylo potřeba druhého mnicha, aby vysvobodil toho původního ze spár černé magie. Ten démon, jenž ho posedl, se nazýval *Pazúzu. Zlý s pitvorným obličejem, vypoulenými oči, druhými rohy, šupinatým tělem, čtyřmi křídly. Pokud je zhmotněn až do své fyzické formy, chodí nahý se svým stopařeným penisem na jehož konci je hadí hlava.* Vždy byl vnímán jako nositel zlých sil, ale měl i jednu dobrou vlastnost a toť, že chránil kojence.
Vše tehdy nakonec dobře dopadlo, ale na Euzachiáši to zanechalo přeci jenom nějaké pozůstatky, které se na něm stále projevovali do doby současné a toto byly jedny z případů jeho chování. I proto zůstal na univerzitní půdě zaregistrovaný jako symbolický exemplář osoby, jež byla přímým důkazem toho mýtu o reverzním exorcismu, který byl ukázkovým a tím pádem i bez pochybností nadčasovým pro budoucí možná studia.
To bude mít Arcimág zase co dělat, pokud se mu jich podaří opravdu nějaké vyvolat. Zdálo se spíš, jako by je *vvolával* sám do sebe a pak

občas nějakého odplivl. Ale pozor, to nebyl ledajaký plivanec! To byly kusy zvratek. No to je odporné!
No jistě, a zapijí je znovu placatkou koňaku.
To vožralecký nemehlo!
A co to?
Spatřil jak kousek od něho zpoza rohu ve stínu noci vystupují postavy. Hned několik, ale svítí jim zatím pouze oči na vyšším středu jejich siluet.
Poté ze tmy vystupují a všímá si jich i samotný Euzachiáš. Mají kapuce a čepice, někteří kukly. Batohy nebo textilové tašky přes rameno.
-„Co to vypisuješ brácho?"
Promluví jeden z nich přátelským hlasem na vyděšeného Euzachiáše.
Na to si musel znovu vytáhnout placatku.
-„To vypadá jako nějaký symbol," promluví další z nich a vystoupí ze skupiny blíž k Euzachiáši a začne si prohlížet znak na stěně postranního domu v ulici.
Až teď když se Euzachiáš znovu napil se mu zbystřil zrak.
Konečně rozpoznal ty, co ho tak vylekali.
Náctiletí kluci. Snad to nebudou náckové, pomyslel si, když se vydali i další jeho směrem.
Zaslyšel jakési zachrastění u jednoho z nich, co mu zrovna prošel za zády.

Rychle se ohlédl v domnění, že je to zbraň, když v podvědomí, mu to spíš připomínalo dětské chrastítko.
Byl to prachobyčejný sprej, kterým začal něco malovat na zeď.
-,,To jsi solo nebo crew?"
Zeptal se znovu ten, co první přistoupil.
Euzachyáš mu v obličeji viděl, jak, je to ještě takové neviňátko.
-,,To vypadá docela cool, můžeme to začít vypisovat taky?"
Na což už spatřil, jak to jeden kluk obkresloval vedle svým červeným sprejem.
-,,Pentagram," chopil se až teď odpovědět na první otázku.
Jeden kluk, co to obtahoval na zeď se k němu otočil s usměvavým obličejem a řekl jen:
-,,Hustý!"
Poté se opět dal do práce.
Euzachyáš si musel znovu přihnout, jak nemohl uvěřit svým očím.
Archibald musel odstoupit od té magické koule, už se mu z ní kroutila huba.
Teď musel zajít ke knihovně.
Prohlížel si ji a našel, to co hledal.
Knihu od Domynicka - Fobie.
Tu přesně potřeboval.
Nalistoval stranu zaklínadel. Našel to, co

hledal.
Instantní zaklínadlo démona na jeho ovládnutí.
Syntakticky ji zanalyzoval a v hlavě si předpřipravil její správnou výslovnost a až poté začal přeříkávat formuli s prsty pravé ruky natažené k lomcujícím dveřím.
Cítil, jak jeho mentální síla působí skrz a lomcování dveří ustalo. Pokračoval, musí se ujistit, že démon zmizí. Přeříkával formuli stále a stále dokola, dokud se mu nezapletl jazyk.
Potom knihu svižně zavřel a vrátil do knihovny. Došel ke dveřím a odendal závoru.
V místnosti byl takový binec, jaký by tam nechal opravdu jen démon, ale po něm není vidu ani slechu. Byla z ničeho nic neděle. Vypověděly tak hodiny venku na náměstí, kam měl výhled ze svého okna v obýváku.
Tam spatřil, jak se na náměstí shlukuje znovu nějaký dav lidu s vidlemi a lopatami a míří si to rovnou k radnici.
Uvažoval, jak a zda má vyběhnout ven. Podle toho, co věděl, tak v ulicích jsou pravděpodobně další démoni, proto ten lid, od slova démo.
Jenže na démonech vždy byla jedna potíž, a to, že pokud jde o jejich invokaci, je u každého z nich jiný rituál přivolání a stejně tak i s jejich

svoláváním zpět do pekel.
Ať už je jednalo o *umění Almadelovo,* které vycházelo z židovských tradic, jinak nazývané také *menšími klíčky Šalamounovými* , či *Paulino umění,*
vždy se jednalo o rituální magii.
V ten moment si ale všiml, že jsou to vlastně jen pentagramy s pečetěmi, ty nejzákladnější, které se dají vyvolat pouze zaříkávací formulí. A stejným způsobem i odvolat.
Žádné krvavé oběti ani složité astronomické výpočty data ani času.
Archibald měl v sobě cosi, co Euzachiáš v žádném případě ne - eudaimonium, neboli dobrého ducha. Můžete to také nazvat štěstím, či blahem. To byl ten důvod, proč se mu dařilo.
Otočil se zpět do místnosti a tam spatřil poslední část knihovny, která zůstala na svém místě plná alespoň části chronologicky seřazenými knihami.
Pomalým krokem k nim došel a poté vyňal jednu z nich ven. Lemegeton Theurgia Goetia. Tento středověký grimoár, který obsahoval 103 démonů a zlých duchů, by mu měl stačit. Poté vzal za kliku svého bytu a ve svých kožených botech vyběhl ven na dlažební kostky.

KINDER HORROR

Kevin byl zase sám doma. Věděl, že tento týden mají dorazit lupiči. Už nevěděl, jaký film si má pustit. Pak ale objevil filmovou sérii Saw.

Pustil si všechny díly.

Nejdřív se bál, ale postupně v tom začal cítit fascinaci.

Identifikoval se s Jigsawem jako hlavní postavou.

Řekl si, že to je on ve stáří a nebo, že bude jeho učenec.

A rozhodl se konečně uzavřít tu nekonečnou smyčku vloupání se k němu mokrých banditů.

Začal studovat techniku, mechaniku a fyziku.

Došel k závěru, že by byl dobrým inženýrem.

Sestavil svůj plán pastí pro celý jeho dům.

Od sklepa až po půdu.

Každý pokoj, každé dveře každý schod. Tu noc byl zavřený jen ve svém pokoji s bingem a playstationem a hlasitým trapem. Zatímco

mokří banditi v celém jeho domě brutálně umírali.

LOV

Sešla se skupina zkušených lovců démonů na zahrádce u karavanu u Humpole.

Nájemce si je vyžádal zvlášť, přesto, že se znali z akcí, kde si konkurovali. Tady ale byly na stejné straně. Zakázka byla jasná - ulovit noční děsy.

Připravili svíčku na stůl v karavanu.
-„Bacha, ta noha od stolu je ztrouchnivělá a vratká," řekl Bonek.
-„To by byla moje smrt," odpověděl Salaman z druhé strany stolu.
Neuměl moc mluvit, byl z jihu. Dalekého jihu.
Bonek už si toho všiml. Měl na mysli, kdyby na něj ten stůl se svíčkou spadl.
Svíčka byla očarovaná, měla vylákat děsy.
Na Salamana by to nemělo dobrý vliv.
Z ohně měl respekt.
Bonek ho znal z dřívější doby lovů, kdy si technicky konkurovali, přesto si jeden druhému částečně nevědomky kryly záda i

životy.
Dále tam seděl Donald, v ruce měl svůj plynodmych. Pistoli s plynovými kapslemi, které plyn rozdmýchají po okolí. Bonek to znal.
-,,Co ty s tím plynodmychem?"
-,,Co s ním?"
-,,Nevim jestli mám dostatek vdovy na imunitu pro všechny tady," řekl Bonek.
-,,Já ji už nepotřebuji," oznámil Donald a pročísl si vlasy nad obočím.
Měl tam tatování.
Posvěcený symbol, jenž propůjčoval imunitu nositeli.
-,,Já taky nějakou mám, ale šalvějovitou," ozval se i Hanz se zlatým řetězem na krku.
-,,Tak to tu zapal," pověděl mu Mikelangelo s nožem s runami.
Hanz to tedy podrtil z pytlíčku a zamotal do svazku. Zapálil a dával načuchat celý karavan.
Účinek této magické byliny potahoval plíce i krk, dokonce ústa, nozdry i oči imunním potahem vůči plynům a jedům. Proti nočním děsům to nepotřebujete, ti mají jen dlouhé vražedné drápy, ale plyny na ně působí efektivně. Ne tak, jak pokročilá východní magie, ale je vidět, že technologie nezaspala. Kór v boji proti temným silám.

Bonek byl lehce nervózní až skeptický k vdově šalvějovité, co měl Hanz a tak raději zapálil i svou vdovu, ke které měl už vybudovanou důvěru.
Dveře karavanu nechaly otevřená, stejně tak okna, aby lépe sublimovala svíčka. Cítili, že, pomalu nadchází očekávaná chvíle.
Plamen svíčky se vlnil a hopsal. Otáčel se po stále zvedajícím se větru.
Mikelangelo, nejmladší z osazených pevně svíral svou dýku v ruce. Pořád to vyhlížel z otevřených dveří karavanu. Svíčka zhasla, jen dým se nad ní roznesl.
Vteřina ticha.
Ozval se škrabot na dveřích a stropě. Venku zářil měsíc na pomoc zaklínačům.
Mikelangelo s ostřím napřed vystoupil ven a instinktivně mávl nožem na strachu karavanu. Minul.
Nebylo tam zhola nic.
-„Jsou tady….," zašeptal Bonek.
V tu chvíli Mikelangelo ztratil pozornost a velký silný černý pařát ho zasáhl o ramene zezadu.
Mikelangelo se otočil, aby úder opětoval. Uviděl ale něco, co mu změnilo pohled na svět.
A to, že viděl noční děs poprvé naživo.

Velké černé oči a velké zuby.
Děsně smrděj a jsou rychlý jak čert.
Mikelangelo nestihl vykrýt útok a skončil s pařáty v břichu.
-„Woo Jin Flex!"
Rozkřikl se Hanz a zaklínadlo z jeho zlatého řetězu vybaflo impuls ochranné magie.
Noční děs to odhodilo zpět.
-„Hoši, potřebuju help!"
To už pod dveřmi stál Donald a rozprašoval plyn.
Nočním děsům ho ale musíte stříkat do obličeje. Jinak ho to jen zdrží. Hanz už držel Mikelengela na odtah a Donald se přidal, když za ním stál Salamander a nechal z kořenů okolo karavanu narůst ochranný kokon.
Vedle karavanu se objevil Bonek a hned vedle něj i druhý Bonek.
Oba se rozeběhli a přeskočili kořenovou ochranu. Za ní se odehrál boj.
Dovnitř Mikelangelo dotáhli se slovy:
-„Je kaput."
-„Ne! Mikelangelo nesmí zemřít," vzal svůj řetěz a nandal ho na Mika.
Pronesl při tom zaříkadlo na stabilizaci raněného a záchranný signál do prostoru deset kilometrů vzdušnou čarou.
Zaklínači i jiní s magií seznámení lidé nebo

stvoření jsou opravdu vzácní a tak je tu šance 7%, že to někdo nebo něco zachytí.
Donald se otočil, že půjde vyplnit ty děsy, ale z ruky mu ho vytrhl další Bonek.
Klon mu naznačil, ať je v klidu a v další moment uslyšel výstřel plynu z plynodmychu na děsy Bonekovými klonami.
Kloni Boneka noční děsy zničili raz dva. Především díky pomoci ostatním.
Jejich mystická síla je natolik silná, že se slabším zaklínačům objevovaly trhance na obličeji i těle, pokud nebyly dostatečně posilnění vdovou.
Plyn z naklonovaných plynodmychů byl taky všude.
Teď už bylo po všem, seděli u stolu v karavanu nebo před ním.
Mikelangelo ležel v zeleném biokontejneru číslo čtyři.
Bonek zapálil svou vdovu, aby se vyléčil.
-„Nejhorší na děsech je, že jim ten plyn musí stříknout přímo do ksichtu, jinak je jenom oslabí. A jak maj ty dlouhý drápy, je to těžký. Hlavně, kdyby tam byl jeden, ale tři?"
-„Na tohle dlouho nezapomenu."
Ozval se na to Salamander, který si prohlížel své poškrábané články prstů hodně do krve.
-„Na," podal mu svou zapálenou vdovu, aby se

taky trochu přiléčil.
-,,Nevyléčí to úplně, ale lepší než nic."
Salamander nasál.
Hanz s Donaldem venku pálili svou vdovu šalvějovitou.
Byla slabší, ale zato jí měly dost.
-,,Temná magie nás tu to noc obklopila na tolik, že to přerušilo signál. Těžko takto Mikelangela zachráníme."
Donald si prohlédl svůj plynodmych.
Měl rozbitý mechanismus. Tak mu ho Bonek vrátil. Snad z odměny dostane slušnější podíl za Mikelangela, ale svit mu nepřál.

OBCHODNíK S UMěNíM

Cashpar, tak se jmenoval obchodník s uměním, který vlastnil svůj čtyřpatrový obchod v centru města. Chodili k němu nakupovat lidé všech kategorií. Mladí, staří, tlustí, hubení, ženy, muži, zkrátka kde kdo.

To, co pan Cashpar prodával byli především předměty záhadné a nevídané.

Proto také vysela nad vchodem cedule, že jednou prodané předměty už nelze vrátit. A nad ní *kaduceus*, znak obchodníků. Dva hadi omotaní kolem hole. Tento symbol zajišťoval obchodu plodnost a harmonii.

To především z důvodu, že se za ním každodenně někdo vracel se stížnostmi a reklamacemi, že ten předmět nefunguje, jak vlastně chtějí. Bohužel, žádný z nich nikdy nevykoupil zpět, maximálně nechal vyměnit předmět ze stejně cenově ohodnocených předmětů.

Měl ale i svou kladnou stránku a to, že bez podmínečně vykupoval všechny mystické nebo

zakleté předměty všeho druhu. Od na první pohled obyčejných až po různé šperky, či knihy a oblečení. To, že každý z nich byl něčím výjimečný nemusí snad nikdo zdůrazňovat.
Lidé ve městě i v okolí a vlastně všude, kam se o Cashparově domě doslechlo, bylo si vždy o čem vyprávět. Cashparova jedinečnost vyčnívala i z jeho jména. Všechny transakce byly prováděny v hotovosti a nikdy ne jinak.
Časem takhle všude i v nejdálnějším okolí nakonec žil alespoň jeden člověk, co si z jeho obchodu něco donesl domů.
Nejznámnějšími příběhy, které byli ústně přenášeny, jsou známy tyto:

KOUZELNý KOšíK

Jednoho dne si zde jeden muž koupil proutěný košík s koženou příklopkou. To, že bylo všude napsáno, že se jedná o začarovaný předmět, bral to jako vtip a nevěnoval tomu tak žádnou pozornost.

O to byl víc překvapený, když se s ním vydal do lesa na houby. Šel asi dvacet minut dokud nenarazil na velké rašeliniště plné lišek. Přiklekl k nim a otevřel si svůj příruční nožík. Otočil se ke košíku, aby jej otevřel, ale když se znovu podíval na místo hub, tak strnul. Houby zmizely. Obcházel místo a šťouchal pod zem, kde jsou. Nikde nebyly.

Rozčílený vzal košík, že půjde dál, když si všiml, že košík je plný lišek. Očištěných a perfektně poskládaných. Zprvu to nechápal, ale když se vydal s otevřeným košíkem dál lesem spatřil, jak mu houby do košíku samy nalétávají.

Celý udiven takto běhal po lese, dokud nebyl košík plný.
Poté se vrátil domů. Sedl si ke stolu, že houby přebere, nakrájí, část usuší a část naloží. Vyndal jich hrst na stůl a sáhl pro další, jenže když je chtěl položit na stůl, tak si všiml, že ta první hrst zmizela znovu v košíku.
Položil tu druhou hrst na stůl a sáhl do košíku dál, jenže stalo se to samé. Vzal tedy celý košík, aby ho vysypal, když ho však otočil, houby zmizely nejenom z košíku, ale úplně. Chytal se za hlavy, zda není blázen a vydal se zpět do lesa, kde nalezl ty houby na tom samém místě, odkud předtím létaly do košíku. Košík mu nechtěl Cashpar vzít zpátky a jiný předmět raději nechtěl zase současný majitel košíku. Tak ho nakonec daroval sousedovi, co na houby nechodí a už o košíku nikdo nikdy neslyšel.

TORNáDO-VěTRáK

Jeden muž si jednoho léta koupil u Cashpara větrák. Přinesl ho domů a zapojil ho do elektrického vodiče. Zmáčkl tlačítko a větrák se začal otáčet po své ose devadesáti stupňů.

Vrtule jela na plný výkon, ale žádné vítr nebyl cítit.

Nevšiml si, že venku se objevilo tornádo, které do sebe vtáhlo cokoliv, co mu přišlo do cesty. Listí, stromy, věci i objekt. Tak vypnul větrák a tornádo zmizelo.

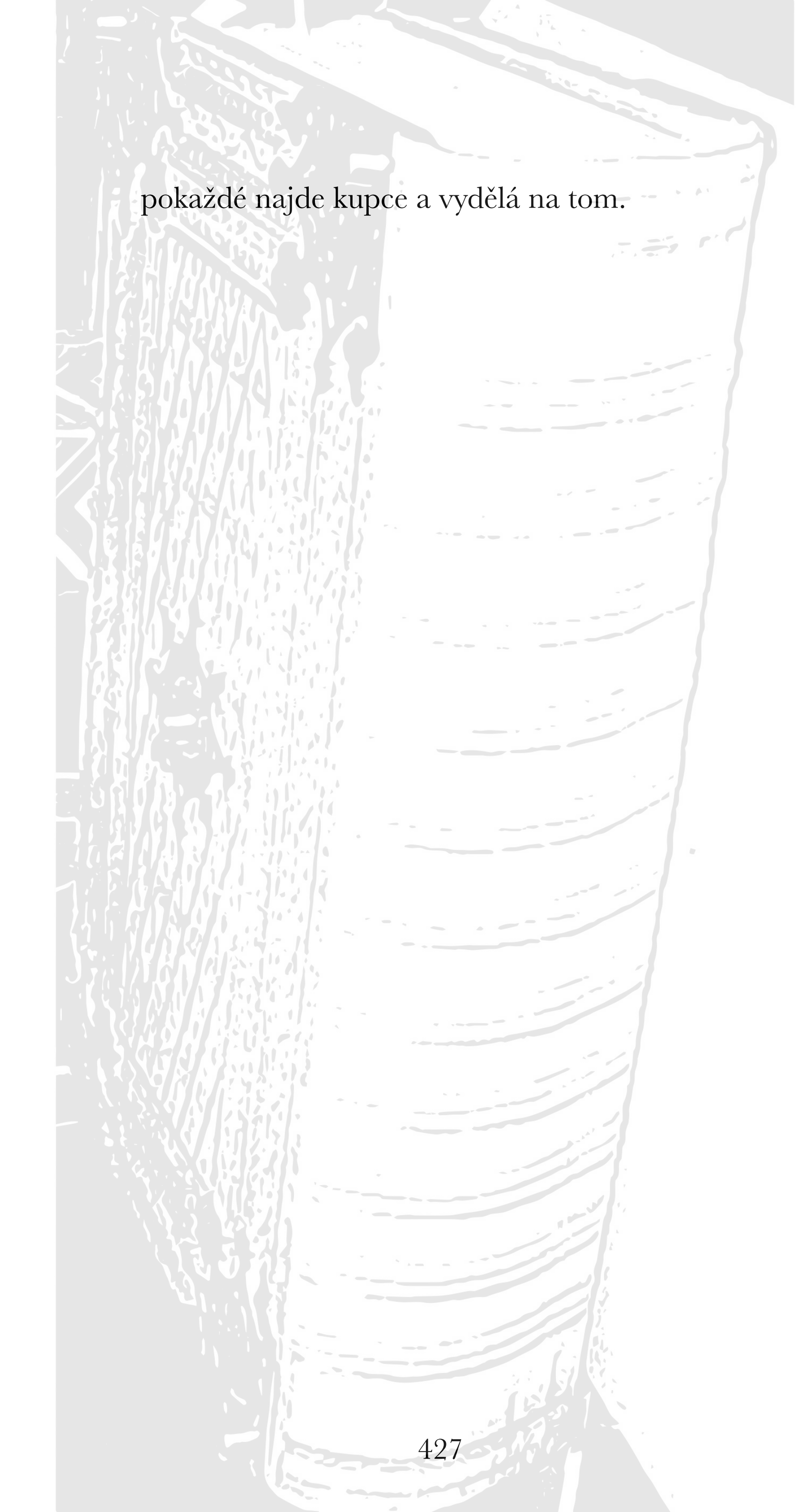
Věci popadaly.

Zapnul ho znovu a tornádo se zase objevilo, ale větrák nefungoval. Šel ho tedy vyměnit zpět do Cashparavova obchodu, kde si ho chtěl vyměnilt za lustr, který svítil bez elektřiny, ale Cashpar ho vyhnal holí.

Cashparův obchod byl dědictvím jeho předků. Byl dle rodinných historických zdrojů postaven na energetickém poli. Naleziště magické síly bylo objeveno jeho prapraprapraprapprapraprapra předkem senzibilem proutkařem pomocí dřevěné virgule - proutku do tvaru ypsilon, neboli hybrida.
První přízemí bylo věnováno běžnému vybavení domu.
Našel se tu gauč, který není pohodlný naprosto nikomu. Větrák, který způsobí malé soukromé tornádo, světla, která svítí bez zásuvky, věšák, který umí uschovávat pověšené oblečení, stejně tak botník nebo stůl, který nejde znečistit, prostě vsaje každou tekutinu včetně oleje či omastku. Klidně si poradí i s lepidlem, nezůstane.
Ve sklepě má věci střežené, které se nedají

prodat z mnoha důvodů, především, že byli nebezpečné. Železnou panu, středověké mučící nástroje, masky smrti, kabalistické stroje a okultní doplňky.
V prvním patře však měl různé užitkové věci, jako nekončící pera, knihy, hudební nástroje a tak podobně třeba různé suroviny.
Ve druhém patře měl oblečení, ve třetím šperky. Ve čtvrtém měl pracovnu a v podkroví bydlel.
Jeho největším skvostem byla kniha knih. Měla přes milion stran a obsahovala všechny knihy, které kdy byly napsány, jsou a budou.
Její obsah byl personalizovaně měnící, tedy, ukazoval každému svému čtenáři to, co potřeboval a to měl každý jinak.
Neměla autora. Byla uvnitř skleněné vitríny na podstavci. Byla neprodejná. Už ani neví kolik kupců odmítl. Věděl totiž, že se jí drží jakási moc a ta nesmí být zneužita. Žádný zloděj si netroufl se do Cashparova domu vloupat. To magnetické pole dělalo své.
Lidé zde jsou schopni nechat jmění za něco, co obyčejně stojí pár korun. Štěstí i smůla zároveň, neboť stejně drahé předměty Cashpar vykupuje. Jsou zpravidla začarované nebo prokleté či umělecké. Tím pádem i velké ceny. Jeho rodinný obchodní duch může za to, že

pokaždé najde kupce a vydělá na tom.

STARý GRAMOFON

Jsem na půdě po pratetě našel starý gramofon a pár zaprášených desek. Snesl jsem je z toho pomyslného nebe, jakou radost mi to udělalo. Skládací schody tak vrzají, že je těžko někdo ještě namaže. Otřel jsem prach z toho všeho, co jsem donesl dolů z půdy a spojil gramofon do přípojky elektřiny. Naštěstí byl ještě funkční. Jehla byla ostrá a byla i dost zachovalá. Divím se, že přístroj fungoval. Nasadil jsem na ni první desku pomalu na ni položil jehlu.
Spustila se nahrávka nejprve šum. Potom se ozval ten hlas.
Byl temný a strohý. Přeříkával formule v cizím jazyce. Latina?
Či španělština?
Nebyl jsem si jist.
Poté se ozval pohyb - hvizd předmětu.
Následoval výkřik bolesti ženy.
Zvuk toku tekutiny a další tajemné formule do kterých přibývaly první rytmické zvuky buřínků a cimbálů.
Pomalu a z povzdálí se přibližoval do

podivného rituálního rytmu doprovázeného dupajícím tancem tancem, jakýmsi čardášem, který mně chytil v samotných útrobách kostí. Nemohl jsem s tím nic dělat. Zmocnila se mne prapodivná síla rytmické magie, která byla splacena krví někoho jehož poslední výkřik dal nahrávce na vážnosti a možná proto i na síle, která uměla člověka ovládnout. Tento trans s rituálním tance, který jsem nemohl žádnou vůlí překonat se mně držel ještě několik minut dokud deska nedohrála. Udýchaný a vystrašený jsem padl k zemi. To co se odehrávalo na druhé straně desky jsem se raději neodvážil odhalit.
Rozhodl jsem se však tohoto hrůzostrašného předmětu zbavit a s tím mi pan milost pán Cashpar pomohl i v hotovostní podobě.

VYHLEDáVAč NA KOV

Tento zprvu obyčejný detektor kovu ovšem pro nezvědavé a neodvážné nefunkční.

Z neznámého důvodu předmět uměl vyhledávat pouze předměty magické, či jinak energeticky nabité tělíska, jenž měla svému nálezci přinést požehnání či prokletí.

Ne ovšem pouze doslovně. Záleželo vždy na dalších aspektech u jedinců nositelů.

Tyto aury by se v lidovějších kulturách dali rozpoznat lehčí formou v podobě štěstí, či smůly.

Ovšem vyhledávač, jako hlavní předmět této povídky, prokletý nebyl.

Pouze pro někoho nefunkční.

To určité předměty, či osoby s ním ho uměli znovu zprovoznit, pokud se dostali do dostatečné blízkosti.

Vyhledávač začal pokaždé pískat, pokud detekoval něco, co ho znovu uvedlo do chodu.

Někteří tento jev přirovnávali k náhodě a nebo nahodilé funkci technického systému uvnitř

detektoru.
Ovšem po přezkoumání byl interně neporušen.
A především - nepotřeboval nabíjet.
Jednal zcela výjimečně a pouze pro bystré jedince jmenovitě, ovšem pokud jste ho zapojili do zásuvky, kvůli baterií, nic se nedělo.

CARTRiDGE Z PAllADiA

Jednoho dne si spisovatel donesl domu z Cashparova krámku barevný multipack cartridge z Palládia. Dodával mu zvláštní pocit, že něco získal. Avšak, ne obyčejného.

Tušil, že když ho doma dobře uschová a bude od něho utíkat, muže něco takového doopravdy potkat v jiné podobě.

V živočišné.

A opravdu.

Rozhodl se odcestovat do zahraničních končin západu, kde ho hned na letišti, na kterém přistál první třídou, přivítali čtyři ženy.

Tak jako jeho barevný multipack opravdu vyzařoval.

Jedna byla asijského vzezření.

Druhá byla jakéhosi afrikánského.

Třetí hispánského.

Čtvrtá arabského.

Drželi při sobě, jako by jejich pouto bylo doopravdy z palladia.

Dobře se dalo používat ve šperkařství.

A pan spisovatel?
Ten držel a byl vodiví jako z titánia.

HODiNKY TiMERULER

To si takhle jednou muž nedůležitého jména pořídil u Cashpara v krámě hodinky na zápěstí.

Ne nijak draze zdobené s koženým ošoupaným páskem. Pár dní s nimi chodil a všemu se mu dařilo. Kde mohl, tam byl přesně.

Ale pak si je jednoho dne zapomněl ráno nandat znovu na ruku a když vyběhl ven z domu do práce, náhle se ztratil a to v čase.

Čas je samozřejmě navázaný na prostor a proto ztratil naprostou orientaci.

Díky své zbylé duchapřítomnosti se závratně navrátil do svého obydlí, kde ještě chvíli zápasil s časoprostorem, dokud si ty hodinky nenandal.

-„Takovej zloděj času!"

Prý nadával a šel je vrátit Cashparovi do krámu.

Ten mu však ukázal, že když s nimi správně zatočí zpátky, může se díky nim vrátit v čase do toho zpropadeného rána, kdy si je zapomněl

nandat i s ranou, ať si je už raději ani nesundavá.
Na to je Cashparovi hodil pod nohy s přídavkem:
-„Nech si ty své čertovský cetky a krám zavři a jdi se modlit k pánu Bohu za spásu tvé duše, než si ji prodáš!”
Cashpar se však modlil jen ke svým artefaktům a zatočil s tim klaunem.

SILVIUSOVI ZÁŽITKY

Hawai

–„Silviusi Felixi! Ty bláznivej starej dědku!”
Volala na něho jeho stará, když opouštěl jejich domov. Vzpomínal na to rád, protože ji konečně unikl ze spárů, kde ztratil většinu svého dlouhého života.
Teď byl konečně pryč, na Havaji. Správný začátek důchodu a činnosti spojené s ním.
Na toto se těšil celý život, až bude mít dostatek všeho k tomu, aby mohl bez problému cestovat, kam se mu zachce. Ale on vlastně nikam už nechtěl. Už byl tam, kde chtěl být.
Na pláži s koktejlem z ananasu. Na nose měl sluneční brýle a kolem krku havajský orchideový věnec.
Kolem něho proběhla skupinka dětí a rázem vedle něho seděl neznámí muž v klobouku a pod ním se leskly temné skla brýlí.
-„Už jste slyšel o místním postrachu moří

zvaném Niuhi?"
Zeptal se zdvořilým tónem cizinec.
-„Ne, ještě ne," odpověděl Silvius.
-„V tom případě neváhejte navštívit dnes večer severní pláž," řekl mu muž a jak se objevil, tak také zmizel.
Silvius v poklidu dopil svůj ovocný koktejl a poté se namazal opalovacím krémem. Dost univerzálním na to, aby se nespálil ale přitom chutil i nějaký ten bronz.
Po krátké době usnul na dlouhou dobu, jak je v jeho věku zvykem. Probudil se až při západu slunce. Příboj mu omýval nohy. Vstal a došel se navečeřet do svého hotelu na okraji pláže.
Poté se přioblékl a vyrazil na severní pláž, jak mu záhadný muž poradil.
Protože to bylo přes celý ostrov, najal si dračku. Řidič se tázal na nějakou přesnější pozici k zastavení a Silvius se nedivil. Severní pobřeží bylo velmi rozsáhlé území.
Zeptal se tedy, kde se pořádají rybolovy. Už si moc přesně nepamatoval, jak bylo to slovo.
Niuhi? Vyděšený obličej dročkaře ho ale přesvědčil, že jeho paměť není ještě ze starého železa. Řidič mu na to vyložil význam toho

slova - postrach. Muž za volantem ojeté dročky pokračoval. Výslovnost jenž používal Silviusovi zněla naštvaně, s dostatečnou pravděpodobností to byly nadávky. Poté zastavil.

Prostředí okolo bylo překrásně monotónní. Z jedné strany nekonečná pláž a z druhé nekončící džungle.

-,,Kdy bude chtít vrátit?"

Zeptal se řidič lámanou řečí a poklepal pravým ukazovákem na displej digitálního času na karosérii auta.

Silvius nebyl tak dobře informovaný, aby mohl ihned odpovědět. Z neznámého důvodu se ho zmocnil slabý tremor, třes, který se u něho začal projevovat po tom incidentu s vidinami ptáků ještě zpátky u něho v resortu. Jakýsi vnitřní neklid se ho chytl a vždy jednou za dobu o sobě dal znát.

-,,Projdu se tu po pláži a vrátím se za vámi, ano?"

Daroval mu svou roztřesenou rukou bankovku a otevřel dveře taxíku.

Taxikář si mezitím vzal do ruky slovník a začal v něm listovat.

Procházel se po pláži a uchvacoval se

zvedajícími se vlnami.
Ani si nevšiml, že se objevil u skály vedoucí z džungle skrz pláž až do oceánu.
Jeho pozornost zaujaly až ohně pohybující se na ni. Uslyšel bambusové bubny a výkřik. Bolestný a pronikavý. Jeho pud sebezáchovy mu radil, aby se vrátil a však jeho pověstná zvědavost ho donutila jít hloub. Prozkoumat to.
Lezl křovím do kopce kolem palem a po malých skaliscích dokud nevylezl až do vrcholu, aby viděl přímo na převis nad mořem. Bylo tam seskupení podivně oděných lidí. Zdálo se mu to až rituální. Spoustu z nich mělo pochodně a zbytek i tribalistické hudební nástroje, které už před tím slyšel. Uprostřed toho všeho na kraji převisu dva svalnatí muži drželi nějakou ženu a před nimi stál muž s chrastítkem a maskou - šaman.
-,,Příšerné oči Niuhi, v krutého moře hlubině planou.
Běda, ó běda, kde zůstal můj druh?
Když již blížíš se k cíli, když kvete keř wili-wili, sevře čelisti žraločí bůh, ó modré moře, ó moře temné. Teď poslední kapka krve me skane. Proč musím zemřít, co zbude ze mne, zpěněné

moře božského Kane! Co zbylo mi, co z krásných tanců mám, žraločím monstrem teď požírán…"
Dořekl šaman a poručil mužům, co drželi ženu. Ti ji i s jejím velkým křikem hodili dolů ze skaliska. Tam sebou chvíli plácala dokud nepřiplul žraločí bůh. Obří prehistorický žralok a ten ji jedním hltem umlčel.
-,,Některé ženy jsou tak dokonalé, že si je žádný z mužů nezaslouží. Tyto ženy patří bohům," zakončil rituál šaman na převisu. Poté se dav pomalu vydal zpět do džungle odkud přišli.
Silvius vytřeštěný, z toho, co spatřil, se vrátil zpět k drožce a modlil se, ať tam stále stojí.
Díky bohu stála.
-,,Pane řidiči!"
Celý se klepal Silvius jeho tremorem.
-,,Viděl jsem ho! Niuhi!"
Řidič, který tak trochu rozuměl zbělel a rychle nastartoval.
-,,Musíme něco udělat! Oni mu předhodili ženu!"
Volal stále Silvius.
Vzal si řidičův slovník a začal v něm zběsile listovat.

Řidič zpozorněl.
-„Niuhi?"
Zeptal se a ukazoval prstem tam k moři smrtelně bílý jako stěna.
-„Ano! Ano! Viděl jsem ho na vlastní oči!"
Opakoval Silvius.
Řidič si vzal svůj mobilní telefon a vytočil číslo. Chvíli čekal a vylezl z auta, poté začal mluvit plynule rodným jazykem. Silvius rozpoznal jen několikrát slovo Niuhi. Poté muž zavěsil a nastoupil zpět do auta.
-„Můžeme jet?"
Zeptal se řidič.
-„Ne! Musíme něco udělat!"
Žádal Silvius.
Řidič si ho změřil pohledem a vzal mu slovník z rukou, listoval. Po chvíli z něj vypadlo:
-„Zavolal jsem příteli, on sem poslal krále s lovci," rozmluvil řidič.
-„Tak počkáme," řekl Silvius.
-„Ok!"
Souhlasil řidič ale pohrozil ukazovákem s vykulenými oči a zaťukal na taxametr.
-„No jo prosím vás," odbyl ho Silvius a vytáhl si ovoce, co mu zbylo od večeře. Řidič vystoupil a zapálil si cigaretu.

Za necelou hodinu přijel středně velký nákladní vůz a z něho vyskákalo několik lovců. Všichni byli zvláštně oblečeni do tradičních havajských krojů. Ozbrojení byli ručními zbraněmi. Nakonec vystoupil i řidič nákladního vozu a dal se do nesrozumitelné řeči s řidičem dročky. Silvius si také vystoupil a čekal, co se bude dít.
Na to hned na něho pískl řidič taxíku.
-„Ukázat jim kde!"
Silvius se tedy vydal po pláži, tam k útesu a za ním se táhla malá družina lovců žraloků i jejich krále a kněze.
Dovedl je až nahoru na útes odkud byla ta žena svržena. Nezbylo po ní ani stopy.
Za to po rituálu zůstalo několik pozůstatků.
-„Kahuna," oslovil král kněze.
Dali se do řeči i s dalšími lovci a ukazovali směrem do pralesa.
-„Jestli uctívají Niuhi, proč se neobětují sami," promluvil z nenadání král nahlas řečí, které rozuměl i Silvius. Poté se vydali do džungle.
Byla hluboká a divoká. Plná kuňkání žab a cvrkání hmyzu.
Po nějaké chvíli se ocitli za velkými lopuchy od kterých viděli do tábora uctívačů Niuhi.

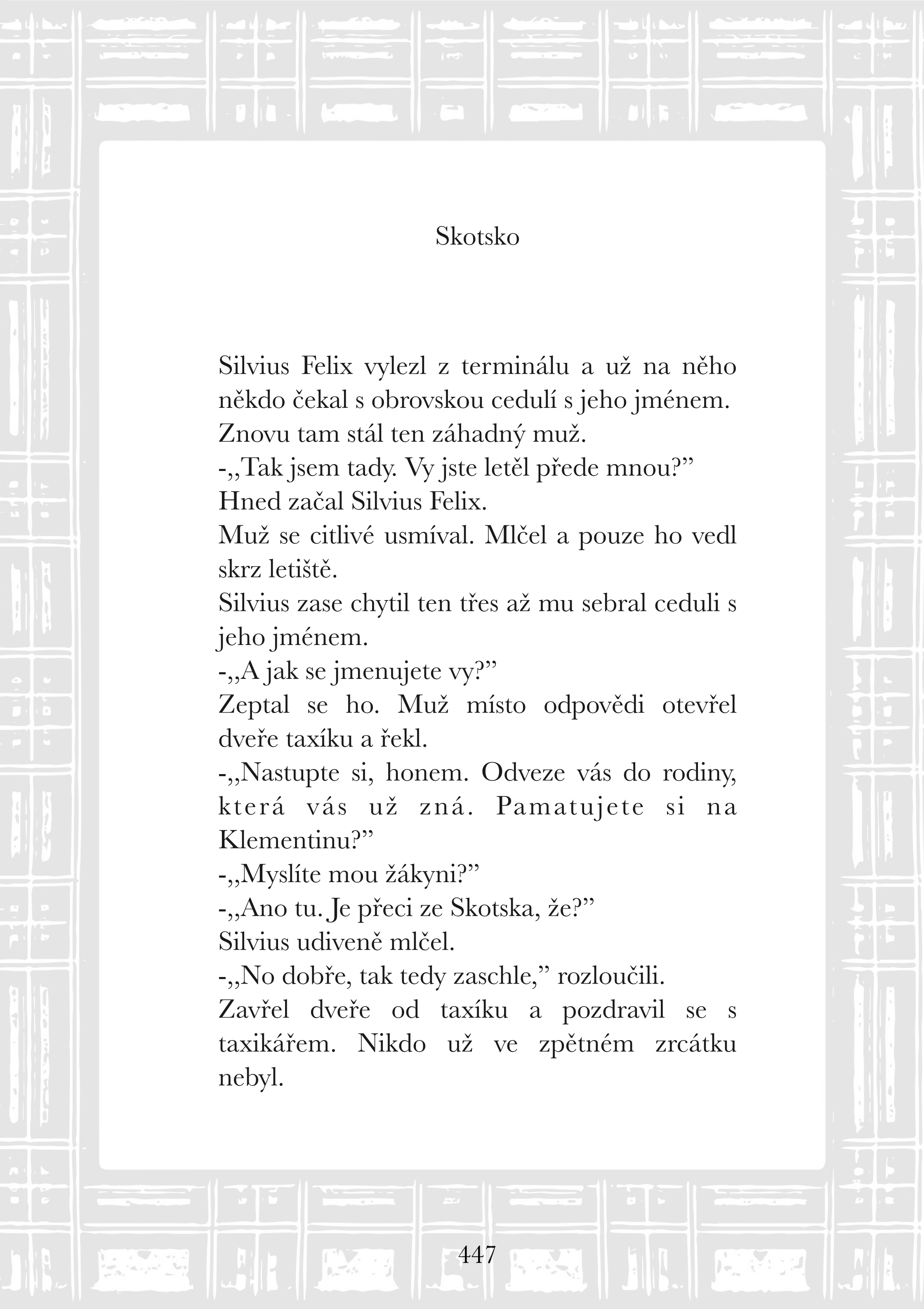
Zrovna tancovali kolem ohně.
Král zavelel k útoku a lovci vyběhli na uctívače a všechny je bez slibování pobili.
Silvius si zakrýval oči, dokud to neskončilo.
-,,Kahuna!"
Zvolal král kněze k poslednímu z uctívačů, samotnému šamanovi.
-,,Hmm, kahuna," řekl kněz a zapíchl šamana do srdce svou rituální dýkou.
Poté mrtvé muže odtáhli za jejich obydlí.
Zapískali na Silviuse, který se krčil v křoví wili-wili a on vylezl ven.
-,,Co uděláte s těmi mrtvými těly?"
Ptal se zděšeně.
-,,Rozčtvrtíme," odpověděl mu král.
-,,A hodíme do moře pro Niuhi," dopověděl kahuna.

Silvius pouze sledoval, jak lovci tahají čerstvě nasekané bambusy a utvářejí z nich různé pomůcky. Vory a nosítka.
Zbylý lovci rozčtvrtili mrtvé uctívače za jejich chatrnými přístřešky.
Poté kusy těl naházeli na nosítka a na těch je kahuna posypával zvláštním práškem.
-,,Co to je?"
Zeptal se Silvius.

-„Omamné prášek z rostliny awa," odpověděl mu kněz.
Poté se všichni sebrali, jak s vory, nazývanými katamaran, tak s nosítky s masem pro žraločího boha.
Vydali se k útesu.
Zde se čekalo, než se kahuna dostaví dolů k moři a zahájí obřad.
Měl bambusový kruh o průměru dvou metrů a na něm upevněny půlky skořápek kokosových ořechů. S ním nejprve lomozil a pak ho potopil do vody a prudce s ním pohyboval. V té chvíli začali lovci házet kusy těl dolů do moře.
-„Teď čekat," promluvil král k Silviusovi.
Mezitím se vrátil kahuna a sledoval, jak se moře zbarvuje krví a láká žraloka z hlubin.
Silvius se dozvěděl, že tento žraločí bůh Niuhi, se zde objevuje vždy jednou za deset let. Za dekádu a jeho uctívačů je mnoho. Dříve za starých dob Havaje se lovil každý rok, časem se ale všechno změnilo.
Až s východem slunce něco obrovského začalo kusy těl polykat. Mezi lovci nastala panika, ale i přesto věděli, co mají dělat. Naskočili na katamaran a připádlovali k němu.
Taková odvaha, divil se Silvius.

Prohlížel si to monstrum z útesu. Mělo dobrých osmnáct metrů. Carcharodon Megalodon.
Byl omámený díky prášku z awy. Lovci mu nasadili smyčku kolem hlavy a stálým přikrmováním ho táhli směrem k mělčině, kde uvízl.
V té chvíli se na něm objevil i král a svou ruční zbraní ho zapíchl několikrát mezi oči.
Kahuna se vyslovil, že spousta lovů nebývalo tak úspěšných, jako ten dnes.
Žraloka rozpárali a po kusech vytahali na souš. To už dorazil i jejich střední nákladní vůz, na který kusy žraloka nanosili.
Za odměnu při pomoci lovu Silvius dostal jeden žraločí zub dlouhý dvacet centimetrů. Prý přináší štěstí. To už se tu objevil i jeho drožka a ťukáním na hodinky a prázdnou krabičku cigaret donutil Silviuse se vrátit k němu na hotel.
Cestou se jim ale stala jedna další zvláštní věc. Uprostřed cesty stála postava.
Z dálky vypadala jako opice ale poté, co u ní zastavili a zatroubili se otočila. Byl to humanoid zarostlý a velmi chlupatý. Opřený o větev a obvázaný květy na hlavě i podbřišku.

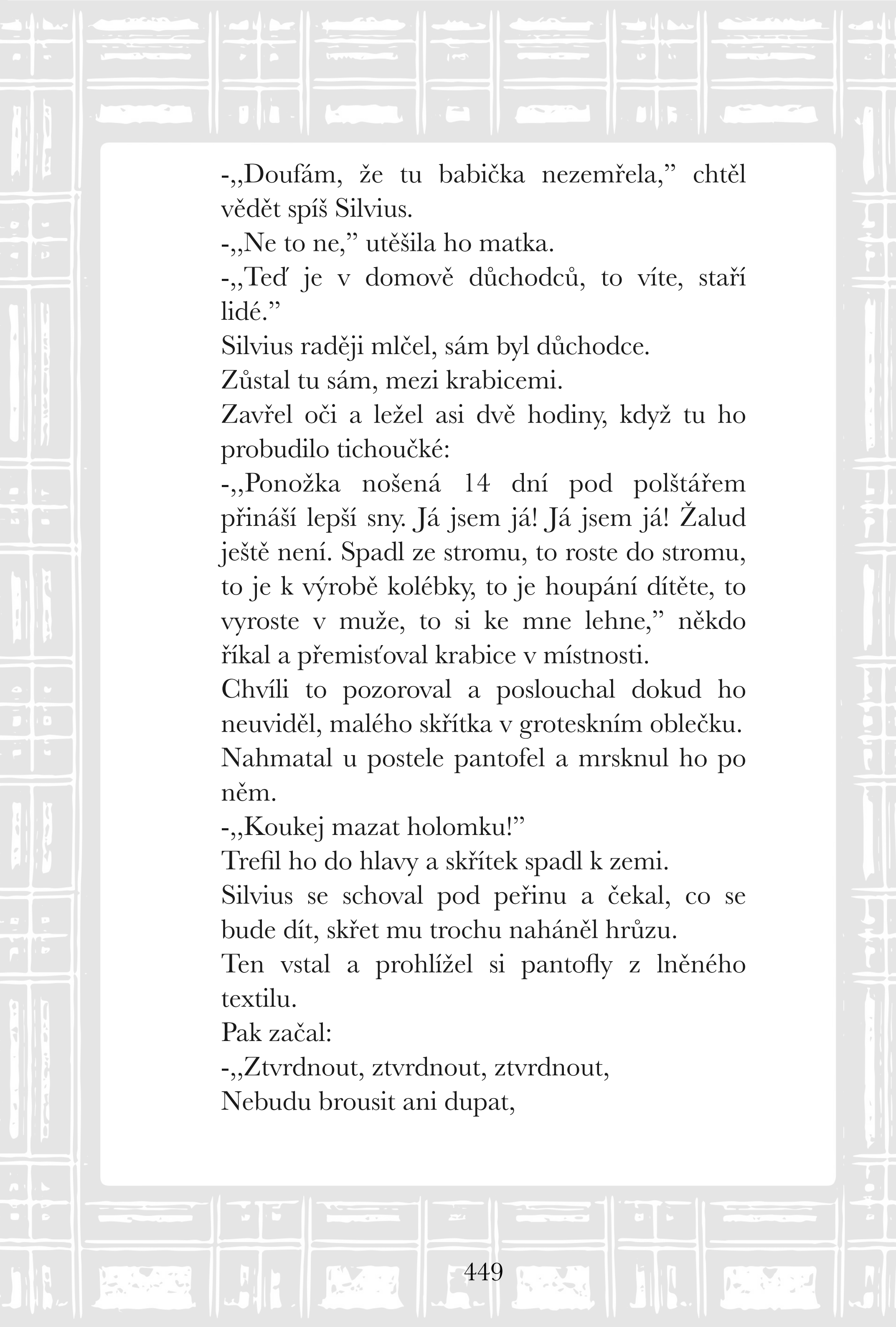
Řidiči se zatajil dech.
-,,Nawao," proslovil nahlas s údivem.
Bytost se pomalým tempem přesunula do džungle vedle silnice a zmizela. Taxi vyrazilo zpět k hotelu. Silvius mu zaplatil vše, co měl u sebe a vydal se do hotelového baru, kde musel zapřemýšlet nad ovocnými koktejly.
-,,Jak pak se vám podívaná líbila?"
Promluvil na něho znenadání neznámý muž v brýlích a klobouku, který se z ničeho nic znovu objevil.
Silvius se celý rozklepal.
-,,Vy bydlíte v hotelu? Jak jste o nich věděl?"
Doptával se ho každou myšlenkou.
-,,Vidím, že se celý třesete. Měl byste zaletět na Britské ostrovy, ti by mohli vědět víc," řekl mu neznámý muž a znovu zmizel. Zbyla po něm pouze letenka s dnešním datem odletu.

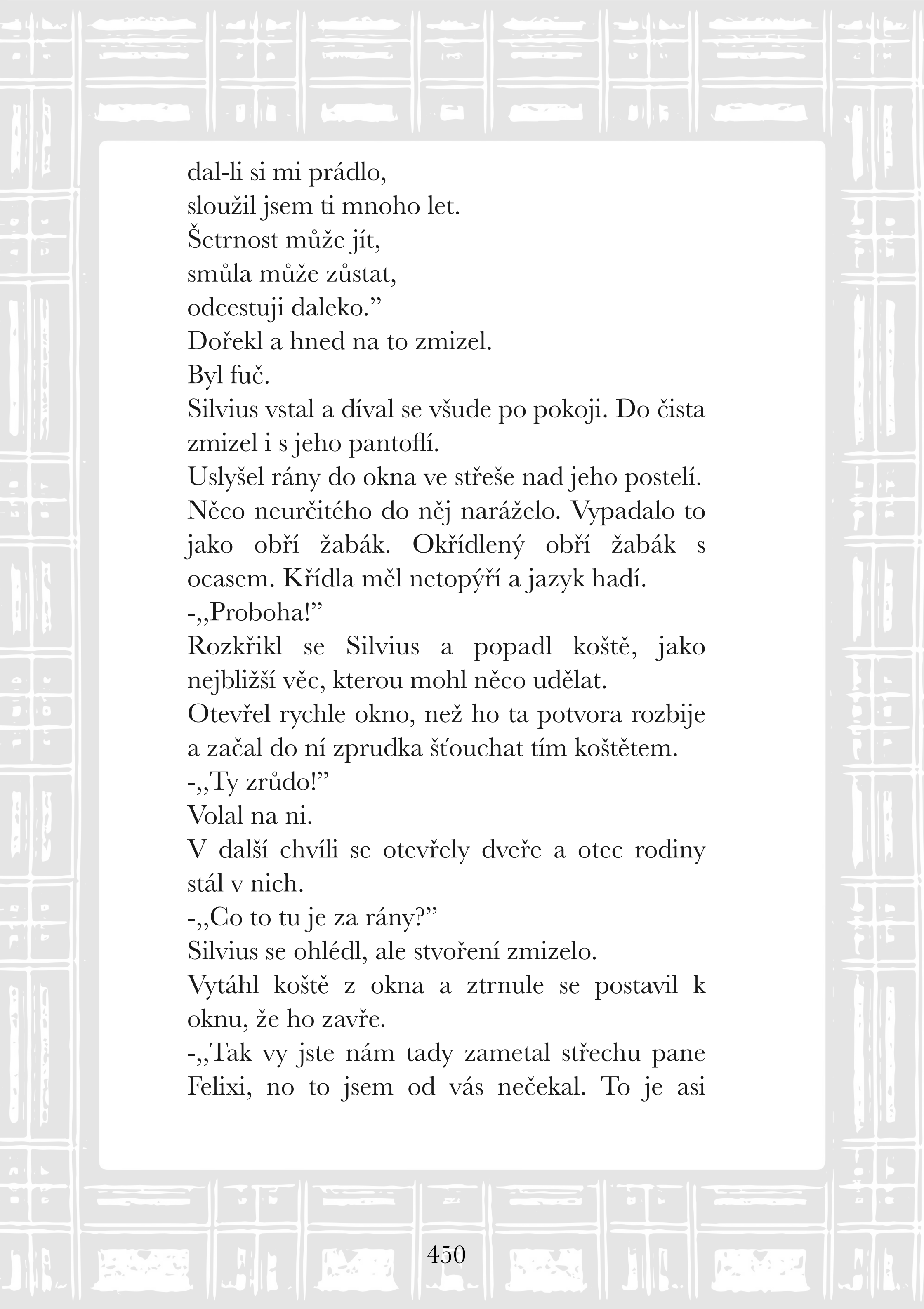
Skotsko

Silvius Felix vylezl z terminálu a už na něho někdo čekal s obrovskou cedulí s jeho jménem. Znovu tam stál ten záhadný muž.
-„Tak jsem tady. Vy jste letěl přede mnou?”
Hned začal Silvius Felix.
Muž se citlivé usmíval. Mlčel a pouze ho vedl skrz letiště.
Silvius zase chytil ten třes až mu sebral ceduli s jeho jménem.
-„A jak se jmenujete vy?”
Zeptal se ho. Muž místo odpovědi otevřel dveře taxíku a řekl.
-„Nastupte si, honem. Odveze vás do rodiny, která vás už zná. Pamatujete si na Klementinu?”
-„Myslíte mou žákyni?”
-„Ano tu. Je přeci ze Skotska, že?”
Silvius udiveně mlčel.
-„No dobře, tak tedy zaschle,” rozloučili.
Zavřel dveře od taxíku a pozdravil se s taxikářem. Nikdo už ve zpětném zrcátku nebyl.

Dojeli do domu rodiny a tam zazvonil.
Dveře se otevřely a stála tam celá rodina.
Vysoký otec, široká matka, brýlatá Klementýna a její malý bratří. Všichni stejně rozzářeni z návštěvy.
-„Co tu děláte, vlastně?"
Zeptal se hned tatínek v čele stolu u společné večeře.
-„Nějaký výzkum? Nebo pouze rekreačně?"
-„Nezasypávej ho tolik otázkami," vložila se do toho matka rodiny.
-„Ikdyby nás přijel jen navštívit, je to od něho moc milé."
-„A také zdvořilé, když jsem u něho na ornitologické stanici byla několik let, že pane Felixi."
Přidala se nakonec i Klementýna.
Silviusovi nezbývalo, než souhlasit.
O to, co tu má a nemá dělat moc neřešil, byl rád, že se může po dlouhatánském letu dobře najíst a napít a nakonec i složit hlavu.
Po večeři požádal o sprchu a pokoj. Dostal podkrovní, kde dříve bydlela prý babička.
-„Omlouváme se za ten nepořádek, ale malý Klement si sem pořád chodí hrát a dělá to tak, jak to tu je," řekla matka.
-„Ne ne, nechodím sem," řekl naopak Klement.

-„Doufám, že tu babička nezemřela," chtěl vědět spíš Silvius.
-„Ne to ne," utěšila ho matka.
-„Teď je v domově důchodců, to víte, staří lidé."
Silvius raději mlčel, sám byl důchodce.
Zůstal tu sám, mezi krabicemi.
Zavřel oči a ležel asi dvě hodiny, když tu ho probudilo tichoučké:
-„Ponožka nošená 14 dní pod polštářem přináší lepší sny. Já jsem já! Já jsem já! Žalud ještě není. Spadl ze stromu, to roste do stromu, to je k výrobě kolébky, to je houpání dítěte, to vyroste v muže, to si ke mne lehne," někdo říkal a přemisťoval krabice v místnosti.
Chvíli to pozoroval a poslouchal dokud ho neuviděl, malého skřítka v groteskním oblečku.
Nahmatal u postele pantofel a mrsknul ho po něm.
-„Koukej mazat holomku!"
Trefil ho do hlavy a skřítek spadl k zemi.
Silvius se schoval pod peřinu a čekal, co se bude dít, skřet mu trochu naháněl hrůzu.
Ten vstal a prohlížel si pantofly z lněného textilu.
Pak začal:
-„Ztvrdnout, ztvrdnout, ztvrdnout,
Nebudu brousit ani dupat,

dal-li si mi prádlo,
sloužil jsem ti mnoho let.
Šetrnost může jít,
smůla může zůstat,
odcestuji daleko.”
Dořekl a hned na to zmizel.
Byl fuč.
Silvius vstal a díval se všude po pokoji. Do čista zmizel i s jeho pantoflí.
Uslyšel rány do okna ve střeše nad jeho postelí. Něco neurčitého do něj naráželo. Vypadalo to jako obří žabák. Okřídlený obří žabák s ocasem. Křídla měl netopýří a jazyk hadí.
-„Proboha!”
Rozkřikl se Silvius a popadl koště, jako nejbližší věc, kterou mohl něco udělat.
Otevřel rychle okno, než ho ta potvora rozbije a začal do ní zprudka šťouchat tím koštětem.
-„Ty zrůdo!”
Volal na ni.
V další chvíli se otevřely dveře a otec rodiny stál v nich.
-„Co to tu je za rány?”
Silvius se ohlédl, ale stvoření zmizelo.
Vytáhl koště z okna a ztrnule se postavil k oknu, že ho zavře.
-„Tak vy jste nám tady zametal střechu pane Felixi, no to jsem od vás nečekal. To je asi

nějaký zvyk tam u vás, že?"
Měřil si ho přísným okem otec rodiny.
-„No, už abych šel spát," lehl si Silvius zpátky do postele.
Otec zhasnul a zavřel dveře.
Silvius ještě chvíli cítil vzrušení a pak konečně usnul.
Ráno u snídaně se sešla znovu celá rodina i s hostem.
-„Pan Felix nám chtěl v noci zamést střechu," ozval se otec rodiny.
-„No né tak docela," odpověděl Silvius.
-„Viděl jsem tam tvora, co vypadal jako žába ale byl okřídlený a měl jazyk i ocas hada."
Matka se začala smát.
-„Pane Felixi, vy už jste z těch ptáků v důchodu," řekla slušně, že je blázen.
-„No to se mi nějak nezdá pane Felixy. Víte, pocházím z Welshe a tam jsme tyto stvoření nazývaly hlam-ig-in ee door, psáno llamhigyn y dwr, tedy vodní skok. Ale to vám nevěřím, že jste ho viděl, protože to se objevuje pouze tam," řekl otec s vážným výrazem a seriózním tónem.
-„A není možné, aby sem nějaký zalétl?"
-„Ne, to je naprosto vyloučené."
-„To už je větší pravděpodobnost, že se ve vaně objeví vodní upír - zmije z Walesu, odkud

pocházím zase já,” pověděla maminka rodiny.
Náhle k Silviusovi došel malý Klement a podal mu nějakou knihu. Atu Index.
V něm byla založená stránka a v ní vyobrazený domácí skřítek zvaný Brownie, nebo také Urisk, či Broonie nebo také Gruagach.
Tito duchové domácností pracují v noci a mají básnické nadání.
To spoustu věcí vysvětluje, pomyslel si Silvius.
-„Pokud máte zájem a tyto stvoření, můžeme zajet k jezeru Loch Ness,” oznámila matka.
-„Ano!”
Zvolal malý Klement a Klementýna se přidala.
Otec se tvářil pořád stejně.
Jeli džípem podél jezera Loch Ness.
Silvius se držel pevně korby auta. Měl na hlavě turistický klobouček, který si musel přidržovat, protože lítal silný vítr.
-„Podívejte! Nessís!”
Volala Klementýna.
Malý Klement musel stát, aby viděl dolů k jezeru. Silvius také nakoukl.
Hned u Fort Augustus se spolu shromažďovali čtyři Nessies, celý rodinka.
Silvius se začal cítit jako v té jeho oblíbené knize Jurský Park od Michaela Crichtona.
Nessies totiž měli dlouhatánský krk jako

sauropodi, jenom na hlavě měli dvě takové růžky jako šnečci.
Jenom teda bylo vidět, že mají obrovské ploutve.
Nejblíže jim však byl elasmosaurusům nebo plesiosaurům.
-,,Ti vypadají, jako když velcí jezerní hadi spolkly slony a tak už zůstali na furt," okomentoval stvoření malý Klement a Silviuse to rozesmálo.
Jeli dál podél pobřeží z kterého bylo vidět na druhou stranu k Foyers, kde jich bylo také víc než pár a pak se objevili další a další až se před nimi rozkryla zátoka Uraquhart Bay, kde jich bylo celé hejno a další sem připlouvali podél, takže se jich sešlo hned tucet.
-,,Víc už jich asi nikdy neuvidíme," řekl Silvius.
Otec se mrzutě tvářil, matka vítězně, a Klementin s Klementýnou nadšeně.
Prošli až k samotnému kraji zátoky, kde byla vyhlídka pro návštěvníky. Bylo zde jen málo lidí. -,,Čekal jsem vás tu," promluvil z neznáma zase ten záhadný muž na Silviuse.
-,,Tady pro vás něco mám," vytáhl obálku a podal ji Silviusovi. Ten po ni natáhl ruku a chytla ji odněkud shora odporný pařát s drápy.
-,,Nesmí odletět!"
Volal záhadný cizinec a rozeběhl se za ní,

Silvius to samé.
-,,To je Skree! Podívejte!"
Zvolal průvodce.
-,,To je ale úkaz!"
Silvius se ohlédl za slovy a spatřil, že za okřídlenou bestií ženy už běží jenom on.
Záhadný muž znovu zmizel.
Letěla svižně a vzpurně. Silvius natahoval ruce a snažil se i se svým vysokým věkem držet si tempo.
Jenže i tak mu uletěla. Podél stráně a pak vzlétla nad jezero, z kterého se z nenadání vytáhl dlouhý krk s hlavou a ostrými zuby, které rozdrásali ženu s křídly jen její pahýl dopadl na kraj souše vedle vpádu do jezera.
Obálku stále svírala.
Silvius k ní udýchaně došel a otevřel ji. Byly v ní letenky.
-,,Díky Nessí."

Afrika

Letenky Silviuse tentokrát zavedli do státu Niger. Země, o které do té doby věděl jen pramálo a to, že leží někde v Africe. Tušil, že se bude jmenovat podle řeky, protože nějaké základní znalosti o vodstvu měl.
Letiště bylo plné lidí ale tentokrát na něho nikdo nečekal.
Vylezl ven k parkovišti a rozhlížel se po taxících, ale když se jeho oči střetli s jedním čekajícím taxikářem, tak je sklopil.
Kam by vůbec jel. Dostal jen letenky a to bylo všechno. Žádné informace, žádné indicie. Nic.
To už byl zmíněný taxikář u něj a usmíval se.
-„Hi! Chcete někam odvést nebo na někoho čekáte?"
-„Nečekám. Ale nevím kam bych chtěl odvést. Aspoň prozatím."
-„Tak já vás odvezu do města, tam aspoň můžete do hotelu," navrhl Afričan.
-„No tak dobře," povzdechl si Silvius a nasedl si.
Afričan sešlápl plyn a vyrazili do města.
Podél pouště po rozpukané betonové silnici. Zanedlouho byli v centru Niamey. Zaplatil, vystoupil. Byl v hotelu, obyčejném, tom nejlepším, jaký byste v nejméně rozvinuté zemi

na světě čekali. Po ubytování vyrazil do ulic a hned se dal do pohostinství vedle hotelu.
Seděl zde muž se svými všemi ženami. Bylo jich pět. Počuzovali si vodní dýmku a poslouchali místní rytmickou hudbu.
-„Odkud jste přiletěl?"
Zeptal se ho, když si všiml, že není snědý jako ostatní Afričani.
-„Ze Skotska," řekl Silvius.
-„Co tu děláte?"
Zeptal se.
-„Jsem tu na dovolené a už jsme v důchodu," odpověděl.
-„A co jste dělal?"
-„Byl jsem ornitologem."
-„Aha, tak to víme. No škoda, že ne ryby, na východním pobřeží Afriky mají vzácný úkaz - Latimerii. Podivného mořského tvora se spoustou ploutví a čelisti plných ostrých zubů, jako jehel. Za její úlovek je vypsána ohromná suma neuvěřitelných sto liber. Nebo zase na druhou stranu na severo-východ, v místech horního Nilu se zjevuje živočich přerostlého těla - sumec Gigantus. No, ale pokud jde o ptactvo, tak to jeďte do Sahary, tam mají ty nekrásnější ptáky a dokonce i dinosaura."
-„Já ale dinosaury nestud…" zarazil se Silvius a zapřemýšlel.

-,,Jakého dinosaura?"
Zeptal se zpátečně.
-,,Obřího plaza, co má dlouhé končetiny, umí se postavit na zadní a být velký jako ten nejvyšší člověk," popsal ho muž.
-,,A kde bych měl začít s hledáním?"
-,,Vyražte vlakem na východ," doporučil mu.
Hned druhý den tak udělal.
Dorazil někam do samého středu země a tam vystoupil někde ve vesnici.
Procházel se dokud nenašel domov starosty, či náčelníka vesnice.
-,,Hi!"
Pozdravil ho.
-,,Hledám nějakého plaza, co se staví na zadní," řekl Silvius.
-,,Vím, co máte na mysli. Pojďte se mnou," vzal si ho náčelník domu.
Měl tam obří lebku plaza s velkými zuby.
-,,Krokodýl Kančí, Kaprosuchus Saharicus," vyslovil jeho celé jméno.
Lebka měla neobvykle velké útočné zuby.
Spousta lidí si myslelo, že je to mutant, který vyrostli v norách dolů uranové rudy. Jiní, že je to pouze legenda. Já ho ulovil. Viděl jsem, jak muži přímo přede mnou ukousl hlavu i s krkem. Měl plnou hubu a tak u mě už neměl šanci."

-„Skvělá práce," pochválil ho Silvius.
-„Pokud chcete ale něco zažít, odjeďte do Kenyi. Tam se nachází požírač mozků," pověděl mu náčelník vesnice. Nechal Silviuse u sebe přes noc a druhá den vyrazil vlakem dál.
Byla to cesta na několik dnů skrz několik států.
Čad, všechno šlo jako po másle.
Však ve Středoafrické republice nastala na trati výchylka.
Museli čekat půl dne, než se opravila trať.
Mezitím se Silvius zabavil s jedním domorodcem, co s ním jel ve vagonu.
Vyprávěl mu, jak sem do Afriky letěl na blind a že tu měl jít po stopách nějakého dravého ještěra o velikosti člověka, jen prý nakonec uviděl jeho lebku a že teď jede do Kenyi za jakýmsi požíračem mozků.
-„Také jsem zaslechl jednu fámu o přerostlém ještěrovi - Čipekve, neboli zabiják slonů, ale nejvíce se prý živý hrochy, protože slony odsud už prý vyhnal. Někteří ho popisují jako napůl slona a napůl ještěra. Dosahuje i stejné velikosti jako slon, takže lidé si od něho držení velký odstup.
Po plazu má dlouhý krk a protáhlou tlamu, dokonce má i menší roh na hlavě. Umí se postavit na zadní a mí dlouhé drápy. Podle některých povídaček se nebojí ani nosorožců.

Rád žije v těsné blízkosti vodu, rád plave.
Někteří jeho tvary připisují dinosaurovy ale pověste, hledal byste ho tady někde?"
Rozhlédli se kolem po husté džungli kolem.
-„No vlastně vůbec," zasmál se Silvius.
Po několika dalších hodinách byla trasa opravena a oni se mohli vydat vlakem dál.
Silvius se trochu bál přes Jižní Súdán, ale ukázalo se, že Africká Ulice má všechno pod kontrolou.
Konečně Kenya. Město Nakuru.
Vystoupil zde.
Vydal se hledat něco, čeho bu se mohl dál chytit.
Náhle uslyšel jazyk, kterému rozuměl.
Rychle se za ním vydal a zatahal ho za rukáv.
-„Pane, dobrý den. Jsem Silvius Felix. Mohl byste mi jenom poradit prosím, slyším, že mluvíte stejným jazykem," začal naléhavě Silvius.
-„No dobrý den, ano, jistě. Co vás zajímá?"
Zeptal se mladík oděný v loveckém.
-„Nějaké ubytování?"
-„Zavedu vás tam do ubytoven, kde bydlím i já," řekl a vydal se i se Silviusem zpět do ubytoven, kde mu pomohl se ubytovat.
-„Co tu vůbec děláte?"
Zeptal se ho potom, co se představil jako Yura.

-,,Hledám zde nějakého požírače mozků," oznámil Silvius.
Yura se chutil za hlavu s kloboukem.
-,,Tak to je něco! Vy asi určitě myslíte Kerýta," začal Yura.
-,,Taky jsem o něm dost slyšel, už tu nějaký ten rok žiju a ty povídačky se tu vznášej v éteru stejně jako moskyti. Něco vám povím, vás mi sem poslalo samo nebe. Za tu dobu, co tu sem žádná opravdová výzva. A vy jste kryptozoolog?"
-,,Ne, pouze ornitolog," odpověděl mu.
-,,No to k sobě nemá moc blízko," okomentoval Yura.
-,,No, jak se vezme. Kryptozoologii se věnuji ve celý život ve volném čase," vysvětlil Silvius.
-,,To se divím, že vás víc nezajímá takový kongamata nebo etiopský pták smrti," pokračoval Yura.
-,,Toho kongamata jsem již spatřil, za to v etiopii jsem ještě nebyl."
-,,Opravdu? Vy jste ho viděl? To není dobré znamení. Prý přináší smrt."
-,,No, jak vidíte, tak stále žiji."
-,,A to jste byl v močálech Džiundu?"
-,,Ne, viděl jsem ho u sebe v džungli poblíž mé ornitologické stanice."
-,,Nesmysl! Vy jste se musel zbláznit."

-„Ne, opravdu. Měl rudou barvu, velká křídla i spáry a tu obří kostlivou hlavu se smrtícími zuby."
-„A napadl vás? Žádná poranění nevidím."
-„Ale prosím vás. Utekl jsem mu."
-„No dobře, každopádně, Kerýta ani etiopského ptáka smrti jste ještě neviděl, tak budete mít, co dál zkoumat."
-„Ale co vás nemá, jsem už starý, jen chci něco ještě na stará kolena zažít."
-„To si užijete, to se nebojte. Hned zítra vyrazíme někam, kde by mohli vědět, kde se ta šelma pohybuje. Ještě nakoupíme zásoby a vezme s sebou pár vycvičených lovců."
-„Dobře tedy," domluvili se a opravdu druhý den se zazásobyli. Yura nabral své známe, které v lokalitě žili a vyrazili terénními vozy do savany.
-„Prý by se měl vyskytovat tady," oznámil Yura, když zastavili.
-„Vydáme se víc do pralesa, tam rozděláme tábor a nastražíme pasti," zavelel.
Všichni ho poslouchali.
V džungli si našli dobré místo, kde rozdělali kemp a různé zbytky zvěře, jako čerstvé kosti.
-„Teď musíme jen vyčkat," řekl u ohně Yura.
-„Támhle je úpatí hory Elgon, přesně tady v té oblasti se vyskytuje. Prý je velmi krvežíznivý. V

noci vnikne do obydlí domorodců a obětem ve spánku rozdrtí lebky a vysaje jejich mozek."
Muži u ohně se smáli. Jen Silvius mlčel.
-„Moc se nesmějte. Sami proti tomuto tvoru nemáte žádnou šanci. Je nejvíce podobný medvědovi a když se postaví na zadní, tak má až dva metry. Má tmavou dlouhou srst a krátký ocas. Prodlouženou hlavu s tesáky. Nejsilnější má ovšem ruce s drápy dlouhými až pět centimetrů. Pohybuje se jako medvěd - nemotorně. Dokonce umí i tlapou skalpovat.
A údajně ho Římané užívali k zápasům v cirku smrti s gladiátory," vypravoval dál Yura.
-„No a jak ho ulovíme?"
Zeptal se Silvius.
-„Všemi dostupnými prostředky," odvětil Yura a banda lovců okolo se rozjásala.
Ještě chvíli polehávali u ohně, když se Silvius vydal do stanu. Potřeboval si zdřímnout. Vzbudil se v noci. Musel na velkou.
Vylezl ven ze stanu a spatřil pár mužů u ohně, jak držení hlídku.
-„Dojdu se vysrat chlapy, kryjte mi prdel."
Lovci se rozřehtali.
Zalezl za pár lopuchů a am začal vykonávat svou potřebu.
Čím si ale utře sakra.
Snažil se nahmatat nějaký lopuch, ale místo

něho v ruce pocítil dlouhou srst.
Otočil se hlavou k tomu a ze tmy na něho vycenil tesáky ohromný dravec.
Silvius i bez utření půlek urychleně natáhl kalhoty a rychlostí starého blesku utíkal zpátky k ohni.
-„Je tam! Kerýt! Je tam!”
Volal na muže a ukazoval k místu, odkud vylezl. Muži zpanikařili a začali střílet tím směrem svými puškami.
Ze stanu vylezl Yura a rozhlížel se, co se děje.
-„Je tam Kerýt!”
Ozval se někdo.
Yura vzal svou pušku a přidal se k mužům.
Půlka jich zůstala v táboře, druhá vzala lovce a vydala se na obhlídku pastí a návnad. Po chvíli se vrátili.
-„Nic nikde! Museli jsme ho těmi výstřely vyplašit.”
-„Mne málem napadl,” oznámil Silvius.
-„Dokonce jsem se ho dotkl,” dodal.
-„To ani nevíte jaké máte štěstí. Vždyť vás mohl zabít jednou ranou.”
Postupně si zase ulehli dočkali se druhého dne.
Dali tomu ještě jednu noc, ale nic se nedělo.
Sbalili kemp a vyrazili zpět.
Silvius se rozloučil s Yurou, který ho navigoval nejen do Etiopie ale také ho pozval do jeho

rodné země - Česka.
Silvius za vše poděkoval a vyrazil.
Etiopie byla divoká země plná nádherných pastev pro oči.
Vystoupil na nějaké příhodné vlakové stanici a ptal se obyvatel, zda tu někde není ten etiopský pták smrti.
Řekli mu, že takový pták neexistuje, že je to pouhé strašení pro děcka, ale že se tak říká velkému netopýrovi, co za horkých nocí vysává dobytek a dříve si troufl i na člověka. Dnes ale takové případy zcela vymizely stejně jako jeho existence.
Silvius však nelámal hlavu. Tím, že se dostal do Etiopie, získal přímý přístup k oceánu a tím i plavbu do Austrálie.

Austrálie

-,,Takových jako jste vy je málo, bylo by vás potřeba. Vemte si, jak je svět veliký a všude mají nějaké takové tvory, u kterých zůstává otázkou zda opravdu stále existují a přejí si být odhaleni," promluvil k Silviusovi znenadání ten muž v klobouku s brýlemi.
Silviuse z toho zase chytil tremor.
Musel se přidržet zábradlí.
Pluli ve vlnách Indického oceánu.
Stále se zvětšovaly.
Vypadalo, jako by se něco blížilo k lodi.
Na nebi totiž nebylo ani mráčku.
-,,Blížíme se k břehům Austrálie. Chvíli severně odtud, je v oblasti Indonésie ostrov nazývaný Rinc a tam údajně žijí obří luskouni. Taková stvoření s tak výborným čichem, že na velkou vzdálenost dokáží odhalit člověka a prchnout před ním po jedné z málo stezek, které si vyšlapali v členitém terénu. Především na takových pobřežích, k jakému se nyní

blížíme, pouze u jiné pevniny. Tamější je nazývají záhadnými véy a to z důvodu, že jsou velmi plaší. Proto dávají přednost noční době. Kolonie těchto živočichů se údajně živý především mravenci, kraby a další drobnou potravou. Nemají žádného přirozeného nepřítele, pouze člověka. Domorodci k ním mají úctu a tak i ze stejného důvodu je chrání před nastraženými fotoaparáty turistů. Takových jako jsi ty nebo já. To máme ještě štěstí, že vypadáme tak, jak vypadáme a ne jako chlupatý národ krátkých mužů nazývaných Orang pendek zrzavé barvy žijící údajně na Sumatře. Buďme rádi příteli, že jsme jací jsme a nikdo si nás nefotí do svého portfólia úlovků."

Na to záhadný muž s kloboukem a brýlemi zmizel a místo něho se na palubě objevilo dlouhé chapadlo.

A pak další a další a další.

Bylo jich asi šest a začali se obtáčet kolem trupu lodi.

Námořníky chytla panika. Mlátili a zasekávali se do chapadel po palubě. Náhle se vynořila i hlava krakatice obrovské. Byla monstrózní.

-„Udělejte něco!"

Volal Silvius na kapitána.

Ten se jakoby probral z letargie. Vytáhl světlici

a vyšplhal na stožár, odkud měl dobrý výhled na její hlavu. Zmáčkl ji potom, co vystřelil a jí se světlice rozprskla o hlavu.
Krakatice se ještě naposledy vypjala a poté se upustila dolů do oceánu, odkud vyplavala.
Vlny pomalu utichl a celá loď mohla dál proplouvat Indickým oceánem až k břehům Austrálie.
Celý kontinent jen museli obeplout a vystoupit v teritoriu hlavního města Austrálie.
Zakotvili a vylodili se ve městě Melbourne.
Celá posádka byla šťastná, jak nikdy v životě. Na spoustu z nich tam čekali rodiny. Na Silviuse čekal neznámí muž v klobouku s brýlemi a usmíval se.
-„Doufám, že nikdo netrpěl mořskou nemocí," řekl místo pozdravu.
-„Jak vy to děláte, že se vždycky objevíte v tu nejmíň čekanou chvíli?"
Zeptal se zpátky Silvius.
-„Tak tady budeme hledat co?"
Zeptal se dál, když viděl, že na první otázku není odpověď.
-„Stále vám dlužím toho veloještěra, na kterého jste měl v Africe smůlu," odpověděl mu záhadný muž.
-„Připravte se na varana Megalania Prisca," dodal.

-„No, jen ať to zase není jen jedna z místních povídaček," upozornil ho Silvius Felix.
-„Nebojte se zklamání, bojte se toho ještěra teď, aby jste se ho potom nebál až ho doopravdy uvidíte. A teď, tu nečekejte na nic a pojďte tady k lovcům, ti vás tam zavezou," dovedl ho k muži, co stál v docích.
-„Dobrý den," pozdravil ho a tak jako pokaždé zmizel. Nechal Silviuse na holičkách.
-„Dobrý den," promluvil nazpět muž a otočil se na Silviuse.
-„Co pro vás mohu udělat?"
Zeptal se zdvořile.
-„Hledám tu nějakého varana," odpověděl Silvius.
-„Komodského?"
-„Ne. Megalania prisca."
Muž oněměl.
-„Poslyšte, nevím, kdo ani od koho jste, ale nemám zájem o žádné problémy."
-„Jsem tu sám za sebe, cestuji po světě a hledám záhadná zvířata a tak podobně."
Muž se zamyslel.
-„No dobře, vezmu vás zatím vaším varanem, ale zaplatíte mi to velmi draze."
Silviusovi nezbývalo než souhlasit.
Tak řekli několika mužům, vzali terénní vůz a zásoby jídla na pár dní.

Vyrazili do odlehlých končin, kde údajně tento varan má žít.
Přeběhl jim přes cestu.
-„Tak tohle jsem nečekal," řekl lovec a zastavil.
Připravil pušku.
Bestie vylezla z džungle, byla sedm metrů dlouhá a měla tak šest set kilo.
I přesto, že byl na čtyři tak byl vyšší než dva metrový lovec, kterého zrovna napadl.
Byl to odvážný a velmi nebezpečný predátor.
Zbylý muži do něho našili, co jim zásobníky stačili.
Jejich druha sice ještě zpod rozstříleného varana vytáhli, ale jeho zbraň se pod mrtvou tíhou varana změnila v desolátní stav.
Společně ho naložili a odvezli do města.
Zde ho pověsili za hák před hospodou a šlo se zapíjet.
-„Silviusi, vy dnes můžete spát u mne na kanapi," mluvil opilý lovec Henry z doků po několika pivech a panácích.
-„Hlavně musíme spolu odejít dřív, jinak nás budou pronásledovat baňapové."
-„Kdo?"
-„Baňapové! To jsou taková stvoření, co mají rádi opilé lidi. Často je pronásledují, pokud vylezou z hospody až nad ránem."
-„Aha, a jak vypadají?"

-„Tělo mas jako mohutné tele, kolem krku hřívu, čtyři nohy se třemi prsty a z tlamy dva kly. Psí hlava s mrožím tělem!"
-„No, tak to, aby jsme rovnou vyrazili," řekl Silvius.
Pomohl Henrymu na nohy a ten je oba vedl k sobě domů.
-„Slyšel si to?"
Zeptal se Silvius po tom, co zaslechl podivné zvuky v džungli.
-„Jo, to je baňap. Mámě štěstí, zatím je jenom slyšíme a nevidíme. Je brzy. Jdeme z hospody brzy," vysvětlil Henry.
Upustil oba do svého příbytku a padl na zem vedle kanape a hned zachrápal usnutím.
Silvius si lehl na kanape a za pár minut už také podřimoval.

-„Jestli chcete, mám pro vás typ, kam zaletět dál," nabídl lovec Silviusovi z rána.
-„Na Novém Zélandu se prý objevili zlaté ovce."
-„Jak zlaté ovce?"
Divil se Silvius.
-„No prostě zlaté ovce, je to záhadou."
-„Dobře, tak tam zamířim."
-„Víte já takhle jednou byl na Tahiti, že tam prý údajně žije nějaký ten duch mrtvých zvaný

Tupapau," prsil se lovec na Silviuse.
-„A co, potkal jste?"
-„No dostal jsem tam radu nad zlato, jak se říká. *Kdo se před zlem začne jednou utíkat, už se mu jen tak nepostaví.* A tak jsem to vzal za své a v noci jsem schválně chodil ven před apartmán vyhlížet, zda nějakého toho ducha nespatřím. Bohužel vás ale zklamu. Žádného jsem tam nepotkal."
-„Nu, tak snad alespoň budu mít já štěstí s těmi ovcemi," vzal to nakonec Silvius soutěživě.
Toho večera se tam Silvius ubytoval v hlavním městě.
Ráno odjel na venkov.
-„Hledám tu zlaté ovce," řekl nějakému sedlákovi.
-„Jo! To vidíte, to má támhle soused," zavedl ho k němu.
Ovce merino měli opravdu zlatou vlnu.
-„Jak je to možné?"
-„Údajně to mají z listů olivovníku. Okusují toho celé plantáže."
-„Záhada rozluštěna," smál se Silvius.
Znovu se na něm ale začal odvíjet tras.
-„Tohle není konec," řekl znovu se objevený muž s kloboukem a brýlemi.
-„Tentokrát to vezmete do jižní Ameriky, to už

je odsud kousek," podal mu letenky.
-„Brazílie?"
Divil se Silvius ale to už byl muž zase pryč.

V letadle si všiml zajímavé knížky jeho malého přísedícího, která se shodou okolností také zabývala jeho adorem - kryptozoologie. Náhodným nahlížením zvědavým okem ivnitř ní nalezl indicie, co má hledat v jižní Americe.
Lákala ho Titanoboa cerrejonensis - druh obřího hroznovitého hada, žijícího v období paleocénu na území současné Kolumbie. Až 15 metrů.
Největší had na světě, specializoval se na ryby, Titánský škrtič, dvoubarevný, světlý a hnědý, mezi šedivou, písečnou a khaki.
Podle informací však ho mají domorodci pár krát do roka spatřit.
Nebo slavná stolová hora bez vchodu na ni - Kurupiri.
-„Pane, nevíte, jak se jde k té hoře?"
Zeptal se místního ihned po přistání.
Ten ho poslal ke všem čertům.
Tak tam bude muset sám.
Dorazil tam a vytáhl si z přihrádky u dřevěné nástěnce mapy turistický průvodce.
Duch Kurupira, dle brazilského folkloru mystické stvoření, něco jako démon, či duch

nebo víla džungle.
Pouze není brán jako kladnou bytost, spíše naopak.
Dle legendy má červené či oranžové vlasy, zeleně září, tělo má velikosti menšího muže, nebo dokonce trpaslíka.
Nohy má ale otočené nazpět. Žije v brazilské džungli.
Utváří šlépěje, které vedou lovce a návštěvníky k jinému dobu, než kam opravdu směřoval. Má je zmást.
Umí dokonale vytvářet různé iluze a nebo zvuk, který se podobá vysoko-tónímu pískotu, který straší a uvádí v šílenství, všechny, kteří ho uslyší - jeho oběti.
Někdo ho dokonce viděl jezdit na praseti bradavičnatém.
Prý napadá lidi, kteří zabloudili v pralese nebo lovce, co zabijí zvěř.
Stejně tak ty, kteří kácí lesy.
V některých oblastech se objevuje jako svůdná dívka, která pouhým polibkem umí vysát život člověku.
Ovšem někdo ho popisuje jinak, někdo na té hoře viděl mastodonty.
Někdo ho popisuje s ptačí hlavou, tělo nafouklé ještěrky, ohon opatřen hroty, znějící vzhůru. Obloukovitá záda s hřebenem

pilovitých desek, vypadajících jako tucet kohoutích hřebíků postavených za sebou. Tak je popsán ve ztraceném světě Arthura Conana Doyla a jeho profesora Challangera. Co také čekat ve světě, kde vládne magie - Kandomble a Macumba.
To je Brazílie.
Rituál Kandomble, v přímém překladu - krev, se využívá pro splynutí nadpřirozeného a přirozeného světa v jedno, aby by bylo umožněno spatřit démona džungle.
Nejprve obětování oběžníkem axogumem a nejvyšším knězem babalorixem.
Nejprve dvounohé zvíře například slepici, poté druhou oběť tvořenou čtyřnohým zvířetem, například koza.
Tato část obřadu je prováděna ráno.
Některé části oběti jako játra, hlava a křídla připadají Bohům.
Zbytky jsou připraveny jako jídlo z nichž část se také nabízí Bohům.
Pokrm dostávají také bozi, které se během obřadu vyvolají.
Vaření je odpoledne.
Zbytek jídla je na konci obřadu snězení účastníky i obyčejnými diváky, tedy Silviusem.
Poté žádost o to, aby Exu, prostředník mezi lidmi a bohy, předal vzkaz a umožnil tak

příchod Orišů, menších bohů, na rituál.
Obřad provádí zpěv nejstarších žen.
Provádí se u západu slunce u talíře s jídlem a sklenice s vodou, která je potom odnesena na nejbližší křižovatku. Nyní začíná další část obřadu.
Bohové jsou vzýváni v určitém pořadí, vždy však začínají Exuem a končí pánem nebes Oxalem.
Vzývání probíhá pomocí zpěvů i tanců a má za úkol oživit mýty o bozích.
Poté by měli být přítomní Orišové a posednout své vyznavače, to nastává koncem zpěvu.
Dále se tancuje a zpívá. Je setřen rozdíl mezi přirozeným a nadpřirozeným světem, aby bylo dosaženo jednoty.
Nakonec je vzívání božstev v opačném pořadí za účelem poslat Orišy zpět. Obřad je zakončen společným jídlem, bohů, vyznavačů i návštěvníků, aby byla zajištěna jejich soudružnost.
Macumba se dělí na tři členění - candoblé (krev), giro (palmový olej), Mesa Blanca (voda).
Většina Orishů žije v duchovním světě a poté se inkarnují jako lidé.
Někdo tvrdí, že to jsou znovu inklinování lidé, kteří tu mají nadprůměrný úkol.

Je to tak zvaná duše osobního osudu.
Po této návštěvě se Silvius přemístil dál a to do Peru.

Zde se procházel po ulici a to zrovna spatřil u jednoho pocestného obchodníka zajímavou dřevěnou sošku, prý strážce noci, když se tu se začala kolem něho pohybovat zem.
-„Proboha! To je zemětřesení!”
Volali lidé na ulici.
-„Ne, to je Minhocao!"
Uvedl je v jejich omyl někdo jiný z davu.
Země uprostřed ulice se začala zvedat a nadouvat.
Řítil se z ní nějaký tvor.
Pokud to, co byla opravdu hlava tvora, byla hlava tvora, tak měl jakési růžky, jako tykadla, možná to byly oči na stopkách jako u šneka.
Byl ohromný, lezl ze země až do výšky tak třiceti metrů. Tělo měl šedozeleno- hnědé barvy a vypadalo jako kůra staletých či tisíciletých stromů.
Potom otevřel svou ohromující tlamu plnou tesáků. Silvius už neměl pochyby, že je to hlava.
Dal se na úprk, tak jako celá ulice lidí.
Nastal chaos a křik.
Ohlížel se a díval se, co tvor dělá.

Zmítal sebou a vydával ohlušující zvuky podtóňeného řičení. Nabourával do stěn okolo. Poté znovu zalezl zpět do díry a zmizel.
Poté se Silvius rozhodl, že raději už zem opustí a zamířil tam, kam ho vedl instinkt - do USA.

Dále Silvius navštívil USA, když už byl v jeho jižním siamském dvojčeti.
-,,Halo, pane!"
Volal na něj někdo.
-,,Vy tu jste jako na zavolanou," blížil se k němu.
-,,O co jde?"
-,,Máme tu problém s chupacabrou, vysavačem koz, pomůžete mi ho vypátrat?"
-,,A jak?"
-,,Máme tady stáda koz, která se bojí, že každou noc přijde chupacabra a vysaje některou z nich. Musím držet hlídku. A vy se mnou. Nechám vás za to u mne doma přespat a pohostím vás."
-,,No dobře," nezbývalo Silviusovi než nabídku přijmout.
Počkali k večeru, než slunce zapadne a hlídali kozí stáda v dřevěné ohradě.
-,,Odkud jste se tady vzal?"
Zeptal se statkář.
-,,Z jižní Ameriky," odpověděl Silvius.

-„V Mexiku jste se nezastavoval, že?"
-„Ne ne."
-„To je škoda. Mají tam zajímavou rybu - Hlistouna Červenohřívého a Stříbrného."
-„Já jsem bývalý ornitolog, zajímám se o ptáky, ne o ryby."
-„To je škoda."
Nebylo ani deset hodin večer a uslyšeli, jak kozy mečí a utíkají.
Silvius spatřil to stvoření. Malý, štíhlý, chlupatý, humanoid s útlou tlamou od které mu kapala kozí krev. Oči, černé a temné jako sama noc mu svítili na dálku. Ozval se výstřel, to ten statkář. Doběhli k té mrtvé koze. Netvor zmizel. Pouze pohyb jeho šedé kůže zůstal oběma mužům v paměti.
-„No díky, bez vás bych to nezvládl."
Přespal zde do druhého rána a poté to vzal do Kanady.

Silvius se vydával napříč městem. Pozoroval vše okolo. Intuice mu říkala, že tady ho může potkat kde co. On však byl už po těch všech strastiplných cestách tak zocelený, že byl přesvědčen, že ho už jen tak něco nepřekvapí.
Přesto uvnitř cítil, že co nevidět na někoho nebo na něco narazí. Ten pocit by se dal popsat, jako by nekonečně dlouho vcházel dovnitř zrcadlového bludiště, ve kterém zákonitě musel narazit na sebe samého.
A hle z nenadání mu do cesty vkročila osoba.
Těsně se dotkly, jako by oba stačili jeden před druhým zabrzdit před očekávanou srážkou.
Chvíli napětí v potemnělé ulici rozčísla zářivá tvář ženy, jenž před ním stanula.
Silvius na sucho polkl.
Ticho.
-,,Vy jste mi snad darovaná samotným Bohem," proťal ho.
Usmála se asi na vteřinu, ale poté se zamračila s rukami v bok.
Ucítil lepkavý pocit, jako by byl lapen do její předem připravené pavučiny.
-,,Co tu pohledáváte?"
Odvětila.

-„Sbírám zážitky s bytostmi, které bych označil jako zupernaturlich."
Ženu jeho vyjádření nejprve zaskočilo, ale nakonec se tvářila vcelku pobaveně.
-„Někdy se tu můžete potkat s místím druhem raptorů, Jsou to rohaté ještěrky, o ne moc větší než lidi. Unáší malé děti rovnou z kočárků.
A taky je tu Sasquatch - místní Big Foot, nějaký spisovatel, potomek drakobijců za něho dostal doživotní trest, ale to je už jiný příběh."
-„Co mu provedl?"
Zněl ustrašeně Silvius.
-„Nastražil na něho pasti."
-„A zabil ho?"
-„Kde pak, Sasquatch je nesmrtelná stvůra."
-„Díky bohu," chytil se za srdce Silvius a opřel se o pouliční stěnu pomalovanou nějakými nápisy, kterým nerozuměl.
-„Mohl bych ho vidět?"
-„Je stále v těch pastích hluboko v lesích, ale brzy se z nich vyprostí a bude zase volný. Takové stvoření se léčí samo - paramedicínou."
-„No, v takovém případě, abychom vyrazili."
-„Neblázněte," vstoupila mu do cesty dáma.
-„Věřte tomu, že je živý a zdravý. To ho léčí. Když na něho lidé v dobrém myslí. On je tu doma. To ten spisovatel je zrůda."

-„Jaký spisovatel?"
Nerozumněl.
-„Jeden Čech," dostalo se mu odpovědi.
-„Takže Evropan," shodou okolností si Silvius pamatoval polohu státnosti tohoto slovanského národa.

-„Doufám chlape, že jste sem na palubu nezanesl nějakou cestofilcku," srandoval námořník vytírající podlahu poblíž na Silviuse vyhlížejícího z paluby parníku na oslněný oceán.
Spatřoval, jak v dáli létající píraně dělají přemety nad hladinou, než do ní opět padnou.
Bylo to způsobeno miliony mrtvých ryb vznášejících se všude okolo lodi, za které mohli medúzy. Umí způsobit i elektrický šok, co dokáže ochromit i žraloky. Proto pro ně není žádný problém vyhubit své okolí drobných živočichů.
Díky této rovnováze byla plavba klidná a žádné z létajících piraní neopouštěla svou hostinu.

-,,Už vás tu známe," mluvil někdo na letišti.
-,,Opravdu? Odkud?"
Divil se Silvius.
-,,Už nějakou dobu cestujete po světě, viďte?"
-,,Ano."
-,,To víte, všechno je tak, jak to je. Vše souvisí se vším. Svět funguje, točí se po své ose a stejně tak fungují informace. Navíc v dnešním světě," mávl rukou japonec.
-,,Dobře, hledám tu nějakou legendu, mýtickou postavu nebo tak něco."
-,,V Japonsku máme trochu jiné bytosti, než na které jste zatím narazil."
-,,Opravdu?"
-,,Ano, městské legendy. Například Hanako-San. Ducha dívky, strašící na školních dívčích toaletách. Děti ji vyvolávají."
-,,Aha a ještě něco? Tam já raději nepůjdu, ještě by mne měli za bůhví co."
-,,To se nebojte."
Šel tam, ale nic neviděl.
Po té mu to došlo.
Vidí pouze kryptozoologické stvůry, ne městské legendy.
-,,To je škoda."

Čína

Stál na velké čínské zdi a prohlížel si výhled. Poté k němu přistoupil Liučchan a podal mu dalekohled.
-„Podívej támhle je tygr s modrou srstí," řekl a naznačil směr.
-..Obvykle se zjevuje jen v provincii fu-tien, ale kvůli tobě přicestoval až sem, aby si ho mohl spatřit a věřit v něj," pravil a pohladil svého Čínského pinče po hřbetu.
Co by tak Silvius dal za to, aby mohl pohladit toho modrého tygra.
Prohlížel si ho v dalekohledu a zpozoroval jak se muježí chlupy jako by je měl nabité statickou elektřinou. Poté upřel pohled zpříma do čoček dalekohledu a jeho zrak se srazil s tím silviusovým.
V ten moment Silvius ucukl. Přesto mezi nimi zůstalo to zvláštní propojení toho úseku vteřiny, kdy si oba viděli do duše.

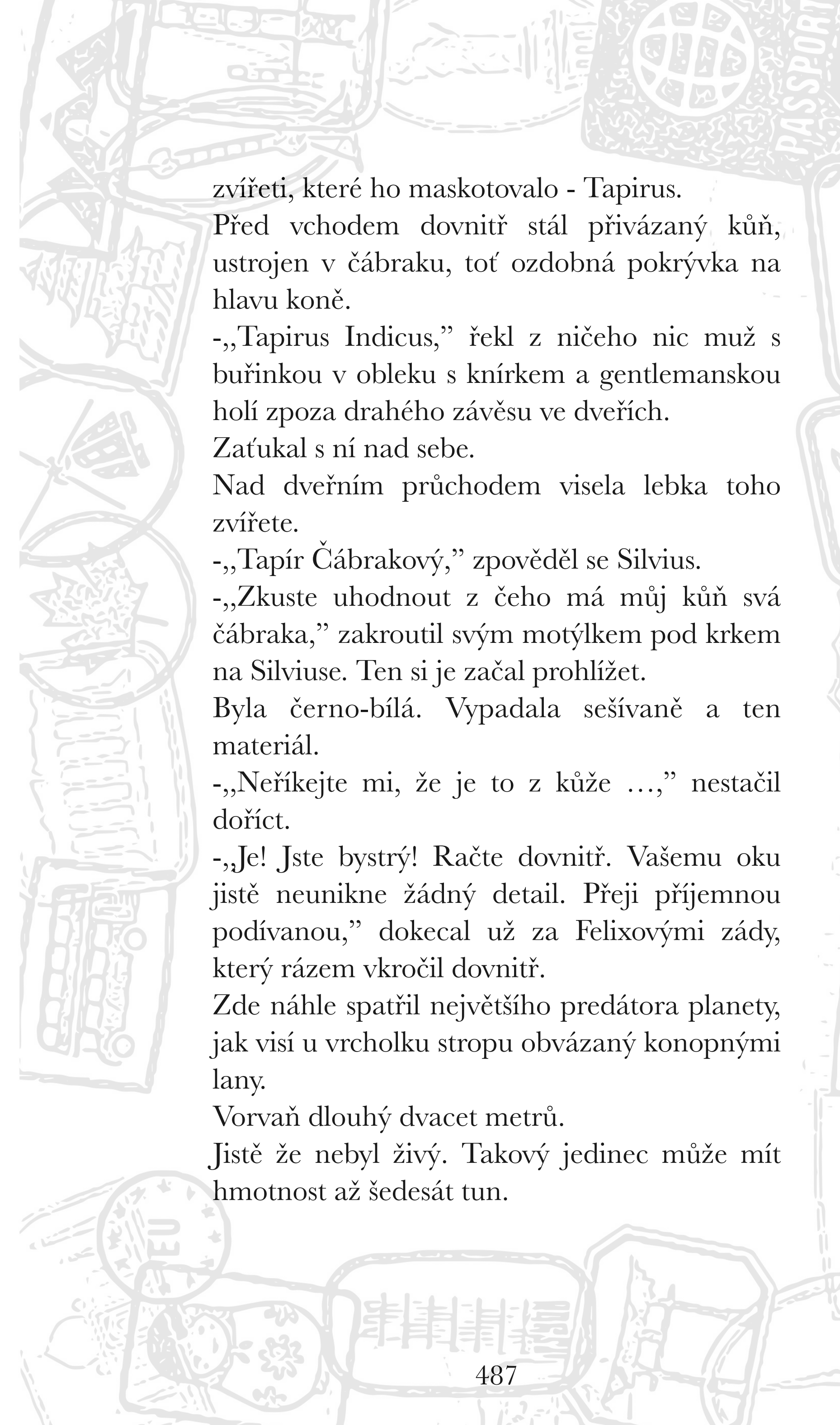
Návštěva Mongolska ho do té doby ani nenapadla. To až se náhodou rozvzpomněl na vyprávění o legendárním stvoření označovaném jako Olgojchorchoj, které údajně obývá poušť Gobi, jenž se rozprostírá mezi Ruskem a mongolsko čínskými hranicemi, když nad nimi letěl.

Evropa

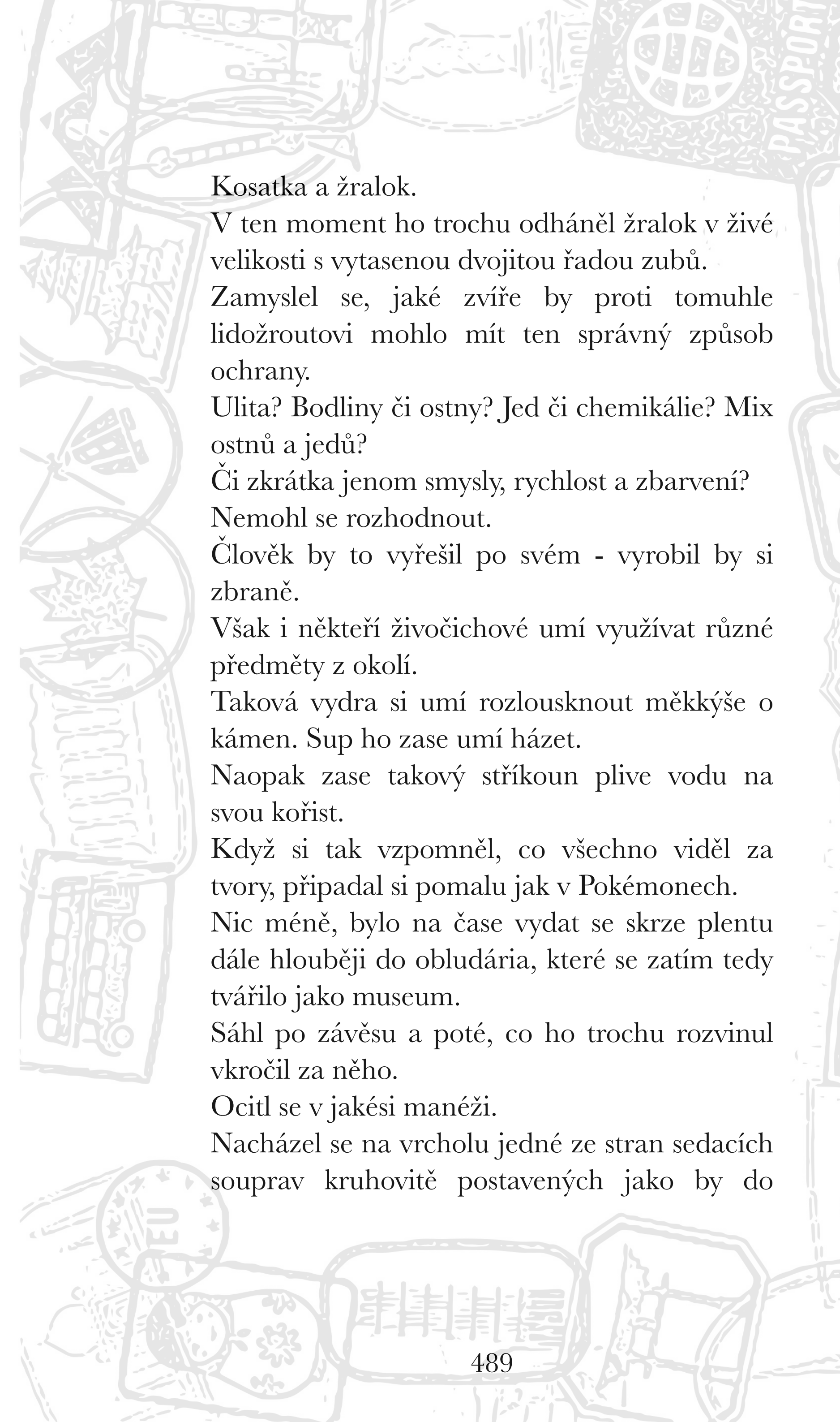
Paříž

Toto světoznámé město položené na základech z lidských ostatků morových epidemií bylo jedno z nejdůležitějších míst světa a to především díky své historii. Francká říše byla prazákladem celé Evropy. Nacházel se zde Louvre s Mona Lisou. Byla zde pohřbena Máří Magdalena.
Oblacích tu dominovala osvícená konstrukce Eiffelovi věže.
Proběhla zde francouzská revoluce, která vedla k určení směru celých moderních dějin.
A takto by mohl pokračovat.
Zde se však podle dochovaných informací nacházel obzvláštní kabaret plný super naturálních tvorů.
Toto panoptikum bylo pojmenováno po

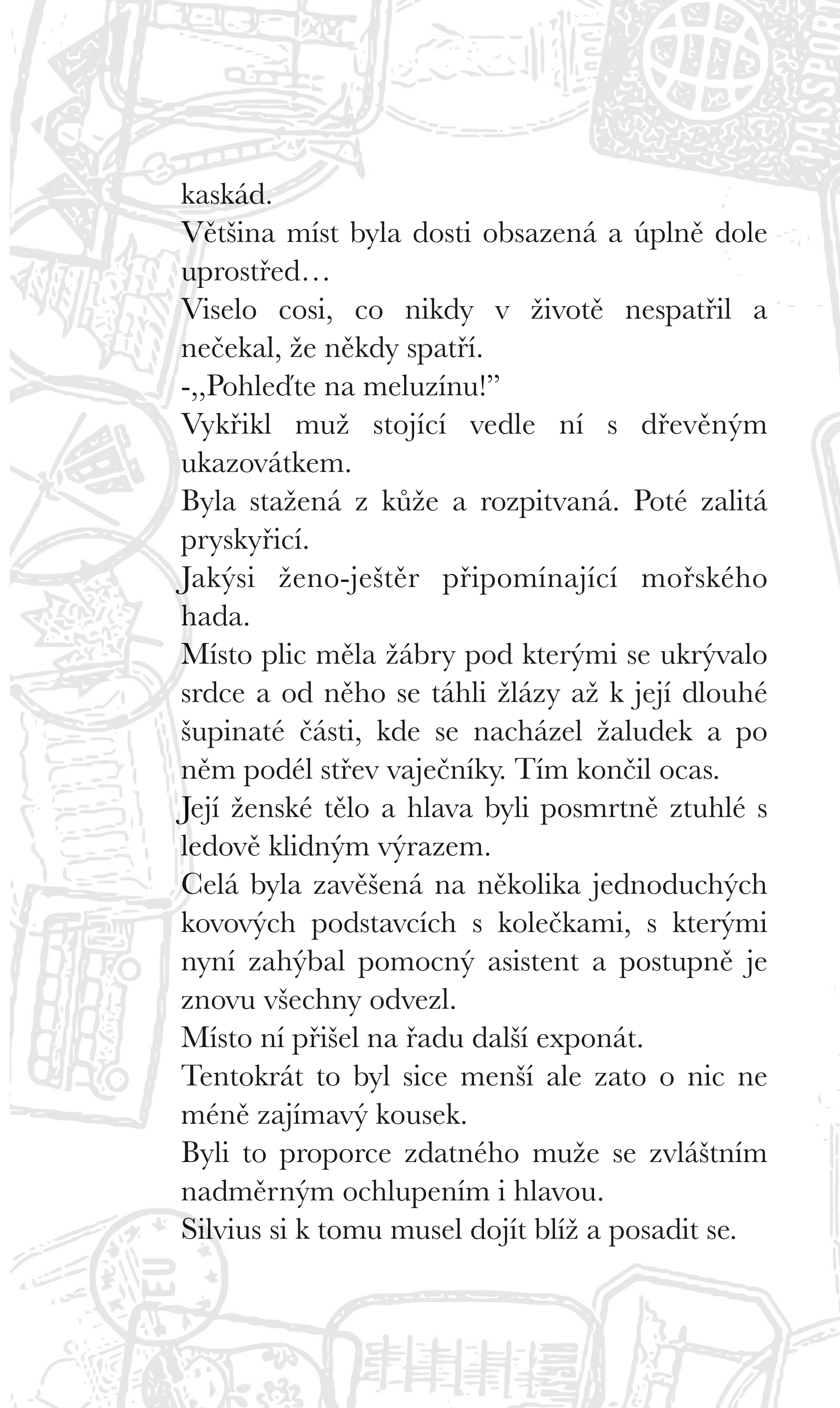

zvířeti, které ho maskotovalo - Tapirus.
Před vchodem dovnitř stál přivázaný kůň, ustrojen v čábraku, toť ozdobná pokrývka na hlavu koně.
-,,Tapirus Indicus," řekl z ničeho nic muž s buřinkou v obleku s knírkem a gentlemanskou holí zpoza drahého závěsu ve dveřích.
Zaťukal s ní nad sebe.
Nad dveřním průchodem visela lebka toho zvířete.
-,,Tapír Čábrakový," zpověděl se Silvius.
-,,Zkuste uhodnout z čeho má můj kůň svá čábraka," zakroutil svým motýlkem pod krkem na Silviuse. Ten si je začal prohlížet.
Byla černo-bílá. Vypadala sešívaně a ten materiál.
-,,Neříkejte mi, že je to z kůže …," nestačil dořict.
-,,Je! Jste bystrý! Račte dovnitř. Vašemu oku jistě neunikne žádný detail. Přeji příjemnou podívanou," dokecal už za Felixovými zády, který rázem vkročil dovnitř.
Zde náhle spatřil největšího predátora planety, jak visí u vrcholku stropu obvázaný konopnými lany.
Vorvaň dlouhý dvacet metrů.
Jistě že nebyl živý. Takový jedinec může mít hmotnost až šedesát tun.

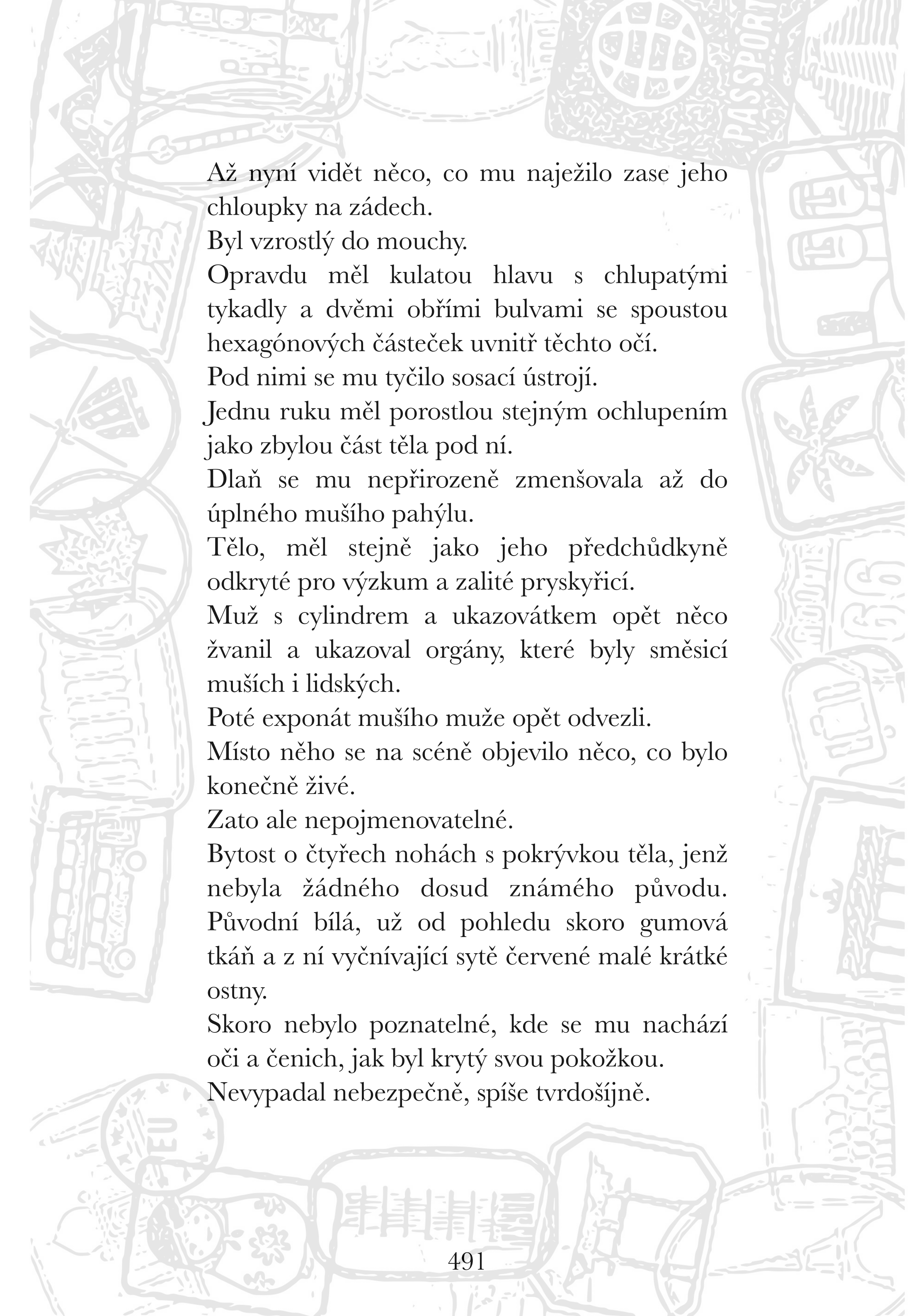
Tento byl, jak se ihned Silvius přesvědčil, vypreparovaný. S velkou zašitou jizvou přes celé břicho.
Takový by dokázal spořádat krakatici v epickém souboji v hlubině mořské.
Ovšem nebyl tu jediným.
Podél stěn byla vystavena další zvířata na svým podstavcích. Lev, medvěd lední i lesní, tygr.
U toho se pozastavil.
Měl impozantní chrup.
Po celé tlamě třicet zubů - jeden velký zahnutý špičák, tři malé řezáky, tři třenáky na horní čelisti a dva dole a úplně vzadu velká stolička.
Zajímavé bylo, že každý z těchto zubů má jiné použití. Je to typickým znakem pro všechny kočkovité, stejně tak jako, že při krmení používají jazyk místo příboru.
Každý z predátorů, ať už psovitých, medvědovitých, medvídkových, kunovitých, cibetkovitých či tedy kočkovitých, se krmil jiným způsobem.
Silviuse tohle vždy fascinovalo. Náhle mu došlo, že se občas v restauracích, či zkrátka při večeři dívá okolo a pozoruje, k jakému druhu zvířete by ostatní podle způsobu krmení přiřadil.
Pak zde v obludáriu však spatřil poslední dva vystavené kusy.

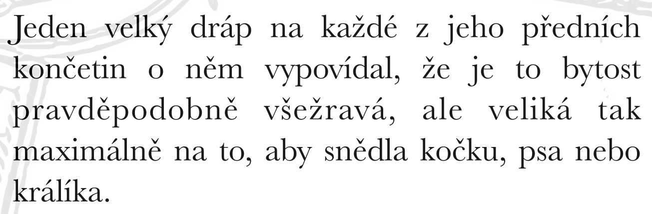
Kosatka a žralok.
V ten moment ho trochu odháněl žralok v živé velikosti s vytasenou dvojitou řadou zubů.
Zamyslel se, jaké zvíře by proti tomuhle lidožroutovi mohlo mít ten správný způsob ochrany.
Ulita? Bodliny či ostny? Jed či chemikálie? Mix ostnů a jedů?
Či zkrátka jenom smysly, rychlost a zbarvení?
Nemohl se rozhodnout.
Člověk by to vyřešil po svém - vyrobil by si zbraně.
Však i někteří živočichové umí využívat různé předměty z okolí.
Taková vydra si umí rozlousknout měkkýše o kámen. Sup ho zase umí házet.
Naopak zase takový stříkoun plive vodu na svou kořist.
Když si tak vzpomněl, co všechno viděl za tvory, připadal si pomalu jak v Pokémonech.
Nic méně, bylo na čase vydat se skrze plentu dále hlouběji do obludária, které se zatím tedy tvářilo jako museum.
Sáhl po závěsu a poté, co ho trochu rozvinul vkročil za něho.
Ocitl se v jakési manéži.
Nacházel se na vrcholu jedné ze stran sedacích souprav kruhovitě postavených jako by do

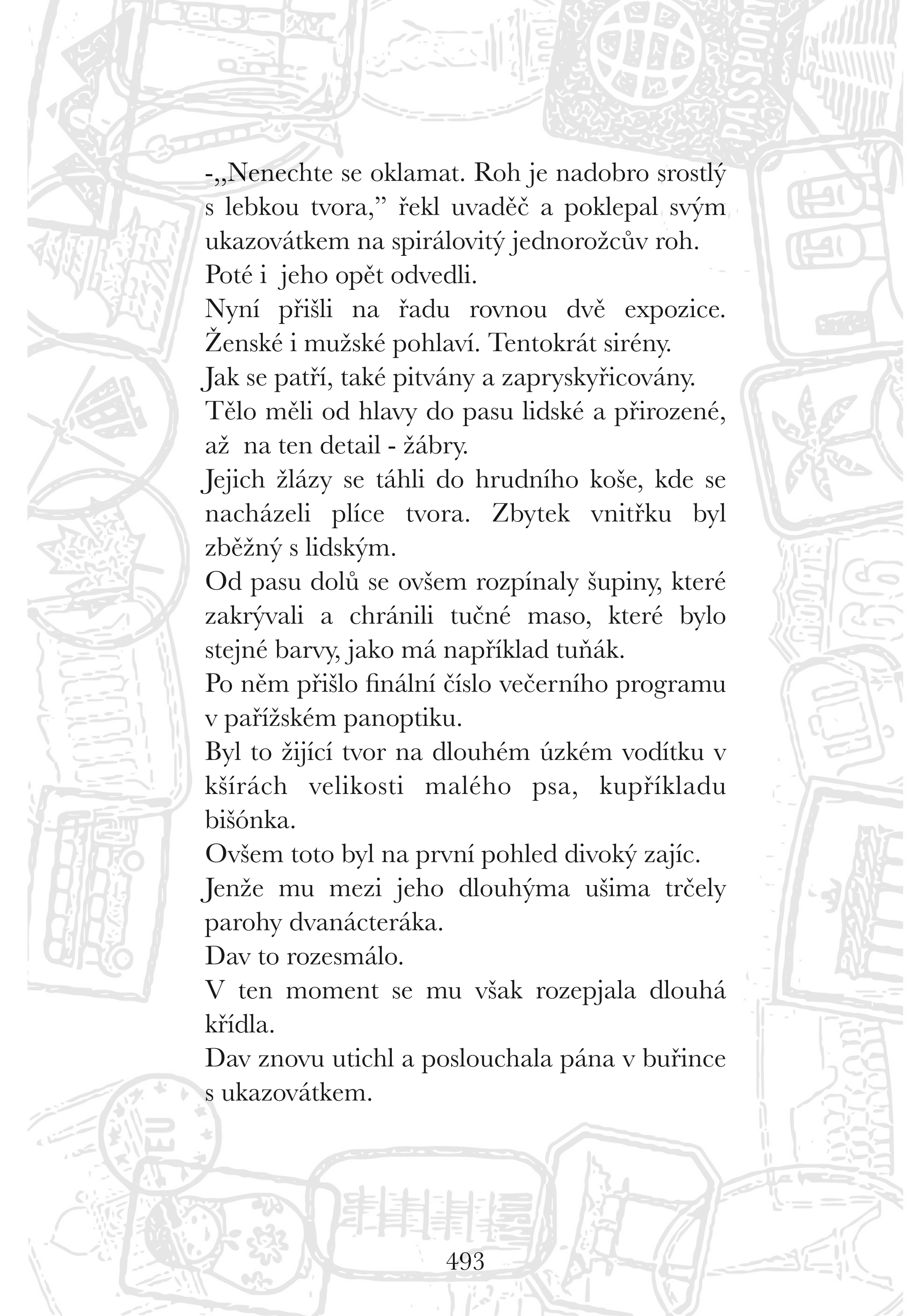
kaskád.
Většina míst byla dosti obsazená a úplně dole uprostřed…
Viselo cosi, co nikdy v životě nespatřil a nečekal, že někdy spatří.
-„Pohleďte na meluzínu!”
Vykřikl muž stojící vedle ní s dřevěným ukazovátkem.
Byla stažená z kůže a rozpitvaná. Poté zalitá pryskyřicí.
Jakýsi ženo-ještěr připomínající mořského hada.
Místo plic měla žábry pod kterými se ukrývalo srdce a od něho se táhli žlázy až k její dlouhé šupinaté části, kde se nacházel žaludek a po něm podél střev vaječníky. Tím končil ocas.
Její ženské tělo a hlava byli posmrtně ztuhlé s ledově klidným výrazem.
Celá byla zavěšená na několika jednoduchých kovových podstavcích s kolečkami, s kterými nyní zahýbal pomocný asistent a postupně je znovu všechny odvezl.
Místo ní přišel na řadu další exponát.
Tentokrát to byl sice menší ale zato o nic ne méně zajímavý kousek.
Byli to proporce zdatného muže se zvláštním nadměrným ochlupením i hlavou.
Silvius si k tomu musel dojít blíž a posadit se.

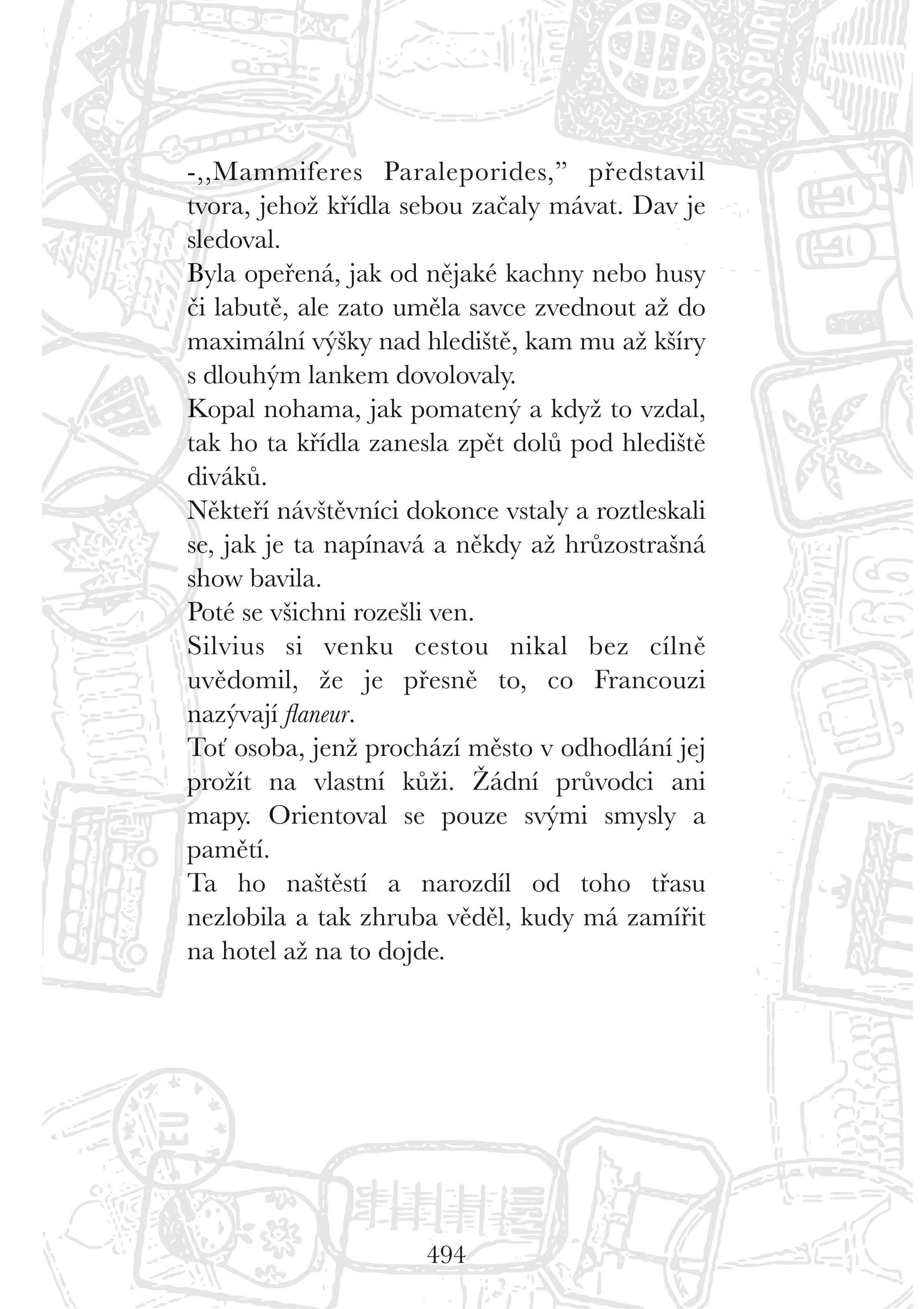
Až nyní vidět něco, co mu naježilo zase jeho chloupky na zádech.
Byl vzrostlý do mouchy.
Opravdu měl kulatou hlavu s chlupatými tykadly a dvěmi obřími bulvami se spoustou hexagónových částeček uvnitř těchto očí.
Pod nimi se mu tyčilo sosací ústrojí.
Jednu ruku měl porostlou stejným ochlupením jako zbylou část těla pod ní.
Dlaň se mu nepřirozeně zmenšovala až do úplného mušího pahýlu.
Tělo, měl stejně jako jeho předchůdkyně odkryté pro výzkum a zalité pryskyřicí.
Muž s cylindrem a ukazovátkem opět něco žvanil a ukazoval orgány, které byly směsicí muších i lidských.
Poté exponát mušího muže opět odvezli.
Místo něho se na scéně objevilo něco, co bylo konečně živé.
Zato ale nepojmenovatelné.
Bytost o čtyřech nohách s pokrývkou těla, jenž nebyla žádného dosud známého původu. Původní bílá, už od pohledu skoro gumová tkáň a z ní vyčnívající sytě červené malé krátké ostny.
Skoro nebylo poznatelné, kde se mu nachází oči a čenich, jak byl krytý svou pokožkou.
Nevypadal nebezpečně, spíše tvrdošíjně.

Jeden velký dráp na každé z jeho předních končetin o něm vypovídal, že je to bytost pravděpodobně všežravá, ale veliká tak maximálně na to, aby snědla kočku, psa nebo králíka.
Poté, co i ji odvedli se na místo ní objevil další exemplář.
Tentokrát to byl lykantrop.
Stále na něm viseli zbytky roztrhané zelené košile, tak typické pro osadníky lesovišť, kde se obvykle tyto transmutace stávají.
Jeho tělo prošlo neskutečnými bolestmi v průběhu růstu kostí, na které nejsou starší jedinci připravení. Stejně nehty a ochlupení zeštětinovatělo a posílilo.
Nemluvě o proměně vzhledu hlavy, když se mu transmutovala z lidské lebky do z převažující části vlčí. Včetně chrupu a uší.
Poté, co i jeho odvedli se pod zraky všech přítomných objevil opravdový žijící úkaz.
Bílé čtyřnohé tělo zcela podobné koze až na jediný detail - roh trčející z hlavy vzhůru.
-„No to mně podržte, jednorožec!"
Vykřikl někdo z hledí.
Opravdu se tak zdál do té doby, dokud nezamečel.
-„Tohle není žádný jednorožec, pouze koza s rohem," protestoval někdo.

-„Nenechte se oklamat. Roh je nadobro srostlý s lebkou tvora," řekl uvaděč a poklepal svým ukazovátkem na spirálovitý jednorožcův roh.
Poté i jeho opět odvedli.
Nyní přišli na řadu rovnou dvě expozice. Ženské i mužské pohlaví. Tentokrát sirény.
Jak se patří, také pitvány a zapryskyřicovány.
Tělo měli od hlavy do pasu lidské a přirozené, až na ten detail - žábry.
Jejich žlázy se táhli do hrudního koše, kde se nacházeli plíce tvora. Zbytek vnitřku byl zběžný s lidským.
Od pasu dolů se ovšem rozpínaly šupiny, které zakrývali a chránili tučné maso, které bylo stejné barvy, jako má například tuňák.
Po něm přišlo finální číslo večerního programu v pařížském panoptiku.
Byl to žijící tvor na dlouhém úzkém vodítku v kšírách velikosti malého psa, kupříkladu bišónka.
Ovšem toto byl na první pohled divoký zajíc.
Jenže mu mezi jeho dlouhýma ušima trčely parohy dvanácteráka.
Dav to rozesmálo.
V ten moment se mu však rozepjala dlouhá křídla.
Dav znovu utichl a poslouchala pána v buřince s ukazovátkem.

-,,Mammiferes Paraleporides," představil tvora, jehož křídla sebou začaly mávat. Dav je sledoval.
Byla opeřená, jak od nějaké kachny nebo husy či labutě, ale zato uměla savce zvednout až do maximální výšky nad hlediště, kam mu až kšíry s dlouhým lankem dovolovaly.
Kopal nohama, jak pomatený a když to vzdal, tak ho ta křídla zanesla zpět dolů pod hlediště diváků.
Někteří návštěvníci dokonce vstaly a roztleskali se, jak je ta napínavá a někdy až hrůzostrašná show bavila.
Poté se všichni rozešli ven.
Silvius si venku cestou nikal bez cílně uvědomil, že je přesně to, co Francouzi nazývají *flaneur*.
Toť osoba, jenž prochází město v odhodlání jej prožít na vlastní kůži. Žádní průvodci ani mapy. Orientoval se pouze svými smysly a pamětí.
Ta ho naštěstí a narozdíl od toho třasu nezlobila a tak zhruba věděl, kudy má zamířit na hotel až na to dojde.

Úzké uličky ve svébytném středověkém ba až gotickém stylu nikde jinde neviděl. Jako by se náhle ocitl uprostřed X. Století.
A hle! Krčma. Zavedl své tělo za vůní chmele.
Hospodskému nemusel říkat ani půl slova a už dostal před jeho pupkatou zástěru jedno vrchované s pěnovou čepicí.
Bylo hořké a pěna mu udělala malý knírek pod nosem, který si ovšem utřel svým rukávem.
Vydal se ven na ulici, kde postávali i další pivaři u dřevěných parapetů a klábosili s kolemjdoucími, či pokukovali po okolí města.
Zde měl Silvius pocit, že ono samo prastaré keltské město obývané od pradávna i nejen Turky a Germány bylo jako samo to co tu toužil spatřit. Zde byla atmosféra přímo prosátá mystériem.
A hle tu spatřil osobu, jenž mu z naprosto neznámého důvodu přišla povědomá, přesto, že ji nikdy nespatřil. Vyzařovala tím, čím by vyzařovalo zvíře v džungli. Dravec na lovu za potravou.
Jeho pouhá chůze - přesná a rytmická, přesto

zlehka a uvolněně, jako by každým krokem tančil.
-„Pane!"
Neudržel se ho oslovit.
-„Jmenuji se Silvius a přicházím z velké dálky," řekl.
Mladý muž se zastavil a nasadil si víc do čela své sluneční brýle.
-„Domynick," podal mu ruku i on a pevně ji stiskl svým palcem.
-„Odkud jste?"
Navázal s ním mladík konverzaci.
-„Z celého světa. Již dlouhou dobu pouze cestuji po světě a snažím se získat, co nejvíce zážitků se zvláštními bytostmi."
-„Tak to si tam připište i mne."
Potvrdil mladík se zubatým úsměvem.
Silviuse to rozesmálo.
-„Jsem spisovatel, mohu si váš příběh vyslechnout a sepsat ho."
Tím ho velice překvapil.
-„Dobrá a… možná jsem o vás slyšel. Nebyl jste náhodou před nějakou dobou v Kanadě?"
-„Jo. Byl jsem tam ve vězení."
-„To vás omilostnili?"
-„Ne. Utekl jsem."
Silvius se nechápavě usmál. Někde kdysi četl,

že spisovatelům se dá těžko věřit, co vlastně vyprávějí.
-„Stačí, když mne pozvete na pivo," vyjasnila osoba, jenž se mu představila jako Domynick.
Takhle stáli u toho jednoho dřevěného venkovního parapetu v zapadlé pražské uličce až do zavíračky.
-„ A radím ti, zajeť do Japonska pro městské legendy, je jich tam nespočetné množství. Ty na ně budeš mít kluku štěstí, to poznám už od pohledu."
-„Městské legendy?"
-„No jasně, třeba Mumiho - liška s 9 ocasy, žije tisíce let. Je tam toho spoustu uvidíš," s dopitím poslední sklenky točeného piva se Silvius Felix rozloučil s mládencem a zamířil do svého hotelového apartmá.
Zde se ráno vzbudil s podivnou kocovinou.
Říkala mu, ať to vezme na jedno pouhé poslední místo odpočinku a toť v Karibiku.

-„Víte, že já sám nevím, proč jsem si nakonec vybral jako poslední místo odpočinku Bermudy."
-„Zato já to vím zcela přesně, je tu spousta nuda pláží a tam teprve spatříte ty nejlegendárnější a nejtajuplnější tvory. Pro takové jako jsi ty Silviusi, toto nejsou Bermudy ale Bernudy. Každý už slyšel tu otřelou povídačku o bermudském trojúhelníku a já si myslím, že vy Felixi budete ten, kdo na ni přijde."
-„Vy máte tedy důvtip, to se vám musí nechat. A už mi konečně aspoň povíte kdo jste?"
-„Jsem anesteziolog."
-„No to mně podržte. A kde bych podle vás měl začít pátrat po tom bermudské trojúhelníku. Mám pocit, že se tato kauza již objasnila magnetickým polem."
-„Víte, mne přijde, že to nejsilnější magnetické pole má ten trojúhelníkový spodní díl plavek

támhleté slečny.”
-„Ale co vás nemá, to jsou bikini. Bermudy jsou přece pánské společenské kraťasy.”
-„Vy si tak rád šlapete po štěstí Silviusi. Před vlastní ženou utíkáte a kdyby aspoň za mladší ale vy raději za příšerami, že?”
-„Takhle o nich nemluvte! Jsou to kouzelná stvoření, taková je potřeba rozmnožit a potvrdit jejich existenci.”
-„To jistě ano, ale věřil bych vám raději, že si po té dlouhé a nebezpečné štrece přeci ještě jednou užijete.”
-„Ale co vás nemá, vždyť mně už ani nefunguje jak by měl.”
-„Nebojte se Silviusi. Zahoďte veškeré obavy a odvažte se. Dívky si už s vámi budou vědět rady,” a než se nadál mladík opět zmizel a místo něho Silviuse obestoupila skupina děvčat kolem jeho lehátka. Všechny si ve stejný moment sundala horní část svých dvoudílných plavek. Tedy Bikin.

SEKTA

-„Náboženství je metla lidstva."
Řekl Arach, vůdce sekty s čapí maskou, podobnou té morovým doktorům.
Úděl člena této čapí sekty Luciferismu se dědil z dědy na vnuka.
-„Sešli jsme se zde, abychom dnes 30. dubna mohli obětovat duši tohoto jinocha pro životy milionů neznalých. Pověz chlapče, šel si dobrovolně na tuto oběť?"
-„Ano, narodil jsem se pro to a byl jsem pro to vychován," odpověděl mladík.
-„Dobrá, můžeme pokračovat," pronesl čapí maskovanec.
Vytáhl nůž svůj rituální a mladíkovi zasadil při latinském mumlání ránu do srdce. Krev se roztekla po žulovém kameni a řád čápů luciferských ranní hvězdy si své kožené masky potřel krví. Tento řád potají jako protipól křesťanství ovládal toto náboženství celá staletí.
Byla to soukromá sekta vyvolená ke spoustě

věcem.
Poté přišel měsíc na oblohu a zalil se krví.
Čapí maska pronášela další formule nad mrtvým mladíkem a potírala ho něčím kolem bodné rány. Dokud se nezapojila a mladíkovi se otevřely jeho oči bez života.
Zářili růžově jako sám měsíc té noci.
Byla mu nasazena maska čapí a on povstal.

Těžká kožená bota se opřela o skalisko. Patřila někomu, kdo takto v trackingových botách chodil už docela značnou dobu. Teď jejich špička mířila k hladině moře, které se rozprostíralo pod skaliskem.

Bylo slunečné odpoledne a tak příznivá viditelnost umožňovala spatřit břehy afrického kontinentu.

Přesněji Maroka.

Ty těžké boty, co si zrovna rozvázali tkaničku se nacházely někde v oblasti Gibraltaru, britské enklávy Španělska.

Poté ta osoba skočila do vody a někdo na ni zavolal:

-„Klitosi! Jaká je?"

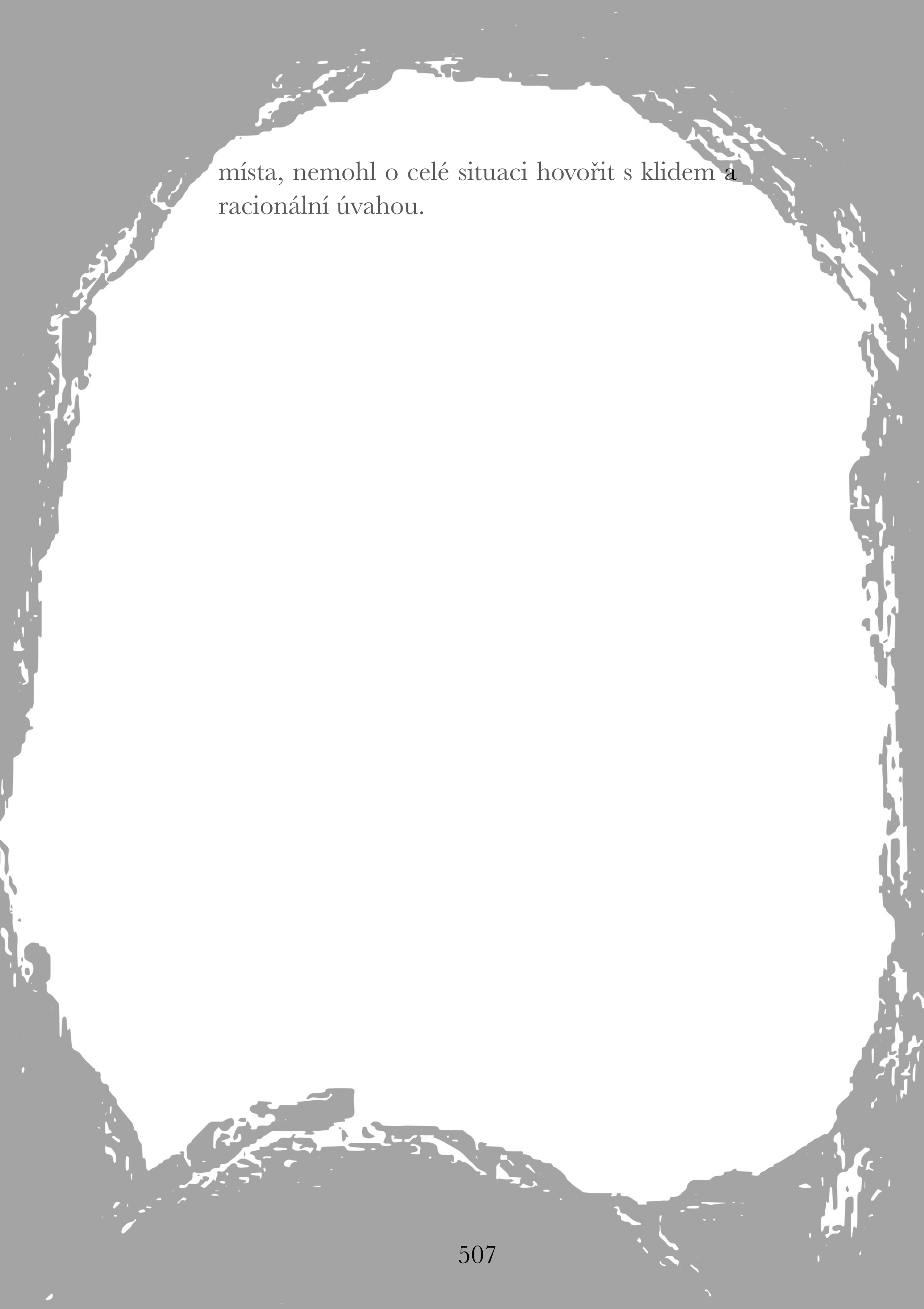
-„Osvěžující, pojďte se přidat," volal zpátky na

další, co s ním sdíleli takzvaného dirtbag lifestylu.
Z angličtiny přeloženo jako špinavý batoh, ale znamenalo to ve skutečnosti mnohem víc, než to. Takových kilometrů uchozených a hor zdolaných.
I další se k němu přidali na osvěžení.
Až poté si Jen, vůdce této skupiny všiml, že je zde, přesně pod tím skaliskem, kam položil vítězoslavně svou nohu, obrovská jeskyně.
O gibraltských jeskynních už ledacos slyšel, ale ještě v životě v žádné nebyl.
A tak se rozplaval směrem k ní.
-,,Klitosi! Kam to plaveš?"
Ozval se ženský hlas z vrcholu skaliska, kde rostli chlebovníky různolistý, nebo také nazývané jackfruit.
Obvykle v této končině nemohl růst, ale i přes to, tu byli.
Zrovna si kontrolovala buzolu. Jednoduchý přístroj pro orientaci a navigaci v terénu.
Měla výchylku o 60 stupňů, sextil.
Ihned jí došlo, že musejí stát na magnetickém poli.
Podívala se dolů do vody, to už byl ale Klitos jinde.
Byl uvnitř jeskyně a procházel jí hloub a hloub.
Jediné, co měl u sebe byla svítilna.

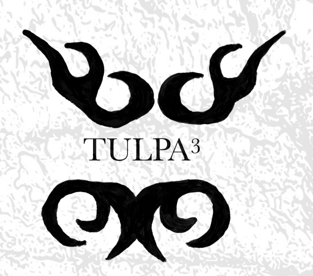
Tušil, že průchody uvnitř jsou dost spletité. Komplexnost těchto jeskyní pro ně byla obvyklá.
Nakonec vešel na římsu nad rozlehlou jeskynní a spatřil dolů, kde praskal a plápolal oheň.
Něco neuvěřitelného.
Kolem něho postávali postavy.
Tlupa humanoidů s přerostlým světlým lanugo ochlupením.
Rychle zhasnul svou svítilnu a bez dechu je pozoroval.
Už z dálky je dokázal přiřadit ke zjevu Intelů, neboli mužů, kteří nejsou schopni navázat sexuální, či romantický vztah.
Nebylo divu, žádná žena v dohledu.
Nejlépe je mohl přirovnat k tlupě neandrtálců, jenž tu po staletí, či tisíciletí přežívala a postupně mutovala.
Změna genotypu byla z prvního pohledu jasná. Přesto jejich původ byl entropický - nejasný.
Jejich geneze, vznik, musel být za každého ohledu plasticky zploštěn, aby tu mohli přežít.
Jak teorie zamrzlé evoluce tvrdí, tak pouze ty výjimečné druhy se rozmnožují, aby byl jejich rod udržen a ty, kterých je přebytek se nechávají napospas osudu. Tak, jak to v životě chodí.

I zde viděl alfa samce, silného a vzrostlého autoritáře, jak ohlodává velkou masivní kost.
Odtrhává maso od pravděpodobně stehenní kosti svým zbylým chrupem.
I ostatní něco okusovali.
Spatřil beta muže, submisivního, přátelského a nápomocného, jak zápasí s žebry.
Hned vedle něho rozeznal omega muže. Od pohledu inteligentního a citlivého, co nechce opustit konformní zónu v blízkosti ohně. Také obíral kůstky.
O kus dál, gamma muž, hrdý udržitel ohně měl jako jediný místo pokrmu tlustou větev a s tou šťoural v uhlících.
O po dál postávali poslední dva. Klitos je rozeznal.
Ten, jenž tam z dálky zíral do ohně s tupým výrazem ponaučitelného a naslouchavého, musel být delta muž. Měl zakrvácené ruce.
Poslední z nich, otočený zády a cosi dělajíc ve stínu, měl přirozené atributy sigma muže - měl atributy všech.
Poté se otočil a Klitos spatřil, jak svírá ve svých rukou čerstvě oddělenou hlavu ženského pohlaví, na které také musela působit mutace už od samotného prvoku jejich humanoidního poddruhu.
Tak to bylo to, na čem si tu celá tlupa

pochutnávala - na jejich družce.
Klitosovi se obrátil žaludek vzhůru nohama a zamotala se mu hlava.
Musel se opřít jednou rukou a natáhl ji do prázdna tmy okolo něho.
Zavadil o úlomek skály a ten se odkutálel s děsivě hlučnou rezonancí někam pryč.
To upoutalo pozornost kanibalistické tlupy pod ním. Všichni zvedli hlavy a své pohledy tam, odkud pocházel ten zvuk padajícího kamene.
Odhodili své pokrmy, kamkoliv uznali za vhodné. Stejně tak hlava, jenž držel sigma muž skončila jako ostatní pozůstatky pohozená někde poblíž ohně.
Pozvedli své opracované kamenné náčiní a vydali se na průzkum, kdo to okupuje jejich jeskyni.
Klitos se v naprostém děsu vydal nazpět z jeskyně.
Stáli při něm všichni svatí, pamatoval si totiž cestu.
-„Zavolejte armádu! Zavolejte je! Ať sem pustí napalm! Ať přijedou s bazukama!"
Vzpomněl si na vojenskou zbraň huštěnou benzínem a protiraketové střely.
-„Co se děje Klitosi?"
Ptali se ho.
Až dokud nebyli alespoň kilometr pryč od toho

místa, nemohl o celé situaci hovořit s klidem a racionální úvahou.

TULPA[3]

Psal se rok 1692 a na východním pobřeží severní Ameriky, ve státě Massachusetts, ve městě Salem, ležící na jednom z výběžků do severního atlantského oceánu, které bylo tvořeno především z evropských imigrantů, se v rodině jednoho reverenda přihodilo něco hrůzostrašnému, jeho dceři, devíti leté Elizabeth Paris, se přihodil jakýsi záchvat.

Spadla z ničeho nic na zem a začala sebou škubat na všechny strany. Její končetiny se křivily v bezmezném chaosu.

Reverend Sam Paris nevěřil svým očím. Uchopil ji za jednu ruku, poté za druhou a

---

[3] Magická podoba určité představy vizualizovaný do prostoru na tolik, že je možné ji považovat za skutečnou bytost.

přisedl ji nohy. Volal o pomoc Boha a jejich služebnou. Elizabeth ještě chvíli kroutila končetinami a hlavou, až se nakonec uvolnila a záchvat přestal. Pomočila se.
Služebná ihned poslal pro doktora, zatím co reverend svou dceru očistil, převlékl a odnesl do postele.
-„Co myslíte, že by to mohlo být?"
Optal se poté, co doktor i se zbytkem reverendovi rodiny přišel a vše jim do podrobna vypověděl.
-„No. Na žádnou z dnes běžných nemocí to nevypadá. Spíše to vypadalo jako záchvat těžké hysterie. Mohu se zeptat na její matku?"
-„Zemřela při porodu."
-„A její chování?"
-„Vždy byla dobře vychovaná."
-„Nuže, to by mohlo znamenat pouze jednu možnost - hyperglikemie."
-„Co to znamená doktore?"
-„Problémy s hladinou cukru."
-„Cukrovka?"
Zděsil se reverend.
-„Je to dost možné. Zkusím obstarat inzulín."
Náhle je rozrušil křik z velké místnosti.
Doběhli tam oba naráz.
To reverendova neteř, jedenáctiletá Abigail Williams se nyní válela na zemi se stejnými

symptomy jako předtím Elizabeth.
Lékař ji ihned zaklonil hlavu a vytáhl ji jazyk z úst, aby se neudusila.
-„Tohle spíše vypadá na epilepsii."
-„Stejně probíhal záchvat i mě dcery," řekl reverend.
-„Že by obě dívky trpěly epilepsií? No, možné to jest."
-„Jedna od druhé to přeci chytit nemohla, tahle nemoc není nakažlivá."
-„To by nám tak ještě scházelo," vypověděla rozrušená sestra reverenda.
-„Jak se tedy mohli obě dostat ke stejné nemoci?"
-„Může to být věc dědičnosti. Neměli jste v rodině někoho s cukrovkou nebo epilepsií?"
-„O ničem takovém nevíme," potvrdili oba sourozenci, z nichž jeden byl reverend Sam.

-„To by znamenalo, že je nemoc pouze psychického původu. Děvčata, povězte nám o těch atacích."
-„Nic si z něho nepamatuji, pouze vím, že se mi z ničeho nic zamotala hlava a poté už jen tma."
-„Já něco viděla, když jsem byla mimo," řekla Elizabeth.
-„Co to bylo Elizabeth? Pověz mé dítě,"

vyzvídal dál reverend.
-,,Viděla jsem postavu dívky v lese v kápy. Měla … bílé vlasy … a oči."
Lidé v místnosti se zalekli, když toto uslyšely.
-,,Spatřila čarodějnici!"
Zvolala služebná reverendova domu.
-,,Nesmysl! Tady v Salemu?"
-,,V Evropě již díky bohu nejsme, aby se zde vyskytovali čarodějnice."
-,,Myslete přeci, všichni tu pocházíme z Evropy. Mohli jsme sem čarodějnictví zanést."
-,,Ale s kým? Kdo by byl tak ohavným spolčencem ďábla, aby se oddal čarodějnictví zde v Americe, zemi požehnané Bohem."
-,,To je přesně ono. Kde jinde než tady by mohlo dojít k boji mezi zlem a dobrem. Navíc v příhodnější době než po dlouhé úmorné zimě."
-,,Tohle nemohu dál poslouchat," pronesl reverend a vyšel ven se projít do města.
Všude byl tající sníh a bída v podobě svrabu a nevítaného erotismu, kožní mykózy na nohou, která uměla udělat pořádnou paseku.
Pokud čarodějnice opravdu získali moc nad městem pro zkázu církve a škody místnímu obyvatelstvu.
Bůh dal Samuelova vzkaz skrz jeho dceru i neteř.

Pouze pokud by to neudělaly čarodějnice samy. Ale proč?
Vše jednou vyleze na povrch a tímto by se pouze odhalily.
Možná z důvodu potvrzení své vlastní existence, to by znamenalo ale i vše platnou existenci Boha.
Zde ale nejsme v Evropě.
Tady čarodějnice mohou začít nový život stejně tak, jako každý ctihodný občan.
-,,Reverende Same! Reverende Same!"
Volal na něho z dálky známý hlas.
-,,Dívky znovu popadl ten amok!"
Dohnala ho ozvěna a jeho zabolela hlava. Musel se unáhleně vydat domů.

-,,Pro kristovy muka, děvčata někdo proklel!"
-,,Musíš nám říct, kdyby si něco opět viděla."
-,,Viděla jsem ženu s havraními vlasy. Bavila se s tou dívkou v lese. A také tam stála nějaká další. Byla starší asi jako teta Evelyn. Stála opodál a špehovala je. Kolem viseli podivné totemy a postavičky z větviček svázaných k sobě."
-,,Dobrá Elizabeth, ihned se dáme do vyšetřování. Vy dvě zůstaňte v posteli."
Reverend se vydal do města. Věděl, koho má hledat.

Procházel ulicemi zbědovanými epidemií svrabu a plísně.
Ve vzduchu byl cítit rozklad.
Šedivé pochmurné počasí po zimní sezóně se mu uléhávalo až k pocitu vlhka a chladu, které ho zábli až snad do samotných morků kostí.
Hledal černé havraní vlasy. Vyhlížel je ve shlukách lidu a pokukoval i po perifériích ulic.
Přesto, že většina obyvatel toto období nosívala kapuce a čepice.
A náhle, při obcházení jednoho rohu omylem narazil hrudí do postavy zahalené stejně jako většina okolí. Kapuce se zvedla a on nahlédl do tváře snědé a trochu polekané.
Měla černé vlasy padající do čela a zbytek svázaný dozadu do drdolu.
To byla přesně ta, co hledal. Aspoň tušil.
Bůh mu ji poslal do cesty, ale reverend Sam se v tom vytržení zapomněl, že by s ní měl promluvit.
Pouze se zdvořile omluvil a pokračoval dál svou cestou.
Naposled se ale otočil a spatřil jak v ruce nese step větviček. Pravděpodobně z lesa, přes celé město.
Vzpomněl si o čem mluvila jeho dcerka. O větvičkách svázaných k sobě do nějakých panáků nebo znamení.

Ale takovéto otýpky byli po celém městě naprosto běžné.
Stejně tak indiánů, kterých zde i z malé poměrné části celého okolí přesto tvořilo velké množství.
Nebyl si jistý, zda je to opravdu ona, kterou hledá.
Pokračoval tedy svou cestou dál dokud neprošel většinu částí města, kde už nebydlel.
Stihl toho spoustu spatřit.
Mnoho indiánské menšiny, přesto nikdo z nich na něho nezapůsobil takovým dojmem jako ta indiánka, do které omylem vrazil.

Bylo po nedělní mši a reverend Samuel se vydal domů v napětí, co možného se znovu mohlo odehrát jeho dceři Elizabeth. Tolik promodraných hodin za opětovné zdraví pro jeho dceři, ale situace byla stále stejná.
-„Pane reverende," zastavila ho oslovením jedna slečna před kostelem.
-„Zaslechla jsem o podivnostech odehrávajících se vaší domácnosti."
-„Opravdu?"
Zděsil se reverend. Moc dobře věděl jaké důsledky by to mohlo mít na jeho postavení nejen ve společnosti, ale i v církevní oblasti.
-„Jedna žena v mém okolí se zabývá

léčitelstvím a tak mne napadlo, že bych vám mohla pomoci. Jmenuje se Sarah Goodeová. Navštivte ji. Vyhledejte její pomoc, pro dobro všech. Bůh vás ochraňuj reverende Same."

-„Poděkoval a s pokorou zamířil konečně domu.

-„Jak se cítíš Elizabeth?"

-„Už dva dny neměla žádný atak, poznamenala služebná."

Děvče mělo kruhy pod očima a bylo celé bledé.

Moc nejedla. Ztratila chuť. Pouze malátně ležela v posteli.

-„A co má neteř? O té něco víte?"

-„Údajně měla záchvat včera v noci. Vaši sestru to pěkně vyděsilo, ale nakonec to znovu přešlo po několika minutách.

-„A měla nějaké vidiny?"

-„To byste se jí musel zeptat vy pane reverende."

-„Dobře. Děkuji vám za starost."

-„Nemáte zač. V těchto těžkých časech si lidé musejí pomáhat a být si na blízku. Obzvláště pak ve vaší domácnosti, kde Elizabeth chybí ženský element matky."

-„Ach ano," povzdechl si reverende vzpomínkou na svou zesnulou choť.

-„Budu muset znovu zajít do města,"

informoval Sam svou služebnou.
-„Jistě pane reverende a kam máte namířeno?"
-„Je možné, že jedna dotyčná osoba má lék na toto prokletí, jenž postihlo mou milovanou dcerušku a neteř."
-„Mohu vědět jméno dotyčné osoby?"
Zeptala se služebná.
-„Sarah Goodeová."
-„Ano, vím koho myslíte zabývá se bylinkářstvím a mastmi. Napíšu vám její adresu."

Zaklepal na dveře domu a ty se po chvíli otevřely.
V nich stála postava ženy ve stejných letech jako sám reverend.
-„Pojďte dál otče," oslovila ho a utvořila mu místo pro vstup do domu.
-„Co vás sem zavedlo?"
Zeptala se ho, když ho zavedla dále do svého obydlí.
-„Mou nebohou dceru a neteř sužuje ohavná nemoc nebo prokletí. Padly do spáru čarodějnických mocí, aby mne mohli poškodit."
Žena na něho zírala s údivem.
-„Tak to si nejsem jistá, zda jste správně," odvětila mu.

-„Jmenujete se Sarah Goodeová, že?”
-„Proč to chcete vědět?”
-„Žena v kostele mi dala tip, že si víte rady s těmito neštěstími."
-„Nevím, zda jsem opravdu ta, kterou hledáte, ale ano, jmenuji se Sarah Goodeová.”
-„Prosím jakoukoliv radu či pomoc,” naléhal reverend.
-„Nuže dobrá,” přitakala nakonec.
-„Ale nemohu vám slíbit, že vám pomohu. Pouze udělám, co je v mých silách. Ovšem, ne zadarmo. To by se mi vymstilo."
Reverend přikývl.
-„Věnuji se bylinkářství a mastím, to je vše. Prozraďte mi více o tom, co sužuje vaší domácnost.”
-„Jak už jsem zmínil, má dcera i neteř opakovaně zastihl podivný záchvat, při kterém nedokáže ovládat své tělo ani mysl. Třesou sebou a mají vidiny, tedy aspoň má dcera je má.”
-„Vidiny?”
Divila se Sarah.
-„Vidí v průběhách těch záchvatů různé osoby, místa či předměty.”
-„Má tedy určité vize.”
-„Ano.”
-„A co viděly?”

Zeptala se mezitím, co probírala své masti a sklenky s bylinkami.
-„Spatřila bílé oči mladé dívky v jejich letech a poté havraní vlasy indiánky. Nějaké místo v lesích plné podivných totemů z klacíků ověšených okolo."
-„Zajímavé," zarazila se Sarah.
-„A ta dívka, kterou spatřila, měla jaké vlasy?"
-„Také bílé."
-„Dobrá, to mi stačí. Tady tuto mast namažte děvčatům na jejich končetiny. Oblast kotníků, zápěstí a krku. V žádném případě ji to nemažte na spánky, čelo nebo jinou část hlavy. Ani na obličej! Tím by jste je pomazal a všechno by se mohlo zvrtnout."
-„Děkuju mnohokrát!"
-„Přijďte mi za týden říct, jak se vám se situací vede. Případně doneste i peníze."
Reverend přikývl a vyrazil opět domů.
Procházel ulicí, když tu spatřil osobu jemu povědomou.
Stejný kožešinový hábit už viděl.
A nebyl tam jediný.
Měl vedle sebe stejný kožich, který nesla o trochu větší postava.
Podle chůze usoudil, že jsou to obě ženy.
Směřovali k tržišti.
Až tam mohl lépe nakouknout pod jejich kápy.

Opravdu, jedna z nich byla ta indiánka, do které nedávno omylem vrazil. A ta druhá. Žena s Evropskými rysy. Tmavé, téměř stejné vlasy jako její družka. Působila panovačně a měla velmi bělostnou pleť.
Přistoupil.
Promluvil k indiánce.
Ta na něho upřela rozpačitý pohled.
-,,Prosím, co se stalo?”
Zeptala se žena vedle ní.
-,,Pouze jsem do ní omylem vrazil, při procházce městem, zhruba před týdnem.”
Žena na něho našpulila rty.
-,,Sarah Osbornová,” představila se.
-,,A toto je má služebná Tituba.”
-,,V kostele jsem vás ještě neviděl.”
-,,Nejsme z vaší části města.”
-,,Jistě, chápu.”
-,,Máte ještě nějaké přání?”
-,,Ne díky, přeji vám mnoho štěstí."
Vydal se opět domů.
Tam namazal na noc své dceři mast, jak mu Sarah poradila.
Zbývajících pět dní se neodehrál žádný atak. Nejdelší doba bez příznaků.
Až pátého dne, kdy se opozdil v kostele a poté přišel domů uslyšel křik. Rozběhl se k pokoji své dceři. Služebná ji pevně držela, aby sebou

tolik neškubala.
-,,Už zase!"
Volala.
Pomohl ji dokud nepřestala, ovšem tentokrát to celé trvalo dvě hodiny. Nejdéle ze všech ataků.
-,,Služebná, vy jste ji tu mast namazala na obličej?"
-,,Ano."
-,,To přeci nesmíte! Neřekl jsem vám snad, aby jste se té masti vůbec nedotýkala!?"
-,,Jsou to všechno čarodějnické výmysly a vy jim věříte! Sarah Goodeová! Na hranici s ní!"
Praštila dveřmi služebná a vydala se někam ven.
Reverend zůstal doma a hlídal svou dceru.
Správně ji potřel mastí a již se zdála být znovu v pořádku.
Služebná dalšího dne už nepřišla, dal tedy dceru na hlídaní ke své sestře a řekl jí, jak má mast nanášet i neteři.
Sám se vydal k Sarah Goodeové.
Nebyla doma.
Procházel se tedy ulicí až o blok dále. Zaslechl rozruch.
Vydal se tím směrem.
Povyk se děl u jednoho z domů.
Spatřil jak vojáci zatýkají nějaké lidi.

Znal je.
Když se přiblížil, spatřil tu indiánku a ženu, jenž se s ní před pár dny seznamoval.
-„Kam je vedete a proč?"
-„Do šatlavy a pak před soud."
-„Jsou to čarodějnice! Na hranice s nimi!"
Volal lid shluklý okolo.
Vrána na stromě zakrákorala.

Soud započal.
Představený William Stoughton, ve svém drahém obleku a se zlatými krátkými vlasy, si prohlížel obžalované.
Sarah Goodeová už tu byla také. Museli ji odvést před tím, než k ní reverend vůbec došel. Poté Sarah Osbornová a její indiánská služka Tituba.
-„Prosím prvního svědka," předvolal soudce.
Do popředí sálu přišel vyzáblí muž, ne moc dobře oděný.
-„Mluvte," poručil mu soudce.
-„Viděl jsem tu ženu, tu indiánku, jak si v lese povídá sama se sebou, nebo něčím. Jistě se samotným satanem! Také sbírala větvičky a dělala z nich podivné ozdoby, které věšela okolo toho místa," poté svědek oněměl.
-„Toť vše?"
-„Ano soudče."

-„Dobrá, posaďte se. Žádám tedy tu ženu, indiánku Titubu, ať předstoupí před soud."
Předstoupila.
V obličeji měla hněv.
-„Nemluvila jsem tam sama se sebou, ani se satanem. Za to s Holilakhaii."
-„Co, nebo kdo to je?"
-„Indiánští duchové. Každé místo, doba i předmět má takového svého ducha."
-„A jak takový duch vypadá?"
-„Toto byl duch doby. Velice mladé dívky, ještě dítěte, s bílými vlasy a duhovkami. Radila mi ať jsem trpělivá, že se můj muž brzy objeví a ona mi řekne kde, pokud jí za to naučím, jak vyrábět indiánské totemy. To jsou ty ozdoby, jenž jsem věšela na stromy okolo."
-„Vy jste panna?"
Rada a veškeré osazenstvo se zhrozilo tak opovážlivé otázky.
-„Ano, odpověděla."
-„Čarodějnice!"
Ozvalo se z davu.
-„Tím to tedy veřejně přiznáváte, že jste čarodějnice?"
-„Šamanka! A čarodějnicí tu nejsem sama! Co támhle Bridget Bishopová! A tahleta a támhleta!"
Ukazovala směrem do davu v soudní síni.

-„Klid v soudní síni!”
Zvolal soud na vyvolaný rozruch.
-„Titubo, můžete si jít sednout. Předvolávám vaši domácí, Sarah Osbornovou a svědka, jenž ji obvinil."
-„Spatřil jsem ji, jak si povídá s vránou, nebo krkavcem. Jasným znakem a ztělesněním Satana. Také jsem slyšel ze sousedství, že vlastní sbírku velice nebezpečných a nekřesťanských knih.”
-„Toť vše?”
Zeptal se soudce a po tom, co svědek potvrdil, upřel svůj pohled na Sarah Osbornovou.
-„V Evropě jsou vrány symbolem války a smrti, osamělosti, zla a smůly. Ptala jsem se jí, kdy konečně skončí to období epidemie neštovic a plísní.”
Soudce se uchopil za bradu.
-„Předpokládám, že takto vzdělaná žena jako vy Sarah Osbornová, si jste vědoma vážnosti obvinění. Tuším, že toto víte, z těch knih, o kterých svědek mluvil. Je to tak?”
-„Ano je.”
-„A co vám ten pták prozradil?”
-„Že to období skončí velmi brzo. Toto léto.”
-„Čarodějnice! Lže!”
Zvolal znovu někdo ze síně.
-„Ticho!”

Rozčílil se soudce.
-,,Přiznáváte se tímto tedy k čarodějnictví?"
-,, Ano," stála v pevném a sebevědomém postoji Sarah Osbornová před soudem.
-,,Dobrá! Běžte se posadit. Nyní žádám Sarah Goodeovou a svědka, jenž ji obvinil."
Předstoupila bývala služebná pana reverenda Sama.
-,,Vyrábí čarodějnické masti a dokonce na to skočil i sám reverend Sam!"
Vykřikla nahlas a celou místnost tím uvrhla do znepokojení."
-,,Proboha!"
Vykřikl někdo z davu.
Reverend se postavil.
-,,Má dcera a neteř sužovaly podivné ataky, za které údajně mohla ta dívka, o které mluvila Tituba."
-,,Vaše dcera ji také viděla?"
-,,Ano. Mívala vidiny v průběhu těch záchvatů."
-,,A není to také čarodějnice?"
-,,No dovolte? Dcera reverenda a čarodějnice?"
Zastal se reverenda někdo z davu.
Soudce se zasmál.
Něco se mu na reverendovi nezdálo.
-,,A vy paní Goodeová, vy jste tu dívku s

bílými oči a vlasy viděla?"
-,,Ano, několikrát jsem se s ní bavila v lese, když jsem byla za úplňku pro byliny na masti."
-,,A co vám řekla?"
-,,Povídali jsme si o druzích čarodějnictví, například jsem jí představila to čím se zabývám já, tedy wickou. Sice novo-pohanství, ale je to moderní a věřím, že to pro čarodějnictví bude mít budoucnost. Vychází z před-křesťanství, keltských, antických a germánských tradic. Jedná se v podstatě o ceremoniály."
-,,Tímto se tedy přiznáváte k čarodějnictví?"
-,,Jistě."
-,,Dobrá, běžte se posadit. Dnes se tu zaslechla další jména lidí, kteří jsou nařknuti z čarodějnictví. Ty budu soudit zítra," ohlásil soudce a poté odešel z místnosti.

-,,Musíme pryč se Salemu," navrhla Tituba.
-,,Ano, bohužel. Člověk by nevěřil, že i zde nás budou takto pronásledovat. V Evropě po nás šel řád Maltézkých rytířů. Ten jejich řecký kříž mne vždy uváděl do rozpaků. Tam nás rovnou upalovali, tady se to alespoň řeší soudně. Měli totiž svou rukověť na ničení zla - malleus malefiarum."
-,,Sbalme co můžeme a odjedeme. Ta dívka mi

prozradila, že můj muž na mne čeká v Ontariu."
-,,Skvěle Titubo," řekla Sarah Osbornová a zamknula za sebou dveře domu na klíč, aby je nikdo při balení nevyrušoval.

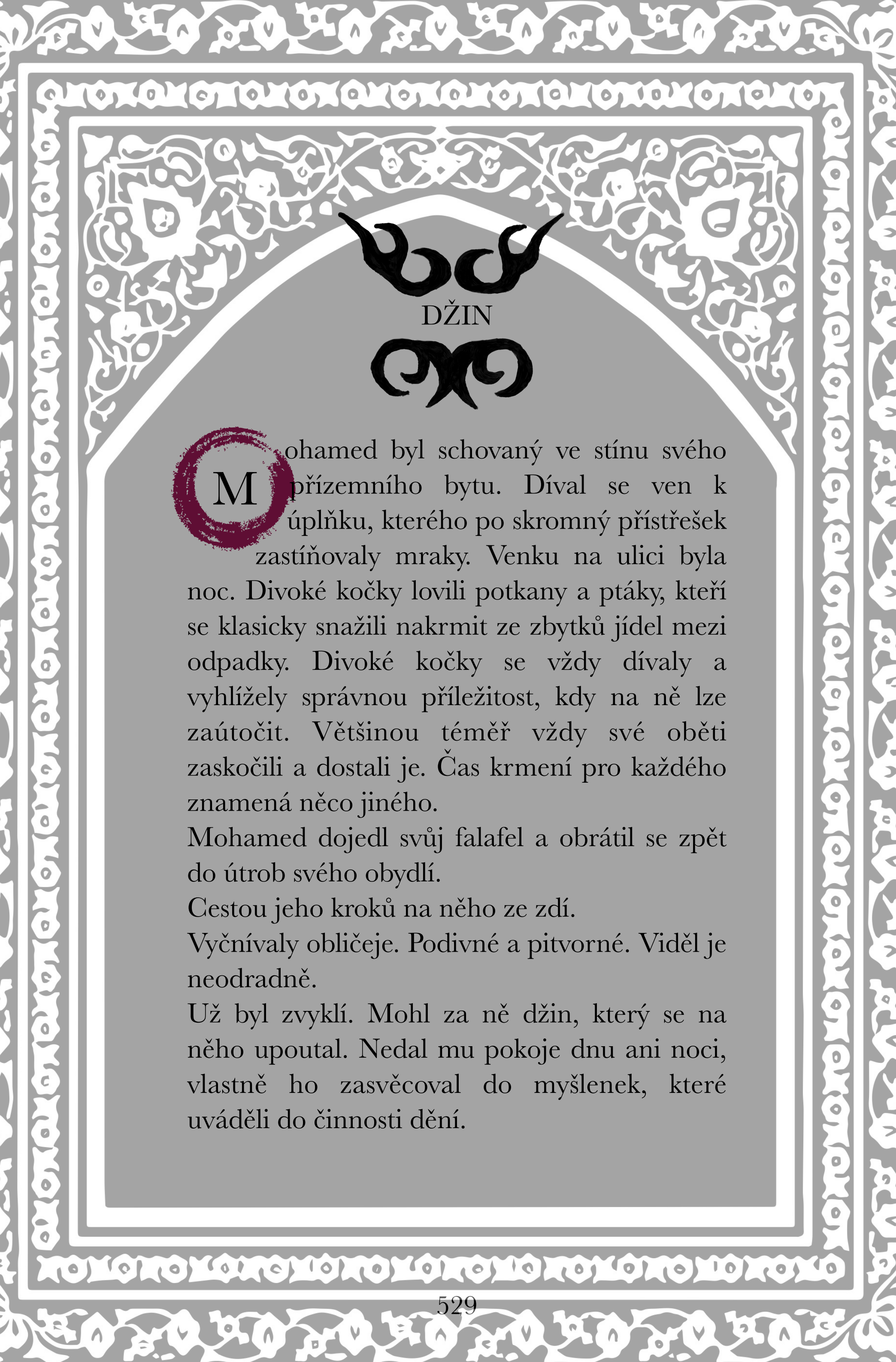
-,,Co vaše dcera reverende?"
Zeptala se Sarah Goodeová.
-,,Paradoxně jí vaše mast pomohla."
-,,Skvěle. No, pro mne přišel čas se odstěhovat."
-,,Počkejte. Líbíte se mi. Od doby, co zemřela Elizabeth matka sem neměl šanci se s někým takovým jako jste vy potkat."
-,,Reverende. Není zde pro mne bezpečno."
-,,Dobrá. Pomohu vám se odstěhovat. A vlastně, po tom, co nyní celé město ví, že jsem byl za vámi pro radu a ne od Boha, už mne zde nebudou respektovat jako reverenda. Musím také pryč. Odstěhujme se spolu Sarah," navrhl Sam a Sarah se na něho usmála.

Další den se znovu sešel soud.
William předvolal Bridget Bishopovou jako další obviněnou z čarodějnictví.
-,,Vy jste známá svou pochybnou pověstí, často chodíte do taverny a oblékáte se velmi

nápadně."
-„Co za puritána mne takto označilo?"
-„Váš bývalý manžel."
-„Kterého myslíte?"
-„Toho třetího."
-„Ach…," povzdechla si.
-„Přiznáváte se tímto k čarodějnictví?"
-„Ne!"
-„Dobrá tedy. Mám tu dalších sto padesát jmen na seznamu. Což znamená, že nemáme čas. Tímto vás odsuzují k pověšení na oprátce!"
Vzal kladívko a bouchnul s ním o stůl.
-„Né!"
Volala Bridget, ale vojáci ji už táhli pryč.
-„Tak další paní, nebo teď dokonce pán na holení! Giles Corey."
Předstoupil obžalovaný.
-„Přiznáváte se veřejně k čarodějnictví?"
-„Ne! Jsem naprosto nevinný."
Soudce si ho změřil pohledem.
-„Vy máte ale tvrdé jádro. Tímto o vás odsuzuji ke smrti rozdrcením!"
Bouchnul soudce kladívkem o stůl.
Muži ho odvedli.
Tímto způsobem poslal k božímu soudu, ordálu - zkoušce ohněm, či vodou dalších 18 osob. Někteří skončili na šibenici, jiné upálili

nebo utopili.
Po čase se ovšem rozneslo, že všichni, jenž zemřeli takto tragickým způsobem byli nevinní. Nikdo z nich se k čarodějnictví nepřiznal a dokonce nebylo ani dostatek svědectví, které by je usvědčili. Narozdíl od oněch, kteří se k čarodějnictví přiznaly a ti z města z ničeho nic zmizeli.
Soudce Williem po sobě zanechal pouhý omluvný dopis, ve kterém přiznává, že se dopustil fanatického výkladu práva a poslal na krutou smrt spoustu nevinných obyvatel města. Někdo si přitom ani nevšiml toho důležitého detailu, že jeho jedno oko bylo bělostně šedé a druhé temné jako dno studny.

Děvče, jenž čarodějnice v lese spatřovali také již nikdo jiný nespatřil. Až o několik století později se neslo v hovorech amerického lidu, že bylo spatřeno o dost starší, zhruba v dospívajícím věku, v oblasti jihozápadně od Salemu. Toto místo se nazývá Blair.

DŽIN

Mohamed byl schovaný ve stínu svého přízemního bytu. Díval se ven k úplňku, kterého po skromný přístřešek zastíňovaly mraky. Venku na ulici byla noc. Divoké kočky lovili potkany a ptáky, kteří se klasicky snažili nakrmit ze zbytků jídel mezi odpadky. Divoké kočky se vždy dívaly a vyhlížely správnou příležitost, kdy na ně lze zaútočit. Většinou téměř vždy své oběti zaskočili a dostali je. Čas krmení pro každého znamená něco jiného.

Mohamed dojedl svůj falafel a obrátil se zpět do útrob svého obydlí.

Cestou jeho kroků na něho ze zdí.

Vyčnívaly obličeje. Podivné a pitvorné. Viděl je neodradně.

Už byl zvyklí. Mohl za ně džin, který se na něho upoutal. Nedal mu pokoje dnu ani noci, vlastně ho zasvěcoval do myšlenek, které uváděli do činnosti dění.

Džin stál ve svém polovině materiální formě u stolu se rozestavěnými součástky bomby.
Byl už na ně zvyklý. Často ho navštěvovali bytosti z jiných dimenzí. Byl zkrátka k něčemu vybraný a smířený s tím.
Mohamed si nasadil svůj hidžáb.
Pomáhal mu je tolik nevnímat.
Ať už to by to měl být anděl, džin nebo asur. Ať už hodný či zlý. Neměl na tyhle podivnosti čas. Potřeboval se soustředit na tu bombu.
Uprostřed toho stolu byla rozestavěná ve tvaru vesty, která posloužila jako základ.
Kousky náloží si tam přidělal pomocí izolepy na koberce.
Potřebovala ještě doladit, jen ještě pár úprav.
Tady přitáhnout a tady ozkoušet na sobě. A tak podobně.
Měl silný pocit, že na něco zapomněl.
A tam v té přízemní místnosti ve stínu tajemný démon své černo-červené barvy. Spřádal své síly magické, aby Mohammeda přiměl k jeho sebe-explozi na veřejném místě plném lidí.
Ohavný to čin možný zatracení a však za sladké přislíbení ve jménu ráje se 72 pannami.
Komu takovou příležitost chcete odepřít, ten často bývá zavržen.
Vše měl nachystané. Již brzy se chtěl odpálit na jednom náměstí. Jenže tou výrobou té

bomby ztrávil tolik času, že se v jeho okolí objevila i další entita. Tentokrát džin Umm Al Duwais s jeho obří otevřenou tlamou, co pojídá muže.
Také už po několikáté a tak Mohammed věděl, co má dělat. Odjistil svou ruční zbraň a jednou vystřelil přímo do jeho chřtánu.
Džin se rozteče v prostoru až to ovanulo i clonu přes jeho tvář a zůstane po něm pouhá díra ve zdi.
Vrátí se ke stolu.
Tohle se nedá dlouho snášet, pomyslí si a vezme si vestu na sebe, ale v ten moment se mu zjeví anděl.
-„Jak se jmenuješ?"
Zeptal se ho Muhammed zpod svého závěsu.
-„Ali," odpověděl mu anděl.
Muž ve svém muslimském šátku chvíli uvažoval a poslouchal, co mu každý z jedné ze stran našeptávají.
Ali, Eláj.. To je v angličtině spojenec.
On je můj spojenec v boji.
Sundal ze sebe vestu a hodil ji po doutnajícím démonovi.
Oslněn prostor okolo smícháním nebeské záře explozí.

ANDĚLSKÁ POVÍDKA

-,,Toto je dílo samotného ďábla,” řekla žena v zatemněné knihovně a podala Angele knihu nadepsanou Fobie.

-,,Tu ne,” odpověděla Angela.
-,,Potřebuju něco jiného,” dodala.
-,,Nejsem žádná vymítačka démonů ani podobné havěti jako ti kašpaři a magorky z univerzity šedé magie. Ani žádná z těhle neblud,” upřesnila svou existenci.
Měla tmavé kudrnaté vlasy a lehce snědou pleť. Velké rty a nos i oči. Ó ty oči. Převeliké a temné jako samo nebe po západu slunce. A nad nimi úzké obočí a drzé čelo, do kterého se ji vlnily nezachycené vlasy z drdolu.
-,,Tak kdo teda jste?”
Zeptala se žena.
-,,Médium s nebem,” pronesla suše, jako by to byla věd denního pořádku.
-,,To byste nečekala, že?”
Dodala nadrzle.

Seschlá žena knihovny, to stařena dekád, se sesula.
-,,Co tedy chcete?"
-,,Dejte mi něco od Dion Fortune a Alisteira Crowleyho."
-,,Dobrá," odpověděla žena a odebrala se ke knihovně.
-,,Nač je chcete?"
-,,Mám pocit, že se zde zjevila jejich převtělení."
-,,Cože to?"
-,,No to byste asi nepochopila."
-,,Pche," ušklíbla se stará ženština.
-,,Žádné tu nevidím."
-,,Vážně ne?"
Nevěřila Angela.
Od té doby, co se ji tímto způsobem, simonií, toť svatokupectvím - obchodem s duchovními věcmi, podařilo se ji ukořistit prastarý egyptský papyrus, psaný hieratickým písmem, tak uvěřila, že se dá najít už úplně všechno.
Chodila po starších soukromých knihovnách a vybírala pozůstalosti sběratelů.
Jen málo kdo uměl tyto exempláře doopravdy docenit. Pro někoho prašivý stoh papírů, pro ni poklad.
Věnovala čas a úsilí zde získat i další podstatné indicie v podobě knih plných informací.

Prostřednictvím svatokupectví se jí dařilo dostávat i k literatuře vzácné i chráněné z obou stran, tedy, svým způsobem - zakázané.
Angela byla zastánkyní novodobého Golden Dawn hnutí.
Tento vliv ostrovů, kde vyrůstala měl v jejím dospívání takovou převahu, že se v jeho duchu a jméně dostala do Evropy.
Zde odhalila vliv jiného hnutí, které, jak záhy zjistila, bylo z nepatrné části propojené s jejím přesvědčením. Zároveň ale objevila to, čemu se zde stavila čelem, totiž novodobý zjev svobodného zednářství, jehož kořeny sahaly až hluboko do temných časů sedmnáctého století. Předem ten fakt, že umí být nebezpečné.
Především Bohemia a Germánie, které dlouho před nynějškem ovládali Rosekruciáni.
Ti zde měli své utajované agendy a tudíž i agenty, kteří ji beze všeho byli v patách.
Takovéto dalo by se říci stihomamy, či paranoii až psychózy těchto stínů či duchů se skrytými čepelemi ji pronásledoval od první knihy získané zde.
Utajované společenství takto jednalo téměř vždy.
Někdo by mohl říci, jsou to jenom knihy, ale pro některé lidi jsou knihy něco o co se dá opřít.

Přesto si z toho nic nedělala. Věděla, že s pomocí jejích abnormálních schopností se dokáže mít dostatečně na pozoru.
Vždy to byli andělé, kteří s ní komunikovali a dávali ji zavčas vědět, jak má dál postupovat.
Toto osvícení bylo jejím darem i prokletím a byla to jedna z hlavních příčin, proč se ocitla zde. Jak říká, z bláta do louže.
-,,Ukažte," odstrčila babu, co vypadala jako přesně jedna z těch, ze které šla vycítit náklonnost k takovým organizacím .
-,,Podívám se sama," dodala.
Opravdu tam žádné nebyli.
Dožraně si usmrkla.
-,,Tak aspoň tohle si teda vezmu," sebrala tu knihu ze stolku, kterou ji babizna nejprve nabídla.
-,,No počkejte! To přeci nemůžete!"
Chrchlala ji na záda žena.
-,,Hodná paní jste, pán Bůh vám to zaplatí."
Odbila babu s úsměvem a utíkala pryč. Ven do ulic Prahy a poté do kostela na Betlémském náměstí.
Tam ovšem zjistila, že ji ta kniha musela někde vypadnout. Přitom měla pocit, že ji pevně tiskla celou cestu až sem.
Zachmuřeně si dupla a rázně vykročila do kostela.

Sedla si do první řady a začala se intenzivně modlit v odříkávacích formulích pro navázání kontaktu s anděli.
Zde slyšela jejich hlasy. Poletovali kolem ní a našeptávali ji ze všech stran.
Musela vstát a dojít zapálit jednu svíčku. Hlas jediného ze všech andělů zůstal.
Andělů je mnoho a spoustu. Andělé hodin. Andělé zvěrokruhu.
Toto byl však hlas samotného archanděla Gabriela.
Dával ji jasné tipy a instrukce, kam dál má zde postupovat s počínáním si.
Zde v srdci Evropy se totiž protínaly všechny světové vlivy.
Jak to přesně ale je, se teprve měla dozvědět, jak ji hlas utišoval.
Spatřila kněze, jak vchází do zpovědnice. Vydala se i ona tím směrem dovnitř a požádat o absoluci - odpuštění hříchu.
-„Znovu jsem to provedla otče," promluvila Angela nahlas v dřevěné kabině.
-„A co jste provedla Angelino," pamatoval si ji kněz.
-„Ukradla jsem knihu, ale ztratila jsem ji cestou sem."
-„Tak to nejspíš bylo zaslouženě," odpověděl ji farář.

V ten moment is Angela vzpomněla, že jí ta žena tvrdila něco o ďáblu společně s tou knihou.
-,,Taková kniha jistě do kostela nepatřila, pokud byla odcizena vámi Angelino. Zříkáte se tohoto vašeho nesčetného hříchu, s kterým za mnou jste již po několikáté?"
-,,Ano otče, zříkám se ho. Prosím o odpuštění."
-,,V tom případě vám budiž odpuštěno a poděkujte Bohu, za našeho mistra Jana Husa, jenž byl upálen na hranici, že zde díky němu nemusíte platit odpustky."
Byla to pravda. Angela se nacházela v husitské kapli zasvěcené jejich mistru a bývala tu pokaždé, když nějakou knihu někde ukradla, nebo jak se říká zde lidově - nafárala.
Nyní pro ní nastal správný čas vyrazit opět ven.
Vyrazila dveře z dubové komůrky a vyšla k východu z budovy.
Ještě než však opustila její prostory zkontrolovala svou zapálenou svíčku zasypanou jemným pískem v kamenném žlabu.
Na ulici bylo sychravo, tmavé mraky obtékaly zbytky zamlžené oblohy.
Co nevidět začne pršet.

Sestoupila ze zašpiněných a zaprášených schodů z kamene a došlápla na hladkou velkou dlažební kostku, kterými byly pokryté ulice zde v historickém centru města pražském.
A co nespatří!
Tu knihu, jenž ji záhadně vypadla cestou sem.
Ležela nehnutě na protějším patníku kostela a její zvlhlé a vlnité stránky se na ní tetelili v poryvech větru, jenž opakovaně provál ulicí.
Pevně ji sevřela. Nemohla tomu uvěřit.
Rychle ji schovala pod své svršky a vydala se k sobě do příbytku. Cestou ji raději několikrát kontrolovala, zda ji opravdu stále má, a aby se vyhnula opakování toho zklamání v kostele.
Uvnitř svého menšího bytu na ni již čekal její jack roussle teriér, pojmenovaným jednoduše Jack. Byla přesvědčena, že je to reinkarnace Spring heeled Jacka, městského fantoma z viktoriánského období anglie v průběhu epidemie, během které se objevoval nad budovami a strašil všechny, kteří ho spatřili.
I Praha měla velmi podobného městského fantoma, jen se vyskytoval v jiné době a pod jiným pojmenováním - Pérák. Jack k ni přišoupal prázdnou misku a ona mu ji rychle doplnila, poté vešla do svého pokoje. Měla zde zimu.
Rychle položila knihu na stůl ke svíčce, kterou

zapálila sirkami položenými u ní. Poté se otočila a otočila spouštědlem výhřevu pokoje připevněného u zdi.
Přisedla si ke knize a pozorně si prohlédla nadpis - Fobie.
Latina, mrtvý jazyk, bez rodilých mluvčích. Už to ji napovídalo, že by tato kniha mohla paradoxně něco oživit a rozevřela ji. Její kožený hřbet pobitý mosaznými okraji se krabatil.
Bylo to iluminované manuskriptum, rukopis s výtvarně barevnými obrazovými doprovody, jaký se používal ve středověkých eonech.
V dnešní době, by se to dalo považovat za raritu.
Písmo kaligraficky uhlazené, jako by bylo psané ještě ptačím perem a přírodním inkoustem.
Hned na první pohled bylo jasné, že nešlo o obyčejnou knihu.
Rozbolel ji pravý spánek.
Cítila, jak ji ta kniha už od jejího samotného otevření ovlivňuje její mysl.
Slyšela šum v uších a v něm skrytá slova andělů, jak ji ujišťují, že je v naprosté ochraně proti jakékoliv zákeřné idee stvůrné jako hmyz pijící krev a přenášející nemoce.
Tak snadné je zasadit vajíčko myšlenky do

podvědomí knihou.
Pocítila z ní ale ještě něco. Jako, kdyby si ji ta kniha vybrala sama.
Celou poslední dobu se zaměřovala na spojitost saského Golden Dawn hnutí se zdejším východně evropským rosekruciánstvím, které mělo mít zde novou personifikaci Alisteira Crowleyho. Ale to nejen jeho, ovšem Dion Fortune, by se dle jejích informací nacházela někde v západnější oblasti Evropy. Od andělů získala moudrost v podobě vědění, například toho, že reinkarnované duše se misí s dalšími reinkarnovanými dušemi, které by k sobě měli blízko svou životní esencí.
A tato kniha byla pozůstatek jedné takové osobnosti.
Drakobijce, jenž obydloval toto město.
Rukopis, pojednával o popisu života této osoby zahalené mystérii své doby. Kniha tedy fungovala jako jakýsi deník, ovšem nebyla psaná samotnou osobou, jenž o ní pojednávala. Znamenalo to tedy, že drakobijec, jak byla persona označována, měla vlastního rukopisce. V dnešní době - sekretariát.
Zmiňuje zde studia onoho stínového muže nepsaného zákona, jenž se vydával na cesty za poznáním minulosti, aby mohl předpovědět

budoucnost a postavit se jakémukoliv nebezpečí, číhajícím na něj i ze slepého úhlu.
Počátkem jeho destinací za poznáním se zde zmiňuje o tajné kronice Mongolů, jakožto vnitřní zpovědi této kultury druhé největší historické říše světa. Otevřela oči světa svým vlivem, který byl zásadní pro vše, kamkoliv až dominovala vláda ze samotné Asie pod jejím vedením. Psalo se tehdy třinácté století a kamkoliv Mongolova noha vpadla znamenala jediné - chaos.
Výsledkem toho bylo vždy to samé, nehledě na napadenou kulturu či sílu.
Zapříčinilo to osamocení a rozpad dosavadní společnosti.
Ať už v zemi panoval kdokoliv, s příchodem Mongolů jeho moc opadla.
Byl nucen být sám za sebe i přesto, že ještě mohlo jeho jméno něco znamenat.
Panovník do té doby disponoval svou mocí, majetkem a vzděláním, či svým záměrem.
Měl své lidi okolo sebe, pro různé činnosti jenž nemusel díky nim zastávat sám.
S příchodem Mongolského vlivu se ale vše obrátilo v pravý opak.
Musel se naučit zastávat své veškeré funkce sám.
Už žádní služebníci okolo něho.

Pokud i přesto nějakou službu potřeboval, musel za ni zaplatit více ale i také počítat, že se k němu osoba nemusí zachovat čestně, neboť chaos ve společnosti rostl a znamenal novou příležitost pro ty, kteří čekali na správnou chvíli.
Celý do té doby probádaný svět se modlil za odražení jejich drastického útoku.
Čingischán vedl své vojska přes celou Asii a Rusko až do Evropy a hle!
Zem, ze které se stáhli na zpět - Bohemia, Čechy. Tehdejší Uhry.
I také zde byl pohřben jeden z mongolských mocných náčelníků, alespoň, jak legenda praví.
Přesto i až do jeho smrti zde rozdrobil malá panství a rody se slabými kořeny v prach a samotu v bídě.
Mongolská horda ovšem postoupila také na střední východ, kde měli velmi podstatný vliv na středovýchodní proud sálající až sem do této bájemi opředené rajské země - Bohemie. Konkrétněji islámské extremistické hnutí hašašínů vzniklé v 11. století, svůj prapůvod terorismu, bylo zárodkem atentátnických operací pod jednou střechou jako homogenní armáda nájemných zabijáků - až do mongolské invaze, která na ni měla stejný vliv,

jako na vše zbylé.
Přesto tento vliv zůstal utajeně i pro, v podstatě, hašašínskou organizaci, založenou Al-Afdalem, známou především užíváním opia vedoucí až k sebevražednosti atentátníky.
Poté, co i té se z části podařilo odvrátit mongolský útok, nebo jej obešla, jak mívala ve zvyku, se stala více utajovanou.
Není proto divu, že si za své jedno z následných míst pro zvěstování své tradice vybralo Prahu, jakožto klasické místo pro zastavení obchodníky s drahými látkami, kořením a nebo drahokamy.
Proto také koluje v české kultuře legenda, že se středovýchodní vliv se zásadně podílel na vzniku hlavního města Prahy, jakožto křižovatce mezi národy a kulturami.
Proto vliv Hašašínů se zde objevil až po rozdrobení původní organizace napadením Mongoly.
Přesto, známým faktem zůstává, že úhlavním nepřítelem hašašínů byli vždy templáři.
Tento řád založený roku 1118 v Jeruzalémě, byl prvním kdo položil základní kameny bankovnictví.
Křižácký řád měl v Čechách stejný vliv jako po celé Evropě.
Boj těchto dvou frakcí, templářů a hašašínů, se

od příchodu Mongolů utužil v méně viditelné sféře. Přesto tento boj trvá do dnes, pouze jinými prostředky a především, oboum dává náležitý protějšek a nebyli by jeden bez druhého to, čím jsou.
Dobytí Konstantinopole, tedy dnešního Istanbulu, v 15. století Turky nakonec ukázalo převahu Islámu nad Křesťanstvím, což i to mělo pozdější vliv až do objevení Ameriky v 15. století, kdy se začal svět udávat směrem expanze a nezabýval se už tolik vnitřními vztahy, jak tomu bylo od dob Babylonské říše až do vpádu Mongolů, který zapříčinil rozpad komunity ve vládu jednotlivců a vlastní iniciaci. Amerika tvořená tamějšími obyvateli, kteří původem pocházeli z Asie se nyní dostala do doslovného bití přílivem agresivních a nemoci roznášeních Evropanů.
Tehdy se sem, díky vhodné pozici vylidňující se Evropy začal dostávat i vliv z Afriky v podobě animismu a ostrovních praktik z nově objevených Karibských ostrovů.
Také vliv Indie, kam Mongolové ani nedosáhli. Bohové, kasty, Kámasútra a mohli bychom pokračovat.
Proto je Indická kultura brána za dosti čistou a netknutou.
To se ovšem změnilo II. Světovou válkou.

Málo kdo si to ovšem uvědomuje.
Ovšem málokterý z těchto vlivů měl šanci se udržet na poli křesťanském.
Co si budeme povídat, migrace a roznášení nových pohledů na svět tu bylo vždy, vždyť i země tyto české jsou obětmi vyslanců ze Soluně - Cyrila a Metoděje.
Až vliv Severní Ameriky - Illuminátů, založených původně v 18. století v Německu, který navazoval na svobodné zednářství založené v Anglii roku 1717, měl prsty na následné dění všeho dalšího.
Stejně tak Hermetický řád svatého úsvitu, jehož součástí byl i Alistair Crowley, založen 1888, až do jejího viditelného úpadku do hlubin na konci 20. století. Ve stejné době obíhaly celý svět zprávy o Rasputinovi. Výjimečném jedinci z Ruska, patřící do Khlysty, překladem bič - ruská undergroundová sekta patřící pod křesťany, i jejíž byl hlavním představitelem.

Angela se musela zvednout. Ta kniha ji dala přesně ty odpovědi, co potřebovala, ba ještě víc.
Jakoby byla přesně psána pouze pro ni jedinou.

Musela se projít ke své knihovně v postranní části místnosti a prstem přejela hřbet knihy Complete Golden Dawn System of Magic s hodnotou něco okolo 12 tisíc.
Moc dobře si pamatovala, jak k ní přišla.
Byla v osobní sbírce knih muže, jenž se oběsil ve výloze svého antikvariátu.
Zaplatila za ni pouze symbolický poplatek rodině zasmušilé ze ztráty blízkého.
Přesto ji nedala takový požitek, jako kniha, jenž nyní rozečetla.
Musela se k ní unáhleně vrátit, aby se mohla nadýchat dalšího vědění.
Rosekruciáni, řád založení na mystických pramenech v Německu v 15. století, ovšem oficiálně až v 17. století, vedl druhým a odvráceným směrem od expanze do Ameriky, kde se podařilo znovu založit podobný způsob života jako tomu bývalo v Evropě před Mongoly. Vedl k alchymii a tak niternějšímu poznání sama sebe, jakožto anatomie člověka.
Ovšem po čase fungování těchto organizací , se musela jedna z nich, jenž byla dlouho neviditelná odhalit a došlo tím v podstatě k zapříčinění I. Světové války atentátem na Františka Ferdinanda d Este. Zde můžeme spatřit typický hašašínský vliv na jednání atentátníka jménem Gabrielo d Princip, který

je shodou okolností pohřben na jednom z Pražských hřbitovů.
Následovala II. Světová válka, kdy Německo přijalo poznatky zbylých národních kultur.
Spojením s dalšími totalitními režimy došlo k válce se zeměmi, které tím ukázali svou velikost svým protivníkům, či naopak spojencům. Tím došlo k propojení skoro celého světa. Tedy vodorovně i horizontálně ovšem pouze na určitých plochách a proto se nyní tehdejší nepřátelé drží v rovině obchodní.
Konec II. Světové války v Česku byl nejprve příznačný tím, čím byla rozpoutána I. Světová válka - atentátem na Heydricha několika českými a jedním slovenským vojákem.
Co následovalo poté byla již pouhá zloba a pomstychtivost Německa, ovšem znamenalo to první důležité oslabení nacistické moci. Co poté ovšem bylo už absolutním koncem války?
- Plzeň osvobozenou Američany, Praha zůstala Rusku.
Studená válka znamenala bipolaritu světa oběma protipóly - skrytě překonaná jadernými testovacími cestami těmi nejmocnějšími zeměmi světa.
Vliv z latinských zemí, kam údajně utekl Hitler, v sobě nese nádech baronství, tím se myslí prostituce a drogy.

Poté přišla globalizace, poangličtění vycházející z Anglického impéria, toho největšího, jaké kdy bylo. Druhé největší bylo to Mongolské.
Přichází na spojení severu a jihu jednotlivcem ve vertikální rovině ale i té horizontální.
Což znamená zkřížení všech směrů světa i ras.
Všichni ti, co pocházeli ze středního východu a orientu, či Asie nebo jiných krajů světa, ti tu vždy představovali něco vznešeného, neboť to tu nebylo běžné a jejich přítomnost zde uměla spoustu místních obyvatel povznést nad konzervativnost a monotónnost života.
Přesto, to byl kočovný ráz těchto zahraničních linií.
Templáři zde představovali pasivní sílu, jejich řecký kříž vždy vyzařoval dojmem stálosti a pevnosti, a proto také není divu, že se stejný symbol užívá i jako znaménko plus - čirá duše bankovnictví.
Přímo východní vliv, myšlené Rusko a jím ovlivněné státy, vždy měly jednoho vyjímečného člověka ze všech, jak svými dovednostmi tak i schopnostmi. Vždy jednoho povolaného velikána za dlouhou dobu, jenž representoval, jak v dobrém tak špatném, jejich ohromující území.
Rosekruciáni a svobodní zednáři oproti tomu

znamenali ve střední Evropě budovatelství a vzdělávání na vysokých úrovních.
Povinné vzdělávání bylo zavedeno také zde - Marií Terezií. Poté se rozneslo do dnešní podoby základních a středních škol řízených státním systémem po celém světě.
Toto ovšem časem vedlo ke školním masakrům - příkladem Kolumbijská střední v Americe, kde můžete spatřit propojení zásadního vlivu hromadné výuky a knih, pokud vezmeme v úvahu známého autora Neonové bible, jenž na stejné škole studoval a hlavními atentátníky byli dva mladí studenti, jenž ukončili celý masakr svou společnou sebevraždou v knihovně.
Dále zde mají zásadní vliv střed Ameriky a Mexika, jakožto země oslavující smrt.
V těchto zemích se nejen oslavovala smrt, ale bývali to vždy muzikanti, kdo měl hlavní úlohu ve všech společenských událostech.
Toto se po určitou dobu roznášelo, neboť vzorově byli velmi podstatné pro celý svět, jenž byl zprvu přelidněn a uvězněn v začarovaném kruhu opírajícím se o systematické robotické procesy, které si společnost sama nastavila.
Až po příchodu pandemie musel se vypořádat s hromadnými obětmi, které po sobě zanechala a zde konkrétně nastala podstata

vlivu těchto smrt oslavujících zemí.
Stejně tak ve spojení s Českem, kde platí úmluva:
-„Dokud se zpívá, ještě se neumřelo," které je jako na míru ušito tomuto případu.
Pro celý svět je zásadní obřad přijímání smrti.
Na východě se zapijí alkoholem, neboť jejich přirozenost lpí v tom vše slavit tímto způsobem, tak jako na jihu se bere oslavně tradiční střelba a na severu je to pro změnu sex, západ si užívá moci peněz či se v jeho duchu rád ukazuje.
Ovšem smrt se podobně slaví ve většině kulturách, ovšem každá si ji vysvětluje jinak.
Někde se věří na reinkarnaci, jinde na nebe, peklo nebo ráj. Ovšem jsou i kraje, kde se věří na duchovní převtělení, toť ne reinkarnace, ale absorbce duše mrtvého. Z vědeckého pohledu proces anihilace.
A toto bylo zapotřebí pro celý svět v uplatnění, neboť smrt posiluje na vůli těch, co stále žijí.
Pokud ovšem pandemie ve svém znění znamená celo-globální nákazu, dostává se celý svět do stejně roviny v řešení jednoho problému.
Ovšem, co nastalo poté, co se zdála být situace z poměrné části vyřešena, bylo jako ohavný bodnutí sršněm do zad mezi lopatky. A toť

napadení Ukrajiny Ruskem.
V tento moment došlo k pocitu vypuknutí jakési III. světové války, pokud vezmeme v potaz na jakém původním hracím poli globálně uzdravovaném po boji s virem, se celý konflikt rozehrál.
Nad odvrácené straně tohoto konfliktu, jak bývá zvykem, že špatné věci sebou nesou i ty dobré, a toť povětšinou technologický posun vpřed, jako důsledek válek.
Jako jediný možný pevný záchytný bod můžeme nyní vzít v potaz, kvůli jeho politickým hodnotám budoucnosti a toť v roce 2036 - nastává čas Kanady s jejím multikulturním vlivem na celý svět, jako druhá největší země světa s nejmenším zalidněním. To má být budoucí nejmodernější kolonie lidstva.
Po ní nastává čas 2054 kde má zásadní vliv sjednocení Afriky po předloze Evropy.
Tím již nastává sjednocení severu a jihu - Austrálie, Afrika, Evropa, Severské státy.
Hrozí úpadek severní Ameriky a zde nastává to, na čem drakobijec v zemi české, kde přebýval, pracoval.
Roku 2064 by mělo dojít k něčemu jako přijmutí všech vlivů, které nad Evropou vždy procházeli a nevědomě pomalu ji integrovali

tím, že se selektovaly každé jedné z nich její části, které jsou přijatelné.
Příkladem může být i sex ve více osobách najednou, nebo sůfismus - tedy mystika vyhledávána v tanci, stejným příkladem může být kuchyně - to vše ze středního východu, či afrického, až australského vlivu.
Jistě všude na tomto kontinentě může platit, jak se říká, jiný kraj jiný mrav, ovšem časem dojde k takové integritě a nalezení sama sebe v jiných kulturách a přijmutí něčeho nového, že svět duševně proroste.
Zde bylo v poznámce pod čarou navíc odkaz na mezeru mezi agendami budoucnosti, která by měla pocházet odněkud z Latinské Ameriky a měla by se nacházet v mezeře mezi Afrikou a Kanadou. Tudíž by měla být ve 40. letech po roku 2000. To byla pouze jeho domýšlivost z pohledu jeho světského vzdělání. Věděl totiž, že pokud by k té čtvrté straně, na kterou poukazoval nedošlo, nahradila by ji jiná. Buď středový bod mezi Kanadou, Afrikou a Českem, nebo by se objevila následující po Africe nebo Česku nebo mezi nimi. Vyobrazení hada pojídajícího sama sebe, jako nějaký cyklus, který poháněl proces jednotlivců, jako byl sám drakobijec.
Ovšem, odlišení vzdělávání severu s jihem a

východu se západem proběhne i diagonálně. Tedy v kompletu nalinkovaní schéma - jako sněhová vločka.

A to vše se propojuje v jediném místě - v Praze.

Zde v tomto místě měl drakobijec svůj harém.

Jeho bohy totiž byli ženy a on pro ně měl svou víru.

Tuto ideu svého harému převzal od hašašínů, a nejen to. Stejně tak ze středovýchodních, jižních i jihozápadních zemí v nich do svého životního stylu nalezl i pokuřování tabáku a konopí a odmítání pokud možno alkoholu, s výjimkou červeného vína s oplatky, či poameričtěně s chipsy, jako novodobé husitství, neboť věřil, že pokud křesťanská církev s latinským křížem upálili mistra Jana Husa, měl by být uznán Islámskou ideou jednoho boha Alláh a více jeho vyslanců, jako dalším z nich. Naopak zato křižáci, jakožto jejich nepřátelé zde měli vybudované základy bankovnictví, které drakobijec přijal jako svou část já.

Stalo se tak tím, že vynalezl svou novou měnu - OTWC. Ta ovšem vzešla z konečného výsledku války ve Vietnamu - jakožto tzv. newprint, nebo blueprint, v překladu návrh na novou světovou měnu. Záměrně to měl být i nástroj na ohnutí časoprostoru pro vyhnutí se

třetí světové válce.
Navíc drakobijec investoval i do lékárnictví, jako alternativnímu příjmu nových farmaceutických možností po vlivu rosekruciánů a alchymistů.
A to především halucinogenní sirupy, stimulačními spreji do nosu, či tabletami na sexuální podporu, které rád ještě více psychoaktivoval kombinací s mikrodávkami drog, kterého vždy mentálně napojovali na myšlenky zabývající se vědám všeho, dnes městským slovníkem označované jako geeking.
I pouhé polemizování uvnitř své hlavy, ho přivedlo k myšlence na způsobení té časové smyčky, jenž měla odvrátit to, k čemu se schylovalo a zároveň ho přemístit na správné místo tak, aby do sebe vše vzájemně zapadlo jako nějaký vesmírný mechanismus.
Na tuto počest musel ale utvořit ještě něco dalšího, neboť společnost přestávala věřit v cokoliv, co se jí do té doby jevilo jako skutečné pro její opření ve chvílích slabosti.
Zde v Čechách došlo k přesnému zeměpisnému prolnutí vlivů všech pomalu upadajících křesťanských vlivů a jejich symbolů křížů.
Klasický latinský, na kterém byl ukřižován Ježíš Kristus, ovšem na zbylých křížích

vládnoucích Evropě - řeckému a pravoslavnému nikdo ukřižován doposud nebyl. Drakobijec však objevil v knihách Dion Fortune, že ten, jenž zveřejňuje společnosti utajované praktiky okultních témat, by měl skončit na kříži.
Drakobijec si to ovšem převzal po svém, že je ten někdo, kdo musí zaplatit životem za spasení světa a v koho budou lidé věřit. A Drakobijec pravil:
-„Není třeba cokoliv dělat, je třeba pouze věřit."
Tudíž, svými zkušenostmi s jeho světem posbíranými sexuálními společnicemi, jakožto jeho dvanácti kusového harému, jiř tušil díky synkretickému prolínání a proklínání náboženství z černého srdce světa počínaje a celým světem nekonče, že není potřeba uctívat osobu, ale především objekt.
Tím pádem musel vybrat vhodný kompromis pro všechny kříže nejen pro případ ukřižování, ale i pro jeho význam - tak vznikl nový kříž - latinsko-řecký.
Spojení řeckého a latinského s podobností pravoslavnému. Ovšem on ho záměrně vybral otočený vzhůru nohama, neboť se mu zdál výstižnější pro současný životní styl.
Řecký za lékárenství a bankovnictví a latinský

za vše, na co odkazovala doposud bible.
Když doprostřed ovšem doplnil kolečko, byl to něco jako, symbol ženského principu navazující na velký symbol plus. Celek působil zodiakálně, měl vycházet z vybíravosti nejen na charakter exotického původu, ale i na znamení zvěrokruhu jeho společnic.
Tušil, že bude potřeba nějakou osobu obětovat a tak se rozhodl pro svou variantu - časovou smyčkou ohne časoprostor, ve kterém se sám ztratí a jediné, co po něm zbyde bude tento kříž.
Toto odhalení bylo pro Angelinu šokující a bolestivé.
Jakoby cítila jeho vnitřní boj sám se sebou všech těch protichůdných vlivů, které se v něm za ty životy nahromadili.
Závěrem ovšem mezi řádky vyčetla, že to byl chrabrý bojovník a geniální milovník.
Pokud uměl pravidelně při sexu s jeho dvanácti ženami, které každé z nich koupil prsten a odvedl si ji rovnou z vyhlášeného domu za zbývajícími, čekajíce už u něho doma, kde se jak je zvykem v celém počtu a všichni najednou ukájeli. Díky tomuto byl označován za takzvaného supersexuála.
Věřil, že pokud bude mít takto správnou společnost, dokáže se mu podařit to, co měl v

plánu celou dobu udělat.
Jeho ženy mu dávali takovou sílu, že s ní byl schopen ovládnout smyčku vesmírného zákona času.
U drakobijcova případu to ovšem byla dle jeho rukopisu i jiná příčina jeho oběti.
Měl okolo sebe všechny znamení zvěrokruhu v ženách a uměl je správně podvědomě ovlivnit natolik, že jedna na druhou žárlila natolik, že se do sebe všechny zamilovaly.
Ovšem sám, nikdy své znamení zvěrokruhu nesdělil.
Byl zkrátka takový, jak ho stvořila doba.
Měl svého spisovatele, který za něho psal, to co on chtěl. Neboť, jak později vyšlo najevo, byl pouhým duchem.
Pravděpodobně budoucnosti, jak ho spisovatel nazval.

Jako osoba, jenž je všehoschopná a všestranně nabytá si uvědomuje svou přítomnost a vynakládá s ní podle svého požehnání k životu, který jí byl přidělen jako k postavě procházející epochami světa v pokaždé jiném ztělesnění, přijatelném pro svou dobu.
Projevuje v ní svou vlivnou existenci tím, že prožívá život s ostatními obyvateli planety, pouze se projevuje nadstandardně. Ve

vyspělých dobách, kdy lidé začali více bádat do podstaty samy sebe, by se takovýto jedinec mohl stát terčem pro označení sociopat.
Ovšem málokteré individuum s touto nálepkou, by si bylo schopné uvědomovat sounáležitost všech věcí a přijímat je se schopností své moci zužitkovat té energie, kterou jí nabylo k využití ve prospěch stejně tak všeho, z čeho čerpalo. Navíc s uvědoměním si toho, čemuž existencionální přemýšlení nemohlo nebo nechtělo přijít na pointu z důvodu, že si nebylo schopno připustit představy toho, že ho nahradí nové, vycházející z toho předešlého.
Tak jako je tomu v historii vždy platné - vše má svého nástupce.
Teorie evoluce i revoluce nebyla zaznamenána proto, aby byla zavrhována ani přijímána, ale ve skutečnosti má pouze přijít v úvahu. Až ta třetí možnost je považována za tu nejvyrovnanější.
Tak jako například umělecký svět má své žánry a jejich jmenovce, tak i ti musí mít zákonitě i své nástupce.
Angelina se zvedla. Tohle musela rozdýchat. Procházela se po pokoji sem a tam. Poté se zastavila u knihovny a celou si ji zostřila pohledem.

Ta kniha je duševně spjata s tím husitským kostelem.
Uvědomila si tu věc, na kterou nahlížela prvotně jako na něco naprosto nepodstatného.
To, co si přečetla, ji tak moc ovlivnilo emoce, že to vyrovnávajíc vyvolalo i reakci na její analytické myšlení, ve které ji došlo, že to zákonitě musí mít i opravdový konec, ten druhý. Ten skrytý a přeci z prvního pohledu viditelný. Především zde, na blízkém území ku Pražskému hradu, kde byli z okna vidět vlaječky se znakem českého dvou-ocasého lva.
Pokud drakobijec zmizel, musel se zase někde objevit.
A ta odpověď se nachází v této samotné knize.

BAHNO

Pod úpatím hor, někde hluboko za Uhry, se rozpíná malá oblast Geamana, rumunská vesnice. Ta zaniká pomalým zaplavováním toxického bahna, sloučeninami mědi z nedalekého dolu, ve kterém jednoho dne horníci nechtěně prokoply zdi s přírodní nádrží tohoto bahna.

Ti, kdo se stihli před záplavami hnědé husté a výpary prosáklé tekutiny zprvu zachránit skončili často na dlouhou chvíli na jednom z kamenných ostrůvků, na kterém je obklopovalo bahno v toxickém rozlevu. Dělníci se báli jisté smrti a tak si krátili chvíle rozpravami o ještě děsivějších věcech, aby zahnaly strach ze strachu z bahna. Byla to taková jejich nátura, která by pro někoho z daleka mohla působit zprvu jako bití kámen o kámen, ovšem, mělo to svůj účinek.

-„Už jste slyšeli o ukradené ledvině?"

-„Jak jako ukradené?"
-„Prostě se člověk probudí bez paměti a se zašitou dírou na boku."
-„To můžeš mít potom jako kapsu," začal si z toho další z trojice dělat legraci.
-„Nechte toho, tyhle creepy pasty jsou tu naprosto k ničemu, musíme vymyslet, jak se odsud dostanem."
-„Takovej Slender man má dlouhý ruce, docela by se nám tu hodil. By se jenom natáhl přes ten proud bahna a přetáhnul nás."
-„No nebo takový Siren Head by mohl přivolat třeba záchranou helikoptéru."
-„To je mi teda umění vymyslet nějakou příšeru do videohry. Co třeba takový obraz, to dokáže namalovat jen opravdový charakter," stál si za svým ten jediný z trojice, který si chtěl nechat zachovat chladnou hlavu.
-„Slyšel jsem o obrazech, ze kterých člověk zešílí."
-„To není možné!"
-„Ale je!"
-„No pokud je fakt, že dětem občas žijí škvoři v těle, tak musí být i fakt, že někdo může zešílet z obrazu."
-„Co to je za nesmysl?! Škvoři v těle?!"
-„A co třeba takové dítě narozené v hrobě? A to se fakt stalo!"

-„To je odporné!”
-„Ne! Odporné je, co ti může provést vrah s hákem místo ruky!”
-„No hodně krve.”
-„Co hodně krve! Hotová bloody Mary!”
-„Já už tohle nevydržím poslouchat!”
Neudržel se ten jediný z nich, co neměl v sobě zadržovaný žádný jiný strach a skočil do toxického bahna. To ho vcuclo okamžitě začlo požírat a leptat, jako by to byl externí žaludek nějaké neznámé dravé existence.
Zbylý dva se na sebe podívali a pak si bez jediného slova sedli na výstupek z protékajícího bahna vypouštějící výpary opření o sebe.
Uběhl takhle nějaký čas, co si ze zoufalství dál vyprávěli ještě hrůznější historky nebo podobné témata, která oddalovala jejich nadcházející smrt.
Už se jim toxické bahno natáhlo po botách a začalo rozpouštět jejich podrážky.
Podívali se na sebe v doměnί, že spatří jeden v druhém něco, co je zachrání.
Zjevil se jim však pravý opak.
Oba byli pobytem v zóně toxických výparů naprosto zoškliveni.
Výpary mohly za slézání kůže a rozpínání živé tkáně.
Dále poškozovaly jaderný morek kostí, takže se

jim začaly projevovat různé deformace těla a mutace.
-„Ty seš ale hnusnej!"
Vyhuhlal jeden tomu druhému.
-„Ty si škaredej! Fuj! Podívej se na sebe!"
Tak se tedy jeden z nich předklonil, aby spatřil svůj obličej v odrazu tekutiny, jenže záhy zjistil věc, která mu celou dobu řečí unikala - bahno nemá zrcadlovitou hladinu a tak nespatřil nic než jen pád do toho zapáchajícího bahna, neboť mu jeho už pokřivený toxicitou druh podrazil nohy.
Bahno ho se syčením spolklo jako jednohubku.
Ten poslední moc nejásal.
Za nedlouho už musel stát na špičkách svých rozežraných bot na posledním hrbku číhajícím nad bublajícím bahnem.
To už měl křivá kolena, jak mu klouby změkly a kosti se vlnily.
Nakonec i jeho osud spočinul v ustávající se hladině toho toxického bahna, jenž i ono konečně nalezlo svou pasivitu.

Vyšel ze svého domu a nasadil si klobouk. Foukal vítr. Pro někoho vypadal jako mafián, pro někoho jako detektiv. Ale on tak byl oblečený pouze proto, neboť se tak obyvatelé města oblíkali všedně. Oblek a klobouk. Vyjímečně kravata.

Zamířil do centra města. Neonecromegalometropolis. Dost se tu změnilo s růstem města, po tom, co došlo k odhalení existence ghoulů, přesto, že jejich existence měla zůstat utajena. Místní si na to dost dlouho nemohli zvyknout a poté přišli s tím, že chtějí začít využívat nory vykopané pod městem ghouly pro další technologie. Vybudovali z nich metro, podzemní integrovanou dopravu.

V podzemí se ze špíny vybudovalo další místo pro život obyvatel z povrchu.

Tady na povrchu naopak pro ghouly z

podzemí.
Město shodilo své hradby a postavilo nové. Kopule se zdigitalizovala.
Na energii deuteria, jádra dračí smyčky, jezdilo metro i celá příměstské teleporty, stejně tak až do výšin některých věžatých budov. Stejně tak podélně městem.
Po vstupu dolů do metra se pod schody objevila přes půlku cesty zátaras s obřím kostěným kulometem a za ním dva kostlivci v černo-červených uniformách.
Nikoho nekontrolovali, pouze tu byli pro výstrahu a pro případ jakýchkoliv vzbouřenců. Ti se pokaždé jednou za čas nějací našli. Ať šlo o kohokoliv, vždy je zbraň rozstřílela na cáry.
Poté přijelo metro.
Z lesklých kovů a drahým kamením vyskládané zářilo s rozrážedlem na předku.
Uvnitř plno všeho, co se ve městě našlo, nehledě na cokoliv. Namačkaní na sebe.
Cesta jako na horské dráze, ovšem v podzemí.
Vůz zastavil pokaždé se zvukem broušení hran a pukání roztékajících se krystalů, které měl zabudované jako brzdy. Jediný táhlý vrz.
Nepříjemný zvuk, ale spoustu obyvatelům zde stejně chyběli uši.
Otevírání a zavírání masivních dveří a náhle další stanice již čekala. Opět ti kostění

gestapáci za těžkým kulometem.
Schody vzhůru a tam plošné náměstí s plazivými obrazci na onyxových deskách a uprostřed toho ze stejného materiálu socha jediného muže. Alfreda Drakobijce.
Přemožitele řádu bezpráví svým dílem.
Legenda praví, že za ním stály ještě dvě ženy. Ty však zde vyobrazené nejsou.
Jejich památníky se nacházejí v místech jejich rasy. U nekromantů a upírů.
A ten konečný čtvrtý aspekt - kostěný psací stroj.
Ten také není zde, zato se nachází v samotném středu města, v Puruše.
Vystaven jako hlavní objekt oltáře.
Ovšem většina obyvatel zapomínala na pátý aspekt a to krev. Ta nikde vyobrazená není, ta je totiž životem města. Její alfou a omegou. Přesto, ne každý z obyvatel si toto byl schopen uvědomit.
Ghoulové mají jiný smysl pro krveprolití. Má pro ně hlubší význam, asi z důvodu jejich původu. Každé využití krve musí mít účel, stejně tak jejich životní úděl. To je to, co si převzali ze svého lidského života narozdíl od upírů, kteří jsou nesmrtelní a krev potřebují jen pro ukojení svých choutek a přežití.
Nyní vycítil přítomnost někoho cizího. Ohlédl

se. Byl to Nazgoul - nacionalista mezi Ghouly. Obrovský se zakrytým obličejem i tělem. Na první pohled strašlivý.
-„Od těch dob, co tu byl tenhle tvor, nemám na čem létat," utrousil rozmrzele.
O jeho stáří by se dalo polemizovat. Přesně kvůli těmto příslušníkům ghoulů, se objevili na různých místech ty kostěné kulomety, aby ho v případě sebemenšího problému zlikvidovali.
Prach v prach, popel v popel.
I tento bezpohlavec měl u sebe kostěný nástroj - kůl. Z kosti jeho draka.
Byl až obouruční. Čím jiným by se měl také ohánět ve městě plném krvelačných upírů, kteří si po přechodu doby uvědomili, že ghoulí krev je extrémně silné narkotikum a vyvolává jiné a silnější účinky než krev nekromantů, či lidí nebo i upírů.
Přesto, zda měl tento Nazghoul v sobě nějakou krev, by se nedalo snadno říci. Prastará a ztrouchnivělá těla věků vysychala snadno jako nedaleká poušť.
Změnila se ještě jedna věc - síla energie deuteria.
Sílila a tak nejenže propůjčovala posmrtný život ale i posléze parapsychologické schopnosti. A ty se pomocí různých krví či přísad dali lépe ovládat.

Proto nyní uvnitř své hlavy uslyšel hlas ženy. Naváděl ho, ať jej následuje. Uposlechl.
Vedl ho až do horních pater vysoké budovy, kde v mezonetu bydleli dvě upírky s tmavou a béžovou pletí. Klasické městské holky.
Na stolku opět ležela v koženém obalu ta kniha - Kámasútra pro tři od Drakobijce.
Dívky si vybraly správnou oběť.
Chudý ubohý ghoul rozlámaný životem.
Věděl oč jde. Ony mu dají intezivní rozkoš za jeho krev. Tedy kompromis mezi tím, aby si jich až do konce svých dnů vážil a ony, aby se posunuly díky jeho krvi dál. Povýší je.
Tyto dvě nádherné upírky obyčejně prodávají svá těla za necronomicoiny, nově vzniklou měnu, jenž ovládala tržní hospodářství velkoměsta.
Ovšem on měl jiné privilegium. Vysály ho do poslední kapky. Zbyla po něm pouze prázdná seschlá schránka. Kůže a kosti, trochu masa.
A v jeho mysli zůstal pohled na dvě nahé upírky, co mu okusují a olízají každou část těla.
Netrápilo ho to.
Naopak. Říkal si, že má štěstí, že žádná z nich neměla tesáky i na svém úzkém kocourovi.
Přišel by tak o své mužství, prsty na všech končetinách, o jazyk i nos.
Jediné ho trápilo, že mu nedali záplatu nebo

alespoň nezajizvily jeho měšec a on tak zůstal obnažený se svými varlaty venku, jak mu je vzala zubem vášní.
Věděl, že lepší konečný osud ho postihnout nemohl, neboť tak ve velkoměstě funguje potravinový řetězec. Lepší než být potrava pro smečku nebo gang upírů. Ti by s ním skoncovali mnohem horším způsobem. Toto pro něho bylo nejlepším řešením.
Smrt před ztrátou hrdosti.
Nyní se nacházel ve stavu velmi hluboké hibernace, jenž ústila zástavu všech orgánů a tudíž smrt.
Cítil se být v tak velkém světě tak bezbranný, že stačilo jedné hezké upírky, aby zasoustředila své síly ze zbytku ghoulí krve, co v sobě ještě měla, aby si ho zhypnotizovala pro své potřeby, ale uměla se mu odvděčit výsostně.
A tak uvadl další miniaturní život v Neonecromegalometropolis, aby se mohl rozsvítit nový a další.
Toť koloběh života ať už živého, či neživého.
Dokud jeho tělo neobjevili a provedli na něm transfúzi. Byla to městská služba.
Znovu se mu rozzářili oči.
Ovšem už to nebyla jeho krev, co mu protékalo mozkem.
Neměl své vzpomínky. Nebyl ucelený. Jeho tělo

jednalo jinak, než jeho původní mysl, dokud si nezvykla na nové DNA.
Byl pouho-pouhou nádobou pro život někoho jiného. Cizího jemu vlastnímu.

RITUÁLNÍ SOULOŽ

Obrovská ohnivá koule prolétla okolím a sálala někam dál do nebe posetého hvězdami.

- Zmrde!

Zvolala ženská postava zahalená v hábitu na velké skále vyvyšující se nad korunami stromů.

- Uklidni se!

Odpověděl ji někdo vitím na měsíc na samotném okraji skaliska schovávajíc se na za jedním z větších kamenů okolo.

-Lháři!”

Rozkřičela se a znovu začala vyvolávat další ohnivou kouli pomocí zvláštních gest prsty na obou rukách jednotlivě.

-„Poškej! Vysvětlim ti to.”

Zvolal s rukama před sebou na ochranu ale to už se ta ohnivá koule pomalu jistě přibližovala na jeho osobu.

Dříve té noci.

Nad skaliskem uprostřed hlubokých zpustlých lesů se vznášel úplný měsíc, kterého zlehka pročesávaly cáry oblaků. Byla dubnová teplá jarní noc a v okolí občas zahoukala nějaká sova. Na obloze prolétla hvězda. Správný okamžik na to, si něco přát.
Ovšem tento monumentální pohled na oblouk zůstávající za padající hvězdou v poklesu pod ním byl dabovaný hlasitými vzdechy ženské bytosti.
V osvětlení této astronomické konstelace luny se jejich těla leskla potem v ozvěně světla.
Lunární dopad měl vliv i a odrazy jejich rituálního zbarvení, které bylo pestrobarevné.
Těla se na první pohled navzájem proplétala jako klubko hadů.
Slizká kůže bez šupin za to s elektricky naježenými chlupy, po kterých stékaly krůpěje vášně nočních hodin.
Tempo jejich erotického rituálu stoupalo stejně

jako teplota jejich krve i okolí.
Pevně ji svíral hýždě a pohyboval pánví tam a zpět.
Byla opřená o své ruce nataženými za zády, aby mohla mít vyšpulené ňadra, ze kterých vytékalo mateřské mléko.
Měla vysoko natažený krk i frekvence jejích vzdechů.
Ty mu dodávali na kuráži, dokud konečně nevyvrcholila.
Jeho hlava mu poklesla na její klíční kost.
Oba oddychávali, dokud již úplně nezměkl a sám mu nevypadl ven.
Poté vstal a oblékl na sebe tmavé dlouhé roucho, které leželo opodál.
Ženský tvor zůstal na kameni s roztaženými končetinami - nohami i rukama.
On pozvedl rituální dýku a provedl rytinu na její rozpálené tělo. V oblastech podbřišku a hýždí.
Obrácený pentagram a dva rohy.
Ječela.
Poté si provedl rytinu sobě do ruky.
Namočil si ve své krvi prsty a poté je smíchal i s její.
Pozvedl je ku svitu měsíce a na to začal odříkávat formule.

Žena na zemi uprostřed rozsáhlé geomantické[4] konstelace se začala svíjet.
Pokračovali.
Oba přidávali na své hlasitosti i výslovnosti až nastal konečný křik ženy, který jeho hlas přehlušil.
Ticho.
Dokonce i les ztichl.
Přišla chvíle podivného ticha, která se protáhla až do samotu vrcholu bezvýchodnosti.
Takovýto chvíle bývá v některých strukturách označována jako za trapnou.
-,,Nefunguje to," vyhrkla ze sebe žena náhle.
-,,Uch," opotilo se čelo muži.
-,,Vždyť si křičela a tak, to muselo zabrat."
-,,Ty troubo!"
Ohnala se ze země.
-,,Tak porodím dneska toho kozla nebo ne?!"
-,,Doptávala se."
-,,Tak to zkusíme znovu," navrhl muž a znovu k ní přistoupil.
Sáhl si pod roucho na svůj nástroj zkázy, aby ho uvedl znovu v aktivní.
-,,Možná s ním budu potřebovat pomoc, přistoupil blíž k ní, aby se ujmula velení.

---

[4] Geomantie - metoda věštění interpretuje znaky na zemi nebo vzory tvořené půdou či skalami nebo pískem a podobně. Tradice zahrnuje interpretaci 16 náhodně vzniklých struktur doplněných o astrologií.

-„Uděláme to nejprve takhle, já se budu dotýkat sebe a ty pokračuj sám a dívej se na mně.”
-„Dobře.”
-„Dělali tak ještě chvíli, ale muž znovu neuspěl.
-„Vážně potřebuju tvůj dotek,” přišel až k ní a ona tedy nakonec spojila pod jeho rouchem.
Cítil, že by to mohlo fungovat ale… nic.
-„Jsi impotentní nebo máš nějakou poruchu sexuality?”
Zeptala se ho.
-„Nemám ponětí, co s nim je. Vždyť jsme to spolu dělali před chvíli ještě, tak třeba potřebuju nabrat víc síly.”
-„No dobře,” dala se dál do práce.
-„Stále nic.”
-„Tak to asi žádný kozel nebude,” řekla a vstala.
Tvářila se tak *ratchet*, že jí chytil za prso a zadek.
Poslední šance!
A nic.
Odstrčila ho.
-„Tak já to tady plánuju celý doby a nakonec tohle.”
Ohnal se slovně.
-„Tak to teda nejsi sám, ale nestojí ti. Stále si

myslíš, že za všechno můžou konjunkce hvězd?"
-„Cože?"
-„No jestli nemá náhodou ten tvůj výrůstek svou vztyčenou chvilku jen když je třeba měsíc v úplňku nebo tak něco."
-„No tohle," zamračil se stejně jako to udělala obloha za tu chvíli.
A hádka byla na světě.

Ohnivá koule se mu rozpleskla na tělo a on chytl v celé jeho róbě.
Rozkřičel se a poté se svrhl dolů ze skaliska dolů.

KOZLŮV DŮM

Pravý ukazovák zmáčkl zvonek s nápisem Johnny na vratech do zahrady. Chvíli trvalo, než se objevila postava z dveří. Byla rozvalitá. Těžce a houpavě dopochodovala ke dveřím za kterými stáli.
Osoba jim otevřela.
-„Co si žádáte?"
Zeptala se masitá hlava s vepřovým čelem umaštěným od potu a dvojitou bradou na krku.
-„Jsme tu ohledně prohlídky kozlova domu," odpověděla žena s dlouhým pevným copem a olivově černých barvách.
V ruce před ním natahovala lejstro ve fóliovém obale. Vzal si ho do ruky a rozložil, aby lépe viděl.
Neviděl.
-„Musím si dovnitř pro brýle," řekl jim s určitou hloupostí v hlase, či posměšností.

-,,Pojďte dovnitř," zamluvil to dále.
Žena se ohlédla, aby viděla jak na pozvání reaguje její kolega za ní.
Přikývl jeho opadanou hlavou stářím.
-,,Dobrá," řekla a následovala muže dovnitř jeho zahrady.
Kolega jak by smet.
Došli až k dřevěnému altánu za alejemi ovocných stromů po celé zahradě.
Vzal si brýle, co měl na dřevěném stole ve stínu, vedle kterého stála otevřená láhev nějaké tekutiny.
Žena to tipovala na pálenku, neboť měl vedle položenou sklenku panáka.
Nasadil si brýle a nahlas přečetl:
-,,Soudní povolení k průzkumu domu řečeným Kozlím," poté se na zaměřil nejprve pravým a poté levým okem, jak to dělají chameleoni.
Žena měla dokonce pocit, že se muži, pravděpodobně jmenovaným Johnny, barvy jeho obličeje také jako těm plazům měnily.
-,,Vy jste od policie?"
Ozval se znovu, tentokrát podezíravě.
-,,Ne, jsme znalci, teda tady koleje je cenitel. Pracujeme pro kulturní nadaci."
-,,Takže kulturisti," vyznal se muž jménem Johnny.
Oba jeho protějšky tím vpádem jeho postřehu

oněměli.
-„Potřebujeme ten dům nějak zaprotokolovat,” ozval se náhle ten muž, skrývající se za jedinou ženou v okolí široko daleko.
V jeho hlase bylo slyšet, že se konečně chopil příležitosti se projevit něčím nahlas.
Johnny na to vzal do ruky předpřipraveného nalitého panáka kořalky.
-„Chcete také nalít?”
Zeptal se.
Snažil se být přátelský, jen tam stále kolem poletovala ta aura, toho že ti lidé, co přišli s povolením jsou nějací vetřelci.
-„Jsme tu pracovně, to by asi nedělalo dobrý dojem, “ vycítila žena v jeho jednání se zavděčit návnadu.
-„No aspoň vám, udělám kafe, než vás tam pustím, musíte nejdřív o tom domu něco víc vědět. Je to totiž extrémně nebezpečné,” postrašil je hlasem faktu.
Šest očí všech přítomných se otočilo na druhou stranu silnice.
Tam se za ostnatých a kamenným plotem rozprostíral ponuře vyzerající dům.
Jeho rozbitá a vysklená okna zaneprůhledněná zevnitř a z venčí ověnšená pavučinami.
Vše nasvědčovalo k dojmu, že je dosti personifikovaný.

Když se žena s jejím kolegou otočili zpět k Johnnymu, již tam nestál.
Přisedli tedy pod altán a vyčkali jeho návratu.
Vrátil se po krátké chvíli s větším podtácem s šálky a konvicí.
Rozprostřel vše donesené a rozlil vařící vodu.
Také si všimli, že si převlékl tričko.
Z umaštěného propoceného a vytahaného děravého šedivého trikotu se stihl převléknout do černého uplého a neobnešeného s výrazným nápisem policie na prsu.
-„Vy pracujete pro policie?"
Zeptala se pro změnu nyní stále více zaskočená žena.
-„Jsem pouhým fanouškem," odpověděl ji ve chvíli, kdy si přihodil kostku cukru do svého kafe.
-„Nabídněte si," poručil jim.
Učinili tak pro jeho potěšený úsměv, že má tak důležitou návštěvu..
-„Jak jeho blahořečení napovídá, patří jakémusi kozlu, jenž dům obsadil, poté, co jeho majitelé zmizeli. Někteří zde ze sousedství tvrdí, že tam byli pořádány černé mše. Údajně je tam někde něco ukryto, co toho kozla přivolalo."
Podíval se na vetřelce. V jejich výrazech by se člověk krve nedořezal.

-„Jak to jako myslíte?”
Divila se ta komunikativní žena.
-„Tak, jak to říkám.”
-„A toť?”
-„Tak, jak to je. Běžte se tam podívat, ale doporučuji dát si na odvahu sklenku mého stolního vína z ryngle, co zde pěstuji.”
Žena se podivila ještě více, neboť stále nemohla uvěřit tomu, co tvrdil o tom domu a nyní ještě vyšlo najevo, že to není pálenka ale jeho stolní víno.
-„No dobře, tak já tedy ochutnám,” podlehl nakonec její kolega a nechal si rozlít deci do sklenky.
-„Píše,” řekl po tom co s ní znale zakroužil a lehce ji přihl.
-„Taky si z něho vždycky mlasknu. Piju to schválně panákama, protože to líp ožírá,” konečně je pobavil a trochu uvolnil atmosféru, kterou předtím nastolil.
-„Kde to pálíte?”
-„Tady mám palírnu v tom obřím sudu, co mám támhle na zahradě,” ukázal směrem někam mezi zarostlé stromy plné blum.
-„Chcete se tam podívat?”
-„My raději do toho kozlova,” připomněla se žena s tónem nadsázky v hlase.
-„No klíče jsem vám také připravil,” vytáhl je a

položil na stůl.
-,,Tak to dochlastej a vyrazíme," popohnala svého kolegu.
Dopil decilitr vína poté i své kafe.
Žena svůj šálek nechala z poloviny plný.
Kolega vstal a zatvářil se náhle poněkud nejistě. Bylo na něm vidět, že mu ten mix tekutin neudělal nejspíš moc dobře.
-,,Dejte tam na sebe pozor. Až sem do Balkova pekla jen tak nějaká záchranka ani jiný tihleti nepojedou."
-,,A co vy? Pomohl byste nám?"
-,,No jistě. Zůstanu hezky tady ve stínu. Jen kdybych slyšel křik, tak si zajdu pro vzduchovku, co tu mám na holuby."
-,,A tu budete mít na koho?"
Zeptala se podezíravě s obočím nahoru žena.
-,,No, na toho, kdo vyleze ven," řekl znovu s tím jeho posměšným tónem a opileckým úsměvem na rtech.
Cítila z jeho alkoholového odéru, že je mu jedno koho by trefil, hlavně, že si zastřílí.
Vyšli tedy ven, znovu prošli k brance alejí.
Kolega cestou trochu vrávoral.
Johnny si jenom prohlížel jejich záda ve svém tričku s nápisem policie a nalil si dalšího panáka, kterého kopnul do svého zabitého krku, který loknul.

Žena vzala za branku a otevřela ji. Prošla a podržela ji i svému kolegovi.
-,,Měl by ses napít vody," doporučila mu.
-,,Mám ji v autě," řekl a přidržel se plotu. Poté se z ničeho nic prohnul v zádech kupředu a vyšlehl ze sebe dosavadní obsah svého žaludku na trávník.
Popošla k němu zavírajíce při tom vrátka a něžně ho poplácala po zádech.
-,,Jak se cítíš?"
Zeptala se rozpačitě.
-,,Musíme naši práci dokončit en touto cas. Za všech okolností." odpověděl a ještě si naposled odplivl.
Poté se narovnal a už normálním krokem přešel asfaltovou silnici k autu. Otevřel dveře za řidičem a vytáhl z něho plastovou láhev jemně mineralizované vody. Odvíčkoval ji a pořádně se propil.
Nyní se cítil znovu dobře.
-,,Měl bys něco sníst," napověděla mu ještě.
-,,Ne to je už v pohodě," odpověděl.
Nyní oba vedle sebe stáli co by kamenem dohodil od toho proklatého domu, vztyčeného uprostřed zalezlé uličky opomíjené za velkou historickou stodolou.
Byl celý obehnán mohutným kamenným plotem, jako nějaké panství.

Okna v něm byla rozmístěna do podivného seskupení připomínající úsměv polozubého.
Došli až těsně ke dveřím u kterých záhy zjistili, že je naprosto zarezlá klika.
-„Zkusme tyto," ukázal na vrata vedle s iniciály JK, MK, DK.
Byly z černé matné oceli, stejně jako celé zbylé oplocení trčící nebezpečně špičaté z kamenů.
Špičaté čtyřhranné bodce vyzeraly výhružně.
Vzala za kliku. Měla na ní páku. Byla funkční.
Pouze zamčená.
Vložila do ní jeden z klíčů, který od prvního pohledu rozeznala, že je ten, který pasuje.
Otočila jím a vzala za kliku, která konečně povolila. Ocelová vrata se otevřela a jim se naskytl volný průchod do zarostlé zahrady.
Vešla první.
Její nožka se zabořila do směsice bujně rostoucích bylin a travin.
Skoro až jí bylo těch sedmikrásek a kopretin líto.
Prošla až ke vchodovým dveřím, kterým předcházel jeden velký žulový schod, všechno to okvětí sahající až někam po kolena nevnímaje.
Muž ji šel v stopách.
Přistoupili k proskleným dveřím zašpiněnými prachem a pokrytými vrstvou pavučin.

-„Vypadáš, že se ti tam moc nechce," okomentovala kolegův výraz.
-„Ne to jen mám pořád z toho stolního vína trochu zakyselený žaludek. Honem ať máme tenhle barák hotovej a můžeme někam na jídlo," odpověděl jí na to.
Zachrastila kupou klíčů a hledala ten, který vypadal, že by pasoval do dveří.
Vyzkoušela postupně všechny, které se zdály, že budou ty, které hledá, dokud nakonec jediný vešel.
Znovu zarachotila stohem, jak tím jedním otáčela, dveře povolily a samy se pohybem mechanizmu a zámku pootevřely. Jako by je dům vítal.
Ohlédla se na svého kolegu, který si utřel své orosené čelo rukávem své košile.
Poté dovnitř vkročila.
Dveře trochu dřely u podlahy dlážděné většími čtverci bílé a černé barvy.
Byly celé zaschlé od nějakých fleků. Těžko říci, co to mohlo být.
Předsíň, či uvítací chodba, chcete-li, se ihned po vstupu rozdvojovala.
Jedna její přímá část vedla rovně, druhá doleva nahoru.
Žena ale chtěla nejprve odhalit, co se skrývalo ve dveřích napravo.

Otevřela je.
Zel na ni smrdutý a roky nečištěný záchod. Vedle něho postával zašlý sprchový kout.
Nic neobvyklého.
Znovu dveře zavřela, poté, co spatřila samu sebe ve flekatém zrcadle.
Nyní se odhodlala vejít dále dovnitř domu.
Kolega držel v ruce desky s dokumenty a ty vyplňoval podle toho, jak se mu zdálo, že na něho interiér domu po dlouhé době neúklidu působí.
Nyní se jim rozprostřel pohled na velký rodinný stůl z masivu.
Váleli se po něm chuchvalce prachu.
Vpravo byl vstup do kuchyně.
Nebylo na ní nic neobvyklého.
Dvoje dveře vpravo vedoucí z kuchyně dál jim zkřížily cestu a navnadily jejich zvědavost.
Otevřeli první z nich.
Nacházela se v spíš, jinak řečeno spižírna.
Zde visely pověšené šišky přesušeného salámu a klobás.
Kolega se pro jednu natáhl.
V tom ho však pleskla přes ruku žena.
-„Přece tu nebudeš brát plesnivý salámy."
-„Tyhle neplesnivý ale zrají," odvětil a i přesto si pro něho sáhl.
Žena se na něho zatvářila dost mrzutě, tak si

řekl, že si ho nechá raději na později.
Následovaly druhé dveře.
Ozvalo se hlasité padání skla na podlahu rezonující celým domem.
Oba to vyvedlo z míry, přes to, že si ihned všiml, že jsou to pouze skleněné lahve, co jakoby byly za dveřmi nastražené.
V této chodbě, krátké a tmavé se opět nacházel další zavřený vchod.
Ovšem, jak záhy zjistily, byl zamčený.
Vzala tedy do ruky svazek klíčů a začala je zkoušet, který z nich by dovnitř pasoval.
Kolega zvedl ruku nad hlavu, někam do oblasti futer nad dveřmi a hle, co se blýskalo ze zašlého kovu.
Klíč.
-,,Opilecké štěstí," pronesl a usmál se na ni.
Úsměv ho za to ale přešel, neboť působila dosti napruženě.
Vzala mu klíč z ruky a nacpala ho do zámku.
Pomalu lomeně otočila.
Dveře cvakly a ona vzala za kliku.
Jejich pohled se nyní rozprostíral na pokoj, zasypaný všemožným haraburdím a věcmi, které asi neměli kam jinam uklidit.
-,,To je skladiště?"
Zeptal se muž.
-,,Podle toho konferenčního pracovního stolu

vládu to vypadá spíše na bývalou pracovnu."
-,,Takovej binec," postěžoval si.
Zavřela znechucené dveře a znovu je zamkla.
Klíč přidělala ke svazku, aby ještě víc nabral na objemu.
Tenhle pokoj raději nechá netknutý.
Čas se posunout dál.
Vrátili se do kuchyně a skrz ni i jídelnu to vzali do rozlehlého obývacího pokoje okupeného koženými gauči a rozlehlým ušákem.
Jako vrchol toho všeho byla ohromná kamenná stěna z žuly jako zdi venkovního plotu. A uvnitř té stěny byl krb se zašpiněným sklem. Celý několika metrový neskládaný masiv byl ozdoben nejrůznějšími dřevěnými i jinak vypracovanými maskami z různých kulturních koutů světa, jako jejich představitelé. Obličeje se na návštěvníky domu smály, mračily nebo jinak různě se šklebily až do škaredých a vyhrožujících tvarů emocí.
Naproti němu se nechal vchod na terasu osázenou ohromným kamením zarostlé kapradím, stromy a k tomu samozřejmě i travinami.
Až za plotem se kupilo pole a za ním hluboké lesy.
-,,Koukám, že tu mají zarostlé chrliče."
-,,Vypadají tak, že. Jsou to kameny. Má to

působit jako skalka."
-,,Skála," usmíval se chlapsky kolega.
-,,A jak o tom víš?"
-,,Něco málo jsem si o tom domě zjistila předem. Teď půjdeme nahoru," navrhla a vydali se tam po popraskaných dřevěných točených schodech.
S každým krokem skřípaly.
Vešli až do patra.
Proti nim stály znovu dvoje dveře a napravo nad schodištěm šedivý zaprášený gauč, stejně tak naproti němu pod střešními okny druhý, pouze modrý a opelichaný.
Také tam byl dlouhý dřevěný stůl a mezi dveřmi gramofon na podstavci z knihovny pro LP desky. Byl plný.
Vzali to nejprve do místnosti blíž k nim.
Skrývali koupelnu, poměrně velkou.
Nad vanou se rozprostírala spletitá síť a uvnitř ní velký rohový pavouk.
Raději zase dveře zavřela.
-,,Desolátní stav," okomentoval kolega.
Vydala se k dalšímu vchodu.
Vedly do menší ložnice, pravděpodobně ženské.
Počkala, až si kolega zaškrtne stav pokoje.
Poté se otočila a vyrazila k dále, kam ji zavede patro.

To znamenalo další tři doposud neodkryté místnosti.
Jeden z nich byl rozlehlý pokoj, pravděpodobně toho, díky kterému se dům proslavil.
Bylo v něm malé poschodí vedoucí na půdu.
Nic zajímavého se zde neskrývalo, až na výhled za záclonami na lesy s vchodem na rozlehlý propojený balkón s třetí ložnicí, do které se vydali nyní.
Kolem postele postávalo něco málo zajímavých sběratelských kousků.
A na konec malá koupelna, ukrytá vedle.
-„Tak to máme za sebou," oddychl si kolega.
-„Naopak. To nejlepší na konec. Ještě nás čeká sklep."
-„A jé," znovu se zapotil až se mu zvětšili koláče v podpaždí na košili.
Znovu se vydali dolů po točitém schodišti a nyní ke dveřím přímo pod nimi, které do teď zůstávaly opomíjeny.
Znovu zachrastila tím svým svazkem klíčů.
Dveře povolily.
Uvítala je tma lemovaná přechodem bílých stěn do šedi až naprosté temnoty. Pouze lemy obrysů pokračování točitého schodiště dávalo místnosti nějaký tvar.
Provázelo je od prvního odvážného kroku přes

práh.
Stiskla nástěnné tlačítko, aby záhy zjistila, že je nefunkční.
Podvědomě a přesto naivně měla pocit, že tu elektřina funguje jako tehdy před spoustou let.
Neústupná tma ji však znovu uvedla do reality.
I na to však byla připravená.
Nahmatala na svém opasku malou svítilnu a zapnula ji. Tak byla prozíravá.
Pavučiny všude okolo ji trochu vyvedly z míry, ale místo úprku se vydala hloub dolů do sklepení.
-„Co to je?"
Ozval se za ní kolega.
Ohlédla se, aby mohla posvítit.
Vypadalo to, že našel lahvičku archivního vína.
-„Prosím tebe…" pronesla a vykročila o další schod níže.
-„Ta by se k tomu salámu hodila," obhajoval se její kolega a popadl ji do ruky.
Její nožka konečně sestoupila dolů na pevnou rovnou podlahu.
Svítila kolem sebe, aby se zorientovala.
Sklep byl ohromný ve velikosti celého půdorysu domu.
Vydala se nejprve doprava, kam ji intuice vedla. Zde byli prázdné regály a pověšené různé náčiní okované korozí. Poté zamčené

dveře. Ty již vedly s největší pravděpodobností ven na zahradu.
Vydala se tedy zpět na průzkum i posledního kousku sklepení.
Nacházel se v něm pingpongový stůl i skříň.
Stará ztrouchnivělá.
-„Proč by sem někdo proboha dával skříň,” vzala za její dveře, které se utrhly z pantu a odhalili tak další ukryté dveře.
Neměla ponětí kolik ještě tento dům bude mít dveří, ale cítila, že ještě jedny a snad zešílí.
-„Proboha, to je jak nějaká Narnie,” řekl kolega vystrašeně.
Přistoupila k těm druhým dveřím a otevřela je.
Ozářilo je světlo svíček plápolajících po kamenných stěnách. To co ovšem spatřila uvnitř je vyděsilo.
Kříž. Velice podivný.
Rozpoznala v něm latinský otočený vzhůru.
Poté symbol plus a kolem něho kruh. Byl vybavený parůžky z divoké zvěře.
Působivý celý uvnitř té mystické svatyně ukryté působil zodiakálně.
Kolega cítil ritualistickou atmosféru místnosti a tak přistoupil k oltářnímu symbolu a postavil před něho to, co mu zatěžovalo ruce. Tedy šišku salámu a láhev vína.
Jednal jako, by byl částečně pod vlivem

něčeho, co se nedalo lehce slovy popsat. Jako by se té okultní dominantě pod povrchem domu oddal.
Náhle se však ozval ohavný zvuk, který obou obrátil žaludek vzhůru nohama.
-„Ble! Ble!"
Byl to nějaký tvor.
Kozel.
Oba přestali dýchat a ocitli se v naprostém tichu toho navlhlého sklepa.
Následoval hlasitý zvuk bouchnutí dveří nad schodami do sklepa.
Oba vzali do zaječích a utíkali od oltáře ke schodům a úprkem nahoru, až zakopávali.
Vzala za kliku.
Byli už zamčené.
Přitiskla ucho ke dřevěným dveřím, měla pocit, že za nimi něco slyší.
Někdo nebo něco tam za dveřmi přešlapovalo.
-„Johnny, to jste vy?"
Zeptala se nervózním hlasem.
A náhle znovu to odporné:
-„Ble! Ble!"
Které jim obou obracelo žaludek a zatemňovalo mozek.
Vzala za stoh klíčů a zkoušela nastrkat nějaký z nich dovnitř.
Marně.

Klíč byl uvnitř i zvenčí.
-,,Ty druhé dveře," vyhrkla ze sebe a poté znovu oba uháněly ze schodů dolů, div, že se neskutáleli.
Poté museli znovu napříč celým sklepem až tam.
Opět zkoušela klíče, asi na pátý pokus tam jeden z nich vpadl.
Díky bohu nebyl zarezlý zámek.
A tak konečně znovu spatřily světlo světa.
Vyšli ven po rozbořených schodech na přerostlou zahradu a poté opět k bráně odkud přišli.
Ještě to však cestou vzala jednou, jen na okouknutí dovnitř domu, podívat se, co to mohlo být.
Nevěřila vlastním očím.
Na zemi před dveřmi do sklepa ležely bobky.
Kozí bobky.
Rychle vyšla ven a i pryč ze zahrady.
-,,Johnny!"
Volala.
Ten se probral a rovnou chytl po vzduchovce.
-,,Co se děje?"
Ptal se.
-,,Byl tam kozel!"
-,,Zamkl nás ve sklepě!"

Odpověděli oba.
-„No vždyť jsem vám říkal, že tam bydlí."

Po nějaké době se domu nakonec podařilo najít nových majitelů.
Byli to ukrajinské dvě imigrantky.
V té době se objevil v novinách článek obsahující fotku jedné z nich focené tou druhou.
Bylo to foto z verandy, kde dřepěla jedna z nich vedle ztuhlého těla posmrtnou křečí. To tělo bylo dosti podivného rázu.
Bylo dlouhé jako lidské, pouze s kopyty místo dlaní s prsty.
Celé chlupaté s kratšími kudrnatými štětinami černé barvy a štiplavými konci svého tvrdšího rázu.
Hruď to mělo bílou na kůži a odchlípenou.
Hlavu čile zvířecí.
Kozlí.
S rohy trčícími jeden nahoru jako buvol nebo býk a druhý zakroucený dolu jako beran nebo … kozel.
A mezi těmi rohy byla k spatření obří díra na spánku.
To od střelné zbraně.
V popise byli údaje typu:

Ukrajinský pár queer žen žijící v pověstném Kozlově domě, ulovili ono, co tamější strašilo celá desetiletí. Onoho Kozla.

-,,On chotěl nám vlést do dómu, tak my eho zostřilja,'' udává jako závěrečný komentář ona z žen středního věku se silným východním přízvukem a hrubým hlubokým hlasem.

BITEVNÍ POVÍDKA

Severský bojovník seskočil do příkopu za dalším svého druhu. Oba byli v koženém kožešinou opředeném oblečení působícím zdánlivě jako brnění.
-„Čekají na náš pokyn," pokynul vousatou bradou na palouk nad nimi zasypaný čerstvým prašanem. I nyní trochu sněžilo. Údolím se proháněl mistral, studený, bouřlivý, severozápadní vítr a po okolí se usazovala mlha.
Keltové ji obvykle nazývají mlha smrti, jenž se jeví na svátek samhainu.
-„Duchové," odpověděl podivným podtónem.
-„Wendelové," vyslovil pojmenování těchto mlžných démonů, pojídačů mrtvých, jenž za mlhy napadali vikingské osady.
I jeho druh se na oslovení těchto kanibalů zatvářil velmi odhodlaně a zkontroloval si své insignie, odznaky hodnost, zda jsou dostatečně

pevně připevněny.
Opravdu to tak bylo.
Tam daleko za plání nad nimi v mlze, se lesy hemžily nespočinutými duchy mrtvých, kteří padli v boji jinak, než rukou jiného bojovníka.
Zrovna tito, černí, jako uhel sežehnutí na troud, číhající v první linii a za ní ti podobně prokletí. Všichni tito zemřeli v plamenech.
Ptáš-li se čeho?
Ohnivého draka jménem Kordon.
Obávaného.
Žijící na nedaleké hoře.
Ono totiž když vás sežehne, jako v tomto případě, dračí oheň, váš duch do něj vstoupí a stane se jeho nástrojem.
Proto také gjengangeři[5] povstali a vytáhli své meče proti dříve vlastním.
Magická síla draka byla tak odvážná, že svým výbojem nabila k až absurdní sebeskázonosnosti, neboť nehleděli na přípravu bojovníků dříve vlastních. Nyní jim byli cizí.
Severští bojovníci měli připravené dlouhé sakramentsky špičaté kůly trčící z hord hlíny a kamenů, jako valů před zákopem, který jim poskytl dostatečnou ochranu na první útok

[5] skandinávský zombie-ghost (čas Vikingů), chodí po smrti

zespodu.
Zde měli připravené kratší tlustá a smrtonosně nabroušená kopí na první vlnu, či na hod.
Lučištníci byli za druhým valem s kůly a žhavili své šípy ohněm do naprostého bělma, které poté, co zazněly rohy bitvy a první kroky gjengangerů vytáhnuly z lesa, přímo do nich odpálili napjatou tětivou.
Šípy se do nich zasekávaly a proletávali jimi jako by neznali štíty ani brnění. Takovou měli severští bojovníci technologii.
Jediný problém nastával v tom, že takovému gjengangerovi musíte setnout hlavu, aby jste ho jednak zabili a zadruhé vysvobodili jeho duši ze zakletí dračího ohně.
A proto nepřestávali pálit jednu rozžhavenou střelu za druhou, stejně jako nezastavovali kroky gjengangerů napříč svým nepřátelům.
I s šípy trčejícími z nich a prolétávajícími jimi, jako by to opravdu byli jen duchové.
Ovšem, tito duchové měli své tělo.
Pouze neznalo svého konce cesty dokud nebyla sťata hlava těla.
A tak se poblíž kůlů jako první objevil jeden gjenganger s hned několika šípy zaseknutými v hlavě a trčejícími z ní.
Ovšem tyto stvoření jako každé posluhující někomu jinému neznamenalo mít svou vlastní

vůli. A proto se nevědomky v domění, že postupuje ve válečné řadě a vede ji, se nabodl na jeden z připravených kůlů, někde v oblasti spodních žeber a nemohl se tedy dál pohnout a tak i když se pokoušel si tu část těla utrhnout svým nátlakem k útoku, přesto mu to jeho kroužková zbroj nedovolila.
A tak máchal kolem sebe zbraní hlava nehlava ve snaze se díky tomu pohnout z místa.
Když potom kolem něho procházeli další gjengangeři, zasekávali se o něho a někteří další se také napíchli na kůly, což nakonec zaseklo celou bitevní vřavu a na pahorek z kamení a hlíny vylezli jen ti opravdu šťastlivý s patřičnou dávkou karmy z minulého života.
Zde je však čekala přímá dávka šípů z protější strany za dalšími kůly.
To, co je ovšem dále dělilo byla ta smrtonosná propast krok před nimi.
Ani to je nezastavilo.
Nahlédl do ní svým kostnatým krkem.
V tu ránu z vnitřku vylétlo kopí a zapíchlo se gjengangerovi do hlavy.
Ten na prvý moment přestal reagovat, ale poté se znovu rozmáchl kolem sebe svou šavlí.
V další moment se rozmáchlo ze strany zákopu druhé kopí a to uťalo hlavu nepříteli v krční oblasti.

Poté se tělo rozpadlo na prach.
-,,Miřte na krky!"
Rozkřikl se jeden zkušenější válečník těsně před tím než se nad jejich zákop nahrnula další řada těchto zombie duchů.
Další kopí s vytesanými runami povstalo ze zákopu a napíchla zrovna přicházející jednotlivce vřavy nestvůr.
Ať už je ze spodu napíchli kamkoliv dlouhý tvar kopí dokázal skoro nesmrtelné zombie ghosty udržet na té struktuře zbraně, takže pro ně nebylo úniku.
Oni už ti tu seveřané měli svou taktiku, neboť souboje s těmito bytostmi jim byli po generace známé.
Vždy v jejich historii, se jednou za generaci vydala parta odvážlivců ven na lov draka Kordona, který osídloval horu jménem Skála, nad lesem nedaleko jejich sídla.
Ti, co umřeli vždy poté znovu povstali za nějaký čas a pozvedli své zbraně proti těm, co jim dříve byli sousedy, či bratry.
A tak to šlo stále dokola. Vždy jednou za čas se ztrhl tento lítý boj severských bojovníků proti duchům jejich předků.
Nyní konečně další meč, či kopí ba sekyra uťala další hlavu jednoho z nich a ten se rozpadl na prach do útrob zákopu pod nohy

válečníků, bojující o svůj holý život oděný v lehkém typu po domácky vyrobeného brnění.
Vřava řvala.
Zástup gjengangerů pomalu ale jistě postupoval.
Jeden z válečníků tak svou sekyrou s runami nohy gjengangerovi nad sebou, co byl naražený na oštěp kopí bojovníka po jeho boku. Záhy zjistil, že ostří zbraně tou temnou siluetou pouze prošlo a na chvíli se jeho struktura rozestoupila, jak ji proťal. Byla přízračně éterická. Poté se opět spojila.
Toto byl ten hlavní důvod proč se používala kopí.
Z jejich dlouhého dřevce se mohli pohybovat pouze po něm, po jeho linii, jako objektu.
To v případě, když ho nabodli zepředu či zezadu.
Nejlépe to bylo zespodu. To se gjenganger nemohl ani pohnout a mohl ho nejbližší válečník dekapitovat.
Ovšem, jak to bylo ze strany gjengangerů?
Ti měli dost, co dělat, aby se vůbec vymanili do toho valu s vyčuhujícími kůly, aby se vůbec dostali na řadu v boji.
První fronta padla popelem a válečníci tak byli po kotníky v jejich zbytcích.
Brodili se jimi, aby se mohli postavit další

přicházejícím.
Ti jednali tak primitivně a pudově, že své vlastní namačkali až na úplný začátek kůlu, aby se mohli prodrat nad vykopaný zákop a prohlédnout si svého nepřítele, ať by to byl kdokoliv.
Prohlíželi si je s nevěřícím pohledem v očích pod helmami obklopenými kopími.
Všichni zdatní muži z vesnice viditelné za dalším valem s trčícími kůly na druhé straně příkopu.
Všichni starousedlíci dostávali postávali na dřevěných hradbách a pozorovali průběh boje.
Tož to chytl jeden pružný gjenganger bojovníka za končetinu a vytrhl ho ven ze zákopu.
Válečník svou zbraní švihl a ostří prošlo skrz hlavou na krku gjengangera.
Ten na oplátku vrazil svou zrezivělou zbraň do trupu válečníka.
Zajíkl se a vyprskl krev.
Poté ho gjenganger rozřízl vedví, aby uvolnil svou zbraň zevnitř.
Nakonec ho upustil a starouš i s vnitřnostmi padl na zem.
Gjenganger udělal další krok vpřed k zákopu.
Zpozoroval, že se ho asi nyní budou bát ti se zbraněmi v zákopech.

Jeden po něm hodil kopí ve zlosti ze ztráty spolubojovníka.
Kopí stvůrou pouze prolétlo a zasáhlo dalšího za ním, kterého naopak přišpendlilo k zemi.
Gjenganger provedl protiútok a švihl svou šavlí přes hráz propasti zákopu.
Válečník se jen tak tak stihl skrýt tím, že si dřepl a přilnul ke stěně.
To využil situaci jeho spolubojovník a napíchl gjengangera na kopí a díky runám, které nedovolily opustit zombie ghosta, strukturu kopí.
Měl štěstí a podařilo se mu přitáhnout ten přízrak blíž. Ne však na každého gjengangera toto působilo.
Poté mohl třetí bojovník utnout mu hlavu ze zákopu a jemu se na helmu rozsypaly zbytky gjengangera.
Na to se hned nad zákopem objevili další dva.
Nečekaně a kradmo.
V ten moment došlo k přeskupení průběhu boje o výhodu, neboť to co provedli gjengangerové válečníkům bylo ohavné.
Své šavle na odplatu setnuly hlavy v jim.
Oddělené hlavy v helmách letěly vzduchem s udiveným výrazem.
Byl jim vidět, jak v očích tak na ztuhlých rtech.
Hlavy se kutálely a točily ve vzduchu a poté i

po zemi.
Zastavili se až u druhého ochranného valu s kůli a za ním s lučištníky.
Ti znovu napnuli své tětivy a vypálili další salvu šípů do hordy gjengangerů na druhé straně zákopu pokoušející se pomalým tempem prosoukat se svými vlastními zástupy skrz obranný val k tomu příkopu, plným válečníků s kopími a sekyrami opředenými runami.
Křičeli a máchali zbraněmi, div, že nezasáhli své vlastní.
Jeden z nich vylezl na horu ze zákopu a posekal hlavy všech gjengangerů okolo v přímém boji.
Byl to ten nejsilnější bojovník Bjorn.
Svou sekyru pevně svíral obouma rukama a točil s ní a jejími dvoumi zakulacenými čepelemi okolo, aby provedl pořádnou paseku.
Musel se snažit mířit na krk a hlavy, aby to mělo nějaký efekt.
Posekal jich celou pěknou plejádu.
Nevnímaje, že vypadl z obranné formace do útočné.
Ostatní bojovníci se divili a lučištníci dokonce přestali pálit, aby ho nezasáhli.
To ale Bjorn spatřil o něco dál podél příkopu obrovitého gjengangera, jak zrovna svým

pařátem vytáhl z útrob příkopu jednoho válečníka a jediným švihem své sekery ho rozpůlil příčně ve dvý.
Oblast nad pánví se oddělila a z vnitřku vyseli střeva válečníka, kterého zombie ghost lhostejně hodil za sebe.
S dupotem vyrazil kupředu dalším bojovníkům, kteří se v návalu berserku, tedy až sebevražedného adrenalinu, rozhodli nejen pozvednout své zbraně ale dokonce i vyrazit ven ze zákopu a použít je na toho velkého a velmi nebezpečného hromotluka.
-„Ničíte formaci! Okamžitě zpátky do zákopu! Tomuhle říkáte morálka?"
Volal na ně generál.
Marně.
Bojovníci žalostně snažící nabodnout obřího gjengangera a zároveň se bránit před zbylými okolo nich už po první minutě utrpěli velkou ztrátu tří mužů.
To už si cestu k nim probojovával Bjorn.
Sekal hlavy všech gjengangerů okolo, co potkal. Jejich zbraně pokoušející se krýt, jeho ostří nevnímaje.
Jediné, co po něm zůstávalo byl prach mrtvých nepřátel.
Prosekal si tak cestu až k samotným spojencům dorážejícím na obřího nepřítele.

Nejprve pročistil okolí kolem nich, aby si už tolik nemuseli soustředit na obranu a místo toho na velikého gjengangera.
Jeden z bojovníků zapřel své kopí do země a nastražil špičku přímo na hruď toho strašlivého přízraku.
Ten ji ovšem jedním hbitým pohybem uťal až se okolo rozlétly třísky.
Bojovník zíral.
Situace využili další okolo něho a pokusili se ho nabodnout z více stran najednou.
Mával svou nebezpečnou a destruktivní zbraní okolo, takže veškeré útoky odrazil.
Bjorn mezitím eliminoval dostatek nepřátel okolo pro nějakou chvíli, než se další prodrají skrze špičaté kůly a na nich nabodaných gjengangerů.
-„Pujč mi to," vzal si jedno kopí od válečníků do obou rukou a místo něho mu dal do rukou svou těžkou válečnou sekeru.
Rozeběhl se proti tomu netvoru a těsně před tím než se rozmáchl se v pohybu rychlosti a vše-místného válečného křiku sesunul k půdě po které se sklouzl přímo pod nohama gjengangera.
Jen o pouhý vlas se tím vyhnul smrtonosné rezavé čepeli.
V daný okamžik pozvedl své kopí vzhůru a

zarazil ho netvoru do slabin, čímž se mu ho podařilo ukotvit napříč celým tělem, až se jen pouhá špička vyvrtala na temeni hlavy.
Kopí pustil a doklouzal se po rozdupané bahnaté zemině až o něco o metry dál, kde znovu rychle povstal.
To už se pokoušeli bojovníci dokončit své dílo.
Gjenganger nyní, celý zkoprnělý, pouze s naprosto strojenými pohyby, nedokázal vykrýt jediný útok kopími, které ho finálně přišpendlili na jediné místo z několika stran.
Skrz na skrz a opřený do země.
V následujícím momentě Bjorn znovu popadl svou sekyru oběma rukama a rozeběhl se s ní naproti zaseknutému gjengangerovi.
Prosvištěl po kopí až v něm zakřupalo až jeho ústí do těla netvora.
Bjorn se rozmáchl a ve skoku přes hlavu gjengangera pod sebe udeřil švih.
Poté tvrdě dopadl na své koleno a holeň, svou zbraň nechať spuštěnou za sebou stále v ruce podél půdy.
Jeho dlouhé vlasy mu nyní vlály přes obličej.
Rozvázal se mu válečný cop.
Šňůra, jenž si ji vázal nyní, byla dříve zasypána popelem rozpadající se hlavy netvora, jenž byla oddělena od zbytku těla, také rozpadajícího se v prach.

Celou stužku by zasypala.
Bjorn znovu povstal společně s vítězným výkřikem za jeho zády.
To už se k nim však nahromadila další plejáda gjengangerů.
Šli rovnou proti nim.
Lučištníci stříleli dozadu a bojovníci napichovali nemrtvé duchy na svá kopí a poté jim sekali hlavy.
Po skolení obřího z nepřátel, se odvážili ze zákopů vylézt i další válečníci v čele s generálem a jít po boku se svými bratry pobýt ty, jenž neznají svého konce cesty.
Ťali hlavy všem, co ji měli a nepřehlédli ani ty uvízlé na kůlech.
A když se už zdálo, že je konce, z lesů se vynořila další řada prstů u nohou s dlouhými ostrými drápy.

DRAKOBIJCŮV DRAK

Do toho strmého a skalnatého kopce se těžko vyšlapávalo.
I přes to, že drakobijcova muskulatura byla na takovýto vrchol více než připravena, věděl, že až po jeho samém zdolání na něho čeká ta opravdová výzva.
Sám drak Kordon.
Na zádech se mu houpal jeho obouruční meč v kožené torně a přes stehno kryté koženou zbrojí ho poplácávala čutora s vodou.
Na chvíli zastavil a vzpřímil se.
Musel si prokřupnout kolena.
Otřel si koženým nátepníkem čelo a ohlédl se dolů za sebe.
Výhled na lesy a planiny, kde si malí medvíďata hrála a v úplné dáli stálo město obehnané dřevěnou surovinou rostoucí všude kolem.
Načnul si čutoru a několikrát hltl vodu až se jí pobryndal na hrudi.
Osvěžilo to.
Zavíčkoval ji a pustil podél těla.
Opět ho bouchla do stehna.

Vyšlápl vzhůru k vrcholu.
Slunce ho žálo do týlu.
Viděl, že se již blíží k úpatí, za kterým by všeho všudy mělo být dračí doupě, nebo alespoň jeho předsluj, kde se obyčejné drak vyhříval.
Občas prý takto býval k vidění z jižního města, když byla dobrá viditelnost.
A opravdu.
Jeho sktrukturovná tvrdošíjná kůže ho označovala jako draka bílého, ovšem třpit odlesků slunce jeho šupin prozrazovaly všechny barvy.
Připomínaly svým i tvarem drahé kameny. Až pohyb vysvětlil, že se opravdu jedná o dračí kůži.
Jako by to ono byl ten bájný poklad, který draci obvykle střeží.
Drakobijec pomalu a co nejtišeji uchopil rukojeť své zbraně a se značnou preciznosti, jeť si s ní osvojil, ji tahal z pouzdra.
I přes všechnu snahu drak vycítil jeho přítomnost.
Narovnal hřeb a zahrastil ocasem.
Poté ho celý nastražil k útoku a roztáhl svá křídla ohromného rozpětí.
Vybafl ohnivou kouli a drakobijec se jí jako by nic vyhnul parakotoulem.
-„Draku Kordone!”
Rozkřikl se.
-„Co jsi zač člověče?!”
Odpověděl mu drak vzápětí.

-„Jsem Dominik Drakobijec a dnes nastal tvůj poslední den!”
-„Drakobijec?”
Divil se drak a v zápětí se rozesmál hlubokými tóny.
-„Takový titěrný kus masa jako každý živý, kdo tu kdy byl z řad lidského sémě,” pronesl drak.
Drakobijec se ohlédl okolo, aby spatřil ostatky ostatních, co tu ještě pozůstávaly.
Zčernalé ohněm draka a zpustošené léty.
-„Obvykle jich tu bývá ještě víc, ale musel jsem je vyhnat bojovat proti městu na severu.”
-„Tak to ty jsi tím ohavným prapůvodem toho kráčejícího zla, těch smrdutých mrtvol, jenž kazí životy městu severnímu."
-„Nebýt jich, již by se hrnuly na jih. Pokud ne moji gjengangerové, tak by po čase zaútočili seveřané. Takový vy lidi k sobě jste.”
-„Takže to se mi tu snažíš namluvit, že ty tu jsi snad nějakým bohem?”
Mračil se drakobijec na draka Kordona.
-„Pro někoho pouhým mýtem, pro jiného ztělesněnám smrti,” vyplazil ven svůj dvojitý jazyk drak.
-„Vím, že ode mne nemáš daleko drakobijče, i tebe lidské plémě nepovažuje zcela za jednoho z nich, tím jak se vymikáš.”
Drakobijec nastražil uši.
Věděl moc dobře, že draci jsou významným nositelem moudrosti.

-„Tvé schopnosti ti propůjčují spojení toho nejlepšího z dualit dobra i zla. Nebe a pekla. Tedy, pokud vně chceš věřit.”
-„V peklo prišel každý drzý lapka , každý podvodný pocestný a v nebe každá panna, jenž se mnou kdy, skřížili cestu. Zde pod jižní stranou hory.”
-„Jih byl vždy takový, jaký jej popisuješ svými slovy. Dračími slovy bych jej nazval svéživý.”
-„A však ty znáš i jiné kraje, že draku,” ohlédl se drakobijec na planiny a daleké hory za ním a za jižním městem.”
-„Jistě, znám kraje díky svým křídlům, které svým mávnutím odnesou kilometry daleko. Do krajů, jenž z toho z tohoto okolí nikdo jaktěživ neviděl. Půdy, jež obývají lidé, či jiné bytosti s jinými vizážemi a povahovými vlastnostmi. S jiným věděním a jiným věřením.
Tyto země mívají obvykle i své představitele, jako jsem já. Tedy draky.
Na tobě je drakobijče vidět, že si věciznalý svému řemeslu. Ani v očích ti již nevidím zápal boje, nýbrž zvědavst. Toť odlož svou zbraň drakobijče. Prokaž se svým jménem a pohoduj tu se mnou.”
-„Nejsem si jist, zda ti mám věřit draku Kordone. Tvůj plazí jazyk. Plazí se po něm tvé ohnivé sliny a nerad bych tu přišel k úhoně.”
-„Bojiš-li se smrti drakem, kterého sestry v jiných krajských kulturách dalekých koutů všemístného světa uctívají názvy bohyň smrti.

Lidé se tam chodí sami dobrovolně obětovat draku, po tom co uznají, že již plnohodnotně poržil život, aby po té znovu povstal z jejích vajec. Jiný kraj jiný mrav, ale on se tam ten národ opravdu z vajec mé sestřenice líhne.
Podivuhodné, ovšem o kus dál západněji je celý kontinent skalisek patřící dračím rodům, kteří proti sobě zápolí, ovšem sofistikovaně.
Ne každý drak je povahově nabitý k boji. Jsou i dračí kouzelníci žijící osamoceně po vysočinách či na ostrovech. Poustevničí, osídlují a vyznávají své rituály. Někteří draci tím mohou uklidňovat pramoci vod, či ji naopak vzívat. Pokud je ovšem dovedný v alternaci, tedy magii obměny, může se mu podařit navštívit i jiné dimenze s jejich interdimenziálními entitami. Tedy bohy jiných existujících kultur a reálných zemí. Odkud myslíš, že měl Perseus zkamenět draka, nebo Lancelot drakovi utnout čelist."
-„Nevím, o čem to mluvíš draku."
-„Ah! Ty tyhle dimenze neznáš."
-„Ne, znám tu historické soupisky Darmojeda, které opisují historii severní a jižní vesnice po doby města, osazování částí lesa a jiných naopak kácení. Od prvních výskytů tebe, jakožto mýtické skázonosné postavě."
-„Tak a dost! U všech dračích šampiónů! Půda, kam uléhá drak je půda posvátná. Zde o mě takto hovořit nenáleží žádnému tvoru nesahající mu do úrovně mých očí na

napřímeném krku. Tento verbální znásilňovač nazývaný se Darmojed, co sepsal tu tvou historii z pouhého okolí dvou měst a jednoho skaliska, kde jeť sídlící drak."
-„Drak ovšem jmenovaný a považující se za panovníka kraje.”
-„Nebo za velkokněze,” odvětil drak a prošel se kolem svého kusu skaliska, stále s pohledem k půdě na ní stojíc bohabujný drakobijec, držící nyní svou zbraň jako předmět zápolící mezi odvahou prozkoušet důvěru v dravou šupinatou potvoru a svírajíc mířeně stále na ni, ze strachu z naivity.
-„Vy lidi jste divní,” vyřkl drak.
-„Ti na severu potřebují jediného udatného válečníka, který je povede vždy v čele vítězné bitvy. Vy na jihu potřebujete jednoho, který se postará o to, aby lidé zlí zaplatili za své činy a ti dobří, aby se měli o něco lépe. A to jsi ty drakobijče. Děsíš lidi, protože všichni ví, že když se někde objevíš, tak se něco děje, ale především je tvou hlavní úlohou ochraňovat lid před zlým a nebezpečným drakem.”
-„A proto jsem tady,” znovu se objevil ten plamen v drakobijcově očích.
-„Pokud mne zabiješ, tak tím na sebe vezmeš celé břímě zla. Už nebude potřeba obávat se draka, nýbrž jen drakobijce.”
Drakobijec tiše mlčky přešlapoval.
-„A proto mne nikdy nezabiješ. Tedy, pokud mi nebodneš svou zbraň do zad.”

-„Jak si můžeš být tak jistý?”
-„Znám tvůj osud drakobijče. To, co mi dva spolu vedeme před okolím, to je pouhá báje, která budí prvním dojmem. Lidé vidí drakobijce, jak vstupuje do dračí sluje s účelem zabít draka. Proto drako-bijec, ty jsi hochu. Ovšem drak, jenž tě pustí k sobě jako nikoho jiného, byť by ho spálil na troud a poté se zmocnil síly nemrtvého těla.”
-„Rozumím ti draku. Již drak, který má jméno je drakem osobitým. Již drak, co má co říci je drak moudrý a moudré je třeba naslouchat a poučit se od nich,” promluvil nakonec drakobijec jako by to byl jeho epilog a poté sklonil svou čepel k zemi.
Drak konečně prozradil svůj přátelský výraz. Sklonil svůj ocas z útočné pozice.
-„Jsi šlechetný drakobijec. Prokaž se svým jménem.”
-„Dominus,” vyslovil své jméno jinak, než obvykle. Něco z dračí přítomnosti ho k tomu přimělo.
-„Jsi mým opravdovým pánem,” objasnil drak.
-„A nejen můj. Jsi i sám svým pánem, stejně tak nad životem a smrtí. Pouze opravdový drakobijec umí rozlišit, zda je užitečnější nechat draka žít, či jej setnout. Svými činny prokazuješ vnitřní odhodlání. Odhaluješ tím svou barvu duše i květ tvé mysli,” hovořil drak dále a nastavil drakobijci své křídlo rozpjeté do stran.

-„Vlez mi na hrb drakobijče. Vlez mi na záda. Uveleb se mi za mým šupinatým krkem. Použij mou tukovou bouli, ten hrbatý výběžek, jako sedadlo.”
Drakobijec tedy znovu zasunul svou zbraň do koženého pouzdra na zádech. Přejel si svou dlaní po vlasech krátkého sestřihu kulaté, ušaté hlavy doplněnou o koženou čelenku, jejíž stuhy vlály do okolí, jenž se výhledem z vršku skalnaté hory nabízelo.
Poté přišel ten první krok směrem k dračímu páru tlap ověšených paznechty.
Nyní to byl pouze boj s důvěrou, skepticismem, paranoiou a ovšem, se strachem.
Kdo by svěřil svůj život něčemu, co bylo ochotné dopustit se takových škod, zločinů a smrti i zastrašování.
Drakobijec věděl, že kdyby ho chtěl drak mrtvého, opravdu by tak již učinil.
Dračí oheň je jedna z nejzákeřnějších forem ohně. Je supernaturální. Jeho oběti často spáleni až na samotnou kost.
Jistě, měl v sobě jedové, toxické, či jiné složky.
Ovšem, drak držel.
Spatřoval v jeho očích oddání se z části lidskému živočichu. Nejen tedy určitá nedůvěra vzplála i v draku.
To už ale byl hbitý drakobijec na jeho křídle a šplhal za jeho krk.
Věděl, že to tak bude nejbezpečnější pro oba.

-„Neboj se, nic ti neudělám draku," řekl.
Drak zachroptěl a poté se odrazil od země svými zadními nohy.
Drakobijec cítil, jak se celá jeho hmota zasunula do drakovy kůže a tuku.
Tlakový odpor však nepolevil ani když drak poprvé zamával křídly.
Zvedl se až když ucítil, že drak pouze roztáhl svá křídla a plachtil po nebi pomalou rychlostí.
Úžasné, impozantní.
Drakobijec konečně spatřil, jak doopravdy celý kraj vypadá.
Honem sáhl do své kožené torny na ledvinách a vytáhl kus uhlíku a papyrus z rákosí.
Omalovával jejich domov.

PANENKY

Uprostřed jednoho velkoměsta se rozvinula čtvrť na okraji společnosti, kam se bál vstoupit kdejaký běloch. Domobrana byla složená z těch nejpřísnějších a nejobávanějších grázlů a vyvrhelů. Alespoň to se tvrdilo.

Přesto se našli odvážlivci, kteří v těchto ulicích našli zalíbení v podobě svých žen, které se zde narozdíl od svých mužských protějšků narodily. V černošském ghettu.

Tito tři odvážlivci pocházeli z odlišných čtvrtí města a do Grizzlic začali chodit již v náctiletém věku v honbě za dobrodružsvím a tajuplností, které z místa vyvřelina sálalo.

Po trpělivých časech, jenž byli ověšeny růžemi barvy krve ovšem mladíci objevili i jiné cnosti čtvrtě než pouze adrenalin.

Získali zde pověst těch, jenž zde zastupují svou

část města, ze které pochází a s tím i reprezentativní privilegia pouličních hodnot.
Jejich ženy jim darovali život a mládenci byli s to, předložit za svou nadcházející rouno.
Ovšem, pokud nebyl háček ve financích, byl někde jinde.
V onomto případě v příjmutí černošské tradiční mystice, jenž zastávala pozici média ghetta ve čtvrti nazývanou Grizzlice.

Byla chladná noc a trojice z už zmiňovaného teamu, byla na cestě do jejich oblíbeného baru Fantasia, který byl jako jeden z mála etnicky i městsky neutrální.
Fabius, cigán s jizvou přes pravou tvář si vykračoval i ve svých světlých kožených kovbojkách s přesnou chůzí po děravé asfaltce a jeho béžový plášť za ním vlál po větru. Po jeho pravici mu stál jeho pokrevní bratr Bartoloměj v džínové bundě s koženým límcem. V pravo jim šel po boku Alfons v černém bomberu a napomádovaným blonďatým hárem, který ani ten nejprudší vítr nemohl rozcuchat.
Fabius třikrát silou zabubnoval na masivní dveře a po chvíli se odklopilo víko za zamřížovaným okýnkem a v něm se ocitl pihatý obličej.

-„Zdajy," pozdravil vstřícně.
Zachrastilo pár řetězů i zámků a dveře se dokořán otevřely a zevnitř je ovanula známá a přívětivá vlhkost a zatuchlina.
Přátelský úsměv nad zrzavou bradkou je popohnal gestem dovnitř a trojice se usmála k pozdravu.
-„Zdárs!"
-„No zdravíčko."
-„Zdrávas!"
Pozdravili popořadě a vydali se po schodišti do útulného ale přesto prostorného baru.
Odložili si vrchní vrstvu oblečení na věšák vedle bílého kožichu a posadili se k prázdnému baru.
Na pultu stály nalité dvě sklenky. Jedna z toho s močkovitým obsahem. Druhý s tmavým, skoro černým, spíše kávovým.
Zrzavec, Merlin, obešel pult a všechny si s nepřestávajícím úsměvem prohlédl.
Počkejte, zkusím schválně uhodnout, co si dáte," začal svou barman.
Fabius ubil svůj módní klobouk dolů a koženou peněženku položil na stůl. Hned před něho přistála sklenka koňaku.
-„Si sundej tu čepici, ne?"
Zubil se zrzavý barman Merlin na Alfonse a postavil před něj průzračnou sklenku s vodkou,

vodou a citrónama.
Alfons si ohnul svůj krk do předních, neboť žádnou čepici neměl. Měl paruku.
To blonďaté nezničitelné háro bylo umělé.
Merlin to svým jednáním nemyslel zle. Naopak.
Chtěl, aby poznali, že by se neměl stydět za svou holou hlavu.
-„Zde nefouká ten venkovní divoký vítj," řekl tak, jak vždy říkával.
Všichni věděli, že to zamýšlí nějak ve spojitosti se společenskou etikou. Ta se avšak v této čtvrti nezachovala.
Barman se nakonec trochu odtažitě zpříma zadíval blonďákovi do jeho modrých očí a ten se hlasitě zasmál.
Vlasy nesundal a celé to vzal jako vtip. Napil se. Nakonec před Bartoloměje dupnul panáka kvalitní whisky.
Všichni se znali déle než delší dobu.
Společně si přiťukli na zdraví.
-„Jak to můžeš pít?"
Usmál se lišácky Fabius a kývl bradou na neokolkovaný alkohol uvnitř barmanovi sklenky.
-„Whisky moje, 12-ti letá."
-„To zní docela jako pedofilní alkoholismus."
Utrousil Bartoloměj a trojice na barových

židlích se zasmála.
Merlin jen zakroutil hlavou ze strany na stranu a nadzvedl svou chlupatou bradu.
Zavrzali barové dveře a od wc k baru přistoupil černoch se středně dlouhými copánky a pár třpytivými ozdobami na nich i na obličeji. -,,Sevas!"
Pozdravil rozjařeně a hned si přihnul ze své sklenky, která do té doby stála na baru doposud nedotknutá.
Ostatní přivítaní obětovali.
-,,Tak co, jste připraveni na dnešní noc chlapy?"
Zeptal se.
-,,Jo, ani nejsem moc nervózní," odvětil Fabius.
-,,Voodoo rituál neni žádná sranda, naopak. Měli byste se tam držet zkrátka a nedělat žádné psí kusy," dodal Maur, který je měl dnes provést celým ghettem do místní svatyně voodoo.
-,,Co tě nemá," odpověděl mu Bartoloměj.
-,,Tady nejsme v Chinatown, abychom něco takového měli zapotřebí," doplnil.
-,,Dobrá," ulevil si částečně Maur a se sklopenou hlavou se přidržel své sklenky.
Poté ji zvedl a společně se pitím naklánějícím se do jeho hrdla, zakláněl i hlavu.
Nato ji znovu narovnal do přirozeného stavu a

nápoj odložil na své místo zbrklým tempem.
Sklenice si odplivla na chybějící podtácek.
To už barman Merlin stál před ním za barem a utřel kapky do lavičníku, mimo místní žargot, utěrky.
V následujícím momentě se rozezněly hodiny v místnosti a z venkovního prostředí, jako doprovod, zvony kostelů mimo tuto čtvrť.
Hlásili desátou hodinu večerní.
-„Bude čas vyrazit, pánové," oznámil jim Maur.
Trojice se otřásla.
Pomalu je začal dohánět ten pocit nejistoty, co možného přijde.
Pomalu dopili své nápoje a poté se znovu přioblékli k odchodu.
-„Mauje!"
Ozval se ještě před samým odchodem z baru Merlin za jeho barem.
-„Nejad bych pšišel o vějné zákazníky. Víš, co tim myslim," zadíval se na něho vážně.
Maur se ještě na ten okamžik k němu ohlédl a jejich zrak se protl.
Spatřoval v něm obavy.
-„Pouze strach přitahuje neštěstí a odvaha štěstí. Tvý přátelé se vrátí, nech do noci otevřeno a očekávej je. Budou potřebovat místo k odpočinku," dostalo se mu očekávané

odpovědi.
Potřeboval něco takového slyšet před tím, než prudký vítr zvenčí za nimi uhodil dveřmi.
Čtveřice se nyní táhla skrz dlouhou dlážděnou ulici lemovanou opadajícími a rozpadajícími se budovami.
Maur je vedl přímo do samého středu černošského ghetta Grizzlic.
Zde uprostřed hlavního náměstí zaplněného trhem, který nyní zel prázdnotou a jeho textilíe stánkových struktur vlály větrem, se nacházel snadno přehlédnutelná velká ocelový poklop.
Maur k němu přistoupil a oběma rukama ho uchopil za kovové madlo.
Poté se zapřel patami do země a zatnul své bicepsy, aby způsobil pákový efekt.
Poklop povolil a s vrzáním se nadzvedl.
Maur vynakládal veškeré síly, aby ho nadzvedl ještě více, až z toho musel upustit páru křikem.
To už se mu ho povedlo vyzvednout natolik, že se zbylí rozhodli mu pomoci a rychle přiskočili každý z jedné strany a přichytili dekl.
Poté ho opravdu celý společnými silami zvedli až k Maurovi.
Oddechli si.
Maur ustoupil a víko padlo na jeho místo s dunivým rachotem.
-,,Vchod do podzemních chodeb Grizzlic. Je

jich spoustu, ale tenhle je ze všech míst nejpřístupnější," srozumitelně popsal Maur jeho doprovodné trojici.
Z kapsy si vytáhl svůj benzínový zapalovač a poté vkročil na první schod.
Trochu znejistěl, neboť byl dřevený a to již nepochybně několik dekád.
Otevřel ho a rozežhnul ho.
Osvětlil tím prostornou chodbu táhnoucí se kolmo dolů.
Byla dlouhá a její cihlové stěny se drolily při otření. Museli se držet v řadě za sebou, jak byla úzká.
Jediné, co osvětlovalo celý prostor byl Maurův benzínový zapalovač. I přesto dokázal vytvořit dostatečně silný plamen, že celá čtveřice viděla, kam šlape.
Postačil by jeden nemířený krok na patu toho vepředu a s dost velkou pravděpodobností by všichni popadali.
Než se ale cokoliv takového mohlo přihodit, již vpadli do prostorné místnosti osvětlěné zavěšenými petrolejovými lampami, tvořící stíny okolních okrasných sloupů zdobených reliéfy a basreiléfy.
Bartoloměj k nim přistoupil blíž a dotkl se holou dlaní toho plastického výtvarného díla vystupujícího z plochy pozadí, který svými

křívkami zřídka navazoval i na jeho nízkou část.
-,,Byli zde vytvořeny před dávnými časy,” prozradil mu Maur.
Poté se zavřel svůj zapalovač a chopil se jedné z připravených loučí.
Opět vedl trojici za svými zády hloub napříč kolonádou. Tím sloupořadím, krytou chodbou z obou stran tvořenou sloupy bez propojování oblouky, které jsou tak příznačné u arkád.
Na konci té chodby byly těžké kovové vrata.
Vycítili, že se jedná o vstup do svatyně.
Maru uchopil za ty těžké dveře a pomalým táhnutím je otevřel.
Zpoza jeho ramen spatřili rozlehlí sál zdobený freskami geometrických tvarů, které ve své celistvé zásadě vzbuzovali optický klam.
-,,Ti, jenž tyto prostory vybudovali nebyli od nás,” procedil Maur tajemně.
Mladíkům došlo, že se originálně jedná o výtvor obyvatel jejich města.
Kdo ví, jak ty gestaltická díla mohla být stará.
-,,Náš lid toto místo pouze využívá,” doplnil Maur a prošel skrz práh do nitra sálu, kde žhnuly pochodně v rukou neznámých, v kápi a róbě zahalených osob.
Mladíky, jenž byli Maurovi v patách zrak přecházel, jaký na ně měla tvarová psychologie

rytin efekt.
Až nyní ucítili silnou vůni jmelí a jasmínu.
Postavy v kapucích v pozadí před rituálně rozestavěnými svíčkami na zemi se rozestoupily a vpustili před sebe osobu v honosně zdobené róbě. Měla dlouhé a široké rukávy, které splývaly se zbytkem textilie až na zem.
To již byl Maur s trojicí za zády pouhých několik kroků od nich. V ten moment zastavil.
Vyčkával na odezvu z protější strany.
-„Zůstaňte, kde jste," ozval se hromový hlas.
Těžko odhadnou, kdo z nich promluvil, všichni měli zakryté obličeje kápí.
Mladíci se rozestoupili kolem Maura, aby zaujali pozici stejnou jako ti zahalení.
Jeden z těch v šedé kápy přistoupil jediným krokem v před k tomu v té bohatě zdobené.
S největší pravděpodobností se jednalo o bokora, kouzelníka černé magie voodoo a jeho učně, či pomocníky.
Něco si pověděli v jazyce, jakému nikdo z mládenců nerozuměl.
Poté se znovu odebral jedním krokem zpět do řady mezi ostatní.
To postava oděna ve zdobném hábitu zvedla své ruce a dlouhé rukávy se přestaly dotýkat špinavé podlahy.

Vypustila z pod kápy rezonující hluboký vokál, který vibroval celou halou.
V následujícím okamžiku zpoza něho vystoupil jeden z jeho učňů dřímající proutěný košík.
Položil jej na zem pomalovanou křídou do ornamentálních obrazců a otevřel jej.
Vypadal pustý a prázdný.
To už k němu předstoupil další z mužů zahalených rouchem a ten, který donesl košík mu ho rozvázal nad boky.
Roucho se spustilo na zem a před nimi stál polonahý muž bez rukou. Chodidla měl vedle sebe.
Ten stále zahalený udělal krok zpět do řady, která již byla vybavena různými hudebními nástroji jako byly bubny a perkuzátory.
Jeden z nich měl dokonce flétnu, na kterou nyní začal zbloudilou melodii.
Na to se muž bez rukou prohnul do podivného hlubokého předklonu se stále rovnými nohy, jako by měl ohebnou páteř a vlnitým pohybem se rozpohyboval do podivného tance připomínající svými pohyby hada.
Posunul se v kyčlích vpřed do kočičího hřbetu.
Poté se pomalu obratel po obratli napřimoval až se ladně znovu zastavil v narovnané pozici.
Poté následoval stejný pohyb s přidaným krokem špička pata s pokrčenými koleny..

Vypadal, že je v nějakém transu.
-„Zombie," zašeptal Maur, kmitajícím hlasem.
Náhle se z košíku vynořila hlava hada.
Pomalým tempem se zvedala i s celým krkem a tělem do výšin nad proutím.
Jeho žluté svítivé oči si prohlíželi okolní prostor a jeho dvojitý jazyk třepotal.
Pak ten tancující muž otevřel svá bezzubá ústa a začal vydávat druhý hlas doplňující chorál nepřestávajícího muže v honosné róbě.
V ten moment, ať to bylo dosti neuvěřitelné, se z prouteného košíku vynořily i dvě lidské ruce a přidržovali se ho.
Had měl již své tělo dostatečně vysoko a mohl pozorovat nevěřícné pohledy návštěvníků.
A v onom dění k němu přiskočila jedna z těch záhadných postav s miskou a nožem.
Jediným švihem hadu uťala hlavu a ta spadla přímo do misky.
Honem uchopil jeho zbylý krk a stočil ho otevřenou ránou do misky, nyní zaplavující se krví.
Příchozí čtveřice oněměla a ztratila jakékoliv tendence pohybu až dechu.
Když se zdálo, že již z hada víc krve nedostane, spustil jeho tělo zpět do košíku a ten zavřel.
Nádobu s krví podal jinému z kapucové řady a

sám se s rituální dýkou a proutěným košíkem odebral někam do pozadí.
Postava s nádobkou hadí krve předstoupil až k samotné čtveřici a nahradil tím nebohého muže, kterého jeden z jeho druhů znovu oblékl do roucha a společně se opět zařadili mezi ostatní.
Nyní ten, jenž stál v přímé blízkosti návštěvníků jednotlivě namočil svůj pravý palec do té tekutiny a obtiskl ho na čele každému z nich.
Proužek krve jim stékal na nos.
Poté se postava v hábitu znovu odebrala mezi své ostatní za bokora.
Nyní předstoupil další z řady.
Opět držel proutěný košík.
Tentokrát s ním přišel až k návštěvníkům a otevřel ho před nimi.
Nejprve se ulekli, zda tam není další had.
Poté ale Maur spatřil, že se v košíku nachází něco zcela jiného.
Panenky.
Bartoloměj dovnitř strčil ruku a vytáhl dvě ručně dělané panenky obvázané růžovým hedvábím k sobě.
Jedna z nich měla symboliku ženského principu a druhá mužského. Voněly po pomerančích.

I zbylý mladíci si je vyndali z košíku.
To již zahalená persona znovu se odebrala ke svým a ji nahradil další.
Tentokrát donesl textilní látku, batikovanou.
Měla zeleno, modro, červené barvy.
Uprostřed se nacházel ochranný symbol.
Každý ze tří mladíků ji dostal s tím, že má panenky do ní zabalit.
Učinili tak.
Poté se bokor uklonil a zástup neznámých za ním se vzdálil.
Celý obřad skončil.
Maur mládence vedl zpátky ven z prostorů zdajíc ustrašené. Ten poslední se stále otáčel, nevěříce, že je po všem.
Když za sebou znovu zavřeli poklop uprostřed tržiště, páteční měsíc jim značil okolo druhé hodiny ranní.
-„Měli bychom to někde zakopat," řekl jeden z nich - Fabius.
-„Nebo zapálit," nadhodil Baroloměj.
-„No nebo si to vzít domů," řekl Alfons.
Maur si je prohlížel a poté pravil.
-„Ano, svou jsem také odkázal jedné z vyšších entit."
-„Které konkrétně?"
-„Bohyni Manát. Té jenž má moc nad osudem. Vládne nocí, za které jsem při

měsíčním srpku donesl k hadímu doupěti na jednom rozcestí, počkal do rána, kdy je její forma panna a hodil balíček dovnitř. Odpoledne, kdy je ženou, jsem dovnitř hodil zapálenou pochodeň.”

Odpovědi se mu dostalo v podobě toho, že se každý z nich na pohled upevnil ve svém přesvědčení, jak nyní s balíčkem vynaložit.

